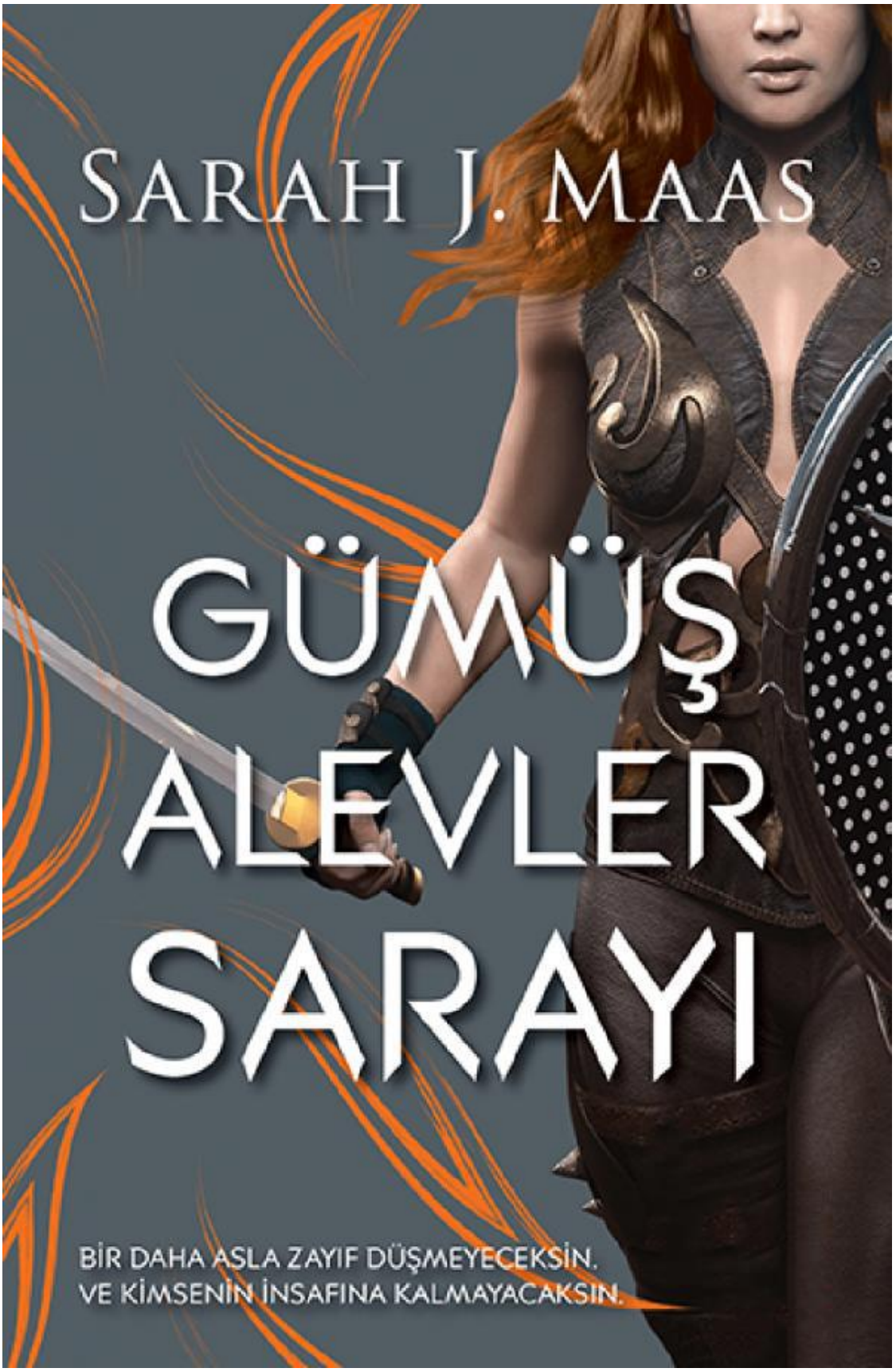

SARAH J. MAAS
GÜMÜŞ ALEVLER SARAYI
BİR DAHA ASLA ZAYIF DÜŞMEYECEKSİN.
VE KİMSENİN İNSAFINA KALMAYACAKSIN.

İçindekiler

Yarım Başlık
özveri
Sarah J. Maas'ın kitapları
Giriş sayfası
İçindekiler
Harita
Birinci Bölüm: Acemi
- Birinci bölüm
- İkinci bölüm
- Üçüncü bölüm
- Bölüm dört
- Beşinci Bölüm
- Altıncı Bölüm
- Yedinci Bölüm
- Sekizinci Bölüm
- Dokuzuncu Bölüm
- Onuncu Bölüm
- Onbirinci Bölüm
- On İkinci Bölüm
- Onüçüncü Bölüm
- Ondördüncü Bölüm
- On Beşinci Bölüm
- Onaltıncı Bölüm
- On Yedinci Bölüm
- Onsekizinci Bölüm
- 19. Bölüm
- Yirminci Bölüm
- Yirmi Birinci Bölüm
- Yirmi İkinci Bölüm
- Yirmi Üçüncü Bölüm
- Yirmi Dördüncü Bölüm

İkinci Bölüm: Bıçak
- Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu Bölüm
Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dördüncü Bölüm
Kırk Beşinci Bölüm
Kırk Altıncı Bölüm
Kırk Yedinci Bölüm
Kırk Sekizinci Bölüm
Kırk Dokuzuncu Bölüm
Elli Bölüm
Üçüncü Bölüm: Valkyrie
Elli Bir Bölüm
Elli İkinci Bölüm
Elli Üçüncü Bölüm
Bölüm Elli Dört
Elli Beşinci Bölüm
Elli Altıncı Bölüm
Elli Yedinci Bölüm
Elli Sekizinci Bölüm
Elli Dokuzuncu Bölüm
Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Altmış İki Bölüm
Altmış Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm: Ataraxia
Altmış Dört Bölüm
Altmış Beşinci Bölüm
Altmış Altı Bölüm
Altmış Yedinci Bölüm
Altmış Sekizinci Bölüm
Altmış Dokuzuncu Bölüm
Yetmiş Bölüm
Yetmiş Birinci Bölüm
Yetmiş İkinci Bölüm
Yetmiş Üçüncü Bölüm
Yetmiş Dördüncü Bölüm
Yetmiş Beşinci Bölüm
Yetmiş Altıncı Bölüm
Yetmiş Yedinci Bölüm
Yetmiş Sekizinci Bölüm
Yetmiş Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Seksen
Teşekkür
Telif hakkı

Gümüş Alevler Sarayı
Dikenler ve Güller Sarayı 4

Dışarıdaki her Nesta için—
dağa tırmanmak

Ve Josh, Taran ve Annie için,
kendim tırmanmaya devam etmemin sebebi kim

SARAH J. MAAS KİTAPLARI

DİKENLER VE GÜLLER SERİSİ

Dikenler ve Güller Mahkemesi
Sis ve Öfke Mahkemesi
Kanatlar ve Harabe Avlusu
Don ve Yıldız Işığı Mahkemesi
Gümüş Alevler Mahkemesi

Dikenler ve Güller Mahkemesi Boyama Kitabı

HİLAL ŞEHİR SERİSİ

Toprak ve Kan Evi

THE THRON OF CAM SERİSİ

Suikastçının Bıçağı
Camdan Taht
Gecenin tacı
Ateşin Varisi
Gölgelerin Kraliçesi
Fırtına İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Camın Tahtı Boyama Kitabı

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: Acemi
- Birinci bölüm
- İkinci bölüm
- Üçüncü bölüm
- Bölüm dört
- Beşinci Bölüm
- Altıncı Bölüm
- Yedinci Bölüm
- Sekizinci Bölüm
- Dokuzuncu Bölüm
- Onuncu Bölüm
- Onbirinci Bölüm
- On İkinci Bölüm
- Onüçüncü Bölüm
- Ondördüncü Bölüm
- On Beşinci Bölüm
- Onaltıncı Bölüm
- On Yedinci Bölüm
- Onsekizinci Bölüm
- 19. Bölüm
- Yirminci Bölüm
- Yirmi Birinci Bölüm
- Yirmi İkinci Bölüm
- Yirmi Üçüncü Bölüm
- Yirmi Dördüncü Bölüm

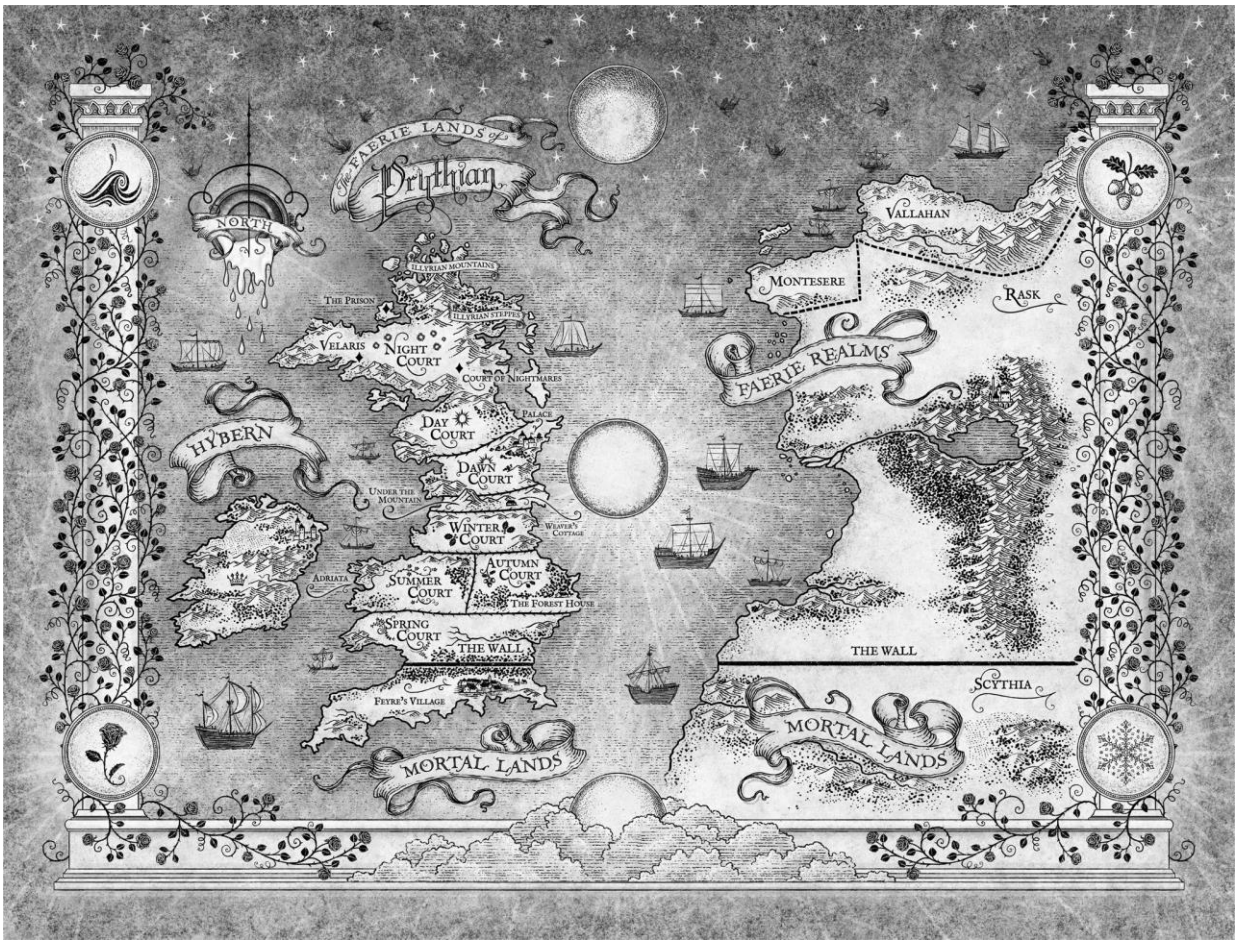
İkinci Bölüm: Bıçak
- Yirmi Beşinci Bölüm
- Yirmi Altı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu Bölüm
Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dördüncü Bölüm
Kırk Beşinci Bölüm
Kırk Altıncı Bölüm
Kırk Yedinci Bölüm
Kırk Sekizinci Bölüm
Kırk Dokuzuncu Bölüm
Elli Bölüm

Üçüncü Bölüm: Valkyrie
Elli Bir Bölüm
Elli İkinci Bölüm
Elli Üçüncü Bölüm
Bölüm Elli Dört
Elli Beşinci Bölüm
Elli Altıncı Bölüm
Elli Yedinci Bölüm
Elli Sekizinci Bölüm
Elli Dokuzuncu Bölüm
Altmış Bölüm
Altmış Bir Bölüm
Altmış İki Bölüm
Altmış Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm: Ataraxia
Altmış Dört Bölüm
Altmış Beşinci Bölüm
Altmış Altı Bölüm
Altmış Yedinci Bölüm
Altmış Sekizinci Bölüm
Altmış Dokuzuncu Bölüm
Yetmiş Bölüm
Yetmiş Birinci Bölüm
Yetmiş İkinci Bölüm
Yetmiş Üçüncü Bölüm
Yetmiş Dördüncü Bölüm
Yetmiş Beşinci Bölüm
Yetmiş Altıncı Bölüm
Yetmiş Yedinci Bölüm
Yetmiş Sekizinci Bölüm
Yetmiş Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Seksen

Teşekkür

The Faerie Lands of Prythian
North
Illyrian Mountains
The Prison
Illyrian Steppes
Velaris
Night Court
Court of Nightmares
Day Court
Palace
Dawn Court
Under the Mountain
Winter Court
Weaver's Cottage
Adriata
Summer Court
Autumn Court
The Forest House
Spring Court
The Wall
Feyre's Village
Mortal Lands
Hybern
Vallahan
Montesere
Rask
Faerie Realms
The Wall
Scythia
Mortal Lands

Çırpınan topuklarını kıstıran kara su buz gibiydi.

Kış soğuğunun ısırığı, hatta katı buzun yanığı değil, daha soğuk bir şey. Daha derine.

Yıldızlar arasındaki boşlukların soğuğu, ışıktan önceki bir dünyanın soğuğu.

Cehennemin soğuğu—gerçek cehennem, onu o Kazan'a itmeye çalışan güçlü ellere göğüs gererken fark etti.

Cehennem gerçek, çünkü Elain taş yerde, kızıl saçlı, tek gözlü Fae erkeğinin üzerinde uçarken yatıyordu. Çünkü bunlar kız kardeşinin sırılsıklam altın-kahverengi saçlarının arasından geçen sivri kulaklardı ve Elain'in açık teninden yayılan ölümsüz bir parıltı.

Gerçek cehennem - parmak uçlarından sadece birkaç santim ötedeki mürekkep derinliklerinden daha kötü.

Suratsız Fae kralı, *onu altına koy, diye emretti.*

Ve o sesin sesi, bunu Elain'e yapan erkeğin sesi...

Kazan'a gideceğini biliyordu. Bu savaşı kaybedeceğini biliyordu.

Kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini biliyordu: Feyre'nin hıçkıra hıçkıra ağlayamadığını, Feyre'nin ağzı tıkanmış eski sevgilisini, perişan haldeki yeni eşini değil.

Cassian değil, kırık ve yerde kanıyor. Savaşçı hâlâ titreyen kollarıyla ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ona ulaşmak için.

Hybern Kralı - bunu o yapmıştı. Elain'e. Cassian'a.

Ve ona.

Buzlu su ayak tabanlarını ısırdı.

Bu bir zehir öpücüğüydü, o kadar kalıcı bir ölümdü ki her santim meydan okurcasına kükredi.

İçeri giriyordu - ama nazikçe gitmeyecekti.

Su, hayalet pençeleriyle ayak bileklerini kavradı ve onu aşağı çekti. Döndü, kolunu onu tutan muhafızdan kurtardı.

Ve Nesta Archeron işaret etti. Bir parmak - Hybern Kralı'nda.

Bir ölüm vaadi. İşaretlenmiş bir hedef.

Eller onu suyun bekleyen pençelerine itti.

Nesta, su tüm vücudunu yutmadan hemen önce kralın gözlerine sızan korkuya güldü.

Başlangıçta

Ve sonunda

Karanlık vardı

Ve daha fazlası değil

Dibi, ufku, yüzeyi olmayan bir denize batarken soğuğu hissetmiyordu. Ama yandığını hissetti.

Ölümsüzlük sakin bir genç değildi.

Ateş oldu.

Damarlarına erimiş cevher döküldü, insan kanını buhardan başka bir şey olmayana kadar kaynattı, kırılgan kemiklerini taze çelik olana kadar dövdü.

Ve çığlık atmak için ağzını açtığında, acı kendini ikiye böldüğünde ses yoktu. Bu yerde karanlık, ıstırap ve güçten başka bir şey yoktu...

Ödeyeceklerdi. Hepsi.

Bu Kazan ile başlayarak.

Şimdi başlıyor .

Pençeleri ve dişleriyle karanlığa karıştı. Kiralık ve parçalanmış ve parçalanmış.

Ve etrafındaki karanlık sonsuzluk titredi. Budala. Ezilmiş.

Geri çekilirken güldü. Ağzından çıkan ham gücün etrafında güldü ve bütün olarak yuttu; kalbine, damarlarına attığı sonsuzluğun avuçlarına güldü.

Kazan, bir kedinin pençesi altında bir kuş gibi çırpındı. Vazgeçmeyi reddetti.

Ondan, Elain'den çaldığı her şeyi ondan alacaktı.

Siyah sonsuzluğa sarılı Nesta ve Kazan, yeni doğmuş bir yıldız gibi karanlığın içinden yanarak birbirine dolandı.

BÖLÜM BİR

ACEMİ

BÖLÜM

1

Cassian loş koridordaki yeşil kapıya yumruğunu kaldırdı ve tereddüt etti.

Hesaplayabileceğinden daha fazla düşmanı kesmişti, sayısız savaş alanında kanın içinde diz boyu durmuş ve sallanmaya devam etmişti, yetenekli savaşçıların hayatına mal olan seçimler yapmıştı, bir general, bir homurtu ve bir suikastçı olmuştu. ve yine de... işte buradaydı, yumruğunu indiriyordu.

Balking.

Sidra Nehri'nin kuzey tarafındaki binanın yeni boyaya ihtiyacı vardı. Ve yeni katlar, iki kata tırmanırken çizmelerinin altındaki gıcırdayan tahtalar bunun bir göstergesiydi. Ama en azından temizdi. Velaris'in standartlarına göre kesinlikle gaddar, ama şehrin kendisinde gecekondular olmadığında, bu pek bir şey ifade etmiyordu. Çok daha kötülerini görmüş ve orada kalmıştı.

Yine de Nesta'nın neden burada kalmakta ısrar ettiğini asla anlamamıştı. Rüzgâr Evi'nde neden oda tutmadığını anladı - şehirden çok uzaktaydı ve ne uçabiliyor ne de içeri girebiliyordu. Bu da on bin adım inip çıkmakla uğraşmak anlamına geliyordu. Ama kasaba evi boş otururken neden bu çöplükte yaşıyorsun? Feyre ve Rhys'in nehirdeki geniş evinin inşaatı bittiğinden, kasaba evi, ihtiyacı olan veya isteyen tüm arkadaşlarına açık bırakılmıştı. Feyre'nin Nesta'ya orada bir oda teklif ettiğini ve reddedildiğini biliyordu.

Kapının soyulan boyasına kaşlarını çattı. Kapı ile zemin arasındaki, en şişman farelerin bile geçebileceği kadar geniş aralıktan hiçbir ses gelmiyordu; sıkışık koridorda taze kokular kalmamıştı.

Belki şansı yaver giderdi ve kadın dışarıda olurdu - belki de dün gece gittiği köhne meyhanenin barının altında uyuyordu. Gerçi bu daha kötü olabilirdi, çünkü onun yerine onu orada izlemesi gerekecekti.

Cassian yumruğunu tekrar kaldırdı, Sifonunun kırmızısı tavana gizlenmiş eski sokak ışıklarında titreşiyordu.

Ödlek. Lanet olası topları büyüt.

Cassian kapıyı bir kez tıklattı. İki kere.

Sessizlik.

Cassian neredeyse yüksek sesle rahatlayarak içini çekecekti. kahrolası anneye teşekkürler...

Kapının diğer tarafından kesik, kesin ayak sesleri duyuldu. Her biri bir öncekinden daha sinirliydi.

Kanatlarını sıkıca sıkıştırdı, ayaklarını birbirinden ayırırken omuzlarını dikleştirdi. Eğitim yıllarında ona dayatılan geleneksel bir dövüş duruşu, artık sadece kas hafızası. O ayak seslerinin neden vücudunun içine düşmesine neden olduğunu düşünmeye cesaret edemedi.

Dört kilidinin her birinin mandalını açarken çıkardığı çıtırtı, bir savaş davulunun dövülmesi gibi olabilirdi.

Cassian söyleyeceği şeylerin listesini gözden geçirdi, Feyre'nin bunları söylemesini nasıl önerdiğini.

Kapı hızla açıldı, tokmak o kadar sert çevrildi ki Cassian, onu kendi boynu gibi mi hayal ettiğini merak etti.

Nesta Archeron zaten kaşlarını çatmıştı. Ama oradaydı.

Cehenneme benziyordu.

"Ne istiyorsun?" Kapıyı bir el genişliğinden daha fazla açmadı.

Onu en son ne zaman görmüştü? Geçen ay Sidra'daki mavnadaki yaz sonu partisi mi? Bu kadar kötü görünmemişti. Yine de, kendini şarap ve likörde boğmaya çalışan bir gecenin ertesi sabah kimseyi özellikle iyi bırakmadığını varsayıyordu. Özellikle de—

"Sabahın yedisi," diye devam etti, her zaman öfkesini alevlendiren o gri-mavi bakışla onu süzerek.

Bir erkek gömleği giydi. Daha da kötüsü, *sadece* bir erkek gömleği giyiyordu.

Cassian elini kapı pervazına dayadı ve ona pençelerini çıkardığını bildiği yarım bir sırıtış verdi. "Zor bir gece?"

Zor bir yıl, gerçekten. Güzel yüzü solgundu, Hybern'le savaştan çok daha inceydi, dudakları kansızdı ve o gözler... Soğuk ve keskin, dağlardaki bir kış sabahı gibi.

Bunun hiçbir düzleminde neşe yok, kahkaha yok. Ondan.

Kapıyı eliyle kapatmaya çalıştı.

Parmaklarını kırmadan önce çizmeli ayağını boşluğa soktu. Burun delikleri hafifçe genişledi.

"Feyre seni evde istiyor."

"Hangisi?" dedi Nesta, kapıya sıkıştırdığı ayağına kaşlarını çatarak. "Beş tane var."

Karşılığını ısırdı. Burası savaş alanı değildi ve onun rakibi de değildi. Görevi onu belirlenen yere nakletmekti. Sonra da Feyre ve Rhys'in yeni taşındıkları güzel evin enkaza dönüşmemesi için dua edin.

"Yeni olan."

“Kız kardeşim neden beni kendisi getirmedi?” Gözündeki o şüpheli parıltıyı, sırtındaki hafif sertleşmeyi biliyordu. Kendi içgüdüleri, onun meydan okumasını karşılamak, itmek, zorlamak ve neler olabileceğini keşfetmek için harekete geçti.

Kış Gündönümü'nden beri sadece bir avuç kelime alışverişinde bulundular. Çoğu geçen ay mavna partisindeydi. Şunlardan oluşuyorlardı:

Taşınmak.

Merhaba Nes.

Taşınmak.

memnuniyetle .

Aylar ve aylarca hiçbir şey yapmadan, onu neredeyse hiç görmedikten sonra, hepsi bu kadardı.

Özellikle de onlarla saatlerce suda mahsur kalacağını bildiği zaman, onun neden partiye geldiğini anlamamıştı bile. Amren, dişinin Nesta üzerindeki etkisi ne olursa olsun, nadir görülen görünüm için büyük olasılıkla krediyi hak etti. Ama o gecenin sonunda Nesta, tekneden inmek için en ön saftaydı, kollarını kendine dolamıştı ve Amren, neredeyse öfke ve tiksintiyle titriyor, geminin diğer ucunda kara kara kara kara düşünüyordu.

Aralarında ne olduğunu kimse sormamıştı, Feyre bile. Tekne yanaşmıştı ve Nesta neredeyse kaçmıştı ve o zamandan beri kimse onunla konuşmamıştı. Bugüne kadar. Ta ki Hybern'e karşı verdikleri savaştan bu yana aralarında en uzun süre kalmış gibi gelen bu konuşmaya kadar.

Cassian sonunda, "Feyre Yüce Leydi," dedi. Gece Mahkemesini yönetmekle meşgul."

Nesta başını eğdi, altın sarısı saçları kemikli omzunun üzerinden dökülüyordu. Başka biri üzerinde, hareket düşünceli olurdu. Üzerinde, avını büyüten bir avcının uyarısıydı.

"Ve kızkardeşim," dedi, hiçbir duygu belirtisi göstermeyi reddeden o düz sesle, " *yakın varlığımı* gerekli gördü mü?"

“Muhtemelen kendinizi temizlemeniz gerekeceğini biliyordu ve size bir başlangıç yapmak istedi. Dokuzda bekleniyorsun."

O hesabı yaparken o patlamayı bekledi.

Gözleri parladı. " Prezentabl olmak için *iki saate* ihtiyacım var gibi mi görünüyorum ?"

Onu incelemek için davet aldı: uzun çıplak bacaklar, zarif bir kalça, daralan bel - çok ince - ve vücudunun yeni, keskin açılarıyla çelişen dolgun, davetkar göğüsler.

Başka bir kadında, o muhteşem göğüsler, onunla tanıştığı anda onunla flört etmeye başlaması için yeterli bir neden olabilirdi. Fakat Nesta'yla tanıştığı andan itibaren, gözlerindeki soğuk ateş, farklı bir baştan çıkarıcı olmuştu.

Ve şimdi o Yüce Fae olduğundan, tüm doğasında var olan hakimiyet ve saldırganlık -ve işe yaramaz tavrı- ondan mümkün olduğunca kaçınıyordu. Özellikle Hybern'e karşı savaş sırasında ve sonrasında olanlarla. Ona karşı hislerini fazlasıyla açıklamıştı.

Cassian sonunda, "Birkaç büyük öğün, bir banyo ve bazı gerçek giysilere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi.

Nesta gözlerini devirdi ama gömleğinin kenarına dokundu.

Cassian, "Üzgün piçi kov, yıkan, sana çay getireyim," diye ekledi.

Kaşları bir santim kadar yükseldi.

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Yatak odanda sessizce kıyafetlerini giyip pencereden gizlice dışarı çıkmaya çalışan o erkeği duyamayacağımı mı sanıyorsun?"

Cevap olarak, yatak odasından boğuk bir ses geldi. Nesta tısladı.

"İşlerin nasıl ilerlediğini görmek için bir saat sonra döneceğim." Cassian, askerlerinin onu zorlamamaları gerektiğini bilecekleri sözlerin arkasına yeterince ısırık koydu - sihrini iyi bir nedenle kontrol altında tutmak için yedi Sifona ihtiyacı olduğunu hatırlayacaklardı. Ama Nesta lejyonlarında uçmadı, komutası altında savaşmadı ve kesinlikle beş yüz yaşından büyük olduğunu hatırlamıyor gibiydi ve—

"Zahmet etme. Zamanında orada olacağım."

Birkaç adım geri çekilirken kanatları hafifçe parlayarak kapı pervazını itti. "Benden istenen bu değildi. Seni kapı kapı göreceğim."

Yüzü gerildi. "Git bir bacaya tüne."

Gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemeden bir yay çizdi. Kazan'dan... hediyelerle çıkmıştı. Önemli hediyeler—karanlık olanlar. Ama Hybern'le olan son savaştan bu yana, Amren Kazan'ı, Feyre'yi ve Rhys'i paramparça ettiğinden beri kimse onları ne görmüş ne de hissetmişti. iyileştirmeyi başarmıştı. Elain de o zamandan beri kahininin yeteneklerine dair hiçbir belirti göstermemişti.

Ama Nesta'nın gücü devam ederse, savaş alanlarını eşitlemeye devam edebilir... Cassian kendini başka bir yırtıcıya karşı savunmasız bırakmaması gerektiğini biliyordu. “Çayını sütlü mü yoksa limonlu mu istersin?”

Kapıyı suratına kapattı.

Sonra bu dört kilidin her birini kilitleyin.

Kendi kendine ıslık çalarak ve apartmandaki o zavallı piçin gerçekten pencereden kaçıp kaçmayacağını merak ederek -çoğunlukla *ondan kaçmak* için- Cassian loş koridorda uzun adımlarla yürüdü ve yiyecek bulmaya gitti.

Bugün gıdaya ihtiyacı olacaktı. Özellikle Nesta, ablasının onu neden çağırdığını tam olarak öğrendiğinde.

Nesta Archeron dairesindeki erkeğin adını bilmiyordu.

Yatak odasına dönerken şarapla ıslanmış hafızasını aradı, kitap yığınlarından ve giysi yığınlarından kaçarak, meyhaneye sıcak bakışları, ağızlarının ıslak, sıcak buluşmasını, zevk ve içki onu kutsanmış unutulmaya gönderdi, ama onun adı değil.

Nesta loş, sıkışık yatak odasına ulaştığında, Cassian onun olağanüstü acıklı çıkışına tanık olmak için aşağıdaki sokakta pusuya yattığından şüphe yok ki, erkek zaten pencereden dışarı doğru eğilmişti. Pirinç direkli karyola buruşmuştu, çarşaflar gıcırdayan, pürüzlü ahşap zemine yarı dökülmüştü ve çatlak pencere gevşek menteşeleriyle duvara çarptı. Erkek ona doğru eğildi.

Yakışıklıydı, çoğu Yüksek Fae erkeğinin yakışıklı olması gibi. Sevdiğinden biraz daha zayıftı - az önce kapısını dolduran devasa kas kütlesine kıyasla neredeyse bir çocuk. Kadın içeri girerken yüzünü buruşturdu, ne giydiğini fark edince ifadesi acıya dönüştü. "Ben... Bu..."

Nesta gömleğini çekiştirerek arkasında çıplak deriden başka bir şey bırakmadı. Gözleri büyüdü, ama korkusunun kokusu kaldı - ondan değil, ön kapıda duyduğu erkekten. Kız kardeşinin kim olduğunu hatırladığı gibi. Ablasının arkadaşı kimdi. Ablasının arkadaşları kimdi. Sanki bunların bir anlamı varmış gibi.

Kendisini uzak tutmak için onu kullandığını, onunla yattığını öğrenseydi, korkusu nasıl kokardı? Kazan'dan çıktığı andan itibaren içinde kaynayan o kıvranan karanlığı yatıştırmak için mi? Seks, müzik ve içkiyi geçen yıl öğrenmişti - bunların hepsi işe yaramıştı. Tamamen değil, ama gücün taşmasını engelledi. Hala kanında dolaştığını hissedebilse bile, kemiklerine sıkıca dolanmıştı.

Beyaz gömleği ona fırlattı. "Artık ön kapıyı kullanabilirsin."

Tişörtünü kafasına geçirdi. "Ben- o hâlâ-" Bakışları kadının göğüslerinde dolaşmaya devam etti, soğuk sabaha karşı zirve yaptı; onun çıplak teni. Uyluklarının zirvesi.

"Güle güle." Nesta, yatak odasına bitişik paslı, sızdıran banyoya girdi. En azından yerde sıcak akan su vardı.

Ara sıra.

Feyre ve Elain onu taşınmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Onların tavsiyelerini her zaman görmezden gelirdi. Tıpkı bugün söylenenleri görmezden geldiği gibi. Feyre'nin bir azarlama planladığını biliyordu. Belki de Nesta'nın dün gece meyhanedeki çirkin hesabı kız kardeşinin banka hesabına imzalamış olmasıyla ilgili bir şey.

Nesta, banyonun kolunu çevirerek homurdandı. İnledi, metal dokunulduğunda buz gibi oldu ve su fışkırdı, ardından çatlak, lekeli küvete püskürtüldü.

Burası onun ikametgahıydı. Hizmetçiler yok, her hareketi izleyen ve yargılayan gözler yok, davet etmedikçe kimse yok. Ya da meraklı, havalı savaşçılar uğramayı iş haline getirmediyse.

Suyun, küveti doldurmaya başlayacak kadar ısınması beş dakika sürdü. Geçen yıl içinde bazı günler olmuştu. zaman ayırmaya bile tenezzül etmemişti. Bazı günler buzlu suya tırmandığı, onun ısırışını değil de Kazan'ın karanlık derinliklerinin tüm vücudunu yuttuğunu hissetti. İnsanlığını, ölümlülüğünü alıp onu *bu hale getirirken* .

Bununla mücadele etmesi aylarını almıştı - tüm kemiklerini suya batırmak için titreten vücudu geren panik. Ama kendini bununla yüzleşmeye zorlamıştı. Buzlu suda, midesi bulanmış ve titreyerek, dişlerini gıcırdatarak oturmayı öğrenmişti; bedeni onun Kazan'da değil de bir küvette olduğunu, denizin karşısındaki taş kalede değil de dairesinde olduğunu, canlı ve ölümsüz olduğunu anlayana kadar hareket etmeyi reddetmişti. Babası olmasa da.

Hayır, babası rüzgarda küldü, varlığı sadece bu şehrin dışındaki bir tepede bir mezar taşıyla işaretlenmişti. Ya da kız kardeşleri ona öyle söylemişti.

Seni kucağıma aldığım ilk andan itibaren sevdim , babası ona son anlarında demişti.

Pis ellerini kızımın üstüne koyma. Hybern Kralı'na tükürdüğü son sözleri bunlar olmuştu. Babası, bu son sözlerini bir kralın solucanı üzerine boşa harcamıştı.

Onun babası. Sonuna kadar çocukları için hiç savaşmamış adam. Onları kurtarmaya geldiğinde—insanları ve Fae'yi kurtarmak için, evet, ama hepsinden çok kızlarını. Ona.

Büyük, aptalca bir israf.

İçinden kutsal olmayan karanlık güç akıyordu ve bu, Hybern Kralı'nın onun boynunu kırmasını engellemeye yetmemişti.

Babasından nefret etmişti, ondan derinden nefret etmişti ve yine de açıklanamaz bir nedenden dolayı babası onu sevmişti. Onları yoksulluktan kurtarmaya ya da açlıktan ölmelerini engellemeye çalışmak yetmez. Ama bir şekilde kıtada bir ordu kurması onun için yeterliydi. Savaşa onun adını taşıyan bir gemiyle yelken açmak.

O son anlarda hâlâ babasından nefret etmişti. Ve sonra boynu çatlamıştı, gözleri ölürken korkuyla değil, ona olan o aptalca aşkla doluydu.

Oyalanan buydu - gözlerindeki bakış. Onun için ölürken kalbindeki kırgınlık. İltihaplanmıştı, derinlere gömdüğü güç gibi onu kemiriyor, buzlu banyolar onu uyuşturamayacak hale gelene kadar kafasının içinden hızla geçiyordu.

Onu kurtarabilirdi.

Hybern Kralı'nın hatasıydı. Bunu biliyordu. Ama aynı zamanda onundu. Nesta'nın bu çığlıklarla onu gözetledikten sonra Elain'in Kazan tarafından yakalanması nasıl onun suçuysa, Hybern'in onu ve kız kardeşini bir geyik gibi avlamak için bu kadar korkunç şeyler yapması da onun suçuydu.

Bazı günler, katıksız korku ve panik Nesta'nın vücudunu öyle bir kilitlemişti ki hiçbir şey nefes almasını sağlayamıyordu. İçinde yükselmeye, yükselmeye, yükselmeye başlayan korkunç gücü hiçbir şey durduramazdı. O tavernalardaki müzikten, yabancılarla oynanan kağıt oyunlarından, bitmeyen şarap şişelerinden ve ona hiçbir şey hissettirmeyen seksten başka bir şey yoktu - ama içindeki kükreme arasında bir rahatlama anı sunuyordu.

Nesta dün gecenin teri ve diğer kalıntılarını temizlemeyi bitirdi. Seks fena değildi - daha iyi olmuştu, ama aynı zamanda çok daha kötüydü. Bazı erkeklerin yatak odası sanatında ustalaşması için ölümsüzlük bile yeterli zaman değildi.

Böylece neyi sevdiğini kendi kendine öğrenmişti. Yerel eczanesinden aylık gebelik önleyici çay almış ve ilk erkeği buraya getirmişti. Çarşaflara bulaşmış kanı görene kadar, kızın bakireliğinin sağlam olduğundan haberi yoktu. Yüzü hoşnutsuzlukla gerildi - ardından kız kardeşine tatmin edici olmayan bir ilk yatak takımını bildirebileceğine dair bir korku parıltısı. Ablasının dayanılmaz eşine. Nesta, her ikisinden de ne pahasına olursa olsun kaçındığını söyleme zahmetine girmemişti. Özellikle ikincisi. Bu günlerde Rhysand da aynı şeyi yapmaktan memnun görünüyordu.

Hybern'le olan savaştan sonra Rhysand ona işlerini teklif etmişti. Mahkemesindeki pozisyonları.

Onları istemiyordu. Acıma teklifleriydiler, elde etmek için ince girişimlerdi. Feyre'nin hayatının bir parçası olmak, kazançlı bir şekilde çalışmak. Ama Yüce Lord ondan hiç hoşlanmamıştı. Konuşmaları en iyi ihtimalle soğukkanlılıkla medeniydi.

Ondan nefret etme nedenlerinin burada yaşama nedenleriyle aynı olduğunu ona asla söylememişti. Birkaç gün soğuk banyo yaptı. Başkalarında yemek yemeyi unuttum. Bir şöminenin çatlamasına ve kırılmasına dayanamadı. Ve her gece kendini şarapta, müzikte ve zevkte boğdu. Rhysand'ın onun hakkında düşündüğü her şey doğruydu - ve Rhysand'ın kapısının önünden gitmeden çok önce bunu biliyordu.

Rhysand'ın önüne attığı her teklif, yalnızca Feyre'ye olan sevgisinden yapılmıştır. Zamanını istediği gibi geçirmek daha iyi. Ne de olsa bedelini ödemeye devam ettiler.

Kapının vurulması tüm daireyi sarstı.

Ön odaya doğru baktı, gitmiş gibi yapıp yapmamayı tartıştı ama Cassian onu duyabiliyor, kokusunu alabiliyordu. Ve eğer kapıyı kırarsa, ki muhtemelen bunu yapacaktı, cimri ev sahibine açıklamak için baş ağrısı çekecekti.

Böylece Nesta dün gece yerde bıraktığı elbiseyi giydi ve ardından dört kilidi de serbest bıraktı. Onları geldiği ilk gün kurmuştu. Onları her gece kilitlemek pratikte bir ritüeldi. İsimsiz erkek burada olduğunda bile, aklını şarapla kaçırdığında bile, hepsini kilitlemeyi hatırlamıştı.

Sanki bu dünyanın canavarlarını uzak tutacakmış gibi.

Nesta, Cassian'ın kendini beğenmiş sırıtışını görecek kadar kapıyı iterek açtı ve ayakkabılarını aramak için hızla uzaklaşırken kapıyı aralık bıraktı.

Elinde bir fincan çayla onun arkasından yürüdü - fincan muhtemelen köşedeki dükkandan ödünç alındı. Ya da insanların çamurlu çizmelerinin üzerinde yürüdüğü toprağa tapma eğilimi göz önüne alındığında, doğrudan ona verildi. Hybern çatışmasından önce bu şehirde ona hayrandı. Kahramanlığı ve fedakarlığı -savaş meydanlarında sergilediği başarılar- sona erdikten sonra ona daha da fazla hayranlık kazandırmıştı.

Hayranlarını suçlamadı. Onu o savaş alanlarında izlemenin zevkini ve katışıksız dehşetini yaşamıştı. Hala terle uyandım onu hatıralarla kaplıyordu: onun dövüştüğüne, düşmanların etrafını sardığına tanık olurken nasıl nefes alamıyordu; Kazan'ın gücü arttığında nasıl hissetmişti ve onun ordularının en güçlü olduğu yere, yani onu vuracağını biliyordu.

Onu güvenli bir yere çağırdıktan hemen sonra düşen bin İliryalıyı kurtaramamıştı. O da bu hatıradan uzaklaştı.

Cassian dairesini inceledi ve alçak bir ıslık çaldı. "Hiç temizlikçi tutmayı düşündün mü?"

Nesta küçük oturma alanını taradı - sarkık kıpkırmızı bir kanepe, is lekeli bir tuğla ocak, güvelerin yendiği çiçekli bir koltuk, sonra eski mutfak, eğik kirli bulaşıklarla dolu. Dün gece ayakkabılarını nereye atmıştı? Aramasını yatak odasına kaydırdı.

Cassian diğer odadan, Biraz temiz hava iyi bir başlangıç olur, diye ekledi. Pencereyi açarken gıcırdadı.

Kahverengi ayakkabılarını yatak odasının karşı köşelerinde buldu. Biri dökülen şarap kokuyordu.

Nesta onları kaydırmak için şiltenin kenarına tünedi ve bağcıkları çekiştirdi. Cassian'ın kararlı adımları yaklaşırken başını kaldırma zahmetine girmedi, sonra eşikte durdu.

Bir kez kokladı. Yüksek sesle.

"En azından ziyaretçiler arasında çarşafları değiştirmişsindir diye ummuştum ama görünüşe göre bu seni rahatsız etmiyor."

Nesta ilk ayakkabının bağcıklarını bağladı. "Senin ne işin var?"

Omuzlarını silkti, ama yüzündeki gerginlik o kadar kayıtsız olduğunu yansıtmadı. "Ben burada birkaç farklı erkeğin kokusunu alabiliyorsam, o zaman kesinlikle arkadaşların da alabilir."

“Onları henüz durdurmadı.” Diğer ayakkabıyı bağladı, Cassian'ın ela gözleri hareketi takip ediyordu.

"Çayın soğuyor." Dişleri parladı.

Nesta onu görmezden geldi ve tekrar yatak odasını aradı. Onun ceketi …

"Ceketin ön kapının yanında yerde," dedi. "Ve dışarısı çok hareketli olacak, o yüzden bir eşarp getir."

Bunu da görmezden geldi, ama ona dokunmamaya dikkat ederek ondan esinti aldı ve koyu mavi paltosunu tam olarak iddia ettiği yerde buldu. Ön kapıyı açtı ve önce onun gitmesini işaret etti.

Cassian onu takip ederken bakışlarını tuttu, sonra bir kolunu uzattı...

Ve Elain'in bu bahar doğum gününde ona verdiği gök mavisi ve krem rengi atkıyı duvardaki kancadan kopardı. Onu yumruğuyla kavradı ve yanından geçerken boğulmuş bir yılan gibi sallandırdı.

Bir şey onu yiyordu. Genellikle, Cassian öfkesine yenik düşmeden önce biraz daha dayandı. Belki de Feyre'nin evde söylemek istediği şeyle ilgiliydi.

Her kilidi açarken Nesta'nın midesi burkuldu.

O aptal değildi. Savaş bittiğinden beri hem bu topraklarda hem de kıtada huzursuzluk olduğunu biliyordu. Duvarın bariyeri olmadan, bazı Fae bölgelerinin sınır iddiaları ve insanlara nasıl davrandıkları konusunda yanlarına varabilecekleri sınırları zorladığını biliyordu. Ve o dört insan

kraliçenin hâlâ ortak saraylarında çömeldiğini, ordularının kullanılmadığını ve bozulmadığını biliyordu.

Canavarlardı, hepsi. Kendilerine ihanet eden altın saçlı kraliçeyi öldürmüşler ve bir büyücü lorduna başka bir Vassa satmışlardı. Kalan dört kraliçeden en küçüğünün Kazan tarafından kocakarıya dönüştürülmesi çok uygun görünüyordu. Uzun ömürlü bir Fae'ye dönüştürüldü, evet, ama Nesta'nın Kazan'dan aldığı gücün cezası olarak çürümüş bir kabuğa dönüştü. Ölümlü bedenini yeni bir şeye dönüştürürken onu nasıl da parçalara ayırmıştı.

O büyümüş kraliçe onu suçladı. Bryaxis ve Rhysand onları Rüzgar Evi'nin kütüphanesine sızdıkları için yok etmeden önce Hybern'in Kuzgunları haklıysa onu öldürmek istemişti.

Savaştan bu yana geçen on dört ay içinde o kraliçeden hiç ses çıkmamıştı.

Ama eğer yeni bir tehdit ortaya çıkmış olsaydı…

Nesta, Cassian'ı binadan dışarı ve kalabalık şehre doğru takip etmeden önce dört kilit ona gülüyor gibiydi.

Nehir kıyısındaki "ev" aslında bir malikaneydi ve o kadar yeni, temiz ve güzeldi ki Nesta, yüksek mermer kemerden ve fildişi ve fildişi tonlarında zevkli bir şekilde dekore edilmiş parıldayan ön salona girerken tam da ayakkabılarının bayat şarapla kaplı olduğunu hatırladı. kum.

Muazzam alanı ikiye bölen güçlü bir merdiven, Velaris zanaatkarları tarafından yapılmış el üfleme camdan bir avize, üstündeki oymalı tavandan sarkıyordu. Yuva şeklindeki her bir küredeki ışıklar, cilalı soluk ahşap zeminlerde, yalnızca saksı eğrelti otları, yine Velaris'te yapılmış ahşap mobilyalar ve olağanüstü bir sanat eseriyle kesintiye uğrayan parıldayan yansımalar oluşturuyor. Hiçbiri hakkında yorum yapma zahmetinde bulunmadı. Peluş mavi kilimler, bozulmamış zeminleri böldü, uzun bir koşucu her iki taraftaki mağara koridorlarında akardı ve bunlardan biri merdivenlerin kemerinin altından, diğer taraftaki eğimli çimenliğe bakan bir pencere duvarına doğru koştu. ayaklarının dibinde parıldayan nehir.

Cassian sola yöneldi - resmi iş odalarına doğru, Feyre iki ay önceki ilk ve tek turu sırasında Nesta'ya bilgi vermişti. Nesta o sırada yarı sarhoştu ve her saniyesinden, her mükemmel odasından nefret etmişti.

Çoğu erkek eşlerine ve arkadaşlarına müthiş bir Kış Gündönümü hediyesi için mücevher aldı.

Rhys, Feyre'ye bir saray satın almıştı.

Hayır, savaşta harap olmuş araziyi satın almış ve ardından eşine hayallerindeki konutu tasarlaması için izin vermişti.

Ve her nasılsa, diye düşündü Nesta, doğal olmayan şekilde sessiz bir Cassian'ı koridorda, kapıları aralık olan çalışmalardan birine doğru sessizce takip ederken, Feyre ve Rhys bunu yapmayı başardılar . yer rahat, misafirperver görünüyor. Bir binanın devi, ama yine de bir ev. Resmi mobilyalar bile, doyurucu yemek üzerine uzun sohbetler için rahatlık ve uzanma için tasarlanmış gibiydi. Her sanat eseri Feyre tarafından seçilmiş ya da kendisi tarafından boyanmıştı, birçoğu portreleri ve tasvirleriydi - arkadaşları, ... yeni ailesi.

Doğal olarak Nesta'nın hiçbiri yoktu.

Lanet olası babalarının bile büyük merdivenin bir yanında duvarda bir portresi vardı: O ve Elain, dünya boka batmadan önceki gibi gülümsüyor ve mutlulardı. Pembe ve mavi ortancalarla dolu çalıların arasında taş bir bankta oturuyor. İlk evlerinin resmi bahçeleri, denize yakın o güzel malikane. Nesta ve anneleri ortalıkta görünmüyorlardı.

Ne de olsa böyle olmuştu: Elain ve Feyre babaları tarafından seviliyordu. Nesta, anneleri tarafından ödüllendirildi ve eğitildi.

O ilk tur sırasında Nesta burada eksikliğini fark etmişti. Annelerinin eksikliği. Elbette hiçbir şey söylemedi, ama bu anlamlı bir yokluktu.

Cassian çalışma odasına girip onları bekleyen kişiye, "O burada. ”

Nesta kendini hazırladı ama Feyre sadece kıkırdadı. "Beş dakika erken geldin. Etkilendim."

"Kumar için iyi bir alâmet gibi görünüyor. Rita'ya gitmeliyiz," dedi Cassian, tam Nesta ahşap panelli odaya girerken.

Çalışma, yemyeşil bir bahçe avlusuna açılıyordu. Alan sıcak ve zengindi ve içeride kimin oturduğunu görmemiş olsaydı, tabandan tavana kitaplıklardan, siyah mermer ocağın önündeki safir kadife mobilyalardan hoşlandığını itiraf edebilirdi.

Feyre kalın beyaz bir kazak ve koyu renk tayt giymiş, kanepenin kıvrılmış koluna tünemişti.

Rhys, her zamanki siyahı içinde şömineye yaslandı, kollarını kavuşturdu. Bugün kanat yok.

Ve Amren, tercih ettiği gri rengiyle, kükreyen şöminenin yanındaki deri koltukta bağdaş kurmuş oturuyordu, o sessiz gümüş gözleri Nesta'nın üzerinde tiksintiyle geziniyordu.

Onunla kadın arasında çok şey değişmişti.

Nesta bunu, yıkımı görmüştü. Nehir mavnasındaki yaz sonu partisinde bu tartışmayı düşünmesine izin vermedi. Ya da o zamandan beri Amren'le arasındaki sessizlik.

Amren'in dairesine daha fazla ziyaret yok. Yapboz bulmacaları üzerinde daha fazla sohbet yok. Kesinlikle artık sihir dersi yok. O son kısımdan da emin olmuştu.

Feyre en azından ona gülümsedi. "Geceyi güzel geçirdiğini duydum."

Nesta, Cassian'ın Amren'in karşısındaki koltuğu talep ettiği yere, kanepede Feyre'nin yanındaki boş yere ve Rhys'in ocağın yanında durduğu yere baktı.

Kız kardeşinin yanındaki kanepede oturmayı tercih ederken, herkesin ona bakmalarından nefret ederek omurgasını dik, çenesini yukarıda tuttu. Rhys ve Amren'in onun pis ayakkabılarını fark etmelerinden ve muhtemelen banyoya rağmen üzerindeki o erkeğin kokusunu almalarından nefret ediyordu.

Korkunç görünüyorsun, dedi Amren.

Nesta, Amren her neyse ona dik dik bakacak kadar aptal değildi. Artık Yüksek Fae'ydi, evet, ama bir zamanlar farklı bir şeydi. Bu dünyanın değil. Dili hâlâ yaralayacak kadar keskindi.

Nesta gibi Amren de Yüce Fae ile ilgili saraya özgü büyülere sahip değildi. Bu mahkemedeki etkisini daha az güçlü kılmadı. Nesta'nın kendi Yüksek Fae güçleri hiçbir zaman gerçekleşmemişti - Elain'de olduğu gibi ona güç vermeye tenezzül etmektense, sadece Kazan'dan aldıklarına sahipti. İnsanlığını ondan çalarken Kazan'dan ne çaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu - ama bunların anlamadığı ve anlamak, ustalaşmak istemeyeceği şeyler olduğunu biliyordu. Bu düşünce midesini bulandırmıştı.

"Gerçi bahse girerim iyi görünmek zor," diye devam etti Amren, "gecenin en karanlık saatlerine kadar dışarıda olduğunuzda, aptalca içki içtiğinizde ve yolunuza çıkan her şeyi becerdiğinizde."

Feyre başını Yüce Lord'un İkinci Elçisine kamçıladı. Rhys, Amren ile aynı fikirde gibi görünüyordu. Cassian ağzını kapalı tuttu. Nesta sakince, "Faaliyetlerimin sizin yetkiniz altında olduğunun farkında değildim," dedi.

Cassian, kulağa uyarı gibi gelen bir mırıltı çıkardı. Hangisine, bilmiyordu. Ya da bakım.

Amren'in gözleri parladı, bir zamanlar içinde yanan gücün bir kalıntısı. Artık hepsi kalmıştı. Nesta, kendi gücünün de böyle parlayabileceğini biliyordu - ama Amren'inki ışık ve sıcaklık olarak kendini gösterse de, Nesta gümüş alevinin daha soğuk, daha karanlık bir yerden geldiğini biliyordu. Eski ve yine de tamamen yeni bir yer.

Amren meydan okudu, "Altınımızın bu kadarını şaraba harcadığınızda bunlar oluyor."

Belki de dün geceki hesapla onları fazla ileri itmişti.

Nesta, yüzünü buruşturan Feyre'ye baktı. "Yani gerçekten beni bu kadar yolu azarlamak için mi getirdin?"

Feyre'nin gözleri -kendisinin ayna görüntüleri- hafifçe yumuşadı. "Hayır, bu bir azarlama değil." Şöminenin önünde hâlâ buz gibi sessiz duran Rhys'e ve ardından sandalyesinde köpüren Amren'e keskin bir bakış attı. "Bunu bir tartışma olarak düşün."

Nesta ayağa fırladı. "Hayatım seni ilgilendirmez ya da herhangi bir *tartışmaya açık değil* ."

" *Otur* ," diye hırladı Rhys.

O sesteki ham emir, mutlak hakimiyet ve güç…

Nesta dondu, onunla savaştı, böyle şeylere boyun eğen Fae kısmından nefret ediyordu. Cassian sanki aralarından atlayacakmış gibi sandalyesinde öne doğru eğildi. Acının yüzüne kazınmış gibi bir şey olduğuna yemin edebilirdi.

Ama Nesta, Rhysand'ın bakışlarını tuttu. Emri dizlerini bükmek, oturmak *istemesine* rağmen, elinden gelen her türlü direnişi içine attı .

Rhys, "Kalacaksın," dedi. Dinleyeceksin."

Kısık bir kahkaha attı. "Sen benim Yüce Lordum değilsin. Bana emir vermiyorsun." Ama onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Görmüştü, hissetmişti. Hala ona yakın olmak için titriyordu.

Bu korkunun kokusunu Rhys aldı. Ağzının bir tarafı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Karşı karşıya mı gitmek istiyorsun, Nesta Archeron?" mırıldandı. Gece Sarayı'nın Yüce Lordu, pencerelerin ötesindeki eğimli çimenliği işaret etti. "Dışarıda bir kavga için yeterince yerimiz var."

emirlerine uymak *için* sessizce vücuduna kükredi . Ona boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdi. Herhangi birine.

Bu gerçeğin farkında olan Rhys'in gülümsemesi büyüdü.

Yeter, dedi Feyre, Rhys'e. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

Yıldız benekli gözlerini eşine çekti ve sonunda dizleri pes ederken Nesta'nın kanepeye çökmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Feyre burun delikleri genişleyerek başını eğdi ve Rhysand'a, "Ya gidebilirsin ya da kalıp *çeneni* kapalı tutabilirsin," dedi.

Rhys tekrar kollarını kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen de," diye tükürdü Feyre, Amren'e. Dişi hıçkırarak sandalyesine oturdu.

Feyre, kanepede düzgün bir şekilde otururken, yüzünü ona doğru dönerken, Nesta hoş görünme zahmetine girmedi, kadife minderler altında iç

çekiyordu. Ablası yutkundu. Feyre boğuk bir sesle, "Bazı değişiklikler yapmamız gerek, Nesta," dedi. "Siz yaparsınız ve *biz* yaparız."

Elain hangi cehennemdeydi?

"İşlerin bu kadar ileri gitmesine ve bu kadar kötüye gitmesine izin verdiğim için" diye devam etti Feyre. Hybern'le olan savaştan sonra, olan her şeyle birlikte, bu... Sen... Sana yardım etmek için orada olmalıydım ama değildim ve bunun kısmen benim hatam olduğunu kabul etmeye hazırım."

"Bu senin suçun *ne ?"* Nesta tısladı.

"Sen," dedi Cassian. "Bu saçma davranış."

Bunu Kış Gündönümü'nde söylemişti. Ve o zaman olduğu gibi, omurgası hakarete, kibire *kilitlendi* -

"Bak," diye devam etti Cassian, ellerini havaya kaldırarak, "bu ahlaki bir kusur değil, ama..."

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," diye araya girdi Feyre.

" Nasıl hissettiğim hakkında *hiçbir şey bilmiyorsun."*

Feyre ileri atıldı. "Bazı değişikliklerin zamanı geldi. Şimdi başlıyor."

"Kendini üstün gören, iyilik yapan saçmalıklarını hayatımdan uzak tut."

"Senin bir hayatın yok," diye karşılık verdi Feyre. "Ve bir an daha oturup senin kendini mahvetmeni izlemeyeceğim." Sanki bir anlamı varmış gibi dövmeli elini kalbine koydu. "Savaştan sonra sana zaman vermeye karar verdim, ama görünüşe göre bu yanlıştı. *yanılmışım* ."

"Ey?" Söz, aralarına atılan bir hançerdi.

Rhys alaycı bir tavırla gerildi ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bittin," diye nefes aldı Feyre, sesi titreyerek. "Bu davranış, o apartman, hepsi - *işin bitti* Nesta."

Nesta, merhametle buz gibi bir ses tonuyla, "Peki nereye gitmem gerekiyor?" dedi.

Feyre, Cassian'a baktı.

Cassian bir kez olsun sırıtmıyordu. "Benimle geliyorsun" dedi. "Trene."

Chapter Two**BÖLÜM**

2

Cassian, uyuyan bir ateş tırmığına ok atmış gibi hissetti. Lekeli ayakkabıları ve kırışık gri elbisesiyle o yıpranmış mavi ceketin içinde Nesta, ona baktı ve sordu, *" Ne? "*

"Bu toplantıdan itibaren," diye açıkladı Feyre, "Rüzgar Evi'ne taşınıyorsunuz." Doğuya, şehrin uzak ucundaki dağlara oyulmuş saraya doğru başını salladı. "Rhys ve ben her sabah Cassian ile İlirya Dağları'ndaki Windhaven'da antrenman yapmaya karar verdik. Öğle yemeğinden sonra, öğleden sonranın geri kalanında Rüzgar Evi'nin altındaki kütüphanede görevlendirileceksiniz. Ama apartman, köhne meyhaneler - bunların hepsi *bitti* Nesta."

Nesta'nın parmakları kucağında yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama o hiçbir şey söylemedi.

Yüce Leydisinin kol mesafesindeki kanepede oturmasına izin vermek yerine, kendini onun yanında konumlandırmalıydı. Feyre'nin Rhys'in izniyle etrafında zaten bir kalkanı olması önemli değil - kahvaltıda da oradaydı. *Devam eden eğitimimin bir parçası olarak* , Cassian zırhlı savunmaları sorduğunda Feyre mırıldanmıştı, o kadar güçlüydü ki kokusunu bile maskelediler. *Rhys, Helion'un ona gerçekten delinmez kalkanları öğretmesini istiyor, bu yüzden tabii ki test konusu olmaktan zevk alıyorum. Rhys'in Helion'un talimatlarını doğru takip edip etmediğini görmek için bunu kırmaya çalışmam gerekiyor. Bu yeni bir delilik türüdür.*

Ama tesadüfi olan biri. Nesta'nın gücünün sıradan büyülere karşı *neler yapabileceğini bilmeseler* bile .

Rhys de aynı şeyi düşünüyor gibiydi ve Cassian iki kız kardeş arasında atlamaya hazırlanıyordu. Rhys'in gücü gümbürderken Sifonları uyarı verircesine parladı.

Cassian'ın Feyre'nin kendisini çoğu rakibe karşı savunabileceğinden şüphesi yoktu, ama Nesta...

Nesta ona o korkunç gücü gönderse bile Feyre'nin karşılık vereceğinden tam olarak emin değildi. Ve Nesta'nın bunu yapacak kadar alçalacağını bilmemekten nefret ediyordu. İşler o kadar kötüye gitmişti ki, olasılığı bile düşündü.

Nesta, "Rüzgar Evi'ne taşınmıyorum," dedi. "Ve ben o sefil köyde antrenman yapmıyorum. Kesinlikle *onunla değil.* Ona zehirden başka bir şey olmayan bir bakış attı.

"Müzakere için uygun değil," dedi Amren, bu kadar dakika içinde ikinci kez mümkün olduğunca tartışmadan uzak durma yeminini bozarak. Archeron kardeşlerin en büyüğü, herkesin cildinin altına girme yeteneğine sahipti. Yine de Nesta ve Amren her zaman bir bağı, bir anlayışı paylaşmışlardı.

Mavnadaki kavgalarına kadar.

"Sanki öyle değil," diye meydan okudu Nesta, ama Rhys'in gözleri soğuk uyarısıyla titrerken ayağa kalkmaya çalışmadı.

Amren ipek bluzunun üzerindeki bir tiftiği seçerek, "Biz konuşurken daireniz tıklım tıklım dolu," dedi. "Geri döndüğünüzde, boş olacak. Windhaven'da eğitim için uygun olacağından şüpheliyim ama kıyafetlerin zaten Ev'e gönderiliyor." Nesta'nın üzerinde bir zamanlar olduğundan daha bol olan gri elbisesine keskin bir bakış. Nesta, Amren'in dumanlı gözlerindeki hafif endişe parıltısını fark etti mi - bunun ne kadar nadir olduğunu anladınız mı?

Dahası, Nesta bu toplantının böyle olmadığını anlamış mıydı? onu kınadı, ama bunun yerine endişeli bir yerden mi geldi? Kaynayan bakışları ona bunu tamamen bir saldırı olarak gördüğünü söyledi.

Bunu yapamazsın, dedi Nesta. "Ben bu mahkemenin üyesi değilim."

Amren, "Bu mahkemenin parasını harcamaktan hiç çekinmiyorsunuz," diye karşı çıktı. "Hybern'le savaş sırasında, insani elçimiz olmayı kabul ettin. Bu görevden asla istifa etmediniz, bu yüzden resmi yasalar sizi hala bu mahkemenin resmi bir üyesi olarak görüyor." Küçük parmaklarının bir dalgası ve bir kitap, yanındaki minderlere çarpmadan önce Nesta'ya doğru süzüldü. Bu, Amren'in şu anda sahip olduğu büyünün boyutuyla ilgiliydi - sıradan, olağanüstü Yüksek Fae büyüsü. "Kontrol etmek isterseniz, sayfa iki yüz otuz altı."

Amren *yasalarını* bunun için mi taramıştı? Cassian böyle bir kuralın varlığından bile haberdar değildi - Rhys'in kendisine önerdiği pozisyonu sorgulamadan kabul etmişti, onun neyi kabul ettiğine aldırmadan, sadece o, Rhys ve Azriel birlikte olacaklardı. Kimsenin onlardan alamayacağı bir evleri olacak. Amarantha'ya kadar.

Bunun için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyecekti: Hepsini Amarantha'nın yönetiminden kurtaran, kardeşini ona geri veren ve sonra Rhys'i oyalanan karanlıktan çıkaran Yüce Leydi ondan sadece birkaç adım ötedeydi.

İşte seçeneklerin kızım, dedi Amren, narin çenesini yukarı kaldırarak. Cassian, Feyre ve Rhys arasındaki bakışı kaçırmadı: Nesta'ya sunulacağını bildiği ültimatom karşısında Yüce Leydi'nin yüzündeki mutlak ıstırap ve Rhys'in eşinin bu yüzden çok acı çekmesine dair yarı dizginlenmiş öfke. . Bu değişmiş bakışı bugün bir kez görmüştü - bir daha görmemeyi ummuştu.

Bu sabah Rhys, Nesta'nın dışarıda geçireceği gecenin hesabını aldığında Cassian onlarla erken kahvaltı yapıyordu. Rhys her maddeyi yüksek sesle okuduğunda. Nadir şarap şişeleri, egzotik yiyecekler, kumar borçları…

Feyre, pişmiş yumurtalarına sessiz gözyaşları damlayana kadar tabağına bakmıştı.

Cassian, Nesta hakkında daha önce konuşmalar, kavgalar yapıldığını biliyordu. İlk başta olacağına inandıkları gibi, ona kendini iyileştirmesi için zaman vermekle mi yoksa devreye girmekle mi ilgiliydi. Ama Feyre masada ağlarken, bunun bir tür kırılma olduğunu biliyordu. Bir umudun kabulü başarısız oldu.

Aynı ezici kederi kendi yüzünden saklamak için Cassian'ın tüm eğitimini, savaş alanında ve dışında yaşadığı her türlü dehşeti gerektirmişti.

Rhys, Feyre'nin elini teselli ederek önce Azriel'e sonra Cassian'a bakıp planını ortaya koymadan önce hafifçe sıkmıştı. Sanki çok, çok uzun bir süre bekletmiş gibi.

Elain yolun yarısında içeri girmişti. Şafaktan beri emlak bahçelerinde çalışıyordu ve Rhys onu doldururken ciddiydi. Feyre tek kelime edememişti. Ama Elain'in bakışları, Rhys'i dinlerken sabit kaldı.

Sonra Rhys, Amren'i nehrin karşısındaki çatı katındaki dairesinden çağırdı. Feyre, Rhys ile kız kardeşi arasındaki herhangi bir aile bağını korumak için emrin Rhys'den değil Amren'den gelmesi konusunda ısrar etmişti.

Cassian başlangıçta bir tane olduğunu düşünmedi, ama Rhys kabul etmişti, Feyre'nin yanında diz çökmeye, gözyaşlarının kalıntılarını silip şakağını öpmeye başladı. O zaman hepsi, Yüce Lord ve Leydilerine mahremiyet vererek masadan ayrılmışlardı.

Cassian dakikalar sonra göklere yükseldi, kükreyen rüzgarın kafasındaki her düşünceyi boğmasına, canlılığının çarpan kalbini soğutmasına izin verdi. Bu toplantı, ne olacaktı - hiçbiri kolay olmayacaktı.

Amren'in her zaman Nesta'ya ulaşabilen birkaç kişiden biri olduğu konusunda anlaşmışlardı. Nesta biraz da olsa korkmuş gibi görünüyordu. Kim bir şekilde Nesta'nın ne olduğunu anladı, derinlerde.

Nesta'nın savaştan sonra gerçekten konuştuğu tek kişi oydu.

Geçen ay bir tesadüf gibi görünmüyordu, çünkü O teknede tartışınca Nesta'nın davranışları daha da kötüleşti. O şimdi benziyordu… bu.

Amren, ince bir parmağını kaldırarak, "Bir," dedi, "Rüzgar Evi'ne gidebilir, sabahları Cassian ile antrenman yapabilir ve öğleden sonraları kütüphanede çalışabilirsiniz. Tutsak olmayacaksın. Ama uçacak ya da seni şehre indirecek kimse olmayacak. Şehre uygun bir şekilde girmek istiyorsanız, elbette devam edin. Yani, Evden aşağı on bin adım atmaya cesaret edebilirsen." Amren'in gözleri meydan okumayla parladı. "Ve bir şekilde kendine içki ısmarlamak için birbirine sürtecek iki polis bulabilirsen. Ancak bu plana uyarsanız, birkaç ay içinde nerede ve nasıl yaşadığınızı yeniden değerlendireceğiz."

"Ya diğer seçeneğim?" Nesta tükürdü.

Yukarıda anne, bu kadın—dişi. Artık insan değildi. Cassian, Amren ve Rhys'e meydan okuyabilecek çok, çok az insan düşünebilirdi. Kesinlikle aynı odada değil. Kesinlikle böyle bir zehirle değil.

"İnsan topraklarına geri dönüyorsun."

Amren, Hewn City'de bir zindanda birkaç gün geçirmeyi önermişti, ancak Feyre sadece insan dünyasının Nesta gibi biri için fazlasıyla yeterli olacağını söylemişti.

Feyre gibi biri de. Ve Elain.

Sadece Feyre'ninkiler serbest bırakılsa da, üç kız kardeş de artık hatırı sayılır güçlere sahip Yüksek Fae'ydi. Amren'in bile Elain ve Nesta'nın güçlerinin kalıp kalmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Kazan onlara diğer Yüksek Fae'lerden farklı benzersiz güçler vermişti: birincisine görme yeteneği ve hediyesi... Cassian, Nesta'nın hediyesi olarak ne diyeceğini bilmiyordu. Bunun bir hediye mi yoksa aldığı bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Gümüş ateş, beliren ölüm duygusu, Hybern Kralı'na çarparken tanık olduğu ham güç. Her ne ise, her zamanki Yüksek Fae hediyelerinin ötesindeydi.

İnsan dünyası onların arkasındaydı. Asla geri dönemezlerdi. Hatta üçü de savaş kahramanları olsa da, her biri kendi başına, insanlar umursamazdı. Şiddete kışkırtılmasalar çok uzaklarda kalırlardı. Yani, evet: Nesta teknik olarak insan topraklarına dönebilirdi ama orada ne bir arkadaşlık, ne sıcak bir karşılama, ne de onu kabul edecek bir kasaba bulabilirdi. Nerede yaşayacak

bir yer bulabilseydi, esasen eve mahkum olurdu, insan önyargılarından korktuğu için evinin arazisine hapsedilirdi.

Nesta dudaklarını dişlerinden geri çekerek Feyre'e döndü. "Ve bunlar benim tek seçeneğim mi?"

"Ben..." Feyre gerisini söyleyemeden kendini tuttu - *üzgünüm* - ve omuzlarını dikleştirdi. Rhys'in eski süveterinde bile, siyah tacı olmadan bile Gece Sarayı'nın Yüce Hanımı oldu. "Evet."

"Hakkın yok."

"BENCE-"

Nesta patladı. " Beni bu pisliğe, bu korkunç yere sen sürükledin . *Sen* benim böyle olmamın, bu yüzden burada *sıkışıp kalmamın...* "

Feyre irkildi. Rhys'in öfkesi elle tutulur hale geldi, Cassian'ın bağırsaklarını sıkıştıran gece öpücüğü bir güç nabzı, ona çarpan her savaşçının içgüdüsü dikkatleri üzerine çekti.

"Bu kadar yeter," diye nefes aldı Feyre.

Nesta gözlerini kırpıştırdı.

Feyre yutkundu ama vazgeçmedi. "Bu *kadar yeter.* Meclis'e taşınıyorsun, antrenman yapacaksın ve çalışacaksın ve bana hangi iğneyi kustuğun umurumda değil. Yapıyorsun."

"Elain beni görebilmeli..."

"Elain bunu saatler önce kabul etti. Şu anda eşyalarını topluyor. Geldiğinde seni bekliyor olacaklar."

Nesta geri çekildi.

Feyre pes etmedi. “Elain sizinle nasıl iletişim kuracağını biliyor. Sizi Rüzgar Evi'nde ziyaret etmek isterse, bunu yapmakta özgürdür. Birimiz onu seve seve oraya götürür."

Kelimeler aralarında asılı kaldı, o kadar ağır ve garipti ki Cassian, "Isırmayacağıma söz veriyorum," dedi.

Nesta ona bakarken üst dudağı kıvrıldı. "Sanırım bu *senin* fikrindi..."

"Öyleydi," diye yalan söyledi sırıtarak. "Birlikte harika zaman geçireceğiz."

Muhtemelen birbirlerini öldürürler.

"Kardeşimle konuşmak istiyorum. Yalnız," diye emretti Nesta.

Cassian, Nesta'ya değerlendirici bir bakış fırlatan Rhys'e baktı. Cassian yüzyıllar boyunca aynı bakışla birkaç kez karşılaşmıştı ve Nesta'ya bir nebze olsun imrenmemişti. Ama Gece Mahkemesinin Yüksek Lordu başını salladı. "Salonda olacağız."

Cassian'ın yumruğu, Feyre'nin üzerindeki kalkana rağmen bundan daha ileri gidecek kadar ona güvenmedikleri zımni hakaret üzerine sıktı. Rasyonel,

savaşçı fikirli yanı kabul etse bile. Nesta'nın gözleri parladı ve onun da bunu anladığını biliyordu.

Feyre'nin çenesini sıkma şeklinden, onun bu ince vuruştan memnun olmadığından şüpheleniyordu - bu, Nesta'yı ona yardım etmek için yaptıklarına ikna etmeye yardımcı olmayacaktı. Rhys hak ettiği sözlü dayağı daha sonra alacaktı.

Cassian onları takip etmeden önce Rhys ve Amren ayağa kalkana kadar bekledi. Rhys sözüne sadık kalarak koridorda üç adım yürüdü, kulak misafiri olan ahşap kapılardan uzaklaştı ve duvara yaslandı.

Cassian da aynısını yaparak Amren'e, "Mahkeme üyeliğiyle ilgili böyle yasalarımız olduğunu bile bilmiyordum" dedi.

"Yapmıyoruz." Amren kırmızıya boyanmış tırnaklarını aldı.

Nefesinin altında yemin etti.

Rhys alaycı bir şekilde gülümsedi. Ama Cassian kaşlarını çatarak kapalı çift kapılara baktı ve Nesta'nın aptalca bir şey yapmaması için dua etti.

Nesta, omurgasını dik tuttu, çabayla ağrıyan sırtı. Hiç kimseden şimdi nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Hybern Kralı dışında, diye düşündü.

Hepsi onun hakkında tartışıyor, onu uygunsuz ve kontrolsüz buluyorlardı ve...

Daha önce umursamıyorsun, dedi Nesta. "Neden şimdi?"

Feyre gümüş ve yıldız safir alyansıyla oynuyordu. "Sana söyledim: Umurumda değildi. Biz, yani herkes, bu konuda birden fazla konuşma yaptık. Senin hakkında. Size zaman ve yer vermenin en iyisi *olacağına* karar verdim."

"Peki Elain bu konuda ne söyledi?" Bir yanı bilmek istemiyordu.

Feyre'nin ağzı gerildi. "Bu Elain ile ilgili değil. Son kontrol ettiğimde sen de onu zar zor gördün."

Nesta bu kadar yakından ilgilendiklerini fark etmemişti.

Feyre'e hiçbir zaman açıklamamıştı -açıklayacak kelimeleri asla bulamamıştı- neden hepsinin arasına bu kadar mesafe koyduğunu. Elain, Kazan tarafından çalınmış ve Azriel ve Feyre tarafından kurtarılmıştı. Yine de korku Nesta'yı sarmıştı, uyanmış ve uykudaydı: Kazan'ın baştan çıkarıcı çağrısını duyup bunun Elain için olduğunu anladıktan sonra o anlarda nasıl hissettiğinin hatırası, onun ya da Feyre için değil. Elain'in çadırını boş bulmak, o mavi pelerinin atıldığını görmek nasıl hissettirmişti.

İşler oradan daha da kötüye gitmişti.

senin canların var, benim de benim , demişti. Bunun kardeşini ne kadar derinden yaralayacağını biliyordu. Ama buna dayanamadı - oyalanan iliklerine kadar derin bir korku. O atılan pelerinin parıltıları ya da Kazan'ın soğuk suları ya da Cassian'ın ona doğru sürünerek ya da babasının boynuna çarpması -

Feyre dikkatli bir şekilde, "Değeri ne olursa olsun, kendini geri çevireceğini umuyordum. Yeterince yaklaşan herkese saldırıyor gibi göründüğün için sana bunu yapman için alan vermek istedim, ama *denemedin bile* ."

Belki bu yıl biraz daha fazla denemeyi kendi içinizde bulabilirsiniz. Cassian'ın dokuz ay önceki sözleri, Nesta'nın zihninde hâlâ tazeydi, buradan buz gibi bir sokak bloklarında söylenmişti.

Denemek? Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Bunun sana yabancı bir kelime olduğunu biliyorum.

Sonra öfkesi ondan kopmuştu. *Neden bir şey* yapmaya çalışmalıyım *? Senin bu dünyana, bu mahkemeye sürüklendim.*

O zaman başka bir yere git.

Kendi yanıtını yutmuştu: *Gidecek hiçbir yerim yok* .

Gerçek buydu. İnsan dünyasına geri dönme arzusu yoktu. Orada hiç evde hissetmemiştim, gerçekten değil. Ve bu garip, yeni Fae dünyası... Farklı, değişmiş bedenini, artık kalıcı olarak değiştiğini ve insanlığının gittiğini kabul etmiş olabilirdi, ama bu dünyada nereye ait olduğunu da bilmiyordu. İçlerindeki o kıvranma gücünü bastırmak için sık sık bu şeyleri kullandığında, içki, müzik ve kartlarda boğmaya çalıştığı bir düşünceydi.

Feyre, "Tek yaptığın paramıza yardım etmek" diye devam etti.

"Arkadaşınızın parası." Başka bir acı patlaması. Nesta'nın kanı doğrudan darbede şarkı söyledi. “Beni hatırlamak için alışverişe ve ev işlerine zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim.”

"Bu evde senin için bir oda yaptım. Senden onu dekore etmeme yardım etmeni *istedim .* Bana kızmamı söyledin."

"Neden bu evde kalmak isteyeyim ki?" Onların ne kadar mutlu olduklarını tam olarak görebildiği, hiçbirinin savaşta olduğu kadar yok edilmiş görünmediği bir yerde. O çemberin bir parçası olmaya çok yaklaşmıştı. Son savaşın sabahı birlikte dururken ellerini tutmuş ve hepsinin başarabileceklerine inanmışlardı.

O zaman bunun ne kadar acımasızca soyulabileceğini tam olarak öğrenmişti. Umudun, neşenin ve sevginin gerçekten bedeli neydi? Bir daha asla yüzleşmek istemedi. Hybern Kralı her yerde kanlar içinde kıkırdarken, o orman açıklığında hissettiklerine asla katlanmak istemedi. Gücü onları o gün

kurtarmaya yetmemişti. O zamandan beri onu hayal kırıklığına uğrattığı için onu cezalandırdığını, onu içinde sımsıkı kilitli tuttuğunu sanıyordu.

Feyre, "Çünkü sen benim kardeşimsin" dedi.

"Evet ve sen her zaman bizim için fedakarlık ediyorsun, senin küçük, üzgün insan ailen..."

" Dün gece *beş yüz altın mark harcadın!"* Feyre ayağa fırlayarak ocağın önünde volta attı. "Bunun ne kadar para olduğunu biliyor musun? Bu sabah faturayı aldığımızda ve arkadaşlarım *-ailem-* her şeyi duymak zorunda kaldığında ne kadar *utandım* biliyor musun ?"

Nesta bu kelimeden nefret ediyordu. Feyre terimi onun mahkemesini tanımlamak için kullanılırdı. Sanki Archeron ailesinde işler o kadar kötüydü ki Feyre'nin başka birini bulması gerekiyordu. Kendi seçmişti. Nesta'nın tırnakları avuçlarına battı, acı, sıkışan göğsünün acısına baskın çıktı.

Feyre devam etti, "Ve sadece faturanın miktarını değil, ne için *harcadığınızı* da duymak..."

"Oh, yani bu senin yüzünü kurtarmanla ilgili..."

hiçbir katkıda bulunmadığında bunun bana, Rhys'e ve mahkememe nasıl yansıdığıyla ilgili ! Kız kardeşim kontrol edilemiyorsa, neden başkalarını yönetme hakkımız olsun ki?"

"Ben senin tarafından kontrol edilecek bir şey değilim," dedi Nesta buz gibi bir sesle. Doğduğu andan itibaren hayatındaki her şey başkaları tarafından kontrol edilmişti. Ona olanlar *;* Ne zaman kontrol etmeye çalışsa, her fırsatta engelleniyordu ve bundan Hybern Kralı'ndan bile daha fazla nefret ediyordu.

"Bu yüzden Windhaven'da antrenman yapacaksın. *Kendini* kontrol etmeyi öğreneceksin ."

"Gitmeyeceğim."

"Bağlanıp oraya çekilmen gerekse bile gideceksin. Cassian'ın derslerini takip edeceksin ve Clotho ne iş yaparsan yapacaksın. kütüphanede bulunması gerekir." Nesta, o kütüphanenin karanlık derinliklerinin, orada yaşamış olan eski canavarın anısını engelledi. Onları Hybern'in dostlarından kurtarmıştı, evet, ama... Bunu düşünmeyi reddetti. "Ona ve kütüphanedeki diğer rahibelere saygı duyacaksın," dedi Feyre, "ve onları bir an olsun rahatsız *etmeyeceksin .* Herhangi bir boş zaman, dilediğiniz gibi geçirmek için sizindir. Evde."

İçini sıcak bir öfke kapladı, o kadar yüksek sesle Nesta, kız kardeşinin önünden geçtiği gerçek ateşi zar zor duyabiliyordu. Ahşabın yanarken çatırdayan sesi babasının kırılan boynuna o kadar çok benziyordu ki, kendi evinde ateş yakmaya dayanamıyordu, kafasındaki kükreyişten memnundu.

"Dairemi kapatmaya, eşyalarımı almaya hakkınız yoktu..."

"Hangi şeyler? Birkaç giysi ve biraz da çürük yiyecek." Nesta'nın Feyre'nin bunu nasıl bildiğini merak etme şansı yoktu. Ablasının dediği gibi değil, "Bütün binayı mahkum ettiriyorum."

"Cesaret edemezsin."

"Bitti. Rhys zaten ev sahibini ziyaret etti. Yıkılıp, savaş nedeniyle yerinden edilmiş ailelere barınak olarak yeniden inşa edilecek."

Nesta düzensiz nefes almasına hakim olmaya çalıştı. Kendisi için yaptığı birkaç seçimden biri, elinden alındı. Feyre umursamıyor gibiydi. Feyre her zaman kendi kendisinin efendisi olmuştu. Her zaman ne isterse aldı. Ve şimdi, Feyre'nin de bu dileği kabul edilecek gibi görünüyordu. Nesta köpürdü, "Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Bu iyi. Onun yerine Cassian ve rahibelerle konuşabilirsin."

Ondan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. "Ben senin esirin olmayacağım..."

"Numara. Dilediğiniz yere gidebilirsiniz. Amren'in dediği gibi, Evi terk etmekte özgürsünüz. Eğer o on bin adımı yönetebilirsen." Feyre'nin gözleri parladı. "Ama kendini yok etmen için sana para ödedim."

Kendini yok et. Sessizlik Nesta'nın kulaklarında uğulduyor, alevleri arasında dalgalanıyor, alevleri boğuyor, dayanılmaz gazabı dindiriyordu. Mutlak, donmuş sessizlik.

Babasının öldüğü andan itibaren başlayan sessizlikle yaşamayı öğrenmişti, günler sonra yarı harap malikanelerindeki çalışma odasına gidip zavallı küçük ormanlarından birini bulduğunda onu ezmeye başlayan sessizlikle yaşamayı öğrenmişti. oymalar. Çığlık atmak ve çığlık atmak istemişti ama etrafta çok fazla insan vardı. Tüm o savaş kahramanlarıyla görüşmesi bitene kadar kendini tuttu. Sonra kendini bırakacaktı. Doğruca bu sessiz kuyuya.

"Diğerleri bekliyor," dedi Feyre. "Elain şimdiye kadar bitmiş olmalı."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Hazır olduğunda ziyarete gelecek."

Nesta ablasının bakışlarını tuttu.

Feyre'nin gözleri parladı. "Elain'i bile neden kendinden uzaklaştırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nesta bunun hakkında konuşmak istemedi. *Her zaman* o ve Elain olduğu gerçeği hakkında . Ve bir şekilde, şimdi onun yerine Feyre ve Elain olmuştu. Elain, Feyre'yi ve bu insanları seçmiş ve onu geride bırakmıştı. Amren de aynısını yapmıştı. Bunu mavnada açıkça belirtmişti.

Nesta, Hybern'le olan savaş sırasında Feyre ile kendi geçici bağının oluşmasına aldırmadı, ortak hedefler üzerine kuruldu: Elain'i korumak, insan topraklarını kurtarmak. Nesta, bunların, şimdi kalbinde kaynayan ve öfkelenen şeyleri kağıda dökmek için bahaneler olduğunu anlamıştı.

Nesta cevap verme zahmetine girmedi ve Feyre ayrılırken bir daha konuşmadı.

Artık onları birleştirecek hiçbir şey kalmamıştı.

BÖLÜM

3

Cassian, Rhysand'ın çayını dikkatle karıştırmasını izledi.

Rhys'in, şimdi o kaşıkla kullandığı aynı soğukkanlılıkla düşmanlarını dilimlediğini görmüştü.

Yeşil cam lambaların ve ağır bir demir avizenin ışığıyla aydınlatılan Yüce Lord'un çalışma odasında oturdular. İki seviyeli avlu, Feyre'nin dediği gibi iş kanadının kuzey ucunu işgal ediyordu.

Çalışma odasının ana katı vardı -Feyre'nin zanaatkarlarından seçmek için Cesere'ye gittiği el dokuması mavi halılarla kaplı- iki oturma alanı, Rhys'in masası ve kitaplıkların yanında iki uzun masa ile. Odanın uzak ucunda, küçük bir kürsü, daha fazla kitapla çevrili geniş, yükseltilmiş bir oyuğa açılıyordu - ve merkezinde, dünyalarının devasa, çalışan bir modeli, etrafındaki yıldızlar ve gezegenler ve daha önce ortaya çıkmış diğer bazı süslü şeyler. Bunları sıkıcı bulmadan önce Cassian'a bir kez açıkladı ve onları tamamen görmezden geldi.

Az, elbette büyülenmişti. Rhys, modeli yüzyıllar önce kendisi inşa etmişti. Sadece güneşi takip etmekle kalmıyor, aynı zamanda zamanı da bildirebiliyordu ve bir şekilde Rhys'in kendi dünyalarının ötesinde yaşamın varlığını ve Cassian'ın yine anında unuttuğu diğer şeyleri düşünmesine izin verdi.

İçeri girildiğinde hemen solda bulunan süslü bir dövme demir döner merdivenle ulaşılan asma katta, daha fazla kitap vardı - yalnızca bu alanda binlerce kitap - Cassian'ın uzak durduğu narin nesnelerle dolu birkaç cam dolap (kırılma korkusuyla) onları, Mor'un ellerini tarif ettiği gibi “ayı pençeleri” ve Feyre'nin birkaç tablosuyla.

Alt katta da birçoğu vardı, bazıları gölgedeydi ve o şekilde kalması gerekiyordu, bazıları eğimli çimenliğin dibinde nehirden yansıyan akan ışık

tarafından ortaya çıktı. Cassian'ın Yüce Leydisi, dünyayı yakalamak için onu her zaman duraklatan bir yola sahipti. Resimleri bazen onu huzursuz ediyordu. Onun tasvir ettiği gerçekler her zaman hoş şeyler değildi.

Boyasını izlemek için birkaç kez stüdyosuna gitmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, ona izin vermişti.

İlk ziyaretinde Feyre'i şövale başında gergin bulmuştu. Bir deri bir kemik olduğunu fark ettiği şeyi çiziyordu, o kadar inceydi ki kemiklerin çoğunu sayabilirdi.

Yanındaki çok ince sol kolunda tanıdık bir doğum lekesi gördüğünde, elinde fırçayla uzattığı kendi kolundaki dövmenin ortasındaki aynı işarete baktı. Sadece başını salladı, anladığını belirten bir ifadeyle.

Yoksulluk yıllarında hiç Feyre kadar zayıf olmamıştı, ama her fırça darbesindeki açlığı anlıyordu. Çaresizlik. O griler, maviler ve solgun, hastalıklı beyazlar gibi *hissettiren* içi boş, boşluk hissi . O gövdenin ve kolun arkasındaki kara çukurun umutsuzluğu. Ölüm, leşi bekleyen bir karga gibi yakınlarda süzülüyor.

Sonraki günlerde o tabloyu çok düşünmüştü - bunun ona nasıl hissettirdiğini, daha onunla tanışmadan önce hepsinin Yüce Leydilerini kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını.

Rhys çayını karıştırmayı bitirdi ve kaşığını korkunç bir yumuşaklıkla yere bıraktı.

Cassian gözlerini Yüce Lord'unun arkasındaki portreye kaldırdı. mamut masası. Odadaki altın ışık küreleri, onu canlı ve parlak gösterecek şekilde yerleştirildi.

Feyre'nin yüzü -bir otoportre- ona gülüyor gibiydi. Sırtı ona dönük olan arkadaşında. Rhys, ona göz kulak olabilmek için, dedi.

, Rhys çayından bir yudum alıp "Hazır mısın?" dediğinde tanrıların *onu* gözetlemesi için dua etti.

Koltuğunda geriye yaslandı. "Daha önce sıraya genç savaşçılar aldım."

Rhys'in menekşe rengi gözleri parladı. "Nesta sınırları zorlayan genç bir adam değil."

"Onunla başa çıkabilirim."

Rhys çayına baktı.

Cassian bu yüzü tanıdı. O ciddi, sinir bozucu derecede sakin yüz.

"Bu bahar İliryalıları düzene sokmak için iyi iş çıkardın, biliyorsun."

Kendini hazırladı. İliryalılarla dört ay geçirdiğinden, savaş çetelerinin pürüzlü kenarlarını yatıştırdığından, babalarını, oğullarını, erkek kardeşlerini ve kocalarını kaybetmiş ailelerin icabına bakıldığından emin olduğundan beri bu konuşmayı bekliyordu. yardım etmek ve dinlemek için orada olduğunu

biliyordu ve genel olarak Rhys'e karşı ayaklanırlarsa bunun bedelinin çok ağır olacağını çok net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Geçen bahar Kan Ayini en kötülerini halletmişti, Ramiel'in yamaçlarından sadece birkaç mil ötede katledildiğinde kibiri onun kalitesiz eğitimini telafi etmeye yetmeyen baş belası Kallon da dahil. Cassian'ın genç adamın ölüm haberini duyunca rahat bir nefes alması onun için geçerliydi, ama İliryalılar kısa süre sonra homurdanmayı bırakmışlardı. Ve Cassian o zamandan beri zamanını saflarını yeniden inşa etmeye, gelecek vaat eden yeni savaşçıların eğitimine nezaret etmeye ve deneyimli olanların yeniden savaşmak için yeterince iyi durumda olduklarından emin olmaya harcamıştı. Tükenmiş sayılarını yenilemek, en azından İliryalılara odaklanacak bir şey vermişti - ve Cassian, ara sıra yapılan teftiş ve konsey toplantılarının ötesinde artık ekleyebileceği çok az şey olduğunu biliyordu.

Böylece İliryalılar barış içindeydiler - ya da sürekli eğitimleriyle bir savaşçı toplumun olabileceği kadar barışçıl. Rhys'in istediği de buydu. Sadece bir isyan felaket olacağı için değil, bu yüzden. Rhys'in bildiklerini söylemek üzereydi.

“Bence daha büyük sorumluluklar almanın zamanı geldi.”

Cassian yüzünü buruşturdu. İşte oradaydı.

Rhys kıkırdadı. "İllyria'daki durumun bir test olduğunu bilmediğini dürüstçe söylemek istemiyor musun?"

"Umuyordum," diye homurdandı kanatlarını sıkıştırarak.

Rhys çabucak ayılmasına rağmen sırıttı. “Nesta bir test değil. O… farklı.”

"Biliyorum." O yaratılmadan önce bile onu görmüştü. Ve Hybern'deki o korkunç günden sonra... Kemik Oymacısı'nın Hapishanede fısıldadığı sözlerini asla unutmamıştı.

Ya sana ötedeki kayanın, karanlığın ve denizin fısıldadığını söylesem, Kan Dökülmesi Lordu? Denizin karşısındaki o adada korkudan nasıl da titrediler. O ortaya çıktığında *nasıl da titrediler . Bir şey aldı - değerli bir şey. Dişleriyle kopardı.*

O gün Hybern'de ne uyandırdın, Piçler Prensi?

Bu son soru, kabul etmeyi umduğundan daha fazla gece uykusundan onu kovalamıştı.

Cassian kendi kendine, "Savaştan beri onun gücüne dair bir ipucu görmedik. Tek bildiğimiz, Kazan'ın kırılmasıyla ortadan kayboldu."

"Ya da belki uykudadır, çünkü Kazan şimdi uykudadır ve Drakon ve Miryam ile birlikte Girit'te güvenli bir şekilde gizlenmiştir. Gücü her an yükselebilir.”

Cassian'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. O, Seraphim prensine ve yarı insan kadına, Kazan'ı gizli tutacağına güvendi, ancak uyandırılırsa gücünü kontrol etmek için onların veya herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.

Rhys, “Tedbirli olun” dedi.

"Ondan korkuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Ben."

Cassian gözlerini kırpıştırdı.

Rhys tek kaşını kaldırdı. "Neden seni bu sabah onu almaya gönderdim sanıyorsun?"

Cassian, gülmesine engel olamayarak başını salladı. Rhys gülümsedi, parmaklarını başının arkasına bağladı ve koltuğunda arkasına yaslandı.

Cassian arkadaşının güçlü vücudunu inceleyerek, "Antrenman ringine daha fazla çıkman gerek, kardeşim," dedi. "Arkadaşının yumuşak şeyler bulmasını isteme."

Rhys, "Ben onun yanındayken asla yumuşak şeyler bulamıyor," dedi ve Cassian tekrar güldü.

"Feyre daha önce söylediğin şey için kıçına tekmeyi basacak mı?"

"Hizmetkarlara, Nesta'yı Ev'e götürür götürmez günün geri kalanında dışarı çıkmalarını söylemiştim."

"Sanırım hizmetçiler kavga ettiğinizi çok duyuyorlar." Gerçekten de Feyre, Rhys'e çizgiyi aştığını söylemeye geldiğinde hiç tereddüt etmedi.

Rhys ona kötü bir gülümseme gönderdi. "Duymalarını istemediğim şey kavga değil."

Cassian, midesine kıskançlık gibi bir şey yerleşse bile hemen sırıttı. Mutlulukları için onlara yalvarmadı -hiç de değil. Rhys'in yüzündeki sevinci gördüğü ve ağlamamak için uzaklaşmak zorunda kaldığı pek çok zaman vardı, çünkü ağabeyi bu aşkı beklemişti, hak etmişti. Rhys, Feyre ile o gelecek için savaşmak için tekrar tekrar mindere gitmişti. *Bunun* için .

Ama bazen, Cassian o çiftleşme yüzüğünü ve masanın arkasındaki portreyi ve bu evi gördü ve sadece … istedi.

Saat on otuzu vurdu ve Cassian ayağa kalktı. "Savaşmamanın tadını çıkar."

"Cassian."

Ses onu durdurdu.

Rhys'in yüzü dikkatle sakindi. "Senin için ne gibi büyük sorumluluklarım olduğunu sormadın."

"Nesta'nın yeterince büyük olduğunu varsaydım," diye önlem aldı.

Rhys ona bilmiş bir bakış attı. "Daha fazlası olabilirsin."

"Ben sizin generalinizim. Bu yeterli değil mi?”

"Senin için yeterli mi?"

Evet , neredeyse dedi. Ama kendini tereddütte buldu.

Ah, kesinlikle tereddüt ediyorsun, dedi Rhys. Cassian zihinsel kalkanlarını kaldırmaya çalıştı ama sağlam olduklarını gördü. Rhys bir kedi gibi gülümsüyordu. "Hala o yüzündeki her şeyi ifşa ediyorsun kardeşim," diye mırıldandı Rhys. Ama neşesi hızla söndü. "Az ve benim insan kraliçelerin yeniden entrika çevirdiğine inanmak için iyi bir nedenimiz var. Bunu araştırmana ihtiyacım var. Başa çıkmak."

“Ne, bir rol değişimi mi yapıyoruz? Az şimdi İliryalılara liderlik edecek mi?”

"Aptal rolü yapma," dedi Rhys soğukkanlılıkla.

Cassia gözlerini devirdi. Ama ikisi de Azriel'in Illyria'ya yardım etmektense dağıtıp yok edeceğini biliyordu. Kardeşlerini İliryalıların kurtarılmaya değer bir halk olduğuna ikna etmek, üçü arasında hâlâ bir savaştı.

Rhys devam etti, “Azriel şu anda kabul ettiğinden daha fazla hokkabazlık yapıyor. Ona başka bir sorumluluk yüklemiyorum. Bu görevin ona yardım edecek.” Rhys meydan okuyan bir gülümseme gönderdi. "Ve hepimiz gerçekten neyden yapıldığını görelim."

"Casusluk yapmamı mı istiyorsun?"

"Bilgi toplamanın anahtar deliklerinden bakmanın dışında başka yolları da var Cass. Az bir saray mensubu değil. Gölgelerden çalışır. Ama birine ihtiyacım var - sana ihtiyacım var - açıkta duran. Mor size ayrıntılar hakkında bilgi verebilir. Bugün bir noktada Vallahan'dan dönecek."

"Ben de saray mensubu değilim. Bunu biliyorsun." Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Korkmuş?"

Cassian, Sifonların ellerinin arkasındaki iç ateşle parlamasına izin verdi. "Yani Nesta'yı eğitirken bu kraliçelerle de uğraşacağım öyle mi?"

Rhys, sessizliğini onaylayarak arkasına yaslandı.

Cassian bir dizi laneti dizginleyerek kapalı çift kapıya doğru yürüdü. "O halde birkaç aydır buradayız."

Rhys sessizce, "Kesinlikle öylesin," dediğinde neredeyse kapıya gelmişti.

"Savaştan gelen derileri sen mi sakladın?" Cassian, giriş holüne girerken Nesta'ya selam vererek dedi. "Yarın onlara ihtiyacın olacak."

"Elain'in onları onun için hazırladığından emin oldum," diye yanıtladı Feyre, merdivenlerdeki tüneğinden, üssünde duran sert sırtlı kız kardeşine bakmadan. Yüce Leydisinin kaybolan hizmetkarları henüz fark edip etmediğini merak etti.

Feyre'in gözlerindeki gizli gülümseme, onun hakkında çok şey bildiğini söylüyordu. Ve birkaç dakika içinde onun için gelecek olan şey.

Tanrılara şükür buradan çıkıyordu. Rhys'i *duymamak* için muhtemelen denize uçması gerekecekti . Ya da gücünü hissettiğinde... Cassian daha bu düşünceyi bitiremeden kendini durdurdu. O ve erkek kardeşleri, bir zamanlar oldukları aptal gençlerle -çoğu zaman birbirleriyle aynı odada ilgi gösteren herhangi bir dişiyi becermekle- şimdi oldukları erkekler arasına epey bir mesafe koymuşlardı. Böyle tutmak istiyordu.

Nesta kollarını kavuşturdu.

"Bizi Meclis'e mi getiriyorsun?" diye sordu Feyre.

Mor, cevap verir gibi arkasından, "Ben," dedi. Feyre'ye göz kırptı. "Rhysie ile özel bir görüşmesi var."

Mor konut kanadından içeri girerken Cassian sırıttı. "Bugüne kadar dönmeyeceksin sanıyordum." atıp açtı kollarını, onu göğsüne yaslayıp sımsıkı sıkarak. Mor'un beline kadar uzanan altın rengi saçları soğuk deniz kokuyordu.

Onu geri sıktı. “Öğleden sonraya kadar beklemek içimden gelmedi. Vallahan zaten diz boyu karda. Biraz güneş ışığına ihtiyacım vardı.”

Cassian onun kendisininki kadar tanıdık olan güzel yüzünü taramak için çekildi. Sözlerine rağmen kahverengi gözleri gölgeliydi. "Sorun nedir?"

Feyre de gerginliği fark ederek oturduğu yerden kalktı. Mor, saçlarını omzunun üzerinden atarak, "Hiçbir şey," dedi.

"Yalancı."

"Sana hepsini sonra anlatırım," diye kabul etti Mor ve Nesta'ya baktı. "Yarın derileri giymelisin. Windhaven'da antrenman yaptığınızda, onları soğuğa karşı isteyeceksiniz."

Nesta, Mor'a sıkılmış, buz gibi bir bakış attı.

Mor sadece karşılığında ona ışınlandı.

Feyre bunu aralarına girmek için iyi bir an olarak gördü, Rhys'in kalkanı hala çelik kadar sertti. Bir dakika içinde hepsinin çok yakın olacağını boşver. "Bugün eve yerleşmene izin vereceğiz - eşyalarını toplayabilirsin. İstersen biraz dinlen."

Nesta hiçbir şey söylemedi.

Cassian elini saçlarından geçirdi. Kazan onları korusun. Rhys daha *bu* işin içinden çıkamazken onun siyaset yapmasını mı bekliyordu ?

Mor, onun yüzündeki düşünceyi okumuş gibi sırıttı. "Terfiniz için tebrikler." O, başını salladı. "Saraylı Cassian. Günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Feyre sırıttı. Ama Nesta'nın gözleri şaşkın ve temkinli bir şekilde ona kaydı. Sırf onu yenmek için bile olsa ona, "Hâlâ piç doğumlu biri, merak etme" dedi.

Nesta'nın dudakları inceldi.

Feyre, Nesta'ya dikkatle, "Yakında konuşuruz," dedi.

Nesta yine cevap vermedi.

Feyre ile konuşmayı bırakmış gibi görünüyordu. Ama en azından isteyerek gidiyordu.

Yarı isteyerek.

"Yapalım mı?" dedi Mor iki dirseği de uzatarak.

Nesta yere baktı, yüzü solgun ve zayıftı, gözleri alev alevdi.

Feyre onun bakışlarıyla karşılaştı. Tek başına bakış, ona yalvardığı her şeyi aktarıyordu.

Nesta yanından geçti, Mor'un kolunu tuttu ve duvardaki bir noktaya baktı.

Mor ona sindi ama Cassian bu bakışı paylaşmaya cesaret edemedi. Nesta onlara bakmıyor olabilirdi ama onun her şeyi gördüğünü, duyduğunu ve değerlendirdiğini biliyordu.

Bu yüzden Mor'un diğer kolunu tuttu ve hepsi rüzgar ve karanlığa gömülmeden önce Feyre'ye göz kırptı.

Mor onları Rüzgar Evi'nin hemen üzerindeki gökyüzüne fırlattı.

Mide bulandırıcı bir dalış algılayamadan Nesta, taş verandaya doğru uçarken Cassian'ın kollarındaydı, kanatlarını açmıştı. Onun tarafından tutulmayalı uzun zaman olmuştu, aşağıdaki şehri bu kadar küçük görmeyeli.

İkisini de buraya uçurabilirdi, diye fark etti Nesta, inerken ve Morrigan ölümcül düşüşünden bir dalgayla kayboldu. Evin kuralları basitti: ağır muhafazaları sayesinde kimse doğrudan içeriye giremiyordu, bu yüzden on bin basamağı çıkıp savurmak ve verandaya korkunç bir mesafe bırakmak - muhtemelen kemikleri kırarak- ya da savurmak bir seçimdi. Yolun geri kalanında uçmak için kanatları olan biriyle koğuşların kenarına kadar. Ama Cassian'ın kollarında olmak… Verandaya atlarken vücudundaki her kemiği kırma riskini almayı tercih ederdi. Neyse ki, uçuş birkaç saniye içinde bitmişti.

Ayakları yıpranmış taşlara çarptığı anda Nesta onun elinden kurtuldu. Cassian kanatlarını katlayarak ve parmaklığın yanında oyalanarak, Velaris'in tamamı onun altında ve ötesinde parıldayarak ona izin verdi.

Geçen yıl burada haftalar geçirmişti - Fae olduktan sonraki o korkunç dönemde, Elain'e herhangi bir yaşama arzusu belirtisi göstermesi için yalvarmıştı. Elain'in bu verandadan ineceğinden, sayısız pencereden birinden fazla uzağa yaslanacağından ya da kendini o on bin merdivenden aşağı atacağından korktuğu için zar zor uyumuştu.

Anıların kabarması ve genişleyen manzara karşısında boğazı kapandı - çok aşağıda Sidra'nın parıldayan şeridi, tepesi düz dağın yanına inşa edilmiş kırmızı taşlı saray.

Nesta, Feyre'nin onu almaya ikna ettiği sıcak eldivenleri seçmiş olmayı dileyerek ellerini ceplerine soktu. O reddetmişti. Ya da sessizce reddetti, çünkü çalışma odasından çıktıktan sonra kız kardeşine tek kelime etmemişti.

Kısmen, ortaya çıkacaklardan korktuğu için.

Nesta ve Cassian uzun bir süre birbirlerini izlediler.

Rüzgâr omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını yırttı, ama soğuğa verdiği tüm tepki için bir yaz tarlasında duruyor olabilirdi - şehrin çok yukarılarında, burada çok daha keskin. Dişlerinin takırdayarak kafatasından çıkmasını engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Cassian sonunda, "Eski odanda kalacaksın," dedi.

Sanki bu yer üzerinde herhangi bir iddiası varmış gibi. Herhangi bir yerde.

Devam etti, "Benim odam bunun bir kat üstünde."

"Bunu neden bilmem gereksin ki?" Kelimeler ağzından çıktı.

Dağın iç kısmına açılan cam kapılara doğru yürümeye başladı. "Kötü bir rüya görürsen ve birinin sana bir hikaye okumasına ihtiyacın olursa diye," dedi yüzünde yarım bir gülümseme dans ederken. "Belki de o çok sevdiğin müstehcen kitaplardan biridir."

Burun delikleri genişledi. Ama onun için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi, kırmızı taş koridorları dolduran sıcak sıcaklığı neredeyse içini çekti. Yeni ikametgahı. Uyku sitesi.

Burası bir ev değildi. Tıpkı dairesinin bir ev olmadığı gibi.

Hybern yarı yarıya yok etmeden önce babasının yeni evi de yoktu. Ve ondan önce ne kulübe ne de görkemli malikane vardı. *Ev* yabancı bir kelimeydi.

Ama Rüzgar Evi'nin bu katını iyi biliyordu: Soldaki yemek odası ve sağındaki merdiven, onu iki kat aşağıya indirecek ve bunun bir kat aşağısındaki mutfaklar. Kütüphane çok, çok aşağıda.

Kendi seviyesindeki küçük, özel kütüphanenin rahatlığı dışında nerede kaldığı umurunda olmazdı. Cassian'ın dediği gibi o müstehcen kitapları keşfettiği yer orasıydı. Buraya ilk geldiği haftalarda birkaç düzine tanesini yiyip bitirmişti, kendisini parçalara ayırmaktan, vücuduna, hayatına yapılanlara -Elain'e- böğürmekten alıkoyacak herhangi bir can simidi için çaresizce. Elain, yemek yemez, konuşmaz veya hiçbir şey yapmaz.

uyum sağlayan Elain .

Savaşa giden aylarda ve savaş sırasında Nesta başarmıştı. Bu insanlarla birlikte bu dünyaya adım atmış ve onu, bir geleceği görmeye başlamıştı.

Hybern Kralı ve Kazan tarafından avlanana kadar. Ta ki değer verdiği herkesin onu incitmek, kırmak, tuzağa düşürmek için kullanılacağını anlayana kadar. Bin İliryalının ölmesini engelleyemediği ve bunun yerine yalnızca birini kurtarabildiği son savaşa kadar.

O. Zorunda olsa yine yapardı. Ve bunu bilmek... O da bu gerçeğe dayanamazdı.

Cassian, her hareketi sarsılmaz bir kibirle dolup taşan merdivenlere nişan aldı.

"Odama kadar refakatçiye ihtiyacım yok." Onun odaları da öyle olsa da. "Oraya nasıl gideceğimi biliyorum."

Kaslı omzunun üzerinden bir sırıtış attı ve yine de merdivenlerden aşağı indi. "Benden önce tek parça halinde vardığından emin olmak istiyorum. yerleşmek." Geçtikleri sahanlığa, yatak odasının bulunduğu salona açılan açık kemere başını salladı. Bunu biliyordu çünkü Yüce Fae olarak o ilk haftalarda bu sarayda bir hayalet gibi dolaşmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Cassian ekledi, "Az benimkinin iki kapı ötesindeki odada." Yatak odasının seviyesine ulaştılar ve adam koridorda kasılarak yürüdü. "Muhtemelen onu görmeyeceksin ama."

"Beni gözetlemek için mi burada?" Sözleri kırmızı taştan sekti.

Cassian sıkıca, "Nehir evinde kalmaktansa burada kalmayı tercih ettiğini söylüyor," dedi.

Bu iki tane yaptı. "Neden?"

"Bilmiyorum. O Az. Kendi alanını seviyor." Felaket altın apliklerin arasından süzülürken kanatlarının pençeli uçlarını yaldızlayarak omuz silkti. "Kendine saklayacak, bu yüzden çoğu zaman sadece sen ve ben olacağız."

Cevap vermeye cesaret edemedi. Bu ifadenin ima ettiği tüm şeyler için değil. Yalnız—Cassian ile. Burada.

Cassian tanıdık, kemerli ahşap bir kapının önünde durdu. Pervaza yaslandı, ela gözleri her adımını izliyordu.

Evin Rhys'e ait olduğunu biliyordu. Tıpkı Yüce Lord'un tüm İç Çemberini finanse ettiği gibi, Cassian'ın tüm varlığının Rhys tarafından ödendiğini biliyordu. Cassian'ı sinirlendirmenin en hızlı ve en derin yolunun, onu şu anda incitmek, bunun için saldırmak, yaptığı işten ve burada olmayı hak edip etmediğinden şüphe etmesine neden olmak olduğunu biliyordu. İçgüdü, yükselen bir dalgayla, her kelimeyi dilimlemek ve yaralamak için seçildi. Öyle denilebilirse, her zaman bir yeteneği vardı. Yine de bu bir lanet değildi, tamamen değil. Ona iyi hizmet etmişti.

Yatak odasının kapısının önünde durduğunda yüzünü taradı. "Duyalım Nes."

"Bana öyle seslenme." Sözleri yem gibi sallıyordu. Onun savunmasız olduğunu düşünmesine izin ver.

Ama kanatları araya girerek kapıyı itti. "Sıcak bir yemeğe ihtiyacın var."

"Ben bir tane istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü aç değilim."

Doğruydu. İştahı o savaştan sonra ilk giden şey olmuştu. Sadece içgüdüsü ve ara sıra herhangi bir şeyi umursamış gibi görünmesine yönelik sosyal gereksinim onu yemeye devam ettiriyordu.

"Yarın bir saatlik antrenmana karnınızda yemek yemeden dayanamayacaksınız."

"O korkunç yerde antrenman yapmıyorum." Windhaven'ı ilk gördüğü andan beri nefret etmişti, soğuk ve kasvetli ve esprisiz, sert yüzlü insanlarla dolu.

Cassian'ın sol eline bağlanan Sifon parıldadı, taştan kırmızı bir ışık şeridi kapı kolunu sardı. Ütüyü aşağı doğru çekti, kapı gıcırdayarak açıldı, sonra duman gibi yok oldu. "Size bir emir verildi, aynı zamanda onu takip etmenin alternatifi. İnsan topraklarına geri dönmek istiyorsan, misafirim ol."

O zaman başka bir yere git .

Büyük ihtimalle Morrigan'ın onu çok fazla bagaj gibi sınırdan atmasına izin verecekti.

Ve Nesta blöf yapardı, ama... güneyde neyle karşılaşacağını biliyordu. Savaş, Fae'ye karşı insan duygularını ısıtmak için çok az şey yapmıştı.

Gidecek bir yeri yoktu. Elain, Graysen'la yaşayacağı hayat için ne kadar yas tutsa da burada kendine bir yer, bir rol bulmuştu. Feyre'nin nehirdeki gerçek sarayının bahçeleriyle ilgilenerek, Velaris'in diğer sakinlerinin kendi yıkılmış bahçelerini restore etmelerine yardım ederek - onun bir amacı, neşesi ve *arkadaşları vardı* : Rhysand'ın evinde çalışan o iki yarı hayalet. Ama bu şeyler kız kardeşine her zaman kolay gelmişti. Elain'i her zaman özel kılmıştı.

Nesta'yı Elain'i ne pahasına olursa olsun güvende tutmak için cehennem gibi savaştırmıştı.

Kazan bunu öğrenmişti. Hybern Kralı da öğrenmişti.

Yaşlı, ağır bir ağırlık onu aşağı çekti, unutulmuşluk çağırıyordu. "Yorgunum." Sözleri merhametle düz çıktı.

O halde günü dinlenmeye ayırın, dedi Cassian, sesi bir ton kısıktı. "Mor veya Rhys yarın kahvaltıdan sonra bizi Windhaven'a götürecek."

Hiçbir şey söylemedi. "Kolaydan başlayacağız: iki saatlik eğitim, sonra öğle yemeği, sonra Clotho ile buluşmak için buraya geri getirileceksiniz."

Eğitim ya da yüksek rahibe ile kütüphanedeki çalışma hakkında daha fazla soru soracak enerjisi yoktu. Gerçekten umursamadı. Rhysand, Feyre, Amren ve Cassian ona bu saçmalıkları yaptırsın. Bir şekilde bir fark yaratabileceğini düşünmelerine izin verin.

Nesta, kemerli geçitten geçip yatak odasına girmeden önce cevap verme zahmetine girmedi. Ama eşikten atılan her adımı, elinin kapının kenarını tutuş şeklini, kapıyı çarpmadan önce parmaklarını esnetme şeklini değerlendirerek onun bakışlarını üzerinde hissetti.

Nesta, yatak odasının sadece birkaç adım ötesinde, diğer ucundaki pencerelerin duvarından gelen parlak ışıkta gözlerini kırpıştırarak bekledi. Taş üzerine sürtünen çizmeler, ona onun gittiğini haber verdi.

Önündeki odaya aldığı ses tamamen yok olana kadar, en son girdiğinden beri değişmemişti, Elain'in eski süitine açılan kapı şimdi kapalıydı.

Geniş alana, solunda duvara dayalı devasa bir sayvanlı yatağı, sağında ise bir kanepe ve iki sandalyeyle tamamlanan küçük bir oturma alanı rahatlıkla sığabiliyordu. Oturma alanının önündeki duvarda oymalı bir mermer şömine vardı, merhametli bir şekilde karanlıktı ve etrafa dağılmış çok sayıda kilim, soğuk taş zeminlerden kurtulmayı sağlıyordu.

Ama bu oda hakkında sevdiği şey bu değildi. Hayır, şimdi karşılaştığı şey buydu: şehre, nehre, düzlüklere ve ötesindeki denizin uzak ışıltısına bakan pencereli duvar. Bütün o topraklar, bütün o insanlar, çok uzakta. Sanki bu saray bulutlarda yüzüyordu. Sisin aşağıdaki manzarayı kapatacak kadar yoğun olduğu, pencereye o kadar yakın döndüğü bazı günler olmuştu ki, parmaklarını pencereden geçirebilmişti.

Yine de, şimdiye kadar hiçbir sis filizi sürüklenmedi. Pencerelerde açık bir sonbahar gününden başka bir şey görünmüyordu, güneş ışığı neredeyse kör ediciydi.

Saniyeler işaretlendi. Dakika.

Kulaklarında tanıdık bir kükreme oluştu. O ağır boşluk onu aşağı çekti, tıpkı bir peri yaratığın kemikli ellerini ayak bileğine sarması ve onu karanlık

bir yüzeyin altına çekmesi gibi. Tıpkı Kazan'daki o sonsuz, buz gibi suyun altına itildiği kadar kesindi.

Ağır gri kadife perdeleri ışığa karşı kapatırken Nesta'nın bedeni uzaklaştı, yabancılaştı. Odayı yavaş yavaş karanlıkta sarmak. Yatağa yaklaşırken şifonyerin yanındaki üç çantayı ve iki sandığı görmezden geldi.

Beyaz kuştüyü battaniye ve yorgan katmanlarının altına kaymadan önce, gözlerini kapayıp nefes almadan önce ayakkabılarını zorlukla çıkardı.

Ve nefes aldı.

Ve nefes aldı.

BÖLÜM

4

Mor, nehir kıyısındaki kafede bir masaya el koymuştu, bir kolu dövme demirden bir sandalyenin arkasına atılmış, diğeri zarif bir şekilde onun çapraz dizlerinin üzerine dökülmüştü. Cassian, geçit boyunca uzanan masalardan oluşan labirentten birkaç metre ötede, onu görünce kendi kendine gülümseyerek durdu: başı güneşe doğru eğildi, serbest saçları parıldadı ve etrafında sıvı altın gibi dalgalandı, dolgun dudakları yukarı kıvrıldı, ışığın tadını çıkardı. .

Güneş ışığını takdir etmekten asla vazgeçmedi. Evi olarak adlandırdığı gerçek hapishaneden ve onu akrabası olarak gören canavarlardan ayrıldıktan beş yüz yıl sonra bile, arkadaşı - dürüst olmak gerekirse kız kardeşi - hala güneşin tadını çıkarmaya devam etti. Sanki Hewn City'nin karanlığında geçen yaşamının ilk on yedi yılı, Az'ın gölgeleri gibi hâlâ onun etrafında pusuya yatmıştı.

Cassian masaya yaklaşırken boğazını temizledi, diğer müşterilere ve geçit boyunca ona aval aval bakan ya da el sallayan insanlara hoş bir gülümseme sundu ve oturduğunda Mor çoktan sırıtıyordu, kahverengi gözleri eğlenceyle aydınlanıyordu.

"Başlama," diye uyardı, kanatlarını sandalyenin arkasına yerleştirerek ve onu yeterince tanıyan kafe sahibine işaret etti. bunun su istediği anlamına geldiğini anlamıştı - her ikisi de Mor'un ondan önce sahip olduğu çay ya da tatlı yok.

Mor sırıttı, o kadar güzeldi ki nefesi kesildi. “Arkadaşımın halk tarafından yaltaklandığını görmekten zevk alamaz mıyım?”

Gözlerini devirdi ve bir sürahi su ve bir bardak önünde belirdiğinde sahibine teşekkürlerini mırıldandı.

Mor, sahibi diğer masalara bakmaya gittiğinde, "Senin de bu tür şeylerden hoşlandığın bir zamanı hatırlıyorum," dedi.

"Genç, kibirli bir aptaldım." Başarılı savaşlar veya görevlerden sonra, yabancıların övgüsünü hak ettiğine inanarak nasıl ortalıkta dolaştığını hatırlamak için sindi. Çok uzun bir süre boyunca bu saçmalığa kendini kaptırmıştı. Rhys, Amarantha tarafından hapsedildikten sonra - Rhys bu şehri korumak için çok şey feda ettikten ve bu kadar çok yüzdeki hayal kırıklığını ve korkuyu gördükten sonra - Cassian'ın ne kadar aptal olduğunu fark etmesinin ardından aynı sokaklarda yürümesini gerektirmişti.

Mor, onun düşüncelerinin yönünü hissetmiş gibi boğazını temizledi. Rhys'in yeteneklerine sahip değildi ama Kabuslar Divanı'nda hayatta kaldıktan sonra en ince ifadeleri okumayı öğrenmişti. Bir keresinde ona sadece bir göz kırpmasının o sefil sarayda yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebileceğini söylemişti. "O zaman yerleşti mi?"

Cassian onun kimi kastettiğini biliyordu. "Kestirmek."

Mor homurdandı.

"Yapma." Dikkati birkaç metre ötedeki ışıltılı Sidra'ya kaydı. "Lütfen yapma."

Mor, zarif masumiyetin portresi olan çayını yudumladı. "Nesta'yı Kabuslar Mahkemesi'ne atsak daha iyi olur. Orada büyüyecekti."

Cassian hem hakarete hem de gerçeğe karşı çenesini sıktı. "Onu uzaklaştırmaya çalıştığımız tam da bu türden bir varoluş."

Mor, gür kirpiklerini kısarak onu değerlendirdi. "Onu böyle görmek sana acı veriyor."

"Bütün bunlar bana acı veriyor." O ve Mor her zaman bu tür ilişki: ne pahasına olursa olsun gerçek, ne kadar sert olursa olsun. Birlikte yattıkları ilk ve tek andan beri, onun korkunç tepkilerini ondan sakladığını çok geç öğrendiğinden beri. Onun kırık vücudunu gördüğünde ve ona yalan söylese bile yine de bir rol oynadığını öğrendiğinde.

Cassian, beş yüzyıl sonra hâlâ zihnini lekeleyen kanla ıslanmış hatırayı silerek, bir nefes verdi. "Nesta'nın bu hale gelmesi bana acı veriyor... O ve Feyre'nin her zaman birbirlerinin boğazında olmaları bana acı veriyor. Feyre'nin canının yanması bana acı veriyor ve Nesta'nın da acıdığını biliyorum. Bu bana acı veriyor..." Parmaklarını masaya vurarak suyundan bir yudum aldı. "Gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Esinti, Mor'un alacakaranlık mavisi elbisesinin tül kumaşını karıştırdı.

Kusursuz yüzüne yeniden hayran olmasına izin verdi. Birlikte geçirdikleri gecenin ardından Mor için feci sonuçların ötesinde, sonrasında Rhys ile olan

serpinti korkunçtu ve Azriel kendi sessizliğinde o kadar öfkeliydi ki Cassian Mor'a olan arzularını bastırmıştı. Şehvetin sevgiye dönüşmesine ve tüm romantik duyguların aile bağlarına dönüşmesine izin vermişti. Ama yine de onun saf güzelliğine hayran olabilirdi - herhangi bir sanat eserine hayran olduğu gibi. Mor'un içinde yatan şeyin onun dışından çok daha güzel ve mükemmel olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

Bunu bilip bilmediğini merak etti.

Tekrar içerek, "Bana Vallahan'da ne olduğunu anlat," dedi. Kuzey denizinin karşısındaki antik, dağlık Fae bölgesi, Hybern'le olan savaştan bu yana hareket ediyordu ve farklı tarihsel dönemlerde Prythian'ın hem düşmanı hem de müttefiki olmuştu. Vallahan'ın asabi kralının ve gururlu halkının bu yeni dünyalarında nasıl bir rol oynayacaklarına henüz karar verilmedi, ancak kaderinin büyük bir kısmı Mor'un artık Rhys'in elçisi olarak saraylarında sık sık bulunmasına bağlı gibi görünüyordu.

Gerçekten de Mor'un gözleri kapandı. "Yeni anlaşmayı imzalamak istemiyorlar."

"Kahretsin." Rhys, Feyre ve Amren, diğer mahkemeler ve bölgelerdeki müttefiklerinin katkılarıyla bu anlaşma üzerinde aylarca çalışmışlardı. helyon, Yüksek Gün Mahkemesi Lordu ve Rhys'in en yakın müttefiki, olaya en çok karışanlar olmuştu. Helion Spell-Cleaver katıksız, küstah bir küstahlıkta rakipsizdi - bu lakabı muhtemelen kendisi uydurmuştu. Ama erkeğin emrinde bin kitaplık vardı ve hepsini anlaşma için iyi bir şekilde kullanmıştı.

Mor, çay fincanının yanındaki lapa lapa pastayı dürterek, "O lanet olası sarayda haftalar geçirdim," dedi, "kıçımı dondurup soğuk kıçlarını öpmeye çalıştım *ve* kralları ve kraliçeleri anlaşmayı reddetti. Bugün eve erken geldim çünkü daha fazla son dakikada beni zorlamanın hoş karşılanmayacağını biliyordum. Ne de olsa oradaki zamanımın dostça bir ziyaret olması gerekiyordu."

"Neden imzalamıyorlar?"

"Çünkü o aptal insan kraliçeler kıpır kıpır - orduları hâlâ dağılmadı. Hatta Vallahan Kraliçesi bana, bu sefer insanlara karşı başka bir savaş, duvarın çok altında bölge sınırlarını yeniden çizebilecekse, bir barış anlaşmasının amacının ne olacağını bile sordu. Vallahan'ın barışla ilgilendiğini sanmıyorum. Ya da bizimle ittifak yapmak."

"Yani Vallahan kendi topraklarına eklemek için başka bir savaş mı istiyor?" Beş yüz yıl önce Savaş'tan sonra zaten adil paylarından fazlasını ele geçirmişlerdi.

"Sıkıldılar," dedi Mor, tiksintiyle kaşlarını çatarak. "Ve insanlar, o kraliçelere rağmen bizden çok daha zayıflar. İnsan topraklarına girmek alçak bir meyvedir. Montesere ve Rask muhtemelen aynı şeyi düşünüyorlar."

Cassian gökyüzüne doğru inledi. Son savaşta korku buydu: denizin ötesindeki bu üç bölge Hybern ile ittifak kurabilirdi. Onlar olsaydı, hayatta kalma şansı hiç olmayacaktı. Şimdi, Hybern'in kralı ölse bile halkı kızgındı. Hybern'de yeniden bir ordu kurulabilir. Ve eğer Vallahan ile birleşirse, Montesere ve Rask insanlardan daha fazla toprak talep etme hedefiyle birleşirse... "Bunu Rhys'e zaten söyledin."

Bu bir soru değildi, ama Mor başını salladı. "Bu yüzden sana soruyor insan kraliçeleriyle neler olup bittiğine bakmak için. Vallahan'a dönmeden önce birkaç gün izin alıyorum ama Rhys'in insan kraliçelerin tüm bunların neresinde olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Yani sen Vallahan'ı başka bir savaş başlatmamaya ikna etmen gerekiyor ve benim de insan kraliçeleri bunu yapmamaya ikna etmem mi gerekiyor?"

"Kraliçelerin yanına yaklaşamazsınız," dedi Mor dürüstçe. "Ama Vallahan'da gözlemlediğim kadarıyla bir şeylerin peşinde olduklarını biliyorum. Bir şeyler planlamak. Neyin veya neden insanların kazanamayacakları bir savaş başlatacak kadar aptal olduklarını çözemiyoruz."

"Cephanelerinde onlara avantaj sağlayacak bir şeye ihtiyaçları olacak."

"Öğrenmen gereken şey bu."

Cassian çizmeli ayağını geçidin taşlarına vurdu. "Baskı yok."

Mor çayını boşalttı. "Saraylı oynamak güzel kıyafetler ve süslü partiler değildir."

Kaşlarını çattı. Uzun anlar sevimli bir sessizlik içinde geçti, ancak Cassian rüzgarın Sidra'ya fısıldadığını, etraflarındaki insanların neşeli gevezelerini, tabaklara çarpan gümüş takımların şıngırtısını yarı yarıya duydu. Düşünmesine izin vermekten memnun olan Mor, güneşlenmesine döndü.

Cassian doğruldu. "Bu kraliçeleri içini dışını bilen bir kişi var. Kim biraz fikir verebilir."

Mor bir gözünü açtı, sonra yavaşça öne oturdu, saçları dalgalanan altın bir nehir gibi etrafına dökülüyordu. "Ey?"

"Vassa." Cassian devrilmiş insan kraliçeyle pek ilgilenmemişti—hayatta kalan gruptaki tek iyi kraliçe, onu bir ateş kuşu olması için lanetleyen bir büyücü lorduna sattıklarında diğer kraliçeler tarafından ihanete uğramıştı. gündüz kadın, gece. Şanslıydı: aralarındaki diğer asi kraliçeyi Avukat'a vermişlerdi. O zaman onu, Cassian ve Mor'un şimdi oturdukları yerden birkaç köprü ötedeki bir elektrik direğine kazıyan kişi.

Mor başını salladı. "O yardımcı olabilir."

Kollarını masaya yasladı. Lucien, Vassa ile yaşıyor. Ve Jurian. İnsan topraklarına elçimiz olması gerekiyordu. Bırak o uğraşsın."

Mor, pastasından bir ısırık daha aldı. "Lucien'e artık tamamen güvenilemez."

Cassian başladı. "Ne?"

“Elain buradayken bile Jurian ve Vassa ile yakınlaştı. Bugünlerde onlarla gönüllü olarak yaşıyor, sadece bir elçi olarak değil. Arkadaşları olarak."

Cassian, savaştan beri Lucien'le karşılaşmalarından duyduğu ve gözlemlediği her şeyi gözden geçirdi ve Rhys ve Mor'un yapacağı gibi düşünmeye çalıştı. Cassian yavaşça, "Prythian'ın insan topraklarından aldığı dilime kimin hükmedeceği konusundaki politikaları çözmelerine aylarca yardım etti," dedi. "Yani Lucien bize Vassa hakkında rapor verirken tarafsız olamaz."

Mor ciddi bir şekilde başını salladı. "Lucien iyi niyetli olabilir, ancak herhangi bir rapor - o farkında olmasa bile - onların lehine çarpıtılacaktır. Bilgi toplamak ve raporlamak için küçük balonlarının dışında birine ihtiyacımız var.” Pastasını bitirdi. "Hangisi sen olurdun?"

İyi. Bu mantıklıydı. “Neden bu konuda Vassa ile daha önce iletişime geçmedik?”

Mor bir elini salladı, ancak gölgeli gözleri onun sıradan hareketini yalanladı. “Çünkü şimdi hepsini bir araya getiriyoruz. Ama mümkün olduğunda kesinlikle onunla konuşmalısın. Aslında mümkün olan en kısa sürede."

Cassian başını salladı. Vassa'dan hoşlanmıyordu, ancak onunla tanışmak Lucien ve Jurian ile konuşmayı da gerektirecekti. İlkiyle yaşamayı öğrenmişti, ama ikincisi… Jurian'ın onların tarafında savaştığının ortaya çıkması önemli değildi. Beş yüzyıl boyunca Amarantha'nın işkence görmüş tutsağı olan insan generalin, Kazan tarafından yeniden doğduktan sonra Hybern'i oynadığını ve Cassian ile ailesinin savaşı kazanmasına yardım ettiğini. Cassian hâlâ adamdan hoşlanmamıştı.

Mor'un parlayan saçlarını karıştırmak için eğilerek ayağa kalktı. "Seni bugünlerde özlüyorum." Son zamanlarda sık sık uzaktaydı ve her döndüğünde bir gölge kararmış gözlerini yerleştiremedi. "Keir buraya gelirse seni uyaracağımızı biliyorsun." Orospu çocuğu, Rhys'in lehinde hâlâ aramamıştı: Velaris'i ziyaret etmek.

"Eris bana zaman kazandırdı." Sözleri asitle doluydu.

Cassian buna inanmamaya çalışmıştı ama Eris'in bunu iyi niyet göstergesi olarak yaptığını biliyordu. Keir'i Velaris ziyaretini süresiz olarak ertelemeye tam olarak neden ikna ettiğini anlamak için Rhysand'ı aklına davet etmişti.

Sadece Eris, güce aç Keir üzerinde bu tür bir etkiye sahipti ve Eris'in buraya gelmemesi karşılığında Keir'e sunduğu her şey hala bir gizemdi. En azından Cassian'a. Rhys muhtemelen biliyordu. Mor'un solgun yüzünden onun da bilip bilmediğini merak etti. Eris, Mor'u babasının ziyaretinden kurtarmak için büyük bir şeyi feda etmiş olmalı ki, muhtemelen ona eziyet etmeyi en üst düzeye çıkaracak bir an için zamanlanmış olurdu.

"Benim için fark etmez." Mor, elini sallayarak konuşmayı sonlandırdı. Onu başka bir şeyin yediğini söyleyebilirdi. Ama hazır olduğunda onu içeri alacaktı.

Cassian masanın etrafından dolaşıp başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen." Cevap veremeden gökyüzüne doğru ateş etti.

Nesta saf karanlığa uyandı.

Yıllardır tanık olmadığı karanlık. Hapishane ve cehenneme dönüşen o harap kulübeden beri.

Elleri göğsünü sımsıkı kavrayarak doğruldu, nefes nefese kaldı. Bir kış gecesi ateşli bir rüya mıydı? Hâlâ o kulübedeydi, hâlâ aç, yoksul ve çaresizdi...

Hayır. Odanın havası kızarmıştı ve yatakta ısınmak için kız kardeşlerine sarılmayan, en soğuk gecelerde yatakta imrenilen orta yeri kimin, yoksa yatağın kenarlarını kimin kaptığı konusunda sürekli didişen tek kişi oydu. en sıcak yazlar.

Ve o uzun kışlar boyunca olduğu gibi kemikleşmiş olsa da... bu beden de yeniydi. Fae. Güçlü. Ya da bir zamanlar olmuştu.

Yüzünü ovuşturan Nesta, yataktan kaydı. Zeminler ısındı. Kulübedeki buzlu tahtalar değil.

Pencereye yaslanarak perdeleri çekti ve aşağıdaki karanlık şehre baktı. Altın ışıklar, Sidra'nın sarmal bandında dans ederek sokaklarda parlıyordu. Bunun ötesinde, soğuk ve boş denizin önündeki ovaları yalnızca yıldız ışığı gümüşleştirdi.

Gökyüzü taraması, şafağın ne kadar uzakta olabileceğine dair hiçbir şey göstermedi ve uzun bir dinleme anı, hane halkının uykuda kaldığını gösterdi. Onu işgal eden üçü de.

Ne kadar uyumuştu? Sabah on birde gelmişlerdi ve kısa süre sonra uyuyakalmıştı. Bütün gün kesinlikle hiçbir şey tüketmemişti. Midesi guruldadı.

Ama alnını pencerenin serin camına dayayarak bunu görmezden geldi. Yıldız ışığının nazikçe başını, yüzünü ve boynunu okşamasına izin verdi. Annesinin sadece kendisi için yaptığı gibi, parıldayan parmaklarını yanağından aşağı kaydırdığını hayal etti.

Benim Nesta'm. Elain aşk ve güzellik için evlenecek, ama sen benim kurnaz küçük kraliçem... Fetih için evleneceksin.

Annesi, yıllar sonra Nesta'nın, babası annesini döverken boş boş oturan, iradesiz bir oduncunun oğluyla evlenmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını bilmek için mezarında çırpınırdı. Aralarındaki şeyleri iptal ettiğinde kim ellerini onun üzerine koymuştu. Kim daha sonra teklif etmediğini almaya çalıştı.

Nesta, Tomas'ı unutmaya çalışmıştı. Sık sık kendini, Kazan'ın insanlığı gibi o anıları da yırtıp atmasını isterken buluyordu, ama onun yüzü bazen rüyalarını kirletiyordu. Uyanık düşünceleri. Bazen, sert ellerinin ona pençe attığını, onu yaraladığını hissedebiliyordu. Bazen, kanının bakırımsı kokusu hâlâ dilini kaplıyordu.

Pencereden geri çekilen Nesta, o uzaktaki yıldızları yeniden inceledi. Acaba konuşabilecekler mi diye yarı merak ettim.

Nesta'm , annesi onu her zaman, ölüm döşeğinde bile, tifüsten çok bitkin ve solgun olarak aramıştı. *Benim küçük kraliçem* .

Nesta bir zamanlar başlıktan memnundu. Sözünü yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yapmış, borçlular içeri girer girmez eriyen göz kamaştırıcı bir hayatın tadını çıkarmış ve tüm sözde arkadaşları, gülümseyen maskeler takan kıskanç korkaklardan başka bir şey olmadıklarını ortaya çıkarmışlardı. Hiçbiri Archeron ailesini yoksulluktan kurtarmaya yardım etmeyi teklif etmemişti.

Hepsini, sadece çocukları ve ufalanan bir adamı kurtların önüne atmışlardı.

Böylece Nesta bir kurda dönüşmüştü. Görünmez dişler ve pençelerle donanmış ve daha hızlı, daha derin ve daha ölümcül vuruşlar yapmayı öğrenmişti. zevk almıştı. Ama kurdu uzaklaştırma zamanı geldiğinde, kurdun kendisini de yuttuğunu anlamıştı.

Yıldızlar sanki anlaşmalarını yanıp sönüyormuş gibi şehrin üzerinde titreşti.

Nesta ellerini yumruk haline getirdi ve tekrar yatağa tırmandı.

Kazan onu kahretsin, belki de onu buraya getirmeyi kabul etmemeliydi.

Cassian dev gibi bir yatakta uyanık yatıyordu - üç İliryalı savaşçının yan yana, kanatları falan yatabileceği kadar genişti. Son beş yüz yılda odanın

içindeki çok az şey değişmişti. Mor ara sıra Rüzgar Evi'ni yeniden dekore etmek istediğinden homurdanırdı ama bu odayı bu haliyle severdi.

Bir kapının kapanma sesiyle uyanmıştı ve komodinin üzerinde tuttuğu bıçağı serbest bırakırken kalbi hızla çarparak anında tetikteydi. İki tane daha yatağının altına gizlenmişti, bir tane daha kapının üstüne yerleştirilmişti ve iki kılıç sırasıyla yatağın altında ve bir şifonyerin çekmecesinde yatıyordu. Bu sadece onun koleksiyonuydu. Anne, Az'ın kendi odasında ne sakladığını biliyordu.

Az, Mor ve Rhys'in, Rüzgar Evi'ni kullandıkları beş yüzyılda küçük bir lejyonu silahlandırmak için yeterince silahla doldurduklarını düşündü. Birçoğunu saklamış, saklamış ve unutmuşlardı ki, her zaman bir kanepede oturmak ve kıçına bir şey tarafından dürtülmek için iyi bir şans vardı. ve iyi silahların çoğunun kınlarında paslanmadan biraz daha fazla olma ihtimali vardı.

Ama bu yatak odasındakiler, yağlayıp temiz tuttukları. Hazır.

Bıçak yıldız ışığında parladı, gücü kapının ötesindeki koridoru tararken Sifonları kırmızı ışıkla titredi.

Ancak hiçbir tehdit ortaya çıkmadı, yeni muhafazaları ihlal eden hiçbir düşman yoktu. Hybern'in askerleri bir yıldan fazla bir süre önce sızmış, kütüphanedeki Feyre ve Nesta'yı neredeyse ele geçirmişlerdi. Nesta kollarını açmış onun için koşarken yüzünde oluşan o dehşeti unutmamıştı.

Ama salondaki ses... Azriel, kalp atışını sonradan fark etmişti.

Kapıyı hiç duymamış olması, Az'ın dönüşünden haberdar olmasını istediğini söyledi. Konuşmak istememişti ama Cassian'ın onun etrafta olduğunu bilmesini istemişti.

Cassian'ı burada, gözlerini tavana dikmiş halde bırakan, Sifonları bir kez daha uykuya dalmış ve bıçağı tekrar kınına geçirip komodinin üzerine koymuştu. Yıldızların konumundan saatin üçü geçtiğini biliyordu - şafak hâlâ çok uzaktı. Biraz uyumalı. Yarın yeterince zor olacaktı.

Sanki sessiz yalvarışı tüm dünyaya yayılmış gibi, pürüzsüz bir erkek sesi zihnine mırıldandı. *Neden bu kadar geç kalktın?*

Cassian, Rhys'in orada uçtuğunu görmüş gibi, pencere duvarının ötesindeki gökyüzünü taradı. *Aynı sorum senin için var.*

Rhys kıkırdadı. *Sana söyledim: Arkadaşımla biraz özür dilemeliyim.* Uzun, kötü bir duraklama. *Mola veriyoruz.*

Cassian güldü. *Bırak zavallı kadın uyusun.*

Bu raundu başlatan oydu. Saf erkek memnuniyeti her kelimeyi sınırladı. *Hala soruma cevap vermedin.*

Bu saatte neden beni gözetliyorsun?

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Zaten ayakta olman benim suçum değil.

Cassian yumuşak bir inilti çıkardı. *Bu iyi. Biz buraya geldikten hemen sonra Nesta uyudu ve yatakta kaldı. Hala uyuyor olduğunu varsayıyorum.*

On birden önce oradaydın.

Biliyorum.

Saat sabahın üçü on beş.

Biliyorum.

Sessizlik yeterince belirgindi ki Cassian, "İçeri girme .

hayal etmezdim.

Cassian bu konuşmayı özellikle sabahın üçünde ve kesinlikle günde iki kez yapmak istemiyordu. *İlk dersle ilgili bir güncelleme ile yarın gece kontrol edeceğim.*

Rhys'in duraklaması yine görmezden gelinemeyecek kadar sivriydi. Ama kardeşi, *Mor seni Windhaven'a götürecek, dedi. İyi geceler, Cass.*

Zihnindeki karanlık varlık, onu boş ve soğuk bırakarak kayboldu.

Yarın, yürüdüğü hiçbir şeye benzemeyen bir savaş alanı olacaktı.

Cassian, sonunda ne kadarının bozulmadan kalacağını merak etti.

BÖLÜM

5

"Onu yemezsen, otuz dakika içinde pişman olacaksın."

Rüzgar Evi'nin yemek odasındaki uzun masada oturan Nesta, çırpılmış yumurta ve buharı tüten yulaf lapası tabağından başını kaldırdı. Uyku hala kemiklerini tartıyor, "Bunu yemiyorum" derken öfkesini keskinleştiriyordu.

Cassian kendi payına düşeni aldı - önünde duranın neredeyse iki katı. "Ya bu, ya da hiçbir şey."

Nesta, giydiği dövüş derilerindeki her hareketin keskin bir şekilde farkında olarak sandalyesinde mükemmel bir şekilde hareketsiz kaldı. Pantolon giymenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu - uyluklarının ve kıçının sergilenmesinin çıplaklığını.

Ne yazık ki, Cassian bir raporu okumakla o kadar meşguldü ki, onun gizlice içeri girip koltuğuna oturduğunu göremeyecekti. Bir hizmetçinin ortaya çıkmasını umarak kapıya doğru baktı. "Tost yiyeceğim."

"On dakika içinde yanacak ve yorulacaksın." Cassian yulaf lapasına doğru başını salladı. "Daha lezzetli hale getirmek istiyorsanız içine biraz süt koyun." Daha o istemeden ekledi, "Şeker yok."

Kaşığı sıktı. "Ceza olarak?"

"Yine, size kısa bir patlama için enerji verecek ve ardından sizi yere serecek." Ağzına yumurta attı. "Gün boyunca enerji seviyenizi sabit tutmanız gerekiyor - şeker veya çürük ekmekle dolu yiyecekler size geçici olarak yüksek verir. Yağsız etler, kepekli tahıllar ve meyve ve sebzeler sizi nispeten sabit ve tok tutar."

Tırnaklarını pürüzsüz masaya vurdu. Rhysand'ın sarayının üyeleriyle daha önce birkaç kez burada oturmuştu. Bugün, sadece ikisi varken, müstehcen

derecede büyük hissettirdi. “Günlük hayatımın başkanlık edeceğiniz başka alanları var mı?”

Yemeğine ara vermeden omuz silkti. “Listeye daha fazlasını eklemek için bana bir sebep verme.”

Kibirli pislik.

Cassian tekrar yemeği işaret etti. "Yemek."

Kaşığı kaseye itti ama kaldırmadı.

"Öyleyse öyle olsun." Yulaf lapasını bitirdi ve yumurtalara döndü.

"Bugünkü seans ne kadar sürecek?" Şafak, açık gökyüzünü ortaya çıkarmıştı, ancak İlirya Dağları'nın kendi havası olduğunu biliyordu. İlk karlarda zaten kabuklanmış olabilir.

“Dün söylediğim gibi: ders iki saat. Öğle yemeğine kadar." Çatalını tabağına koydu ve içindeki gümüşleri yığdı. Evin büyüsüne kapılarak bir kalp atışı sonra yok oldular. “Bir dahaki sefere yemek yediğimiz zaman bu olacak.” Yemeğine dikkatle baktı.

Nesta sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bir: Bu *derse* katılmıyorum . İki: Aç değilim."

Ela gözleri kısıldı. "Yemek yememek babanı geri getirmez."

"Bunun bununla bir *ilgisi* yok," diye tısladı. " *Hiçbir şey. ”*

Kollarını masaya dayadı. "Saçmalamayı keseceğiz. Karşılaştığın şeyi yaşamadığımı mı sanıyorsun? Tüm bunları daha önce görmediğimi, yapmadığımı ve hissetmediğimi mi sanıyorsun? Ve sevdiklerimin de bununla uğraştığını gördün mü? İlk değilsin ve son da olmayacaksın. Babana olanlar korkunçtu Nesta, ama..."

Ayağına vurdu. " *Hiçbir şey* bilmiyorsun ." İçini kaplayan sarsıntıyı durduramadı. Öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyordu. Ellerini yumruk haline getirdi. "Lanet olası fikirlerini kendine sakla."

Küfür karşısında gözlerini kırpıştırdı, kadının yüzünü kırışan beyaz-sıcak öfke olduğunu tahmin ettiği şeye. Sonra, "Sana küfretmeyi kim öğretti?" dedi.

Yumruklarını daha çok sıktı. "Sen çok. Duyduğum en pis ağızlara sahipsin.”

Cassian'ın gözleri keyifle kısıldı ama ağzı ince bir çizgi olarak kaldı. "Eğer yersen, lanet olası fikirlerimi kendime saklarım."

Gözünün içine toplayabildiği her zehiri attı.

Sadece bekledi. Evin inşa edildiği dağ kadar hareketsizdi.

Nesta oturdu, yulaf lapasını kaptı, ağzına topaklı bir kaşık tıktı ve tadı neredeyse ağzını tıkadı. Ama zorla indirdi. Sonra bir kaşık daha. Bir diğeri. Kase temiz olana ve yumurtaları yemeye başlayana kadar.

Cassian her lokmayı izledi.

Ve hiçbir şey kalmadığında, tabağını ve kasesini aldı ve tabakları üst üste koyarken onun bakışlarını tuttu, şıngırdayan gümüş takımların sesi odayı doldurdu.

Tekrar ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Onun ötesindeki kapı. O da durdu.

Nesta, yanından geçerken nefes almadığına yemin edebilirdi, dirseğinin bir hareketiyle midesine değecek kadar yakındı. Tatlı bir şekilde, "Sessizliğinizi dört gözle bekliyorum" dedi.

Ağzında oluşan gülümsemeye engel olamayıp kapıya yöneldi. Ama kolundaki bir el onu durdurdu.

Cassian'ın gözleri alev alev yanıyordu, kırmızı Sifon onu tutan elinin arkasına bağlıydı ve renklerle çırpınıyordu. Kötü, alaycı bir gülümseme dudaklarını kıvrıldı.

"Oynamaya hazır uyandığını gördüğüme sevindim, Nesta." Sesi alçak bir gümbürtüye düştü.

Bu sesle kalbinin gümbürdemesine, gözlerindeki meydan okumaya, onun yakınlığına ve büyüklüğüne engel olamıyordu. Hiç yardım edememişti. Bir keresinde onun yüzünden burnunu sokup boğazını yalamasına izin vermişti.

Bu yüzden son savaşta onu öpmesine izin vermişti. Sadece bir öpücük - yaralı durumunda başarabildiği tek şey- ve yine de onu tamamen paramparça etmişti.

Hayatımda hiç pişmanlığım yok ama bu. Zamanımız yoktu. Seninle *vakit geçirmediğimi , Nesta. Bir sonraki dünyada, sonraki hayatta seni tekrar bulacağım. Ve o zamana sahip olacağız. Söz veriyorum.*

O anları itiraf etmekten çok daha fazla yeniden yaşadı. Yüzünü kavrarken parmaklarının dokunuşu, ağzının hissi ve tadı, kana bulanmıştı ama yine de hassastı.

Dayanamadı.

Cassian, kolunu nazikçe tutsa da gözünü kırpmadı.

Kendini yutmamaya karar verdi. Yükselen kanının buz gibi soğumasını istedi.

Gözleri yine keyifle kısıldı ama bıraktı. "Gitmemize kadar beş dakikan var."

Nesta uzaklaşmayı başardı. "Sen bir vahşisin."

Göz kırptı. "Doğmuş ve büyümüş."

Bir adım daha başardı. Evden ayrılmayı reddederse, Cassian, Morrigan veya Rhys onu Windhaven'a götürebilirdi. Ve eğer kesinlikle bir şey yapmayı reddederse, onu hiç düşünmeden insan diyarına bırakırlardı. Farkındalık onu daha da çelikleştirmek için yeterliydi. "Bir daha sakın bana el kaldırma."

"Kayıt edilmiş." Gözleri hala parlıyordu.

Parmakları bir kez daha kıvrıldı. Bıçak fırlatmak gibi bir sonraki kelimesini seçti. "Eğer bu eğitim saçmalığının sonuçlanacağını düşünüyorsanız, Yatağıma tırmanırken, sen hayal görüyorsun." Bir dilim gülümsemeyle ekledi, "Uyumuş bir sokak köpeğine daha erken izin verirdim."

"Oh, bu benim senin yatağına tırmanmamla sonuçlanmayacak."

Nesta sırıttı, zafer kazandı ve merdivenlere ulaşmıştı ki, " *Benimkine tırmanacaksın* ."

Döndü ona doğru, ayağı hâlâ havada asılıydı. "Çürümeyi tercih ederim."

Cassian ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Göreceğiz."

O keskin kenarlı kelimelerden daha fazlasını, bir küçümseme ya da hırlama ya da herhangi bir şey aradı ama gülümsemesi büyüdü. "Şimdi hazırlanmak için üç dakikan var."

Nesta ona en yakın şeyi fırlatarak tartıştı - kapının yanında küçük bir kaide üzerinde bir vazo. Ama onun derisinin altına girdiğini göstermek onun için fazla tatmin edici olurdu.

Bu yüzden sadece omuz silkti ve kapıdan içeri girdi. Yavaşça. Ondan ve onun küstah, dayanılmaz övünmelerinden tamamen etkilenmemiş.

Gerçekten de yatağına tırman.

O pantolon onu öldürecekti.

Onu vahşice, iyice öldürün.

Cassian, savaş sırasında İliryalı derilerle savaşan Nesta'nın görüntüsünü unutmamıştı - hiç de değil. Ama hafızaya kıyasla… Anne yukarıda.

Bildiği her kelime, bildiği her dil, onun evini yöneten asil bir hanımefendi gibi dik ve telaşsız, uzun adımlarla geçmişinin görüntüsü karşısında kaybolmuştu.

Cassian, onun o raundu kazanmasına izin vereceğini, kadın ona o küçük omuz silktiği anda üstünlüğü kaybettiğini biliyordu ve sunduğu manzaradan habersiz salona doğru devam etti. Her düşünceyi en ilkel girdabın ötesinde nasıl zihninden çıkardı.

Yerleşmek, aşağıda olduğu üç dakikanın tamamını gerektiriyordu. Anne, bugün, hem Nesta'nın dersiyle hem de ötesinde, o pantolonu üzerinden çıkarma ve o muhteşem sırtın her santimine tapma düşüncesine kapılmadan, başa çıkması gereken yeterince şey olduğunu biliyordu.

Böyle dikkat dağıtıcı şeyleri göze alamazdı. Milyonlarca nedenden dolayı değil.

Ama lanet olsun - en son ne zaman çarşaflarda tatmin edici bir rulo vardı? Kesinlikle savaştan beri değil. Belki de Feyre hepsini Amarantha'nın pençesinden kurtarmadan önceydi. Kazan onu kaynattı, Amarantha'nın düşmesinden bir ay önceydi, değil mi? Rita'da tanıştığı o kadınla. Zevk salonunun dışındaki bir sokakta. Bir tuğla duvara karşı. Çabuk, kirli ve dakikalar içinde bitti, ne o ne de dişi, hızlı bir şekilde serbest bırakılmaktan başka bir şey istemedi.

Bu iki yıldan fazla bir süre önceydi. O zamandan beri onun eliydi.

Evde Nesta ile yaşamanın iyi bir fikir olduğuna karar vermeden önce o kaşıntıyı kaşımalıydı. Canı yanıyordu ve başıboş gidiyordu ve ihtiyacı olan *son* şey onun arkasından nefes nefese kalmasıydı. Kolunu bir hayvan gibi tutuyor, yaklaşmaktan kendini alıkoyamıyor.

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kış Gündönümü'nde de aynısını söylemişti.

Senden ne istediğim konusunda düşüncelerimi yeterince netleştirdim .

Bir sürü hiçbir şey.

İçsel bir parçasını kırmıştı, son bir direniş ve savaş sırasında katlandıkları her şeyin bir anlam ifade edebileceğine dair umut kırıntısı. Ölmek üzere yatarken kalbini ona döktüğünde, bedeniyle onu örttüğünde ve onunla birlikte ölmeyi seçtiğinde, o da *onu seçmişti* .

Aptal, kahrolası bir umut ve barındırmaktan daha iyi bilmesi gereken bir umut. Böylece, buzlu sokaklardaki o Kış Gündönümü gecesi, Feyre'nin ortaya çıkmak karşılığında salladığı parayı almak için kasaba evine geldiğini bildiğinde, Feyre onunla hiçbir şey yapmak istemediğini iddia ettiğinde. ... hediyeyi fırlatmıştı aylarını donmuş Sidra'da avlanmakla geçirmiş ve ardından İliryalılar arasında büyüyen muhalefeti bastırmakla meşgul olmuştu.

Ve aradan geçen dokuz ay boyunca ondan uzak durmuştu. Çok çok uzak. O gece aptalca bir hata yapmaya, onun göğsünü yırtması için kalbini çırılçıplak bırakmaya çok yaklaşmıştı. Bir tür gururla çekip gitmeyi zar zor başarmıştı. Soğuk, ceset yüzünden bunu ona tekrar yapacaktı.

Nesta ortaya çıktı, örgülü saçları artık dokuma bir taç gibi başının tepesine dolanmıştı. Boynunun altına bakmamaya dikkat etti. Ekranda bırakılan gövdede. Verdiği kiloları geri alması ve biraz kas yapması gerekiyordu, ama... o lanet olası deriler.

"Hadi gidelim," dedi, sesi sert ve soğuktu. Bunun için Kazan'a teşekkür edin.

Yemek odasının cam kapılarının ötesindeki verandaya Mor indi, sanki koğuşların on metre yukarısından aşağı atlamak hiçbir şeymiş gibi. Cassian onun için öyle sanıyordu.

Mor, kollarını ovuşturarak ve dişlerini gıcırdatarak bir ayak diğerine atladı ve ona, *Bunun için bana çok şey borçlusun, pislik herif, der gibi bir bakış attı.*

Nesta kaşlarını çattı ama pelerinine astı, her hareketi zarif ve telaşsızdı, sonra Mor'un beklediği yeri hedef aldı. Cassian ikisini de korumaların ulaşamayacağı bir yere uçuracak, sonra Mor onları Windhaven'a çekecekti.

Nesta'yı antrenman yapmaya ikna etmenin bir yolunu bulacağı bir yer.

Ama neyse ki Nesta, bugün minimum düzeyde yapması gerektiğini biliyordu, bu da Windhaven'a gitmek anlamına geliyordu. Bu tür duygusal, zihinsel savaşı nasıl sürdüreceğini her zaman biliyordu. İyi bir general olabilirdi. Hala bir gün olabilir.

Cassian bunun iyi bir şey olup olmayacağını söyleyemedi. Nesta'yı böyle bir silaha dönüştürmek için.

Kendi iradesi dışında Yüksek Fae'ye dönüşmeden önce ölüm vaadiyle Hybern Kralı'nı işaret etmişti. Aylar sonra, onun kopmuş kafasını bir ganimet gibi kaldırmış ve ölü gözlerine bakmıştı.

Ve Kemik Oymacısı, onun Kazan'dan korkulacak bir şey olarak çıkması hakkında doğru söylemişse... Kahretsin.

Cam kapıları çekerek açarken, gevrek sonbahar havasıyla dolu yüzünü solurken ve Mor'un açılan kollarına doğru ilerlerken peleriniyle uğraşmadı.

Windhaven'ın dağ kalesini ne buz ne de kar kapladı, ancak ortaya çıktıkları anda acı soğuğun Nesta'ya çarpmasını engellemedi. Morrigan, Cassian'a göz kırparak ve Nesta'ya fırlatılan bir uyarı bakışıyla gözden kayboldu ve onları ilerideki alanı değerlendirirken bıraktı.

Sağda birkaç küçük taş ev yükseldi ve onların ötesinde taze çamdan yapılmış bazı yeni evler vardı. Bir köy - burası son zamanlarda bu hale gelmişti. Ama hemen önlerinde, çeşitli silahlar, ağırlıklar ve eğitim malzemeleriyle dolu, düz dağ zirvesinin kenarı boyunca savaş halkaları uzanıyordu. Nesta'nın, temel adlarının ötesinde etkileyici çeşitlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu: kılıç, hançer, ok, kalkan, mızrak, yay, acımasız görünümlü yuvarlak dikenli bir zincir üzerinde top…

Diğer taraflarında için için yanan ateş çukurları, çitlerle çevrili bir dizi hayvan, koyun, domuz ve keçiye sürüklenen duman bulutları, hepsi tüylü ama iyi beslenmiş. Ve tabii ki İliryalıların kendileri. Dişiler bu ateşlerin etrafında tencere ve tavaları buharda pişirmeye meyilliydi ve Cassian ve Nesta ortaya çıktığında hepsi durdu. O idman halkalarındaki düzinelerce erkek de öyle. Hiçbiri gülümsemedi.

Nesta'nın belli belirsiz tanıdığı geniş omuzlu, tıknaz bir erkek, iki yanında daha genç erkeklerle dolandı. Hepsinin kanatları sımsıkı kenetlenmişti, belki bir bütün olarak yürümek için ama Cassian'ın önünde durduklarında kanatlar hafifçe açıldı.

Cassian, Nesta'nın rahat yayılımı dediği şeyde onunkini tuttu - geniş değil, ama yakına sıkıştırılmamış. Konum, mükemmel miktarda rahatlık ve kibir, hazır olma ve güç taşıyordu.

Tanıdık erkeğin bakışları ona takıldı. " *Onun* burada işi ne?"

Nesta ona gizli bir gülümseme gönderdi. "Cadılık."

Cassian'ın araya girmeden önce Anne'ye bir yalvarış mırıldandığına yemin edebilirdi, "Sana Nesta Archeron'un Yüce Leydimizin kız kardeşi olduğunu ve ona saygıyla davranılacağını hatırlatacağım Devlon." Sözler, Nesta'nın bile Cassian'ın taş gibi soğuk yüzüne baktığına yetecek kadar ısırdı. Savaştan beri bu inatçı sesi duymamıştı. "Burada antrenman yapacak."

Nesta onu uçurumun kenarından aşağı itmekten başka bir şey istemiyordu.

Devlon'ın yüzü buruştu. "Dokunduğu tüm silahlar daha sonra gömülmeli. Onları bir yığın halinde bırakın."

Nesta gözlerini kırpıştırdı.

Cassian'ın burun delikleri genişledi. "Böyle bir şey yapmayacağız."

Devlon, dostları kıkırdayarak onu kokladı. "Kanıyor musun cadı? Eğer öyleyseniz, silahlara hiç dokunmanıza izin verilmeyecek."

Nesta duraksadı. O piçi birkaç çiviyi devirmenin en iyi yolunu düşün.

Cassian dikkate değer bir kararlılıkla, "Bunlar modası geçmiş batıl inançlar. Bisikleti olsun ya da olmasın silahlara dokunabilir."

"Yapabilir," dedi Devlon, "ama yine de gömülecekler."

Sessizlik çöktü. Nesta, Devlon'a bakarken Cassian'ın ifadesinin karardığını fark etti. Ama aniden, "Yeni acemiler nasıl gidiyor?" dedi.

Devlon ağzını açtı, sonra kapadı, kavga reddedildi. "İyi," diye tükürdü ve arkasını döndü, askerleri onu takip etti.

Cassian'ın yüzü her nefeste gerildi ve Nesta, Devlon'a nüfuz etmesi için kanında yavaş yavaş yükselen bir heyecanla kendini hazırladı.

Ama Cassian "Hadi gidelim" diye hırladı ve boş bir antrenman alanına doğru yürümeye başladı.

Devlon omzunun üzerinden baktı ve Nesta ona havalı bir bakış attı. Cassian'ın peşinden gitmeden önce. İliryalı'nın bakışları yanan bir marka gibi omurgasında oyalandı.

Cassian, eğitim alanına yerleştirilmiş sayısız silah rafından birini seçmedi. En uzaktaki halkada durdu, ellerini kalçalarına koydu ve onu bekledi.

Cehennem gibi ona katılacaktı. Silah raflarının yanında, hava şartlarından yıpranmış bir kayayı gördü; yumuşaklığı ya sert iklimden ya da o zamanki gibi üzerinde oturan sayısız savaşçıdan kaynaklanıyordu. Derinin kalınlığına rağmen soğuk yüzeyi tenini ısırdı.

"Ne yapıyorsun?" Cassian'ın yakışıklı yüzü neredeyse yırtıcıydı.

Ayak bileklerinde bacak bacak üstüne attı ve pelerininin düşüşünü bir elbisenin kuyruğu gibi düzenledi. "Sana söyledim: Antrenman yapmıyorum."

"Kalkmak." Ona asla böyle emir vermemişti.

Kalk , o gün Hybern Kralı'ndan önce hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. *Kalk* .

Nesta bakışlarıyla karşılaştı. Onunkinin uzak ve telaşsız olmasını istedi. "Resmi olarak eğitime katılıyorum Cassian, ama bana *bir* yalama yaptıramazsın." Çamura yöneldi. "İstersen beni sürükle, ama parmağımı bile kıpırdatmam."

İliryalıların bakışları onları taş gibi yağdırdı. Cassian kaşlarını çattı.

İyi. Bırakın kızın ne kadar zavallı bir hayat ziyanına dönüştüğünü görsün.

"Ayağa *kalk* ." Sözleri yumuşak bir hırlamaydı.

Devlon ve grubu, tartışmalarından etkilenmiş bir şekilde geri dönmüş ve çemberin dışında toplanmıştı. Yine de Cassian'ın ela gözleri ona sabitlenmişti.

İçlerinde hafif bir yalvaran not titreşti.

Kalk , diye fısıldadı kafasında, kemiklerinde küçük bir ses. *Onu böyle küçük düşürme. Bu pisliklere onun aptal yerine konduğunu görme zevkini yaşatmayın.*

Ama vücudu hareket etmeyi reddetti. Kendi çizgisini çekmişti ve -ona, herhangi birine- boyun eğmişti.

Yüzünü iğrenme gibi bir şey doldurdu. Hayal kırıklığı. Kızgınlık.

İyi. İçinde bir şeyler buruşsa bile, rahatlamayı durduramadı.

Cassian, kınındaki kılıcı sırtından aşağı çekerek ondan uzaklaştı. Ve tek kelime etmeden, hiç bakmadan sabah egzersizlerine başladı.

Ondan nefret etmesine izin ver. Böylesi daha iyiydi.

BÖLÜM

6

Cassian'ın geçtiği her adım ve hareket dizisi güzel, ölümcül ve kesindi ve Nesta'nın aval aval bakmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Ondan asla uzağa bakmayı başaramamıştı. Tanıştıkları andan itibaren, herhangi bir yerde, herhangi bir odada onun varlığına dair keskin bir farkındalık geliştirmişti. Aksini ne kadar önerse de onu durdurmayı, engellemeyi başaramamıştı.

Gitmek! ölürken ona yalvarmıştı.

Yapamam, ağlardı. *yapamam* .

O anda olduğu kişinin nereye gittiğini bilmiyordu. Ona dönüş yolunu bulamamıştı.

Ama o kayanın üzerinde oturup dağları kaplayan sallanan çamlara bakarken bile, Cassian'ı gözünün ucuyla izledi, her zarif hareketin, düzenli nefesinin hışırtısının, koyu renk saçlarının rüzgarda uçuşmasının farkındaydı. .

"İşte zor, anlıyorum."

Morrigan'ın sesi Nesta'nın bakışlarını dağlardan ve onların bir parçası gibi görünen savaşçıdan çekti. Çarpıcı kadın ayağa kalktı yanında, Cassian'a dikilmiş kahverengi gözler, içlerinde hayranlık parlıyordu. Devlon'dan ya da yandaşlarından uzun zaman önce uzaklaşmışlar gibi hiçbir iz yoktu. Daha iki saat mi geçmişti? Mor hafifçe, "O güzel, değil mi?" dedi.

Nesta'nın omurgası sesindeki sıcaklıkla kasıldı. "Sadece ona sor."

Dikkatini Nesta'ya kaydırırken Morrigan'ın yüzünü hiçbir eğlence aydınlatmadı. "Neden orada değilsin?"

"Mola veriyorum."

Morrigan'ın bakışları Nesta'nın yüzünde gezindi, cildinin ter veya kızarmış olmadığını, saçlarının neredeyse hiç yerinden çıkmadığını fark etti. Dişi sessizce, "Benim oyum seni insan diyarına geri göndermek olurdu, biliyorsun," dedi.

"A, biliyorum." Nesta, meydan okumayı karşılamak için ayağa kalkmayı reddetti. "Feyre'nin ablası olmanın avantajları var."

Morrigan'ın dudağı kıvrıldı. Onun ötesinde, Cassian yumuşak hareketlerini durdurmuştu.

Morrigan'ın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Bir zamanlar senin gibi bir sürü insan tanıyordum." Eli karnına gitti. "Onun gibi iyi insanların size verdiği şüphenin faydasını asla hak etmiyorsunuz."

Nesta bunun farkındaydı. Ve Morrigan'ın ne tür insanlardan bahsettiğini biliyordu - Hewn City'deki Kabuslar Sarayı'nda oturanlar. Feyre ona hiçbir zaman hikayenin tamamını anlatmamıştı ama Nesta çıplak detayları biliyordu: Morrigan'a kurtlara atılana kadar eziyet ve gaddarlık yapan canavarlar.

Soğuk kaya eldivenlerini ısırırken Nesta ellerinin üzerine yaslandı. Ağzını açtı ama Cassian nefes nefese ve terden parlayarak onlara ulaşmıştı. "Erkencisin."

"İşlerin nasıl ilerlediğini görmek istedim." Morrigan yanan bakışlarını Nesta'dan çekti. "Görünüşe göre bugün yavaş bir başlangıçtı."

Cassian parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Öyle diyebilirsin."

Nesta çenesini acıtacak kadar sıktı.

Morrigan ona elini uzattı ve sonra bir tanesini bile bakmadan Nesta'ya

doğru fırlattı. "Yapalım mı?"

Morrigan kendini beğenmiş bir meşgul adamdı.

Rüzgar Evi'nin altındaki yeraltı kütüphanesinde dururken Nesta'yı bu düşünce kapladı. Kendini beğenmiş, kendini beğenmiş bir meşgul kişi.

Cassian döndüklerinde onunla konuşmamıştı. Odasına gidip kemiklerini ısıtmak için banyo yapmadan önce öğle yemeği teklif edip etmeyeceğini görmek için beklememişti.

Dışarı çıktığında, kapısının altından bir notun kayıp olduğunu gördü. Sıkı, kalın harflerle, ona saat birde kütüphanede olmasını söylüyordu. Tehdit yok, onu insan topraklarına gönderme sözü yok. Sanki onun itaat edip etmemesi umurunda değilmiş gibi.

En azından onu kırmak tahmin ettiğinden daha hızlı başarılmıştı.

Kütüphaneye, ne onun ne de Rhysand'ın emirlerine itaat etme arzusundan değil, aynı derecede dayanılmaz bir seçenek olduğu için gitmişti: sessiz yatak odasında otururken, sessizliği doldurmak için kafasındaki kükremeden başka bir şey yoktu.

Buraya en son gelişinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Hybern'in suikastçılarının gizlice içeri girip onu ve Feyre'yi kütüphanenin karanlık kalbine doğru kovaladıkları o korkunç anlardan beri. Sahanlığın taş korkuluklarının kenarından, doğrudan aşağıdaki kara çukura baktı. Artık o karanlıkta hiçbir eski yaratık uyuklamamıştı ama loşluk devam ediyordu. Ve dibinde, Cassian'ın indiği ve ona uzandığı yer yatıyordu. Onun dehşetini görünce yüzünde öyle bir öfke vardı ki...

Düşünceyi kesti. İçinden geçen titremeyi bastırdı ve masada oturan kadına odaklandı, neredeyse orada yığılmış kitap sütunları tarafından gizlendi.

Kadının elleri mahvoldu. Kibar bir yolu yoktu onları bunun ötesinde anlatıyor. Kemikler bükülü ve yumrulu, parmaklar yanlış açılarda... Feyre bir keresinde bu kütüphanedeki rahibelerin zor geçmişleri olduğundan bahsetmişti. Kısaca söylemek gerekirse.

Nesta, kütüphanenin baş rahibesi Clotho'ya onu bu hale getirmek için ne yapıldığını bilmek istemiyordu. Dilinin kesilmesini ve sonra kasten bu şekilde iyileşmesini, böylece hasarın asla geri alınmamasını. Erkekler ona zarar vermişti ve...

Eller onu aşağı, aşağı, buz gibi suya itiyor, sesler gülüyor ve alay ediyor.

Çekilecek kupayı beklerken sırıtan vahşi bir erkek yüzü—

Onu durduramadı. Yerde hıçkıra hıçkıra ağlayan Elain'i kurtaramadı. Kendini kurtaramadı. Onu kurtarmaya kimse gelmiyordu ve bu erkekler istediklerini yapacaktı ve bedeni ona ait değildi, insan değildi - çok daha uzun süre değil -

Nesta, anıları geri püskürterek düşüncelerini şimdiye döndürdü.

Yüzü solgun başlığının altındaki gölgelerde gizlenen Clotho, sanki Nesta'nın içinden yükselen düşünceleri görmüş gibi, Hybern'deki o günün anısının onu ne sıklıkta uyandırdığını biliyormuş gibi sessizce oturdu. Clotho'nun cüppesinin kapüşonunu süsleyen berrak mavi taş, bir parşömeni masanın üzerinden kaydırırken loş ışıkta bir Sifon gibi titredi.

Bugün Üçüncü Seviyedeki kitapları rafa kaldırarak başlayabilirsiniz. Ulaşmak için arkamdaki rampayı al. Yazara göre alfabetik olarak düzenlenmiş kitapların bulunduğu bir sepet olacaktır. Yazar yoksa, onları bir kenara koyun ve vardiyanızın sonunda yardım isteyin.

Nesta başını salladı. "Vardiyam ne zaman bitiyor?"

Clotho bileklerini ve ellerinin arkasını kullanarak kendine küçük bir saat çekti. Şişkin bir mafsalla saat altı işaretine işaret etti.

Beş saatlik çalışma. Nesta bunu yapabilirdi. "İyi."

Clotho onu tekrar düşündü. Sanki onu bir an için yalnız bırakmayı reddeden, ona bir saniyelik huzur vermeyi reddeden, içinde çalkalanan, kükreyen denizi görebiliyormuş gibi.

Nesta gözlerini masaya indirdi. Kendini nefes almaya zorladı. Ama dudaklarından kaçışıyla birlikte o tanıdık ağırlık çöktü.

Değersizim ve bir hiçim , dedi Nesta neredeyse. Kelimelerin neden köpürdüğünden emin değildi, onları seslendirmek için dudaklarına bastırdı. *Olduğum her şeyden nefret ediyorum. Ve ben çok, çok yorgunum. Kendi kafamın dışında herhangi bir yerde olmayı istemekten yoruldum.*

Clotho'nun bir işaret yapmasını, düşünceleri duyduğunu söylemek için her şeyi yapmasını bekledi.

Rahibe, kitaplığın yukarısını ve aşağısını işaret etti. Sessiz bir görevden alma.

Ayakları ağır olan Nesta, eğimli rampaya doğru ilerledi.

Görev önemsizdi, ancak yeterince konsantrasyon gerektiriyordu ki zaman kayıp gitti, zihni mutlu bir hiçliğe sessizleşti.

Doğru yeri ararken parmakları kitap sırtlarında gezinirken, bölümleri ve rafları ararken Nesta'ya kimse yaklaşmadı. Burada çalışan, araştıran ve iyileşen en az üç düzine rahibe vardı, ama hepsi aynı soluk cübbeyi giydiklerinde ve birçoğu kukuletalarını yüzlerine kapattığında onları saymak neredeyse imkansızdı. Kapüşonlularını indirmiş olanlar ona geçici gülümsemeler sunmuştu.

Bu, Rhysand tarafından onlara hediye edilen sığınaklarıydı. İzni olmadan kimse giremezdi.

Bu da, her ne sebeple olursa olsun onun varlığını onayladıkları anlamına geliyordu.

Nesta'nın elleri tozdan neredeyse kurumuştu, bu sırada bir zil, mağaramsı kütüphanede altı gümüşi kabuğu çınlattı ve en üst katlarından kara çukura kadar çınladı. Bazı rahibeler çalıştıkları yerden kalktılar, her kattaki masa ve sandalyelerde; bazıları kaldı.

Clotho'yu aynı masada buldu. Hiç kapüşonunu kaldırdı mı? Yıkanmak için gerekir, ama hiç kimseye yüzünü gösterdi mi?

"Bugünlük işim bitti," dedi Nesta.

Clotho masanın üzerinden bir not daha kaydırdı.

Yardımın için teşekkür ederim. Seninle yarın görüşeceğiz.

"Tamam." Nesta notu cebine koydu.

Ama Clotho kırık bir eli kaldırdı. Nesta, dolma kalemin bir kağıt parçasının üzerine kaldırılıp yazmaya başlamasını hayranlıkla izledi.

Tozlanmaktan çekinmeyeceğiniz kıyafetler giyin. O güzel elbiseyi burada mahvedeceksin.

Nesta üzerine giydiği gri elbiseye baktı. "Tamam," diye tekrarladı.

Kalem yeniden hareket etmeye başladı, bir şekilde Clotho'nun düşünceleriyle bağlantı kurmak için hecelendi. *Tanıştığıma memnun oldum Nesta. Feyre senden övgüyle bahsediyor.*

Nesta arkasını döndü. "Kimse yalancıyı sevmez, Rahibe."

Kadının kaputunun altından bir eğlence nefesinin fışkırdığına yemin edebilirdi.

Cassian yemeğe gelmedi.

Nesta, odasında ancak ellerindeki ve yüzündeki tozu yıkamaya yetecek kadar durmuş, sonra midesi guruldayarak neredeyse yukarı koşmuştu.

Yemek odası boştu. Bir kişi için yer ayarı, onun tek başına yemek yiyeceğini doğruladı.

Çok aşağıda, günbatımında yıkanmış şehre bakmıştı, tabandan hışırtılı elbisesinin ve gıcırdayan sandalyesinin sesi geliyordu.

Neden şaşırdı? Windhaven'da onu küçük düşürmüştü. Muhtemelen nehir evinde arkadaşlarıyla birlikteydi ve onunla başa çıkmanın başka bir yolunu bulmak için onlara atıp tutuyordu.

Bir tabak yemek belirdi, servis altlığının üzerine gelişigüzel bir şekilde döküldü. Saray bile ondan nefret ediyordu.

Nesta kırmızı taşlı odaya kaşlarını çatarak baktı. "Şarap."

Hiçbiri görünmedi. Önündeki bardağı kaldırdı. *" Şarap. "*

Hiçbir şey değil. Tırnaklarını masanın pürüzsüz yüzeyine vurdu. "Bana *şarap* vermemen mi söylendi ?"

Bir evle konuşmak: yeni bir alçaklık.

Ama sanki cevap olarak, bardak suyla doldu.

Nesta sırtındaki açık kemere doğru hırladı. "Eğlenceli."

Yiyecekleri gözden geçirdi: Biberiye ve kekik gibi kokan şeylerle tatlandırılmış yarım kızarmış tavuk; tereyağında yüzen patates püresi; ve sarımsakla sotelenmiş yeşil fasulye.

Bu sessizlik kafasının içinde, odada kükredi.

Parmaklarını tekrar dürttü.

Saçma. Bütün bu olanlar, bu eli açık müdahale *gülünçtü.*

Nesta ayağa kalkıp kapıya nişan aldı. "Şarapını sakla. Ben kendim alacağım."

BÖLÜM

7

Duvarın büyüsü insan topraklarına erişimi engellemeden Mor, gün batımından sonra Cassian'ı doğrudan Jurian, Vassa ve -görünüşe göre- Lucien'in evi ve karargahı haline gelen malikaneye yönlendirdi. Bir yıldan fazla bir süre sonra bile, savaşın yıkımları mülkün etrafında belirginleşti: ağaçlar devrildi, yeşilliklerin henüz geri dönmediği çorak toprak parçaları ve gri taşlı evin kazayla kurtulmuş gibi görünmesine neden olan genel bir kasvetli açıklık. Ay ışığında, bu çıplaklık daha da boştu, ağaçların kalıntıları gümüş rengine büründü, çiçek lekeli topraktaki gölgeler daha derine indi.

Cassian evin bir zamanlar kime ait olduğunu bilmiyordu ve görünüşe göre yeni sakinleri de bilmiyordu. Feyre ona kendilerine Sürgünler Grubu adını verdiklerini söylemişti. Cassian bu düşünceyle kendi kendine homurdandı. Mor, onu evin kemerli ahşap kapısına bırakarak oyalanmadı, ona yardım etmesi için yalvarsa bile yapmayacağını söyleyen bir şekilde sırıttı. Hayır, tam da Rhys'in istediği gibi onun sarayda oynadığını görmek istiyordu.

Bu göreve bugün başlamayı planlamamıştı, ama ondan sonra Nesta ile bir ders için feci bir girişimde bulunduysa, bir şeyler yapması gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Nesta o kayadan inmeyi reddederek nasıl bir saçmalık yaptığını çok iyi biliyordu. Devlon ve diğer kendini beğenmiş pisliklere nasıl görünecekti. Biliyordu ve yine de yaptı.

Nesta'yı Ev'e bırakır bırakmaz, deniz kenarındaki ıssız bir uçuruma yöneldi, burada dalganın kükremesi, şiddetli ısıyı kemiklerinde boğdu.

Başarısızlığını kabul etmek için nehir evinin yanında durmuştu ama Feyre, Nesta'nın davranışına sadece kızgınlıkla bakmıştı ve Rhys ona temkinli, eğlenceli bir bakış atmıştı.

Amren'di, *bırak kendi mezarını kazsın evlat. O zaman ona yardım et.*

Geçen yılın böyle olduğunu sanıyordum , diye karşı çıkmıştı.

Elini uzatmaya devam et , Amren'in tek cevabı olmuştu.

Kısa süre sonra Mor'u bulmuş, nakledilmesi gerektiğini açıklamıştı ve işte buradaydı. Yumruğunu kapıya kaldırdı ama tahta levha daha dokunamadan çekildi.

Lucien'in yaralı, yakışıklı yüzü ortaya çıktı, altın rengi gözü dönüyordu. "Başka birinin geldiğini hissettiğimi sandım."

Cassian eve girdi, çizmelerinin altındaki döşeme tahtaları gıcırdıyordu. "Daha yeni mi geldin?"

"Hayır," dedi Lucien ve Cassian giydiği koyu gri ceketin altındaki omuzlarının gerginliğini fark etti, evin her taşından gergin sessizlik yayıldı. Bir çıkışa ulaşmak için savaşması gerekirse diye, düzenini işaretledi. Bu, Lucien'in sollarındaki kemerli yola doğru uzun adımlarla yürürken yaydığı hoşnutsuzluk göz önüne alındığında, belirgin bir olasılık gibi görünüyordu.

Lucien dönmeden, "Eris burada," dedi.

Cassian pes etmedi. Mor'un hırpalanmış yüzünün anısını engellemek için bir çaba olsa da, uyluğuna bağlı bıçağa ulaşmadı. Not karnına çivilenmiş, çıplak vücudu sanki Sonbahar Mahkemesi sınırında çöp. Lanet piç onu orada bulmuş ve *bırakmıştı* . Ölümün eşiğindeydi ve...

Cassian'ın bir gün ona yapacaklarına dair planları, bir bıçağın verdiği acının çok ötesine geçti. Eris'in acısı haftalarca sürecekti. Aylar. Yıllar.

Cassian, Eris'in Keir'i Velaris'e yapacağı ziyareti ertelemeye ikna etmiş olmasına aldırmıyordu, görünüşe göre bunu, içinde kalan nezaket kırıntısından dolayı yapmıştı. Rhys'in Eris'te güvenini kazanan bir şeyi fark etmiş olması umurunda değildi. Bunların hiçbiri Cassian için zerre kadar önemli değildi. Dikkati şaşırtıcı derecede şık salonda kükreyen ateşin yanında oturan kızıl saçlı erkeğe odaklandı. Bir düşmanı yakından takip edecek kadar biliyordu.

Eris altın bir sandalyeye uzandı, bacak bacak üstüne attı, solgun yüzü kibar bir küstahlığın portresiydi.

Cassian'ın parmakları kıvrıldı. Son beş yüzyıldır bu pisliği her gördüğünde, onunla mücadele etmişti. Bu kör edici öfke, sadece onu görünce.

Eris gülümsedi, bunun farkındaydı. "Cassian."

Lucien'in altın gözü tıkladı, kalan kırmızı gözünde uyarı yanıp sönerken Cassian'ın öfkesini okudu.

Erkek, Eris'in yanında büyümüştü. Eris'in ve Beron'un zulmüyle uğraşmıştı. Sevgilisini kendi babası tarafından katletti. Ama Lucien soğukkanlılığını korumayı öğrenmişti.

Sağ. Rhys, Cassian'dan bunu yapmasını istemişti. Rhys gibi düşünmeli, Mor gibi. Öfkeyi bir kenara itin.

Vassa'nın bir şeyler söylediğinin belli belirsiz farkında olan Cassian, bunu yapmak için kendine bir saniye verdi. Odadaki iki insanı not etmiş ve yarı yarıya reddetmişti: kahverengi saçlı savaşçı Jurian ve kızıl saçlı genç kraliçe.

Rhys ve Mor burada olsaydı... Eris'in önünde hiçbir şey hakkında tek kelime etmezlerdi. Bunun dostane bir ziyaret olduğunu varsayardım. insan topraklarının nasıl bir arada tutulduğunu kontrol edin. Eris büyük ihtimalle müttefikleri olsa bile.

, Eris onların müttefikiydi. Rhys onunla pazarlık etmiş, onunla çalışmıştı. Eris her fırsatta sonunu getirmişti. Rhys ona güveniyordu. Mor, olan her şeye rağmen ona güveniyordu. Bir çeşit. Yani Cassian onun da böyle yapması gerektiğini düşündü.

Başı ağrıdı. Hesaplanacak çok şey var. Bunu savaş meydanlarında yapmıştı ama bu akıl oyunları ve yalan ağları... Rhys ondan bunu yapmasını *neden istemişti?* İliryalılarla ilişkilerde doğrudan davranmıştı: isyan ederlerse başlarına gelecek olan cehennemi ortaya koymuş ve ihtiyaçları olan her şeye yardım etmek için ortaya çıkmıştı. Bu hiçbir şekilde bununla kıyaslanamazdı.

Cassian gözlerini kırpıştırdı ve Vassa'nın söylediklerini kaydetti: *General Cassian. Bir zevk* .

Kraliçeye hızlı, yapmacık bir selam verdi. "Majesteleri."

Jurian öksürdü ve Cassian insan savaşçıya baktı. Bir zamanlar insan? Kısmen insan mı? O bilmiyordu. Jurian, Amarantha tarafından parçalara ayrılmıştı, bilinci bir şekilde onun bir yüzüğün üzerine monte edip beş yüz yıldır taktığı gözünün içinde hapsolmuştu. Kalan kemikleri Hybern tarafından vücudunu diriltmek ve bu özü bu forma geri döndürmek için kullanılana kadar, Savaş sırasında uzun zaman önce o savaş alanlarında orduları yönetenle aynıydı. Jurian kimdi şimdi? *O neydi* ?

Jurian, uzak duvarın yanındaki gülünç pembe kanepede oturduğu yerden, "Ona böyle dediğinizde ancak kafası karışıyor," dedi.

Vassa doğruldu, kobalt ceketi altın sarısı saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Bu odadaki üç kızıl saçlı insandan en çok Cassian onun rengini beğendi: teninin altın rengi, koyu kirpikler ve kaşlarla çerçevelenmiş iri, yukarı kalkık mavi gözler ve omuzlarına kadar kestiği ipeksi kızıl saçları. onu son gördüğünden beri.

Vassa, Jurian'a "Ben *bir* kraliçeyim, biliyorsun" dedi.

Geceleri bir kraliçe ve gündüzleri ateşkuşu, hemcinsleri tarafından satılır onu büyülemiş olan bir büyücü efendisine kraliçeler. Her şafağı ateş ve külden

bir kuşa dönüştürmesine lanet etti. Cassian onu insan formunda bulmak için gün batımını beklemişti. Konuşabilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Jurian bir ayak bileğini dizinin üzerine koydu, çamurlu çizmeleri ateş ışığında donuktu. “Son duyduğumda krallığın artık senin değildi. Hala bir kraliçe misin?”

Vassa gözlerini devirdi, sonra Jurian'ın yanındaki kanepeye çöken Lucien'e baktı. Tıpkı Fae erkekleri gibi, aralarında benzer tartışmaları daha önce de çözmüştü. Ama Lucien'in dikkati Cassian'ın üzerindeydi. "Haberlerle mi yoksa emirlerle mi geldin?"

Eris'in ateşin yanında olduğunun farkında olan Cassian, bakışlarını Lucien'in üzerinde tuttu. "Size elçimiz olarak emirler veriyoruz." Jurian ve Vassa'ya başını salladı. “Ama arkadaşlarınızla birlikte olduğunuzda sadece önerilerde bulunuyoruz.”

Eris homurdandı. Cassian onu duymazdan geldi ve Lucien'e, "Bahar Sarayı nasıl?" diye sordu.

Lucien'e kredi vermek zorundaydı: erkek bir şekilde üç rolü arasında hareket edebiliyordu -Gece Mahkemesi temsilcisi, Jurian ve Vassa'nın müttefiki ve Tamlin'in irtibat görevlisi- ve yine de tertemiz giyiniyordu.

Lucien'in yüzü, Tamlin ve sarayının nasıl ilerlediğine dair hiçbir şey göstermiyordu. "Bu iyi."

Cassian, Baharın Yüce Lordu hakkında neden bir güncelleme beklediğini bilmiyordu. Lucien bunları yalnızca Rhys'e özel olarak verdi.

Eris, Cassian'ın beceriksizliğini duyunca yeniden homurdandı ve kendine hakim olamayarak Cassian sonunda ona döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Eris koltuğunda pek kıpırdamadı. “Birkaç düzine askerim birkaç gün önce topraklarımda devriye gezdi ve geri bildirimde bulunmadı. Savaş izine rastlamadık. Köpeklerim bile onları bilinen son konumlarının ötesinde izleyemedi.”

Cassian'ın kaşları aşağı indi. Hiçbir şeyin ortaya çıkmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu, ama… Bu tazılar Prythian'ın en iyileriydi. Köpekler kutsanmış kendi büyüleri. Duman gibi gri ve şık, rüzgar kadar hızlı koşabilir, herhangi bir avı koklayabilirler. O kadar değerliydiler ki, Sonbahar Sarayı onların sınırlarının ötesinde verilmesini veya satılmasını yasakladı ve o kadar pahalıydı ki sadece soyluları onlara sahipti. Ve nadiren yetiştirildiler, bir tanesinin bile gelmesi son derece zordu. Cassian, Eris'in on iki tane olduğunu biliyordu.

"Hiçbiri kazanamadı mı?" diye sordu Cassian.

"Numara. Birim savaşta en yeteneklilerimden biri olsa da, askerlerinin hiçbiri büyü ya da üreme konusunda olağanüstü değil."

Üreme , Cassian'a bir sırıtışla fırlatıldı. Pislik.

Vassa, "Eris, askerlerinin insanlarla başlarının derde girmesine neden olabilecek herhangi bir sebep bulabilecek miyim diye bakmaya geldi. Köpekleri, kaçırılma yerinde garip kokular tespit etti. İnsan gibi görünenler ama bir şekilde tuhaf olanlar."

Cassian, Eris'e tek kaşını kaldırdı. "Bir grup insanın askerlerinizi öldürebileceğine mi inanıyorsunuz? O zaman *o kadar* yetenekli olamazlar ."

"İnsana göre değişir," dedi Jurian, erkeğin yüzü karardı. Vassa'nınki bir aynaydı.

Cassian yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Ben- Özür dilerim."

Bir saray mensubu.

Ama Eris omuz silkti. "Bence birçok taraf başka bir savaşı tetiklemekle ilgileniyor ve bu onun başlangıcı olacak. Belki de mahkemeniz yaptı. Askerlerimi kazanmak için Rhysand'ı geçemezdim ve bizi alt edecek gizemli kokular ekerdim."

Cassian ona vahşi bir sırıtış attı. "Biz müttefikiz, unuttun mu?"

Eris ona aynı gülümsemeyi verdi. "Hep."

Cassian kendini durduramadı. "Belki de kendi askerlerini ortadan kaldırdın - hatta onlar hiç yok oldularsa - ve bunu az önce kustuğun aynı saçma nedenden dolayı uyduruyorsun."

Eris kıkırdadı ama Jurian araya girdi, "İnsanlar arasında senin türünle ilgili gerginlikler oldu. Ama bildiğimiz kadarıyla, bildiğimiz kadarıyla Lord Graysen'ın güçlerinden duyduğuma göre buradaki insanlar eski sınır çizgilerine bağlı kaldılar ve sorun çıkarmaya hiç ilgileri yok."

Yine de söylenmeden bırakıldı.

Kıtadaki insan kraliçelerini sormak Rhys'in elini ortaya çıkarır mı? Konuşma ona doğru kaymıştı, bu yüzden buraya gelmesinin nedeni olarak değil de boş bir konuşma olarak gündeme getirebilsin... Kahretsin, başı ağrıyordu. "Peki ya kız kardeşlerin?" Vassa'ya başını salladı. "Bununla bir ilgileri olacak mı?"

Eris'in bakışları ona çevrildi ve Cassian lanetini dizginledi. Belki de çok fazla şey söylemişti. Mor'un burada olmasını diledi. Onu ve Eris'i bir odaya koysalar bile... Hayır, onu o sefaletten kurtaracaktı.

Vassa'nın gök mavisi gözleri karardı. "Aslında tam da buna geliyorduk." Cassian'a işaret etti. "Aynı söylentileri duydunuz: denizde yeniden hareketleniyorlar ve sorun çıkarmaya hazırlanıyorlar."

Jurian, "Bunu yapacak kadar aptallar mı, asıl soru bu," dedi.

Aptaldan başka bir şey değiller, dedi Lucien başını sallayarak. "Ama sahada bir insan kokusu bırakmak o kadar açık bir ipucu ki, onlardan biri olması pek olası görünmüyor."

Vassa, ötesindeki tahrip edilmiş topraklara bakan pencerelerin duvarına bakarak, "Yaptıkları her hareket ağır bir şekilde tartılır," dedi. Ağızlarından çıkan her kelimeyi izliyormuş gibi görünen Eris'e, "Her ne kadar bunlardan herhangi birinin neden askerlerinizi yakalayacağını düşünemiyorum," dedi. "Kıtada başka Faeler de var, o halde neden sizinkini almak için denizi geçme zahmetine giresiniz ki? Ve neden Spring Court'un değil? Tamlin bu noktada kimsenin eksik olduğunu fark etmez."

Lucien sindi ve Cassian, pisliğin çektiği acıyı düşünerek sırıtmaya meyilliyken kaşlarını çatarken buldu. Savaş geliyorsa, Tamlin'e ve güçlerine savaş halinde olmaları gerekiyordu. Tamlin'in hazır olması gerekiyor. Rhys onu düzenli olarak ziyaret ediyor, hem onların tarafında olmasını hem de liderlik etmesini sağlıyordu.

Rhys'in Baharın Yüce Lordu'nu öldürmemeyi nasıl başardığı Cassian'ın hâlâ anlayamadığı bir şeydi.

Ama bu yüzden Rhys Yüce Lord ve Cassian onun kılıcıydı.

Ellerini Nesta'ya koyan piçin insanını bir gün bulursa, onu hiçbir şeyin adamı bulmaktan alıkoyamayacağını biliyordu. Nesta ile yıllar önce, o hâlâ insanken yaptığı bir konuşma, sonsuza dek aklının bir köşesinde pusuya yatmıştı. Onun dokunuşuyla nasıl kaskatı kesilmişti ve o bilmişti -kokusunu almış, gözlerindeki korkuyu görmüş ve *bir* adamın onu incitmiş olduğunu anlamıştı. Ya da denedim. Ayrıntıları ona hiç söylememişti ama adamın adını paylaşmayı reddederek bunu yeterince doğrulamıştı. Nesta ona izin verirse adamı nasıl öldüreceğini sık sık düşünürdü. Derisini kemiklerinden soymak iyi bir başlangıç olurdu.

Arkadaşları açtığı yarayı anlardı. O eski yaranın acısı onu ne kadar ileri gitmeye itebilirdi. Kendini bu kadar öfkeye kaptırdığı ilk ve son seferden geriye sadece yıkılmış bir İlirya kampı kalmıştı.

Ve Rhys onu saray mensubu olarak atamıştı. Bıçağı bir kenara bırakıp onun sözlerini kullanmak için. Şakaydı.

Eris bacak bacak üstüne attı. "Sanırım bu aramızdaki gerilimi artırmak için olabilir. Birbirimize şüpheyle bakmamızı sağlamak için. Bağlarımızı zayıflatın."

"Hybern bunu yapardı," diye onayladı Jurian. "Onlara bir iki şey öğretmiş olabilir." Nesta onun kafasını kesmeden önce.

Ama Vassa, "Kraliçelerin öğretmeye ihtiyacı yok," dedi. Hybern ile temasa geçmeden önce ihanet konusunda çok bilgiliydiler. Ve ondan daha büyük canavarlarla uğraştım."

Cassian mavi gözlerinde alevlerin dalgalandığına yemin edebilirdi.

Hem Jurian hem de Lucien ona baktı, birincisinin yüzü tamamen okunaksızdı ve ikincisi acı içindeydi. Cassian sarsıntısını bastırdı. Buraya gelmeden önce birine, Vassa'nın kıtaya geri dönmek zorunda kalmasına ne kadar zaman kaldığını sormalıydı - uzak bir göldeki büyücü efendisine, tasmasını tutan ve sadece geçici bir süreliğine gitmesine izin veren büyücü efendisine. pazarlık Feyre'nin babası yapmıştı.

Feyre'nin babası… ve Nesta'nın babası. Cassian, adamın boynunun kırılma anısını engelledi. Olduğu gibi Nesta'nın yüzünün. Ve cehenneme karşı dikkatli olmaya karar vererek, "Kraliçelerden hangisi bu kadar cesur bir şey yapar?" diye sordu.

Vassa'nın altın yüzü gerildi. "Brilyn."

Bir zamanlar genç, bir zamanlar insan olan ve Cauldron tarafından Yüksek Fae'ye dönüştürülen kraliçe. Ama Nesta'nın ondan aldığı her şeye öfkelenen Kazan, Briallyn'i cezalandırmıştı. O, ölümsüz Fae'ydi, evet - ama bir kocakarıya dönüşmüştü. Bin yıldır yaşlanmaya mahkum.

Nesta'ya olan nefretini gizlememişti. İntikam arzusu.

Briallyn, Nesta'ya karşı bir hamle yapsaydı, kraliçeyi kendisi öldürürdü.

Cassian, yalnızca kanlı bir şiddet onu yatıştırana kadar vücudunun her kasını geren, böğüren canavarı kafasında düşünmeye çalıştı.

"Kolay," dedi Lucien.

Cassian hırladı.

" *Kolay* ," diye tekrarladı Lucien ve kızıl gözünde alev cızırdadı.

Alev, içindeki şaşırtıcı hakimiyet, Cassian'ı bir taş gibi kafasına vurdu, öldürme, öldürme ve tehdit edebilecek her şeyi öldürme ihtiyacından onu devirdi -

Hepsi bakıyordu. Cassian gergin omuzlarını yuvarlayarak kanatlarını açtı. Fazla ifşa etmişti. Aptal bir vahşi gibi, hepsinin çok fazla görmesine, çok fazla öğrenmesine izin verirdi.

Jurian, yüzü ciddileşerek, "Şu gölge şarkıcını Briallyn'in izini sürmeye gönder," diye emretti. "Eğer bir şekilde bir Fae askeri birimini ele geçirme yeteneğine sahipse, nasıl olduğunu bilmeliyiz. Çabuk." General Jurian'ın bir zamanlar konuştuğu gibi konuşuyordu.

Cassian, Vassa'ya, "Gerçekten Briallyn'in böyle bir şey yapacağını mı düşünüyorsun? Bu kadar açık sözlü müsün? Biri bizi onun peşine düşmemiz için kandırmaya çalışıyor olmalı."

Lucien sordu, "Buraya nasıl bu kadar çabuk gelir ve ortadan kaybolur? Denizi geçmek haftalar sürer. Bunu başarması için kazanması gerekiyor."

Jurian, " Kraliçeler *kazanabilir ," diye düzeltti.* "Savaş sırasında yaptılar, unuttun mu?"

Ama Vassa, "Yalnızca birkaçımız birlikteyken. Ve bu, Fae'lerin yaptığı gibi kazanmak değil, farklı bir güçtür. Yedi Yüce Lordun mucizeler yaratmak için güçlerini birleştirmesine benziyor."

Pekala, siktir et.

Eris, "Diğer üç kraliçenin rüzgarlara saçıldığını kesin olarak biliyorum," dedi. Cassian, bilgiyi ve ortaya çıkardığı soruları bir kenara attı. Eris bunu nereden biliyordu? "Briallyn haftalardır saraylarında tek başına yaşıyor. Askerlerim kaybolmadan çok önce."

"Öyleyse kazanamıyor," diye bitirdi Cassian. "Ve yine - diğer kraliçeler ayrıldıysa gerçekten böyle bir şey yapacak kadar aptal olur mu?"

Vassa'nın gözleri karardı. "Evet. Diğerlerinin gidişi, onun hırslarının önündeki engelleri kaldırmaya hizmet edecekti. Ama bunu ancak arkasında muazzam bir güce sahip biri varsa yapardı. Belki de iplerini çekiyordur."

Ateş bile susmuş gibiydi.

Lucien'in gözü kısıldı. "Kim?"

"Denizin ötesindeki bir Fae askeri birimini kimin yok edebileceğini merak ediyor musunuz? Briallyn'e kazanma ya da onun için yapma gücünü kim verebilirdi? Briallyn'e böyle bir şey yapacak kadar cesur olması için kim yardım edebilirdi? Koschei'ye bak."

Cassian, Amren'in yapbozlarından biri kadar emin bir şekilde, anılar yerine otururken dondu kaldı. "Seni hapse atan büyücünün adı Koschei mi? O... o Kemik Oymacısı'nın kardeşi mi?" Herkes ona bakakaldı. Cassian açıkladı, "Kemik Oymacısı bir keresinde bana bir kardeşten bahsetmişti, gerçek bir ölümsüz ve bir ölüm lordu. Adı buydu."

"Evet," diye nefes aldı Vassa. "Koschei, Kemik Oymacısı'nın ağabeyiydi - öyleydi."

Lucien ve Jurian şaşkınlıkla ona baktılar. Ama Vassa'nın bakışları onun üzerindeydi. İçini korku ve nefret doldurdu, sanki adamın adını söylemek tiksindiriciymiş gibi.

Sesi kısıldı. "Koschei sadece bir büyücü değil. Sadece eski bir büyü yüzünden göle hapsedildi. Çünkü o bir zamanlar zekiydi. Yaptığı her şey kendini özgür kılmaktır."

"Neden hapse atıldı?" diye sordu Cassian.

"Hikaye anlatılamayacak kadar uzun," diye önlem aldı. "Ama bilin ki Briallyn ve diğerleri beni ona kendi cihazlarıyla değil, onunkiyle sattılar. Mahkemelerine ektiği, rüzgarlara fısıldadığı kelimelerle.

Lucien dikkatle, "Hâlâ gölde," dedi. Lucien oradaydı, diye hatırladı Cassian. Nesta'nın babasıyla Vassa'nın esir tutulduğu göle gitmişti.

Evet, dedi Vassa gözlerinde bir rahatlamayla. "Ama Koschei deniz kadar eski, daha yaşlı."

"Bazıları onun Ölüm'ün kendisi olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Eris.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi Vassa, "ama ona Ölümsüz Koschei diyorlar, çünkü onu bekleyen bir ölüm yok. O gerçekten ölümsüzdür. Ve Briallyn'e bize karşı avantaj sağlayacak her şeyi bilirdi."

"Ve tüm bunları Koschei'nin yapacağını düşünüyorsun," diye ısrar etti Cassian, "insan kraliçelere duyduğu sempatiden değil, kendini kurtarmak amacıyla mı?"

"Kesinlikle." Vassa parmaklarını esneterek onun ellerine baktı. "Gölden kurtulursa olacaklardan korkuyorum. Bu dünyayı felaketin eşiğinde görürse ve vurabileceğini, sert vurabileceğini ve kendini onun efendisi yapabileceğini bilirse. Bir zamanlar yapmaya çalıştığı gibi, uzun zaman önce."

Eris, "Bunlar mahkemelerimizden önce gelen efsaneler," dedi.

Vassa başını salladı. "Onun kölesi olduğum zamanlardan topladığım tek şey bu."

Lucien pencereden dışarı baktı - sanki bir denizin ve bir kıtanın ötesindeki gölü görebiliyormuş gibi. Sanki hedefini belirliyormuş gibi.

Ama Cassian yeterince duymuştu. Kemerli geçide ve arkasındaki ön salona gitmeden önce vedalaşmalarını beklemedi.

Berrak gece havasını soluyarak ön kapının iki adım ötesine geçmişti ki, Eris arkasından, "Korkunç bir saray mensubusunuz," dedi. Cassian döndüğünde Eris'in ön kapıyı kapattığını ve ona yaslandığını gördü. Ay ışığında yüzü bembeyaz ve bembeyazdı. "Ne biliyorsun?"

"Senin kadar az," dedi Cassian, Eris'in bir aldatmaca olarak göreceğini umduğu bir gerçeği öne sürerek.

Eris gece esintisini kokladı. Sonra gülümsedi. "Merhaba demek için içeri girme zahmetine girmedi mi?"

Cassian, Mor'un kalıcı kokusunu nasıl fark ettiğini bilmiyordu. Belki de Eris ve tazılarının sandığından daha fazla ortak noktası vardı. "Senin burada olduğunu bilmiyordu."

Yalan. Mor muhtemelen bunu hissetmişti. Onu buraya geri gelme acısından kurtaracak ve Rhys'in onu geri almasını sağlayacaktı. Birkaç

saatliğine kuzeye uçardı - ta ki Rhys'in menziline girene kadar - ve sonra ona doğru bir düşünce fırlatırdı.

Eris'in uzun kızıl saçları rüzgarda dalgalanıyordu. "Her ne yapıyorsan, her ne arıyorsan, ben de dahil olmak istiyorum."

"Neden? Ve hayır."

"Çünkü Briallyn'in sahip olduğu üstünlüğe, Koschei'nin ona söylediği veya gösterdiği şeye ihtiyacım var."

"Babanı devirmek için."

"Çünkü babam kuvvetlerini Briallyn'e ve onun kışkırtmak istediği savaşa çoktan söz verdi."

Cassian başladı. "Ne?"

Eris'in yüzü harika bir eğlenceyle doldu. "Vassa ve Jurian'ı hissetmek istedim." Garip bir şekilde kardeşinden bahsetmedi. “Ama açıkçası bu konuda çok az şey biliyorlar.”

" *Beron'un* güçlerini Briallyn'e emanet etmesiyle ne demek istediğini açıkla."

"Tam olarak kulağa böyle geliyor. Onun hırslarının rüzgarını yakaladı ve bir ay önce onunla buluşmak için sarayına gitti. Burada kaldım ama onunla birlikte en iyi askerlerimi gönderdim.” Cassian, özellikle son sözler netleşirken, Eris'in vazgeçtiği konusunda keskin nişancılık yapmaktan kaçındı.

"Bunlar, kaybolan askerlerle aynı değil, değil mi?"

Eris ciddi bir şekilde başını salladı. "Babamla birlikte döndüler, ama... izinliydiler. Uzak ve garip. Kısa süre sonra ortadan kayboldular - ve köpeklerim olay yerindeki kokuların Briallyn'in babamın iyiliğini sağlamak için gönderdiği hediyelerdeki kokularla aynı olduğunu doğruladı."

"Bunca zamandır onun olduğunu biliyor muydun?" Cassian evi ve içindeki üç kişiyi işaret etti.

"Bütün bu bilgileri öylece dökeceğimi düşünmedin, değil mi? Briallyn'in böyle bir şey yapabileceğini doğrulamak için Vassa'ya ihtiyacım vardı."

"Briallyn neden sadece askerlerini kaçırmak için babanla ittifak yapsın?"

"Öğrenmek istediğim şey bu."

"Beron ne diyor?"

"Onun haberi yok. Babamla nerede durduğumu biliyorsun. Ve Briallyn'le yaptığı bu kutsal olmayan ittifak sadece bize zarar verecek. *Hepimiz* . Kontrol için bir Fae savaşına dönüşecek. Bu yüzden, babamın bana yedirmeye çalıştığı şeylerden ziyade, cevapları kendi başıma bulmak istiyorum.”

Cassian, adamın asık suratını inceledi. "Yani babanı alacağız."

Eris homurdandı ve Cassian kaşlarını çattı. “Babamın yeni sadakatinden bahsettiği tek kişi benim. Gece Mahkemesi hareket ederse, beni ifşa edecek.”

"Yani Briallyn'in Beron'la olan ittifakıyla ilgili endişeniz, bunun hepimiz için değil, sizin için ne anlama geldiğiyle ilgili."

"Ben sadece Sonbahar Sarayı'nı en kötü düşmanlarına karşı savunmak istiyorum."

“Bu konuda neden seninle çalışayım?”

"Çünkü biz gerçekten müttefikiz." Eris'in gülümsemesi acı baklaya dönüştü. "Ve Yüce Lordunuzun başka bölgelere gitmemi ve *onlardan* Briallyn ve Koschei konusunda yardım istememi isteyeceğine inanmıyorum. Briallyn'in ittifakını güvence altına almak için gereken tek şeyin belirli bir Archeron kız kardeşini teslim etmek olduğunu hatırlamalarına yardımcı olmak için. Babamın bunu da düşünmediğine inanacak kadar aptal olma.”

Cassian'ın öfkesi gözlerinin önünde kıpkırmızı parladı. Bu zayıflığı daha önce ortaya çıkarmıştı. Eris, Nesta'nın ne demek istediğini, onu korumak için ne yapacağını görsün.

Aptal , kendine lanet etti. *Aptal, işe yaramaz aptal.*

Cassian, "Seni şimdi öldürebilirim ve bunun için hiç endişelenmem," dedi. O gece Feyre ve Lucien'le buzun üzerinde erkeği döverek eğlenmişti. Zaten onu öldürmek için yüzyıllarca beklemişti.

“O zaman kesinlikle elinizde bir savaş olurdu. Babam doğruca Briallyn'e - ve sanırım Koschei'ye- ve sonra diğer hoşnutsuzluk bölgelerine giderdi ve sen meşhur haritadan silinirdin. Rhysand ve Feyre bir varis olmadan ölürlerse, Gece Mahkemesi diğer bölgeler arasında paylaşılacağından, belki de kelimenin tam anlamıyla.”

Cassian çenesini sıktı. "Yani istesem de istemesem de benim müttefikim olacaksın?"

"Vahşi sonunda anladı." Cassian dikeni görmezden geldi. "Evet. Ne biliyorsun, bilmek *istiyorum* . Babamın Briallyn ile ilgili herhangi bir hareketini sana bildireceğim. Öyleyse gölge şarkıcını gönder. Ve döndüğünde beni bul.”

Cassian alçaltılmış kaşlarının altından ona baktı. Eris'in ağzı yukarı kıvrıldı ve bir hayalet gibi geceye dalmadan önce, "Savaşlara devam edin, General. Kararı, oyunu oynayabilenlere bırakın.”

BÖLÜM

8

Nesta şarap mahzenine gitmeye zahmet etmedi. Ya da mutfağa. Kilitli olacaklardı.

Ama merdivenlerin nerede olduğunu biliyordu. En azından o kapının kilitli olmayacağını biliyordu.

Hâlâ hırlayan Nesta, ağır meşe kapıyı açtı ve dik, dar merdiven boşluğuna baktı. Sarmal merdivenler. Her biri bir ayak yüksekliğinde.

On bin adım, etrafında ve çevresinde. Sadece ara sıra açılan pencere, bir nefes alma ve ilerlemeye bir bakış sunuyor.

Onunla şehir arasında on bin adım - ve sonra dağın dibinden en yakın meyhaneye kadar en az yarım mil yürüyüş. Ve bekliyor, kutsanmış unutuluş.

On bin adım.

Artık insan değildi. Bu Yüksek Fae bedeni bunu yapabilirdi.

Yapabilirdi.

Yapamadı.

Baş dönmesi önce onu vurdu. Etrafında, tekrar tekrar sarma, gözler onu öldürecek bir kaymadan kaçınmak için aşağı doğru eğitildi, başının dönmesine neden oldu.

Boş midesi bulandı.

Ama odaklandı, her adımı saydı. *Yetmiş. Yetmiş bir. Yetmiş iki.*

Aşağıdaki şehir, ara sıra yanından geçtiği yarıklı pencerelerden zar zor yaklaştı.

Bacakları titremeye başladı; dizleri onu dik tutma çabasıyla inledi, her adımın dik düşüşünü dengeledi.

Dar boşluğu kendi nefesi ve tırmalayıcı adımlarının sesinden başka hiçbir şey doldurmuyordu. Tek görebildiği, önündeki duvarın sonsuz kıvrımlı, kusursuz yayıydı. O küçük, çok nadir pencereler dışında hiç değişmedi.

Etrafında ve çevresinde ve çevresinde ve çevresinde ve çevresinde-

Seksen altı, seksen yedi —

Aşağı ve aşağı ve aşağı ve aşağı -

Yüz.

Durdu, görünürde pencere yoktu ve duvarlar itildi, zemin hareket etmeye devam etti...

Nesta kırmızı taş duvara yaslandı ve soğukluğunu alnına işlemesine izin verdi. nefes aldı.

Dokuz bin dokuz yüz adım kaldı.

Bir elini duvara dayayarak inişini yeniledi.

Başı yine döndü. Bacakları sallandı.

Dizleri bükülmeden önce on bir adım daha attı ve aniden neredeyse kayacaktı. Sadece düz olmayan duvarla boğuşan eli onu silinmekten alıkoyuyordu.

Merdiven boşluğu döndü, döndü ve döndü ve gözlerini buna karşı kapadı.

Pürüzlü nefesi taşlardan sekti. Ve dinginlikte, zihninin fısıldadıklarına karşı hiçbir savunması yoktu. Babasının ona söylediği son sözleri ağzından alamıyordu.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim.

Lütfen , Hybern Kralı'na yalvarmıştı. *lütfen* .

Zaten babasının boynunu kırmıştı.

Nesta dişlerini gıcırdattı, nefesini ardına üfledi. Gözlerini açtı ve bir adım daha atmak için bacağını uzattı.

O kadar titriyordu ki cesaret edemedi.

Arkasını dönerken bunun üzerinde durup öfkelenmesine izin vermedi. Yenilgiyi hissetmesine bile izin vermedi. Bacakları itiraz etti ama onları yukarı doğru zorladı. Uzak.

Etrafında ve çevresinde.

Yukarı ve yukarı, yüz on bir adım.

Son otuzunda neredeyse emekliyor, nefes alamıyordu, elbisesinin korsajında ter birikiyordu, saçları nemli boynuna yapışmıştı. Buna dayanamayacaksa, Yüce Fae olmanın faydaları neydi? Sivri kulakları sevmeyi öğrenmişti. Feyre'nin acı verici olacağı konusunda uyardığı seyrek döngü

aslında bir nimetti, Nesta'nın yılda sadece iki kez endişelenmekten mutlu olduğu bir şeydi. Ama bu merdivenleri aşamayacaksa, bunun anlamı neydi?

Bükülen duvar ve bunun getirdiği baş döndürücü his yerine gözlerini her adımda tuttu.

Bu nefret dolu Ev. Bu korkunç yer.

Sonunda merdiven boşluğunun tepesindeki meşe kapı görünür hale geldiğinde homurdandı.

Parmakları, uçların acıyla havlamasına yetecek kadar sert bir şekilde basamaklara saplarken, son birkaç tanesinde karnının üzerinde kayarak koridor zeminine doğru sürüklendi.

Ve bitişik duvara yaslanırken sırıtarak Cassian'ın önüne yüz yüze geldi.

Cassian'ın onu tekrar görmeden önce biraz zamana ihtiyacı vardı.

Döndükten hemen sonra Rhys ve diğerlerini güncellemişti; onun bilgisini asık suratlı, kasvetli yüzlerle almışlardı. Sonunda, Amren, Eris'in askerlerini bu kadar kolay ele geçirmişlerse, kraliçe ve Koschei'nin hangi güçlere veya kaynaklara sahip olabileceklerini düşünürken, Azriel Briallyn üzerinde bir keşif yapmaya hazırlanıyordu.

Ve sonra Cassian'a yeni bir emir verildi: Eris'e göz kulak olun. Rhys, sana *yaklaşmasının ötesinde , sen benim generalimsin* , demişti . *Eris, Beron'un güçlerine komuta ediyor. Onunla iletişim halinde olun.* Cassian itiraz etmeye başlamıştı ama Rhys Azriel'e dik bir bakış yöneltmişti ve Cassian pes etmişti. Az zaten tabağında çok fazla şey vardı. Cassian o pislik Eris'le tek başına başa çıkabilirdi.

Feyre, Eris'in *kendisini ifşa edecek bir savaştan kaçınmak istediğini tahmin etmişti. Beron, Briallyn'in tarafını tutarsa, Eris babası ve Prythian arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Her iki tarafı da oynayarak kurduğu dikkatli denge çökerdi. Planlarına uygun olduğunda harekete geçmek ister . Bu bunu tehdit ediyor.*

onlar için hangisinin daha büyük tehdit olduğuna karar verememişti: Briallyn ve Koschei mi yoksa Beron'un onlarla müttefik olma isteği. Gece Mahkemesi barışı kalıcı kılmak için uğraşırken, piç başka bir savaş başlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Alışılmadık derecede sessiz bir akşam yemeğinden sonra Cassian eve uçmuştu. Ve merdivenlere açılan meşe kapıyı açık buldu, Nesta'nın kokusu devam etti.

Yani beklemişti. Dakikaları saydı.

Buna değmişti.

Pençesini sahanlığa doğru ilerlediğini görmek, nefes nefese, saçlarının yüzünden süzülmesiyle kıvrılması - onun genel olarak boktan gününe kesinlikle değdi.

Nesta, "Bu merdivenleri kim tasarladıysa bir canavardı" diye tısladığında hâlâ koridorun zeminine yayılmıştı.

"Biz çocukken Rhys, Az ve benim ceza olarak üzerlerine inip çıkmak zorunda kaldığımıza inanır mısınız?"

Gözleri öfkeyle parladı - iyi. Boş buzdan daha iyi. "Neden?"

"Çünkü biz genç ve aptaldık ve kamusal çıplaklıkla ilgili pratik şakaları anlamayan bir Yüce Lord ile sınırları zorluyorduk." Merdivenlere doğru başını salladı. “Aşağı inerken o kadar başım döndü ki Az'a kustum. Daha sonra Rhys'in üzerine kustu ve Rhys kendi üzerine kustu. Yazın doruğuydu ve tekrar yukarı çıktığımızda, sıcaklık dayanılmazdı, hepimiz kokuyorduk ve merdivenlerdeki kusmuk kokusu korkunç hale gelmişti. İçinden geçerken hepimiz tekrar kustuk. ”

Ağzının kenarlarının yukarı doğru seğirmeye çalıştığına yemin edebilirdi.

Anılara karşı kendi sırıtmasını tutmadı. Yine de aşağı inip her şeyi paspaslamak zorunda kalsalar bile.

Cassian, "Hangi merdivene çıktın?" diye sordu.

"Yüz on bir." Nesta kalkmadı.

"Acınası."

Parmaklarını yere bastırdı ama vücudu hareket etmedi. "Bu aptal ev bana şarap vermez."

"Seni on bin merdiveni riske atacak tek motivasyonun bu olacağını düşündüm."

Parmakları bir kez daha taş zemine battı.

Dikkatinin dağılmasına sevinerek ona çarpık bir gülümseme gönderdi. "Kalkamazsın, değil mi?"

Kolları gergin, dirsekleri bükülü. "Git bir kayanın içine uç."

Cassian duvarı itip üç adımda ona ulaştı. Ellerini kollarının altına sardı ve onu kaldırdı.

Tüm zaman boyunca ona kaşlarını çattı. Sallandığında ona biraz daha baktı ve onu dik tutarak daha sıkı tuttu.

"Formda olmadığını biliyordum," diye gözlemledi, yıkılmak üzere olmadığını kanıtlayınca uzaklaştı, "ama yüz adım mı? Yok canım?"

"İki yüz, olanları sayarsak," diye homurdandı.

"Hala acınası."

Omurgasını düzeltti ve çenesini kaldırdı.

Elini uzatmaya devam et .

Cassian omuz silkerek koridora ve onu odalarına çıkaracak olan merdiven boşluğuna doğru döndü. "Mırıldanan bir kedi yavrusu kadar zayıf olmaktan bıktıysan, eğitime gel." Bir omzunun üzerinden baktı. Nesta hâlâ nefes

nefeseydi, yüzü kızarmış ve öfkeliydi. "Ve katıl."

Nesta, güneş doğar doğmaz yemek odasına gitmek için odasından ayrıldığına şükrederek kahvaltı masasına oturdu.

Sert, zonklayan bacakları sayesinde normalde alacağı sürenin iki katını almıştı.

Yataktan kalkmak için diş gıcırdatmak ve bol bol küfür etmek gerekiyordu. Sonrasında her şey daha da kötüye gitmişti. Bacaklarını pantolonunun içine sokmak için eğiliyor, banyoya gidiyor, hatta kapıyı açıp bile. Bacağında ağrımayan bir yer yoktu.

Bu yüzden, Cassian'a onun topalladığını ve yüzünü buruşturduğunu yemek odasında görme zevkini yaşatmak istemediğinden, odasından erken ayrılmıştı.

Sorun, elbette, artık ayakta kalabileceğinden tam olarak emin olmamasıydı.

Bu yüzden yemeğini yerken iyi, uzun bir süre içmişti. Cassian yemek odasının kapısından içeri girip ona bir bakış atıp sırıttığında yulaf lapasını yutuyordu.

O biliyordu. Her nasılsa, havalı pislik biliyordu.

Bir şeyi kırmış olabilirdi ama Azriel onun topuklarının üzerinde odaya girdi. Nesta gölge şarkıcısının görünüşü karşısında doğruldu, karanlık omuzlarına çökerken ona sert bir gülümseme sundu.

Azriel güzelden başka bir şey değildi. O yaralı ellere ve ondan duman gibi akan gölgelere rağmen, onu her zaman kendilerine kardeş diyen üç erkeğin en güzeli olarak bulmuştu.

Cassian onunkinin karşısındaki koltuğa kaydı, yemeği anında önünde belirdi ve cıvıl cıvıl bir neşeyle, "Günaydın, Nesta," dedi.

Ona aynı derecede tatlı bir gülümseme gönderdi. "Günaydın Cassian."

Azriel'in ela gözleri dans etti ama kendi yemeğinin bir tabağı belirerek Cassian'ın yanında zarif bir şekilde yerini alırken hiçbir şey söylemedi.

Seni bir süredir görmedim, dedi Nesta ona. Aslında en son ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Azriel cevap vermeden önce yumurtalarından bir ısırık aldı. "Aynı şekilde." Gölge şarkıcısı kıyafetlerine doğru başını salladı. "Eğitim nasıl?" Cassian ona keskin bir bakış attı.

Nesta aralarına baktı. Azriel'in dün hakkında bilgisi olmamasının imkanı yoktu. Cassian muhtemelen merdivenlerle ilgili olaydan da memnun olmuştu.

Çayından bir yudum aldı. “Eğitim harika. Kesinlikle perçinleme.”

Azriel'in ağzı köşede kıvrıldı. "Umarım kardeşime zorluk çıkarmıyorsundur."

Çay fincanını bıraktı. "Bu bir tehdit mi, Gölge Şarkıcısı?"

Cassian kendi çayından uzun bir yudum aldı. Pisliklere kadar boşalttı.

Azriel soğukkanlılıkla, "Tehditlere başvurmama gerek yok," dedi. Gölgeler etrafına dolandı, yılanlar saldırmaya hazırdı.

Nesta, bakışlarını tutarak ona gülümsedi. "Hiçbirini yapmam."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ikisine de kaşlarını çatan Cassian'a, "Onun yerine onunla çalışmak istiyorum," dedi.

Cassian'ın hareketsiz kaldığına yemin edebilirdi. İlginç.

Azriel çayına öksürdü.

Cassian parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutturdu. "Sanırım Az'ın benden daha az bağışlayıcı olduğunu göreceksin."

"O güzel yüzünle mi?" diye mırıldandı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Azriel yemeğine odaklanarak başını eğdi.

"Az ile antrenman yapmak istiyorsun," dedi Cassian sıkıca, "o zaman devam et." Bir an için düşünceli göründü, gözleri parlayarak önce ekledi, "Her ne kadar onunla bir dersten sağ çıkacağınızdan şüpheliyim, Ertesi sabah koltuğunuzdan kalkamayacak kadar ağrınız olmadan yüz basamak inmeyi başaramazsınız.”

Ayaklarını yere sağlam bastı. Ayağa kalkarsa, yüzündeki her acıyı okuyacak, ama haklı olduğunu görmesine izin verecekti...

Azriel ellerini masaya koyarken ikisini inceledi, çığlığını ısırdı ve büyük bir aceleyle ayağa kalktı.

Cassian ağzına biraz daha yumurta attı ve etraflarına, "İşin çoğunu yapmak için ellerini kullandığın zaman sayılmaz," dedi.

Nesta, içinde bir tıslama yükselirken bile yüzünü mutlak bir küçümsemeyle eğitti. "Eminim geceleri kendine söylediğin şey bu değildir."

Cassian, gözleri meydan okumayla parlayarak çatalını bırakırken, Azriel'in omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı.

Cassian'ın sesi bir oktav alçaldı. "Bu müstehcen kitapların sana öğrettiği bu mu? Sadece geceleri mi?"

Kelimelerin oturması için bir kalp atışı aldı. Ve bunu durduramadı, yüzüne yayılan sıcaklık, onun güçlü ellerine bakışı. Azriel gülmemek için dudağını ısırırken bile kendini tutamadı.

Cassian şeytani bir gülümsemeyle, "Her zaman olabilir - şafağın ilk ışığı ya da banyo yaparken, hatta uzun, zorlu bir antrenman gününden sonra olabilir," dedi.

Uzun, sert bir şekilde yaptığı hafif vurguyu kaçırmadı .

Nesta, ayak parmaklarının çizmelerinin içinde kıvrılmasına engel olamadı. Ama hafif bir gülümsemeyle, ağrıyan bacaklarındaki rahatsızlığın bir nebze olsun görünmesine izin vermeyerek kapıya doğru adımlayarak, "Görünüşe göre çok vaktin var Cassian," dedi.

Nesta pelerinini içeri giyerken, Azriel soğuk verandada ona yumuşak bir sesle, "Boka batmış durumdasın," dedi.

Biliyorum, diye mırıldandı Cassian. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu: Nesta'yla alay etmekten, kendi yatak odası alışkanlıklarıyla onunla alay etmeye nasıl geçmişti. Sonra elinin onu sardığını, onu pompaladığını hayal *ederek* , ta ki sandalyesinden fırlayıp gökyüzüne sıçramasına bir kalp atışı kadar.

Az'ın kokusundaki değişikliğin gayet iyi farkında olduğunu biliyordu. Adını söylerken derisi nasıl da sıkılaşmıştı, horozu pantolonunun düğmelerine sürtünen ısrarlı bir ağrı.

Bir yandan ona adıyla hitap ettiğini sayabilirdi.

O tek elin düşüncesi onu tekrar onun eline götürdü, onu tam da sevdiği şekilde sert ve sert bir şekilde sıktı...

Cassian dişlerini gıcırdattı ve temiz sabah havasını içine çekti. Onu halletmek istedi. Sabah rüzgarının tatlı şarkısına odaklandı. Velaris'in etrafındaki rüzgar her zaman hoş ve nazikti. Illyria'nın doruklarına hükmeden gaddar, affetmeyen metresi gibi değil.

Az kıkırdadı, rüzgar koyu renk saçlarının tellerini değiştiriyordu. "İkinizin burada bir refakatçiye ihtiyacı var mı?"

Evet. Hayır Evet. "Senin refakatçi olduğunu sanıyordum."

Az ona kötü bir gülümseme gönderdi. "Yeterli olduğumdan tam olarak emin değilim."

Cassian onu tersledi. "Bugün iyi şanslar."

Az, Briallyn'i gözetlemeye başlamak için yakında ayrılacaktı - Feyre buna dün gece karar vermişti. Rhys, Cassian'dan insan kraliçeleri araştırmasını istemiş olsa da, bu hile Az'a düşecekti.

Azriel'in ela gözleri parıldadı. Elini soğuğa karşı sıcak bir ağırlıkla

Cassian'ın omzunu sıktı. "Sana da iyi şanslar."

Cassian, Nesta'nın bugün neden onunla idman yüzüğüne gireceğini düşündüğünü bilmiyordu. Kıçını önceki gün olduğu gibi aynı kayanın üzerine oturdu ve hareket etmedi.

Mor onları kampa çekmek için göründüğünde, kendi üzerinde yeterince kontrol sahibi olmayı başarmıştı ve Nesta'nın ellerinin nasıl hissedeceğini düşünmeyi bırakıp bugün neleri kapsayacağını düşünmeye başlamıştı. Dersi bir saate çekmeyi planlamıştı, o zaman Rhys, İliryalı savaş çetelerinin saflarını yeniden inşa etme durumunu standart bir şekilde kontrol ederken, onu Rhys'in annesinin eski evinde bırakın.

Az'ın öğrendiklerine bağlı olarak, yakında savaşa gireceklerinden bahsetmeyecekti.

Bu bilgilerin hiçbirini Nesta'ya da söylemedi. Özellikle Eris hakkında. Fae krallıklarını hor gördüğünü açıkça belirtmişti. Ve eğer ona karşı kullanması için bir sözlü silah daha verirse lanetlenecekti, çünkü büyük ihtimalle onun içini görecek ve tüm bu siyasi entrika ve planlamanın yeteneklerinin çok ötesinde olduğunu bildiğini anlayacaktı.

Ayrıca onu burada bir saatliğine bile yalnız bırakmanın akıllıca olup olmadığını düşünmesine de izin vermedi.

"Yani buna geri mi dönüyoruz?" diye sordu Cassian, kamptaki her bir pisliğin onu nasıl izlediğini görmezden gelerek. Onlara. Ona.

Nesta örgülü saçlarının tutamları rüzgarda uçuşarak tırnaklarını kopardı. Dizlerinin üzerine çökmüş, vücudunu olabildiğince kompakt tutuyordu.

Ayağa kalkıp hareket edersen bu kadar üşümeyi bırakırsın, dedi.

Sadece bir ayak bileğini diğerinin üzerine katladı.

"Eğer önümüzdeki iki saat boyunca o kayanın üzerine oturup donmak istiyorsan, devam et."

"İyi."

"İyi."

"İyi."

"İyi, Nes." Kızın kızardığını bildiği alaycı bir sırıtış attı ve antrenman alanının ortasına doğru uzun adımlarla yürüdü. Kalbinde durdu, nefesinin kontrolü ele geçirmesine izin verdi.

Cevap vermeyince kendini zihnindeki o sakin, sabit yere bıraktı, bedeninin beş yüzyıldır yaptığı hareketler dizisine başlamasına izin verdi.

İlk adımlar, vücuduna çalışmaya başlamak üzere olduğunu hatırlatmaktı. Esneme ve nefes alma, ayak parmaklarından kanat uçlarına kadar her şeye konsantre olma. Her şeyi uyandırmak.

Oradan daha da zorlaştı.

Cassian içgüdüye, harekete ve nefese teslim oldu, o kayadan bakan kadının yalnızca belli belirsiz farkındaydı.

Elini uzatmaya devam et .

Bir saat sonra bitirdiğinde Cassian nefes nefeseydi. Nesta soğuktan kaskatı kesilmişti.

Ama o hareket etmemişti. Egzersizleri sırasında bile kıpırdamamıştı.

Alnındaki teri silerek, dudaklarının mavi bir renk aldığını fark etti. Kabul edilemez.

Rhys'in annesinin evini gösterdi. "Git orada bekle. İlgilenmem gereken bir iş var."

Hareket etmedi.

Cassia gözlerini devirdi. "Ya bir saatliğine burada otursun ya da içeri girip ısınırsın."

O kadar inatçı değildi, değil mi?

Neyse ki, tam o anda kampa buz gibi bir rüzgar çarptı ve Nesta eve doğru ilerlemeye başladı.

Ana odanın çoğunu kaplayan isli ocakta çatırdayan bir ateşle içerisi gerçekten sıcaktı. Feyre veya Rhys evi onlar için uyandırmış olmalı. Nesta içeri girerken, çoktan ellerini ovuşturarak kapıyı ona tuttu.

Nesta yavaşça boşluğa baktı: Pencerelerin önündeki mutfak masası, odanın diğer yarısını kaplayan küçük oturma alanı, üst kattaki açık koridora ve ilerideki iki yatak odasına giden dar merdiven. Bu odalardan biri çocukluğundan beri ona aitti - ilk yatak odası, ilk kez içeride geçirdiği gece.

Bu ev, sahip olduğu ilk gerçek evdi. Her sıyrık ve kıymığı, her çentiği ve yanık izini biliyordu, hepsi sihirle korunmuştu. Orada, korkuluğun dibindeki oyuk nokta - orası, Rhys'in onunla uğraştığı sırada kafasını çatlattığı yerdi.

onların sayısız kavgaları. İşte, eski kırmızı kanepedeki o leke: İşte o zaman, üçü on altı yaşında bu evde ilk yalnız gecelerinde akıllarını yitirecek kadar sarhoşken birasını dökmüştü - Rhys'in annesi bir süredir Velaris'teydi. eşine ender bir ziyaretti ve Cassian onu nasıl temizleyeceğini bilemeyecek kadar aptal bir sarhoştu. Bira ve likörün karışımıyla sallanan Rhys bile lekeyi kaldıramamış, büyüsü onu silmek yerine yanlışlıkla yerleştirmişti. Ertesi sabah döndüğünde annesinden saklamak için atma yastıklarını yeniden düzenlemişlerdi, ama anne hemen onu gözetlemişti.

Belki de Az'ın amansız hıçkırıklarının verdiği sarhoşlukla hala sarhoş olmalarıyla bir ilgisi vardı.

Cassian mutfak masasına başını salladı. "Madem oturmakta bu kadar iyisin, neden kendini rahat ettirmiyorsun?"

Cevap vermeyince, Nesta'yı ocağın önünde, kollarını sımsıkı kavuşturmuş, titrek ışık güzel saçlarında dans ederken buldu. Ona bakmadı.

Hep o dinginlik içinde duruyordu. Bir insan olarak bile. Sadece Yüksek Fae olduğunda artmıştı.

Nesta, sanki alev alev yanan ruhuna mırıldanıyormuş gibi ateşe baktı.

"Neye bakıyorsun?" O sordu.

Gözlerini kırpıştırdı, onun hala orada olduğunu anlamış gibiydi.

Ateşte bir kütük patladı ve kız irkildi.

Şaşırmamakla birlikte, korku içinde olduğunu belirtti. Korkmak.

Ateşle onun arasına baktı. O birkaç dakika için nereye gitmişti? Hangi dehşeti yeniden yaşıyordu?

Yüzü bembeyaz olmuştu. Ve gölgeler mavi-gri gözlerini kararttı.

Bu ifadeyi biliyordu. Onu o kadar çok görmüş ve hissetmişti ki, izini kaybetmişti.

"Köyde bazı dükkânlar var," diye teklif etti, birdenbire çaresizliği kadının üzerindeki o boşluğu giderecek herhangi bir şey bulamayınca. "Eğer burada oturmak istemiyorsan, onları ziyaret edebilirsin."

Nesta hala bir şey söylemedi. Bu yüzden düşmesine izin verdi ve sessizce evi terk etti.

BÖLÜM

9

Nesta küçük dükkanın sıcaklığına adım attı. O içeri girerken kapının üstündeki zil şıngırdadı.

Yerler taze çamdandı, hepsi cilalı ve pırıl pırıldı, arkada buna uygun bir tezgah vardı, onun ötesinde açık bir kapı arkadaki bir odayı ortaya çıkardı. Hem erkek hem de kadın kıyafetleri alanı işgal etti, bazıları mankenler üzerinde sergilendi, diğerleri teşhir masaları boyunca düzgünce katlandı.

Tezgahın diğer tarafında koyu saçlı bir kadın belirdi, örgülü saçları ışıklarda parlıyordu. Yüzü çarpıcıydı - dolgun ağzıyla tezat oluşturan zarif ve keskin. Köşeli gözleri ve açık kahverengi teni, başka bir bölgeden, belki de Dawn Court'tan yeni bir atadan bir mirasa işaret ediyordu. Bu gözlerdeki ışık doğrudandı. Temizlemek.

"Günaydın," dedi kadın, sesi sağlam ve açık sözlüydü. "Yardımcı olabilir miyim?"

Nesta'yı tanıdıysa da söylemedi. Nesta dövüş derilerini işaret etti. "Bundan daha sıcak bir şey arıyordum. Soğuk içeri sızıyor."

Ah, dedi kadın, kapıya ve boş sokağa bakarak. Öte. Birinin onu burada görebileceğinden mi endişeleniyorsun? Yoksa başka bir müşteri mi bekliyorsunuz? "Savaşçıların hepsi o kadar gururlu aptallar ki, derilerin soğuk olmasından asla şikayet etmezler. Onları mükemmel şekilde sıcak tuttuklarını iddia ediyorlar. ”

"İyi derecede sıcaklar," diye itiraf etti Nesta, kadının *gururlu aptallar deme şekline gülümseyerek* . Sanki Nesta'nın kamptaki erkekler tarafından etkilenmeme içgüdüsünü paylaşıyordu. "Ama soğuk hala bana çarpıyor."

"Hımm." Kadın tezgâhın üzerindeki bölmeyi katlayarak showroom'a doğru düzgün girdi. Nesta'yı tepeden tırnağa inceledi. "Dövüş teçhizatı satmıyorum,

ama yün astarlı deriler yaptırabilir miyiz diye merak ediyorum." Sokağa doğru başını salladı. “Ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?”

"Ben antrenman yapmıyorum. Ben..." Nesta doğru kelimeleri bulmak için mücadele etti. Dürüst olmak gerekirse, yaptığı şey sefil bir pislik olmaktı. "İzliyorum," dedi acıklı bir şekilde bir gölge.

"Ah." Kadının gözleri parladı. "Buraya senin isteğin dışında mı getirildi?"

Bu onun işi değildi. Ama Nesta, "Gece Mahkemesi'ndeki görevlerimin bir parçası" dedi.

Dişinin gözetleyip dikmeyeceğini, onu gerçekten tanıyıp tanımadığını görmek istedi. Eğer onu sefil bir yaşam kaybı olduğu için yargılarsa.

Kadın başını eğdi, örgüsü sade, sade elbisesinin omzunun üzerinden kayıyordu. Kanatları seğirdi, hareket Nesta'nın gözünü çekti. Fae için olağandışı bir şekilde yaralar akıyordu. Azriel ve Lucien yaraları olan birkaç kişiden ikisiydi, ikisi de travmalardan o kadar kötüydü ki Nesta ayrıntı sormaya asla cesaret edemeyecekti. Bu dişinin onları da taşıması için—

Kadın, "Kanatlarım kırpıldı," dedi. “Babam … geleneksel bir erkekti. Kadınların ailelerine hizmet etmeleri ve evlerine kapatılmaları gerektiğine inanıyordu. Ben aynı fikirde değildim. Sonunda kazandı."

Keskin, kısa kelimeler. Feyre bir keresinde Rhys'in annesinin neredeyse böyle bir kadere mahkum olduğunu söylemişti. Sadece babasının gelişi kırpmanın gerçekleşmesini engellemişti. Onun eşi olduğu ortaya çıkmıştı ve sefil birlikteliğe çoğunlukla zarar görmemiş kanatları için minnettarlıktan katlandı.

Görünüşe göre kimse bu dişiyi kurtarmak için orada bulunmamıştı.

"Üzgünüm." Nesta ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

Kadın ince bir el salladı. "Artık bir önemi yok. Bu dükkan beni o kadar meşgul ediyor ki bazı günler uçabileceğimi unutuyorum.”

"Hiçbir şifacı onları tamir edemez mi?"

Yüzü gerildi ve Nesta sorusuna pişman oldu. "Son derece karmaşıktır - tüm bağlantı kasları, sinirler ve duyular. Şafağın Yüce Efendisi dışında, kimsenin bununla başa çıkabileceğinden emin değilim.” Nesta, Thesan'ın bir şifa ustası olduğunu hatırladı - Feyre gücünü damarlarında taşıyordu. Elain'i Yüce Fae'ye dönüştürdükten sonra sersemliğinden iyileştirmek için kullanmayı teklif etmişti.

Nesta, o solgun yüzün, boş kahverengi gözlerin anılarını engelledi.

"Her neyse," dedi kadın çabucak, "tedarikçilerime derilerin daha sıcak yapılıp yapılmayacağını sorabilirim. Birkaç hafta, muhtemelen bir ay sürebilir ama duyar duymaz haber gönderirim.”

"Bu iyi. Teşekkürler." Nesta'nın içinden bir düşünce çınladı. "Ben... Ne kadara mal olacak?" Hiç parası yoktu.

"Yüce Lord için çalışıyorsun, değil mi?" Kadın başını yana eğdi. "Faturayı Velaris'e gönderebilirim."

"Onlar..." Nesta ne kadar alçaldığını kabul etmek istemiyordu - bu yabancıya değil. "Aslında daha kalın giysilere ihtiyacım yok."

"Rhysand'ın sana iyi para verdiğini sanıyordum."

"O yapıyor, ama ben..." Güzel. Dişi kör olabildiyse, o da yapabilirdi. "Kesildim."

Kadının gözleri merakla doldu. "Neden?"

Nesta sertleşti. "Seni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

Kadın omuz silkti. "Tamam. Yine de sorgulama yapabilirim. Sizin için bir fiyat alın. Orada üşüyorsan, acı çekmemelisin." Anlamlı bir şekilde ekledi, "Yüce Lord ne düşünürse düşünsün."

"Sanırım Cassian'ın beni şu uçurumun kenarından aşağı atmasını tercih ederdi."

Dişi homurdandı. Ama Nesta'ya elini uzattı. "Ben Emerie."

Nesta elini tuttu, demir gibi tutuşunu görünce şaşırdı. "Nesta Archeron."

Biliyorum, dedi Emerie, Nesta'nın elini bırakarak. "Hybern Kralı'nı öldürdün."

"Evet." Bu gerçeği inkar eden yoktu. Ve bu konuda en ufak bir kendini beğenmişlik olmadığı yalanını söyleyemedi.

"İyi." Emerie'nin gülümsemesi tehlikeli bir güzellikti. Tekrar "İyi" dedi. Bu dişide çelik vardı. Sadece düz omurgasında ve çenesinde değil, gözlerinde.

Nesta kapıya döndü ve soğukkanlılıkla bekledi, pek çok kişinin huşu, korku ya da şüpheyle baktığı şeyin çıplak onayıyla ne yapacağından emin değildi. "Yardımın için teşekkürler."

Kibar, normal sözler söylemek çok garip. Onları teklif etmeyi istemek garip ve bir yabancıya daha az değil.

Erkekler ve dişiler, aralarında koşan çocuklar, sokağa çıkarken Nesta'ya aval aval baktılar. Birkaçı çocuklarını aceleyle götürdü. Bakışlarını soğuk bir kayıtsızlıkla karşıladı.

Çocuklarını benden saklamakta haklısın , demek istedi. *Ben korktuğun canavarım.*

✢

“Dünküyle aynı görev mi?” Nesta, Clotho'ya selam vermek için sordu, sadece on dakika önce ayrıldığı kamptan hala yarı soğuktu.

Cassian, Rhysand'ın annesinin evine döndüğünde neredeyse hiç konuşmamıştı, yüzü diğer İlirya köylerinde yaptığı her şeyle gergindi ve Morrigan, onları Rüzgar Evi'ne geri getirmek için göründüğünde aynı asık suratlıydı. . Cassian, dönmeden önce Nesta'yı iniş verandasına bir veda bile etmeden bırakmıştı. Mor'un tozunu aldığı yere. Saniyeler içinde sarışın güzeli sert rüzgara doğru taşıyordu.

Kollarında başka bir dişiyle uçup gittiğini görmek onu rahatsız etmemeliydi. Küçük bir kısmı, bu manzara karşısında vücudunu geren bu tahrişi hissetmenin hiç de adil olmadığını biliyordu. Onu defalarca kendinden uzaklaştırmıştı ve onun bunu farklı şekilde isteyeceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Morrigan'la uzun zaman önce sevgili olduklarını biliyordu.

Görüş alanından dönmüş, eve yemek odasından girmiş ve orada bekleyen bir çeşit domuz ve fasulye çorbası bulmuştu. Sessiz, düşünceli bir teklif.

Kütüphaneye doğru yürümeden önce Meclis'e "Aç değilim" demişti.

Şimdi Clotho'nun bir cevap yazıp bir kağıt parçasını teslim etmesini bekledi.

Nesta okudu, *Beşinci katta rafa kaldırılacak kitaplar var.*

Nesta, Clotho'nun masasının yanındaki parmaklığın üzerinden sessizce saydı. Beş… çok aşağıdaydı. Gerçek karanlığın ilk halkasında değil, üzerindeki loşlukta süzülen. "Artık orada hiçbir şey yaşamıyor, değil mi? Bryaxis geri gelmedi mi?”

Clotho'nun büyülü kalemi hareket etti. Okunan ikinci not, *Bryaxis hiçbirimize asla zarar vermedi.*

"Neden?"

Kalem kağıt boyunca çizildi. *Bence Bryaxis bize acıdı. Buraya gelmeden önce kabuslarımızın gerçekleştiğini gördük.*

Clotho'nun boğum boğum ellerine bakmamak ya da kukuletasının altındaki gölgeleri delmeye çalışmamak için bir çabaydı.

Nota eklenen rahibe, *seni daha yüksek bir seviyeye atayabilirim.*

Hayır, dedi Nesta boğuk bir sesle. "Ben halledeceğim."

Ve bu buydu. Bir saat sonra, derileri toz içinde, Nesta boş bir tahta masaya yığıldı, bir molaya ihtiyaç duydu.

Aynı kase domuz eti ve fasulye çorbası masada belirdi.

Uzaktaki tavana baktı. " Aç olmadığımı *söyledim ."*

Kasenin yanında bir kaşık belirdi. Ve bir peçete.

"Bu kesinlikle seni ilgilendirmez."

Çorbanın yanında bir bardak su gümbürdüyordu.

Nesta kollarını kavuşturup sandalyeye yaslandı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Hafif kadın sesi, Nesta'yı en yakın iki raf arasında duran bir rahibe cüppesi içinde bir rahibe bulduğunda sertleştirdi. Kukuletasını geriye atmıştı ve dümdüz saçlarının zengin, bakır rengi kestane renginde felaket dans ediyordu. Büyük deniz mavisi gözleri, genellikle bir rahibenin başlığının üzerindeki taş kadar net ve derinliksizdi ve sanki biri onları dikkatsiz bir elle fırlatmış gibi, burnunun ve yanaklarının üzerinde dağınık çiller vardı. Gençti - ince, zarif uzuvlarıyla neredeyse kıpkırmızıydı. Yüksek Fae ve yine de... Nesta, içine başka bir şeyin karıştığını nasıl hissettiğini açıklayamıyordu. Güzel yüzün altında bir sır.

Nesta çorbayı ve suyu işaret etti ama gitmişlerdi. Tavana, onu rahatsız etmeye ve sonra onu bir deli gibi gösterme cüretini gösteren Ev'e kaşlarını çattı. Ama rahibeye, "Kimseyle konuşmuyordum" dedi.

Rahibe, kollarındaki beş cildi kaldırdı. "Bugünlük işin bitti mi?"

Nesta, ayırmadan bıraktığı kitap sepetine baktı. "Numara. Mola veriyordum."

"Sadece bir saattir çalışıyorsun."

"Birinin beni zamanladığını fark etmemiştim." Nesta, yüzünde her türlü tatsızlığın görünmesine izin verdi. Bugün zaten bir yabancıyla konuşmuş, temel nezaket kotasını doldurmuştu. Bir saniyeye karşı nazik olmak onun ötesindeydi.

Yardımcı, etkilenmeden kaldı. "Kütüphanemize her gün yeni biri girmiyor." Kitapları Nesta'nın arabasına attı. "Bunlar rafa kaldırılabilir."

"Ben yardımcılara cevap vermiyorum."

Rahibe, Fae kadınlarının ortalamasından biraz daha uzun olan tam boyuna yaklaştı. Çevresinde çatırdayan bir enerji vızıldadı ve Nesta'nın gücü cevap olarak homurdandı. "Çalışmak için buradasın," dedi yardımcı, sesi telaşsızdı. "Ve sadece Clotho için değil."

"Baş rahibenizden oldukça gayri resmi konuşuyorsunuz."

"Clotho rütbe dayatmaz. Adını kullanmamız için bizi teşvik ediyor."

"Ve senin adın ne?" Bu küstah rahibin tavrı hakkında kesinlikle Clotho'ya şikayet edecekti.

Nesta'nın planından haberdarmış gibi rahibenin gözleri eğlenceyle parladı. "Gwyneth Berdara." Bu Fae'lerin aile adlarını kullanması alışılmadık bir durum. Nesta'nın bildiği kadarıyla Rhys bile bir tane kullanmadı. "Ama çoğu bana Gwyn der."

Bir kat yukarıda, iki rahibe korkuluktan sessizce yürüdü, kukuletalı başları öne eğikti ve kollarında kitaplar vardı. Nesta içlerinden birinin izlediğine yemin edebilirdi.

Gwyn onun dikkatinin odağını takip etti. "Bu Roslin ve Deirdre."

"Nasıl söyleyebilirsin?" Başlıkları açıkken, elleri dışında neredeyse aynı görünüyorlardı.

"Kokuları," dedi Gwyn basitçe ve arabada bıraktığı kitaplara döndü. "Bunları rafa kaldırmayı mı planlıyorsun yoksa başka bir yere mi götürmem gerekiyor?"

Nesta ona düz bir bakış attı. Burada yaşarken, rahibelerin onun kim olduğunu bilmeme ihtimalleri yüksekti. Ne yapmıştı. Ne güç taşıyordu. Yapacağım, dedi Nesta sıkılı dişlerinin arasından.

Gwyn saçlarını kemerli kulaklarının arkasına attı. Ellerinde de çiller vardı, sıçramış pas parçaları gibi. Travma izleri oyalandıysa, cübbesi tarafından herhangi bir kanıt gizlendi.

Ama Nesta, yaraların ne kadar görünmez olabileceğini çok iyi biliyordu. Herhangi bir fiziksel kırılma kadar derin ve kötü bir şekilde nasıl yaralarlar.

Ve sadece bu hatırlatma için Nesta daha yumuşak bir sesle, "Bunu hemen şimdi yapacağım," dedi. Belki de terbiye kotasından birazcık kalmıştır.

Gwyn değişikliği işaretledi. "Senin merhametine ihtiyacım yok." Kelimeler keskindi, deniz mavisi gözleri kadar netti.

"Yazık değildi."

"Yaklaşık iki yıldır buradayım, ancak birileri *neden* burada olduğumu hatırladığında ve davranışlarını değiştirdiğinde anlayamayacağım kadar diğerlerinden kopmuş değilim." Gwyn'in ağzı düzleşti. "Üzülmeme gerek yok. Sadece bir insan gibi konuşulur."

Nesta, "Çoğu insanla konuşma şeklimden hoşlanacağınızı sanmıyorum," dedi.

Gwyn homurdandı. "Beni dene."

Nesta kaşlarını kaldırarak ona tekrar baktı. "Gözümün önünden kaybol."

Gwyn sırıttı, dişlerinin çoğunu gösteren geniş, parlak bir şeydi ve gözlerini Nesta'nın kendisinin hiç bilmediği bir şekilde parlıyordu. "Ah, iyisin." Gwyn yığınlara döndü. "Gerçekten iyi." Karanlığın içinde kayboldu.

Nesta, tüm bunları hayal edip etmediğini merak ederek uzun bir süre arkasından baktı. Bir günde iki dostça sohbet. Böyle bir şeyin en son ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başka bir kukuletalı rahibe oradan geçti ve Nesta'ya selam vermek için çenesini uzattı.

Sanki Gwyn bir anda patlayan ve buharlaşan bir yaz fırtınasıymış gibi, çevresine bir sessizlik çöktü. Nesta iç çekerek Gwyn'in arabada bıraktığı kitapları topladı.

Saatler sonra, tozlu, bitkin ve sonunda aç olan Nesta, Clotho'nun masasının önünde durdu ve "Yarın aynı hikaye mi?" dedi.

Clotho yazdı, *Çalışmanızdan memnun değil misiniz?*

"Yardımcıların bana bir hizmetçi gibi patronluk taslamasaydı öyle olurdum."

Gwyneth seninle daha önce karşılaştığından bahsetmişti. Son derece talepkar bir bilim adamı olan sağ kolum Merrill için çalışıyor. Gwyneth'in istekleri ani olduysa, bunun nedeni yaptığı işin acil doğasıydı.

"Kitaplarını rafa kaldırmamı istedi, daha fazlasını bulmamı değil."

Diğer bilim adamlarının onlara ihtiyacı var. Ama yardımcılarımın davranışlarını açıklama işinde değilim. Gwyneth'in isteğini beğenmediysen, söylemeliydin. Ona.

Nesta kaşlarını çattı. "Yaptım. O bir eser."

Bazıları senin için de aynı şeyi söyleyebilir.

Nesta kollarını kavuşturdu. "Bazıları olabilir."

Clotho'nun kaputunun altında gülümsediğine bahse girerdi ama rahibe, *Gwyneth'in de senin gibi kendi cesaret ve hayatta kalma öyküsü olduğunu yazdı. Ona şüphenin avantajını vermenizi rica ediyorum.*

Nesta'nın damarlarında pişmanlık hissi uyandıran asit yanıyordu. Bir kenara itti. "Kayıt edilmiş. Ve iş tamam."

İyi geceler, Nesta " yazdı .

Nesta basamakları zorlanarak çıktı ve Ev'e düzgünce girdi. Rüzgâr koridorlarda inliyor gibiydi, yalnızca homurdanan midesiyle yanıt verdi.

Çift kapıdan içeri girdiğinde özel kütüphane merhametle boştu, yakındaki tüm o kitapların, aşağıdaki şehrin gün batımının, Sidra'nın canlı bir altın şeridinin görüntüsü karşısında anında rahatladı. Pencere duvarının önündeki masada otururken Meclis'e, "Eminim şimdi yapmayacaksın ama o çorbayı isterim" dedi.

Hiçbir şey değil. Tavanda içini çekti. Harika.

Karnı, hemen yemek yemezse organlarını yiyip bitirecekmiş gibi burkuldu. Sıkıca ekledi, "Lütfen."

Çorba çıktı, yanında bir bardak su. Peçete ve çatal bıçak takımı izledi. Ocağın içinde bir ateş canlandı ama çabucak, "Ateş yok. Gerek yok."

Hiçbir şey yapmadı, ama odadaki faelights daha parlak parladı.

Bir tabak taze, çıtır ekmek göründüğünde Nesta kaşığına uzanıyordu. Sanki Ev telaşlı bir anne tavukmuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizliğe ve içine daldı.

Faelights, "Rica ederim" dercesine bir kez *titreşti* .

BÖLÜM

10

Nesta, vücuduna bir lokma daha sığdıramayana kadar yedi ve çorbanın üçte birini aldı. Ev onu mecbur etmekten çok mutlu görünüyordu ve hatta bitirmesi için ona bir dilim duble çikolatalı pasta teklif etmişti.

"Bu Cassian onaylı mı?" Çatalı aldı ve ıslak, parıldayan pastaya gülümsedi.

"Kesinlikle değil," dedi kapı aralığından ve Nesta kaşlarını çatarak döndü. Pastaya doğru başını salladı. "Ama ye."

Çatalı bıraktı. "Ne istiyorsun?"

Cassian aile kütüphanesini inceledi. "Neden burada yiyorsun?"

"Açık değil mi?"

Sırıtması beyaz bir çizgiydi. "Açık olan tek şey kendi kendine konuştuğun."

"Ben Meclisle konuşuyorum. Bu da seninle konuşmaktan önemli bir adım önde."

"Geri dönmüyor."

"Aynen öyle."

Sırıttı. "Bunun içine girdim." Hâlâ dokunmadığı pastaya bakarak odanın karşı tarafına geçti. "Gerçekten... Meclisle mi konuşuyorsun?"

"Konuşmuyor musun?"

"Numara."

"Beni dinliyor," diye ısrar etti.

"Elbette olur. Büyülenmiş."

"Hatta sorulmadan kütüphaneye yiyecek getirdi."

Kaşları kalktı. "Neden?"

"Senin peri büyünün nasıl çalıştığını bilmiyorum."

"Sen... *böyle* davranmasını sağlayacak bir şey yaptın mı?"

"Devlon'un kitabından bir sayfa alıp büyücülük yapıp yapmadığımı soruyorsan, cevap hayır."

Cassian kıkırdadı. "Demek istediğim bu değildi ama olsun. Saray senden hoşlanıyor. Tebrikler." Homurdandı ve çatalı almak için üzerine eğildi. Onun yakınlığı karşısında kaskatı kesildi ama o pastadan bir ısırık alırken hiçbir şey söylemedi. Kemikleri boyunca dolaşan bir zevk mırıltısı çıkardı. Ve sonra bir ısırık daha aldı.

"Bu benim olmalı," diye homurdandı, yemeye devam ederken ona bakarak.

"O zaman onu benden al" dedi. "Ağırlık merkezimin dengesiz olduğunu ve bu lezzetli pastanın dikkatimi dağıttığını düşünürsek, basit bir silahsızlandırma manevrası yeterli olur."

Ona ters ters baktı.

Üçüncü bir ısırık aldı. “Bunlar benimle derslerde öğreneceğin şeyler Nes. Onları destekleyebilseydin, tehditlerin çok daha etkileyici olurdu.”

Parmaklarını masaya vurdu. Elindeki çatala baktı ve onu baldırından bıçakladığını hayal etti.

"Bunu da yapabilirsin," dedi bakışlarının yönünü okuyarak. "Sana her şeyi nasıl silaha çevireceğini öğretebilirim. Hatta bir çatal."

Dişlerini gösterdi, ama Cassian çatalı sadece ızgara hassasiyetiyle bıraktı

ve yarısı yenmiş pastayı ona bırakarak dışarı çıktı.

Nesta, özel kütüphanenin bir rafında bulduğu nefis erotik romantizmi, göz kapakları o kadar ağırlaşana kadar okudu, sadece demir irade onları açık tutabilirdi. O zaman, şiltenin üzerine yayılmadan önce kıyafetlerini değiştirme zahmetine girmeden, koridordan yatak odasına gitti ve yatağa yığıldı.

Gecenin karanlığında donarak uyandı, derileri çıkaracak kadar doğruldu ve dişleri takırdayarak çarşafların altına tırmandı.

Bir an sonra ocakta bir ateş yandı.

"Ateş yok," diye emretti ve tekrar gözden kayboldu.

Etrafında belirsiz bir merakın dolaştığına yemin edebilirdi. Titreyerek çarşafların vücut ısısına gelmesini bekledi.

Uzun dakikalar geçti ve sonra yatak ısındı. Kendi çıplak vücudundan değil, bir çeşit büyüden. Hava da ısındı, sanki biri uzaya büyük bir nefes üflemiş gibi.

Titreme durdu ve sıcaklığın içine girdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Meclis'in tek cevabı, hala açık olan perdeleri kaydırarak kapatmak oldu. Sallanmaları bittiğinde, o tekrar uyuyordu.

Elain çalınmıştı. Hybern tarafından. Nesta'nın onu izlediğini gören ve sırayla onu izleyen Kazan'ın yanında. Kemikler ve taşlarla çığlık attığını fark etmiş ve onu pişman etmişti.

Bunu o yapmıştı. Bunu onlara getirdi. Gücüne dokunmak, onu kullanmak bunu yapmıştı ve kendini asla affetmeyecekti, asla...

Elain kesinlikle işkence görecek, bedeni ve ruhu parçalanacaktı.

Bir çatlak dünyayı ikiye böldü.

Babası önünde duruyordu, boynu bükülmüştü. Babası, yumuşak kahverengi gözleriyle, ışıkları sönerken ona olan sevgisi hâlâ gözlerinde parlıyordu...

Nesta sarsılarak uyandı, çarşafları tutarken mide bulantısı içinde dalgalandı.

Midesinin derinliklerinde, ruhunda bir şey kıvranıyor ve kendi etrafında dönüyor, bir çıkış yolu arıyor, dünyaya bir yol arıyor...

Nesta onu yere indirdi. Gücüne bastı. Yapabileceği her zihinsel kapıyı çarptı.

Rüya , dedi. *Rüya ve hafıza* . *Çekip gitmek.*

Gücü damarlarında homurdandı, ama itaat etti.

Yatak yeterince ısınmıştı ki Nesta ellerini terden ıslanmış yüzüne sürmeden önce çarşafları tekmeledi.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Bunu temizlemek için bir şeye ihtiyacı vardı.

Hızlıca giyindi, vücudunu pek hissetmiyordu. Saatin kaç olduğu ya da nerede olduğu pek umrunda değil, sadece onunla o eğlence salonu arasındaki engeli düşünüyordu.

On bin basamağın kapısı zaten açıktı, koridordaki ışıklar neredeyse karanlığa kısılmıştı. Yaklaşırken çizmeleri taşlara sürtündü ve kimsenin takip etmediğinden emin olmak için arkasına baktı.

Elleri titreyerek inişe başladı.

Etrafında ve çevresinde ve çevresinde.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim .

Aşağı ve aşağı ve aşağı.

O kadim Kazan, ona bakmak için gözünü açıyor. Onu yerine sabitlemek için.

Onu kendi içine, Yaradılışın çukuruna sürükleyen, ondan alıp götüren Kazan, çığlıklarına rağmen acımasızca—

Etrafta ve aşağı, tıpkı Kazan tarafından içeri çekildiği gibi, onun korkunç gücü altında ezildi—

Mide bulantısı arttı, gücü bununla birlikte arttı ve ayağı kaydı.

Duvara tutunması gereken bir kalp atışı vardı, ama çok geçti. Dizleri basamaklara çarptı, bir saniye sonra yüzü çarptı ve sonra eğilip yalpalamak, duvara çarpmak, adım adım sekip aşağı yuvarlanmak.

Elini körü körüne uzattı, tırnakları taşa saplandı. O çığlık atıp tutunurken kıvılcımlar patladı.

Dünya hareket etmeyi bıraktı. Bedeni düşüşünü durdurdu.

Basamaklara yayılmış, eliyle taşı kavrayarak nefes nefese, her nefes alışta kesen büyük testere nefesleri vardı. Sessizliğin, mutlak hareketsizliğin tadını çıkararak gözlerini kapadı.

Ve sessizlikte, acı bastırdı. Vücudunun her yerinde havlayan, meleyen bir acı.

Bakırımsı kan kokusu ağzını doldurdu. Islak ve sıcak bir şey boynundan aşağı kaydı. Bir koklama ona da kan olduğunu söyledi.

Ve tırnakları, taş basamakları kavrayan tırnakları...

Nesta elini kırpıştırdı. Kıvılcımlar *görmüştü* .

Parmakları taşa gömülüydü, kaya içten bir alevle aydınlanmış gibi parlıyordu.

Nefes nefese, elini geri çekti ve taş karardı.

Ama parmak izleri kaldı, basamağın tepesinde gömülü dört oluk, yükselticide başparmağının bastırdığı tek bir delik vardı.

İçini buz gibi bir korku kapladı. Onu hırpalanmış bacaklarına gönderdi, yukarı doğru koşarken dizleri inledi. O el izinden uzak, sonsuza dek taşa kazınmış.

"Peki, savaşı kim kazandı?" Cassian ertesi sabah kayasının üzerine oturup onun egzersizlerini yapmasını izlerken sordu.

Kahvaltıda siyah gözü ve kesik çenesini ya da kadının ne kadar sert hareket ettiğini sormamıştı. Geldiğinde Mor da yoktu. Morlukların ve kesiklerin kalması, Nesta'ya düşüşün ne kadar kötü olduğunu söyledi, ancak Yüksek Fae olarak, iyileşen iyileşmesiyle zaten iyileşmeye başlamışlardı.

Bir insan olarak, düşüşün onu öldürmüş olabileceğini düşündü. Belki de bu Fae bedeninin avantajları vardı. İnsan olmak, bu konuda zayıf olmak canavarlar dünyası, ölüm cezasıydı. Yüksek Fae vücudu hayatta kalmak için en iyi şansıydı.

Cassian'ın suskunluğu, rutininin içinde sadece bir saat sürmüştü. Nefes nefese, yüzünden ve boynundan terler akarken, müsabaka halkasının ortasında durdu.

"Ne kavgası?" Ezilmiş tırnaklarını inceledi. Kendini yakalamak için dışarı fırlattığı her neyse... tırnakları çatlamıştı. İçinden gelenleri adlandırmasına izin vermedi, kabul etmesine izin vermedi. Şafak vakti, boyun eğmek için boğulmuştu.

"Seninle merdivenler arasındaki."

Nesta ona bir bakış attı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Cassian bir kez daha hareket etmeye başladı, kılıcını çekti ve hepsi bir insanı ikiye bölmek için tasarlanmış gibi görünen bir dizi hareketten geçti. "Biliyorsun: sabahın üçü, şehirde sarhoş olmak için odandan çıkıyorsun ve basamakları fethetmek için o kadar acele ediyorsun ki, kendini durduramadan otuz basamaktan aşağı düşüyorsun."

Adımı görmüş müydü? El izi mi?

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti.

" Beni mi *izliyorsun* ?" Cevap veremeden önce, “İzliyordun ve yardıma gelmedin mi?” diye tükürdü.

Cassian tekrar omuz silkti. "Düşmeyi bıraktın. Eğer buna devam etseydin, eninde sonunda biri sen dibe vurmadan seni yakalayacaktı.”

Ona tısladı.

Sadece gülümsedi ve eliyle işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

"Seni *o* merdivenlerden aşağı itmeliyim."

Cassian tek bir zarif hareketle kılıcını sırtına kınına soktu. Beş yüz yıllık eğitim - o kılıcı o kadar çok kez çekip kınına sokmuş olmalı ki, kas hafızasıydı.

"Peki?" diye sordu, sesine keskin bir keskinlik yayıldı. "Eğer o muhteşem morluklara sahipsen, bunun eğitimden geldiğini de iddia edebilirsin. ve acıklı bir takla değil.” "Bu sefer kaç merdiven bastın?" diye ekledi.

Altmış altı. Ama Nesta, "Antrenman yapmıyorum" dedi.

Ringin kenarında erkekler yine onları izliyordu. Önce Cassian'ı, kısmen hayranlıkla, kısmen de onun sadece kıskançlık olduğunu varsayabileceği bir şekilde izliyorlardı. Kimse onun gibi hareket etmedi. Kimse yaklaşmadı bile. Ama şimdi bakışları eğlenerek, onunla alay ederek döndü.

Geçen yıl bir keresinde o erkeklere gidip onları parçalamış olabilir. O korkunç gücün bir nebze gösterisine girmesine izin vermiş olabilirler, böylece onun bir cadı olduğuna gerçekten inandılar ve Cassian'a bir daha hakaret ederlerse onları ve bin nesillerini lanetleyeceklerdi.

Nesta, yaralı avuçlarını taşa dayayarak bacaklarını uzattı. "Egzersizlerinin tadını çıkar."

Cassian kaşlarını çattı. Ama elini tekrar uzattı. "Lütfen."

Bu kelimeyi söylediğini hiç duymamıştı. Aralarında bir ip atıldı. Onunla yarı yolda buluşacaktı - kayadan inerse güç savaşını kazanmasına, yenilgiyi kabul etmesine izin verin.

Kendine kalkmasını, uzatılan eli tutmasını söyledi.

Ama yapamadı. Vücudunu ayağa kaldıramadı.

Ela gözleri sabah güneşinde yalvarırcasına parlıyordu, rüzgar siyah saçlarında dans ediyordu. Sanki bu dağlardan yapılmış, rüzgardan ve taştan yapılmış gibi. O çok güzeldi. Azriel ve Rhys'in güzel olduğu şekilde değil, kesilmemiş bir şekilde. Vahşi ve acımasız.

Cassian'ı ilk gördüğünde gözlerini ondan alamıyordu. Hayatını erkeklerle çevrili geçirmiş gibi hissetti ve sonra aniden bir adam -bir erkek, diye düşündü- ortaya çıktı. Onunla ilgili her şey o kendinden emin, kibirli erkekliği yaydı. Baş döndürücü ve bunaltıcı olmuştu ve tüm istediği, bunca aydır istediği tek şey ona dokunmak, kokusunu almak, tadına bakmaktı. O güce yaklaşın ve ona karşı olan her şeyi atın çünkü asla kırılmayacağını, asla bocalamayacağını, asla yılmayacağını biliyordu.

Ama elini indirirken gözlerindeki ışık azaldı.

Onun hayal kırıklığını hak etti. Kızgınlığını ve iğrenmesini hak etti. Ondan hayati bir şey oymuş olsa bile.

"Yarın öyleyse," dedi Cassian. Günün geri kalanında onunla bir daha konuşmadı.

BÖLÜM

11

Özel kütüphanenin kapıları kilitliydi. Nesta kulpu salladı ama açmayı reddetti.

Sessizce "Aç şu kapıyı" dedi.

Saray onu görmezden geldi.

Kolu tekrar denedi, omzunu kapıya dayadı. " Bu kapıyı *aç ."*

Hiçbir şey değil.

Omzunu kapıya vurmaya devam etti. " *Aç şu kapıyı hemen. ”*

Meclis itaat etmeyi reddetti.

Dişlerini gıcırdattı, nefes nefese. Rahibeler görünüşe göre Gwyn'den Nesta'nın ayak işleri yapan kız olacağını duymuşlardı, çünkü dünden daha fazla rafa kaldıracak kitabı vardı.

Böylece ciltlerini onun arabasına atmaya başladılar ve birkaçı ondan kitapları da almasını istedi. Nesta, istenen kitapları bulmak onu kütüphanede yeni yerlere götürdüğü ve düşüncelerini meşgul ettiği için onlara kulak vermişti, ama saat altıyı vurduğunda yorgun, tozlu ve acıkmıştı. Evdeki sandviçi görmezden geldi öğleden sonra onun için hazırlanmıştı ve bu görünüşe göre Evi o kadar kızdırmıştı ki, şimdi onun özel kütüphaneye girmesine izin vermeyi reddetmişti.

Nesta, "Tek istediğim, güzel, sıcak bir yemek ve iyi bir kitap" diye çıkıştı. Kolu tekrar denedi. "Lütfen."

Hiçbir şey değil. Hiçbir şey.

" *İyi. ”* Koridordan aşağı fırladı. Açlık onu yemek odasına kadar taşıdı, burada Cassian'ı yemeğin ortasında, Azriel'i karşısında buldu.

Gölge şarkıcısının yüzü ciddiydi, gözleri dikkatliydi. Sırtı ona dönük olan Cassian sadece kaskatı kesildi, kuşkusuz ya kadının kokusundan ya da adımlarının ritminden haberdardı.

Masanın ortasındaki bir sandalyeyi hedeflerken konuşmadı. Koltuğuna ulaştığında bir yer ayarı ve yiyeceklerin yayılması ortaya çıktı. Tabağı alıp giderse, daha kapıya varmadan elinde kaybolacağını hissediyordu.

Nesta, sandalyesine yerleşip çatalını alıp dana eti ve kavrulmuş kuşkonmaz filetosunu karıştırırken sessizliğini korudu.

Cassian boğazını temizledi ve Azriel'e, "Daha ne kadar gideceksin?" dedi.

"Emin değilim." Gölge şarkıcısının gözleri onu delip eklemeden önce, "Vassa ölümcül bir yanlışlıktan şüphelenmekte haklıydı. Orada işler o kadar tehlikeli ki, üssümü burada, Meclis'te tutmak ve ileri geri atıp tutmak benim için daha akıllıca olur."

Merak biraz derinleşti ama Nesta hiçbir şey söylemedi. Vassa—savaş bittiğinden beri büyülü insan kraliçeyi görmemişti. Genç kadın, Nesta'nın babasının ne kadar *harika* olduğundan, onun için gerçek bir baba olduğundan, ona yardım ettiğinden ve bu geçici özgürlüğü kazandığından ve Nesta'nın kemikleri kaçmak için çığlık atana kadar onunla konuşmaya çalıştığından beri, Babasının cesaretini kendisi ve kız kardeşlerinden başka biri için bulduğunu düşünmek için kanları kaynıyordu. Onun ihtiyaç duyduğu baba olduğunu - ama başka biri için. annelerine izin vermişti Tüccar filosunu onun tedavisi için ava göndermeyi reddetmiş, yoksulluğa düşmüş ve onları aç bırakmış, ama bu yabancı için savaşmaya mı karar vermişti? Bu kimsesiz kraliçe, üzücü bir ihanet ve kayıp hikayesi mi satıyor?

Nesta'nın derinliklerindeki o şey kıpırdandı ama o duymazdan geldi, müziğin, seksin ya da şarabın dikkatini dağıtmadan elinden geldiğince aşağı itti. Boğazını, karnını soğutmaya bırakarak suyundan bir yudum aldı ve bunun yeterli olacağını düşündü.

"Rys bu konuda ne dedi?" Cassian bir ağız dolusu yemeği sordu.

"Orada bir üssü riske atmamam için kim ısrar etti sanıyorsun?"

"Koruyucu piç." Yine de Cassian'ın sözlerinde bir sevgi tınısı çınladı.

Sessizlik tekrar düştü. Azriel başını salladı. "Sana ne oldu?"

Ne demek istediğini anlamıştı: sonunda solan siyah göz. Elleri ve çenesi, vücudundaki morluklarla birlikte iyileşmişti ama siyah gözü yeşile dönmüştü. Yarın sabaha kadar, tamamen gitmiş olacaktı. "Hiçbir şey," dedi Cassian'a bakmadan.

Merdivenlerden düştü, dedi Cassian da ona bakmadan.

Azriel'in sessizliği, "Biri... seni itti mi?" diye sormadan önce işaret edildi.

"Pislik," diye hırladı Cassian.

Nesta, şehvetli ağzında hiçbir gülümseme olmamasına rağmen, Azriel'in bakışlarındaki eğlenceyi fark edecek kadar gözlerini tabağından kaldırdı.

Cassian devam etti, "Bugün ona erken saatlerde söyledim: Eğer antrenman yapmaya zahmet ederse, en azından morluklar için övünme hakkına sahip olurdu."

Azriel suyundan sakin bir yudum aldı. "Neden antrenman yapmıyorsun, Nesta?"

"İstemiyorum."

"Neden?"

Cassian, "Nefesini boşa harcama Az," diye mırıldandı.

Ona baktı. "O sefil köyde antrenman yapmıyorum."

Cassian hemen arkasına baktı. "Sana bir *emir verildi* . Biliyorsun sonuçları. Bu hafta sonuna kadar o kahrolası kayadan kurtulmazsan, bundan sonra olacaklar benim elimde değil."

"Yani değerli Yüce Lord'unla dalga mı geçeceksin?" diye mırıldandı. "Büyük, sert savaşçının savaşlarında savaşmak için çok güçlü Rhysand'a ihtiyacı var mı?"

Cassian, "Sakın Rhys hakkında bu tonda konuşma," diye hırladı.

"Rhys bir pislik," diye tersledi Nesta. "O kibirli, kendini beğenmiş bir *pislik* ."

Azriel koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri öfkeyle parlıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Cassian, ellerinin arkasındaki Sifonlar yakut alevleri gibi yanıyordu. "Bunun *saçmalık* olduğunu biliyorsun , Nesta."

"Ondan nefret ediyorum," diye köpürdü.

"İyi. Senden de nefret ediyor," diye karşılık verdi Cassian. "Herkes senden nefret ediyor. İstediğin bu mu? Çünkü tebrikler, oldu."

Azriel uzun, uzun bir nefes verdi.

Cassian'ın sözleri onu birbiri ardına öfkelendirdi. Alçak ve yumuşak bir yere vurun ve sert vurun. Parmakları pençelere kıvrıldı, masayı sıyırdı ve ona dönerken, "Sanırım şimdi bana benden nefret etmeyen tek kişinin *sen olduğunu söyleyeceksin ve benim de minnettarlık gibi bir şey hissetmem gerekiyor.* ve sizinle antrenman yapmayı kabul ediyorum."

"Şimdi sana işimin *bittiğini söylüyorum* ."

Kelimeler aralarında gürledi. Nesta gözlerini kırptı, bu izin verebileceği tek şaşkınlık belirtisiydi.

Azriel de şaşırmış gibi gerildi.

Ama devam etmeden önce Cassian'ı dilimledi. "Bu, benim peşimden solumanın da bittiği anlamına mı geliyor? Çünkü sonunda ipucunu aldığınızı bilmek ne büyük bir *rahatlama* olacak."

Cassian'ın kaslı göğsü kabardı, boğazı çalıştı. "Kendini parçalamak istiyorsan, hemen devam et. İstediğin kadar patlat." Ayağa kalktı, yemek yarım kaldı. “Eğitimin sana yardımcı olması gerekiyordu. Seni cezalandırmak değil. Bunu neden anlamadığını bilmiyorum . ”

"Sana söyledim: O sefil köyde antrenman yapmıyorum."

"İyi." Cassian sinsice dışarı çıktı, gümbürdeyen adımları koridorda yavaş yavaş azaldı.

Azriel ile yalnız kalan Nesta ona dişlerini gösterdi.

Azriel tamamen hareketsiz kalarak onu o serin sessizlikle izledi. Sanki her şeyi kafasında görmüş gibi. Yaralı kalbi.

Dayanamadı. Yemeğinden sadece iki ısırık alarak ayağa kalktı ve odayı da terk etti.

Kütüphaneye döndü. Işıklar gündüz olduğu kadar parlak bir şekilde parladı ve birkaç oyalanan rahibe katlarda gezindi. Tekrar rafa kaldırılması gereken kitaplarla dolu arabasını buldu.

Hiç kimse onunla konuşmadı ve o da çalışmaya başladığında kimseyle

konuşmadı, sadece kafasının içinde eşlik etmek için kükreyen sessizlik vardı.

Amren yanılmıştı. Uzattığı kişi parmaklarını koparacak kadar sert ısırdığında, *elini uzatmaya devam etmek tam bir saçmalıktı.*

Cassian, Rüzgar Evi'nin inşa edilmiş olduğu dağın düz tepesinde oturdu ve altındaki açık hava antrenman çemberine baktı. Yıldızlar tepelerinde parıldadı ve değişen yaprakları ve berrak geceleri fısıldayan canlı bir sonbahar esintisi önünden geçti. Aşağıda, Velaris, Sidra boyunca bir gökkuşağı rengiyle vurgulanan altın bir ışıltıydı.

Hiçbir şeyde başarısız olmamıştı. Böyle değil.

Ve o kadar aptalca çaresiz, o kadar aptalca umutluydu ki, onun gerçekten reddedeceğine inanmamıştı. Bugüne kadar, onu o kayanın üzerinde gördüğü ve kalkmak istediğini bildiği, ancak içgüdülerini kapatmasını izlediği zamana kadar. Kelepçesini izledi, çeliğin kendi kendine biteceğini.

"Sen kara kara düşünen tip değilsin."

Cassian, Feyre'nin yanında oturduğunu görmek için başını çırparak başladı. Ayaklarını boşluğa sarkıttı, eğitim çukuruna bakarken altın-kahverengi saçları rüzgarla dalgalanıyordu. "Uçtun mu?"

"Kazandı. Rhys 'yüksek sesle düşündüğünüzü' söyledi. Feyre'nin ağzı yana kıvrıldı. "Neler olduğunu göreceğimi düşündüm."

Yüce Leydisinin etrafını saran, çıplak gözle görülemeyen ama güçle parıldayan ince bir güç derisi kaldı. Cassian ona doğru başını salladı. "Rhysie neden hala o zırhlı kalkanın üzerinde duruyor?" Tüm Velaris'i koruyacak kadar güçlüydü.

"Çünkü tam bir baş belası," dedi Feyre, ama hafifçe gülümsedi. “Hâlâ nasıl çalıştığını öğreniyor ve ben hala ondan nasıl kurtulacağımı çözemedim. Ama vezirler yenilenen bir tehditle ve Beron'la birlikte, özellikle de Koschei onların kukla ustasıysa, Rhys onu bırakmaktan son derece mutludur . ”

Cassian, "Bu kraliçelerle ilgili her şey tam bir baş ağrısı," diye homurdandı. "Umarım Az, gerçekte neyin peşinde olduklarını anlayacaktır. Ya da en azından Briallyn ve Koschei'nin neyin peşindeler."

Rhys hâlâ Eris'in talepleri konusunda ne yapacağını düşünüyordu. Cassian yakında o cepheden emir alacağını sanıyordu. Ve sonra pislik ile uğraşmak zorunda kalacaktı. Genelden generale.

Bir yanım Azriel'in bulacağı şeyden korkuyor, dedi Feyre, ellerine yaslanarak. "Mor yarın yine Vallahan'a gidiyor. Ben de bunun için endişeleniyorum. Niyetleri hakkında daha kötü haberlerle geri döneceğini.”

"Bununla ilgileneceğiz."

"Gerçek bir general gibi konuştun."

Cassian, rahat ve sevecen bir hareketle, kanadıyla Feyre'nin omzuna vurdu. Herhangi bir İlirya topluluğunun kadınlarıyla yapmaya cesaret edemedi. İliryalılar, kanatlarına kimin ve nasıl dokunduğu konusunda iyi bir günde psikotikti ve yatak odasının dışında kanatlara dokunmak, antrenman yapmak ya da ölümlü dövüşler muazzam bir tabuydu. Ama Rhys hiçbir zaman umursamadı ve Cassian'ın iletişime ihtiyacı vardı. Her zaman ihtiyaç duyulan fiziksel temas, o öğrenmişti. Muhtemelen çok az şeyle geçirilen bir çocukluk sayesinde.

Feyre onun güven verici bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi, çünkü "Ne kadar kötü?" dedi.

"Kötü." Kabul etmek için elinden gelen tek şey buydu.

"Ama kütüphaneye mi gidiyor?"

"Bu gece kütüphaneye geri döndü. Bildiğim kadarıyla hala orada."

Feyre şehre bakarak *hmm düşündü.* Yüce Leydisi çok genç görünüyordu - hayatında zaten yüzleştiği ve başardığı şeyler düşünüldüğünde, gerçekte ne kadar genç olduğunu her zaman unutuyordu. Yirmi bir yaşında, Enalius'tan bu yana en yetenekli İliryalı savaşçı olma hırsı dışında hiçbir şey ve hiç kimseyle ilgilenmeden, hâlâ içki içiyor, kavga ediyor ve sevişiyordu. Feyre yirmi bir yaşında dünyalarını kurtarmış, çiftleşmiş ve gerçek mutluluğu bulmuştu.

Feyre, "Nesta neden antrenman yapmayacağını söyledi mi?" diye sordu.

"Çünkü benden nefret ediyor."

Feyre homurdandı. "Cassian, Nesta senden nefret etmiyor. İnan bana."

"Kesinlikle öyle davranıyor."

Feyre başını salladı. "Hayır, istemiyor." Sözleri o kadar acı vericiydi ki, kaşlarını çattı.

"O da senden nefret etmiyor," dedi sessizce.

Feyre omuz silkti. Bu hareketi göğsünü ağrıttı. "Bir süre öyle olmadığını düşündüm. Ama şimdi bilmiyorum."

"Neden ikinizin yapamadığınızı anlamıyorum..." Doğru kelimeyi bulmak için mücadele etti.

"Geçinmek? medeni olmak? Birbirinize gülümseyin mi?" Feyre'nin kahkahası boştu. "Her zaman böyle olmuştur."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Yani, bizde ve annemizde hep böyleydi. Sadece Nesta'ya ilgi duyuyordu. Beni görmezden geldi ve Elain'i süslenecek bir oyuncak bebekten biraz daha fazlası olarak gördü, ama Nesta *onundu* . Bizim Annem bunu bildiğimizden emin oldu. Ya da ne düşündüğümüzü ya da ne yaptığımızı o kadar az umursadı ki bizden saklama zahmetine girmedi." Küskünlük ve uzun süredir devam eden acı her kelimeyi bağladı. Bir annenin çocuklarına böyle bir şey yapması… "Ama biz yoksulluğa düştüğümüzde, ben ava başlayınca işler daha da kötüleşti. Annemiz gitmişti ve babamız tam olarak orada değildi. Tam olarak *orada değildi* . Yani ben ve Nesta, her zaman birbirimizin boğazındaydık." Feyre yüzünü ovuşturdu. "Her detayın üzerinden geçemeyecek kadar yorgunum. Hepsi sadece karışık bir karmaşa."

Cassian, her iki kız kardeşin de birbirine ihtiyacı varmış gibi göründüğünü gözlemlemekten kaçındı - Nesta'nın belki de Feyre'ye sandığından daha fazla ihtiyacı vardı. Ve iki kadın arasındaki bu karışıklığın onu ifade edebileceğinden daha fazla incittiğini söylemekten.

Feyre içini çekti. "Nesta senden nefret ettiyse... Bunun nasıl göründüğünü biliyorum ve o senden nefret etmiyor."

"Bu gece ona söylediklerimden sonra olabilir."

"Azriel beni doldurdu." Feyre tekrar yüzünü ovuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl yardım edilir."

"Üç gün sonra ve ben zaten aklımın sonuna geldim," dedi.

Sessizce oturdular, rüzgar yanlarından süzülüyordu. Sidra çok aşağıda Sidra'nın üzerinde toplandı ve sayısız bacadan beyaz duman bulutları onu karşılamak için yükseldi.

Feyre, "Peki ne yapacağız?" diye sordu.

O bilmiyordu. "Belki de kütüphane işi onu bundan kurtarmaya yeter." Ama o kelimeleri söylerken bile yanlış çaldılar.

Feyre görünüşe göre kabul etti. "Hayır, kütüphanede sessizlikte ve raflar arasında saklanabilir. Kütüphane, eğitimin ne yaptığını dengelemek içindi. ”

Omuzlarını yuvarladı. "Şey, o *sefil* köyde eğitim almadığını söyledi, bu yüzden bir çıkmazdayız."

Feyre tekrar içini çekti. "Öyle görünüyor."

Ama Cassian durakladı. Bir kez gözlerini kırptı ve önündeki antrenman halkasına baktı.

"Ne?"

Homurdanarak başını salladı. "Bilmeliydim."

Feyre'nin ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve Cassian onun yanağını öpmek için eğildi. Dudakları gece öpücüğü çelikle buluşmadan önce yüzünün sadece bir santim yakınına gelebildi.

Sağ—kalkan. "Bu koruma seviyesi çılgınca."

Kalın krem süveterini düzeltti. "Rys de öyle."

Cassian burnunu çekti, kokusunu algılamaya çalıştı ama başaramadı. "Senin kokunu da mı koruyor?"

Feyre sırıttı. “Hepsi aynı kalkanın parçası. Helion bunun geçilmez olduğu konusunda şaka yapmıyordu.”

Ve her şeye rağmen Cassian sırıttı. Onunla birkaç kat aşağıdaki yemek odasında, onun Yüce Leydisi olacak bu kızla tanıştığı zamana ait hatıralar zihnini kapladı. O zamanlar o kadar korkunç derecede zayıftı ki, o kadar donuk ve içine kapanıktı ki Bahar Sarayı'na uçup Tamlin'in uzvunu koparmamak için tüm kontrolünü harcamıştı.

Cassian, onun yerine önündeki vahiy üzerine odaklanarak bu düşünceyi savuşturdu.

Son bir kez. Son bir kez deneyecekti.

BÖLÜM

12

Nesta, Rüzgar Evi'nin tepesindeki antrenman halkasında durdu ve kaşlarını çattı. "Windhaven'a gideceğimizi sanıyordum."

Cassian yere serilen halat merdivene doğru yürüdü ve bir basamağı düzeltti. "Plan değişikliği." Bu sabah kahvaltı salonuna girdiğinde yüzünde o kızgın öfkeden hiçbir iz kalmamıştı. Azriel çoktan gitmişti ve Cassian neden gittiği hakkında tek kelime etmemişti. Önceki gece duyduklarına bakılırsa, muhtemelen kraliçelerle ilgili bir şeyler.

Yulaf lapasını bitirdiğinde Morrigan'dan herhangi bir iz aramıştı ama dişi hiç ortaya çıkmamıştı. Ve Cassian, yukarı çıkarken konuşmadan onu buraya getirmişti.

Herkes senden nefret ediyor . Sözler, çalmayı bırakmayan bir çan gibi oyalandı.

Sonunda açıkladı, “Mor Vallahan'a geri döndü ve Rhys ve Feyre meşgul. Yani bizi Windhaven'a kazanacak kimse yok. Bugün burada antrenman yapacağız.” Boş yüzüğü işaret etti. ücretsiz gözleri izliyor. Onu yutturan keskin

bir sırıtışla ekledi, "Sadece sen ve ben, Nes."

Nesta dün gece köyde antrenman yapmadığını söylemişti. Cassian bunu defalarca söylediğini fark etmişti. O *sefil köyde* eğitim almıyordu .

Bunu günler önce fark etmesi gerekirdi. Sonuçta onu ondan daha iyi tanıyordu.

Nesta, Hybern Kralı'yla bizzat yüzleşmeye istekli olabilir, ama o son derece gururluydu. Aptal gibi görünüp kendini savunmasız bırakıyor - o ölmeyi tercih ediyor. Herhangi birinin önünde bir aptal gibi görünmektense, saatlerce buz gibi rüzgarda dondurucu bir kayanın üzerinde oturmayı tercih ederler, özellikle de kendileri gibi dövüşmeye çalışan herhangi bir kadınla alay etmeye meyilli kibirli savaşçılar.

Nerede eğitim aldığı onun için önemli değildi. Eğitime başladığı sürece.

Bugün reddederse, ne yapacağını bilmiyordu.

Sabah güneşi ılık bir gün vaat ederek battı ve Cassian gömleğinin kolunu sıvamadan önce deri ceketini çıkardı. "Peki?" diye sordu gözlerini onun yüzüne kaldırarak.

"BEN ..."

Tereddüt göğsünün dayanılmaz bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Ama diğer kolunu yavaşça katlayarak bu umudun üzerine bastı. Parmaklarının hafifçe titrediğini fark edip etmediğini merak etti.

Her şey normalmiş gibi davran. Onu korkutma .

O güzel kıçını buraya dikebileceği hiçbir yer yoktu. Amren'in -ve bazen Mor'un- kendisi ve diğerleri antrenman yaparken güneşlenmek için kullanmayı sevdiği şezlongları çoktan hareket ettirmişti.

Nesta kapıda kaldığında Cassian, "Seninle bir pazarlık yapacağım" derken buldu kendini.

Gözleri parladı. Fae pazarlıkları boş bir şey değildi. Feyre'yi tanıyordu. kız kardeşi buraya ilk geldiğinde Nesta'yı zaten öğrenmişti. Önlem olarak. Nesta'nın ihtiyatlı bakışlarından Feyre'nin uyarılarını iyi hatırladığını biliyordu: Fae pazarlıkları sihirle bağlıydı ve kişinin vücuduna mürekkeple yazılmıştı. Pazarlık tamamlanana kadar mürekkep solmayacaktı. Ve eğer pazarlık bozulursa... sihir korkunç bir intikam alabilir.

Cassian rahat bir duruş sergiledi. "Şu anda bir saatlik egzersiz yaparsanız, size bir iyilik borçlu olacağım."

"Senden bir iyilik istemiyorum."

"Öyleyse fiyatınızı söyleyin." Hızla atan kalbini sakinleştirmek için mücadele etti. "İstediğin her şey için bir saatlik eğitim."

"Bu senin için aptalca bir pazarlık." Gözleri kısıldı. "Seni general sanıyordum. Müzakere konusunda iyi olman gerekmiyor mu?"

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Onunla savaşmıyordu. "Senin için hiçbir stratejim yok."

Onu gözünü kırpmadan inceledi. "İstediğim herhangi bir şey?"

"Herhangi bir şey." Alaycı bir şekilde ekledi, "Senin eksiğiniz varsa bana gökten düşmemi ve başımı yere vurmamı emrediyor."

Umduğu gibi gülümsemedi. Gözleri buz parçalarına döndü. "Böyle bir şeyi yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır," dedi tereddüt etmeden.

Ağzı sıkılaştı. Sanki ona inanmıyormuş gibi. Ve—bunlar gözlerinin altındaki mor lekelerdi. Dün gece kütüphanede ne kadar çalışmıştı? Neden bu kadar geç yattığını öğrenmek akıllıca olmazdı. O savaşı başka bir zamana saklardı. Bir saat içinde, belki.

Kadın onu yeniden inceledi ve Cassian olduğu yerde durmaya, açık ve tehditkar görünmemeye ve kalbinin kanlı, uzanmış ellerinde olmadığı gibi durmaya karar verdi.

Sonunda, "İyi. Bir iyilik olacak diyelim. İstediğim boyda."

Buna izin vermek tehlikeliydi. Ölümcül. Aptal. Ama "Evet" dedi.

Elini uzattı. Son bir kez.

Elini uzatmaya devam et .

"Bir pazarlık." Onun çelik gibi ifadesini kendi ifadesiyle karşıladı. "Benimle bir saat antrenman yaparsan sana istediğin büyüklükte bir iyilik borçlu olurum."

"Kabul." Elini elinin içine kaydırdı ve sertçe salladı.

Büyü aralarında geçti ve nefesi kesildi, geri tepti.

Cassian, dört nala koşan atların oluşturduğu bir izdiham gibi, onun içine gürül gürül gürül gürül gürül gürül gürül gürül gürül atmasına izin verdi. Onu dışarı çıkardı. Gücü ne olursa olsun, pazarlığı daha yoğun hale getirmişti. Talep etmek.

Ellerini, çıplak kollarını taradı, şans ve şan için yaptığı İliryalı dövmelerin ötesinde herhangi bir dövme izi aradı. Hiçbir şey değil.

Bir yerde olmalıydı.

Gömleğini çıkardı ve gövdesinin kaslı düzlemlerini taradı. Hiçbir şey değil.

Yüzüğün bir ucuna yaslanmış dar aynaya yaklaştı, orada yalnız egzersiz yaparken tekniklerini incelemeleri için orada bıraktı. Önünde duran Cassian, omzunun üzerinden dövmeli sırtına bakarak döndü.

Orada, omurgasından aşağı kıvrılan İlirya dövmesinin ortasında ölü bir dövme belirmişti. Pusula noktaları sırtının oluğu boyunca ve yukarı doğru keskin çizgilerle yayılan, orada uzun süredir mürekkeplenmiş İlirya işaretleriyle ikizlenen sekiz köşeli bir yıldız. Yıldızın doğu ve batı noktaları kanatlarına doğru fırladı, siyah siyaha karıştı. Eşleşen birinin Nesta'nın sırtında olacağını biliyordu. Yüzüne bakarken, şimdi siyah mürekkeple işaretlenmiş çıplak tenini düşünmemeye çalıştı.

Yine de Nesta'nın gözleri aynada değildi.

Hayır, gövdesine sabitlemişlerdi. Göğsünde, karın kaslarında, çıplak kollarında. Nabzı boğazında atıyordu.

Kızın bakışları pantolonunun belinin altından eğimli kaslara sabitlenmişken hareket etmeye cesaret edemedi. Gözleri koyulaşırken değil, kirpikleri sallanırken solgun teninin üzerinde bir renk belirdi.

Kanı ısındı, derisi kemik ve kas üzerinde gerildi, sanki onun mavi-gri gözlerinin dokunuşunu hissedebiliyormuş, sanki parmakları midesinde geziniyormuş gibi. Daha düşük.

Alaycı bir açıklama yapmaktan daha iyisini biliyordu. Onu kızdırırsan hem eğitmeyi, pazarlık yapmayı ya da hayır demeyi reddetmekle kalmaz, aynı zamanda ona öyle bakmayı da bırakırdı.

Gözleri yavaşça vücudunda gezindi, oyulmuş göğüslerinde ve sol kolundan aşağı akmadan önce birinin üzerinde dönen İlirya dövmesinde oyalandı. Esnemiş olabilir. Biraz. Sesi kalın, "Hazır mısın?" demeyi başardı.

Kazan onu kaynattı, sorunun çözmeyi umduğundan daha fazla anlam taşıdığını biliyordu.

Gözlerindeki parıltıdan, anladığını biliyordu. Ama omuzlarını dikleştirdi. "Tamam. Sana bir saatlik eğitim borçluyum."

"Kesinlikle öylesin." Cassian, o kükreyen arzuyu bir kenara iterek, nefes almasına hakim oldu. Ringin ortasına doğru yürüdü ama gömleğini çıkarmayı tercih etti. Sıcak gün nedeniyle. Çünkü teni şimdi sıcak yanıyordu.

Yanındaki boşluğu işaret etti ve ona en geniş gülümsemesini gönderdi.

"Neye sahip olduğunu görelim, Archeron."

Bir pazarlık—Cassian ile. Nesta, bu sihrin aralarında geçmesine ve onu işaretlemesine izin vermesine nasıl izin verdiğini bilmiyordu, ama...

Herkes senden nefret eder.

Belki de bu deliliği kabul etmesini sağlayan tek gerçek buydu. Ondan ne gibi bir iyilik isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama... Güzel. Yüksek duvarları olan bu eğitim yüzüğü, tek tanığı gökyüzü - burada, onun elinden gelenin en iyisini yapmasına izin verebileceğini düşündü.

Cassian'ın gömleksiz olmasının bir önemi yok, altın-kahverengi tenini kaplayan yara izleri koleksiyonuyla bile müstehcenlik içindeydi. Sol göğsündeki özellikle korkunçtu - ve onun bilmediğini biliyordu. Hybern ile savaş sırasında alındı. Çabuk iyileşen vücudunda bir iz bırakacak kadar kötü olan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Özellikle savaş sırasında aldığı

yıkıcı yaranın tüm kanıtları ortadan kalkmışken. Geriye sadece dalgalanan kas ve deri kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar çok kas vardı ki hepsini sayamadı. Kaburgalarındaki kaslar. İnsanların onları orada bulabileceğini bilmiyordu. Ve pantolonunun içine akanlar, tam olarak ne istediğini gösteren altın bir ok gibi -

Nesta, çemberin ortasındaki Cassian'a yaklaşırken bu düşünceyi kafasından salladı. Bir iblis gibi sırıttı.

Bir üç adım ötede durdu, sabah güneşi saçlarını, yanaklarını ısıttı. Uzun zamandır tartışmadan ya da çekişmeden ona en yakın durduğu an buydu.

Cassian güçlü omuzlarını yuvarladı, genişleyen dövmesi hareketle birlikte değişti. "Tamam. Temel bilgilerle başlıyoruz."

"Kılıçlar?" Merdiven boşluğuna açılan kemerin solundaki duvara dayalı silah rafını gösterdi.

Ağzı yukarı kıvrıldı. "Henüz kılıç kullanmayacaksın. Hareketlerinizi, dengenizi kontrol etmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Tahta bir alıştırma kılıcını bile eline almadan önce vücudunun temel gücünü ve farkındalığını geliştireceksin." Bağcıklı çizmelerine baktı. "Ayaklar ve nefes."

Göz kırptı. "Ayak?"

"Özellikle ayak parmakların."

Tamamen ciddiydi. "Peki ya ayak parmaklarım?"

"Yere tutunmayı, ağırlığınızı dengelemeyi öğrenmek, diğer her şey için bir temel oluşturur."

"Ayak parmaklarımı çalıştıracağım."

Kıkırdadı. "İlk gün kılıç ve ok olacağını mı düşündün?"

Kibirli göt. "Kız kardeşimi antrenman çemberine attın ve tam da bunu yaptın."

"Kız kardeşin zaten sende olmayan bir beceri setine sahipti ve ayrıca zaman lüksünden de yoksundu."

Onları beslemek için avlanmak, Feyre'e bu beceriyi öğretmişti. Nesta evde güvende ve sıcakken avlanıyor ve Feyre'nin o ormana tek başına girmesine izin veriyordu. Feyre'nin geliştirdiği bu beceriler onun Yüce Fae'lere ve onların tüm korkularına karşı hayatta kalmasına izin vermişti, ama... Feyre bunlara sadece yapmaya zorlandığı için sahipti. Çünkü bunu yapacak olan Nesta değildi. Adım atmak için.

Cassian'ı dikkatle izlerken buldu. Sanki bu düşünceleri duymuş, ağırlıklarını onun üzerinde hissetmiş gibi.

"Feyre bana yay kullanmayı öğretti." Sadece birkaç ders ve uzun zaman önceydi ama Nesta hatırladı. O ve Feyre'nin müttefik olduğu birkaç zamandan biriydi.

"Bir İlirya yayı değil." Cassian aynanın yanındaki devasa yay ve sadaklarla dolu bir rafı işaret etti. Yaylar neredeyse yetişkin bir kadın kadar uzundu. "Bunlardan birini ipe dizebilecek güce sahip olmam olgun bir yetişkin olana kadar sürdü."

Nesta kollarını kavuşturdu ve parmaklarını pazılarında ritim tutturdu. "Yani burada bir saatimi ayak parmaklarımı kıpırdatarak mı geçireceğim?"

Cassian'ın sırıtışı yeniden açıldı. "Evet."

Bir noktada Nesta terlemeye başladı. Ayakları ağrıyor, bacakları jöleye döndü.

Botlarını çıkarmış ve ayak parmaklarını sıkmaya, dengesini bulmaya ve genellikle bir aptal gibi görünmeye odaklanarak Cassian'la birkaç kez durmuştu. En azından bir bacağının üzerinde, kalçasına tutunurken diğer bacağının arkasında yükseldiğini görecek kimse yoktu. Ya da ayağını bir direğe savururken, her bir çubuğa tırmanırken kendini sabitlemek için iki tahta direk kullanmak. Ya da basit bir çömelme yapmak - yanlış olduğu ortaya çıktı, ağırlığı yanlış yerleştirilmiş ve sırtı çok kavisliydi.

Hepsi basit, aptalca şeyler. Ve tamamen başarısız olduğu her şey.

Cassian, başının üstünde tahta bir sopayı tutarken ona tutunduğu çömelme yerinden kalkarken zerre kadar etkilenmemişe benziyordu. "Dik dur, önce başın."

Nesta itaat etti.

"Numara." Ona geri batmasını işaret etti. "Önce kafa. Sırtınızı bükmeyin veya öne eğilmeyin. Doğrudan ateş edin."

"Bunu yapıyorum."

"Özlüyorsun. Ayaklarınızı yere doğru itin. Başını sağa getirirken ayak parmaklarınla tut - Evet." Ayağa kalkarken baktı. Cassian az önce, "Bir tane daha yap, sonra saatimiz doldu," dedi.

Bunu derin nefesler alarak yaptı, dizleri titredi ve uylukları yakıcı bir acıyla meledi. Bitirdiğinde, başının üzerine kaldırdığı direkle kendini destekledi. "Bu kadar?"

"Eğer benimle ikinci bir saat pazarlık yapmak istemiyorsan."

"Gerçekten bana iki iyilik borçlu olmak istiyor musun?"

"Dersi bitirmek için seni burada tutacaksa, elbette."

"Bu esnemelere daha fazla dayanabileceğimden emin değilim."

"Sonra biraz nefes çalışması yapacağız ve sonra bir soğuma yapacağız."

"Soğuma nedir?"

"Daha fazla esneme." Sırıttı. Ağzını açtığında, "Vücudunuzu normal hızına döndürmeye ve daha sonra yaşayacağınız ağrıları sınırlamaya yardımcı olmak için tasarlandı" dedi.

Sesinde hiçbir küçümseme yoktu. Bu yüzden, "Peki nefes alma işi nedir?" diye sordu.

"Tam olarak kulağa nasıl geliyorsa." Bir elini karnına, tam o dalgalanan kasların üzerine koydu ve yavaşça bırakmadan önce büyük, derin bir nefes aldı. "Savaşırken gücünüz birçok yerden gelir, ancak nefesiniz en büyüklerinden biridir." Elindeki sopaya doğru başını salladı. "Birini mızrakla şişliyormuşsun gibi ileri at."

Kaşları havaya kalktı, öyle yaptı, hareketi garip ve kabaydı.

Sadece başını salladı. "Şimdi tekrar yap ve yaptığın gibi *nefes al* ."

Yaptı, hareket belirgin şekilde zayıfladı.

"Ve şimdi tekrar yap, ama itiş *gücüyle nefes ver."*

Nefesini düzene sokması bir iki saniyesini aldı, ama o itaat etti, bir nefes verirken sopayı öne doğru savurdu. Güç kollarını, vücudunu aşağı dalgalandırdı.

Nesta çubuğa gözlerini kırpıştırdı. "Farkı hissedebiliyordum."

"Hepsi bağlantılı. Nefes ve denge ve hareket. Bunun gibi hantal kaslar" - saçma bir biçimde şekillendirilmiş karnına hafifçe vurdu- "onu nasıl kullanacağını bilmediğin zaman bok demektir."

"Peki nefesini kontrol etmeyi nasıl öğreneceksin?"

Tekrar gülümsedi, ela gözleri güneşte parlıyordu. "Bunun gibi."

Böylece başka bir dizi hareket başladı, gösterdiğinde hepsi çok basit, ama onları kopyalamaya gittiğinde kendi vücudunda koordine etmesi neredeyse imkansızdı. Ama sanki ciğerleri büyük bir demir ocağının körükleriymiş gibi nefesine, nefesinin gücüne odaklandı.

Güneş daha da yükseldi, eğitim alanını geçerek gölgeleri de beraberinde sürükledi.

Nefes al. Nefes ver. Derin bir hamle, çömelme veya tek ayak üzerinde dengeleme ile vurgulanan nefesler. İlk bir saatte yaptığı tüm egzersizler, ancak şimdi eklenen nefes katmanıyla yeniden ortaya çıktı.

Nefes alıp veriyor, veriyor ve veriyor, beden ve zihin akıyor, konsantrasyonu sarsılmaz.

Cassian'ın emirleri kesindi ama nazikti, can sıkıcı olmadan cesaret vericiydi. *Tut, tut, tut - ve bırak . İyi. Yine. Yine. Yine.*

Vücudunda terden kaymayan, yüzüğün diğer ucundaki siyah bir mindere yatmasını söylerken titremeyen bir yanı yoktu. "Bekleme süresi," dedi, diz çöküp minderi okşayarak.

İtiraz edemeyecek kadar yorgundu, adeta kendini onun üzerine atıp gökyüzüne bakıyordu.

Mavi kase sonsuza kadar kavis yaptı, güneş yüzündeki terleri yaktı. Göz kamaştırıcı mavinin içinden bulutlar, onunla tamamen ilgilenmeden süzülüyordu.

Zihni o gökyüzü kadar netleşmişti, sis ve bastıran gölgeler gitmişti. "Uçmayı sever misin?" Sorunun nereden geldiğini bilmiyordu.

Aşağıya ona baktı. "Bayıldım." Bu sözlerde gerçek ortaya çıktı. “Özgürlük, neşe ve meydan okumadır.”

"Windhaven'da kanatlarını kestirmiş bir kadın dükkan sahibiyle tanıştım." Ona bakmak için başını gökyüzünden çevirdi. Yüzü gerildi. “İliryalılar bunu neden yapıyor?”

"Kadınlarını kontrol etmek için," dedi Cassian sessiz bir öfkeyle. "Eski bir gelenek. Rhys ve ben onu yasa dışı hale getirerek yok etmeye çalıştık ama Yüce Fae'ler arasında değişim biraz zaman alıyor. İliryalılar gibi inatçı eşekler için daha da uzun sürer. Emerie -tek kadın dükkân sahibi olduğu için tanıştığınız kişi olduğunu varsayıyorum- çatlaklardan sızan biriydi. Amarantha'nın saltanatı sırasındaydı ve… çatlaklardan bir sürü bok süzüldü.”

Nesta, gözlerinin sadece babası tarafından Emerie'ye yapılanlardan değil, aynı zamanda o elli yılın anılarından da musallat olduğunu anlamıştı. Suçluluk.

Ve belki de onu o anıları yeniden yaşamaktan kurtarmak, onun gözlerindeki o haksız suçluluğu kovmak içindi, hasıra yaslandı ve "Bekleyin" dedi.

"Sesin hevesli geliyor."

Onun bakışıyla tanıştı. "Ben..." Yutkundu. İnat ettiği için kendinden nefret etti ve kendini "Nefes almak başımı o kadar çok durduruyor ki..." Demeye zorladı. Korkunç. Berbat. Acınası. "Yüksek sesle."

"Ah." Anlayış yüzünü yıkadı. "Benim de."

Bir an için onun bakışlarını tuttu, rüzgarın omuzlarına kadar uzanan saç tellerini çekişini izledi. samur dokunma içgüdüsü Locks, sanki fiziksel olarak kendini tutuyormuş gibi avuçlarını paspasa bastırdı.

"Sağ." Cassian boğazını temizledi. "Sakin ol."

İyi iş çıkarmıştı. Gerçekten çok iyi.

Nesta soğuma süresini bitirdi ve kendini bir araya getirmeye ihtiyacı varmış gibi siyah matın üzerine yayıldı. Gücünü topla.

Cassian ayağa kalkıp kemerin sağındaki su istasyonuna yürüyerek izin verdi. İki bardak alıp küçük masanın üzerindeki ibrikten doldururken, "İçebildiğin kadar su içmelisin," dedi. Kendisinden bir yudum alarak onun yanına döndü.

Nesta yüzüstü, uzuvları gevşek, gözleri kapalı, güneş ışığı saçlarını yapıyor, terli teni parlıyordu. Görüntünün yükselmesini engelleyemedi: onun yatağında böyle doygun, bedeni zevkten gevşemiş yatarken.

Sertçe yutkundu. Bir gözünü açarak yavaşça oturdu ve uzattığı suyu aldı. Yutkundu, ne kadar susadığını fark etti ve ayağa kalktı. Kadının ibiğe nişan alıp, bardağını doldurup, sonunda yerine koymadan önce iki kez daha boşaltmasını izledi.

"Eğitimin ikinci saatinde ne istediğini bana hiç söylemedin," dedi sonunda.

Bir omzunun üzerinden baktı. Teni uzun zamandır görmediği bir şekilde pembeydi, gözleri parlaktı. Nefesinin ona yardım ettiğini söylemişti. Onu hallettim. Yüzündeki hafif değişikliğe bakınca buna inandı.

Yüksek yıprandığında ne olacağı görülmeye devam etti. Küçük adımlar, diye kendine güvence verdi. Küçük, küçük adımlar.

Nesta, “İkinci saat evdeydi” dedi.

Gülmedi, göz kırpmadı ama Cassian sırıttı. "Cömertsin."

Gözlerini devirdi, ama her zamanki zehri olmadan. "Kütüphaneye gitmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Nesta, arkasındaki merdiven boşluğunun kasvetiyle kemerli geçide girerken Cassian, "Dün gece söylediklerimde ciddi değildim - herkesin senden nefret etmesi hakkında."

Durdu, mavi-gri gözleri dondu. "Bu doğru."

"Değil." Bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti. "Senden nefret *etmediğimiz* için buradasın ." Boğazını temizleyerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu bilmeni istedim. Yapmadığımızı - senden *nefret* etmediğimi."

Bakışlarında ne varsa tartıyordu. Muhtemelen görmesine izin vermek akıllıcaydı. Ama sessizce, "Ve senden asla nefret etmedim Cassian," dedi.

Bununla, sanki önce kelimelerle, sonra onun adını kullanarak onu karnına vurmamış gibi, kapıdan içeri girdi.

Tuttuğu nefesi ancak merdivenlerden aşağı kaybolana kadar serbest bıraktı.

BÖLÜM

13

Açlıktan ölüyordu. Kitap üstüne kitap rafa kaldırırken Nesta'yı meşgul eden tek düşünce buydu. Bu ve vücudu ne kadar ağrılıydı. Kütüphanenin rampasında bir aşağı bir yukarı yürüdüğü her ayağıyla kalçaları yanıyordu, dinlenme yerine kaldırdığı her kitapla kolları dayanılmaz bir biçimde gergindi.

Bu kadar ağrı, sadece esneme ve denge egzersizlerinden. Cassian'ın yaptığına benzer bir antrenmanın ona neler yapabileceğini düşünmek istemiyordu.

Bu kadar zayıf olduğu için acınasıydı. Yüzünü buruşturmadan bir adım bile yürüyememek şu an için acınası.

Sakin ol, kıçım, diye homurdandı, eline bir cilt tutuşturarak. Başlığa baktı ve sırıttı. Bu katın diğer tarafına aitti - merkezi atriyum boyunca ve uçsuz bucaksız koridorda beş dakikalık iyi bir yürüyüş. Zonklayan bacakları orada yarı yolda çok iyi verebilir.

Midesi gurulduyordu. "Seninle sonra ilgileneceğim," dedi kitaba ve sepetinde kalan diğer kitaplara göz attı. Neyse ki ya da ne yazık ki hiçbirinin kitabın ait olduğu bölümde rafa kaldırılması gerekmiyordu. Arabayı oraya kadar sürüklemek yorucu olurdu - daha iyi tek bir kitabı teslim etmek aslında anlamsız bir yolculuk olsa bile, sadece cildi taşımak.

Zamanında yapacak daha iyi bir şeyi olduğundan değil. Onun günü. Onun hayatı.

Antrenman halkası seviyelerinde ve yukarıdaki seviyelerde hissettiği netlik tekrar buğulandı. Kafasında yakalamayı başardığı sakin ve sessiz ne varsa, duman gibi dağılmıştı. Sadece hareket etmek onu uzak tutabilirdi.

Nesta gerekli bir sonraki rafı buldu - görünürde tabure olmadan başının epeyce yukarısında. Parmak uçlarında yükseldi, bacakları itiraz edercesine

çığlık atıyordu ama çok yüksekti. Nesta, bir dişi için daha uzun taraftaydı, Feyre'nin iki santim yukarısında duruyordu, ama bu raf erişilemezdi. Homurdanarak, kollarını gererek parmak uçlarıyla kitabı rafa kaldırmaya çalıştı.

"Oh iyi. Bu sensin," dedi tanıdık bir kadın sesi sıranın aşağısından. Nesta arkasını döndüğünde, Gwyn'in hızla ona doğru yürüdüğünü, kolları kitaplarla dolu olduğunu ve loş ışıkta parıldayan bakırımsı saçlarını keşfetti.

Nesta kendini tamamen ayaklarının üzerine bırakırken hoş görünme zahmetine girmedi.

Gwyn, sonunda ne yaptığını anlamış gibi başını eğdi. "Büyü kullanarak rafa kaldıramaz mısın?"

"Numara." Kelime soğuk ve asık suratlıydı.

Gwyn'in kaşları birbirine doğru seğirdi. "Bana her şeyi *elle rafa koyduğunu mu söylemek istiyorsun* ?"

"Başka nasıl yapardım?"

Gwyn'in deniz mavisi gözleri kısıldı. "Gücün var ama değil mi?"

"Seni ilgilendirmez." Bu kimsenin endişesi değildi. Yüksek Fae'nin her zamanki hediyelerinden hiçbirine sahip değildi. Onun gücü—o *şey* — tamamen yabancıydı. Grotesk.

Ama Gwyn omuz silkti. "Çok iyi." Kitaplarını Nesta'nın kollarına attı. "Bunlar geri dönebilir."

Nesta kitapların ağırlığı altında sendeledi ve dik dik baktı.

Gwyn bu bakışı görmezden geldi, onun yerine sesini alçaltmadan önce etrafına baktı. Lavinia'nın *Büyük Savaş* kitabının yedinci cildini gördünüz mü ?

Nesta hafızasını taradı. "Numara. Ben buna rastlamadım."

Gwyn kaşlarını çattı. "Rafında yok."

"Yani başkasında var."

"Korktuğum şey buydu." Dramatik bir nefes verdi.

"Neden?"

Gwyn'in sesi, komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Ben çok... talepkar biri için çalışıyorum."

Hafıza Nesta'yı çekiştirdi. Clotho ona geçen gün Merrill adında biri söylemişti. Sağ eli. "Anladığım kadarıyla o kişiden hoşlanmıyorsun?"

Gwyn raflardan birine yaslandı ve kollarını rahibesinin cüppesini gizleyen bir kayıtsızlıkla çaprazladı. Yine kukuleta takmamıştı ve başında mavi taş yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, buradaki kadınların çoğunu kız kardeşim olarak görsem de, hoş görmeyeceğim birkaç kadın var."

Nesta homurdandı.

Gwyn tekrar sıraya baktı. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun." Gölgeler gözlerini kapladı - Nesta'nın orada gördüğü ilk şey. "Hepimiz dayandık..." Şakağını ovuşturdu. "Yani nefret ediyorum, buradaki kız kardeşlerimden herhangi biri hakkında kötü konuşmaktan bile *nefret ediyorum .* Ama Merrill tatsız. Herkese. Clotho'yu bile."

"Yaşadıkları yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," dedi Gwyn. "Tek bildiğim, Merrill ile çalışmak ve araştırmasına yardım etmekle görevlendirildiğim ve ufacık bir hata yapmış olabileceğim." Yüzünü buruşturdu.

"Nasıl bir hata?"

Gwyn karartılmış tavana doğru içini çekti. "Dün *Büyük Savaş'ın yedinci cildini* bir yığın başka kitapla birlikte Merrill'e teslim etmem gerekiyordu ve *yemin edebilirdim* ama bu sabah onun ofisindeyken yığına baktım ve gördüm. Onun yerine sekizinci cildi vermiştim."

Nesta gözlerini devirmeyi dizginledi. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"Bugün okumak için orada olmadığında beni öldürecek." Gwyn ayaktan ayağa zıpladı. "Her an olabilir. Yapabildiğim anda kaçtım ama kitap rafta değil." Kıpırdanmasını durdurdu. "Kitabı bulsam bile, onu yığına koyarken beni görürdü."

"Ve ona söyleyemez misin?" Gwyn öldürme konusunda ciddi olamazdı. Perilerle olsa da, Nesta bunun bir olasılık olabileceğini düşündü. Burası barıştan biri olmasına rağmen.

"Tanrılar, hayır. Merrill hataları kabul etmez. Kitabın orada olması gerekiyordu, ona orada olduğunu *söyledim* ve… Her şeyi berbat ettim." Rahibenin yüzü bembeyaz oldu. Neredeyse hasta görünüyordu.

"Neden fark eder?"

Bu olağanüstü gözlerde duygu kıpırdandı. "Çünkü başarısız olmayı sevmiyorum. Yapamam *…* " Gwyn başını salladı. "Daha fazla hata yapmak istemiyorum."

Nesta bu ifadeyi nasıl açacağını bilmiyordu. Bu yüzden sadece "Ah" dedi.

Gwyn devam etti, "Bu dişiler beni içeri aldı. Bana barınak, şifa ve aile verdi." Yine iri gözleri karardı. "Onları hiçbir şeyde başarısızlığa uğratmaya dayanamam. Özellikle Merrill gibi talepkar biri. Önemsiz görünse bile."

Takdire şayan, gerçi Nesta bunu kabul etmekte isteksizdi. "Geldiğinden beri bu dağdan ayrıldın mı?"

"Numara. İçeri girdikten sonra, ayrılma vaktimiz gelmedikçe - genel olarak dünyaya geri dönme - gitmiyoruz. Bazılarımız sonsuza kadar kalsa da."

"Ve bir daha gün ışığını göremeyecek misin? Hiç temiz hava hissetmedin mi?"

“Yurtlarımızda pencerelerimiz var.” Nesta'nın kafası karışmış bir ifadeyle, "Dağın yamacında göz alıcı görünüyorlar. Sadece Yüce Lord biliyor, çünkü onlar onun büyüsü. Ve şimdi sen, sanırım."

"Ama gitmiyor musun?"

"Hayır," dedi Gwyn. "Yapmıyoruz."

Nesta, konuşmanın burada bitmesine izin verebileceğini biliyordu ama sordu, "Peki kütüphanede olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun? Dini şeylerinizi mi uyguluyorsunuz?”

Gwyn yumuşak bir kahkaha attı. "Kısmen. Anneyi, Kazanı ve Var Olan Güçleri onurlandırıyoruz. Şafakta, alacakaranlıkta ve her mübarek günde bir ayinimiz var.”

Gwyn burnundan soluduğu için Nesta tiksinmiş bir ifade takınmış olmalı. "Bütün bunlar o kadar sıkıcı değil. Servisler güzel, şarkılar bir müzik salonunda duyabileceğiniz kadar adil.”

Bu kulağa oldukça ilginç geliyordu .

Gwyn, "Alacakaranlık ayinlerinden hoşlanırım," diye devam etti. “Müzik her zaman onun en sevdiğim yanıydı, biliyorsun. Yani, burada değil. Buraya gelmeden önce bir rahibeydim -hala bir rahibeydim." Sessizce bir gölge ekledi, "In Sangravah."

Bu isim Nesta'ya tanıdık geldi ama çıkaramadı.

Gwyn başını salladı, yüzü yeterince solgundu ve çilleri büyük bir rahatlamayla göze çarpıyordu. "Nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce Merrill'e dönmem gerekiyor. Ve o kitabı yığında bulamayınca postumu kurtarmanın bir yolunu bul.” Çenesini Nesta'nın elindeki kitaplara yasladı. "Bunun için teşekkürler."

Nesta sadece başını salladı ve rahibe gitti, bakırımsı kahverengi saçları gözden kaybolmuştu.

Gwyn'in yanında bu kadar uzun süre hareketsiz kalması, yeniden yürümeye başlamasını neredeyse imkansız kılsa da, minimum irkilme ve homurdanmayla arabasına geri döndü.

Birkaç rahibe, ya doğrudan yanından geçerek ya da yukarıdaki ya da aşağıdaki seviyelerden birinde tamamen sessiz bir şekilde sürüklendi. Bütün bu yer tamamen sessizdi. Tek parça renk ve ses Gwyn'den geldi.

Ölümsüz yaşamının sonuna kadar burada, toprağın altında kilitli kalacak mıydı?

Utanç verici görünüyordu. Gwyn'in katlanmak zorunda olduğu şey anlaşılabilir, evet - bütün bu dişilerin katlandıkları ve hayatta kaldıkları şey. Ama aynı zamanda ayıp.

Nesta bunu neden yaptığını bilmiyordu. Kütüphanenin sessiz havasına, "Bana bir iyilik yapar mısın?" demeden önce neden etrafta kimsenin kalmamasını bekledi?

Toz ve loşlukta bir duraksama, kıvranan bir ilgi hissettiğine yemin edebilirdi. Bu yüzden, "Bana *Büyük Savaş'ın* yedinci cildini getirebilir misin?" diye sordu . Lavinia adında biri tarafından." Evin yemeğini göndermekte hiçbir sorunu yoktu - belki onun için kitabı bulabilirdi.

Nesta yine o ilgi duraklamasını, ardından ani bir boşluk hissettiğine yemin edebilirdi.

Sonra, gümüş harflerle gri deri ciltli bir kitap yığınının üzerine düştüğünde arabasında bir gümbürtü duyuldu. Nesta'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Teşekkürler." Yumuşak, ılık bir esinti, aralarında sıcak bir selamlama ve vedalaşmayla dolaşan bir kedi gibi bacaklarının yanından geçti.

Bir sonraki rahibe geçtiğinde Nesta ona yaklaştı. "Affedersiniz."

Dişi öyle hızlı durdu ki, solgun cübbesi de onunla birlikte sallandı, kapüşonunun üzerindeki mavi taş yumuşak gün ışığında parıldıyordu. "Evet?" Sesi yumuşak, nefes kesiciydi. Kıvırcık siyah saçları cüppesinden görünüyordu ve zengin kahverengi teni güzel, narin ellerinde parlıyordu. Clotho gibi o da kukuletasını yüzüne geçirdi.

"Merrill'in ofisi - nerede?" Nesta arkasındaki arabayı işaret etti. "Onun için birkaç kitabım var ama nerede çalıştığını bilmiyorum."

Rahibe işaret etti. "Üç kat yukarı - İkinci Seviye - koridorun sonunda, sağınızda."

"Teşekkürler."

Rahibe, sanki o sosyal etkileşim anı bile çok fazlaymış gibi aceleyle ilerledi.

Ama Nesta üç kat yukarıdaki kata baktı.

Ağrıyan vücudu gizli çalışmayı kolaylaştırmadı, ama Nesta insafsızca yukarı çıkarken kimseyle karşılaşmadı. Kapalı ahşap kapıyı tıklattı.

"Girmek."

Nesta, odanın uzak tarafında bir masa ve her iki uzun duvarda da sıralanmış iki kitap rafının bulunduğu dikdörtgen bir hücrenin kapısını açtı. Masanın solunda küçük bir palet yatıyordu, düzgünce hizalanmış bir battaniye ve yastık. Sanki sırtı Nesta'ya dönük olan kukuletalı rahibe bazen yatakhaneye dönüp uyumaya zahmet edemiyormuş gibi.

Gwyn'den iz yok. Nesta, sözde başarısızlığından dolayı görevden alınıp alınmadığını merak etti.

Ama Nesta odaya birkaç adım attı ve "İstediğiniz kitapları getirdim" demeden hemen önce rafı gözden geçirdi.

Kadın işinin üzerine eğildi, kaleminin tırmalaması odayı doldurdu. "İyi." Pek dönüş yapmadı. Nesta diğer rafı taradı.

Büyük Savaş'ın sekizinci cildi . Nesta, rahibenin başını kaldırdığında ona doğru sessizce bir adım atmıştı. “Daha fazla kitap istemedim. Gwyneth nerede? Yarım saat önce dönmüş olmalıydı."

Nesta, olabildiğince yumuşak ve aptalca, "Gwyneth kim?" diye sordu.

Merrill buna döndü ve Nesta şaşırtıcı derecede genç ve şaşırtıcı derecede güzel bir yüzle karşılandı. Tüm Yüksek Faeler güzeldi ama Merrill, Mor'u bile sıkıcı gösteriyordu.

Taze kar gibi beyaz saçları, teninin açık kahverengisiyle tezat oluşturuyordu ve gözleri alacakaranlık gökyüzünün renginde bir, iki kez yanıp söndü. Sanki yaptığı işe değil de buraya ve şimdiye odaklanıyormuş gibi. Nesta'nın derilerini, örgülü saçlarının üzerinde herhangi bir cüppe ya da taş olmadığını fark etti ve “Sen kimsin?” Diye sordu.

"Nesta." Kitapları kucağına aldı. "Bunları sana getirmem söylendi."

Büyük Savaş'ın sekizinci cildi sadece birkaç santim ötedeydi. Bir elini soluna uzatırsa, raftan kapabilirdi. Kollarındaki yığından yedinci ciltle değiştirin.

Merrill'in olağanüstü gözleri kısıldı. Nesta kadar genç görünüyordu, yine de etrafında sıradan bir enerji vızıldıyordu. "Sana bu emirleri kim verdi?"

Nesta gözlerini kırpıştırdı, aptallığın portresi. "Bir rahibe."

Merrill'in dolu ağzı gerildi. " *Hangi* rahibe?"

Gwyn bu kadınla ilgili değerlendirmesinde haklıydı. Onunla çalışmak için görevlendirilmek bir onurdan çok bir ceza gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Hepiniz o kapüşonluları giyiyorsunuz.”

"Bunlar tarikatımızın kutsal kıyafetleri kızım. *O davlumbazlar* değil .” Merrill kağıtlarına döndü.

Nesta, dişiyi kızdıracağı için sordu, "Yani bu kitapları sen istemedin, Roslin?"

Merrill kalemini fırlattı ve dişlerini gösterdi. " *Roslin* olduğumu mu düşünüyorsun ?"

"Bana bu kitapları Roslin'e getirmem söylendi ve birisi senin-onun ofisi burada olduğunu söyledi."

“Roslin *Dördüncü Seviyede* . Ben *İkinci Seviyedeyim* .” Sanki bir tür hiyerarşi ima ediyormuş gibi söyledi.

Nesta tekrar omuz silkti. Ve cehennemden zevk almış olabilir.

Merrill köpürdü, ama işine geri döndü. "Roslin," diye mırıldandı. "Dayanılmaz, duygusuz Roslin. *Sonsuz* gevezelik."

Nesta gizlice elini solundaki rafa uzattı.

Merrill başını salladı ve Nesta kolunu yanına indirdi. "Beni bir daha asla rahatsız etme." Merrill kapıyı işaret etti. "Çık dışarı ve kapıyı arkandan kapat. O aptal Gwyneth'i görürsen, ona *hemen burada beklendiğini söyle."*

"Özür dilerim," dedi Nesta, gözlerindeki sıkıntı parıltısını uzak tutamıyordu ama Merrill çoktan masasına dönüyordu.

Şimdi olması gerekiyordu.

Bir gözü rahibeye bakan Nesta kıpırdadı.

Hareket eden kitapların fısıltısını bastırmak için öksürdü. Ve Merrill başını tekrar çevirdiğinde, Nesta onun rafa bakmadığından emin oldu. *Büyük'ün* yedinci cildi nerede *Savaş* , şimdi Nesta'nın kollarındaki diğer kitapların üzerinde duran sekizinci cildin yerine geçmişti.

Nesta'nın kalbi tüm vücudunda çarpıyordu.

Merrill tısladı, "Ne için oyalanıyorsun? *Çık dışarı* ."

Özür dilerim, diye tekrarladı Nesta, beline eğilerek ve gitti. Kapıyı arkasından kapat.

Ve ancak sessiz salonda durduğunda gülümsemesine izin verdi.

Gwyn'i Merrill'i bulduğu gibi buldu: Bir rahibeye sorarak, bu diğerinden daha sessiz ve içine kapanıktı. O kadar titriyordu ve gergindi ki Nesta bile en nazik sesini kullanmıştı. Ve birinci kat okuma alanına doğru yürürken kalbindeki ağırlığı bir türlü atamadı. Sessiz, mağara gibi alanın karşısında, masadan masaya atılan kitap yığınlarına bakarken Gwyn'in yumuşak şarkısını duymak kolaydı. Umutsuzca kayıp cildi bulmaya çalışıyorum.

Gwyn'in neşeli şarkısının sözleri Nesta'nın bilmediği bir dildeydi, ama bir anlığına Nesta dinlemesine izin verdi - kıvrımlı bir kolaylıkla yükselen ve düşen saf, tatlı sesin tadını çıkarmak için.

Gwyn'in saçı şarkısıyla daha parlak görünüyordu, cildi çağıran bir ışık yaydı. Herhangi bir dinleyiciyi içeri çekmek.

Ama Merrill'in uyarısı, Gwyn'in sesinin güzelliğinde yankılandı ve Nesta boğazını temizledi. Gwyn hızla ona doğru döndü, çilli yüzü şaşkınlıkla aydınlanırken bile parıltısı soldu. "Tekrar merhaba" dedi.

The Great War'ın yalnızca sekizinci cildini genişletti . Gwyn nefesini tuttu.

Nesta ona kötü bir gülümseme gönderdi. “Bu uygunsuz bir şekilde rafa kaldırıldı. Onu doğru kitapla değiştirdim.”

Gwyn'in bundan daha fazlasına ihtiyacı yokmuş gibi göründü, neyse ki kitabı bir hazine gibi göğsüne bastırdı. "Teşekkürler. Az önce beni korkunç bir dil kırbaçlamasından kurtardın."

Nesta kitaba tek kaşını kaldırdı. "Zaten Merrill neyi araştırıyor?"

Gwyn kaşlarını çattı. "Birçok şey. Merrill harika. Korkunç ama harika. Buraya ilk geldiğinde, farklı alemlerin, farklı dünyaların varlığına ilişkin teorilere takıntılıydı. Farkında bile olmadan üst üste yaşamak. Tek bir varoluş mu, bizim varlığımız mı, yoksa aynı alanı işgal eden ama zamanla ve bir sürü başka şeyle ayrılan dünyaların örtüşmesi mümkün mü, size açıklamaya bile başlayamıyorum çünkü zar zor anlıyorum. onları kendim."

Nesta'nın kaşları kalktı. "Yok canım?"

"Bazı filozoflar buna benzer on bir dünya olduğuna inanırlar. Ve bazıları *yirmi altı tane olduğuna inanıyor* , sonuncusu Zaman'ın kendisi, ki..." Gwyn'in sesi bir fısıltıya dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, ilk araştırmalarından bazılarına baktım ve teorilerini ve formüllerini okurken gözlerim kanadı."

Nesta güldü. "'Tahmin edebiliyorum. Ama şimdi başka bir şey mi araştırıyor?"

"Evet, Kazan'a teşekkürler. Valkyrielerin kapsamlı bir tarihini yazıyor."

"DSÖ?"

"Başka bir bölgeden bir kadın savaşçı klanı. İliryalılardan bile daha iyi savaşçılardı. Valkyrie adı sadece bir unvandı ama İliryalılar gibi bir ırk değillerdi. Genellikle doğumdan ya da erken çocukluktan itibaren toplanan her tür Fae'den geliyorlardı. Üç aşamalı eğitimleri vardı: Acemi, Bıçak ve son olarak Valkyrie. Bir olmak, onların topraklarındaki en büyük şerefti. Artık onların toprakları gitti, başkalarının eline geçti."

"Ve Valkyrieler de mi gitti?"

"Evet." Gwyn içini çekti. "Valkyrieler binlerce yıldır vardı. Ama savaş - birkaç yüz yıl önce- çoğunu silip süpürdü ve hayatta kalan birkaç kişi hızla yaşlılığa dönüşecek kadar yaşlıydı ve sonra öl. Utançtan, efsane iddia ediyor. Kaybettikleri savaşların utancıyla yüzleşmek ve kız kardeşleri olmadığı halde hayatta kalmaktansa kendilerini ölüme terk ettiler . "

"Onları hiç duymadım." Hem seçimiyle hem de insan dünyasının bu konudaki eğitim eksikliğinden dolayı Fae tarihi hakkında çok az şey biliyordu.

"Valkyrie tarihi ve eğitimi çoğunlukla sözlüydü, bu yüzden elimizdeki tüm hesaplar, geçen tarihçiler, filozoflar ya da tüccarlar ne yazmışsa onun aracılığıyladır. Sadece çeşitli kitaplara dağılmış küçük parçalar. Birkaç değerli parşömen dışında birincil kaynak yok. Merrill, hepsini tek bir ciltte derlemeye başlamak için yıllar önce kafasına koymuştu. Tarihleri, eğitim teknikleri."

Nesta daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama arkalarında bir yerde bir saat çaldı. Gwyn sertleşti. "Çoktan gittim. Çok kızacak." Merrill gerçekten olurdu. Gwyn okuma alanının ötesindeki rampaya doğru döndü. Ama durdu, omzunun üzerinden baktı. "Ama yanlış kitapla olacağı kadar kızgın değil." Nesta'ya gülümseyerek baktı. "Teşekkürler. Sana borçlandım."

Nesta ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Birşey değildi."

Gwyn'in gözleri parladı ve Nesta orada parlayan duygudan kaçamadan

rahibe Merrill'in odasına doğru koştu, cüppeleri arkasında uçuştu.

Nesta, tamamen yorgunluktan ya da Merrill'in aldatıldığını fark edip onu öldürmeye geldiğini fark etmeden, her ikisi de büyük başarı olarak gördüğü odasına girmeden odasına gitti.

Yatak odasının masasında bekleyen sıcak bir yemek buldu ve et, ekmek ve kavrulmuş sebzelerin karışımını parçalamadan önce zar zor oturdu. Tekrar ayağa kalkmak zor oldu ama sıcak bir banyonun şimdiden buharlaşmaya başladığı banyosuna gitti.

Küvete girmek tüm konsantrasyonunu gerektiriyordu, bir ayağını kaldırıyordu. lezzetli ısı içini kapladığında rahatlayarak inledi. Vücudu hareket edebilecek kadar gevşeyene kadar orada yattı ve bir gecelik giyme zahmetine girmeden ısıtılmış çarşafların üzerine düştü.

Bu gece merdivenleri denemek olmazdı. Hiçbir rüya onu uyandırmadı.

Nesta uyudu, uyudu ve uyudu, ancak bir noktada kapısının açılacağına yemin edebilirdi. Odasını tanıdık, çağıran bir kokunun doldurduğuna yemin edebilirdi. Uykulu bir el ile ona doğru uzandı ama çoktan gitmişti.

Chapter Fourteen**BÖLÜM**

14

Cassian boş kapıya bakmamaya çalışarak antrenman sahasında durdu.

Nesta kahvaltıya gelmemişti. O da akşam yemeğine gelmediği için akışına bırakmıştı, ama bunun nedeni yatağında üşümüş olmasıydı. Çıplak. Veya ona yakın.

Başını onun odasına soktuğunda hiçbir şey görmemişti -en azından, aklını işe yaramaz hale getirecek kadar karıştırmış olabilecek hiçbir şey- ama kadının çıplak omzu yeterince öneride bulunmuştu. Onu uyandırmayı ve yemek yemesi için ısrar etmeyi tartışmıştı ama Ev devreye girmişti.

Kapısının yanında içi boş tabaklarla dolu bir tepsi belirmişti.

Sanki Ev ona tam olarak ne kadar yediğini gösteriyordu. Ev ona yedirdiği şeyden *gurur duyuyormuş gibi.*

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandı havaya ve tepsi gözden kayboldu. Bunu Rhys'e daha sonra sormayı aklına not etti - Hanenin duyarlı olup olmadığı. Beş yüzyıldır Yüce Lordunun bundan bahsettiğini hiç duymamıştı.

Yatak odasında, banyosunda yaptığı pis şeyleri düşününce - kahretsin, buradaki odaların çoğunda - Ev'in onu *izlediği fikri* ... Kazan onu canlı canlı kaynatıyor.

Böylece Cassian, Meclis'in en azından yemeği odasına getirmiş olmasını umarak, Nesta'nın kahvaltıya kadar uyumasına izin vermişti. Ama bu, onun gelip gelmeyeceğini bilmediği anlamına geliyordu. Dün onunla bir pazarlık yapmıştı ve bugün en azından onunla tanışıp tanışmayacağını görmek için buraya gelecekti. Dünün şans eseri olmadığını kanıtla.

Dakikalar aktı.

Belki de umut etmek aptallıktı. Bir dersin yeterli olabileceğini düşünmek—

Boğuk bir küfür, kemerin ötesindeki merdiven boşluğunu doldurdu. Her bir çizme sıyrık yavaş hareket ediyor gibiydi.

Lanetleri yaklaştıkça nefes almaya cesaret edemedi. İnç inç. Sanki merdivenleri tırmanması çok uzun zaman alıyormuş gibi.

Sonra oradaydı, eli duvara dayamıştı, yüzünde öyle bir mutsuzluk ifadesi vardı ki Cassian güldü.

Nesta kaşlarını çattı, ama sadece dizlerini sallayarak rahatlayarak, "Anlamalıydım," dedi.

" *Neyi anladın* mı?" Ondan beş adım ötede durdu.

"Merdivenleri tırmanamayacak kadar ağrın olduğu için geç kalacağını."

Kemerli geçidi işaret etti. "Buraya geldim, değil mi?"

"Doğru." Göz kırptı. "Bunun ısınmanın bir parçası sayılmasına izin vereceğim. Bacaklarındaki kasları gevşetmek için."

"Oturmam gerekiyor."

"Ve tekrar ayağa kalkamama riskini mi alıyorsun?" Sırıttı. "Şans değil." Yanındaki boşluğa başını salladı. "Uzanır."

diye homurdandı. Ama pozisyon aldı.

Ve Cassian ona hareketleri öğretmeye başladığında, dinledi.

İki saat sonra Nesta'nın vücudundan ter boşandı ama en azından ağrı dinmişti. *Laktik asidi kaslarınızdan çıkarmanız gerekir - bu* Canını *ne acıyor* , demişti Cassian ilk otuz dakika boyunca durmadan şikayet ettiğinde. Bu her ne demekse.

Bulutlu gökyüzünü içine çekerek tekrar nefes nefese siyah hasırın üzerine yattı. Arada sırada yüzüğün yanından geçen sis dalları ile dünden çok daha canlıydı.

"Acı olmayı ne zaman bırakırım?" diye sordu Cassian'a nefes nefese.

"Asla."

Başını ona doğru çevirdi, becerebildiği kadar hareket etti. " *Asla mı?* "

"Eh, daha iyi oluyor," diye düzeltti ve ayağa kalktı. "İzin verirseniz?"

Ne sorduğunu bilmiyordu ama başını salladı.

Cassian ellerini hafifçe onun bileğine doladı, teni ayağına değdi ve bacağını yukarı kaldırdı. Uyluğunun arkasındaki bir kas itiraz edercesine çığlık atarken tısladı, o kadar sıktı ki dişlerini gıcırdattı. "Bacağını sana doğru ittiğimde nefes al," diye emretti.

Bacağını daha yükseğe kaldırmadan önce nefes vermesini bekledi. Uyluğundaki gerginlik o kadar fazlaydı ki, çıplak ayak bileğindeki nasırlı, sıcak

ellerini, bacaklarının arasında nasıl diz çöktüğünü düşünmeyi bıraktı, o kadar yakındı ki, duvarın kırmızı kayasına bakmak için başını çevirdi.

"Yine," dedi ona ve o nefesini vererek bir santim daha kazandı. "Yine. Cauldron, hamstringlerin kırılacak kadar sıkı."

Nesta itaat etti ve santim santim kazanarak bacağını yukarı doğru uzatmaya devam etti.

Acı hafifliyor, dedi Cassian bir an sonra, sanki onun bacağını göğsüne bastırmıyormuş gibi. “Yine de sonunda zar zor yürüyebildiğim çok günüm var. Ve bir savaştan sonra? Bundan tek başıma kurtulmak için bir haftaya ihtiyacım var.”

"Biliyorum." Gözleri onunkileri buldu ve o açıkladı, "Yani - seni gördüm. Savaşta."

Onu bilinçsizce sürüklenirken gördüm, bağırsakları dışarı sarkmış. Onu gökyüzünde gördüm, onun için çığlık atıp onu kurtarana kadar ölüm ona doğru koştu. Onu yerde, kırık ve kanlar içinde gördü, Hybern Kralı ikisini de öldürmek üzereydi...

Cassian'ın yüzü yumuşadı. Sanki hangi anıların onu savurduğunu biliyormuş gibi. “Ben bir askerim Nesta. Bu benim görevlerimin bir parçası. Kim olduğumun bir parçası."

Duvara doğru baktı ve diğerine başlamadan önce bacağını indirdi. O hamstringdeki gerginlik dayanılmazdı.

Acıya karşı gözlerini kapattığında, "Ne kadar çok esnetirsen," diye açıkladı, "daha fazla hareket kabiliyeti kazanırsın." Antrenman halkasının zeminine yerleştirilmiş ip merdivene doğru başını salladı, burada onu yukarı ve aşağı, dizleri göğsüne, kutuların her birinin içinde beş dakika boyunca durmadan çalıştırdı. "Ayaklarının üzerinde çeviksin."

"Kızken dans dersleri aldım."

"Yok canım?"

“Her zaman fakir değildik. On dört yaşıma kadar babam bir kral kadar zengindi. Ona Tüccarların Prensi dediler.”

Ona geçici bir gülümseme gönderdi. "Ve sen onun prensesi miydin?"

Buz onu kırdı. "Numara. Elain onun prensesiydi. Feyre bile benim olduğumdan daha çok onun prensesiydi.”

"Peki sen neydin?"

"Ben annemin yaratığıydım." Bunu o kadar soğuk söylemişti ki neredeyse dili donmuştu.

Cassian dikkatle, "Nasıl biriydi?" dedi.

"Benim daha kötü bir versiyonum."

Kaşları birbirine seğirdi. "BEN …"

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Güneş ışığı bile onu ısıtamadı. Bacağını onun elinden çekip oturdu, aralarındaki mesafeye ihtiyaç duydu.

Ve tekrar konuşacakmış gibi göründüğü için Nesta düşünebildiği tek şeyi söyledi. "İki yıl önce Sangravah'taki rahibelere ne oldu?"

Tamamen hareketsiz gitti.

Korkunçtu. Öldürmeye, savunmaya, kendini kana bulamaya hazır bir erkeğin dinginliği. Ama "Neden?" diye sorarken sesi son derece sakindi.

"Ne oldu?"

Ağzı gerildi ve bir kez yutkunarak, "Hybern o zamanlar Kazan'ı arıyordu - ayaklarının parçalarını. Biri Sangravah'taki tapınakta gizlenmişti, gücü bin yıl boyunca rahibelerin armağanlarını beslemek için kullanılıyordu. Hybern bunu öğrendi ve onu geri almak için en ölümcül ve en acımasız savaşçılarından oluşan bir birlik gönderdi." Yüzünü soğuk bir öfke kapladı. "Rahiplerin çoğunu spor olsun diye katlettiler. Ve buldukları herkese tecavüz ettiler."

Korku, buz gibi ve derin, içinden geçti. Gwyn'in sahip olduğu...

"Onlardan biriyle tanıştın," diye sordu, "kütüphanede mi?"

Sözleri bulamayınca başını salladı.

Öfkesini kendine geri topluyormuş gibi gözlerini kapadı. "Mor'un bir tane getirdiğini duydum. Oradan ilk çıkan Azriel'di ve kalan Hybern askerlerinden herhangi birini öldürdü, ama o noktada..." Ürperdi. "Diğer kurtulanlara ne olduğunu bilmiyorum. Ama birinin burada yaralanmasına sevindim. Güvenli, yani. Anlayan ve yardım etmek isteyen insanlarla."

Ben de öyle, dedi Nesta sessizce.

Şaşırtıcı derecede gevşek bacaklar üzerinde yükseldi ve onlara göz kırptı. "O kadar acımıyorlar."

"Germek," dedi Cassian, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. "Uzatmayı asla

unutma."

Bahar Mahkemesi Cassian'ı kaşındırdı. Bunun, onu yöneten piçle pek ilgisi olmadığını anlamıştı, daha çok toprakların sonsuz baharda uzandığı gerçeğiydi. Bu, en az bir düzine böceğin üzerinde gezindiğinden emin olana kadar, polen tüylerinin sürüklendiği, burnunun akmasına ve derisinin kaşınmasına neden olduğu anlamına geliyordu.

Çıtırmayı kes, dedi Rhys, çiçek açan bir elma bahçesinden geçerken ona bakmadan. Bugün görülecek kanat yok.

Cassian elini göğsünden indirdi. "Burası tüylerimi diken diken ediyorsa elimde değil."

Rhys, üstlerindeki çiçek açan ağaçlardan birini işaret ederek homurdandı, taçyaprakları kar gibi kalındı. "Korkulan general, mevsimsel alerjilerle devrildi."

Cassian gereksiz yere yüksek sesle burnunu çekti ve Rhys'den tam bir kıkırdama aldı. İyi. Yarım saat önce kardeşiyle tanıştığında Rhys'in gözleri mesafeli, yüzü ciddiydi.

Rhys, Tamlin'in bir zamanlar güzel olan malikanesinin kuzeyinde bulunan meyve bahçesinin ortasında durdu.

Öğleden sonra güneşi Cassian'ın başını ısıttı ve tüm vücudu bu kadar çok kaşınmasaydı kadifemsi çimenlerin üzerine uzanıp kanatlarını güneşleyebilirdi. "Kaşıntıyı durdursaydı, hemen şimdi cildimi soyardım."

Arkalarından bir ses, "Görmek istediğim bir manzara var," dedi ve Cassian, Eris'i bir buçuk metre ötedeki bir ağacın dibinde dururken bulduklarında hoş görünmeye zahmet etmedi. Pembe ve beyaz çiçeklerin arasında, soğuk yüzlü Sonbahar Sarayı varisi gerçekten peri gibi görünüyordu - sanki ağaçtan dışarı adım atmış ve tek efendisi dünyanın kendisiymiş gibi.

Eris, diye mırladı Rhys, ellerini ceplerine sokarak. "Bir zevk."

Eris, Rhys'e başını salladı, kızıl saçları çiçekli dalların arasından sızan güneş ışığında benekliydi. "Sadece birkaç dakikam var."

Bu görüşmeyi sen istedin, dedi Cassian kollarını kavuşturarak. “Öyleyse onunla çık.”

Eris ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Eminim teklifimi Rhysand'a rapor etmişsindir."

"Yaptı," dedi Rhys, koyu renk saçları yumuşak, iç çeken bir esinti ile dalgalanarak. Sanki rüzgar bile ona dokunmayı seviyormuş gibi. “Tehditleri takdir etmedim.”

Eris omuz silkti. "Sadece kendimi açıklamak istedim."

"Tükür şunu Eris," dedi Cassian. Burada bir dakika daha ve kaşıntı onu delirtecekti.

Yerine başka birinin gelmesini diledi. Ama o piçle uğraşmak için Rhys tarafından atanmıştı. Genelden generale. Eris bu sabah görüşmeyi talep etmiş ve burayı tarafsız alan olarak adlandırmıştı. Neyse ki, efendisi bu topraklara girenlerin devriye gezmekle ilgilenmiyordu.

Eris gözlerini Rhys'in üzerinde tuttu. "Gölge şarkıcınızın en iyi yaptığı şeyi yaptığını varsayıyorum."

Rhys hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey açıklamadı. Cassian liderliğini takip etti.

Eris omuz silkerek devam etti, "Hareket etmek yerine bilgi toplayarak zamanımızı boşa harcıyoruz." Elma ağacının gölgesinde kehribar rengi gözleri parladı. "Ölüm lordu onların iplerini elinde tutsa da, eğer insan kraliçeler bizim tarafımızda bir diken olmaya niyetliyse, şimdi onlarla basitçe başa çıkabiliriz. Hepsi. Babam planlarından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ve eminim ki benimle hiçbir ilgisi olmayan bir sebep bulabilirsin ya da onların... uzaklaştırılmalarını mazur görmen için sana söylediğim şeyler."

Cassian, "Kraliçeleri ortadan kaldırmamızı mı istiyorsun?" dedi.

Hiçbir şey söylememe sırası Eris'teydi.

Rhys de sessiz kaldı.

Cassian onlara inanamaz bir bakış attı. "O kraliçeleri öldürürsek her zamankinden daha büyük bir karmaşa içinde olacağız. Savaşlar daha ucuza başladı. Bırak dördü, bir kraliçeyi bile öldürmek felaket olur. Bunu haklı çıkarmak için icat ettiğimiz sebepler ne olursa olsun, herkes bunu kimin yaptığını bilirdi."

Rhys başını eğdi. "Yalnızca özensiz olursak."

Şaka yapıyorsun, dedi Cassian kardeşine.

"Yarı şaka," dedi Rhys, ona kuru bir gülümseme göndererek. Yine de pek gözüne girmedi. Orada ciddi bir mesafe pusuya yattı. Ama Rhys Eris'e döndü. "Kolay yoldan çıkmak ne kadar cazip gelse de, ağabeyime katılıyorum. Mevcut sorunlarımıza basit bir çözüm ve babanı engelliyor, ama umduğumuzdan çok daha büyük bir çatışma yaratacak." Rhys, Eris'i inceledi. "Bunu zaten biliyorsun."

Eris hala hiçbir şey söylemedi.

Cassian aralarına bakıp Rhys'in parçalarını birleştirmesini izledi.

Rhys ciddiyetle sordu, "Baban neden bir savaş başlatmayı bu kadar çok istiyor?"

"Bir insan neden savaşa gider?" Eris uzun, narin elini uzattı ve düşen yaprakların orada toplanmasına izin verdi. "Vallahan anlaşmayı neden imzalamıyor? Bu yeni dünyanın sınırları henüz belirlenmedi."

Cassian, "Beron'un Sonbahar Sarayı'nı ve kıtadaki bir bölgeyi kontrol edecek askeri gücü yok," diye karşı çıktı.

Eris'in parmakları yaprakların etrafında kapandı. "Kıtada toprak istediğini kim söylüyor?" Meyve bahçesini inceledi - sanki bir şey söylemek ister gibi.

Sessizlik çöktü.

Rhys mırıldandı, "Beron, Fae'yi Fae'ye karşı karşıya getiren başka bir savaşın felaket olacağını biliyor. Çoğumuz tamamen yok olurduk. Özellikle..." Rhys elma çiçeklerini görmek için başını yana eğdi. "Özellikle zayıflamış

olanlarımız. Ve ortalık yatıştığında, en azından bir avlu boş kalacak, toprakları da alınıp alınabilecek."

Eris, meyve bahçesinin ötesindeki yeşil ve altın rengi ve güneş ışığında parlayan tepelere baktı. "Artık bu topraklarda bir canavarın kol gezdiğini söylüyorlar. Keskin yeşil gözleri ve altın rengi kürkü olan bir canavar. Bazı insanlar canavarın diğer şeklini unuttuğunu düşünüyor, canavar formunda çok uzun zaman geçirdi. Ve bu topraklarda dolaşsa da, yaşadığı ihmali, kanunsuzluğu, savunmasızlığı görmüyor ve umursamiyor. Malikanesi bile bakıma muhtaç hale geldi, dikenler tarafından yarı yendi, ancak onu kendisinin yok ettiğine dair söylentiler dolaşıyor."

Cassian, "Çift konuşma yeter," dedi. "Tamlin canavar formunda kalıyor ve sonunda hak ettiği cezayı alıyor. Ne olmuş?"

Eris ve Rhys birbirlerine baktılar. Eris, "Bir süredir Tamlin'i geri getirmeye çalışıyorsun. Ama iyileşmiyor, değil mi?"

Rhys'in çenesi gerildi, bu onun tek hoşnutsuzluk işaretiydi.

Eris bilerek başını salladı. "Babamın Briallyn'le ittifak kurmasını ve bu savaşı başlatmasını bir süre geciktirebilirim. Ama sonsuza kadar değil. Birkaç ay, belki. Bu yüzden gölge şarkıcınıza acele etmenizi öneririm. Briallyn'le anlaşmanın bir yolunu bul, ne istediğini ve nedenini öğren. Koschei'nin gerçekten dahil olup olmadığını keşfedin. En iyi ihtimalle hepsini durduracağız. En kötüsü, herhangi bir çatışmayı haklı çıkaracak kanıtımız olacak ve bu toprakları bir kez daha bölecek kan dökülmesini önleyerek müttefikleri kendi tarafımıza kazanacağımızı umuyoruz. Babam, üstün güçte ve büyüklükte bir orduya karşı durmadan önce iki kez düşünürdü."

Küçük bir haine dönüştün, dedi Rhys, gözlerinde yıldızlar parıldayarak.

"Sana ne istediğimi yıllar önce söyledim, Yüce Lord," dedi Eris.

Babasının tahtını ele geçirmek için. "Neden?" diye sordu Cassian.

Görünüşe göre Eris ne demek istediğini anladı, çünkü gözlerinde alev cızırdadı. "Aynı nedenle sınırda Morrigan'a dokunmadan bıraktım."

"Onu orada acı çekmesi ve ölmesi için bıraktın," diye tükürdü Cassian. Sifonları titredi ve tek görebildiği erkeğin güzel yüzüydü, tek hissedebildiği kendi yumruğuydu, temas kurmak için can atıyordu.

Eris alay etti. "Yaptım mı? Belki de Morrigan'a bunun doğru olup olmadığını sormalısın. Sanırım sonunda cevabı biliyor." Cassian'ın başı döndü ve parmakları omurgasında, bacaklarında, kafa derisinde gezinen gibi amansız kaşıntı yeniden başladı. Eris uzaklaşmadan önce ekledi, "Gölge şarkıcısı döndüğünde bana haber ver."

Yapraklar bir dağ kar fırtınası kadar kalın akıp geçti ve Cassian Rhys'e döndü.

Ama Rhys'in bakışları uzaklaşmıştı - bir kez daha dikkati dağılmıştı. Sanki orada dolaşan canavarı görebilirmiş gibi uzaktaki tepelere baktı.

Cassian, Rhys'in kendi kafasının derinliklerine indiğini yeterince sık görmüştü. Ağabeyinin gayet iyi görünürken geri çekilmeye meyilli olduğunu biliyordu. Ama bu dikkat dağınıklığı seviyesi…

"Senin sorunun ne?" Cassian kafa derisini kaşıdı. Bu lanet yer.

Rhys, Cassian'ın yanında durduğunu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey değil." Deri eldiveninin bir yaprağını silkeledi. "Hiçbir şey değil."

"Yalancı." Cassian kanatlarını kıstı.

Ama Rhys yine dinlemiyordu. Onları eve kazanmadan önce tek kelime etmedi.

Nesta, merdivenin kırmızımsı karanlığına baktı.

Kütüphanede çalışırken dün olduğu gibi ağrıyordu ama neyse ki Merrill, değiş tokuş edilen kitap hakkında ona bilgi vermeye gelmemişti. Ona sadece göstermelik selamlar vermiş olan Clotho'dan başka kimseyle konuşmadı. Böylece Nesta, karanlıkta rafa kaldırılmış, hışırtılı kağıtların fısıltılarıyla çevrelenmiş, sadece ellerindeki tozu silmek için durmuştu. Rahibeler hayaletler gibi oradan oraya sürükleniyordu ama Nesta'nın bakırımsı kahverengi saçları ve iri deniz mavisi gözleri bir an için yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, Gwyn'i neden görmek istediğini bilmiyordu. Cassian'ın tapınağa yapılan saldırı hakkında ona söylediği şey, onun dile getirmeye hakkı yoktu.

Ama Gwyn onu aramadı ve Nesta ikinci kata çıkıp Gwyn'in orada olup olmadığını görmek için Merrill'in kapısını çalmaya cesaret edemedi.

Yani sessizlik, acı ve kafasındaki kükremeydi. Belki de onu yatak odasına yıkamak yerine merdiven boşluğuna getiren kükremeydi. Kasvet onu çağırdı, büyük bir canavarın açık ağzı gibi ona meydan okudu. Bütününü yutmaya hazır bir wyrm.

Bacakları kendiliğinden hareket etti ve ayağı ilk basamağa indi.

Aşağı ve aşağı, etrafında ve çevresinde. Nesta, içinde beş deliğin gömülü olduğu basamağı görmezden geldi. Dikkatle üzerinden geçerken aşağı bakmamaya dikkat etti.

Sessizlik ve kükreme ve hiçbir şey hiçbir şey hiçbir şey—

Nesta, bacakları neredeyse yeniden pes etmeden önce yüz elli basamağı yaptı. Bir takla daha atmak yerine, başını taşa yaslayarak basamaklarda soluk soluğa kaldı.

O kükreyen sessizlikte, merdivenlerin etrafında dönmesinin durmasını bekledi. Ve dünya tekrar hareketsiz kaldığında, uzun, korkunç tırmanışı tekrar yaptı.

Ev, masasında bekleyen bir kitapla birlikte akşam yemeği yedi. Görünüşe göre, geçen gün bir kitap isteğini not etmiş ve *Büyük Savaş'ı* çok sıkıcı bulmuştu. Bunun başlığı uygun bir şekilde müstehcendi. Nesta alaycı bir tavırla, "Kirli bir zevkin olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ev sadece banyo yaparak karşılık verdi.

"Akşam yemeği, banyo ve bir kitap," dedi Nesta yüksek sesle, başını huşu içinde sallayarak. "Mükemmel. Teşekkürler."

Ev hiçbir şey söylemedi ama banyosuna girdiğinde bunun sıradan bir banyo olmadığını gördü. Ev, biberiye ve lavanta kokulu yağ çeşitleri eklemişti. Baş döndürücü, güzel kokuyu içine çekti ve içini çekti.

Sanırım tek arkadaşım olabilirsin, dedi Nesta ve inleyerek küvetin sıcak sıcaklığına daldı.

Ev görünüşe göre onun sözlerinden o kadar memnun kaldı ki, arkasına yaslanır yatmaz küvetin eninde bir tepsi belirdi. Büyük bir parça çikolatalı kekle dolu.

BÖLÜM

15

Kütüphanenin yedinci katı sinir bozucuydu.

Altıncı Kattaki taş korkulukta durup rafa kaldırılacak bir kitabı tutan Nesta, ondan sadece birkaç metre ötedeki karanlığa baktı, o kadar kalındı ki bir sis tabakası gibi havada asılı kaldı ve aşağıdaki seviyeleri gizledi.

Aşağıda kitaplar duruyordu. Bunu biliyordu ama asla o karanlık seviyelere gönderilmemişti. Rahibelerden birinin, onun şu anda durduğu noktadan korkuluktan dışarıyı gözetleyerek geçtiğini hiç görmemiştim. Önünde, karanlık rampadan aşağı işaret ediyordu. Sanki cehennemin karanlık bir çukuruna giriş gibiydi.

Hybern'in ikiz Kuzgunları ölmüştü. Kanları hâlâ çok aşağıda toprağı mı lekeliyordu? Yoksa Rhysand ve Bryaxis onların izini bile silmiş miydi?

Karanlık yükseliyor ve düşüyor gibiydi. Sanki nefes alıyormuş gibi.

Kollarındaki tüyler yükseldi.

Bryaxis gitmişti. Dünyaya salıverin. Feyre ve Rhysand'ın avı bile Korku'nun kendisi olan şeyi geri almamıştı.

Ve yine de karanlık kaldı. Nabzı attı, yukarı doğru sürüklenen gölge dalları.

Derinliklerine çok uzun süre bakmıştı. Arkadan bakabilir.

Ama korkuluktan kıpırdamadı. Nasıl bu kadar aşağı indiğini ya da elinde hâlâ hangi kitabı tuttuğunu hatırlayamıyordu.

Gece oldu ve bir mumu söndürmenin karanlığı vardı ve sonra bu oldu. Sadece ışığın gerçek yokluğu değil, aynı zamanda bir rahim. Tüm yaşamın geldiği ve geri döneceği rahim, ne iyi ne de kötü, sadece karanlık, karanlık, karanlık.

Nesta .

Adı sanki kara bir okyanusun derinliklerinden yükseliyormuş gibi ona sürüklendi.

Nesta .

Kemikleri boyunca kaydı, kanı. Geri çekmek zorunda kaldı. Çekin.

Karanlık titredi, çağırdı.

"Nesta."

Döndü, neredeyse kitabı uçurumdan düşürüyordu.

Gwyn orada durmuş ona bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kalbi gümbürdeyen Nesta karanlığa doğru döndü ama—sadece bu kadardı. Artık içinden alt seviyeleri zar zor seçebildiği kasvetli karanlık. Sanki kalın, aşılmaz siyah ortadan kaybolmuştu. "O... ben..."

Gwyn, kolları kitaplarla dolu, onun yanına yürüdü ve karanlığı inceledi. Nesta azarlamayı, alay etmeyi ve inanmamayı bekledi ama Gwyn sadece ciddi bir şekilde "Ne gördün?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu Nesta. "O karanlıkta bir şeyler görüyor musun?" Sesi inceydi.

"Hayır, ama diğerlerinden bazıları öyle. Karanlığın onları takip ettiğini söylüyorlar. Kapılarına kadar." Gwyn titredi.

"Karanlığı gördüm," demeyi başardı Nesta. Kalbi sakinleşmeyecekti. "Saf karanlık."

Cauldron'a girdiğinden beri böylelerini görmemişti.

Gwyn, Nesta ile aşağıdaki uçurumun arasına baktı. "Daha yükseğe çıkmalıyız."

Nesta titreyen kollarında kitabı kaldırdı. "Bunu rafa kaldırmam gerekiyor."

"Bırak," dedi Gwyn, sözlerini Nesta'nın koyu renkli ahşap bir masaya düşürmesine yetecek kadar yetki vererek. Rahibe, Nesta'nın sırtına elini koyarak onu eğimli rampadan yukarıya çıkardı. "Arkana bakma," diye mırıldandı Gwyn ağzının kenarından. “Sepetiniz hangi seviyede?”

"Dört." Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirmeye başladı ama Gwyn onu çimdikledi.

"Arkana bakma," diye mırıldandı Gwyn tekrar.

"Takip ediyor mu?"

"Hayır, ama..." Gwyn'in yutkunması duyuldu. "Bir şeyler hissedebiliyorum. Kedi gibi. Küçük, zeki ve meraklı. İzleniyor.”

"Eğer şaka yapıyorsan-"

Gwyn soluk cübbesinin cebine uzandı ve rahibelerin mavi taşını çıkardı. Sığ bir denizdeki güneş gibi ışıkla çırpındı. "Acele et," diye fısıldadı ve adımlarını artırarak beşinci seviyeye ulaştılar. Başka hiçbir rahibe yaklaşmadı ve Gwyn'in "Devam et" çağrısına tanık olacak kimse yoktu.

Elindeki taş parlıyordu.

Yukarıya doğru başka bir döngü yaptılar ve tam dördüncü seviyeye ulaştıklarında, bu varlık - arkalarında bir şeyin hissi - hafifledi.

Gwyn kitaplarını yere bırakıp kendini en yakındaki püsküllü koltuğa atmadan önce Nesta'nın arabasına ulaşana kadar beklediler. Elleri titriyordu ama mavi taş yeniden hareketsiz kalmıştı.

da ne ?" diyemeden önce iki kez yutkunmak zorunda kaldı.

"Bu bir Çağıran Taş." Gwyn parmaklarını açarak elindeki mücevheri ortaya çıkardı. “Annenin gücünün içinden akması dışında, İliryalıların Sifonlarına benzer. Zarar vermek için kullanamayız, sadece iyileşmek ve korunmak için kullanabiliriz. Bizi koruyordu.”

"Hayır - yani, o karanlık."

Gwyn'in gözleri, şimdi ifadesini gizleyen gölgelere kadar, taşıyla neredeyse mükemmel bir şekilde eşleşti. "Orada yaşayan varlığın gittiğini söylüyorlar. Ama bir kısmının oyalanmış olabileceğine inanıyorum. Ya da en azından karanlığın kendisini değiştirdi."

"Öyle hissettirmedi. Bana… daha yaşlı geldi.”

Gwyn'in kaşları kalktı. "Böyle şeylerde usta mısın?" Sözlerde küçümseme yoktu, sadece merak vardı.

"Ben..." Nesta gözlerini kırpıştırdı. "Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Yüce Leydi'nin kız kardeşi olduğunu biliyorum. Hybern Kralı'nı öldürdüğünü." Gwyn'in yüzü ciddileşti, perili oldu. "Leydi Feyre gibi senin de bir zamanlar ölümlü olduğunu. İnsan."

“Ben Kazan Tarafından Yapıldım. Hybern Kralı'nın emriyle.”

Gwyn parmaklarını Çağıran Taş'ın pürüzsüz kubbesinin üzerinde gezdirdi. Dokunulduğunda ışıkla dalgalandı. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Diğer kız kardeşim Elain - Kazan'a zorlandık ve Yüce Fae'ye dönüştük." Nesta tekrar yutkundu. “… bana kendinden bir parça verdi.”

Gwyn korkuluğu, onun ötesindeki karanlığa açılan açık damlayı düşündü. "Beğenme çağrıları gibi."

"Evet."

Gwyn saçlarını sallayarak başını salladı. "Pekala, belki bir daha Altıncı Seviyeye inme."

"Kitapları rafa koymak benim işim."

"Bunu Clotho'ya bildirin, o kitapların başkalarına verilmesini sağlayacaktır."

"Korkak görünüyor."

"Eğer sen, Cauldron-made, korkarsan, o karanlıktan sürünerek neyin çıkacağını öğrenmek istemiyorum. Özellikle de … sana çekildiyse."

Nesta, Gwyn'in yanındaki sandalyeye çöktü. "Ben bir savaşçı değilim."

"Hybern Kralı'nı öldürdün," diye tekrarladı Gwyn. "Gölge şarkıcısının bıçağıyla."

"Şans ve öfke," diye itiraf etti Nesta. "Ve bana ve kız kardeşime yaptıkları için onu öldürmeye söz vermiştim."

Yanından bir rahibe geçti, onların orada uzandıklarını gördü ve koşarak uzaklaştı. Korkusu havada yanmış yiyecek gibi bir koku bıraktı.

Gwyn arkasından iç çekti. "Bu Riven. Yabancılarla herhangi bir şekilde temas kurmaktan hâlâ rahatsız."

"Ne zaman geldi?"

"Seksen yıl önce."

Nesta başladı. Ama Gwyn anlatırken gözleri hüzünle doldu, "Burada birbirimiz hakkında dedikodu yapmıyoruz. Hikayelerimiz anlatmak ya da saklamak için bize ait kalır. Ona ne olduğunu sadece Riven, Clotho ve Yüce Lord biliyor. Bundan söz etmeyecek."

"Ve ona hiç yardım gelmedi mi?"

"Bu bilgiye özel değilim. Elimizdeki kaynakları biliyorum ama Riven'ın bunları kullanıp kullanmaması beni ilgilendirmez." Nesta, Gwyn'in yüzünde oluşan endişeden onun bu hizmetleri kullandığını biliyordu. Ya da en azından denemişti.

Gwyn saçını kemerli kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Dün o kitabı değiştirdiğin için sana tekrar teşekkür etmek için seni bulmaya niyetliydim, ama Merrill'in işine bağlandım." Başını eğdi. "Sana borcum var."

Nesta, uyluğundaki inatçı krampı ovuşturdu. "Birşey değildi."

Gwyn hareketi fark etti. "Bacağındaki sorun ne?"

Nesta dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir şey değil. Her sabah Cassian ile antrenman yapıyorum." Gwyn'in onu bilip bilmediğine dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden "Yüce Lord'un generali..." diye açıkladı.

"Kim olduğunu biliyorum. Herkes onun kim olduğunu biliyor." Gwyn'in yüzünü okumak imkansızdı. "Neden onunla antrenman yapıyorsun?"

Nesta dizindeki tozu silkeledi. "Diyelim ki, hepsi davranışımı frenlemek için tasarlanmış birkaç seçenekle karşılaştım. Sabah Cassian ile antrenman yapmak ve öğleden sonra burada çalışmak en zevklisiydi."

"Davranışlarını neden frenlemen gerekiyor?"

Gwyn gerçekten bilmiyordu - ne kadar korkunç, sefil bir israfa dönüştüğünü. "Uzun Hikaye."

Gwyn onun isteksizliğini okumuş gibiydi. "Nasıl bir eğitim? Savaş?"

“Şu anda, çok fazla dengeleme ve esneme var.”

Nesta'nın bacağına doğru başını salladı. "Bu tür şeyler acı verici mi?"

"Onlar, benim kadar formsuz olduğunda." Acınası bir zayıflık.

İki rahibe daha geçti ve görünüşe göre bunlardan birinin varlığı Gwyn'i ayağa fırlamak için yeterliydi. "Pekala, Merrill'e geri dönmeliyim," dedi, herhangi bir ciddiyet izi yok olmuştu. Çukura düşen damlayı başıyla onayladı. "Bela aramaya kalkma."

Gwyn topuğunun üzerinde döndü, elinde mavi parlıyordu.

O mavinin görüntüsü Nesta'nın ağzını açık bıraktı, "Neden o taşı diğerleri gibi kafana takmıyorsun?"

Gwyn mücevheri cebine koydu. "Çünkü hak etmiyorum."

"Gerçekten tüm yapacağımız bu mu?" Nesta, ertesi sabah, Cassian'ın reverans yapmak dediği yerden kalkarken antrenman ringinde talepte bulundu. "Denge ve esneme?"

Cassian kollarını kavuşturdu. "Bok dengesine sahip olmaya devam ettiğin sürece, evet."

"Ben *o kadar* sık düşmem." Sadece birkaç dakikada bir.

Bir squat daha yapmasını işaret etti. “Ayaktayken ağırlığını hala sağ bacağında tutuyorsun. Kalçanızı açar ve sağ ayağınız hafifçe yana yuvarlanır. Tüm merkeziniz kapalı. Biz bunu düzeltene kadar, ayaklarınız üzerinde ne kadar çevik olursanız olun, daha yoğun bir şeye başlamayacaksınız. Sadece kendine zarar verirsin."

Nesta, bir çömelme daha yaparken bir nefes verdi, eğilirken sağ bacağını solunun arkasına doğru uzattı. Ateş sol uyluğu ve dizi boyunca titredi. Annesinin keskin bakışları altında kaç tane reverans yapmıştı? Bu kadar talepkar olduklarını unutmuştu. "Sanki çok mükemmel duruyorsun."

"Ben yaparım." Her kelimeyi gözü kara bir kibir besledi. “Çocukluğumdan beri antrenman yapıyorum. Bana asla yanlış durmayı öğrenme şansı verilmedi. Kırmanız gereken yirmi beş yıllık kötü alışkanlıklarınız var.”

Bacakları titreyerek oturduğu yerden kalktı. Pazarlıklarını arayıp ona bir daha asla çömelme yaptırmamasını emretmek gibi bir aklı vardı. "Ve bu sonsuz egzersiz ve antrenmandan gerçekten zevk alıyor musun?"

"İki tane daha, sonra sana söylerim."

Nesta homurdanarak itaat etti. Sadece, birkaç gece önce ona dediği gibi, miyavlayan bir kedi yavrusu kadar zayıf olmaktan bıktığı için.

İşi bittiğinde Cassian, "Biraz su getir," dedi. Gün ortası güneşi acımasızca üzerlerine vurdu.

"Bana ne zaman içeceğimi söylemene ihtiyacım yok," diye tersledi.

"Öyleyse devam et ve bayıl."

Nesta onun ela bakışıyla, anlamsız yüzüyle karşılaştı ve suyu içti. Başının dönmesini durdurmak için, dedi kendi kendine. Bir kadehi yudumladığında Cassian, "Rüzgar Limanı'nı hoşgörülü, misafirperver bir cennet gibi gösteren bir yerleşim yerinde evli olmayan bir kadından doğdum," dedi. Evlilik dışı bir çocuk doğurduğu için dışlandı ve kışın ortasında bir çadırda beni tek başına doğurmaya zorlandı."

İçini bir korku kapladı. Cassian'ın asil olduğunu biliyordu, ama bu kadar gaddarlık bu yüzden... "Peki ya baban?"

"Kendisini ona zorlayan ve sonra karısına ve ailesine geri dönen bok parçasını mı kastediyorsun?" Cassian nadiren duyduğu soğuk bir kahkaha attı. "Onun için hiçbir sonuç yoktu."

"Asla yok," dedi Nesta soğukkanlılıkla. Tomas'ın yüzünün görüntüsünü engelledi.

"Buradalar," diye homurdandı Cassian, sanki onun yönünü hissetmiş gibi. onun düşünceleri. Cassian, dağın ve manzarayı kapatan Ev'in gizlediği aşağıdaki şehri işaret etti. "Rhys yasaları değiştirdi. Burada, Gece Sarayında ve Illyria'da." Yüzü daha da sertleşti. "Ama yine de hayatta kalanın öne çıkmasını gerektiriyor. Ve Illyria gibi yerlerde, bunu yapan her kadın için hayatı cehenneme çevirir. Bunu ihanet olarak görüyorlar."

"Bu çok çirkin."

"Hepimiz Fae'yiz. Yüksek Fae veya daha az Fae saçmalığını unutun. Hepimiz ölümsüzüz ya da ona yakınız. Değişim bizim için yavaş geliyor. İnsanların onyıllarda başardıkları, bizi asırlar alır. Illyria'da yaşıyorsan daha uzun."

"Öyleyse neden İliryalılarla uğraşıyorsun?"

"Çünkü onlara değerimi kanıtlamak için deli gibi savaştım." Gözleri parladı. "Annemin bu dünyaya iyi şeyler getirdiğini kanıtlamak için."

"O şimdi nerede?" Ondan hiç bahsetmemişti.

Gözleri daha önce tanık olmadığı bir şekilde kapandı. "Üç yaşındayken ondan alındım. Karda dışarı atıldı. Ve sözde rezil durumunda, diğer canavarların avı oldu." Her kelimeyle Nesta'nın midesi burkuldu. "Yalnız ölene kadar yorucu işlerini yaptı ve..." Boğazı çalıştı. "O sırada Windhaven'daydım. Ona yardım etmek için geri dönecek kadar güçlü değildim. Onu güvenli bir yere götürmek için. Rhys henüz Yüce Lord değildi ve hiçbirimiz bir şey yapamadık."

Nesta, bundan bahsetmeyi nasıl bitireceklerinden tam olarak emin değildi.

Görünüşe göre Cassian da bunu fark etmişti. “Bu başka bir zamanın hikayesi. Ama açıklamaya çalışmak istediğim şey, her şeyde, her korkunç şeyde eğitimin beni merkeze almasıydı. Bana rehberlik etti. Boktan bir gün geçirdiğimde, üzerime tükürüldüğümde, dövüldüğümde ya da dışlandığımda, orduları yönetip iyi savaşçıları kaybettiğimde, Rhys Amarantha tarafından alındığında - *tüm* bunlara rağmen eğitim kaldı. Geçen gün nefes almanın sana yardımcı olduğunu söylemiştin. Bana da yardımcı oluyor. Feyre'e yardım etti.” Kelimesi kelimesine duvarın onun gözlerinde yükselişini izledi. Sanki onu parçalamasını bekliyormuş gibi. Onu parçala. "Ne yapacaksan onu yap, ama bu doğru."

İçini yağlı bir utanç kapladı. Bunu yapmıştı - ona bu düzeyde bir savunma gücü kazandırmıştı.

Ağırlık ona ağır geliyordu. İçini kemirmeye başladı.

Bunun üzerine Nesta, "Bana başka bir dizi hareket göster" dedi.

Cassian onun yüzünü bir kalp atışı için taradı, bakışları hâlâ kapalıydı ve

bir sonraki gösterisine başladı.

Evin aşk romanları için bir zevki vardı. Nesta önceki gün bıraktığı işi bitirmesi gerektiğinden daha geç kaldı ve o akşam odasına döndüğünde bir başkası onu bekliyordu.

“Bana bunları bir şekilde okuduğunu söyleme.” Komidinin üzerindeki cildi karıştırdı.

Cevap olarak, yüzeye iki kitap daha çarptı. Her biri tamamen pis.

Nesta küçük bir kahkaha attı. "Burası çok sıkıcı olmalı."

Diğerlerinin üzerine üçüncü bir kitap düştü.

Nesta yine güldü, paslı, boğuk bir sesle. En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu. Gerçek, göbek derinliğinde bir kahkaha.

Belki annesi ölmeden önce. Yoksulluğa düştüklerinde kesinlikle gülecek bir şeyi yoktu.

Nesta masaya doğru başını salladı. "Bu akşam yemek yok mu?"

Yatak odasının kapısı, yalnızca loş ışıklı koridoru ortaya çıkarmak için açıldı.

"Bir gün için ondan bıktım." Dersin geri kalanında Cassian'la zar zor konuşabilmiş, Cassian'ın onsuz nasıl bir duvar ördüğünü düşünmekten, bir tek kelime bile etmeden, onun peşinden gideceğini tahmin ederek, onun peşinden

gideceğini umarak, düşünmeden edememişti. o kadar berbattı ki normal bir konuşma yapamıyordu. Annesi ve acıları hakkında onunla alay edeceğini.

“Burada kalmayı tercih ederim.”

Kapı daha geniş açıldı.

Nesta içini çekti. Açlıktan midesi ağrıyordu. "Sen de diğerleri kadar meşgul birisin," diye mırıldandı ve yemek odasını hedef aldı.

Cassian masada tek başına oturuyordu, batan güneş güzel kanatlarının arasından parlıyor, siyah saçlarını altın ve kırmızılarla yaldızlıyordu. Bir anlığına Feyre'in bir şeyler resmetme -böyle manzaraları yakalayıp sonsuza dek koruma dürtüsünü- anladı.

"Kütüphane nasıldı?" karşısındaki koltuğu talep ederken sordu.

"Bugün hiçbir şey beni yemeye çalışmadı, bu yüzden iyiydi."

Önünde bir bardak su ile bir tabak kızarmış domuz eti ve yeşil fasulye belirdi.

Yine de gitmişti. “ *Başka bir gün bir* şey seni yemeye mi çalıştı ?”

"Eh, denemek için yeterince yaklaşmadı, ama aldığım genel izlenim buydu."

Sifonları parlayarak gözlerini kırpıştırdı. "Söyle bana."

Nesta yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etti ama olayı karanlıkla ilişkilendirdi ve Gwyn'in yardımıyla bitirdi. Ondan sonra rahibeyi görmemişti ama günün sonunda arabasında şöyle bir not vardı *: En düşük seviyelerden uzak durman için sadece dostça bir hatırlatma!*

Nesta notu toplarken homurdanmıştı ama cebinde tutmuştu.

Karşısındaki Cassian'ın yüzü solgundu.

"Bir kez Bryaxis'i gördün," dedi Nesta sessizliğe.

"Birkaç kez," diye nefes verdi. Teni yeşile dönmüştü. "Bryaxis'i aramaya devam etmemiz gerektiğini biliyorum. Dünyada olması iyi bir şey değil. Ama tekrar karşılaşmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

"Nasıldı?"

Gözleri onunkilerle buluştu. "En kötü kabuslarım. Ve ben küçük fobilerden bahsetmiyorum. En derin, en temel korkularımı kastediyorum. bazılarını koydum Hapishaneye giren en kötü, en aşağılık canavarlardı, ama bunlar kelimenin tam anlamıyla canavarlardı. Bu… Görmeden kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum.”

Ona tekrar baktı ve onun zehrini hazırladığını görebiliyordu.

Canavar— *o* bir canavardı. Bilgi derinden kesti ve dilimledi. Ama sırf onu incitmek için işine burnunu sokmayacağını anlamasını umarak, "Hapishaneye ne tür yaratıklar koydun?" dedi.

Cassian yemekten bir ısırık aldı. En azından bunun kabul edilebilir bir bölge olduğuna dair iyi bir işaret. "İnsan dünyasında yaşarken, duvarı aşarlarsa seni katleden korkunç canavarlar ve perilerle ilgili efsaneler vardı, değil mi? Açık pencerelerden süzülerek çocukların kanını içen şeyler mi? O kadar kötü, o kadar acımasız şeyler ki, onların kötülüklerine karşı hiçbir umut yoktu?"

Boynundaki tüyler yükseldi. "Evet." Bu hikayeler onu her zaman sinirlendirmiş ve korkutmuştu.

"Onlar gerçeğe dayanıyordu. Yüksek Fae'ler mahkemelere ayrılmadan önce, Yüksek Lordlar'ın huzurunda burada var olan kadim, neredeyse ilkel varlıklara dayanmaktadır. Bazıları onlara İlk Tanrılar diyor. Neredeyse hiçbir fiziksel formu olmayan, ancak keskin, kısır bir zekaya sahip varlıklardı. Hem insanlar hem de Fae onların avıydı. Çoğu, çağlar önce avlandı ve saklanmaya ya da hapse atıldı. Ama bazıları ülkenin unutulmuş köşelerinde gizlenerek kaldı." Bir ağız dolusu daha yuttu.

"Ben üç yüz yaşına yaklaştığımda, bir tanesi yeniden göründü, bir dağın köklerinden sürünerek çıktı. Hapishaneye girmeden ve hapsi onu zayıflatmadan önce, Lanthys rüzgara dönüşebilir ve havayı ciğerlerinizden koparabilir ya da yağmura dönüşerek sizi kuru toprakta boğabilirdi; birkaç hareketle teninizi vücudunuzdan soyabilir. Gerçek formunu asla açıklamadı ama onunla yüzleştiğimde dönen bir sis gibi görünmeyi seçti. Amarantha'nın saltanatı altında gelişen Bogge'da hâlâ başımıza bela olan bir peri ırkının babasıydı. Ama Bogge, Lanthys'e kıyasla daha küçük, sadece gölgeler. Böyle bir şey varsa kötü enkarne, o o. Merhameti yok, doğru ya da yanlış duygusu yok. O var, başka herkes var ve hepimiz onun avıyız. Öldürme yöntemleri yaratıcı ve yavaş. Bedenin kendisi kadar korku ve acıyla da ziyafet çekiyor."

Kanı dondu. "Böyle bir şeyi nasıl tuzağa düşürdün?"

Cassian, kulağının altında bir yaranın kesildiği boynundaki bir noktaya hafifçe vurdu. "Onu savaşta veya büyüde asla yenemeyeceğimi çabucak öğrendim. Hala bunu kanıtlayacak yara izi var." Cassian hafifçe gülümsedi. "Bu yüzden kibrini ona karşı kullandım. Dişbudak ağacıyla kaplı bir aynada kendisini tuzağa düşürmesi için onu pohpohladı ve alay etti. Aynanın onu içereceğine bahse girerim - ve Lanthys yanlış bahse girer. Elbette aynadan çıktı ama o zamana kadar onun sefil benliğini Hapishaneye atmıştım."

Nesta tek kaşını kaldırdı. Gözlerine bakmayan keskin bir gülümsemeyle onu kesti ve "Sonuçta sadece bir vahşi değil," dedi.

Hayır, değildi, ona o kadar çok şey söylemiş olsa da, o buna bir kez bile inanmamıştı...

Cassian devam etti, "Hapishanenin tüm sakinleri arasında bir çıkış yolu bulmaktan korktuğum kişi Lanthys."

"Hiç böyle bir şey olur mu?"

"Sanmıyorum, Kazan'a teşekkürler. Bu Hapishane kaçınılmazdır. Amren değilseniz."

Nesta, Amren hakkında konuşmak istemedi. Ya da onu düşün. "Başkalarını koyduğunu söylemiştin." Yarısı bilmek istemiyordu.

Sanki böyle dikkate değer şeyler yapmış olmasının hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Batı kıyısındaki kızları avlamak için derin okyanusun mağaralarından yüzeye çıkma hatasına düşen yedi başlı Lubia. Korkunç olan Mavi Annis - kobalt derisi ve demir pençeleri ve Lubia gibi kadın etine düşkünlüğü. Lubia en azından avını çabucak yuttu. Annis… o daha uzun sürdü. Annis bu konuda Lanthys gibiydi." Boğazı gerildi ve başka bir yara izi ortaya çıkarmak için gömleğinin yakasını geri çekti: sol göğsünün üzerindeki korkunç, kalın yara. Geçen gün antrenman ringinde casusluk yapmıştı. "Bu kadar Şimdi ondan geriye bu kaldı, ama Annis o demir pençelerle göğsümü parçalamıştı ve Azriel müdahale ettiğinde neredeyse kalbimdeydi. Bu yüzden onun yakalanmasının ikimiz arasında paylaşıldığını varsayıyorum." Parmaklarını masaya vurdu. "Ve sonra-"

"Yeterince duydum." Sözleri nefes nefeseydi. "Bu gece asla uyumayacağım." Yemeğinden bir lokma daha alarak başını salladı. "Bütün bunlarla yüzleştikten sonra nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

Koltuğunda geriye yaslandı. "Onunla yaşamayı öğreniyorsun. Şu anki düşüncelerinizden korkuları nasıl engellersiniz." Sessizce bir dokunuş ekledi, "Ama hala orada gizleniyorlar. Aklının bir köşesinde."

Böyle şeyleri nasıl yapacağını bilmeyi diledi: Onu yutan tüm düşünceleri bir duvarın arkasına ya da içindeki bir deliğe itmek, böylece onları derinlere gömmek.

Cassian ona sordu, sesi hâlâ sakindi, "Kütüphanedeki karanlık - sence özellikle sana tepki verdi mi?" Hiçbir şey söylemediğinde, "Güçlerin yüzünden mi?" diye bastırdı.

"Hiçbir gücüm yok," diye yalan söyledi. Amren'le antrenman yapmak, onları anlamasına yardımcı olacak bir şey yapmamıştı zaten.

"Öyleyse merdivenlere o el izini kim bıraktı?"

Hoş görünme zahmetine girmedi. "Belki Lucien. Damarlarında ateş var."

"Senin ateşinin onunkinden farklı olduğunu söyledi. Bir şekilde soğuk yandığını."

"Belki de beni o Hapishaneye kapatmalısın."

Çatalını bıraktı. "Sadece sana bir soru soruyorum."

"Güçlerimin olup olmamasının bir önemi var mı?"

Cassian, hayranlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle başını salladı. "İnsan olarak doğmuş olabilirsin ama saf bir perisin. Soruları soruyla yanıtlamak, dürüst bir yanıttan kaçınmak."

"Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum."

"Değil." Dişleri parladı. "Sahip olduğun güçler boş boş oturman gereken türden değil. Bir çıkışa ve eğitime ihtiyaçları var..."

"Dengeleme ve germe?"

Çenesi kasıldı. "Sen ve Amren aranızda ne oldu?"

"Bu gece neden bu kadar çok soru var?"

"Çünkü normal insanlar gibi konuşuyoruz ve bilmek istiyorum. Hepsi hakkında."

Nesta kapıya yönelerek masadan kalktı. "Senin için ne önemi var?"

"Eski toprakları tekrar gözden geçirmeyelim Nes."

Bir omzunun üzerinden attı, "Bunun ötesine geçtiğimizi fark etmemiştim."

"Saçmalık."

"İşte bana herkesin benden nefret ettiğini hatırlattığın kısım ve ben gidiyorum."

Cassian oturduğu yerden fırladı ve üç adımda kapıya giden yolu kapattı. Onun ne kadar hızlı olduğunu, boyuna rağmen ne kadar zarif olduğunu unutmuştu. Ona ters ters baktı. "Kazan'ın gücünün yarısını mı yoksa bir damlayı mı aldığın benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Yine de önemli değil."

"Neden?" Nesta sormaktan kendini alamadı. "Neden *zahmet* ediyorsun?"

Özellikleri keskinleşti. "O son savaşta Hybern Kralı'na karşı çıktığımızda neden benim yanımda kaldın?"

Sanki bu bir cevaptı. Bu konuşmaya, yüzündeki ifadeye dayanamadı. "Çünkü ben aptal bir aptaldım." Onu iterek geçti.

"Korktuğun şey ne?" diye sordu, onu salona kadar takip ederek.

Kısa çizdi. "Hiç bir şeyden korkmuyorum."

"Yalancı."

Nesta yavaşça döndü. İçinde dalgalanan her bir öfke kırıntısını görmesine izin ver.

Cassian'ın gözleri vahşi bir tatminle parladı.

Sifonları alevlendi, sanki sulu kan dökülmüş gibi taşlara kırmızı ışık saçtı. Ağzı çarpık, alaycı bir sırıtışla yana kıvrıldı. "Gücün yüzeye çıktığında gözlerinin nasıl parladığını biliyor musun? Erimiş çelik gibi. Gümüş ateş gibi."

Bunu bilerek yapmıştı - onu böyle kızdırmıştı. Elini göstermesini sağlamak için.

Nesta'nın parmakları iki yanında pençe şeklinde kıvrıldı. Ona doğru bir adım attı. Cassian yerini korudu. Böylece bir adım daha attı. Bir diğeri.

Yeterince yakınlaşana kadar, derin bir nefes onun göğsünü onunkine sürtecekti. Hala sırıtan yüzüne dişlerini gösterene kadar.

Cassian onu inceledi. Gözlerinin içine bakıp "Güzel." dedi.

Onun kaslı göğsüne koyduğu eli durdurmadı. Ya da çarpma anında kanatlarını açarak onu göğsüne bastırıp duvara geri ittiğinde. Sadece baktı ve ona baktı, hayretle - aç.

Cassian eğilip kulağına fısıldarken Nesta kıpırdamadı, kıpırdamadı, "Yüzündeki o ifadeyi ilk gördüğümde hâlâ insandın. Hâlâ insan ve neredeyse önünüzde diz çöküyordum." Nefesi kulağının kabuğunu okşadı ve gözlerini kırpıştırarak kapatmaktan kendini alamadı. Gülümsemesi şakağına değdi. "Senin gücün bir şarkı ve duymayı çok ama çok uzun zamandır beklediğim bir şarkı, Nesta." Adını söylerken, ikinci heceyi ısırırken sırtı hafifçe kamburlaştı. Sanki dişlerini kadının diğer bölgelerine kenetlediğini hayal ediyor gibiydi. Ama sadece eli bedenlerini köprüledi. Sadece eli, şimdi gömleğini topluyor, altında gümbürdeyen kalp atışları atıyordu.

Cassian yüzünü bir santim alçaltıp burnunun ucunu onun boynuna değdirene kadar. Kadının elinin altında, kokusunun büyük, açgözlü nefesini içine çekerken göğsü yukarı kalktı.

Çok uzak. Onunla bu kadar ileri gitmesine, bu kadar yakınlaşmasına izin vermemeliydi.

Yine de geri çekilemedi. Burnunu tekrar boynuna sürmesine izin vermekten başka bir şey yapamadı. Vücudunu onunkine bastırma, sıcaklığının ve sertliğinin onu içine çektiğini hissetme dürtüsü, neredeyse her mantıklı düşünceyi bastırıyordu.

Yine de Cassian'ın elleri iki yanında kaldı. Sanki izin vermesini bekliyormuş gibi.

Nesta başını arkaya doğru çekti, sadece yüz hatlarını görebilecek kadar.

Dizleri, içlerinde yanan arzu karşısında neredeyse sallanıyordu. Akışkan, amansız arzu, hepsi ona sabitlenmişti.

O bakışlarda boğulurken nefes alamadı. Alçak, hassas bölgeleri sıkışıp zonklamaya başladıkça göğüsleri ağırlaşmaya ve ağrımaya başladı. Burun delikleri genişledi, bunu da kokuttu.

Yapamadı. Bunu ona yapamazdı. Kendine.

Yapamadı, yapamadı, yapamadı...

Nesta elini göğsünden çekmeye başladı ama kendi elini elinin üzerine kaydırdı. Başparmağıyla elinin arkasını ovuşturdu ve sadece o nasırlı et

sıyrıkları dişlerini gıcırdatmasına neden oldu, düşünemiyor, nefes alamıyordu...

Cassian kulağına fısıldadı, "Bu gece ne düşüneceğimi biliyor musun?"

Kızdan küçük bir ses çıkmış olmalı, çünkü yana doğru adım atarken sırıttı. Elini bırak.

Sıcaklığının, kokusunun yokluğu bir kova buzlu su gibiydi.

Gülümsedi, kötülük ve meydan okumadan başka bir şey değildi. "Yüzündeki o ifadeyi düşüneceğim." Koridorda bir adım daha attı. "Her zaman

yüzündeki o bakışı düşünüyorum."

Uyuyamadı. Çarşaflar sürtündü, onu boğdu, vücudundan ter boşalana kadar ısısıyla boğdu.

Hep yüzündeki o bakışı düşünüyorum .

Nesta karanlıkta yatıyordu, nefesi düzensizdi, vücudu kızarmıştı ve ağrıyordu.

Odasına döndüğünde okumaya zar zor odaklanabilmişti. Ve saatler gibi gelen bir süredir yatakta sağa sola dönüp duruyordu.

Hep yüzündeki o bakışı düşünüyorum .

Bunu görebiliyordu: Cassian kendi yatağında, karanlık bir kral gibi uzanmış, kendini tutuyor, sımsıkı pompalıyordu...

Odaya, "Şafak vakti gel," diye fısıldamayı başardı.

Meclisin itaat edip etmediğini bilmiyordu. Elini geceliğinin üzerinde gezdirirken neden mahremiyet istediğini anlayıp anlamadığını anlamadı, tenindeki ipek kayma neredeyse dayanılmazdı.

Parmakları bacaklarının arasında kayarken yastığına inledi, orada biriken ıslaklık ile anında kayganlaştı ve o koridorda ayakta bırakıldığından beri kaybolmamıştı. Kalçaları dokunuşla kavislendi ve dişlerini gıcırdattı, parmaklarını ağrıyan, zonklayan merkezine doğru sürüklerken uzun bir tıslama bıraktı.

Hep yüzündeki o bakışı düşünüyorum .

Cassian'ın yüzünü, o yarım gülümsemeyi, gözlerindeki o ışığı görmekten kendini alamayarak, izinsiz giriş karşısında kıvranarak parmaklarını derinden kaydırdı. Güçlü vücut ve güzel kanatlar. Parmaklarını neredeyse uçlarına kadar çekti ve onları tekrar içeri sokarken, orada hayal ettiği, orada hissettiği Cassian'ın eliydi. Cassian'ın göğsünü kavramak için kalkan diğer eli, tıpkı onun sevdiği gibi, sertçe sıkıyordu, zevki arttırmak için keskin, hafif bir acı kenarı.

Sürdüğü kişi Cassian'ın eliydi, inlemesini kontrol altına almak için dudağını ısırıyordu. Onu uçurumun kenarına getiren ve neredeyse çığlık atacak kadar yoğun bir serbest bırakmaya getiren Cassian'ın eliydi. Nesta nefes nefese yatağa uzanıp onu sadece karanlıkla tutana kadar, her salıverilmeden sonra tekrar tekrar ona giren Cassian'ın eliydi.

BÖLÜM

16

Cassian iyi uyuyamamıştı.

Gözlerini kapatacak kadar sakinleşmek için bir değil *üç kez* zevk almak zorunda kalacak kadar uyandırıldığı zaman iyi uyumak zordu . Ama şafaktan önce onun için ağrıyarak uyandı, kokusu hala burnundaydı ve bir kez daha sızma etkisini zar zor kaldırmıştı.

Dün gece tam olarak ne yapmayı planladığını ona anlatmıştı ama ertesi sabah Nesta'nın kahvaltı masasının üzerinden bakışıyla karşılaşmak beklediğinden daha rahatsız ediciydi.

Onu masaya vurmuştu ve yemek yerken kitap okuyordu. Şimdi kapalıydı ama sırtından onun çok sevdiği aşklardan biri olduğunu anladı.

Sessizliği bozmak için Cassian, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Renk lekeli Nesta'nın solgun yanakları. Ve onun da onunla göz göze gelmesinin bir irade çabası gerektirdiğine yemin edebilirdi. "Romantik."

"Bunu topladım. Bu neyle ilgili?"

Bakışlarını hızla indirdi. Ama kızarıklık kaldı.

Romanla ilgisi olmadığını biliyordu.

Ama gözlerini tekrar ona kaldırdı, omurgası sertleşti. Sanki kendini onun bakışlarıyla buluşturmak için deli gibi çalışıyordu. Parmakları çatalını sıktı. Ve onlara baktığında, elini masanın altından çekti.

Sanki bir kanıtla parlıyormuş gibi.

Kızın kızardığını, utandığını fark edince kanı ısındı... Kendine derin, düzenli nefesler aldırdı. Sonraki iki saat boyunca birlikte çalışmak zorunda kaldılar. Eğitim çemberinde tetikte olmak sadece yararsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda uygunsuz da oluyordu.

Bu, onu hayal etmekten alıkoymadı: Bacaklarının arasındaki o el, vücudu onunki kadar serbest kalmak için can atıyordu. Ağlamamak için muhtemelen tıpkı onun yaptığı gibi dudağını ısırması. Penisi sertleşti, pantolonunu acı noktasına kadar itti.

Cassian kendine yer açmaya çalışarak koltuğunda kıpırdandı. Sadece sert dikişin horozuna sürtünmesini sağlamayı başardı, sürtünmeyi dişlerini sıkmasına yetecek kadar.

Eğitim. Eğitimleri vardı.

"Kitap," dedi Nesta biraz nefes nefese, "hakkında..." Burun delikleri genişledi ve gözleri biraz odaklanmadı. "Kitap."

"İlginç," diye mırıldandı Cassian. "Kulağa harika geliyor."

Bu odadan çıkmak zorundaydı. Yukarı çıkmadan önce işini halletmeliydi. Aralarındaki sıcaklık antrenman halkasına ait değildi. Ona ihtiyacı olduğunda Az neredeydi? Cassian, Mor için yıllarca tampon rolü oynamıştı - ona ihtiyaç duyduğunda *o neredeydi?*

Ama sandalyesinden kalkamadı. Yapsaydı, Nesta onun onu nasıl etkilediğini tam olarak anlardı. Yani, daha önce kokusunu almamış ve kokusundaki değişimi anlamamış olsaydı. Ve dün gece gözlerinde oluşan sıcaklıkla pantolonunun şişkinliğine, onu hayalinde canlandırmaya başladığı sıcaklıkla bakarsa, kendini pekâlâ aptal yerine koyabilirdi.

Bu, almaya hazır olduğu bir riskti. Onu masaya yatırmadan ve kıyafetlerini parça parça çıkarmadan önce almak zorunda kaldı.

Cassian, "Orada görüşürüz," diye mırıldanarak sandalyesinden fırladı ve

gitti.

Nesta, yulaf lapasına bakarak, "Kitap," diye tekrarladı, "bir kitap hakkında." Alnını ellerinin arasına aldı. "Geri zekalı."

En azından Cassian dinlemiyor gibiydi. Ama dün gece gözlerinde her ne istek varsa bugün isteksiz görünüyordu, sanki yardım edemeyecekmiş gibi - aralarındaki o sıcaklığı, o gerilimi *istemiyordu .* Ondan kaçmak için neredeyse odadan çıkacaktı.

Eğitim korkunç olurdu.

Kendini kasıp kavuran bir savaşçının portresi olan ringde bekliyordu. Nesta pantolonuna bakmaya cesaret edemedi. Neye yemin edebilirim ki, adam odadan kaçtığında, askıları ve düğmeleri zorlarken bir anlığına gözünü kırptı.

Ama sakin görünüyorsa, sorun değil. Onunla eşleşecekti.

Nesta omuzlarını yuvarlayarak ona yaklaştı. “Daha fazla esneme ve denge?”

"Numara."

Gözleri buluştu ve sadece net, kararlı bir sakinlik ve bir meydan okuma vardı. "Isınmayı yapacağız ve ardından bazı temel çalışmalara geçeceğiz."

Ağzı açık kaldı. Onun ... *çekirdeği* ?

"Karınlar," diye açıkladı ve yüzünü pembeler kapladı. Boğazını temizledi. "Pis zihin." Onun yanağını okşadı. "Çok fazla smut."

Onu uzaklaştırdı ve gömleğinin altında gizlenen kasları işaret etti. "Beni böyle mi göstereceksin?"

Kısık kahkahası vücudunda dalgalandı. "Benden başka kimse böyle görünemez Nes."

Kibirli göt.

"Rhysand ve Azriel yapıyor," dedi tatlı bir şekilde.

"Onlarda bir ya da iki kas var."

"Görmüyorum."

Göz kırptı. "Belki başka yerlerdedirler."

Yardım edemedi. Durduramadım. Arzu parıltısı değil, yüzünü kaplayan gülümseme. Bir kahkaha attı.

Cassian onu daha önce görmemiş gibi baktı.

Yaşadığı şok Nesta'nın gülümsemesini kesmesine yetmişti. "Tamam," dedi. "Isınma, sonra karın kasları."

Karın egzersizlerinden nefret ederdi.

Çoğunlukla onları *yapamadığı* için.

"Fazla kasın olmadığını biliyordum," diye gözlemledi Cassian, Nesta tüm vücudunu kaplayan bir tahta tutmaya çalıştıktan sonra yere yığılıp yatarken, "ama bu kesinlikle acıklı."

"Benim ilham verici öğretmenim olman gerekmiyor mu?"

"Beş saniyeden fazla yapamazsın."

Tükürdü, “Peki ne kadar süre yapabilirsin?”

"Beş dakika."

Nesta dirseklerinin üzerinde kendini itti. "Beş yüz yıllık *çekirdek işim* olmadıysa özür dilerim ."

"Senden o tahtayı otuz saniye tutmanı istemiştim."

Dizlerinin üzerine çöktü, midesi ağrıyordu. Onu yukarıya doğru bukleler yaptırmış, sonra sırt üstü yatarken bacaklarını uzatmış ve sonra sadece karın

kaslarını kullanarak yüzüstü yatarken kendini oturma pozisyonuna getirmeye çalışırken başının üzerinde beş kiloluk pürüzsüz bir kaya kaldırmıştı. . Vücudu pes etmeden önce bunlardan bir veya ikisinden fazlasını yapamamıştı. Hiçbir irade veya cesaret onu hareket ettiremezdi.

"Bu bir işkence." Nesta ellerini dizlerine dayayarak yüzüğü gösterdi. "Eğer o kadar mükemmelsen, bana emrettiğin her şeyi yap."

Cassian homurdandı. "On yaşında bir İliryalı çocuk bunu birkaç dakika içinde yapabilir."

"O zaman *büyük* , sert erkek rutinini yap."

Sırıttı. "Tamam. Ağzını bozmak istiyorsan sana büyük, sert erkek rutinimi göstereceğim."

Tişörtünü çıkardı. Saçını geri bağladı.

Ve bu farklı bir işkenceydi. Aynı egzersizleri yapmasını izlemek için, sadece daha sert, daha ağır, daha hızlı. Mide kaslarının dalgalanmasını izlemek için, her yerdeki kaslar *dalgalanıyor* . Terin parıldamasını ve ardından altın vücudundan aşağı, dövmelerinin üzerinden, pantolonunun beline kaymadan önce pazarlıklarının sekiz köşeli yıldızı boyunca aşağı akmasını izlemek.

Ama dersleri sırasında profesyoneldi. Tamamen profesyonel ve mesafeli, sanki bu eğitim yüzüğü onun için kutsalmış gibi.

Nesta nefes nefese egzersizlerini tamamlarken gözlerini ayıramadı. Dün gece kendini beğenmişken bu nefesin sesinin nasıl çıktığını merak etmemeye çalıştı.

Ama Cassian'ın ela gözleri berraktı. Muzaffer.

Başka bir çağda, başka bir dünyada ölümlüler tarafından savaşçı bir tanrı olarak kabul edilebilirdi. Hapishaneye koyduğu canavarlar hakkında ona anlattıklarından sonra, *bu* çağda büyük bir kahraman olarak kabul edilebilirdi. Bir gün bir ateşin etrafında fısıldanacak türden. İnsanlar çocuklarına onun adını verirdi. Savaşçılar onun yerinde *olmak* isterdi . İyi bir savaşçı *yeniden doğmuş Cassian* olarak bilinirdi .

Ona vahşi diyordu.

"Ne?" Cassian yüzündeki teri sildi.

Kendini düşüncelerinden uzaklaştırmak için sordu: "İliryalılar arasında gerçekten de kadın savaş birliği yok mu?" Savaş sırasında hiç görmemişti.

Gülümsemesi soldu. "Bir kez denedik ve olağanüstü bir şekilde başarısız oldu. Yani hayır. yok."

"Çünkü İliryalılar geri ve korkunçtur."

Yüzünü buruşturdu. "Az'la mı konuşuyordun?"

"Sadece gözlemlerim."

Saçlarını çözdü, kalın, düz bukleler yüzüne düşüyordu. "İliryalılar... Sana söyledim. İlerleme yavaş. Bu bizim devam eden bir hedefimiz - ben ve Rhys, yani."

"Kadınların savaşçı olması bu kadar zor mu?"

"Sadece eğitim değil. Sosyal eldiveni de çalıştırıyor. Bir de onların tamamlamaları gereken Blood Rite var."

"Kan Ayini Nedir?"

"Neye benziyor." Boynunu ovuşturdu. "Genellikle yirmili yaşlarında olan bir İliryalı savaşçı tam gücüne ulaştığında, tam bir savaşçı ve yetişkin olarak kalifiye olabilmesi için Kan Ayini'nden geçmesi gerekir. Her klandan ve köyden müstakbel savaşçılar gönderilir, genellikle her birinden üç ya da dördü - hepsi İlirya Dağları'ndaki bir bölgeye dağılır. Orada iki hedefle bir hafta kaldık: hayatta kalmak ve Ramiel'e ulaşmak."

"Ramiel nedir?" Bu sorularla kendini bir çocuk gibi hissetti ama merakı onu alt etti.

"Kutsal dağımız." Toprağa tanıdık bir sembol çizdi: üzerinde üç nokta bulunan yukarıyı gösteren bir üçgen. Bir dağ, anladı. Ve üç yıldız. "Gece Mahkemesinin sembolü. Kan Ayini her zaman, üç kutsal yıldızımız olan Arktos, Carynth ve Oristes'in yılda bir hafta onun üzerinde parladığı zaman gerçekleşir. Ayinin son gününde, doğrudan zirvesinin üzerindeler."

"Yani dağa mı çıkıyorsun?"

"Dağa giden yolu öldürürüz." Gözleri sert dönmüştü. "Uyuşturucuya maruz kaldık ve giysilerimizden başka hiçbir şeyimiz olmadan vahşi doğaya atıldık."

"Ve katılmak zorunda mısın?"

"Bir kere girdin mi çıkamazsın. En azından Ayin bitene veya Ramiel'in zirvesine ulaşana kadar. Eğer biri çıkarmak için Ayine girerse Ya da seni kurtarırsan, yasa ikinizin de suçtan dolayı yakalanıp öldürüleceğini bildiriyor. Rhys bile bu yasalardan muaf değil."

Nesta titredi. "Barbarca geliyor."

"Bu işin yarısı değil. Bir büyü var, böylece kanatlarımız işe yaramaz hale geliyor ve hiçbir sihir kullanılamaz." Bir elini kaldırıp sırtındaki kırmızı Sifonu gösterdi. "Büyü İliryalılar arasında nadirdir, ancak ortaya çıktığında, Sifonların kontrol edilmesini, filtreden kullanılabilir bir şeye dönüştürülmesini gerektirir. Ama o olmadan bize diğer İliryalılara göre bir avantaj sağlıyor - bu yüzden büyü, oyun alanını eşitliyor. İliryalılar yılda bir gece büyüye sahip olsalar da: Savaş grubu liderlerinin uyuşturulmuş acemileri vahşi doğaya çekebilecekleri Kan Ayini'nden önceki gece. Bunun neden olduğunu bile sormayın. Kimse bilmiyor."

"Azriel her zaman kazanabilir ama."

"Az farklı. Birçok yönden." Sesi daha fazla sorgulamaya davet etmiyordu.

"Yani Ayin'de sihir kullanmadan birbirinizi normal yoldan mı öldürüyorsunuz? Kılıçlar ve hançerler mi?"

"Silahlar da yasak. En azından dışarıdan getirilenler. Ama kendin inşa edebilirsin. Kendinizinkini inşa etmeniz *gerekiyor* . Yoksa katledilirsiniz."

"Diğer savaşçılar tarafından mı?"

"Evet. Rakip klanlar, düşmanlar, kötü şöhret arayan pislikler - hepsi. Bazı köylerde öldürme sayısı ne kadar yüksekse, o kadar çok zafer getirirsiniz. En geri klanlar, katliamın daha zayıf savaşçıları zayıflatmak için olduğunu iddia ediyor ama ben her zaman bunun potansiyel yeteneklerin büyük bir israfı olduğunu düşünmüşümdür." Cassian elini saçlarından geçirdi. "Ve bir de dağlarda dolaşan, pençeleri ve dişleri olan bir İliryalı savaşçıyı kolayca alaşağı edebilen yaratıklar var."

Feyre'nin ona bir zamanlar bölgede karşılaştığı korkunç canavarları anlattığına dair karanlık bir anı su yüzüne çıktı. Cassian devam etti, "Yani Ramiel'in evine gitmeye çalışırken tüm bunlarla yüzleşiyorsun. yamaçlar. Erkeklerin çoğu, tırmanışı yapmak için hafta sonuna yetecek kadar güç biriktirmeyi unutuyor. Bu, bir düşüşün sizi öldürebileceği vahşi tırmanışla dolu bir gün ve gece. Çoğu dağın eteğine bile ulaşamıyor. Ama yaparlarsa, rakip değişir. Diğer savaşçılarla karşı karşıya değilsiniz - kendinizi, ruhunuzla dağa meydan okuyorsunuz. Onu büyütmeye çalışan herkesi kıran genellikle bu gerçektir."

"Ve ne - zirveye çıkıp bir kupa mı alıyorsun?"

Cassian homurdandı ama sözleri ciddiydi. "Üstünde kutsal bir taş var. Önce taşa dokun ve kazanırsın. Sizi hemen dışarı çıkaracak."

"Ya hafta bittiğinde diğer herkes?"

"Ayakta kalan kişi savaşçı olarak kabul edilir. Bittiğinde nerede olduğunuz, sizi kutsal yıldızlarımızdan alan üç savaşçı kademesinden birine ayırır: Arktosyalı, dağa çıkamayan ama hayatta kalanlar; Oristian, dağa çıkan ama zirveye ulaşamayanlar; ve Carynthian, zirveye tırmananlar ve seçkin savaşçılar olarak kabul edilenler. Ramiel'in tepesindeki taşa dokunmak Ayini kazanmaktır. Son beş yüzyılda sadece bir düzine savaşçı dağa ulaştı."

"Taşa dokundun, alıyorum."

"Rhys, Az ve ben, başlangıçta birbirimizden kasten ayrılmış olsak da, ona dokunduk."

"Neden?"

"Liderler bizden ve ne olacağımızdan korkuyordu. Dayanacak birbirimize sahip olmasaydık, savaşçıların ya da canavarların bizi idare edeceğini düşündüler. Yanıldılar." Gözleri şiddetle parladı. "Öğrendikleri şey, birbirimizi

gerçek kardeşler olarak sevdiğimizdi. Ve birbirimize ulaşmak için yapmayacağımız, öldürmeyeceğimiz kimse yoktu. Birbirimizi kurtarmak için. Dağları aşarak yolumuza devam ettik ve Ramiel'in zirveye giden üç yolunun en kötüsü olan Breaking'i geçtik ve lanet şeyi kazandık. taşa dokunduk aynı anda, aynı nefeste ve Karynthian savaşçı katmanına girdi."

Nesta yüzündeki şoku saklayamadı. "Ve beş yüz yılda sadece on ikisinin Karynthian olduğunu mu söylüyorsun?"

"Numara. Oniki dağa çıktı ve Orist oldu. Bizden başka sadece üç kişi Kan Ayini'ni kazandı ve Carynthian oldu." Boğazı düğümlendi. "Onlar iyi savaşçılardı ve örnek teşkil eden birimlere liderlik ettiler. İki tanesini Hybern'e karşı kaybettik."

Muhtemelen bin kişiyi yok eden o patlamada. Onu koruduğu patlama. O ve sadece o.

Nesta'nın midesi kasıldı, midesi bulandı. Kendini uzun bir nefes almaya zorladı. "Yani kadınların Ayine katılamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Mor muhtemelen lanet şeyi rekor sürede kazanırdı, ama hayır. Onun bile Ayine katılmasını istemem." Akıl yürütmesinin konuşulmayan kısmı soğuk bir şekilde gözlerinde yatıyordu. Dişiler erkekler kadar iyi eğitimli olsalar bile, savunmak için farklı, daha kötü bir şiddet türü olurdu.

Nesta titredi. "Kan Ayini'ni almadan bir kadın biriminiz olabilir mi?"

"Onlar olmadan - bu üç unvandan biri olmadan - asla gerçek savaşçılar olarak onurlandırılamazlardı. Onları savaşçı olarak görürdüm ama diğer İliryalıları değil. Başka hiçbir birim onlarla uçmazdı. Bunu bir rezalet ve hakaret olarak görürler." Kaşlarını çattı ve ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi: değişim yavaş gelir. Devlon'ın adetin hakkında söylediği saçmalıkları duydun. *Bu* ilerleme sayılır. Geçmişte, eline silah aldığı için bir dişiyi öldürürlerdi. Şimdi bıçağı 'dekontamine ediyorlar' ve kendilerine modern düşünürler diyorlar." İğrenme onun özelliklerini çarpıttı.

Nesta ayağa kalktı ve gökyüzünü taradı. Kafası rahatlamıştı - sadece biraz. Vücudu zaten ağrıyorken kitapları rafa kaldırma ihtimalinden hoşlanmıyordu... Ama belki de Gwyn'i görebilirdi.

"İliryalı kadınları eğitmek," diye devam etti Cassian, "savaşlarımızda savaşmakla ilgili olmayacaktı. Erkekler kadar eşit derecede yetenekli ve güçlü olduklarını kanıtlamakla ilgili olurdu. Bu, korkularında ustalaşmak, zaten sahip oldukları gücü bilemekle ilgili olurdu."

"Neyden korkuyorlar?"

"Annem oluyor," dedi yumuşak bir sesle. "Yaşadıklarına katlanmak."

Dağın altındaki rahibelerin yaşadıklarına.

Nesta, loşlukta oturan, dağdan ayrılmayan sessiz rahibeleri düşündü. Riven, bir yabancının varlığına dayanamayarak aceleyle yanından geçerek hafızasını canlandırdı. Gwyn, bazen gölgelerle kararan parlak gözleriyle.

Cassian onun sessizliği karşısında başını iki yana salladı. "Bu ne?"

"İliryalı olmayan kadınları eğitir miydin?"

"Seni eğitiyorum, değil mi?"

"Yani, düşünür müsün..." Bunu gümüş dilli Rhysand gibi zarif bir şekilde nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. "Kütüphanedeki rahibeler. Eğer onları burada bizimle antrenman yapmaya davet edersem, özel ve güvenli bir yer. Onları eğitir misin?"

Cassian yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Yani, elbette, ama..." Yüzünü buruşturdu. "Nesta, kütüphanedeki kadınların çoğu tekrar erkeklerin etrafında olmak istemiyor - olmaya dayanamıyorlar. "

"O zaman bayan arkadaşlarından birine katılmasını isteyeceğiz. Mor ya da aklınıza gelen herhangi biri."

"Rahibeler benim orada bulunmamı hazmedemeyebilirler bile."

"Kimseyi böyle incitmezsin."

Gözleri hafifçe yumuşadı. "Onlar için bununla ilgili değil. Korkuyla ilgili - taşıdıkları travma. Bunu onlara asla yapmayacağımı bilseler bile, onlar için yüzleşmesi inanılmaz derecede zor olan anıları sürükleyebilirim."

"Bu eğitimin... sorunlarımda bana yardımcı olacağını söylemiştin. Belki onlara yardımcı olabilir. En azından onlara biraz dışarı çıkmaları için bir sebep verin."

Cassian uzun bir süre onu izledi. Sonra dedi ki, "Bizimle buraya kimi getirirsen seve seve eğitirim. Mor uzakta, ama Feyre'ye sorabilirim..."

"Feyre değil." Nesta kelimelerden nefret ediyordu. Sırtının nasıl sertleştiğini. "Ben sadece…" derken ona bakamadı ve kız kardeşiyle arasındaki karışıklığı nasıl açıklayabilirdi? Ablasının yüzüne her baktığında onu tüketmekle tehdit eden kendinden nefret mi?

Pekala, diye tekrarladı Cassian. "Feyre değil. Ama ona ve Rhys'e haber vermeliyim. Muhtemelen Clotho'dan da izin istemelisin." Sıcak bir el omzunu kavradı ve sıktı. "Bu fikri sevdim Nes." Ela gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Onu çok severim."

Ve nedense kelimeler her şey demekti.

BÖLÜM

17

"Sana bir teklifim var."

Mide kasları zonkluyordu, bacakları ağrıyordu, rahibe not aldığı her el yazmasına yazmayı bitirirken, büyülü kalemi kaşıyarak Nesta Clotho'nun masasının önünde durdu.

Kalem son noktasını işaretlediğinde Clotho başını kaldırdı ve bir kağıda yazdı, *Evet?*

"Rahibelerinizin her sabah Evin tepesindeki ringde benimle antrenman yapmasına izin verir misiniz? Hepsi değil - sadece ilgilenen herkes."

Clotho tamamen hareketsiz oturdu. Sonra kalem hareket etti. *Ne için tren?*

"Bedenlerini güçlendirmek, kendilerini savunmak, isterlerse saldırmak için. Ama aynı zamanda zihinlerini temizlemek için. Sabit durmalarına yardım et."

Bu eğitimi kim denetleyecek? Sen?

"Numara. Bunun için nitelikli değilim. Onlarla antrenman yapacağım." Kalbi çarpıyordu. Neden olduğundan emin değildi. "Cassian onu denetleyecek. Kullanışlı değil - yani, saygılı ve..." Nesta başını salladı. Tam bir aptal gibiydi.

Nesta, kukuletasının gölgelerinin altında Clotho'nun üzerinde oyalanan bakışlarını hissedebiliyordu. Kalem tekrar hareket etti.

Pek fazla gelmeyecek, korkarım.

"Biliyorum. Ama bir ya da iki tane bile… Teklif etmek isterim." Nesta, Clotho'nun ötesindeki bir sütunu işaret etti. "Oraya bir kayıt sayfası koyacağım. Katılmak isteyen herkes gelebilir."

Yine, kaputun altından o uzun bakış, ağırlığı hayalet bir dokunuş gibi.

Sonra Clotho yazdı, *Kim katılmak isterse benim rızamı alır.*

Nesta o gün kayıt formunu sütuna yapıştırdı.

O ayrıldığında kimse üzerine adını yazmamıştı.

Erkenden uyandı, listeyi kontrol etmek için kütüphaneye gitti ve hala boş olduğunu gördü.

Antrenman halkasına adımını atarken yüzüne kazınmış her şeyi okuduğunda Cassian, "Zaman alacak," diyerek onu teselli etti. Hafifçe bir gölge ekledi, "Elini uzatmaya devam et."

Nesta da öyle yaptı.

Her öğleden sonra kütüphaneye geldiğinde listeyi kontrol etti. Her akşam gittiğinde, o da kontrol etti. Hep boştu.

Antrenmanda, Cassian ona göğüs göğüse dövüşte temel ayak hareketleri ve vücut pozisyonu konusunda talimat vermeye başladı. Yumruk ya da tekme yok, henüz değil. Nesta o şeytani tahtayı on saniye tuttu. Sonra on beş. Sonra yirmi. Otuz.

Cassian, zayıf kollarını geliştirmek için egzersizlerine ağırlıklar ekledi. O, ciğerlerini ve ağız kavgasını yaparken taşımak için oyma kulplu ağır taşlar.

Tüm bu süre boyunca nefes aldı, nefes aldı ve nefes aldı.

Merdivenleri tekrar denedi. Ondan önce beş yüz adım atmayı başardı kasları arkasını dönmesini istedi. Ertesi gece, altı yüz onda durdu. Sonra yedi yüz elli.

Dipte ne yapacağını bilmiyordu: Bir meyhane ya da eğlence salonu bulup kendini aptalca içeceğini düşündü. Eğer başarsaydı, bunu hak ederdi, dedi kendi kendine her adımda.

Geceleri yorgunluk o kadar ağır geliyordu ki yatağa girmeden önce zar zor yemek yiyip banyo yapabiliyordu. Göz kapakları düşmeden önce bir kitabın bir bölümünü zar zor okudu. Elain'in topladığı sandıklardan birinde çoktan okuyup sevdiği müstehcen bir roman bulmuştu ve masanın üzerine bırakmıştı.

Havaya, “Bunu senin için buldum. Bu bir hediye." Kitap yok olup gitmişti. Ama sabah, masasının üzerinde bir buket sonbahar çiçeği bulmuştu, cam vazoda her renkten aster ve krizantemler parlıyordu.

Gwyn'i zar zor gördüğü bir hafta geçti, ancak Clotho aracılığıyla Merrill'in Valkyrie araştırmasıyla onu çok zorladığını öğrendi. Ama Nesta'nın rafa kaldıracak o kadar çok kitabı vardı ki saatler hızla geçti.

Özellikle kitapları eğitmek için kullanmaya başladığında. Rampayı tırmanırken, ağır bir yığın tutar ve çeşitli hamleler yapardı. Birkaç kez, yanından geçen rahibeleri, bunu yaparken bir seviyenin üzerinde ona bakarken yakaladı.

Her gün Clotho'nun masasının arkasındaki sütundaki kayıt sayfasını kontrol etti. Boş.

Günden güne.

Elini uzatmaya devam et , demişti Cassian ona.

Ama kimsenin geri dönmeye zahmet etmemesinin ne önemi var, diye merak etmeye başladı.

"Birine yumruk attığında yumruğunu böyle tutarsan baş parmağını kırarsın."

Nefes nefese, büyük nehirlerde sırtından terler akarken, Nesta Cassian'a kaşlarını çattı. Baş parmağını katlanmış parmaklarının içinde, ona yapmasını emrettiği yumruğu kaldırdı. "Yumruğumun nesi var?"

"Başparmağınızı işaret ve orta parmağınızın eklemlerinin üzerinde tutun." Göstermek için bir yumruk yaptı ve parmaklarına bastırdığı baş parmağını kıpırdattı. "Baş parmağınız vurursa, cehennem gibi acıtacak."

Cassian'ın uzattığı yumruğu inceleyen Nesta, pozisyonu kendi eliyle taklit etti. "Sonra ne?"

Çenesini silkti. "Dün geçtiğimiz pozisyona geç. Paralel ayaklar, gücünüzü yere kök salarak…"

Biliyorum, biliyorum, diye mırıldandı Nesta ve onun pratiğini yapmak için üç gün harcadığı tavrı aldı. Yerlerine yerleşirken ayaklarını gözlemledi, sonra dizlerini hafifçe bükerek güç merkezini sağlamlaştırdığından emin olmak için iki kez sallandı.

Cassian onun etrafında döndü. "İyi. Yaptığınız herhangi bir yumruk, hızlı ve kesin olmalı, dengenizi bozacak ve kolunuzu güçten mahrum bırakacak vahşi bir vuruş değil. Vücudunuz ve nefesiniz, yumruğa gerçek kolunuzdan daha fazla güç verecektir." Benzer bir tavır aldı ve havaya vurdu.

O kadar yumuşak, o kadar vahşice hareket etti ki, daha gözünü bile kırpamadan darbe yapıldı.

Bitirdiğinde kolunu uzattı, kasları değişiyordu. Sıcak sonbahar gününe karşı kollarını sıvamıştı ama gömleğini tamamen çıkarmamıştı. Keskin güneş ışığında, sol kolundaki dövme parlaklığı azaltıyor gibiydi. "Ön kolunuzla ilk iki boğumunuzu hizalayın. Vurmak istediğin şey bu ve kolundaki güç onlara

doğru hareket edecek. Yüzük parmağınızla ve serçe parmağınızla vurursanız, elinizi kırarsınız."

"Delmenin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum."

"Görünüşe göre, kaba olmak için beyin gerekiyor."

Nesta kaşlarını düzleştirdi ama önkolunu ve gösterdiği eklemleri hizalamaya odaklandı. "Bu kadar?"

"Doğru parmak eklemleriyle vurmak için bileğinizi biraz aşağı doğru eğmeniz gerekir."

"Neden?"

"Böylece bileğin kırılmaz."

Kolunu indirdi. "Birine yumruk atarken elimi kırmanın kaç yolu olduğunu düşünürsek, buna değmezmiş gibi görünüyor."

"Bu yüzden iyi bir savaşçı ne zaman savaşacağını bilir." Yumruğunu indirdi. "Her seferinde riske değip değmediğini kendinize sormalısınız."

"Ve her zaman mükemmel formda bir yumruk atar mısın?"

Evet, dedi Cassian bir gram şüphe duymadan. Saçlarını gözünden çekti. "Şey, çoğu zaman. Doğru açıya ve dengeye sahip olmadığım zaman bazı kavgalar oldu, ancak bir yumruk, hatta elimi kırabilecek bir yumruk, bir çıkmazdan kurtulmanın en iyi yoluydu. Elimi paramparça ettim..." Sanki zihinsel bir hesaplama yapıyormuş gibi gözlerini kıstı gökyüzüne. "Ah, muhtemelen on kere."

"Beş yüz yıl içinde."

"Her günün her anı mükemmel olamam Nes." Gözleri titredi.

Geçen hafta koridorda bu çılgınlığın tekrarı olmamıştı. Ve geceleri bırakın yatakta eğlenmeyi, yemek odasına bile gelemeyecek kadar yorgundu.

"Doğru," dedi. "Şimdi kalçalarını yumruk yap." Tekrar havaya vurdu. Bu sefer daha yavaş hareket etti ve vücudunun darbeye nasıl aktığını görmesine izin verdi. "Her ikisi de ekstra güç katan çekirdeğinizi ve omzunuzu meşgul edecek." Başka bir yumruk.

"Yani bu karın egzersizleri kaslarınızı göstermek istemenin ötesinde faydalı mı?"

Ona buruk bir sırıtış attı. "Bunun gerçekten gösteri için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım seni her derste en az bir düzine kez o aynada kendine bakarken yakaladım." Nesta yüzüğün karşısındaki ince aynaya başını salladı.

Kıkırdadı. "Yalancı. Dikkat etmediğimi düşündüğün zaman o aynayı beni izlemek için kullanıyorsun."

Yüzündeki gerçeği görmesine izin vermeyi reddetti. Başını alçaltmayı reddetti. Tekrar duruşuna odaklandı.

"Bugün tüm işler, ha?"

Nesta soğukkanlılıkla, "Eğitim yapmamı istiyorsun, öyleyse beni eğit" dedi.

Hiçbir rahibe ortaya çıkmasa bile, geleceklerini umduğu için aptal bir aptal olsa bile, bu eğitime aldırmadı. Kafasını boşalttı, o kadar çok düşünmeyi ve nefes almayı gerektiriyordu ki, kükreyen düşüncelerin onu tamamen yutma şansı çok azdı. Sadece sessiz anlarda, genellikle kütüphanede çalışırken ya da banyo yaparken dikkatini kaybettiğinde, bu düşünceler tekrar ortaya çıkıyordu. Ve bu olduğunda, merdiven boşluğu her zaman işaret etti. Cehennem on bin adım.

Ama onu meşgul etmenin ötesinde -eğitim, iş, merdivenler- bir şey yapar mıydı? Düşünceler hala onu sarmak için kurtlar gibi bekliyordu. Onu parçalamak için.

Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren sevdim .

Kurtlar pençelerini şaklatarak daha da yaklaştılar.

"Nereye giderdin?" diye sordu Cassian, ela gözleri endişeyle karardı.

Nesta tekrar duruşunu aldı. Kurtları bir adım geri gönderdi. "Hiçbir

yerde."

Elain özel kütüphanedeydi.

Nesta, kütüphaneden tozla kaplı merdivenleri temizlemeden önce bunu biliyordu.

Kız kardeşinin narin yasemin ve bal kokusu, kırmızı taşlı salonda bir bahar vaadi, odanın açık kapılarına kadar takip ettiği pırıl pırıl bir nehir gibi oyalandı.

Elain, dar korsajı ablasının Gece Sarayı'ndaki ilk günlerinden beri ne kadar dolgun olduğunu gösteren leylak rengi bir elbise giymiş, pencerelerin duvarında duruyordu. Keskin açılar gitti, yerini yumuşaklık ve zarif kıvrımlar. Elain'in göğüsleri her zaman daha küçük olsa da Nesta bir noktada kendisinin de böyle göründüğünü biliyordu.

Kendine baktı, kemikli ve kaslı. Kız kardeşi sağlıkla parlayarak ona doğru döndü.

Elain'in gülümsemesi pencerelerin ardındaki batan güneş kadar parlaktı. "Nasılsın diye bir uğrayayım dedim."

Elain'i buraya biri getirmişti, çünkü o on bin basamağı hiç çıkmamıştı.

Nesta, ablasının gülümsemesine karşılık vermedi, onun yerine vücudunu, derileri, tozu işaret etti. "Meşguldum."

"Birkaç hafta öncesine göre biraz daha iyi görünüyorsun."

Elain'i en son gördüğünde - House'a gelmeden bir hafta önce. Kemik ve Tuz Sarayı dedikleri hareketli pazar meydanında kız kardeşinin yanından geçmişti ve Elain durmuş olsa da, şüphesiz onunla konuşmak niyetindeydi, Nesta yürümeye devam etmişti. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce arkasına bakmamıştı. Şimdi sunduğu resim daha iyi olsaydı, Nesta o zamanlar ne kadar kötü göründüğünü düşünmek istemiyordu.

Elain, odanın karşı tarafına geçmek için pencerelerden uzun adımlarla ilerlerken, "İyi renk almışsın, demek istiyorum," diye açıkladı. Birkaç metre ötede durdu. Sanki verdiği kucaklamadan kendini geri tutuyormuş gibi.

Nesta gibi, bir tür hastalıklı cüzamlıydı.

O ilk aylarda bu odaya kaç kez gelmişlerdi? Kaç kez bu şekilde olmuştu, sadece pozisyonları değiştirildiğinde? Elain o zamanlar hayaletti, çok zayıftı, düşünceleri içe dönüktü.

Nesta bir şekilde hayalet olmuştu.

Bir hayaletten daha kötü. Öfkesi ve açlığı sonsuz, sonsuz bir hayalet.

Elain'in sadece uyum sağlamak için zamana ihtiyacı vardı. Ama Nesta kendisinin bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Burada vakit geçirmekten keyif alıyor musun?"

Nesta, ablasının sıcak kahverengi gözleriyle karşılaştı. İnsan olduğunda, Elain kolaylıkla üçünün en güzeliydi ve Yüksek Fae olduğunda bu güzellik daha da güçlenmişti. Nesta, sivri kulakların ötesinde ne gibi değişiklikler yapıldığını parmağıyla gösteremiyordu, ama Elain sevimliden yıkıcı derecede güzele gitmişti. Elain bunu hiç anlamamış gibi görünüyordu.

Aralarındaki durum hep böyleydi: Tatlı ve kayıtsız Elain ve yanında hırlayan kurt Nesta, onu tehdit eden herkesi parçalamaya hazırlanıyordu.

Elain'e bakmak hoş , diye düşündü bir zamanlar annesi, Nesta tuvalet masasının yanında otururken, bir hizmetçi sessizce annesinin altın-kahverengi saçlarını fırçalarken, *ama hırsı yok. Bahçesinin ve güzel kıyafetlerinin ötesinde hayal kurmuyor. Eğer o güzellik devam ederse, bir gün evlilik pazarında bizim için bir değer olacak, ama bize avantajlı bir maç kazandıran bizim kendi manevralarımız, Nesta, onun değil.*

Nesta o sırada on iki yaşındaydı. Elain ancak on bir.

Annesinin entrikalarının her kelimesini özümsemişti, asla gerçekleşmemiş gelecek planları.

Annesi sık sık, *zamanı geldiğinde kıtaya gitmesi için babana yalvarmamız gerektiğini söylerdi. Burada ikinize de layık adam yok.* Feyre o noktada, annesinin görmezden geldiği somurtkan, tuhaf bir çocuk olarak düşünülmemişti bile. *İnsan kraliyeti orada hâlâ hüküm sürüyor -lordlar, dükler*

ve prensler- ama servetleri tükeniyor, mülklerinin çoğu yıkılmak üzere. Bir kralın servetine sahip iki güzel bayan çok ileri gidebilir.

Bir prensle evlenebilir miyim? Nesta sormuştu. Annesi sadece gülümsemişti.

Nesta başını iki yana sallayarak anılardan sıyrıldı ve sonunda, "Burada olmaktan başka seçeneğim yok, bu yüzden nasıl eğlenebileceğimi anlamıyorum," dedi.

Elain narin parmaklarını sıktı, bahçedeki işi için tırnakları kısa kesilmişti. "Buraya gelmenin koşullarının berbat olduğunu biliyorum Nesta, ama bu, bu konuda çok mutsuz olman gerektiği anlamına gelmez."

Nesta düz bir sesle, "Haftalarca yanında oturdum," dedi. “Haftalar, sen yiyecek ve içecekleri reddederek boşa gitti. Sen sadece solup öleceğini umar gibi görünürken.”

Elain irkildi. Ama Nesta dökülen sözleri durduramadı. "Kimse *sana* şekil vermeni ya da insan topraklarına geri gönderilmeni önermedi."

Elain, şaşırtıcı bir şekilde yerini korudu. "Kendimi unutmak için içmiyordum ve - ve diğer şeyleri yapmıyordum."

"Lanet olası yabancılar mı?"

Elain tekrar irkildi, yüzü renklendi.

Nesta homurdandı. "Bizim insani üstünlüğümüzün hiçbirine sahip olmayan varlıklar arasında yaşıyorsun, biliyorsun." Elain omuzlarını dikleştirdi, tıpkı Nesta'nın "Sen ve Graysen duygularınıza göre hareket etmemiş sayılmazsınız" diye ekledi.

Düşük bir darbeydi, ama Nesta umursamadı. Elain'in, Fae'ye dönüşmelerinden bir ay önce bakireliğini Graysen'a verdiğini biliyordu. Elain ertesi sabah parlıyordu.

Elain başını iki yana salladı. Graysen geldiğinde genellikle olduğu ağlayan karmaşaya karışmadı. Bunun yerine "Bana kızgınsın" dedi.

İyi o zaman. O da direkt olabilir. Nesta karşılık verdi, "Rhysand ve Feyre bana değersiz bir bok yığını olduğumu söylerken eşyalarımı topladığım için mi? Evet."

Elain kollarını kavuşturdu ve sakince, üzgün bir şekilde, "Feyre bunun olabileceği konusunda beni uyardı," dedi.

Sözler Nesta'ya bir tokat gibi çarptı. Ondan, *davranışından* , tavrından bahsetmişlerdi. Elain ve Feyre—işlerin yeni durumu buydu. Elain'in seçmiş olduğu bağ.

Kaçınılmazdı, diye düşündü Nesta, mide bulandırıcıydı. O canavardı. Neden ikisi bir araya gelip onu dışarı atmasın? Elain'in her zaman onun her

korkunç yanını gördüğüne ve yine de onun yanında olmaya karar verdiğine aptalca inanmış olsa bile.

"Hala gelmek istedim," diye devam etti Elain, sesindeki o odaklanmış sakinlik, sessiz çelik bina. "Seni görmek, açıklamak istedim."

Elain Feyre'yi seçmişti, mükemmel küçük dünyasını seçmişti. Amren de farklı değildi. Nesta'nın omurgası sertleşti. "Açıklanacak bir şey yok."

Elain ellerini kaldırdı. "Bunu seni *sevdiğimiz için yaptık* ."

"Bana saçmalıklardan vazgeç, lütfen."

Elain bir adım daha yaklaştı, kahverengi gözleri kocaman açıldı. Şüphesiz, kendi masumiyetine, doğuştan gelen iyiliğine tamamen inanmıştı. "Gerçek bu. Bunu seni sevdiğimiz ve sizin için endişelendiğimiz için yaptık ve eğer babam burada olsaydı..."

" Ondan *hiç* bahsetme." Nesta dişlerini gösterdi ama sesini alçak tuttu. " *Ondan bir daha asla bahsetme.”*

Tasmasının tamamen kaymasını yasakladı. Ama hissetti - içindeki o korkunç canavarın hareketini. Güç dalgalanmasını hissettim, yanan ama soğuk. Onun için atıldı, aşağı, aşağı, aşağı itti, ama çok geçti. Elain'in nefesi kesilerek, Nesta'nın gözlerinin, Cassian'ın tarif ettiği gibi gümüşi bir aleve döndüğünü doğruladı.

Ama Nesta, üşüyüp boşalıncaya ve bir kez daha hareketsiz kalana kadar karanlığındaki ateşi boğdu.

Acı yavaşça Elain'in yüzünü kapladı. Ve anlayış. "Bütün bunlar bununla mı ilgili? Baba?"

Nesta, kıvranan gücü uzak tutmak için çabalayarak parmaklarını sallayarak kapıyı işaret etti. Elain'in ağzından çıkan her kelime, onun kontrolünü geri almakla tehdit ediyordu. " *Çık dışarı.”*

Silver, Elain'in gözlerini kapladı ama sesi sabit kaldı, elbette. "Onu kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey yoktu Nesta."

Sözler yakıcıydı. Elain onun ölümünü kaçınılmaz olarak kabul etmişti. Nesta'nın kendisinin de bu çabaya değmeyeceğini bildiğinden, sanki o çabaya değmezmiş gibi onun için savaşma zahmetine girmemişti.

Nesta bu sefer gücün gözlerinde parlamasına engel olmadı; o o kadar şiddetli sallandı ki ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. "Kendi kendinize yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söylüyorsunuz çünkü sadece birkaç dakika önce ortaya çıkmaya tenezzül etseydiniz onu kurtarmış olabileceğinizi düşünmek dayanılmaz. ″ Yalan ağzında acıydı.

Babalarının ölmesi Elain'in suçu değildi. Hayır, bu tamamen Nesta'nın kendi hatasıydı. Ama Elain, içindeki iyiliği kökünden söküp atmaya bu kadar

kararlıysa, kız kardeşine ne kadar çirkin olabileceğini gösterecekti. Bırakın bu ıstırabın bir parçası onu delip geçsin.

Elain bu yüzden Feyre'yi seçmişti. *bu* .

Feyre, Elain'i defalarca kurtarmıştı. Ama Nesta sadece engerek diliyle silahlanmış bir şekilde yanında oturuyordu. Onlar açlıktan ölürken oturdular. Hybern onları çalıp Kazan'a ittiğinde oturdu. Elain kaçırıldığında oturdu. Ve babaları Hybern'in pençesine düştüğünde, o da onu kurtarmak için *hiçbir şey yapmamıştı.* Korku onu dondurmuş, zihnini örtmüştü ve bunu yapmasına izin verdi, ona hakim olmasına izin verdi, böylece babasının boynu kırıldığında çok geç olmuştu. Ve tamamen onun suçu.

neden Feyre'yi seçmedi *?*

Elain kaskatı kesildi, ancak Nesta'nın bakışlarında gördüğü şeyden vazgeçmeyi reddetti. " Ölümünden *benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun?"* Meydan okuma her kelimeyi doldurdu. Meydan okuma - tüm insanlardan Elain'den. "Bunun için Hybern Kralı dışında kimse suçlanamaz." Sesindeki titreme, kesin sözlerini yalanlıyordu.

Nesta hedefine ulaştığını biliyordu. Ağzını açtı ama devam edemedi. Yeter. Yeterince söylemişti.

O kadar hızlı, içindeki güç azaldı, rüzgarda dumana dönüştü. Geride sadece kemiklerine ağırlık yapan bir yorgunluk, nefesi. "Ne düşündüğümün bir önemi yok. Feyre'ye ve küçük bahçenize geri dönün."

Kulübedeki kavgaları sırasında bile, kimin elbise, çizme veya kurdele alacağı konusunda kavga ederken bile, hiç böyle olmamıştı. Bu kavgalar önemsizdi, sefalet ve rahatsızlıktan doğmuştu. Bu, kütüphanenin dibindeki kasvet kadar karanlık bir yerden tamamen farklı bir canavardı.

Elain kapılara yöneldi, mor elbise arkasında uçuşuyordu. Nesta'dan çok kendi kendine, "Cassian eğitimin işe yaradığını düşündüğünü söyledi," diye mırıldandı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Nesta kapıları o kadar sert çarptı ki şıngırdadı.

Sessizlik odayı doldurdu.

Elain'in muhtemelen dökeceği gözyaşlarına tanık olacak olan Elain'le kimin geçip geçebileceğini görmek için pencerelere doğru dönmedi.

Nesta, yanan şöminenin önündeki koltuklardan birine kaydı ve boşluğa baktı.

Kızıl dillerinde nefret dolu, jilet gibi keskin gerçekler tekrar etrafına toplandıklarında kurtları durdurmadı. Onu parçalara ayırmaya başladıklarında onları durdurmadı.

Elain, Evin yemek odasına daldığında, Cassian ve Rhys, Windhaven'da uğuldayan soğuk havayı silkelediler.

Kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu ama çenesini yukarıda tutuyordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi, sesi hafifçe titriyordu.

Cassian, Windhaven'dan Cassian'ı almadan önce orta Archeron kardeşi bırakan Rhys'e baktı. İliryalıların savaşmaya ne kadar hazır olduğunu kendi gözleriyle görmek istemişti. Rhys'in hiçbir şey bulamamış olması hem Cassian'ı sevindirmiş hem de onu korkuyla doldurmuştu. Savaş bir kez daha başlasaydı, kaç kişi ölecekti? Savaşmak, yanında Ölüm'le birlikte yürümek bir askerin hayattaki payıydı ve erkekleri birçok kez savaşa sokmuştu. Yine de son savaşta ölenlerin ailelerine, barışın bir süre devam edeceğine dair aptalca kaç söz vermişti? Daha kaç aileyi teselli etmesi gerekecekti? Bu sefer neden farklı olduğunu, neden bu kadar ağır olduğunu bilmiyordu. Ama Rhys ve Devlon konuşurken, Cassian Windhaven'ın çocuklarına bakıyor, kaç tanesinin babalarını kaybedeceğini merak ediyordu.

Rhys Elain'i incelerken Cassian anıyı bir kenara attı, menekşe mavisi gözlerinde hiçbir şey eksik değildi. "Ne oldu."

Rhys böyle konuştuğunda, bu bir sorudan çok bir emirdi.

Elain veranda kapılarını açıp açık havaya çıkmadan önce elini sallayarak onayladı.

Elain, dedi Rhys ve Cassian onu sönmekte olan ışığa doğru takip ederken.

Elain parmaklıkların yanında duruyordu, esinti saçlarını okşuyordu. "Daha iyiye gitmiyor. Denmiyor bile." Kollarını etrafına sardı ve uzaktaki denize baktı.

Rhys ona döndü, yüzü ciddiydi. *Feyre onu uyardı.*

Cassian hafifçe küfretti. *Nesta ilerleme kaydediyor - öyle olduğunu biliyorum. Bir şey onu harekete geçirdi.* Ekledi, çünkü Rhys hala soğuk ölümün kişileştirilmiş hali gibiydi, *Zaman alacak. Belki de şu an için kız kardeşlerinden bir daha ziyaret gelmemiştir. En azından onun izni olmadan.* Nesta'yı izole etmek istemedi. Hiç de bile. *Elain onu tekrar görmek istiyorsa önce Nesta'ya sorayım.*

Rhys'in sesi sıvı bir gece gibi titriyordu. *Peki ya Feyre?*

Feyre'i burada istemiyor .

Güç, Rhys'in içinden gürleyerek, gözlerindeki yıldızları patlattı.

Sakin ol , diye çıkıştı Cassian. *Çözmeleri gereken kendi pislikleri var. Her ortaya çıktığında Nesta'yı yok etmekle tehdit ediyorsun.*

Rhys bakışlarını tuttu, içindeki baskınlık bir gelgit dalgasının gücü gibi. Ama Cassian bunu atlattı. Onun yanından geçmesine izin ver. Sonra Rhys başını salladı ve Elain'e, "Seni eve uçuracağım," dedi.

Elain, Rhys onu alıp kırmızı ve pembe lekeli gökyüzüne fırlattığında itiraz etmedi.

Çatıların üzerinde siyah ve mor bir nokta olduklarında, Rhys yaldızlı nehir boyunca Elain'e güzel bir manzara sunuyormuş gibi süpürdü ve ancak o zaman ve ancak o zaman Cassian eve girdi.

Yemek odasını ve koridora fırladı; Merdivenlerden aşağı hücum etti, ayakları, aile kütüphanesinin kapılarını açana kadar her santim mesafeyi kemiriyordu.

"Lanet olsun ne oldu?"

Nesta, karanlık şöminenin önündeki bir koltukta oturuyordu, parmakları koltuğun kıvrılmış kollarına batıyordu. Kapitone bir tahtta bir kraliçe.

"Seninle konuşmak istemiyorum" dedi sadece.

Kalbi gümbürdüyor, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyordu. "Elain'e ne söyledin?"

Ona bakmak için öne eğildi. Sonra çelik ve alevden bir sütun olarak ayağa kalktı, dudakları dişlerinden geriye kıvrıldı. "Elbette suçlunun ben olduğumu varsayabilirsin." Gözleri soğuk ateşle yanarak daha da yaklaştı. "Her zaman tatlı, masum Elain'i savunuyorsun."

Kollarını kavuşturarak ona istediği kadar yakınlaşmasına izin verdi. Cehennem gibi ona bir adım atacaktı. "Size yakın zamana kadar tatlı, masum Elain'in baş savunucusu olduğunuzu hatırlatacağım." Fae'nin onu, kız kardeşi için hiç düşünmeden katletme kabiliyetine sahip olduğuyla baş başa gittiğine tanık olmuştu.

Nesta sadece öfkeden titreyerek kaynadı. Ya da soğuk. Kazan, burası soğuktu. Sadece ısıtmalı zeminler herhangi bir erteleme teklif etti. "Ateş," dedi ve Ev itaat etti. Arkasındaki ocakta büyük bir alev alevlendi.

"Ateş yok," dedi, sözleri onun için olmasa da Cassian'a odaklanarak.

Saray onu görmezden geliyor gibiydi.

" Ateş *yok* ," diye emretti. Hafifçe kızardığına yemin edebilirdi.

Bir anlığına tekrar Rhys'in annesinin Windhaven'daki evindeydi. Sanki ateşle konuşuyormuş gibi, ateşin orada olduğundan bile habersizmiş gibi ateşe bakıyordu.

Ateş çatırdadı ve patladı. Nesta açık havaya doğru köpürdü, "Dedim *ki ...* "

Bir kütük çatırdadı, sanki Ev onu neşeyle görmezden geliyor ve aleve ısı katıyordu.

Ama Nesta irkildi. Sadece bir göz açıp kapayıncaya kadar titredi, ama tüm vücudu kaskatı kesildi. Korku ve korku yüz hatlarına yansıdı, sonra yok oldu.

Yabancı.

Nesta'nın yüzünde fark ettiği merak ne olursa olsun, kütüphanenin açık kapılarına doğru atılmadan önce tekrar kızdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, öfkesini sesinden alamayarak.

"Dışarı." Koridora çıktı ve merdiven boşluğunu hedef aldı.

Cassian, boğazından bir hırıltı koparak kadının peşinden koştu. Aralarındaki mesafeyi hızla kapattı.

"Beni rahat bırak," diye ısırdı.

"Plan nedir Nes?" Onu evin en alt katına ve koridorun ortasındaki merdiven boşluğuna kadar takip etti. "Seni seven insanları, sonunda vazgeçip seni yalnız bırakana kadar kırar mısın? İstediğin bu mu?"

Eski kapının kolunu çekti ve omzunun üzerinden solduran bir bakış attı. Ağzını açtı, sonra ağzından çıkacak her şeye karşı kapadı.

Sanki kendini ona emanet edecekmiş gibi. Yazık ona. *Onu boşver* . Sanki ondan korunmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Söyle," diye tısladı. "Sadece *söyle lanet olsun* ."

Nesta'nın bakışları o gümüş ateşle aydınlandı. Burnu hayvani bir öfkeyle kırıştı.

Ellerinin üstündeki Sifonlar ısındı, kabul etmeyi reddettiği bir düşmana hazırlanıyordu.

Gözleri kırmızı taşlara kaydı. Ve tekrar onun yüzüne kaldırıldıklarında, bakışlarındaki kutsal olmayan ateş gitmişti. Yerine çok ölü ve boş bir şey koymak, savaş alanında düşmüş bir askerin görmeyen gözlerine bakmak gibiydi. Kargaların o ölü gözlere baktığını görmüştü.

Nesta, merdiven boşluğuna dönüp inmeye başlarken hiçbir şey söylemedi.

BÖLÜM

18

Sadece merdiven boşluğunun kırmızı taşı vardı, keskin nefesi ve içeriye doğru dönen ve dilimleyen ve dilimleyen bıçaklar, duvarlar içeri itiliyor, aşağı doğru her adımda bacakları yanıyordu.

Kafasında olmak istemiyordu, vücudunda olmak istemiyordu. İçini sesle doldurmak, herhangi bir düşünceyi susturmak için davulların çalınmasını ve bir kemanın şehvetli şarkısını istiyordu. Bir şişe şarap bulup derin bir şekilde içmek, şarabın onu içinden çekip almasına izin vermek, zihnini sürükleyip, uyuşturmak istiyordu.

Aşağı ve aşağı ve aşağı.

Etrafında ve çevresinde ve çevresinde.

Nesta yanan el iziyle basamağı geçti. Adım iki yüz elli geçti. Üç yüz. Beş yüz. Sekiz yüz.

Sekiz yüz üçüncü adımda bacakları sallanmaya başladı.

Dik durmaya odaklanırken kafasındaki kükreme köreldi.

Bin adımda tamamen durmuştu.

Sadece dönen sessizlik vardı.

Nesta gözlerini kapadı ve alnını sağındaki soğuk taşa dayadı, sanki bir sevgiliye sımsıkı tutunuyormuş gibi kolunu taşa dayamak için kaldırdı. Sanki kulağının altındaki bir göğsün içinde atıyormuş gibi, taşın içinde attığı bir kalp atışına yemin edebilirdi.

Kendi kendine, akan kanıydı, dedi. Duvara tutunurken bile o kalp atışı.

Nefesinin onu içeri ve dışarı görmesine izin verdi. Vücudunun titremesi hafiflesin.

Taştaki kalp atışı azaldı. Kızarmış yanağının altındaki duvar buz gibi oldu. Parmak uçlarına karşı sert.

Yukarı doğru yürümeye başladı. Birbiri ardına adım adım. Uyluklar gergin, dizler inliyor, göğüs yanıyor.

Son yirmi basamağı yarı emekleyerek çıktığı zaman başı boşalmıştı. Dinlenmek için beş kez durmak zorunda kalmıştı. Beş kez, sadece nefesini tutup kendini toparlayabildiği sürece - ta ki kükreme yeniden bastırmakla tehdit edene kadar.

Sahanlığa geri döndüğünde tamamen boşalmıştı. Cassian karşı duvara yaslandı, yüzü ciddiydi.

"Seninle tartışmak içimden gelmiyor," dedi düz bir sesle, sinirlenemeyecek kadar bitkindi. Onu şehre indirmesini emretmek için pazarlıklarını yapabileceğini biliyordu, ama uğraşacak bile enerjisi yoktu. "İyi geceler."

Onun yoluna girdi, kanatları onu engelledi. "Bu sefer hangi adıma ulaştın?"

Sanki önemliymiş gibi. "Bin." Bacakları zonkluyor ve zonkluyordu.

"Etkileyici."

Nesta bakışlarını onun yüzüne kaldırdı ve onu ciddi buldu. Her yerine çöken yorgunluğu gizleme zahmetine girmedi.

Yanından geçmek istedi ama kanatlarını indirmedi. Yolunu delmek dışında, geçinemiyordu. "Ne?"

"Bugün seni ne harekete geçirdi?"

"Her şey." Daha fazlasını söylemek istemedi.

"Elain sana ne dedi?"

O konuşmayı tekrar gözden geçiremezdi, babası ya da ölümü ya da herhangi bir şey hakkında konuşamazdı. Bu yüzden ağır gözlerini kapadı. “Neden eğitime kaydolmuyorlar?”

Kimi kastettiğini biliyordu. "Belki hazır değillerdir."

"Kaydolacaklarını sanıyordum."

"Üzüldüğün şey bu mu?" Sorusu çok nazikti, çok üzücüydü.

Nesta gözlerini açtı. "Bazıları yüzlerce yıldır buradalar ve hala yaşadıklarından geri dönemediler. Öyleyse ne ümidim var?”

Ağrıyormuş gibi omzunu ovuşturdu. “Zamanla iki haftadır çalışıyoruz Nesta. Fiziksel olarak değişiklikler görüyor olabilirsiniz, ancak zihninizde, kalbinizde olup bitenler bundan çok daha uzun sürecektir. Kahretsin, Feyre aylarını aldı..."

“Feyre ve onun özel yolculuğunu duymak istemiyorum. Rhys'in, Morrigan'ın ya da herhangi birinin yolculuğunu duymak istemiyorum."

"Neden?"

Sözler, öfke yeniden inşa edildi. Konuşmayı reddetti, bunun yerine içindeki gücü mırıldanmayana kadar bastırmaya odaklandı.

"Neden?" İtti.

"Çünkü bilmiyorum," diye çıkıştı. "Şu yarasa kanatlarını kaldır."

Cassian itaat etti, ama bir adım daha yaklaşarak onun üzerine yükseldi. "O zaman sana özel yolculuğumdan bahsedeceğim, Nes." Sesi daha önce hiç duymadığı bir şekilde buz gibiydi.

"Numara."

"Anneme zarar veren herkesi katlettim."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, içindeki ağırlık bu kötü sözler karşısında kayboldu.

Cassian'ın yüzünde sadece eski bir öfke vardı. "Yeterince yaşlanıp güçlendiğimde, onun kollarından koparıldığım, doğduğum köye geri döndüm ve onun öldüğünü öğrendim. Ve oradaydı Bunu değiştirmek için savaşabileceğim kimse yok. Onu nereye gömdüklerini söylemeyi reddettiler. Dişilerden biri onu uçurumdan attıklarını ima etti."

İçinden korku ve acı gibi bir şey geçti.

Gözleri soğuk ışıkla parladı. "Bu yüzden onları yok ettim. Sorumlu olmayan herkesin - çocuklar, bazı kadınlar ve yaşlılar - gitmelerine izin verdim. Ama onun acı çekmesinde rolü olan herkes... Ben de karşılığında onlara acı çektirdim. Rhys ve Azriel bana yardım etti. Bana babalık eden bok parçasını buldum. Onu bitirmeden önce kardeşlerimin onu parçalamasına izin verdim."

Kelimeler aralarında asılı kaldı.

Yumuşak bir öfkeyle, "Bununla yüzleşebilmem on yılımı aldı. O insanlara ne yaptığımı ve ne kaybettiğimi. On yıl." Titriyordu ama korkudan değil. "Yani, sizi içten dışa canlı canlı yiyen şeyle yüzleşmek için on yılınızı almak istiyorsanız, devam edin. Yirmi yılını almak istiyorsan, devam et."

Sessizlik çöktü, yalnızca düzensiz nefes alıp vermeleriyle kesintiye uğradı.

Nesta nefes aldı, "Yaptıklarından pişman mısın?"

"Numara." Böyle yılmaz bir dürüstlük. Şimdi onu değerlendiren, her kükreyen, keskin parçasına damgasını vuran aynı dürüstlük.

Nesta, sanki her şeyi görmesini engelleyecekmiş gibi başını eğdi.

Sıcak, güçlü parmaklar çenesini kavradı, nasır tenine sürtünüyordu.

Başını kaldırmasına izin verdi. Yaklaştığını fark etmemişti. Onları sadece inç ayırdı. Her acımasız kelime tarafından kendisine doğru sürüklenen kişi o olmasaydı.

Cassian hafifçe çenesini tuttu. "Bana ne atman gerekiyorsa onu alabilirim. kırmayacağım." Hiçbir meydan okuma kelimeleri bağlamadı. Sadece bir rica.

"Anlamıyorsun," dedi sesi titreyerek. "Ben senin ve diğerleri *gibi* değilim ."

"Bu beni hiç rahatsız etmedi." Elini çenesinden indirdi.

Doğruldu. "Olması gerekiyor."

"Beni rahatsız etmek istiyormuş gibi söylüyorsun."

"Herkesi rahatsız ediyor. Hatta çok özel *Rhysand* ."

Dişleri parladı, her türlü yumuşaklık gitti. "Sana bir kez söyledim ve bir kez daha söyleyeceğim: Ondan bahsederken o alaycı ses tonuna kapılma."

"O benim Yüce Lordum değil. Ondan istediğim gibi bahsedebilirim." Geri çekilmek istedi ama adam bileğini kavrayarak onu yerinde tuttu. "Bırak."

"Beni yap. Bu eğitimi kullan ve *beni* yap."

İçini bir öfke kapladı. "Sen kibirli bir piçsin."

"Ve sen kibirli bir cadısın. Eşit bir şekilde eşleştik."

diye hırladı. "Bırak . "

Cassian homurdandı, ama bir adım geri çekilirken yüzünü çevirerek itaat etti. Ve gözlerindeki zaferin ışığıydı, bir şekilde onu sinirlendirdiğine ve deri ceketinin önünü kapmasına neden olan bu dövüşü *kazandığına inandığı net histi.*

Nesta kendi kendine, parmaklarını deriye kıvırıp ağzını onunkilere doğru uzattığı yüzündeki o gülümsemeyi yok etmek için olduğunu söyledi.

BÖLÜM

19

Bir kalp atışı boyunca, sadece Cassian'ın ağzının sıcaklığı, vücudunun baskısı, Nesta dudaklarını onunkilerin üzerine çekip ayak parmaklarının üzerine yükselirken titreyen her kasındaki sertlik vardı.

Gözleri açık onu öpmüştü, böylece kendisininkinin nasıl genişlediğini tam olarak görebiliyordu.

Nesta bir an sonra geri çekildi ve gözlerinin hâlâ geniş olduğunu, nefesinin hırıltılı olduğunu gördü.

Yumuşak bir şekilde güldü, parmaklarını ceketinden çözmeye çalışarak koridordan aşağı yürüdü.

Adam onu geri öpmek için öne atılmadan önce sadece sağ elini indirebildi.

O öpücüğün gücü onları duvara çarptı, hepsi onun karşısında sıraya girerken taş omuzlarına çarptı, bir eli saçlarında kayarken diğeri kalçasını kavradı.

Nesta duvara çarptığı an, Cassian onu sardığı an, her türlü kısıtlama yanılsamasını yok etti. Ağzını açtı ve dili içeri girdi, öpücük cezalandırıcı ve vahşiydi.

Ve onun tadı, kar öpücüğü rüzgarı ve çatırdayan közler gibi...

Kendine engel olamayarak inledi.

Saçındaki parmaklar saç derisine battığı için, onun tadını daha iyi alabilmesi için başını eğdiği için ses onun işini bitiriyor gibiydi.

Elleri kaslı göğsünün üzerinde gezindi, dilleri buluşup ayrılırken, dilini dişlerinin üzerinde kaydırırken ağzının çatısını yalarken herhangi bir ten, dokunacak herhangi bir şey için çaresizdi.

Onunla felç geçirdi ve tüm benlik duygusu ondan uçup gitti. Parmaklarını saçlarına daldırdı ve hayal ettiği kadar yumuşaktı, saç telleri teninde ipek gibiydi.

Her nefret dolu düşünce aklından uçup gitti. Kendini dikkatin dağılmasına verdi, kollarını açarak karşıladı, öpücüğün her şeyi yakmasına izin verdi. Sadece ağzı, dili ve dişleri vardı; yalama, tatma ve ısırma; sadece vücudunun gücü vardı, onunkine baskı yapıyordu ama yeterince yakın değildi...

Ellerini onun etrafında kaydırdı, kıçını kavradı ve onu havaya kaldırdı. Bacaklarını onun ortasına doladı ve kendini uyluklarının arasına bastırırken tekrar inledi.

Aklından bu geçici rahatlamaya ihtiyacı vardı, içinin derinliklerinde yanan o *şeye* , onu kovalayan hatıralara. Buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Cassian onun içine yerleşti ve kalçalarının ilk itişinde ağzının içinde inledi. O derin boğazlı sese sırtını yasladı ve boynunu ona doğru uzattı. Ağzını onun ağzından çekerek eline aldı.

Dili, boynunun sütununda bir çizgi çizdi, ardından ısıyı sürükledi ve kulağının hemen altındaki, onu sıkan, inleyen o noktaya ulaştı. Cildine karşı bir kahkaha attı. "Bunun gibi?" diye mırıldandı ve tekrar yaladı.

Göğüsleri ağrıyordu ve göğsüyle herhangi bir temas, biraz sürtünme arayarak ona doğru hareket etti. Ama Cassian yüzünü onun boynuna gömdü, dişleri çırpınan nabzının üzerine hafifçe bastırdı. Hafif incinmesi nefes nefese kalmasına neden oldu; dilinin o noktaya sürtmesi gözlerinin kafasının içinde dönmesine neden oldu.

Yine de başını boynundan çekti. Kalçalarını tekrar ona bastırıp kıvranışını izlerken Nesta hiç bu kadar çıplak olmamıştı.

Ağzına karanlık bir gülümseme yayıldı. "Çok duyarlı," diye mırıldandı kadının daha önce hiç duymadığı ama tekrar duymak için emekleyeceğini bildiği bir sesle. Kalçalarını onunkilerin arasına soktu, onun sertliğini tembel, tam olarak kadının zonklayan ağrısına bastırdı. Herhangi bir kontrol, akıl sağlığı duygusunu yeniden kazanmak için çabaladı - kendini her şeyi ona teslim etmek, ona dokunmasına, dokunmasına ve dokunmasına, yalamasına, emmesine ve doldurmasına izin vermek isterken buldu -

Cassian, sanki bunu onun bakışından okumuş gibi hırladı ve onu tekrar öptü.

Dilleri birbirine dolandı, bedenleri o kadar sıkı bastırdı ki, onun kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Onu iyice tattı, geri çekildi ve tekrar tattı. Sanki ağzındaki her yeri öğreniyormuş gibi.

Onun tenini hissetmek zorundaydı. Elleriyle, ağzıyla, vücuduyla içine giren sertliği hissetmek zorundaydı. Yapmazsa çıldırırdı, bu kıyafetleri çıkaramazsa çıldırırdı, onu öpmeyi bırakırsa çıldırırdı...

Nesta elini bedenlerinin arasına sıkıştırarak onu aradı. Cassian, eli onu pantolonunun derisinin arasından tutarken uzun ve alçak bir şekilde tekrar inledi. Nefes ondan çaldı. Onun büyüklüğü -

Ağzı sulandı. Ağrıyordu, o kadar ıslaktı ki pantolonunun ortasındaki her dikiş işkence gibiydi.

Öpüşü derinleşti, vahşileşti ve kadın pantolonunun bağcıkları ve düğmeleriyle boğuştu. O kadar çok kişi vardı ki onları geri alacak olanları nerede bulacağını bilmiyordu, parmak uçları her döngüde yırtılıyor, neredeyse onu kurtarmak için pençe atıyordu.

Alt dudağını, kulağını ve çenesini ısırırken Cassian'ın nefes nefese tenini okşadı. Kendi kesik kesik nefesi bunu yankıladı, kanında ateş kükrüyordu ve o, dantelleri ve düğmeleri bırakıp elini onun üzerine koyarken, onun ağzını tekrar ele geçirdi, ona doğru inledi. Avucunun topuğuyla boyunu ovuştururken, her santimde hayretler içinde kaldı.

Ağzını onun ağzından kopardı. "Bunu yapmaya devam edersen, ben..."

Nesta, avucunun topuğunu yukarıya, adamın alt karnına bastırdığını bildiği uca doğru çekerek tekrar yaptı. Kalçaları ona doğru kıvrıldı ve başını geriye yatırarak boğazının güçlü sütununu açığa çıkardı. Pantolonunun içinden onun şeklini öğrendi ve elini daha çok bastırarak onu çalıştırdı. Dişlerini gıcırdattı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu ve onun çözüldüğünü görünce öne eğildi. Dişlerini onun boynuna kenetlemişti. Tam onu tekrar ovarken, daha sert ve daha sert.

diye tısladı. Adı dudaklarındayken, kalçaları, çekirdeğini acı noktasına kadar zonklayan bir güçle eline geçti, o gücü, o büyüklüğü ve sıcaklığı, onun derinliklerine gömüldüğünü hayal etti. Avucunun bir başka cezalandırıcı sürtünmesi, boynuna bir diş sürtmesi ve Cassian patladı.

Geldiği gibi kanatları sımsıkı sıkıştı ve horozunun her bir hamlesi pantolonunun içinden titredi, onu okşayıp okşadığı sırada eli boyunca yankılandı.

Cassian sakinleştiğinde, titrerken - ancak o zaman Nesta yüzünü boynundan çıkardı. Ela gözleri o kadar genişti ki beyazlar etraflarında parlıyordu. Altın yanaklarını bir kızarma kapladı, o kadar baştan çıkarıcıydı ki, onu da yalamak için neredeyse öne eğildi.

Ama o sırıtarak kaldı. Sanki ne yaptığını anlamış ve pişman olmuş gibiydi.

İçindeki her bir arzu, kutsanmış dikkat dağınıklığı göz kırptı.

Nesta göğsünü itti ve hemen bıraktı, vücutları ayrılırken onu neredeyse yere düşürüyordu.

Bunun bir hata olduğuna dair pişmanlık sözlerini duymayı beklemedi. Bu gücü onun üzerinde tutmasına izin vermeyecekti. Bu yüzden Nesta soğuk, zalim bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı ve çıkarken, "Birisi çok çabuk yoldan çıkmış," dedi.

Cassian ertesi sabah kahvaltıda Azriel'in yüzüne bakamadı.

Kardeşi dün gece geç dönmüştü, bir şey söylemeyi reddetmişti. Briallyn'le ilgili bulduklarını anlattı ve sadece bugün hepsinin nehir evinde buluşup birlikte öğrenmeleri konusunda ısrar etti. Cassian'ın umurunda değildi. Azriel'in antrenmanla ilgili sorularını zar zor dinlemişti.

Nesta'nın birkaç dokunuşundan sonra pantolonunun içine girmiş, gençliğinde olduğundan daha iyi değilmiş gibi sırılsıklam olmuştu.

Ama onu koridorda öptüğü an, akıl sağlığını tamamen kaybetmişti. Bir hayvandan çok daha kısa bir şeye dönüşmüş, onun boynunu yalayıp ısırmış, iddia etmek için temel içgüdünün ötesinde net bir şekilde düşünememiş.

Onun tadı ateş, çelik ve bir kış gün doğumu gibiydi. Bu sadece onun ağzı, boynuydu. Dilini bacaklarının arasına aldıysa... Koltuğunda kıpırdandı.

"Senin refakatçin olarak bilmem gereken bir şey mi oldu?" Azriel'in kuru sorusu Cassian'ı artan heyecanından kurtardı. Kardeşinin yüzündeki eğlenceden Az'ın sadece bu uyarılmayı değil, aynı zamanda yüzünde de görebildiğini biliyordu.

Hayır, diye homurdandı Cassian. Yaptığını itiraf ederse, asla sonunu duyamazdı.

Zevkini bulmuştu ve Nesta bulamamıştı. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi.

Ama yıldızları görecek kadar sert gelmişti ve ancak o zaman onun görmediğini fark etti. Kendinden utandığını, onu tatminsiz bıraktığını ve eğer onun tadına bakabileceği tek şey bu olsaydı, anıtsal bir şekilde her şeyi cehenneme çevirmişti.

Ve sonra, gururundan geriye kalanları paramparça eden ayrılık atışı olmuştu.

Çabuk , diye mırıldandı, yaptıklarının hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Onun çılgınca ihtiyacını hissetmiş, inlemelerini duymuş ve hepsini yutmak istemişti. Ama bu şüphe çekirdeği kök salmıştı.

Bir şekilde telafi etmesi gerekiyordu. Tekrar üstünlüğü ele geçirmek zorunda kaldı.

Azriel boğazını temizledi ve Cassian gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"İkiniz nehir evine gitmeye hazır mısınız?" dedim.

"2?" Heyecan bulutunun arasından gözlerini kırpıştırdı.

Azriel kıkırdadı, gölgeler sıçradı. "Dün gece hiç dinledin mi?"

"Numara."

"En azından dürüstsün." Azrail gülümsedi. "Sen ve Nesta aşağıda aranıyorsunuz."

"Elain'le olan bok yüzünden mi?"

Azriel sustu. "Elain'e ne oldu?"

Cassian elini salladı. “Nesta ile bir kavga. Konuyu açma," diye uyardı Azriel'in gözleri karardığında. Cassian bir nefes verdi. "O halde bunu toplantı konusuyla ilgili olarak hayır olarak kabul ediyorum."

"Ne keşfettiğimle ilgili. Rhys ikinizin de orada olmasını istediğini söyledi.”

"O zaman kötü." Cassian, Az'ın etrafında toplanan gölgeleri inceledi. "İyi misin?"

Kardeşi başını salladı. "İyi." Ama yine de gölgeler onu sarmıştı.

Cassian bunun bir yalan olduğunu biliyordu ama zorlamadı. Az hazır olduğunda konuşacaktı ve Cassian, Az'ın açılmasını sağlamaktansa bir dağı hareket etmeye ikna etmekte daha başarılı olacaktı.

Bu yüzden, "Tamam. Seninle orada buluşuruz.”

BÖLÜM

20

Velaris'in üzerinden uçarken Nesta, Cassian'ın yanında olmaya zar zor dayanabiliyordu. Onu nehir evine taşırken her bakışı, her kokusu, her dokunuşu teninde rendeleniyor, onu dün geceye, onun tadına bakmak için aç kaldığı dün geceye geri getirmekle tehdit ediyordu.

Neyse ki, Cassian onunla konuşmadı. Ona zar zor baktı. Ve nehir boyunca uzanan malikane göründüğünde, onun sessizliğinden rahatsız olmayı unutmuştu. House'da iki hafta kaldı ve şehir birdenbire büyük, çok gürültülü, çok insanlarla dolu görünüyordu.

"Bu toplantı hızlı olacak," diye söz verdi Cassian, sanki kadının vücudundaki gerilimi okumuş gibi ön bahçeye inerlerken.

Nesta hiçbir şey söylemedi, midesindeki çalkantıdan konuşamadı. Kim burada olurdu? Sözde ilerlemesini yargılamalarına katlanmak için hangileriyle yüzleşmek zorunda kalacaktı? Muhtemelen hepsi onun Elain'le kavgasını duymuşlardı - tanrılar, Elain orada olur muydu?

Cassian'ı güzel eve kadar takip etti, girişin ortasındaki büyük bir vazoyla taçlandırılmış yuvarlak masayı zar zor fark etti. taze kesilmiş çiçekler. Evin sessizliğini zar zor fark eden, görülmesi gereken bir hizmetçi değil.

Ancak Cassian, yaşamdan yoksun, ancak bir şekilde varlıkla uğuldayan yüksek, çorak bir dağın manzara resminin önünde durdu. Kar ve çam ağaçları, etrafındaki daha küçük tepeleri kapladı, ama bu garip, kel dağ... Tepesinden sadece siyah bir taş çıktı. Bir yekpare, diye fark etti Nesta, bir adım daha yaklaşarak.

Cassian, "Feyre'nin Ramiel'i çizdiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Blood Rite'taki kutsal dağ. Gerçekten de, tepenin üzerindeki alacakaranlık gökyüzünde üç yıldız hafifçe parlıyordu. Gece Mahkemesi'nin ambleminin neredeyse mükemmel, gerçek hayattaki bir yorumuydu.

Cassian hafifçe gülümseyerek, "Ne zaman gördüğünü merak ediyorum," dedi.

Nesta, Feyre'nin basitçe Rhysand'ın zihnine bakmış olabileceğini öne sürme zahmetine girmedi. Cassian, başka bir söz söylemeden onu koridora doğru yönlendirerek ilerlemeye devam etti.

Nesta, çalışma kapılarının önünde durduğunda kendini sertleştirdi - oturduğu ve herkesin önünde kırbaçlandığı aynı oda - ve sonra bir tanesini fırlatarak açtı.

Rhys ve Feyre pencerenin önündeki safir kanepede oturuyorlardı. Azriel şömineye yaslandı. Amren, sanki bugün havadaki kıstırma bir kış fırtınasıymış gibi, gri bir kürk mantoyla sarılı bir koltuğa kıvrılmıştı. Elain yok, Morrigan yok.

Feyre'nin bakışları temkinliydi. Soğuk. Ama ona doğru yürüyen ve yanağını öpen ya da öpmeye çalışan Cassian'a gülümsediğinde içi ısındı. Rhys'e, "Gerçekten mi? Burada bile korunuyor mu?"

Rhys uzun bacaklarını uzatarak bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı. "Burada bile."

Cassian gözlerini devirdi ve Amren'inkinin yanındaki koltuğa oturdu, kürk mantosunu inceledi ve "Bugün hava çok *az* soğuk," dedi.

Amren'in dişleri parladı. "Böyle konuşmaya devam edersen yarın giyeceğim senin postun olacak."

Amren ona doğru dönmemiş olsaydı Nesta gülümseyebilirdi.

Gerilim, kalın ve acı verici, aralarında gerildi. Nesta başka tarafa bakmayı reddetti.

Amren'in kırmızı dudakları kıvrıldı, siyah saçları parıldadı.

Feyre boğazını temizledi. "Tamam Az. Hadi duyalım."

Azriel kanatlarını katladı, gölgeler ayak bileklerinde ve boynunda kıvranıyordu. "Kraliçe Briallyn düşündüğümüzden daha meşguldü ama beklediğimiz şekilde değil."

Nesta'nın kanı dondu. Kazan'a kendi özgür iradesiyle atlayan kraliçe, genç ve ölümsüz olmak için can atıyordu. Solmuş bir kocakarı ortaya çıkmıştı - ve ölümsüz. Sonsuza dek yaşlanmaya ve bükülmeye mahkum.

Azriel devam etti, "Onu izlediğim hafta içinde, ben... sonraki adımlarının ne olduğunu öğrendim." *Öğrendiğini söylemeden* önce tereddüt etme şekli yeteri kadar söylüyordu: Birinden ona işkence etmişti. Birçok insan.

Nesta yaralı ellerine baktı ve Azriel sanki dikkatini fark etmiş gibi onları arkasına sıkıştırdı.

"Devam et," diye tersledi Amren, sandalyesinde hışırdatarak.

"Eris'in dediği gibi, diğer kraliçeler gerçekten de haftalar önce Briallyn'den kaçtılar. Ortak saraylarının taht odasında tek başına oturuyor. Ve Eris'in Beron hakkında açıkladığı şey de doğruydu: Yüce Lord, Briallyn'i kıtada ziyaret etti ve güçlerini onun davasına adadı." Azriel'in çenesinde bir kas gıdıkladı. "Ama Briallyn'in orduları toplaması, Beron'la ittifakı, planladığı şeye yalnızca yardımcı bir güç." Başını salladı, gölgeler kanatlarının üzerinde kayıyordu. "Briallyn, Kazan'ı tekrar bulmak istiyor. Gençliğini geri kazanmak için."

Amren yüzüklerle parıldayan elini sallayarak, "Kazan'a asla ulaşamayacak," dedi. "Bizden, Miryam'dan ve Drakon'dan başka kimse onun nerede saklandığını bilmiyor. Briallyn yerini ortaya çıkarmış olsa bile, üzerinde kimsenin geçemeyeceği kadar çok muhafaza ve büyü var."

"Briallyn bunu biliyor," dedi Azriel ciddi bir şekilde. Nesta'nın midesi bulandı. Azriel, Cassian'a başını salladı. "Vassa'nın şüphelendiği şey doğru. Ölüm lordu Koschei, Briallyn'in kulağına fısıldıyor. Gölünde mahsur kalır, ancak sözleri rüzgarı ona taşır. O kadimdir, bilgisinin derinliği sonsuzdur. Briallyn'i Korkunç Hazine'ye doğrulttu - onun iyiliği için değil, kendi amaçları için. Onu gölünden kurtarmak için kullanmak istiyor. Ve Briallyn sandığımız kukla değil - o ve Koschei müttefik." Cassian'a ekledi, "Beron'un bundan haberi olup olmadığını Eris'e sormalısın. Ve Hazine."

Cassian ardından gelen sessizliğe başını salladı. Nesta kendini "Korkunç Hazine nedir?" diye sorarken buldu.

Amren'in gözleri, gücünün bir kalıntısıyla parladı. "Kazan, çok uzun zaman önce, rakipsiz güçte silahlar döven birçok güç nesnesi yaptı. Çoğu tarih ve savaşta kaybedildi ve Hapishaneye girdiğimde sadece üç kişi kaldı. O zamanlar bazıları dört tane olduğunu ya da dördüncünün Yapılmamış olduğunu iddia etti, ancak bugünün efsaneleri sadece üç tanesini anlatıyor."

"Maske," diye mırıldandı Rhys, "Arp ve Taç."

Nesta hiçbirinin iyi olmadığını hissetti.

Feyre, arkadaşına kaşlarını çattı. "Hewn City'deki iktidar nesnelerinden farklılar mı? Ne yapabilirler?"

Nesta o geceyi unutmak için elinden geleni yapmıştı, o ve Amren'in sözde yeteneğini o kutsal olmayan yer altı mezarlarındaki istiflere karşı test etmeye gittiler. Nesneler yarı yarıya taşın içine hapsolmuştu: bıçaklar, kolyeler, küreler ve kitaplar, hepsi güçle parlıyordu. Hiçbiri hoş değil. Dread Trove'un tanık olduğundan daha kötü olması için…

"Maske ölüleri diriltebilir," diye yanıtladı Amren, Rhys adına. "Uzun zamandır unutulmuş bir kralın yüzünden kalıplanmış bir ölüm maskesi. Onu giy ve ölüleri yanına çağırabilirsin, onlara istediğin gibi yürümelerini emredebilirsin. Arp, fiziksel veya başka türlü herhangi bir kapıyı açabilir. Bazıları dünyalar arasında diyor. Ve Taç..." Amren başını salladı. "Taç herkesi etkileyebilir, en güçlü zihinsel kalkanları delip geçebilir. Tek kusuru, başlangıçta pençelerini kurbanın zihnine sokmak için yakın fiziksel yakınlığa ihtiyaç duymasıdır. Ama tacı takarsan düşmanlarına istediğini yaptırabilirsin. Korkunun farkında olan ancak kendilerini durduramayan bir ebeveyn, çocuğunu katletebilir."

"Ve bu şeyler *kayboldu* ?" Nesta istedi.

Rhys kaşlarını çattı. "Onlara sahip olanlar dikkatsizleşti. Eski savaşlarda ya da ihanette ya da sadece yanlış yere yerleştirildikleri ve unutuldukları için kaybedildiler."

"Kazan ile ne alakası var?" Nesta itti.

"Beğenme çağrıları gibi," diye mırıldandı Feyre, başını sallayan Amren'e bakarak. "Mesaj Kazan tarafından yapıldığı için, Trove de Yaratıcısını bulabilir." Başını eğdi. "Yine de Briallyn Yaratılmış. Cauldron'ı kendisi izleyemez mi?"

Amren parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Kazan onu cezalandırmak için Briallyn'i yaşlandırdı." Nesta'ya bir bakış. "Ya da cezalandırın, sanırım." Nesta yüzünü dikkatlice boş tuttu. Amren devam etti, "Ama sanırım gücünü ele geçirdiğinde ondan bir şey aldın kızım."

Feyre Nesta'ya baktı, sesi yumuşaktı, "Kazan'da tam olarak ne oldu?"

Her görüntü, düşünce, duygu Nesta'yı sıkıştırdı. Onu boğdu, tıpkı ablasının sorusu üzerine içindeki yükselen gücü boğması gerektiği gibi. Kimse konuşmadı. Hepsi sadece baktı.

Cassian boğazını temizledi. "Önemli mi?" Herkes ona baktı ve Nesta, dikkatlerinin kaymasıyla neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Hatta onun sözleriyle göğsünde bir şeyler tutuştu. Onu savunması.

Feyre, "İçgörü kazanmamıza yardımcı olur," dedi.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz..." diye başladı Cassian ama Nesta doğruldu.

"Ben..." Hepsi durdu. Ona doğru eğildi. Ağzı kurudu. Nesta buna karşı yutkundu, uyluklarının altına sıkıştırdığı titreyen elleri görmemeleri için dua etti. Düşünceleri onu sardı, her biri hafıza çığlıkları atıyordu ve nereden başlayacağını, nasıl açıklayacağını bilmiyordu...

Nefes almak. Cassian onu egzersizlere yönlendirdiğinde zihnini sakinleştiriyordu. Bu yüzden nefes almasına izin verdi - sonra yavaşça nefes verdi. Yine. Üçüncü kez.

Ve sessizliğin içinde Nesta, "Ne aldığımın farkında değildim. Sadece Cauldron'ın almamı istemediği şeyleri alıyordum. Bana yaptıkları göz önüne alındığında uygun görünüyordu. "

Orası. Söyleyebileceği, söyleyebileceği tek şey buydu.

Ama Feyre başını salladı, gözleri Nesta'nın anlayamadığı bir şeyle parlıyordu. Feyre, Amren'e, "Yani Cauldron'ın Briallyn'e onu takip etme yeteneği vermemiş *olması son derece olasıdır.* Yapabileceği tek şey, Briallyn'e yaptığı her şeyi takip etme yeteneği vermekti, orijinal hediyenin üzgün bir gölgesi."

Diğerleri başını salladı ve Nesta ona yumuşak bir gülümsemeyle bakan Cassian'a bakmaya cesaret etti. Sanki ağzından çıkmayı başardığı birkaç kelimeyi söylerken, bir şekilde… layık bir şey yapmıştı. Göğsü sıkıştı.

O kadar çok değersiz şey yaptı *ki* , yetersiz katkısı bu kadar övgü mü kazandı?

Amren devam ederken Nesta kendini bu mide bulandırıcı düşünceyi görmezden gelmeye zorladı, "Üç nesneyi de bir araya getirseydin, Kazan'ın nerede olursa olsun izini sürmek için onların birleşik Made özünün gücünü kullanabilirdin."

Azriel sertçe, "Üç korkunç güç nesnesi kazanmaktan bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Bir insan ordusuna bile Fae'ye karşı avantaj sağlayabilecek kapasitede."

"Ölüleri dirilt," diye düşündü Cassian, yüzü gerilmiş, o onaylayan gülümsemenin tüm izleri kaybolmuştu, "ve dinlenmeden ve yemek yemeden yürüyebilen durdurulamaz bir gücünüz olur. Herhangi bir kapıyı açın ve o ölüler ordusunu istediğiniz yere taşıyabilirsiniz. Ve sınırsız bir etkiyle, herhangi bir düşman bölgesini ve onun insanlarını size boyun eğdirebilirsiniz."

Sessizlik yine odayı doldurdu. Nesta'nın kalbi gürledi.

"Ve Koschei'nin tek istediği gölünden kurtulmak mı?" Rhys, Azriel'e sordu.

Ama Amren yanıtladı. "Hiç kimse Trove'un yetkilerinin tam kapsamını bilmiyor. Onu gölünden kurtarmanın ötesinde, Koschei Trove hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilir - üçü birleştiğinde ortaya çıkan daha büyük bir güç."

Rhys, sert bir şekilde başını sallayan Azriel'e baktı.

"Ölüm efendisi nedir?" Nesta sessizce sordu.

Bakışları ona taş gibi çarptı. Cassian, boynunun yan tarafındaki yara izine hafifçe vurarak cevap verdi. "Sana Lanthys'ten, bana verdiği yaradan bahsetmiştim. O kelimenin tam anlamıyla ölümsüzdür. Onu hiçbir şey öldüremez. Koschei de öldürülemez. O kendi ölümünün efendisidir." Elini korkunç yara izinden indirdi. Gözlerindeki parıltı, düşüncelerinin kendi güçlerine yöneldiğini gösteriyordu. Cevap ve onay olarak içinde kıvranan *şeyi* görmezden geldi , soğuk ateş omurgasını yaladı. Cassian merhametle devam etti, "Onlar ölüm lordları."

Sözler havada asılı kaldı. Rhys küfretti. "Lanthys'i unutmuştum."

Cassian ona kuru bir bakış fırlattı ve yine o yara izine dokundu. "Yapmadım."

Amren, Nesta'yı dehşete düşürecek şekilde ürperdi. *Amren* .

Feyre boğazını temizledi. "Bu yüzden Briallyn için Kazan'ın izini sürmek ve muhtemelen bu süreçte Koschei'yi serbest bırakmak için bu Korkunç Hazineyi bulmaya çalışıyorlar. Ve müttefiki Beron'la, onlara istedikleri toprakları verecek bir savaş başlatın. Ya da Briallyn'le yaptığı pazarlığa bağlı olarak Koschei'ye biraz verin - muhtemelen onun avantajına olacak bir şey."

Azriel, "Yine Briallyn, Koschei'nin sinsi etkisinin gayet iyi farkında," dedi. "İpleri çekilmekteyse, bunun tek nedeni onun kendi amaçlarına ulaşmasına izin vermesidir."

Cassian, "Yani onları bir cephede tuttuk ve Beron burada, katliam durduktan sonra kendi topraklarını genişletmek için Briallyn'le savaşa girmeye hazır ve istekli," dedi.

Nesta'nın başı döndü. Bunların hiçbirinin meydana geldiğinden haberi yoktu. İpuçları almıştı, ama hiçbir şey onları yüz yüze oldukları tehlikenin bilgisiyle yüzleştirmemişti. Yeniden böyle bir felaketin eşiğinde olmak... Koltuğunda kıpırdandı.

Feyre, Azriel'e, "Briallyn, Korkunç Hazineyi henüz bulamadı mı?" diye sordu.

Azrail başını salladı. "Anladığım kadarıyla değil. Korkunç Hazine'nin en son burada, Prythian'da olduğu söylendi. Görünüşe göre Koschei'nin tek bildiği bu. En azından bizim tarafımızda bu var. Briallyn buraya gelme riskini almayacak, henüz değil. Bir müttefik olarak Beron ile bile. Ve Koschei gölüne bağlı. Ama Briallyn'i, krallığının en büyük casuslarını ve savaşçılarını toplayarak gelmeye hazırlıyorlar. Kraliçelerin sarayında zaten onlardan bir sürü vardı. Briallyn ve Koschei'nin Eris'in askerlerini neden aldıklarını hala çözemediğim bir şey." Cassian'a işaret etti. "Eris ile görüşmen gerek."

Cassian başını salladı. "Yapacağım. Ama sınırları güçlendirmemiz gerekecek. Mahkemeleri uyarın. Onlara Beron'un planını anlat. Gizliliğin canı cehenneme."

"Bunu yaparken Eris'i ifşa ederiz," diye karşı çıktı Rhys. "Ve değerli bir müttefiki kaybet," diye ekledi Cassian gözlerini devirdiğinde. "Eris bir yılan ama işe yarar. Güdüleri bencil ve güce aç olabilir, ancak bize çok şey sunabilir." Kaşlarını çattı ve dikkatlice, "Az'a katılıyorum. Söz verdiğin gibi Eris'i bu konuda güncellemeni istiyorum."

"İyi," diye onayladı Cassian. "Ama mahkemeleri Trove hakkında uyarmaya ne dersiniz?"

Hayır, dedi Rhys. "Yalnızca birinin peşinden gitmesini göze alırdık. Beron, önce onu bulması için tüm savaşçılarını ve casuslarını gönderirdi. Bunu yapmamış olması, Trove hakkında bilgisi olmadığını gösteriyor ama Eris'in onaylaması gerekiyor."

Feyre, "Kazan'ı kendimiz avlarken neden Hazine'yi aramadık?" diye sordu.

Amren, "Kitabı bulmak daha kolaydı," dedi. "Ve birilerinin Trove'u kullanmasından bu yana on bin yıl geçti. Hepsinin bir okyanusun dibinde olduğunu sanıyordum."

"Öyleyse bulduk," dedi Cassian. "Herhangi bir fikir?"

Amren, "Yapılmış nesneler herhangi biri tarafından bulunmayı istemez," diye uyardı. "Hafızadan silinmiş olmaları, Hybern'e karşı mücadelede onları hemen düşünmemiş olmam, belki de bu şekilde istediklerini gösteriyor . Gizli kalmak istedi. Gerçek gücün böyle armağanları vardır."

Cassian, "Bunu nesnelerin bir hissi varmış gibi söylüyorsun," dedi.

Yapıyorlar, dedi Amren, gözlerinden fırtınalar süzülürken. "Onlar, vahşi büyünün hâlâ dünyayı dolaştığı ve Fae'lerin hepsinin efendisi olmadığı bir zamanda yapılmışlardı. O zamanlar yapılan nesneler kendi öz farkındalıklarını ve arzularını kazanma eğilimindeydiler. Bu iyi bir şey değildi." Amren'in yüzü hatıralarla bulutlandı ve Nesta'nın omurgasında bir ürperti fısıldadı.

Rhys derin derin düşündü, "Tıpkı zihnimi unutmak için değiştirebildiğim gibi, belki onların da benzer bir yeteneği vardır."

Amren, "Ama Briallyn Yapıldı," dedi. Nesta'nın ağzı yine kurumuştu. "Briallyn Yaratıldığında, daha iyi bir terim olmadığı için muhtemelen Dehşet Hazinesi'nin cazibesini ondan kaldırdı. Onu akraba olarak tanıdı. Daha önce öğelerle ilgili bir söze göz atmış olabilir ve iki kez düşünmemiş olabilir, şimdi sıkıştı. Ya da belki onu aradı, kendini bir rüyada gösterdi."

Hepsi aynı anda Nesta'ya baktı.

Amren sessizce, "Siz," dedi, "aynısınız. Elain de öyle."

Nesta sertleşti. "Eğer hepsi seni unutman için büyülüyorsa, Azriel nasıl oldu da buradaki bilgileri hatırlayıp taşıyabildi?"

Amren, "Belki bir kez öğrendiğinde anla, büyü bozulur," dedi. "Ya da belki Dehşet Hazinesi, kendine ait karanlık bir nedenden dolayı bizim bunu şimdi bilmemizi istiyor."

Nesta'nın kollarındaki tüyler yükseldi.

Cassian koltuğunda kıpırdandı. "Demek Korkunç Hazine'nin izini sürüyoruz - nasıl?"

Elain kapıdan konuştu, o kadar sessizce göründüler ki hepsi ona doğru döndüler, "Beni kullanıyorlar."

BÖLÜM

21

Elain'in sözleri odada yankılanırken Nesta'nın kafası sessizleşti. Feyre koltuğunda kıvrılmıştı, yüzü alarmdan bembeyazdı.

Nesta ayağa fırladı. "Numara."

Elain kapıda kaldı, yüzü solgundu ama ifadesi Nesta'nın hiç görmediği kadar sertti. "Ne yapıp ne yapamayacağıma sen karar veremezsin, Nesta."

"Kazan'a en son karıştığımızda seni kaçırdı," diye karşı çıktı Nesta, titremesine karşı savaşarak. Aradığı kelimeleri, silahları buldu. "Artık güçlerin olmadığını sanıyordum."

Elain dudaklarını büzdü. "Senin de yapmadığını sanıyordum."

Nesta'nın omurgası dikleşti. Kimse konuşmuyordu ama dikkatleri tenindeki bir film gibi onun üzerinde oyalandı. "Onu aramaya gitmeyeceksin."

Amren soğukkanlılıkla, "Demek onu ara kızım," dedi.

Nesta küçük kadına döndü. "Bir şeyi nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Beğenme çağrıları gibi," diye karşı çıktı Amren. "Sen Kazan Tarafından Yapıldın. Briallyn'in yaptığı gibi, Made by yaptığı diğer nesneleri de takip edebilirsiniz. Ve onun tarafından yaratıldığın için, etkiye karşı bağışıksın. ve hazinenin gücü. Onları kullanabilirsin, evet, ama senin üzerinde kullanılamazlar." Elain'e bir bakış. "İkiniz de."

Nesta yutkundu. "Yapamam." Ama Elain'in kendini dahil etmesine, güvenliğini tehlikeye atmasına izin vermek—

Amren, "Kazan'ı takip ettin..." dedi.

"Beni neredeyse *öldürüyordu* . Beni kafese kapatılmış bir kuş gibi hapsetti."

Elain, "Öyleyse onu bulacağım. Güçlerime yeniden alışmak için biraz zamana ihtiyacım olabilir ama bugün başlayabilirim."

Kesinlikle hayır, diye tükürdü Nesta, parmaklarını iki yanında kıvırarak. “ *Kesinlikle hayır. ”*

"Neden?" Elain istedi. " Sonsuza kadar *küçük bahçeme mi bakayım?"* Nesta irkildiğinde Elain, "Her iki şekilde de olamazsın. Daha büyük bir şey yapmama izin vermeyi reddederken küçük, sakin bir hayat sürme kararıma içerleyemezsiniz.”

"O zaman maceraya atıl," dedi Nesta. "Git iç ve yabancılarla yat. Ama Kazan'dan *uzak dur."*

Feyre, "Bu Elain'in seçimi Nesta," dedi.

Nesta, Rhys'in bakışlarındaki ilkel gazabın uyarıcı parıltısını görmezden gelerek ona döndü. "Bundan uzak dur," diye tısladı en küçük kız kardeşine. " Bu düşünceleri kafasına soktuğundan hiç şüphem yok , muhtemelen onu tehlikeye atmaya *teşvik ediyorsun... "*

Elain sert bir şekilde araya girdi, "Ben uğruna kavga edilecek bir çocuk değilim."

Nesta'nın nabzı vücudunda atıyordu. "Savaşı hatırlamıyor musun? Neyle karşılaştık? Cauldron'ın seni kaçırıp Hybern'in kampının kalbine götürdüğünü *hatırlamıyor musun* ? "

Ediyorum, dedi Elain soğuk bir şekilde. "Ve Feyre'in beni kurtardığını hatırlıyorum."

Nesta'nın kafasında bir kükreme patladı.

Bir anlığına Elain'in kelimeleri yumuşatmak için bir şeyler söyleyebileceği ortaya çıktı. Ama Nesta, yoluna atılmak üzere olan acımayla onun sözünü kesti. "Bak, sonuçta kim pençe yetiştirmeye karar vermiş," diye mırıldandı. "Belki sonunda ilginç olursun, Elain."

Nesta, darbenin Elain'in yüzüne fiziksel bir darbe gibi indiğini gördü. duruş. Gölgeler, saldırmaya hazırlanan yılanlar gibi odanın köşelerinde toplanmış olsa da kimse konuşmuyordu.

Elain'in gözleri acıyla parladı. Bu ifadeyle Nesta'nın göğsünde bir şey patladı. Sanki bir şekilde çözülebilecekmiş gibi ağzını açtı. Ama Elain, "Ben de Kazan'a girdim, biliyorsun. Ve *beni ele geçirdi* . Yine de bir şekilde tek düşündüğün *benim* travmamın sana yaptığı *şey* .”

Nesta gözlerini kırpıştırdı, içindeki her şey boşaldı.

Ama Elain topuklarının üzerinde döndü. "Başlamak istediğin zaman beni bul." Kapılar arkasından kapandı.

Nesta'nın söylediği her korkunç kelime havada asılı kaldı ve yankılandı.

Feyre kibarca, "Elain'den kendini böyle tehlikeye atmasını istemek benim için kolay bir seçim değildi," dedi.

Nesta, Feyre'ye döndü. " Trove'u bulamıyor *musun* ?" Her korkakça kelimeden nefret ediyordu, kalbindeki korkudan nefret ediyordu, sadece sormakla Elain'i tercih ettiğini açığa vurmuş olmasından nefret ediyordu. "Bütün o büyüye sahipsin ve kendin yaratıldın, Kazan tarafından olmasa bile. Eğittin - sen bir *savaşçısın* . Bulamıyor musun?"

Yine o sessizlik. Ama farklı bir tür. Kırılmak üzere olan bir gök gürültüsü gibi.

"Hayır," dedi Feyre sessizce. "Yapamam." Gözleri parlayarak başını sallayan Rhys'e baktı.

Artık herkes Feyre'yi izliyordu. Ancak Feyre'nin dikkati Nesta'ya sabitlenmişti. "Riske alamam."

"Neden?" Nesta kıkırdadı.

"Çünkü hamileyim."

Sessizlik çöktü. Sessizlik ve ardından Cassian öyle bir sevinç çığlığı attı ki, dolu sessizliği paramparça etti ve sandalyesinden fırlayarak Rhys'e saldırdı.

Karmaşık kanatlar ve koyu renk saçlarla aşağı indiler ve sonra Amren, Feyre'ye gözlerinde ışık dansı yaparak, "Tebrikler kızım," diyordu.

Azriel eğilip Feyre'nin başına bir öpücük kondurdu - ya da ondan bir santim uzağa.

Cassian, Feyre'ye dönüp onu yakalamadan önce Rhys'in yanağına bir öpücük kondurarak, "O aptal kalkanın sadece Helion'un sana öğrettiği bir şeyi uygulamak için olmadığını biliyordum , *" diyordu.* Rhysand kalkana yeterince boyun eğdi, öyle ki Cassian kollarını onun etrafına sarabilirdi, hala gülüyordu.

Rhys kalkanı düşürürken Feyre'nin kokusu odayı doldurdu.

Feyre'in her zamanki kokusuydu, yalnızca yeni bir şeydi. İçinde tomurcuklanan bir gül gibi daha küçük, daha yumuşak bir koku yatıyordu.

Cassian güldü. "Huysuz bir piç olmana şaşmamalı, Rhys. Sanırım tamamen yeni bir aşırı koruma düzeyi öğrenmek üzereyiz."

Feyre önce ona sonra da eşine baktı. "Bununla ilgili zaten görüşmelerimiz oldu. Kalkan bir uzlaşmadır."

Amren genişçe gülümsedi. "Başlangıç teklifi neydi?"

Feyre kaşlarını çattı. "Önümüzdeki on ay boyunca yanımdan hiç ayrılmayacağını." Fae'nin çocuk büyütmesi daha uzun sürmüştü, Nesta buradaki ilk haftalarında Evin kütüphanesindeki kitaplara göz atarak öğrenmişti. Bir insan hamileliğinden bir ay daha uzun.

"Ne kadar uzaktasın?" Azriel, Feyre'nin hala düz olan karnına bakarak sordu.

Sanki oradaki birinin dikkatini içerideki çocuğu korumak istemiş gibi parmaklarını üzerinde kaydırdı. "İki ay."

Cassian, Rhys'e doğru döndü. "Bunu iki *aydır mı saklıyorsun* ?"

Rhys ona kibirli bir gülümseme gönderdi. “Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar hepinizin tahmin edeceğini düşündük.”

Cassian tekrar güldü. "Onu o kalkana sardığınızı nasıl tahmin edebiliriz?"

"Moody piç, hatırladın mı?"

Cassian sırıttı ve Azriel'e, "Biz amca olacağız," dedi.

diye bağırdı Feyre. "Anne bu çocuğa yardım et."

Bunun üzerine Azriel'in kendi sırıtışı açıldı ama Feyre'nin bakışları Nesta'ya kaydı.

Nesta, ablasına sessizce, "Tebrikler" dedi.

Çünkü hiçbir şey söylememişti, sadece durup hepsini, sevinçlerini ve yakınlıklarını bir pencereden bakıyormuş gibi izleyebilmişti.

Ama Feyre ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Teşekkürler. Teyze olacaksın, biliyorsun."

"Tanrılar bu çocuğa gerçekten yardım ediyor," diye mırıldandı Cassian ve Nesta ona dik dik baktı.

Rhys ve Feyre'e döndü ve birincisinin onu dikkatle izlediğini gördü, kolu arkadaşının omuzlarına dolarken rahatlığın simgesiydi - gözündeki parıltı saf bir tehditti.

Nesta o zaman görmesine izin verdi. Feyre'e ya da bebeğe karşı hiçbir kötü niyetinin olmadığını. İlkel bir yanı, Rhys'in sadece erkek değil, aynı zamanda bir Fae erkeği olduğunu ve eşine ve çocuğuna yönelik tüm tehditleri ortadan kaldıracağını anlamıştı. Bunu yavaş ve acılı bir şekilde yapacağını ve sonra parçalanmış cesedinden bir gram pişmanlık duymadan uzaklaşacağını.

Nesta'nın çenesini hafifçe eğip ona zarar vermeyeceğini, onları asla incitmeyeceğini görmesini sağlayan şey kendini koruma, belki de kendi yeni bir Fae içgüdüsüydü.

Rhys'in kendi çenesi düştü ve o kadar.

Nesta, Feyre'ye "Elain'e söyledin mi?" dedi.

Feyre cevap veremeden Azriel, "Peki ya Mor?" dedi.

Feyre gülümsedi. "Tahmin eden tek kişi Elain'di. İki sabah üst üste kusarken yakaladı beni.” Azriel'e doğru başını salladı. "Sır saklamak için seni yendiğini düşünüyorum."

Rhys, "Mor'a Vallahan'dan döndüğünde söylerim," dedi. Tepkini göz önünde bulundurursak Cass, oradayken ona söylersem, onlara hiçbir şey söylemese bile heyecanını kendine saklayacağına güvenmiyorum. Ve potansiyel bir düşmanın bilmesini istemiyorum. Henüz değil."

"Varyen?" diye sordu Amren. Nesta, kadın ve Yaz Mahkemesi'nin Adriata Prensi'nin nasıl iç içe geçtiğinin hikayesini asla öğrenmemişti. Şimdi asla yapmayacağını sanıyordu.

"Henüz değil," diye tekrarladı Rhys, başını sallayarak. "Feyre uzaklaşana kadar olmaz."

Nesta başını kız kardeşine doğru eğdi. "Yani hamileyken sihir yapamıyor musun?"

Feyre yüzünü buruşturdu. “Yapabilirim, ancak sıra dışı hediyelerim göz önüne alındığında, bebeği nasıl etkileyeceğinden emin değilim. Kazanmak iyidir, ancak hamileliğin bu kadar erken dönemindeyken diğer bazı güçler vücudumu tehlikeli bir şekilde zorlayabilir.” Rhys'in eli omzunda sıkılaştı. "Baş belası." Feyre kolunu tutan ele hafifçe vurdu. "Ne kadar baş belasıysa o kadar."

Rhys ona göz kırptı. Feyre gözlerini devirdi. Ama sonra Nesta'ya, "Elain'in Hazineyi Görmeye çalışmak için güçlerinin tozunu almak için zamana ihtiyacı olacak. Ama sen, Nesta... Yine ağlayabilirsin."

Rhys ekledi, "Mümkün olduğunca çabuk. Zaman bizim müttefikimiz değil.”

Nesta, Amren'e "Yaratılmadın mı?" diye sordu.

"Olduğun gibi değil," dedi Amren. Nesta'ya pis bir sırıtış attı. "Korkmuş?"

Nesta alay hareketini görmezden geldi. Cassian'ın parlak mutluluğu bile solmuştu.

"Ne seçeneğim var?" diye sordu Nesta.

Onunla Elain arasındaysa, başka seçenek yoktu. Elain'i zarardan korumak anlamına gelse, her zaman önce o giderdi. Ablasını midesinden daha fazla incitmiş olsa bile.

Bir seçeneğin var, dedi Rhys kararlı bir şekilde. “Burada her zaman bir seçeneğiniz olacak.”

Nesta ona soğuk bir bakış attı. "Ben ararım." Ablasının karnına baktı, eli onun üzerinde tembel tembel duruyordu. "Elbette ararım."

Cassian, Rhys ile İlirya lejyonları hakkında konuşmak istedi, bu yüzden Nesta kendini nehir evinin ön girişine doğru tek başına yürürken buldu.

Feyre adını seslendiğinde koridoru yarılamıştı ve Nesta, Ramiel'in resminin tam önünde durakladı.

Feyre'nin gülümsemesi belirsizdi. "İşi bitene kadar seninle bekleyeceğim."

Zahmet etme, dedi Nesta neredeyse dizginlerini ama onu dizginledi. Sessizce ana girişe yürüdüler, o ve annesi dışında herkesin onları izlediği tüm o tablolar ve portreler.

Geniş fuayede durduklarında, sessizlik gerildi ve neredeyse dayanılmaz hale geldi. Nesta söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu, kendisi ile *ilgisi yoktu.*

Feyre, “Bu bir erkek” diyene kadar.

Nesta başını ablasına doğru salladı. "Bebek?"

Feyre gülümsedi. "Önce senin bilmeni istedim. Rhys'e sana söyleyene kadar beklemesini söyledim, ama..." Koridorda yenilenen sevinç çığlıkları yankılanırken Feyre kıkırdadı. "Sanırım şimdi Az ve Cassian'a anlatıyor."

Ancak Nesta'nın bunu halletmek için bir nefese ihtiyacı vardı: Feyre'nin sunduğu iyilik teklifini uzatmıştı, ortaya koyduğu şeyi - "Cinsiyetini nasıl bilebilirsin?"

Feyre'nin yüzündeki gülümseme soldu. "Hybern'le olan çatışmamız sırasında Kemik Oymacısı bana Rhys'ten doğuracağım çocuğun bir görüntüsünü gösterdi."

"Nasıl bildi *?* "

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Feyre, eli yine karnına gitti. "Ama bir çocuk doğuracağımı bilene kadar bir erkek çocuğu ne kadar istediğimi fark etmemiştim."

"Muhtemelen kız kardeşlere sahip olmak senin için çok korkunç olduğu için."

Feyre içini çekti. "Demek istediğim bu değildi."

Nesta omuz silkti. Feyre bunu söyleyebilirdi, ama bu duygunun orada olduğuna şüphe yoktu. Elain ile olan her şey...

Feyre onun düşüncelerinin yönünü sezmiş gibiydi. "Elain haklıydı. Travmasının *bizi* nasıl etkilediğine o kadar odaklandık ki, onu yaşayanın o olduğunu unuttuk.”

"Sana değil, bana yönelikti."

"Ben de aynı şeylerden suçluyum, Nesta." Hüzün Feyre'nin gözlerini kararttı. "Elain'in bu gerçeği sadece sana söylemesi haksızlıktı."

Nesta'nın buna verecek bir cevabı yoktu, nereden başlayacağını bilmiyordu. "Neden önce Elain'e bebeğin cinsiyetini söylemiyorsun?"

“Hamileliği keşfetti. Bu kısmı herkesten önce senin bilmeni istedim.”

"Skor tuttuğunu fark etmemiştim."

Feyre ona bıkkın bir bakış attı. "Ben değilim Nesta. Ben sadece… Seninle bir şeyler paylaşmak için bir bahaneye ihtiyacım var mı? sen benim kardeşimsin. Herkesten önce sana söylemek istedim. Bu kadar."

Nesta'nın buna da bir cevabı yoktu. Neyse ki Cassian'ın sesi, Rhys'e veda ederken koridoru doldurdu.

Feyre sevinçli bir Cassian'la buluşmaya gitmeden önce yumuşak bir sesle, "İyi şanslar," dedi ve Nesta, kız kardeşinin yalnızca Dehşet Hazinesi'ni kastetmediğini biliyordu.

BÖLÜM

22

"Sence Nesta Trove'u bulabilir mi?" Azriel, yatak odalarını ayıran oturma odasında rahatlarken, önlerindeki ocakta alevler çatırdıyorken Cassian'a sordu. Gece, ateşe ihtiyaç duyacak kadar soğumuştu ve Sonbahar Sarayı'ndaki pisliklere rağmen düşmeyi her zaman seven Cassian, sıcaklığın tadını çıkardı.

"Umarım öyledir," dedi Cassian. Nesta'nın kendini tehlikeye atacağı düşüncesine dayanamıyordu ama onun motivasyonlarını tamamen anlamıştı. Kardeşlerinden birini tehlikeye atmakla kendisi yapmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, her zaman - her *zaman* - kendini seçerdi. Nesta'nın ağzından Elain'e çıkan her sert söze yüzünü buruşturmuş olsa da, kararının ardındaki korku ve sevgiyi suçlayamazdı. Sadece, dünyanın iyiliği için değilse bile, kız kardeşini güvende tutmak için adım atmasına hayran olabilirdi.

Azriel, "Nesta gerçekten bir çığlık atmalı," dedi.

Cassian iki koltuk arasındaki boşluğa baktı. Bu ateşin önünde içlerine o kadar çok oturmuşlardı ki, soldakinin Azriel'in, pencereye daha yakın olanın ve Cassian'ınkinin Azriel olduğu söylenmeyen bir kuraldı. sağdaki, kapıya daha yakın. Üçüncüsü Azriel'in solunda, genellikle Rhys için ve dördüncüsü Cassian'ın sağında, her zaman Mor için oturuyordu. Dördüncü sandalyeyi dantel astarlı altın bir kırlent süsledi, bu onun mülkiyetinin kalıcı bir işaretiydi. Amren, her ne sebeple olursa olsun, nadiren burada bu odayı görecek kadar uzun süre kalırdı, bu yüzden onun için hiç sandalye tutulmamıştı.

Cassian, "Nesta ağlamaya hazır değil," dedi. "Güçlerinin ne kadar kaldığını bile bilmiyoruz."

Ama Elain bunu herkes için doğrulamıştı: Her iki kız kardeş de Kazan'a özgü güçlere sahipti. Eskisi kadar güçlü olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yine de biliyorsun," diye karşı çıktı Azriel. "Onu gördün - gözlerinde parıldadığında bile ötesinde."

Cassian, içinde yanan açık parmak delikleriyle bulduğu adımdan kimseye bahsetmemişti. Azriel'in onları bir şekilde öğrenip öğrenmediğini merak etti, gölgelerinin fısıltıları üzerine haberler getirdi. "Şu anda değişken. En son bir çığlık attığında, kötü bir şekilde sona erdi. Kazan ona *baktı* . Sonra Elain'i aldı." Bugün Nesta'nın gözlerinin önünde her korkunç anıyı görmüştü. Cassian, Elain'in o anının travmasını iddia ederek doğru söylediğini anlamış olsa da, çalınan ve incinen sevilen birinin kalıcı dehşetini ve acısını ilk elden biliyordu.

Azriel sertleşti. "Biliyorum. Ne de olsa Elain'i kurtarmaya yardım ettim."

Az, Hybern'in savaş kampının kalbine girmeden önce pek tereddüt etmemişti.

Cassian başını sandalyenin arkasına dayadı ve kanatlarını onları yerleştirmek için hazırlanmış boşluklardan hışırdattı. "Nesta, eğer yetenekliyse, eninde sonunda kendi kendine ağlayacaktır."

"Briallyn ve Koschei, Korkunç Hazine eşyalarından sadece birini bulursa..."

"Önce Nesta kendi yolunu denesin." Cassian, Az'ın bakışlarını tuttu. "İçeri girer ve ona yapmasını emredersek, geri teper. Sadece birinin geçerli olduğunu anlamadan önce diğer seçeneklerini tüketmesine izin verin."

Azriel onun yüzünü inceledi, sonra ciddi bir şekilde başını salladı.

Cassian, alevlerin sıçrayıp çırpınmasını izleyerek bir nefes verdi. "Amca olacağız," dedi bir an sonra sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek.

Azriel'in yüzü gurur ve sevinçle doldu. "Bir çocuk."

Bir Yüce Lord'un ilk çocuğunun onun varisi olacağının garantisi değildi. Sihrin karar vermesi bazen biraz zaman aldı ve genellikle doğum sırasını tamamen atladı. Bazen onun yerine bir kuzen buldu. Bazen soyu tamamen terk etti. Ya da varisi o doğum anında, yeni doğmuş bir bebeğin ilk çığlıklarının yankılarında seçti. Yine de, Rhys'in oğlu dünyayı sarsan gücünü miras almış olsa ya da bir damla bile olsa Cassian için fark etmezdi.

Rhys için de önemli değil. Herhangi birine. O çocuk zaten seviliyordu. Cassian sessizce, Rhys adına sevindim, dedi.

"Ben de."

Cassian, Az'a baktı. "Hiç hazır olacağını mı sanıyorsun?" *Hiç kalbinde ne olduğunu Mor'a itiraf etmeye hazır oldun mu?*

Bilmiyorum, dedi Azriel.

"Çocuk istiyor musun?"

"Benim ne istediğim önemli değil." Uzak kelimeler—Cassian'ın daha fazla merak etmesini engelleyenler. Azriel ile Mor'un tamponu olmaktan hâlâ mutluydu ama son zamanlarda bir değişiklik olmuştu. Her ikisinde de. Mor artık Cassian'ın yanında oturmuyordu, üzerine örtüldü ve Azriel... Sanki vazgeçmiş gibi. Beş yüz yıl sonra, bir şekilde vazgeçmişti. Cassian nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Çocuk ister misin?" *diye* sordu.

Cassian parıldayan düşünceyi durduramadı: Nesta'yla onun bir seviye aşağıda duvara dayanması, eli tam da sevdiği şekilde onu ovuşturuyor, tatlı bir müzik gibi inliyor.

Onu tatminsiz bırakmıştı - o başaramadan kaçacaktı. hatta ikisi arasında. Daha önceki toplantıdan sonra Windhaven'a gitmişti ve onu yemekte görmemişti. Ona ne söyleyeceğinden, nasıl konuşacaklarından bile emin değildi.

Sırtlarında imzalanan bitmemiş pazarlık gibiydi, o zevk dengesizliği. Ve utanmadan erkek gururu diyebileceği bir konu. Artık üstünlük ondaydı. Onu kestiğinde çok kendini beğenmiş görünmüştü: *çabucak hedeften uzaklaşın* .

Dizini sekti ve aleve ters ters baktı.

"Cassian mı?"

Azriel'in ona bir soru sorduğunu fark etti. Doğru - çocuklar hakkında.

"Elbette çocuk istiyorum." Kendisine nasıl bir aile kuracağını, çocuklarının sevilmediklerini ve istenmeyen olduklarını düşünerek bir an bile geçirmemesini nasıl sağlayacağını sık sık düşünmüştü; asla, asla bir anını aç, korkmuş, üşümüş veya acı içinde geçirmemiştir.

Ama onu bu gelecek için savaşacak kadar baştan çıkaran hiçbir kadın çıkmamıştı.

Derinlerde bir yerde beklediği şeyin bu olduğunu sanıyordu: çiftleşme bağı. Feyre ve Rhys arasında gördükleri.

Cassian bir nefes daha üfledi ve ayağa kalktı. Azriel sessiz bir kaşını kaldırdı.

Cassian kapıya yöneldi. Oyun alanını eşitleyene kadar dinlenemez, odaklanamazdı. Salona girerken arkasına bakmadan mırıldandı, "Gözünü kapat, refakatçi."

Yatakta kıvrılmış, kalın kuştüyü yorganın üzerine bir kitap koymuş olan Nesta, son romanındaki cızırtılı ilk öpücüğüne tam ulaşıyordu ki, kapısı vuruldu.

Kitabı sertçe kapattı ve yastıklara yaslandı. "Evet?"

Kol döndü ve işte oradaydı.

Cassian hâlâ derilerini giyiyordu, üst üste binen pulları Kapıyı kapatırken onu büyük, kıvranan bir canavar gibi gösteren gölgeler.

Oyulmuş meşeye yaslandı, kanatları ikiz dağ zirveleri gibi başının üzerinde yükseliyordu.

"Ne?" Kitabı komodinin üzerine kaydırarak biraz daha oturdu. Gözleri onun kolsuz ipek geceliğine daldı, sonra hızla yüzüne döndü. "Ne?" diye sordu başını yana eğerek. Bağlanmamış saçları omzunun üzerinden kaydı ve onun da bunu işaret ettiğini gördü.

Sesi kabaydı, "Seni hiç saçın aşağıda görmedim."

Her zaman başına örgülü ya da iğneli olarak takardı. Beline kadar uzanan buklelere, loş ışıkta kahverengi parıldayan altınlara kaşlarını çattı. "Düştüğünde sıkıntı oluyor."

"Bu güzel."

Nesta bakışlarını kaldırırken yutkunmasına engel olamadı. Gözleri alev alev yanıyordu, yine de kapıya yaslanmıştı, elleri vücudunun arkasında kıstırılmıştı. Sanki fiziksel olarak kendini tutuyormuş gibi.

Kokusu ona, her zamankinden daha koyu, daha keskin geldi. Sahip olmadığı tüm parayla, bunun onun uyarılma kokusu olduğuna bahse girerdi.

Nabzını hızlandırdı, akıl sağlığının yolundan o kadar uzaklaştı ki, kaybolan tasmasından sonra çabaladı. Onu bu kadar kolay, bu kadar büyük ölçüde etkilemesine izin vermek -kabul edilemez.

Dudaklarını soğuk bir gülümsemeyle şekillendirirken belinin altına bakmaya cesaret edemedi. “Daha fazlası için burada mı?”

"Aramızdaki borcu kapatmak için buradayım."

Sözleri gırtlaktandı. Ayak parmakları battaniyenin altında kıvrıldı.

Ama sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Ne borcu?"

"Dün gece için sana borçlu olduğum kişi."

Sanki içinde alaya, mizaha yer yokmuş gibi konuşuyordu. Gözleri, kadının nabzının attığını fark ederek yüzünün altına kaydı. "Bitmemiş bir işimiz var."

Ona karşı korunacak her şey için boğuşuyordu. "Erkek gururu hayret verici bir şeydir." Cevap vermeyince önüne bir duvar daha attı: “Neden buradasın ki? Dün gecenin bir hata olduğunu yeterince açıklığa kavuşturdun."

Hiçbirine sahip değildi. "Onu hiçbir zaman demedim." Dikkati onun çekiç atan nabzına sabitlenmişti.

"Gerek yoktu. Bunu gözlerinde gördüm."

Bakışları onunkilere takıldı. "Tek hata, senin tadına bakmadan gelmemdi."

Nesta onun ağzından söz etmediğini biliyordu. Ya da derisi.

Cassian devam etti, "Tek hata ben dizlerimin üzerine çökemeden kaçmış olmandı."

Nefes almak zorlaştı. "Arkadaşların sana *bunun* bir hata olduğunu söylemeyecek mi?" Aralarındaki havayı işaret etti.

"Arkadaşlarımın bununla hiçbir ilgisi yok. Senden istediklerimle."

Bunu öyle bir niyetle söyledi ki göğüsleri taştı. Gözleri tekrar daldı ve göğüs uçlarını geceliğinin ipeğine karşı sertçe görünce...

Bütün varlığı ona odaklanmış gibiydi. Onun üzerinde. Eğitimli bir savaşçı olmanın tüm beş yüz yılı, bir apeks avcısı. Hepsi onu daraltıyor.

Değerlendirmesi onu bir rüzgar, ateş gibi sardı. "Peki ya eğitim?" nefes aldı.

"Bu eğitim dışında kalır." Gözleri tamamen kararmıştı.

Derisi gerildi, eriyip bacaklarının arasında zonklarken neredeyse acı verici hale geldi.

"Nesta."

Sesine bir yalvarış notası girmişti. Titriyordu - arkasındaki kapı, bozulan özdenetiminin gücüyle sallanıyordu.

Sonra baktı. Belinin altında. Pantolonuna karşı gergin olan şeyde.

Kafası boşaldı ve sadece o, o ve aralarındaki boşluk vardı.

Cassian bir homurtu çıkardı, ses de bir ricaydı.

Kendi kendine şunu söylettirdi: "Bu, eğitimin dışında kalıyor - ve diğer her şey. Bu sadece seks."

İfadesinde bir şeyler değişti ama "Sadece seks" dedi.

Bu kesinlikle bir hataydı, kesinlikle bedelini ödediği, acı çektiği bir şeydi. Ama onu inkar etmeye cesaret edemiyordu. Kendini inkar et. Sadece bu gecelik, buna izin verecekti.

Böylece Nesta tekrar göz göze geldi, titreyen her santimini aldı ve "Evet," dedi.

Cassian, kafesinden kurtulmuş bir canavar olarak ona doğru hamle yaptı ve onun dudakları onun dudaklarına değip yiyip talepte bulunmadan önce, yatağın kenarına doğru kıvrılmak için zar zor zamanı oldu.

Ceketini, gömleğini pençesiyle çıkarırken, kumaşı yırtarken, göğsünden parmaklarının arasından derin mırıltı sesleri geliyordu. Dudaklarını onun dudaklarından ancak gömleğini çekebilecek kadar kopardı, kumaş yere düşmeden önce kanatlarına yapıştı. Sonra tekrar onun üzerindeydi, yatağa tırmandı ve kadın bacaklarını onun için açarak, vücudunun bacaklarının arasındaki beşiğe düşmesine izin verdi.

Kalçalarını onunkilere bastırırken, pantolonunun derisi ona doğru kayarken inlemesini durduramadı. Dilini onun ağzına daldırdı, öpücük bir

marka gibi, bir eli çıplak kalçasından yukarı kayarak geceliğini çekiştirdi. Kalçasına ulaştığında ve hala iç çamaşırı bulamayınca tısladı. Sertliğini ona bastırdığı yere baktı ve onu ıslaklığından yalnızca pantolonunun derisinin ayırdığını fark etti.

Titreyen elini tutup geceliğini yukarıya doğru kaydırırken, kadın titriyordu ve korkudan değil. Onu göbeğine kadar çekti ve sonra ona çıplak ve pırıl pırıl, pantolonunun şişkinliğine bastırarak baktı. Göğsü inip kalktı ve o acımasız, talepkar dokunuşu bekledi ama o sadece eğilip boğazına bir öpücük kondurdu.

İhale, ikna edici. Cassian omzuna bir tane daha bastırdı ve titredi. Dilini lekenin üzerinde gezdirirken daha çok titredi. Boğazının boşluğunu öptü. yaladı.

Geceliğinin askılarını kollarından aşağı kaydırdı. Köprücük kemiklerini öptü. Her öpücükte geceliğinin yakasını daha da aşağı çekiyordu. Nefesi çıplak göğüslerini ısıtıncaya kadar.

Cassian gırtlağından, midesinden bir ses çıkardı. Bir çeşit aç, eziyet çeken yaratık gibi. Göğüslerine baktı ve o yakıcı bakışın altında nefes alamıyordu. Başını eğip dudaklarını onun meme ucuna dolarken nefes alamadı.

Nesta yataktan fırladı, içinden nefes nefese bir ses yükseldi.

Cassian hareketi sadece diğer göğsünde tekrarladı.

Ve sonra hafifçe sıkıştırmadan önce dişlerini hassas tepe üzerinde gezdirdi.

Sonra inledi, başını arkaya atarak, göğsünü sessizce yalvarırcasına ona doğru uzattı.

Cassian o karanlık kahkahayı attı ve dişlerini otlatarak, alay ederek, ısırarak diğer göğsüne döndü.

Ellerini ona doğru, onun hala bacaklarının arasında gittiği yere doğru uzattı. Ona ihtiyacı vardı - şimdi. Elinde ya da vücudunda, umurunda değildi.

Ama Cassian sadece çekildi. Ayağa kalktı ve önünde diz çöktü. Altındaki elbiseyi inceledi, geceliği ortasında bir demet ipek vardı, diğer her şey ona göründü. Yitirmek için kendi ziyafeti.

"Sana bir borcum var," dedi kadının kıvranmasına neden olan o gırtlak sesiyle. Kalçalarının dalgalanmasını izledi ve büyük, güçlü ellerini her iki uyluğa dayadı. Ne amaçladığını anladığını işaret etmesini bekledi. Gecenin en karanlık saatlerinde uzun zamandır hayalini kurduğu şey.

Boğuk bir fısıltıyla, "Evet," dedi.

Cassian ona vahşi, tamamen erkek bir gülümseme gönderdi. Sonra elleri kadının çıplak uyluklarını sıkılaştırarak daha geniş bir alana yaydı. Başını eğdi

ve tek görebildiği, lambalarla yaldızlı siyah saçları ve ikisinin de üzerinde yükselen zarif kanatlarıydı.

Nazik dokunuşlar ve tatlarla vakit kaybetmedi.

Bir eliyle onu ayırarak dilini ortasından yukarıya doğru sürükledi.

Dünya parçalandı, yeniden oluştu ve yeniden parçalandı. Onun ıslaklığına küfretti ve diğer eliyle pantolonunu ayarlamak için uzandı.

Bacaklarının tepesindeki noktada oyalanarak onu tekrar yaladı. Geri çekilmeden önce ağzına emiyor, dişlerini kıstırıyor.

Kaşlarını çattı, boğazından kopan inlemeye engel olamamıştı.

Cassian'ın dili acelesiz bir hareketle aşağı indi ve dilini doğrudan onun çekirdeğine kaydırırken, bir elini kadının karnına bastırarak onu hareketsiz bıraktı. İçine kıvrıldı, beklediğinden daha derine sürdü ve düşünemiyordu, içinde lüks olmaktan başka bir şey yapamıyordu, onda—

"Tadın," diye hırladı ona karşı, kısaca sinir demetine doğru ilerlerken, alaycı yalamalar, "hayal ettiğimden bile daha lezzetli."

Nesta sızlandı ve dilini orada gezdirdi. Fısıltısı bir ağlamaya dönüştü ve adam ona karşı güldü ve dilini tekrar oynattı.

Serbest bırakma parıldayan bir peçe haline geldi, kavrayışının hemen ötesinde ama daha da yaklaştı.

"Çok ıslak," diye soludu ve her damlasını tüketmeye kararlıymış gibi girişini yaladı. "Benim için hep böyle ıslak mısın, Nesta?"

Gerçeğin tatmin olmasına izin vermeyecekti. Ama aklına bir yalan gelmiyordu, onun dili içine girip çıkıyordu, onu ikna ediyordu ama yine de fena halde ihtiyaç duyduğu baskıyı ve amansız dövülmeyi reddediyordu.

Cassian cevabı zaten biliyormuş gibi sırıttı. Onu yaladı, ipeksi saçları göbeğine değdi ve bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

Gözleri kilitlenirken, parmağını onun içine kaydırdı.

Kadın bağırdı ve parmağı onu alaycı bir şekilde yavaş bir ritimle içeri ve dışarı pompalarken o noktayı yalarken tekrar açık tutmak için uyluğundan bir elini çekti.

Daha fazlasını istedi. Kalçalarını ona doğru salladı, parmağını daha derine sokmak için yeterince sertti.

Açgözlü, diye mırıldandı ona ve parmağını neredeyse ucuna kadar çekti. Sadece içeri daldığında ikinci bir parmak eklemek için.

Nesta o zaman tamamen bıraktı. Onu o iki parmakla doldururken akıl sağlığını ve her türlü gururu bırak. Emdi ve kemirdi ve onun etrafında yanardöner bir sis gibi toplandı.

Cassian yeniden hırladı, ihtiyaç duyduğu her şeye teslim oldu ve sesin yankıları onun hiç dokunulmamış yerlerinde yankılandı. O tadı ve tadına bakarken parmakları içeri ve dışarı kayar, gerilir ve doldurulur.

Nesta elini, yüzünü sürdü, onu terkedilmiş bir şekilde ezdi.

"Kutsal tanrılar." Cassian'ın dişleri ona sürtündü. "Nesta."

Adının dudaklarında en hassas yerindeki sesi, zihninin sonsuzluğa dağılmasına neden oldu.

Yataktan zirvenin gücüyle eğildi ve o aç kaldı, parmakları pompalayıp pompaladı, dili ve dudakları sanki onun zevkini tamamen yutacakmış gibi ona karşı hareket etti. O şilteye yığılana kadar, o topallayana, sendeleyene ve zihnini yeniden birleştirmeye çalışana kadar durmadı.

Parmaklarının arasından kayması onu boş ve ağrılı bıraktı, dilini ve ağzını bacaklarının arasından soğuk bir öpücük gibi çekmesi.

Cassian ayağa kalkıp ona bakarken nefes nefeseydi, hâlâ sertti.

Hareket edemiyordu - nasıl hareket edeceğini hatırlayamıyordu. Bunu ona daha önce kimse yapmamıştı. Onu öyle hissettirdi.

Nefesini kesmişti, zevkinin eksiksizliği. Sanki dünya ondan fışkıranların gücüyle yeniden kurulabilirmiş gibi.

Sadece göğsünün oyulmuş, kabaran kasını, kanatlarını, yakışıklı yüzünü izledi.

Nesta hissetmek, tatmak için can attığı horoza uzandı ama adam yataktan geri çekildi.

Cassian gömleğini kaptı ve kapıya nişan aldı. "Artık eşitiz."

BÖLÜM

23

Nesta'nın doruk noktasını izlemek, Cassian'ın hiç olmadığı kadar dini bir deneyime yakındı. Bu onu özüne kadar sarsmıştı ve yalnızca saf irade ve gurur onu tekrar pantolonunun içine dökmekten alıkoymuştu. Sadece saf irade ve gurur, ona uzandığında onu yataktan geri döndürmüştü. Tek istediği sikini o tatlı, sıkı sıcaklığa daldırmak ve ikisi de çığlık atana kadar ona binmekken, sadece saf irade ve gurur onu odadan terketmişti.

Ağzından onun mükemmel tadını çıkaramadı. Yatmak için yıkandığı gibi değil. Çarşaflarını ıslatarak kendini kuruturken değil. Kahvaltı yaptığı için değil. Yanan, ipeksi bir yumruk gibi, onun parmaklarının etrafındaki kıskacı hissetmeden duramadı. Antrenman ringinde Nesta'yla karşılaştığında ellerini düzinelerce kez yıkamıştı ve hâlâ orada onun kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyor, tadına bakabiliyordu.

Cassian bu düşünceyi kafasından kovdu. Nesta'nın parmaklarında, dilinde iyi hissetmiş olabileceği bilgisinin yanı sıra, ama onun penisinde hissettikleriyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey olmazdı. O, bunun bir cennet ve delilik, onun mahvoluşu olacağını bilecek kadar gergindi. Ve onun için o kadar sırılsıklam olmuştu ki, o ıslaklığı tekrar tatmasına izin verilmesi için acınacak şeyler yapacağını biliyordu.

Ancak antrenman çukuruna çıkan Nesta, her sabah gördüğü kişiydi.

Gözlerinde, eğlendiğini gösterecek bir kızarma ya da ışıltı yoktu.

Ama belki de bunun nedeni Azriel'in arkasından içeri girmesiydi.

Kardeşi ona bir bakış attı ve gülümsedi. Az biliyordu. Nesta'da Cassian'ın kokusunu alabilir ya da yüzüğün karşısından bile Cassian'da Nesta'nın kokusunu alabilirdi.

Cassian ona yaptıklarından pişman değildi. Hiç de bile. Ve belki de herhangi bir tür seks yapalı iki yıl olduğu gerçeğiydi, ama en son ne zaman kendi temel ihtiyacının bu kadar üzerine bindiğini hatırlayamıyordu.

Beyninin küçük, sessiz bir kısmı aksini fısıldadı. O görmezden geldi. Uzun zamandır görmezden geliyordu.

Günaydın Az, dedi Cassian neşeyle. Nesta'ya başını salladı. "Neşe. Nasıl uyudun?"

Gözleri, kendi gözlerini tutuşturan öfkeyle parladı ama sonra soğukkanlılıkla gülümsedi. "Bebek gibi."

O zaman bu bir oyun olacaktı. Hangisi en uzun süre hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi. Bunlardan hangisi en az etkilenmiş görünebilir.

Cassian ona içinde olduğunu belirten bir sırıtış attı. Ve bitmeden onu emekletirdi.

Nesta sadece çizmelerinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Çenesini Azriel'e doğru salladı. "Neden buradasın?"

Gün için dışarı çıkmadan önce kendim biraz eğitim yapayım diye düşündüm, dedi Az, gölgeleri kemerde oyalanarak, sanki halkadaki parlak güneş ışığından korkuyormuş gibi. "Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Cassian, Nesta'nın parmaklarının onun bağcıklarına takıldığına yemin edebilirdi. bot ayakkabı. Çekti, "Hiçbir şey. Göğüs göğüse muharebeye başlıyoruz."

En az sevdiğim, dedi Azriel.

Nesta çizmelerini çıkararak, "Neden?" diye sordu.

Az, çıplak ayakla ringe girerken onu izledi. "Kılıç oynamayı daha çok seviyorum. El ele benim zevklerime çok yakın."

Cassian kıkırdayarak, "Birinin yüzünün koltuk altı teriyle dolmasından hoşlanmaz," dedi.

Azriel gözlerini devirdi ama inkar etmedi.

Nesta, gölge şarkıcıyı çoğu insanın çekindiği bir dürüstlükle izledi. Azriel bakışa çoğu insanın kaçtığı bir durgunlukla karşılık verdi.

Feyre bile başlangıçta Az konusunda tereddüt etmişti, ancak Nesta onu herkese yüklediği aynı korkusuz değerlendirmeyle değerlendirdi.

Belki de Azriel'in Nesta hakkında kötü bir söz söylememesinin nedeni buydu. Onunla kavga etmeye hiç meyilli görünmüyordu. Onu gördü ve ondan korkmadı. Bu tarife uyan çok fazla insan yoktu.

Nesta, "Bana nasıl dövüştüğünüzü gösterin" dedi. Azriel gözlerini kırpıştırdı ama ekledi, "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum." İkisi de bir şey söylemeyince, "Savaşta gördüklerim farklıydı, değil mi?" diye sordu.

Evet, dedi Cassian. "Burada yaptığımızın bir varyasyonu, ama farklı bir tür savaş gerektiriyor." Gölgeler gözlerini bulandırdı, sanki o savaş alanlarının hatırası peşini bırakmıyormuş gibi. “Henüz bir süre savaş eğitimine başlamayacağız” dedi. Yıllardır herhalde. Az, sanki o da gözlerindeki gölgeleri işaretlemiş gibi onu izliyordu. Cassian ona, "Biraz idman yapmak ister misin? Seninle yeri silmeyeli uzun zaman oldu."

Dün geceki enerjiyi, bitmek bilmeyen, ürkütücü arzuyu dışarı atması gerekiyordu. Hareket ve nefes yoluyla vücudundan yakması gerekiyordu.

Az omzunu yuvarladı, kıpırdamadan ve sakindi, gözleri sanki Cassian'ın o sarmal enerjiyi dışarı atma ihtiyacına işaret ediyormuş gibi parlıyordu. Ama Az ceketini ve gömleğini soydu, Sifonları ellerinin arkasında, bileğin etrafına ve orta parmağındaki bir ilmekle yerine sabitlenmiş halde bıraktı. Cassian da kendi gömleğini çıkarırken aynısını yaptı.

Nesta'nın bakışları onu ringin karşısından yaktı. Cassian, tebeşirle kaplı daireye yaklaşırken karın kaslarını esnetmiş olabilir. Az başını salladı ve "Acıklı, Cass," diye mırıldandı.

Cassian göz kırptı ve kardeşinin aynı derecede kaslı karnına başını salladı. “Bugünlerde nerede egzersiz yapıyorsun?”

"İşte," dedi Azriel. "Geceleyin." Düşmanlarını gözetlemekten döndükten sonra.

"Uyuyamıyor musun?" Cassian dövüş pozisyonu aldı.

Azriel'in boynuna bir gölge kıvrıldı, güneş ışığıyla yüzleşecek kadar cesur olan tek kişi oydu. "Onun gibi bir şey," dedi ve Cassian'ın karşısında kendi duruşuna geçti.

Cassian, sabahları yerine gece egzersiz yapmasına neden olan şeyi onlarla paylaşmak isteseydi, Az'ın bunu ona zaten söyleyeceğini bildiğinden sözün kesilmesine izin verdi. Cassian, tebeşir çemberinin birkaç metre dışında duran Nesta'ya, "Son hızla gideceğiz, sonra duracağız ve senin için onu kıracağım. Tamam?"

Ona bu kadar yakın olmaya cüret etmeden önce bu enerjiyi atması gerekiyordu.

Nesta kollarını kavuşturdu, yüzü o kadar tarafsızdı ki bir an için dün gece onun bacaklarının arasında çılgın bir fantezi görüp görmediğini merak etti.

Bu düşünceden sıyrılarak tekrar Az'a baktı. Az'ın yüzü Nesta'nınki kadar okunaksızdı ve Cassian başını salladı. *Başlamak.*

Ayak hareketiyle başladı: yavaş bir çember, bir değerlendirme, diğerinin ilk hamlesini göstermesini bekleyen.

Cassian, Az'ın hilelerini biliyordu. Az'ın hangi tarafı tercih ettiğini ve saldırmayı nasıl sevdiğini biliyordu.

Sorun şuydu ki Az, tüm tekniklerini ve eksikliklerini de biliyordu.

Cassian'ın ayakları kuru zeminde sabit bir vuruşla tekrar birbirlerinin etrafında döndüler.

"Peki?" Az'a sordu. "Neden bana bütün o gece kara kara düşünmenin neyle sonuçlandığını göstermiyorsun?"

Az'ın ağzı kıvrıldı. Yemi almayı reddetti.

Güneş üzerlerine vurarak Cassian'ın çıplak tenini ve saçını ısıttı.

"Gerçekten hepsi bu mu?" diye sordu Nesta. "Çember çevirmek ve alay etmek mi?"

Cassian ona bakmaya cesaret edemedi. Bir an için bile değil. Azriel ona gözlerini kırpıştırdığı anda saldırır ve sert bir şekilde vururdu. Fakat-

Cassian sırıttı. Ve Nesta'ya doğru baktı.

Az, aldatmacasına kapılarak sonunda ona doğru fırladı.

Onu bekleyen Cassian, Az'ın yüzüne doğru fırlattığı yumrukla karşılaştı, engelledi, yönünü değiştirdi ve karşı saldırıya geçti. Az darbeyi yakaladı, Cassian'ın beklediği ikincisini savuşturdu ve birini Cassian'ın açıkta kalan kaburgalarına nişan aldı.

Cassian blok yaptı, karşı yumruk attı ve ardından fikir tartışması açıldı.

Yumruklar, ayaklar ve kanatlar, yumruklar ve bloklar, tekmeler ve tekmeler, o ve Az birbirlerinin savunmalarını kırmaya çalışırken nefeslerini kesiyordu. İkisi de darbelere vücutlarının tam gücünü koyamadılar - gerçek bir kavgada, tek bir yumruk bir çeneyi parçaladığında yapacakları gibi değil. Ama çarpışma anında Cassian'ın kaburgalarının kanadığına, Cassian karnına şanslı bir darbe indirirken Az'ın nefesini dışarı vermesine yetecek kadar güç kullandılar. Az, bükülerek havanın dışarı atılmasından kurtulmuştu, aksi takdirde kavga hemen orada sona erecekti.

Yüzüğün etrafında ve çevresinde yumruklar havada uçuşuyor, dişleri sert sırıtışlarla ortaya çıkıyor, kendilerini terden, güneşten ve nefes almaktan kaybediyorlardı. Bu tür şeyler için doğmuşlardı, vücutlarını şiddet aletlerine dönüştüren yüzyıllarca süren eğitime katlanmışlardı. Bedenlerinin tam olarak istedikleri şeyi yapmasına izin vermek, kendi özgürlüğüydü.

Gittikçe daha hızlı savaştılar ve Cassian'ın nefesi bile yoruldu. Cassian'ın cüssesi daha fazla olsa da Azriel çok hızlıydı. eşit olarak eşleştirildi. Gerçekten düşman olarak karşı karşıya olsalar, saatlerce burada olabilirlerdi. Büyük kahramanların kafa kafaya çarpışmasını izlemek için tüm savaşların durduğu eski savaşlardan birinde rakip olsalardı, günlerce uğraşmış olabilirlerdi.

Ancak zaman sınırsız değildi ve Nesta'dan alması gereken bir ders vardı.

"Doğru," Cassian, Az'ın vuruşunu bloke ederken ve bir adım geri sıçrayarak tekrar daire çizerken sıktığı dişlerinin arasından nefes nefese kaldı. "Bir sonraki darbeyi indiren kazanır."

"Bu çok saçma," diye soludu Az. "Birimiz toprak yiyene kadar gideriz."

Az, kısır bir rekabet çizgisine sahipti. Cassian'ın kendisinin bildiği gibi övünen ve kibirli değildi ya da Amren'inki gibi sahiplenici ve ürkütücü değildi. Hayır, sessiz, acımasız ve tamamen öldürücüydü. Cassian, yüzyıllar boyunca kaç oyun oynadıklarının izini kaybetmişti, bunlardan birinin kazanacağından emindi, sadece Az'ın bazı usta stratejilerini ortaya çıkarması gerekiyordu. Ya da Cassian ve Mor pes edip içmeye başlayana kadar, gecenin bir yarısına kadar kartlar ya da satrançla mücadele eden sadece Rhys ve Az ayakta kalan oyunlara indirgenmişti.

Tekrar daire çizdiler ama Az gözlerini kocaman açarak başını Nesta'ya çevirdi.

Cassian baktı, kalbi boğazında atıyordu...

Azriel, çenesine Cassian'ın sendelemesine yetecek kadar sert bir yumruk vurdu.

Kendini toparlayarak, kendini toparlayarak küfretti.

Az, gözleri titreyerek yumuşak bir kahkaha attı. Bunun başında Cassian'ın kullandığı aldatmacayı kullanmış, Cassian'ın dikkatini rakibinden uzaklaştırmasını sağlayacak tek kartı oynamıştı.

Daha önce de olmuştu - Hybern'e karşı. Nesta adını haykırmış ve savaş alanının ortasında bile askerlerini terk etmiş ve ona ulaşmaktan, onu kurtarmaktan başka hiçbir şeyi umursamadan onun için koşturmuştu.

Sadece Nesta onu kurtarmıştı. Ve onu Kazan'ın menzilinden çıkarmak için adını haykırmıştı.

Askerleri bir an sonra parçalara ayrıldı. Ve onun yüzüne baktığında, bir şeyi anlamıştı - geçen bir buçuk yılda parçalanmış ve soğumuş bir şey.

Cassian omzunu yuvarladı, eli çenesindeyken Az'a, "Piç," dedi.

Az tekrar güldü ve Nesta'ya döndüler.

Soğukkanlılığın bir sütunu olarak kaldı, ama yanaklarını bir renk çizgisi lekeledi.

Kokusunu ona üfleyecek rüzgar yoktu, ama aralarına bakarken boğazının sallanma şeklinden...

Azriel öksürdü ve su istasyonuna doğru yürüdü.

Cassian ona, "Salyanın akıyor," dedi ve Nesta kaskatı kesildi.

"Çekici bir şey varsa," diye tısladı, yüzüğe girerken, "Azriel'in yüzünüze yumruk attığını görmekti."

Cassian ona dövüş pozisyonuna geçmesini işaret etti. "Bunu kendine söylemeye devam et, Nes."

"Dehşet Hazinesi hakkında ne biliyorsun?"

"Ne?" Gwyn, Nesta'nın Merrill'in kapalı ofis kapısının hemen dışında kendi kendine şarkı söyleyen rahibeyi bulduğu masadan döndü.

"Korkunç Hazine," dedi Nesta, Gwyn'in masasının kenarına otururken ağrıyan vücudunun itirazlarına yüzünü buruşturarak. "Üç antik eser…"

Gwyn başını salladı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Nesta, Cassian ve Azriel ile olan dersten dolayı hâlâ terliydi. Yumruklar, tekmeler ve kolaylıkla yaptıkları adımlar boyunca ona yol göstermişlerdi, gerçi o sakar ya da nankör olduğunda ikisi de gülmemişti.

Onları spar görmek ezici olmuştu. Güzel formları, dövmeli, yaralı ve kaslarla oyulmuş, daha önce hiç görmediği bir gaddarlık ve zeka ile savaşırken terle parıldayan… Bitirdiklerinde kendini terlemişti, nasıl olacağını merak ediyordu. bu iki erkek bedeninin arasında, tüm ölümcül dikkatlerini ona tapmaya çevirmelerine izin veriyordu.

Elain bu tür düşünceleri duysa bayılırdı. Ve Nesta'nın yatağında zaten bir değil iki erkek olduğunu ve her saniyesinden zevk aldığını duymak. Ama Nesta'nın kendini paylaştığı erkekler Cassian ve Azriel'e benzememişti. Cassian ve Azriel *değildi* .

Nesta ders sırasında kendini odaklamıştı, ama onları antrenman çemberinde bırakır bırakmaz, kütüphaneye doğru yürürken, aklını yarı yarıya dağıtan pis düşünceler içeri akmıştı. Azriel onu arkadan döverken Cassian'ın ağzına pompaladığı düşüncesi, ikisi onu birlikte çalıştırıyordu...

Gwyn'le Dehşet Hazinesi hakkında konuşmak onu yeterince hızlı bir şekilde ayıltmıştı.

Nesta, Gwyn'e, "Ağaç'ın insanlara varlığını unutturacak bir cazibesi var gibi görünüyor," dedi ve ne olduğunu ve neden istendiğine dair belirsiz ayrıntılarla kısa ve öz bir şekilde açıkladı. Kraliçe Briallyn'den, Koschei'den veya Kazan'dan bahsetmedi. Sadece Trove'un çabucak bulunması gerektiğini. Ve Gwyn bundan kimseye bahsetmemeli.

Nesta böyle yaparak Rhys'in sessizlik emrine doğrudan itaat etmediğini düşündü, ama... canı cehenneme.

İşi bittiğinde, Gwyn'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzü o kadar solgundu ki çilleri büyük bir rahatlamayla göze çarpıyordu. "Ve onu bulmalısın?"

“Nereye bakmaya başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Önce hangisini bulalım."

Gwyn alt dudağını ısırdı. "Kapsamlı bir kart kataloglama sistemimiz var," diye düşünceli bir şekilde düşündü ama arkalarındaki yığınlara, kütüphanenin altındaki açık çukura baktı. "Ama Yedinci Seviyenin altındakileri listelemiyorlar."

"Biliyorum."

Gwyn başını eğdi. "Peki neden bana geldin?"

“Merrill gibi talepkar biriyle çalışıyorsanız, yaptığınız işte açıkça iyisiniz. Boş bir anınız varsa, herhangi bir yardım takdir edilecektir. Ya da bana bir yön göster.”

"Bu bölümün provasını bitirmeme izin verin, sonra neler keşfedebileceğime bir bakayım."

Nesta gergin bir gülümseme sundu. "Teşekkürler."

Gwyn elini salladı. “Mahkememizin dünyayı korumasına yardımcı olacak nesneler bulmak oldukça heyecan verici. Bu günlerde almak istediğim kadar heyecan verici, ama bu bir macera olacak. ”

Nesta dikkatle, "Başka tür bir macera istiyorsan antrenmana gelebilirsin," dedi.

Gwyn ona sıkı bir gülümseme sundu. "Bu benim için değil, korkarım."

"Neden?"

Gwyn, Nesta'nın dövüş derilerini, üst üste binen pulları işaret etti. "Ben bir savaşçı değilim."

"Ben de değilim. Ama sen olabilirsin."

Gwyn başını salladı. "Sanmıyorum. Bir savaşçı olmak isteseydim, o yola çocukken giderdim. Bunun yerine kendimi bir yardımcı olarak sundum - ve ben buyum."

“Öteki olmak için bir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin. Eğitim egzersizdir. Nefes almayı, esnemeyi ve savaşmayı öğrenmek. Merrill için Valkyrie'leri araştırmıyor musun? Hatta bu size daha fazla fikir verebilir.” Nesta bir uyluğunu okşadı. "Ve zaten kas yapıyorum. İki hafta ve aradaki farkı anlayabiliyorum."

"Bir rahibe neden kaslı uyluklara ihtiyaç duysun ki?"

Gwyn işine geri dönerken Nesta gözlerini kıstı. "Cassian mı?"

"Cassian iyi ve onurlu bir erkektir."

"O olduğunu biliyorum." Bunu her zaman biliyordu. "Ama seni tereddüte düşüren Cassian'ın varlığı mı?" diye bastırdı.

Dün gece aralarında neler olduğuna dair bu sabah hiçbir ipucu yoktu. Sanki aralarındaki borç ödenmiş ve artık ona dokunmakla hiçbir ilgisi

kalmamış gibi. Sanki kaşınmış bir kaşındı ve hepsi bu. Ya da belki de onun zevk aldığı kadar zevk almamıştı.

Bunu düşünmek için bu kadar zaman harcaması onu rahatsız ediyordu.

Gwyn cevap vermedi ve Nesta, Gwyn'in yanaklarına renk geldiğinde ve başı hafifçe eğildiğinde zorlamaya hakkı olmadığını biliyordu. Utanç—utanç ve korkuydu.

Nesta uzaklaşmaya başladığında göğsünde bir şey sıkıştı. "Tamam. Trove hakkında bir şey öğrenirsen bana haber ver."

Nesta, çalıştığı saatler boyunca konuşmayı derinden düşündü. Gün batımında kütüphaneden ayrılırken kayıt sayfasını kontrol ettiğinde hiçbir isim eklenmemişti.

Boş sayfayı incelerken Clotho'nun gözlerini üzerinde hissetti. Nesta sonunda, ellerini önünde kavuşturmuş masasında oturan rahibeye döndü. Aralarında bir sessizlik gerildi ama Nesta o giderken hiçbir şey söylemedi.

Odasına ya da yemek odasına gitmek yerine merdiven boşluğuna gitti ve merdivenlerin kıvrımlı kırmızılığına baktı.

Nesta inmeye başladı, bu sefer daha yavaş, ayağının her yerini düşünerek. Aşağıya doğru atılan her adım bir düşünce, Amren'in eleyerek yaptığı bulmacalardan birinin parçası olsun.

Aşağı ve aşağı gitti, Nesta'nın kütüphanede çalıştığı süre boyunca her kelimeyi ve Gwyn'in bakışlarını çevirdi. *Adım adım* , dedi kendi kendine, bacaklarının her yanan, titreyen hareketinde. *Adım adım adım adım* .

Yine konuşmayı tekrar etti. Her adım farklı bir kelime, hareket veya kokuydu.

Durduğunda Nesta iki bin basamağındaydı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

BÖLÜM

24

Beş gün sonra, Cassian kütüphanenin baş rahibesinin masasının önüne oturdu ve büyülü kaleminin hareketini izledi. Yüzyıllar boyunca Clotho ile birkaç kez karşılaşmıştı - onun kuru, kötü bir mizah anlayışı ve yatıştırıcı bir varlığı olduğunu keşfetti. Ellerine ya da Mor onu çok uzun zaman önce getirdiğinde sadece bir kez gördüğü yüze bakmamaya özen göstermişti. O kadar hırpalanmış ve kanlıydı ki hiç bir yüze benzememişti.

Kaputun altında nasıl iyileştiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Madja onu bir şekilde kurtarabilseydi, Clotho'nun ellerini kurtaramazdı. Rhys ve Mor ile bu kütüphanede bu kadar çok şey başarmış ve inşa etmişken, nasıl göründüğünün önemli olmadığını düşündü. O kadar anlatılmaz dehşetlere katlanmış kadınlar için bir sığınaktı ki onlar adına adaleti yerine getirmekten her zaman mutlu olmuştu.

Annesinin böyle bir yere ihtiyacı vardı. Ama Rhys bunu bu dünyadan ayrıldıktan çok sonra kurmuştu. Azriel'in annesinin buraya gelmeyi hiç düşünüp düşünmediğini ya da onun onu hiç zorlamadığını merak etti.

"Pekala Clotho," dedi, parşömenlerin hışırtısı ve kanat çırpan rahibelerin cüppeleriyle çevrili sandalyede arkasına yaslanarak, "dinleyici istedin mi?"

Yazdıklarını bitirirken kalemi güzelleşmeye başladı.

Nesta'dan kütüphanede çalışmamasını iki kez rica ettim, o da talebimi dikkate almadı. Beş gün boyunca durma emirlerimi açıkça görmezden geldi.

Cassian'ın kaşları kalktı. "Burada mı antrenman yapıyor?"

Yine, kalem kağıdın üzerine sürtündü. Sanki aşağıda Nesta'yı görecekmiş gibi solundaki açık çukura baktı. Yatak odasındaki o çılgınlığın üzerinden bir hafta geçmişti ve bundan hiç bahsetmemişlerdi, daha fazla bir şey yapmadılar. Devam etmenin akıllıca olacağından tam olarak emin değildi.

Vücudunu bilemek için yapılan yorucu egzersizlere ek olarak, Cassian ona göğüs göğüse dövüş, bireysel adımlar ve sonsuz kombinasyonlarda bir araya getirilebilecek hareketlerin inceliklerini öğretmişti. Bu adımların her birini öğrenmek sadece güç değil aynı zamanda odaklanmayı da gerektiriyordu - numaralı adımla hangi hareketin ilişkili olduğunu hatırlamak, vücudunun her şeyi kendi başına hatırlamaya başlamasını sağlamak: bir yumruk, bir kanca, yüksek bir tekme… Sayısını kaybetmişti. Kaç kez onu vücuduna mırıldanırken yakalamıştı, bu yüzden çok *düşünmesine gerek yoktu* .

Ama yumrukları sevdiğini biliyordu. Tekmeler. Vücudu hareketler arasında akarken yüzünde bir ışık parladı, hepsi bir darbe noktasına daralan güçlü bir sapan. Hareketleri doğru yaptığında hep böyle hissetmişti, sanki bedeni, zihni ve ruhu dizilmiş ve şarkı söylemeye başlamış gibi.

Clotho, *Nesta'nın son zamanlarda sürekli pratik yaptığını yazdı.*

"Bir zarar verdi mi?"

Hayır. Ama ondan durmasını istedim ve durmadı.

Gülümsemesini bastırdı. Belki de sabah dersleri yeterince zorlayıcı değildi. “İşi bunun için acı çekiyor mu?”

Hayır. Konunun dışında.

Ağzı yana doğru kıvrıldı.

Clotho yazdı, *buna bir son vermeni istiyorum.*

"Diğerlerini rahatsız ediyor mu?"

Birinin gölgelere tekme attığını ve yumruk attığını görmek onların dikkatini dağıtır.

Cassian, onun gözlerindeki eğlenceyi okumamak için başını eğmek zorunda kaldı. "Onunla konuşacağım. Şimdi aşağıda mı?" Eğimli rampayı işaret etti. "Tabii izninizle."

Burası onların güvenli limanıydı. Rhys'in sarayının bir üyesi olması ya da buraya daha önce gelmiş olması önemli değildi. Her seferinde izin istedi. Bunu sadece bir kez başaramamıştı: Hybern'in Kuzgunları saldırdığında.

Evet. girmenize izin veriyorum. Nesta Beşinci Seviyede. Belki ona ulaşmayı başarırsın.

Bunu ipucu olarak alan Cassian ayağa kalktı. "Bahsettiğimizin Nesta Archeron olduğunu biliyor musun? İstemediği sürece hiçbir şey yapmaz. Ve beni dinleme olasılığı en düşük olan o.”

Clotho bir kahkaha patlattı. *Demirden bir iradesi var.*

"Çelikten." O gülümsedi. "Seni görmek güzel Clotho."

Siz de Lord Cassian .

Pek çok kez söylediği gibi, "Sadece Cassian," dedi.

Sen iyiliklerde efendisin. Bu doğuştan gelen bir unvan değil, kazanılan bir unvandır .

"Teşekkür ederim" derken başını öne eğdi.

Clotho'nun Nesta'nın baş rahibenin sözlerini silip atacağını söylediği bölüme gelmesine kadar sürdü. Onun için ne ifade ediyorlardı.

Önce tırmalayıcı adımlar karşıladı onu, ardından çok yakından tanıdığı düzenli, ritmik nefesi. Cassian nefesini düzene soktu, adımlarını sessize aldı ve bir sonraki yığın sırasına baktı.

Rampa boyunca yürüyen birinin, Nesta'nın orada mükemmele yakın bir dövüş duruşunda durduğunu ve rafa yumruklar attığını görmek için sadece sağa bakması yeterliydi. Hedef olarak beş kitap seçmiş ve her yumruğunda, sanki ona nereye vuracağını gösterdiği bir vücudun parçalarıymış gibi onlara doğru çalışmıştı.

Sonra durdu, bir nefes verdi ve bir tutam saçını geriye attı ve arkasındaki metal arabaya dönmeden önce kitapları düzeltti.

"Hala dirseğinizi düşürüyorsunuz," dedi ve kadın döndü, şaşkınlıkla arabaya geri düşerek onun kahkahasını yuttu. Nesta Archeron'u hiç bu kadar… şaşkın görmemişti.

Ona doğru ilerlerken çenesini kaldırdı. Bacaklarının her hareketini izledi. Ağırlığını sağ bacağına vermeyi o kadar çok bırakmıştı ki, uyluklarındaki kaslar düzgün ve güçlüydü. Bir insan vücudunun kas yapması için üç hafta fazla bir zaman olmayabilir ama o artık Yüksek Fae'ydi. "Dirseğimi düşürmem," diye meydan okudu, istif sırasından çıkıp rampanın eğiminden önceki düz alana.

"Az önce sağ kroşeyle iki kez yaptığını gördüm."

Uzun bir rafın ucuna yaslandı. "Sanırım Clotho seni beni azarlaman için gönderdi."

Omuz silkti. "Eğitime bu kadar yatırım yapıp burada devam ettiğini bilmiyordum."

Gözleri loşlukta adeta parlıyordu. "Zayıf olmaktan bıktım. Beni savunmak için başkalarına güvenmekten."

Yeterince adil. "Clotho'nun isteklerini görmezden gelmekle ilgili dersten vazgeçmeden önce şunu söylememe izin verin..."

"Göster bana." Nesta raftan uzaklaştı ve ona meydan okudu. "Bana dirseğimi nereye koyduğumu göster."

Yüzündeki dalgalanma yoğunluğuna gözlerini kırpıştırdı. Sonra yutkundu.

Yutkundu, çünkü oradaydı: Hybern'le olan savaş sona ermeden önce tanıdığı o kişiye bir bakış. Bir serap gibi bir parıltısı - sanki ona çok uzun süre bakarsa, kayıp gidecek ve kaybolacaktı.

Bunun üzerine Cassian, "Duruşunuza geçin," dedi.

Nesta itaat etti.

Clotho'nun emirlerine uymadığı için gelip onu korkuluktan itmemesini umarak, "Pekala," dedi. Sağ kancayı atın."

Nesta'da öyle yaptı. Ve lanet dirseğini düşürdü.

"Pozisyona geri dönün." O yaptı ve o, "Yapabilir miyim?" Diye sordu.

Nesta başını salladı ve kolunun açısında ufak tefek ayarlamalar yaparken tamamen hareketsiz kaldı. "Yine yumruk. Yavaşça."

Ona kulak verdi ve eli düşmeye başlarken dirseğine doladı. "Görmek? Bunu devam ettir." Kolunu tekrar başlangıç pozisyonuna döndürdü. "Ağırlığı kalçalarınızdan geçirmeyi unutmayın." Kollarını tuttu, bedenleri arasında bir adım mesafe bırakarak ve yumrukta hareket ettirdi. "Bunun gibi."

"Tamam." Nesta kendini sıfırladı ve bir adım uzaklaştı. Onun emri olmadan, yumruğu tekrar yaptı. Mükemmel bir şekilde.

Cassian ıslık çaldı.

"Bunu daha güçlü yaparsan bir erkeğin çenesini kırarsın," dedi çarpık bir sırıtışla. "Bana bir-iki, sonra dört-beş-üç, sonra bir-bir-iki kombinasyonunu ver."

Kendini sıfırlarken Nesta'nın kaşları çatıldı. Ayakları pozisyonunu değiştirip ağırlığını taş zemine verdi.

Sonra hareket etti ve bu bir nehri seyretmek gibiydi, bir dağın içinden geçen rüzgarı izlemek gibiydi. Mükemmel değil ama yakın.

Cassian, "Bunu bir rakibe karşı yapsaydın, yerde nefes nefese kalırlardı," dedi.

"Ve sonra öldürmeyi yapardım."

"Evet, kalbe saplanan bir kılıç işi bitirirdi. Ama o son yumrukla göğüslerine yeterince sert vurursan, ciğerlerinden birinin çökmesine neden olabilirsin. Bir savaş alanında, ya bir kılıçla öldürücü darbeyi seçersiniz ya da bir sonraki rakiple yüzleşirken başka birinin işini bitirmesi için onları hareket edemez halde orada bırakırsınız."

Sanki tüm bunlar tamamen normal bir konuşmaymış gibi başını salladı. Sanki ona bahçeyle ilgili ipuçları veriyormuş gibi.

"Tamam." Cassian boğazını temizledi ve kanatlarını geri çekti, "bu yüzden artık kütüphanede pratik yapmak yok. Clotho'nun seni azarlamak için soracağı bir sonraki kişi muhtemelen konuşmak isteyeceğin biri olmayacak."

Nesta'nın gözleri, en sevmediği insanlardan hangisi olacağını düşünürken kararda ve tekrar başını salladı.

Görevi bitince, "Bana bir kombinasyon daha ver" dedi. Siparişi salladı.

Gülümsemesi kediden farksızdı çünkü bunu yapıyordu. Ve sağ kroşesi aşağı doğru sallanamadı.

"Güzel," dedi ve kendisini dışarı çıkaracak rampaya doğru döndü.

Gördüğü şeyle irkildi: rahibeler korkulukların yanında birkaç farklı seviyede durup onlara baktı. Nesta'ya doğru.

Onun dikkati üzerine anında yürümeye, çalışmaya ya da kitapları rafa kaldırmaya başladılar. Ama bakırımsı-kahverengi saçlı genç bir rahibe - başlıksız ya da taşsız tek rahibe- tırabzanda en uzun oyalandı. Çukurun aşağısında ve ötesinden bile, iri gözlerinin sığ, ılık su renginde olduğunu görebiliyordu. O da çabucak gözden kaybolmadan önce bir an için genişlerdi.

Cassian bakışlarını neredeyse kaynayan gözlerle karşılayan Nesta'ya döndü.

"Sağ kancan bu sabah mükemmeldi," diye mırıldandı.

"Evet."

"Ama seni yığınlarda izlediğimde değil."

"Beni düzelteceğini düşündüm."

İçine şok ve zevk çarptı. Bunu yapmasına izin vermeden önce yığınların dışına taşınmıştı. Düz görünüme. Böylece hepsi ona öğrettiğini göreceklerdi.

Ona boş boş baktı.

Clotho'ya artık kütüphanede çalışmama gerek kalmayacağını söyleyebilirsin, dedi Nesta yumuşak bir sesle ve sırayı geri çevirdi.

Clotho ve diğerlerinin onu asla davet etmeyeceğini ve ne yapabileceğini görmek için asla yüzüğe çıkmayacağını biliyordu. Onlara nasıl öğretecekti. Böylece öğrendiklerini her gün rahibelere göstermişti. Dahası, Clotho'yu yeterince kızdırmıştı ki, rahibe buraya gelmesini emretmişti.

Nesta'nın onu bir gösteride kullandığı yer. Kendisi için değil, izlemeye gelen rahibeler için.

Cassian hafif bir kahkaha attı. "Kurnaz, Archeron."

Nesta, arabasına ulaşırken bir elini omzunun üzerinden kaldırdı.

Bunu görmeleri gerekiyordu, diye fark etti Nesta. Cassian ona öğrettiğinde nasıl biriydi. Dokunma vardı, ama her zaman onun izniyle ve her zaman profesyoneldi. Onunla asla alay etmediğini, sadece nazikçe düzelttiğini görmem gerekiyordu. Ve ona ne öğrettiğini görmesi gerekiyordu. Tüm bu yumruk ve tekme kombinasyonlarıyla tam olarak ne yapabileceğini söylediğini duyun.

Rahibelerin yapmayı öğrenebilecekleri şey.

Ancak o akşam Nesta ayrılırken kayıt sayfası boş kaldı.

Sabahtan akşama kadar her zaman yaptığı gibi masasında oturan Clotho'ya baktı.

Rahibe onun oynandığını anladıysa da söylemedi. Ama Clotho'dan sızan hüzün gibi bir şey vardı, sanki o da bugün o sayfanın doldurulmasını istiyormuş gibi.

Nesta bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu. Clotho'nun kederi neden rüzgarı ondan uzaklaştırdı, ama sonra Nesta Evin içinden on bin basamağa doğru ilerliyordu.

Belki de hiçbir şey için iyi değildi. Belki de bu numaranın onları ikna edeceğini düşünerek aptallık etmişti. Belki de iblislerini yenmek için beden eğitimi almaları gerekmiyordu ve o onların neye ihtiyaçları olduğunu bildiğini varsayacak kadar kibirliydi.

Nesta merdivenlerden aşağı ve yukarı yürüdü, duvarlar bastırdı.

Arkasını dönmeden önce dokuz yüz basamağı ancak basabildi, adımları kurşun bloklarla tartılmış gibi ağırdı.

Odasına girip komodinin üzerinde bir kitap bulduğunda Nesta hâlâ terliyor ve güçlükle nefes alıyordu. Başlık üzerine tek kaşını kaldırdı. "Bu senin her zamanki romantizm tarzın değil," dedi odaya.

Hiç romantizm değildi. *The Dance of Battle* adlı eski bir ciltli el yazmasıydı .

Nesta, “Bunu geri alabilirsin, teşekkür ederim” dedi. Geceleri okumak istediği son şey, savaş stratejisiyle ilgili kasvetli eski bir metindi. Ev böyle bir şey yapmadı ve Nesta içini çekerek elyazmasını aldı, eskimiş, yumuşacık olduğundan siyah deri cilt.

Sayfalardan ona tanıdık bir koku yayıldı. "Bunu benim için bırakmadın, değil mi?"

Ev, bir dizi romantizmi yere atarak, " *Ben bunu seçerdim" dercesine yanıt verdi* .

Nesta, sanki binlerce kez okumuş gibi, Cassian'ın kokusuyla dolu olan el yazmasına baktı.

Onun için bırakmıştı. Onu, içinde ne varsa ona layık gördü.

Nesta yatağın kenarına tünedi ve parmağıyla metni açtı.

Savaşın Dansı'nı okumaya ara verdiğinde ve şakaklarını ovduğunda gece yarısıydı. Bir eliyle yahnisini yerken diğer eliyle onu tutarak masasında yemek yemeyi bile bırakmamıştı.

Savaş sanatının ne kadarının annesinin öğrenmesi için ısrar ettiği sosyal manipülasyona benzemesi şaşırtıcıydı: savaş alanları seçmek, birinin düşmanlarının düşmanları arasında müttefikler bulmak... Bazıları elbette tamamen yeniydi ve bu kadar kesin bir şekilde. derslerini tam olarak kavramak için taslağı birçok kez okuması gerektiğini bildiğini düşünerek.

Cassian'ın orduları nasıl yöneteceğini bildiğinin farkındaydı. Bunu yılmaz bir kesinlik ve akıllılıkla yaptığını izlemişti. Ancak taslağı okurken, savaşları ve savaşları planlamak için ne kadar ileri düşüncenin kullanıldığını asla anlamadığını fark etti.

Nesta taslağı komodinin üzerine koydu ve yastıklarına yaslandı.

Cassian'ı bir savaş alanında hayal etti, o gün bir Hybern komutanına karşı çıktığı ve o kadar sert bir mızrak fırlattığı gibi, çarpma anında erkek atından fırlamıştı.

El yazmasının tavsiyesinden yalnızca bir şekilde ayrıldı: arkadan komuta etmek yerine askerleriyle ön saflarda savaştı.

Başka bir diken yığınına takılıncaya kadar bir süre düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi.

Rahibelerin eğitime gelmemesinin bir önemi var mıydı? Başarısızlığı kabullenmekteki isteksizliğinin ötesinde, önemli miydi?

O yaptı. Bir şekilde oldu.

Hayatının her alanında başarısız olmuştu. Tamamen ve olağanüstü bir şekilde başarısız oldu ve diğerlerinin bunu anlamasını engellemek onun asıl amacıydı. Onları dışlamıştı, kendini dışlamıştı çünkü tüm bu başarısızlıkların ağırlığı onu bin parçaya bölmekle tehdit ediyordu.

Nesta elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Uyku uzun zaman oldu.

Nesta ertesi öğleden sonra kütüphaneye girdiğinde, rampanın onu arabasını bıraktığı yere indirmesini amaçladığında vücudundan hâlâ terler akıyordu.

Boş kayıt sayfasına bakmaya cesareti yoktu. Onu parçalamak için.

Clotho'ya bakıp yenilgisini kabul etmeye cesareti yoktu. Yürümeye devam etti.

Ama Clotho elini kaldırarak onu durdurdu. Nesta yutkundu. "Ne?"

Clotho, Nesta'nın arkasını işaret etti, boğumlu parmağıyla kapıyı işaret etti. Hayır, sütun.

Ve rahibeden sızan üzüntü değil, onun gibi bir şeydi. cıvıl cıvıl heyecan. Nesta'nın topuğu üzerinde dönmesine ve direğe doğru adım atmasına neden olan bir şey.

Kağıda bir isim karalanmıştı.

Kalın harflerle tek isim. Bir isim, yarınki ders için hazır.

GWYN

BÖLÜM İKİ

BIÇAK AĞZI

BÖLÜM

25

Cassian ağzının kenarından, "Bu kadar gergin görünmeyi kes," diye mırıldandı.

Nesta, saat dokuza doğru giderken açık kemere bakmamaya çalışarak, ayakları üzerinde zıplarken bile, "Gergin değilim," diye mırıldandı.

"Rahatla." Ceketini düzeltti.

"Kıpırdanan sensin," diye tısladı.

"Çünkü *beni* kıpırdatıyorsun."

Adımlar kemerin ötesindeki taşa sürtündü ve Gwyn'in bakırımsı kahverengi saçları ortaya çıkarken Nesta'nın nefesi, tuttuğunu fark etmediği bir dalgayla ağzından çıktı. Güneş ışığında, saçlarının rengi olağanüstüydü, altın telleri parlıyordu ve deniz mavisi gözleri diğer rahibelerin taktığı taşlarla neredeyse mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Gwyn onları ringin ortasında dururken gördü ve bir an durdu.

Korkusunun keskinliği Nesta'yı yaklaştırdı. "Merhaba."

Gwyn'in elleri titriyordu, yüzüğe bir adım daha atıp gökyüzünün açık kasesine baktı.

Yıllar sonra ilk kez dışarı çıkmıştı -gerçekten dışarı-.

Cassian, aylarca kullanmayacağını iddia ettiği ahşap alıştırma silahlarının bulunduğu rafa taşındı ve onları düzeltiyormuş gibi yaptı.

Gwyn yutkundu. "Ben, um... Buraya gelirken uygun kıyafetlerim olmadığını fark ettim." Soluk cübbesini işaret etti. “Bunların ideal olmayacağından şüpheleniyorum.”

Cassian arkasına bakmadan, "İstersen sana cüppeli öğretebilirim," dedi. Hangisi daha rahatsa."

Gwyn ona sıkı bir gülümseme sundu. “Bugünün dersinin nasıl gideceğini göreceğim ve sonra karar vereceğim. Cübbeleri katı kurallardan değil,

çoğunlukla geleneklerden giyiyoruz.” Gülümserken tekrar Nesta'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Güneşin tam tepemde olmasının nasıl bir his olduğunu unuttum." Tekrar yukarı baktı. "Gökyüzüne aval aval bakarak zaman harcarsam beni bağışlayın."

Elbette, dedi Nesta. Bu sabahki derse kaydolduğunu gördükten sonra dün Gwyn'le karşılaşmamıştı, ama neredeyse korkmuştu - yanlışlıkla söylenmiş birinin Gwyn'i yeniden düşünmesine neden olacağından endişe ediyordu.

Kelimeler Nesta'nın boğazında düğümlendi ama Cassian bunu tahmin ediyor gibiydi. "Tamam. Artık sohbet yok. Nes, yeni arkadaşımız Gwyn'i göster, değil mi? Ben Cassian'ım. Nes, ona ayaklarını göster.”

"Ayak?" Gwyn'in bakır kaşları kalktı.

Nesta gözlerini devirdi. "Göreceksin."

Gwyn, ayaklarıyla yere basma kavramını Nesta'dan daha iyi kavradı ve ağırlığını sağ kalçasına vermekte ve Nesta'nın üç hafta boyunca düzeltmeye çalıştığı diğer şeylerde kesinlikle hiçbir sorun yaşamadı. Cübbelere rağmen, Gwyn'in kıvrak ve zayıf yapılı olduğu, Nesta'nın sadece öğrendiği Fae'nin sıradan zarafetine alışkın olduğu açıktı.

Arkadaşını ikna etmek zorunda kalacağını ummuştu, ancak Gwyn ilk baştaki endişesinin üstesinden geldiğinde istekli bir katılımcıydı ve neşeliydi. Arkadaş. Rahibe kendi hatalarına güldü ve Cassian'ın düzeltmelerine kızmadı.

Yine de dersin sonunda, Gwyn'in cübbesi terden ıslanmıştı, kızarmış yüzünün çevresinde kıvrılan saçlar vardı. Cassian soğumadan önce onlara biraz su içmelerini emretti.

Gwyn kendine bir bardak doldururken, "Sangravah'taki tapınakta, her gün doğumunda yapacağımız bir dizi antik hareket vardı. Savaş eğitimi için değil, zihni sakinleştirmek için. Onlardan sonra da bekleme süreleri yaptık, ancak onlara topraklama dedik. Hareketler bizi bir bakıma bedenlerimizden çıkardı. Anne ile iletişim kuralım. Temeller bizi şimdiki dünyaya geri yerleştirdi.”

“O zaman neden buna kaydoldun?” Nesta, Gwyn'in uzattığı bardağı içti. “Zaten alışık olduğunuz zihin sakinleştirici egzersizleriniz varsa?”

"Çünkü bir daha asla güçsüz hissetmek istemiyorum," dedi Gwyn yumuşak bir sesle ve tüm o kolay gülümsemeler ve parlak kahkahalar yok oldu. Olağanüstü gözlerinde yalnızca katı, acılı dürüstlük parlıyordu.

Nesta yutkundu ve içgüdüsü ona geri çekilmesini söylese de sessizce, "Ben de." dedi.

Nesta içeri girerken dükkân kapısının üzerindeki zil şıngırdayarak pelerininin omuzlarına yapışan kar tanelerini savurdu. Cassian'ın Gwyn'le ikinci dersinden sonra İlirya Dağları'na gitmesi gerekmişti ve onu şaşırtan bir şekilde Nesta'dan kendisine katılmasını istemişti. Clotho'ya kütüphanedeki işine birkaç saat geç kalacağını çoktan açıklamıştı. Onu evden çıkarıp temiz havaya çıkarmakla ilgili sıradan bir yorumun ötesinde nedenini açıklamamıştı.

Ama kabul etmişti ve nedenini de ona söylememişti. Cassian, ondan alışverişe çıkabilmesi için Windhaven'da bırakmasını istediğinde merak bile etmemişti. Belki de tahmin etmiş gibi gözünde bir kıvılcım parladı, ama o mesafeli, sessizdi.

Cassian'ın Eris'le buluşmak için burada olduğu düşünülürse, onu suçlamıyordu. Nesta'yı donmuş köyün ortasındaki çeşmenin yanında bırakmış, ısınması gerekirse Rhys'in annesinin evinin kilidinin açık olduğunu bilmesini sağlamıştı.

Velaris hala yazın elini tutuyordu, sonbahar onu güçlükle çekiyordu ama Windhaven çoktan kışın kucağına tamamen teslim olmuştu. Nesta dükkâna girmekle çok az zaman kaybetti.

"Nesta," dedi Emerie, genç görünümlü bir erkeğin geniş omzunun ve kasada ona yardım ettiği yerden kanatlarının üzerinden bakarak selam vererek. "Seni görmek güzel."

Sesindeki rahatlama mıydı? Nesta, içeri girmeden önce arkasındaki kapının sıkıca kilitlendiğinden emin oldu, çizmelerindeki kar, Emerie'nin müşterisinin bıraktığı izlerin yanında çamurlu izler bırakıyordu.

Erkek yarı yarıya Nesta'ya döndü, mülayim yakışıklı bir yüzü, ensesinde toplanmış koyu renk saçları ve cam gibi kahverengi gözleri ortaya çıkardı. Pislik sarhoştu. *Emerie'nin* katı duruşu tiksinti ve temkinli olduğunu gösterdiğinden, pislik doğru terim gibi görünüyordu.

Nesta, erkeğe, genellikle insanların onu boğazlamak istediğini bildiği bir kez daha vererek tezgâha doğru yürüdü. Sertleşmesinden, çizmeli ayakları üzerinde hafifçe sallanmasından, işe yaradığını biliyordu. "Günaydın," dedi neşeyle Emerie'ye. Erkeklerin tiksindiği bir başka şey de, bir dişi tarafından görmezden gelinmekti.

"Sıranı bekle cadı," diye homurdandı erkek, tezgaha ve Emerie'ye dönerek.

Emerie kollarını kavuşturdu. "Sanırım burada işimiz bitti, Bellius."

"Bittiğimizi söylediğimde işimiz biter." Sözler yarım kalmıştı.

Randevum var, dedi Nesta ona soğuk bir bakış atarak. Erkeğe burnunu çekti. Burnu kırıştı. "Ve banyo randevusuna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Tamamen ona döndü, kaslı omuzları geri çekildi. Yüzündeki sırlı ifadeye rağmen, bakışlarında öfke kaynamıştı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Nesta, "Zamanımı boşa harcayan sarhoş bir aptal," dedi. İki Sifon - Azriel'inkinden daha koyu bir mavi- iri ellerinin üzerine oturdu. "Çıkmak."

Emerie kendini misillemeye hazırlıyormuş gibi hareketsiz kaldı. Ama erkek cevap veremeden önce, "Bunu daha sonra tartışacağız, Bellius," dedi.

"Babam beni bir mesaj iletmek için gönderdi."

"Mesaj alındı," dedi Emerie, çenesini kaldırarak. “Ve cevabım aynı: bu mağaza benim. Birini bu kadar çok istiyorsa, kendininkini açabilir.”

"Nefret dolu kaltak," diye ısırdı Bellius, bir adım geriledi.

Nesta güldü, soğuk ve boştu. Fae ve insanlar, onun fark ettiğinden daha fazla ortak noktaya sahipti. Babasının borçlularının, sahip olmadığı para için onu sarsmak için kapılarını kararttığına kaç kez tanık olmuştu? Ve sonra tehditlerin ötesine geçtikleri bir zaman olmuştu. Ayrıldıklarında babasının bacağı paramparça oldu. Her türlü güvenlik duygusu onunla birlikte paramparça oldu.

"Çık dışarı," dedi Nesta tekrar kapıyı göstererek, Bellius onun solup giden kahkahası karşısında kıkırdıyordu. "Kendine bir iyilik yap ve dışarı çık."

Bellius kanatlarını açarak tam boyuna yükseldi. "Ya da ne?"

Nesta tırnaklarını kopardı. "Hangi kısmı *veya ne* olduğunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum ."

Bellius ağzını açtı ama Emerie, "Baban artık cevabımı aldı Bellius. Eve uçmadan önce çeşmeden biraz su almanı öneririm.”

Bellius sadece döşeme tahtalarına tükürdü ve çıkışa doğru yürüdü, kapıyı arkasından kapatırken Nesta'ya puslu bir bakış fırlattı.

Nesta ve Emerie sessizce onun karla kaplı caddeye doğru sendeleyerek kanatlarını açmasını izlediler. Nesta göğe fırlarken kaşlarını çattı.

"Senin arkadaşın?" diye sordu Nesta, yine tezgahta Emerie'ye dönerek.

"Kuzenim." Emerie sindi. "Babası benim amcam. Babamın tarafında." Nesta'nın sormasına fırsat vermeden ekledi, "Bellius genç, kibirli bir budala. Bu baharda Kan Ayini'ne katılacak ve kibri, tahmin ettiği gibi geçtiğimiz aylarda arttı. gerçek bir savaşçı olmak. Kıtaya giden bir keşif birimine yerleştirilecek kadar yetenekli - ve görünüşe göre başarısını kutlamak için geri döndü. ” Emerie tezgahın üzerindeki görünmez bir kir lekesini sildi. “Yine de öğlen sarhoş olmasını beklemiyordum. Bu onun için yeni bir düşüş." Yanaklarına renk bulaştı. "Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Nesta omuz silkti. "Sarhoş aptallarla uğraşmak benim uzmanlık alanım."

Emerie tezgahın üzerindeki hayali noktayla oynamaya devam etti. “Babalarımız iki cinstendi. Çocukların herhangi bir ihlal için sert bir şekilde disipline edilmesi gerektiğine inanıyorlardı. Merhamet ya da anlayış için çok az yer vardı.”

Nesta dudaklarını büzdü. "Tipini biliyorum." Ölümcül bir enfeksiyona dönüşen köklü bir öksürükten ölmeden önce annesinin annesi de aynı şekildeydi. Nesta, Büyükanne olarak adlandırılmakta ısrar eden sert suratlı kadın, dans derslerinde yanlış adımlardan dolayı avuçlarını bir cetvelle çiğnediğinde yedi yaşındaydı. *Değersiz, beceriksiz kız. Sen benim zaman kaybımsın. Belki bu, emirlerime dikkat etmeyi hatırlamana yardımcı olur.*

Nesta sadece yaşlı canavar öldüğünde rahatlamıştı. Büyükannenin vesayetinin zulmünden kurtulmuş olan Elain, ağlamış ve onun mezarına saygıyla çiçekler bırakmıştı; mezarına çok geçmeden annelerinin taş kalemi de katıldı. Feyre bunu anlayamayacak kadar küçüktü ama Nesta büyükannesi için çiçek bırakma zahmetine bile girmemişti. Nesta, sol başparmağının yanında kadının daha nahoş cezalarından birinden bir yara izi taşıdığında değil. Nesta, mezarını kabul ettiğinden çok daha fazla ziyaret ettiği annesine sadece çiçek bırakmıştı.

Velaris'in dışındaki babasının mezarını bir kez bile ziyaret etmemişti.

"İyi misin?" Nesta sonunda Emerie'ye sordu. "Bellius geri dönecek mi?"

Hayır, dedi Emerie başını sallayarak. "Yani ben iyiyim. Ama hayır, o Ironcrest savaş grubunun bir üyesi. Toprakları buradan birkaç saatlik uçuş mesafesinde. Yakında geri dönmeyecek." Omuz silkti. "Alırım Amcamın ailesinden ara sıra gelen bu küçük ziyaretler. Başa çıkamayacağım bir şey yok. Bellius yeni olmasına rağmen. Sanırım artık bana zorbalık edecek kadar yetişkin olduğunu düşünüyorlar." Nesta ağzını açtı ama Emerie ona yarım bir gülümseme daha sundu ve konuyu değiştirdi. "İyi görünüyorsun. Seni gördüğümden çok daha sağlıklı… Şimdi ne oldu? Neredeyse üç hafta önce." Nesta'ya değerlendirici bir bakış attı. "Hiç geri gelmedin."

Nesta, "Eğitimimizi Velaris'e taşıdık" dedi.

Bellius sözümü kesmeden önce sana yazmak üzereydim. İçi muflonlu deri yapmayı sordum.” Emerie kollarını tertemiz tezgaha dayadı. “Yapılabilir, ancak ucuz değil.”

"O zaman benim imkanlarımı aşar, ama yine de öğrendiğin için teşekkür ederim."

"Sipariş verebilir ve elinden geldiğince ödemene izin verebilirim."

Cömert bir teklifti. Babası ahşap oymalarını birkaç zavallı bakıra satmaya çalışırken, insan diyarında Nesta'nın şimdiye kadar göstermiş olduğu nezaketin çok ötesindeydi.

Sadece Feyre onları besleyip giydirmiş, avladığı deri ve etlerden çok az para kazanmıştı. Onları hayatta tutmuştu. Onlar için en son avlandığında, yiyecekler bir gün önce bitmişti. Feyre o gece eve etle dönmeseydi ya açlıktan ölecek ya da köyde dilenmek zorunda kalacaklardı.

Nesta o gün kendi kendine Tomas'ın gerekirse onu yanına alacağını söylemişti. Belki Elain'i de. Ama ailesi zaten beslenecek çok fazla ağız olduğu için nefret ediyordu. Babası, sorgusuz sualsiz onu beslemeyi reddederdi. Elain'in açlıktan ölmesini engelleyecekse, takas etmesi gereken tek şeyi Tomas'a sunmaya hazırdı. Kız kardeşini besleyecek kadar para veren birine cesedini sokakta satardı. Bedeni onun için hiçbir şey ifade etmemişti - hiçbir şey, demişti kendi kendine, seçeneklerinin yaklaştığını hissederken. Elain her şey demekti.

Ama Feyre o yemekle geri dönmüştü. Ve sonra duvarın üzerinden kayboldu.

Üç gün sonra Nesta, Tomas'la ilişkisini kesti. Öfkeyle ona doğru atılmış, onu ahırın duvarı boyunca yığılmış devasa odun yığınına dayamıştı. *Kibirli fahişe* , diye hırladı. *Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Elinde bir bok yokken kraliçe gibi davranıyorsun.* Elbisesinin yırtılma sesini, kemerinin tokasını karıştırırken elleri eteklerini pençelerken, kaldırmaya çalışırken gözlerindeki açgözlülüğü asla unutmayacaktı.

Onu yalnızca saf, saf terör ve hayatta kalma içgüdüsü kurtarmıştı. Yaklaşmasına izin verecek, gücünün tükendiğini düşünmesine izin verecek ve ardından dişlerini kulağına kenetleyecekti. Ve yırtık.

Çığlık atmıştı, ama onu tutuşunu gevşetmişti - o kadar ki, kurtulup karda çırpındı, ağzından kanını tükürdü ve kulübeye ulaşana kadar koşmayı bırakmadı.

Ve sonra babalarının gemilerinden haber geldi: bulundu, tüm serveti bozulmamış olarak.

Nesta bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Mücevher ve altın sandıkları o ölüme mahkûm sevkiyattan değil, çaldığı insan kadınının ödemesi olan Tamlin'den gelmişti. Ailesine yardım etmek için Feyre'nin avı olmadan ölmeye mahkumdu.

Nesta hafızasını silkip attı. "Her şey yolunda. Ama teşekkür ederim."

Emerie uzun, ince ellerini ovuşturdu. "Hava donuyor ve öğle yemeği molası vermek üzereyim. Bana katılmak istermisin?"

Cassian'ın ötesinde uzun zamandır kimse onu yemeğe davet etmemişti. Onlara hiçbir sebep vermemişti. Ama işte oradaydı: dürüst, basit bir teklif. Ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan birinden.

Emerie ile öğle yemeği yemek bir hoşgörüydü; kadının Nesta hakkında daha fazla şey öğrenmesi an meselesiydi. Her korkunç şeyi duyana ve davetler kesilene kadar. Aylarca sarhoş ve nefretle kaynayan Bellius'tan daha iyi miydi? Emerie bilseydi onu da bu dükkandan atardı.

Ancak şimdilik Emerie'ye ne söylenti ne de gerçek ulaşmamıştı.

"Bunu isterim," dedi Nesta ve ciddiydi.

Emerie'nin dükkânının arka odası, bir duvara karşı yığılmış fazladan stok kasaları olmasına rağmen ön cephe kadar tertemizdi. İki pencere karla kaplı bir bahçeye bakıyordu ve bunun ötesinde, en yakın dağ zirvesi çömelmiş, kayalık kütlesiyle gri gökyüzünü engelliyordu.

Sağda küçük bir mutfak, ocak, tezgah ve küçük bir çalışma masasından biraz daha fazlaydı. Etrafına birkaç tahta sandalye oturdu ve Nesta masanın aynı zamanda yemek alanı olduğunu fark etti. Orada bir kişi için bir yer ayarı yapılmıştı.

"Sadece sen?" Emerie ahşap tezgaha gidip bir tabak biftek ve bir tabak kavrulmuş havuç toplarken Nesta sordu. Onları Nesta'nın önündeki masaya koydu ve bir kase tereyağıyla birlikte bir somun ekmek aldı.

"Benim." Emerie ikinci sırayı almak için bir dolap açtı. "Beni rahatsız edecek bir eş ya da koca yok."

Sanki bundan daha fazlası varmış gibi biraz gergin bir şekilde konuştu ama Nesta, "Ben de," dedi.

Emerie ona alaycı bir bakış attı. "Peki ya şu yakışıklı General Cassian?"

Nesta, başını kadının uyluklarının arasında, dilinin girişinde, ona doğru kaymasını engelledi. Şans değil, dedi Nesta, ama Emerie'nin gözleri bilmişlikle parladı.

Emerie masada oturup Nesta'ya da aynısını yapmasını işaret ederek, "Eh, evlilik ve bebek yapma takıntısı olmayan başka bir kadınla tanışmak güzel," dedi. Nesta'nın tabağına rosto, havuç ve ekmek koyar ve tereyağı kasesini ona doğru kaydırırdı. "Soğuk ama bu şekilde yenmesi gerekiyor. Genelde öğle yemeği için sadece kendimi besleyecek kadar dururum."

Nesta araya girdi ve homurdandı. "Lezzetli." Bir ısırık daha aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Başka kim ister? Burada kasaptan başka yiyecek dükkânımız yok." Emerie çatalıyla binanın ötesindeki bahçeyi işaret etti. "Kendi sebzemi yetiştiriyorum. Bu havuçlar o bahçeden geldi."

Nesta bir ısırık aldı. "Harika bir tada sahipler." Tereyağı, kekik ve parlak bir şey…

“Her şey baharatlarda. Ne yazık ki buralarda kıt olanlar. İliryalılar özellikle onları bilmiyor ya da umursamıyor.”

"Babam eskiden tüccardı," dedi Nesta, bu sözler karşısında içinde bir uçurum açıldı. Boğazını temizledi. “Dünyanın her yerinden baharat ticareti yaptı. Ofisindeki kokuyu hala hatırlıyorum - hepsi tek bir alana tıkıştırılmış binlerce farklı kişilik gibiydi."

Feyre, babasının ofisinde takılmayı severdi, ticarete, Nesta'ya öğretilenlerin varlıklı bir kız için kabul edilebilir olduğundan daha fazla hayrandı. Feyre her zaman böyle olmuştu: hayatlarını yöneten kurallarla tamamen ilgisizdi, avantajlı bir evlilik yoluyla ailelerinin servetini yükseltmeye yardımcı olacak gerçek bir hanımefendi olmaya ilgisizdi.

Nadiren bir şey üzerinde anlaşmışlardı. Ve babalarının ofisine yapılan bu ziyaretler, aralarında kaynayan bir kırgınlıkla sonuçlanmıştı. Feyre onun ilgisini çekmeye çalışmış, onu cezbetmek için pek çok nadir şey göstermişti. Ancak Nesta, kız kardeşinin açıklamalarını zar zor dinlemiş, çoğunlukla oğullarının iyi bir eş olup olmayacağı konusunda babalarının iş ortaklarına göz atmıştı. Feyre iğrenmişti. Nesta'yı daha da kararlı hale getirmişti.

"Onunla mı seyahat ettin?"

“Hayır, iki kız kardeşim ve ben evde kaldık. Dünyayı dolaşmak bize uygun değildi.”

“İnsanların uygunluğa dair fikirlerinin, insanların sahip olduklarıyla ne kadar benzer olduğunu her zaman unutuyorum. İliryalıların.” Emerie bir ısırık daha aldı. “Yapabilseydin, dünyayı görmek ister miydin?”

“Yarım dünyaydı, değil mi? Duvar yerindeyken."

“Yine de hiç yoktan iyidir.”

Nesta güldü. "Haklısın." Emerie'nin sorusunu düşündü. Babası, garip ve uzak kıyıları görmelerine izin vermek için gemilerinden birine bindirmeyi teklif etseydi, giderler miydi? Elain, laleleri ve diğer ünlü çiçekleri incelemek için her zaman kıtayı ziyaret etmek istemişti, ancak hayal gücü daha fazla genişlememişti. Feyre bir keresinde kıtanın müzelerindeki ve özel mülklerindeki görkemli sanattan bahsetmişti. Ama bu onun tüm batı kenarıydı. Bunun ötesinde, kıta çok genişti. Ve güneyde, başka bir kıta yayıldı. O gider miydi?

"Mücadele ederdim," dedi Nesta sonunda, "ama sonunda meraka yenik düşerdim."

“İnsan topraklarında hâlâ bir ailen var mı?”

“Annem ben on iki yaşındayken öldü ve babam… En son savaştan sağ çıkmadı. Ebeveynleri benim çocukluğumda öldü. Babam tarafından hiç akrabam yok ve annemin kıtada yaşayan ve zor zamanlara düştüğümüzde bizi kolayca unutan bir kuzeni vardı.”

Nesta, yoksulluğa düştüklerinde mektup üstüne mektup yazmış ve onları kabul etmesi için kuzeni Urstin'e yalvarmıştı. Cevapsız kalmışlardı ve sonra posta ücreti bitmişti. Nesta hala, görmezden geldiği ve ölüme terk ettiği akrabalarına ne olduğunu kuzenlerinin öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu.

Nesta dikkatle sordu, "Peki ya ailen?" Bellius'tan genel bir fikir edinecek kadar görmüş ve duymuştu, ama sormaktan kendini alamadı.

"Annem beni doğururken öldü ve ağabeyim ben doğmadan on yıl önce savaş çeteleri arasındaki bir çatışmada öldü. Babam Hybern'le savaş sırasında öldü." Sözler sert, soğuktu. "Ben değillim Babamın ailesi bu dükkânı ve onun servetini kendilerine ait olarak almaya çalışma konusunda ısrar etse de, akrabalarımın geri kalanıyla uğraşma.”

“Buna hakları yok, değil mi?”

"Numara. Rhysand, miras yasalarını yüzyıllar önce kadınları da içerecek şekilde değiştirdi ama amcalarımın umurunda değil gibi görünüyor. Bellius'un yaptığı gibi beni rahatsız etmek için hâlâ ara sıra ortaya çıkıyorlar. Bir kadının kendi işini yürütmemesi gerektiğine, benim bu köyde bir erkekle evlenip dükkânı onlara bırakmam gerektiğine inanıyorlar.” Yüzünü buruşturdu. "Onlar akbaba."

Emerie öğle yemeğini bitirmiş ve her birine çay doldurmuştu. "Buraya çok sık gelmeyecek olman çok yazık. Konuşmak için başka bir mantıklı insanı kullanabilirim.”

Nesta bu iltifat karşısında gözlerini kırpıştırdı, Emerie hakkında ortaya çıkardığı gerçek şuydu: Bu yerde mutsuzdu. Seyahatle ilgili tüm bu sorular… “Hiç uzaklaşır mıydınız?”

Emerie bir kahkaha patlattı. "Ve nereye git? En azından burada insanları tanıyorum. Bu köyden hiç ayrılmadım. Oradaki dağın zirvesine hiç çıkmadım bile.” Pencereyi işaret etti ve Nesta kanatlarına bakmamaya dikkat etti.

Nesta çayından bir yudum aldı. Biraz ısırık ile güçlü bir demlendi. Suratını asmış olmalı, çünkü Emerie sessizce açıkladı, "Burada çay kıtlığı var - benim hoşlandığım bir lüks. Ama yaymak için biraz söğüt kabuğu ekliyorum. Aynı zamanda bazı … ağrılarıma da yardımcı oluyor.”

"Ne ağrıları?"

"Kanatlarım bazen acıyor. Yara izleri, yani. Eski bir yara gibi."

Nesta acımasını bastırdı. Emerie gibi çayını bitirdi ve "Yemek için teşekkür ederim" dedi. Kalkıp tabağını aldı.

"Onu alacağım." Emerie masanın etrafında koşturdu. "Kendine zahmet etme."

Vücuduna güvenen biri gibi, rahat bir zarafetle hareket etti.

Nesta dükkânın önüne doğru sürüklendi, ama sonunda ziyaret sebebini dile getirerek, "Cassian'la yaptığım eğitim. Rüzgar Evi herkese açıktır - yani herhangi bir kadına. Zorluk çekmiş kadınlar." Emerie'nin kanatları, korkunç ailesi, Gwyn'in katlandıklarıyla aynı değildi ama herkesin travmaları farklı maskeler takıyordu. "Her sabah dokuzdan on bire kadar antrenman yapıyoruz, ancak bazen öğlene kadar koşuyoruz. Gelebilirsiniz."

Emerie sertleşti. "Oraya ulaşmanın bir yolu yok, ama teklif için minnettarım."

"Birisi gelip seni alabilir ve geri getirebilir." Nesta kim olduğunu bilmiyordu ama Rhys'e kendisi sormak zorunda olsaydı, yapardı.

"Cömert bir teklif ama işletmem gereken bir dükkanım var." Azriel'inki kadar savaşta sertleşen Emerie'nin yüzü hiçbir şey vermedi. "Bir savaşçının eğitimiyle ilgilenmiyorum. Böyle bir şey yaptığımı bilmelerinin bu kasabada bana patronlar kazandıracağından şüpheliyim."

"Korkak gibi görünmüyorsun."

Sözler aralarında yankılandı.

Emre dudağını ısırdı. Ama Nesta omuz silkti. "Bize katılmak isterseniz haber gönderin. Teklif geçerli."

Cassian bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama şımarık, ruhsuz bir pislik için Eris'in kullanım alanları vardı. Çoğunlukla bir tane: İlirya Bozkırlarının çamları arasında esen soğuk rüzgarlara karşı onları ısıtan ısı balonu. Kemiklerini ısıtmak için bazı ateş büyüsü.

"Korkunç Hazine," diye düşündü Eris, karı tehdit eden yoğun gri gökyüzünü inceleyerek. "Böyle öğeleri hiç duymadım. Beni şaşırtmasa da."

"Babanız onları biliyor mu?" Bozkırlar tarafsız değildi, ama Eris'in sonunda Cassian'ın burada buluşma isteğini kabul etmeye tenezzül ettiği kadar boştular. Günlerce mesajına cevap verdikten sonra.

Hayır, anneye teşekkürler, dedi Eris kollarını kavuşturarak. "Olsaydı bana söylerdi. Ama Trove'un önerdiğin gibi bir duyarlılığı varsa, Bulunmak *istiyorsa*

... Başkalarına da ulaşmasından korkuyorum. Sadece Briallyn ve Koschei değil.”

Beron'un Trove'a sahip olması bir felaket olurdu. Hybern Kralı'nın saflarına katılacaktı. Lanthys gibi korkunç ve ölümsüz bir şey olabilir. "Yani Briallyn, Beron'u ziyaret ettiğinde Trove arayışı hakkında Beron'u bilgilendirmedi mi?"

"Görünüşe göre o da ona güvenmiyor," dedi Eris, yüzü dalgın dalgındı. "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek."

Ona bundan bahsetme, diye uyardı Cassian.

Eris başını salladı. "Beni yanlış anlıyorsun. Ona lanet olası bir şey söylemeyeceğim. Ama Briallyn'in daha büyük planlarını aktif olarak ondan saklaması..." Daha çok kendi kendine başını salladı. "Morrigan bu yüzden mi Vallahan'a döndü? Trove'u bilip bilmediklerini öğrenmek için mi?"

"Belki," diye yalan söyledi Cassian. Hâlâ onları yeni anlaşmayı imzalamaya ikna etmeye çalışıyordu. Ama Eris'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"İşte buradaydım," dedi Eris, "Morrigan'ın benden saklanmak için oraya bu kadar sık gittiğini düşünüyordum."

"Kendini övme. Bu sadece tesadüf." Yalanın geçerli olup olmadığından emin değildi.

“Neden böyle düşüncelerle kendimi pohpohlamayayım? Bir melez piçten fazlası olduğunu düşünerek kendini pohpohluyorsun.”

Cassian'ın Sifonları ellerinin üzerinde parıldadı ve Eris, darbeyi indirdiğini gösteren kanıtlara sırıttı. Ama Cassian kendini sakince, "Sahip olduğum tüm bilgi bu kadar," demeye zorladı.

"Bana düşünmem için çok şey verdin."

Sessiz tuttuğundan emin ol ," diye uyardı Cassian tekrar.

Eris uzaklaşmadan önce göz kırptı.

Uluyan vahşi doğada tek başına, Cassian bir nefes verdi. Serin rüzgarları, taze çam kokusunu kucakladı ve onun tahrişini ve rahatsızlığını yok etmesini diledi.

Ama öylece kaldı. Nedense öylece kaldı.

BÖLÜM

26

Nesta, yığınlar arasında fazladan eğitim yapmadan kütüphaneden çıktığında kendini daha az bitkin buldu. Cassian onu iki buçuk saat sonra Windhaven'dan geri getirmişti ve Rhys'in annesinin evinde oturmaktan o kadar sıkılmıştı ki onu görünce neredeyse gülümseyecekti. Ama Cassian'ın yüzü gergindi, gözleri soğuk ve mesafeliydi ve Rhys ortaya çıktığında onunla zar zor konuşmuştu. Rhys de onunla zar zor konuşmuştu ama bu beklenen bir şeydi. Hiç konuşmasalar daha iyiydi.

Yine de Cassian, Yüce Lord onları Rüzgar Evi'ne geri getirdikten sonra Rhys'le tekrar ayrılmadan önce "sonra görüşürüz"den fazlasını söylememişti, yüzü hala gergin ve kızgındı.

O gece içini dolduran ekstra enerjiyle, Cassian'ın durmadan neden bu kadar üzgün olduğunu merak eden Nesta, odasında yemek yiyip uykuya dalmak istemiyordu. Böylece kendini yemek odasının kapısında buldu.

Cassian elinde bir kadeh şarapla sandalyesinde uzanmış, boşluğa bakıyordu. Düşmanlarının ölümünü düşünen, kara kara düşünen bir savaşçı prens. Odaya bir adım attı ve şarap kadehi gözden kayboldu.

Burnunu çekti. "Elinizden çalacak kadar şarap sarhoşu değilim."

"Ev belirli emirlere tabidir - odadayken şarap yok." Otururken parmaklarını esnetti. "Onu benden aldı."

"Ah." Karşısındaki koltuğu bir yer ayarı olarak talep etti ve her ikisi için de suyla birlikte bir tabak yemek belirdi.

Cassian, yarısı yenmiş yemeğine bakmaya geri döndü. Savaştan beri onun yüzünü bu kadar mezar görmemişti.

"Kraliçelere veya Hazine'ye bir şey mi oldu?"

Göz kırptı. "Ne?" Sonra tek omuz silkti. "Hayır, sadece... Eris bugün onun her zamanki çekici haliydi." Çatalıyla kızarmış tavuğu itti.

Nesta kendi çatalını aldı, yemeğini yerken konuyu bırakacak kadar açtı. Açlığını bastırdığında, "Emerie'den eğitime katılmasını istedim," dedi.

"Hayır dediğini varsayıyorum." Sözleri düz, yüzü uzaktı.

"Aslında. Ama fikrini değiştirirse, belki birinin onu burada kazanabileceğini düşündüm."

"Elbette." Onun sadece onunla arasının açık olmadığını anlayabiliyordu - kafası ona ne yiyorsa o kadar meşguldü ki zorlukla konuşabiliyordu.

Bu onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Onu o kadar rahatsız etti ki, "Ne oldu?" diye sordu. Kendini daha fazla yemeye zorladı, olabildiğince rahat davranarak, onu açılması için ikna etmeye çalıştı. Gözlerine o morarmış bakışı neyin getirdiğini konuşmak için.

Bakışlarını tabağına indiren Cassian, ona Eris'le görüşmesini anlattı.

Nesta bitirdiğinde, "Yani Eris, Hazineyi bulmamıza yardım etmeye ve babasının onu ele geçirmesine ya da duymamasına yardım etmeye kararlı," dedi. "Bu iyi bir şey değil mi? Neden kızdın?" *Neden bu kadar hırpalanmış görünüyorsun?*

Beni kızdıran onun lanet *ruhunun çirkinliği.* Bana melez piç demesi umurumda değil." Eris bugün ona böyle şeyler demişti, o gerçekleştirilen. Öfke onun içinde dalgalandı. "Sadece, müttefik ya da değil, ondan *nefret ediyorum* . O çok kurnaz ve huysuz ve… Ona dayanamıyorum." Çatalını bıraktı ve arkasındaki pencereye doğru baktı. "Eris ve onun çarpık kelime oyunları ve siyaseti, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir düşman. Onunla her buluştuğumda, üstünlük onun elindeymiş gibi hissediyorum. Sanki ben ona yetişebiliyorum ve o benim her türlü beceriksizce zeki olma girişimimi görüyor. Belki de bu beni aptal bir vahşi yapar."

Yüzünü gerçek bir keder kapladı ve Nesta oturduğu yerden kalkacak kadar kendinden nefret etti. Kadın masanın etrafında dönerken o hareketsiz kaldı, sadece tabağının yanındaki masanın kenarına yaslandığında başını kaldırdı. "Rhys onu öldürmeli ve onunla işi bitmeli."

"Eğer biri Eris'i öldürecekse, o Mor ya da ben olacağım." Ela gözleri neredeyse yalvarır gibiydi. Onunla değil, biliyordu, ama kaderle. "Ama onu öldürmek, onun ve onun gibilerin benim hakkımda haklı olduğunu kanıtlayacaktı. Ve Eris hakkında ne hissedersem hissedeyim, o Beron'dan daha iyi bir Yüce Lord olurdu. Ne istesem de, Sonbahar Mahkemesi'nin göz önünde bulundurması gereken bir şey var."

Cassia iyiydi. Ruhunda, savaşçısının kalbinde, Cassian, Nesta'nın çoğu insanın olmadığını bildiği bir şekilde iyiydi. Bir bakıma, olmadığını ve asla olmayacağını biliyordu.

Bir hevesle öldüren bir savaşçı değil, almak zorunda olduğu her hayatı dikkatle düşünen bir erkekti. Kim sevdiğini ölene kadar savunur.

Ve Eris... Cassian'a zarar verirdi. Morrigan'a yaptıklarıyla, evet, ama aynı zamanda Nesta'nın kullandığı kelimelere çok benzeyen kelimelerle. Yara Cassian'ın gözlerindeydi, herhangi bir yaralanma kadar ham.

Utanç onun içinden geçti. Utanç, öfke ve vahşi bir çaresizlik. Umutsuzluğun eşiğinde sendeleyen gözlerindeki acıya dayanamadı. Çok iyi bildiği sırıtışların, göz kırpışların ve kasıntıların yokluğuna dayanamıyordu.

O bakışlardan kurtulmak için her şeyi yapardı. Birkaç dakikalığına bile.

Böylece Nesta, boynuna bir öpücük kondururken ellerini sandalyenin kollarına dayadı.

Cassian'ın nefesi kesildi. Ama kulağının hemen altındaki boynunun yumuşak, sıcak derisine bir öpücük daha bastırdı. Şimdi daha aşağıda, koyu renkli gömleğinin yakasına daha yakın bir başkası.

Titredi ve kadın boğazının ortasındaki sert düğümü öptü. yaladı.

Cassian hafifçe inleyerek sandalyesinde kıpırdandı. Eli onu itecekmiş gibi kalçasını tutmak için kalktı ama kadın onu kaldırdı. "Bırak beni," dedi boynuna karşı. "Lütfen."

Yutkundu ve o sert düğüm kadının ağzına değdi. Ama onu durdurmadı ve bu yüzden Nesta onu tekrar öptü, boynunun diğer tarafına geçti. Elini göğsüne koyduğunda kulağının hemen altındaki o noktaya ulaştı ve kalp atışlarının avucunun içinde çarptığını hissetti.

Ağzını öpmedi. Bu dikkatin dağılmasını istemiyordu. Onunla masa arasında kayıp dizlerinin üstüne çöktüğünde değil.

Gözleri genişledi. "Nesta."

Pantolonunun üst kısmına uzandı, şişkinlik şimdiden bastırdı. "Lütfen," dedi tekrar ve bakışlarıyla karşılaştı. Cassian'ın bacaklarının arasına diz çöktüğü yerden, Cassian onun üzerine yükseldi, ama o başını sallamadan önce gözlerinin kenarı belli belirsiz yumuşadı. Düğmeler ve askılarda ona yardım etmek için uzandı, ama o hafifçe elini onun elinin üzerine koydu.

Pantolonunu açarken parmakları sabitti, elbette. Kafası tamamen temiz.

Kadın onu serbest bırakırken ve neredeyse nefesi kesilirken uyluklarındaki kaslar ona karşı hareket etti.

Onun horoz çok büyüktü. Güzel, sert ve kesinlikle muazzam. Ağzı kurumuştu, sahip olduğu her planı aniden yeniden değerlendirmeyi

gerektiriyordu. Onun ağzına tam olarak sığmasının hiçbir yolu yoktu. Belki de onun *vücuduna sığmazdı bile* .

Ama kesinlikle denemek istiyordu.

Kalın, uzun parmaklarını okşarken parmakları biraz titriyordu. şaft. Teni çok yumuşaktı - ipekten ya da kadifeden daha yumuşaktı. Ve altı çelik gibi sertti. Titredi ve bakışlarını eline sabitlenmiş olarak bulmak için gözlerini kaldırdı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu, sıcak ihtiyaç içini kaplarken sesi nefes nefeseydi. Elini penisinin etrafına sardı - parmakları zar zor onun etrafına tam olarak ulaşabiliyordu. "Nazik?" Hafifçe sıkarak üzerinden tüy kadar yumuşak bir geçiş yaptı.

Cassian, kelimelerin ötesinde bir şeymiş gibi başını salladı.

Onu tekrar okşadı, biraz daha sert. "Bunun gibi?"

Göğsü inip kalkıyor, onları gıcırdatırken dişleri parlıyordu. Ama başını salladı.

Nesta gülümsedi ve onu üçüncü kez pompaladığında sertçe sıktı, tırnaklarının onun şaftının hassas alt tarafını sıyırmasına izin verdi.

Kalçaları sandalyeden sarktı ve bir elini onlara sabitledi. "Anlıyorum," diye mırıldandı ve tekrarladı. Daha da sert, yuvarlak kafaya ulaşırken yumruğunu bükerek.

Eline yaylanmaya çalıştı, ama diğer eliyle onu tekrar tutturdu.

"Ve bu?" diye mırıldandı, başını indirdi. "Bunu sever misin?"

Nesta geniş kafasını yaladı, dilini ucundaki küçük yarıktan içeri kaydırdı. Orada birikmiş olan küçük nem damlasını yaladı.

Vücudundaki her şey erimiş; Adamın tadı ağzını, tuzunu ve daha fazlasını, hayati bir şeyi doldururken, uyluklarının arasına bir ıslaklık dalgası yayıldı.

Ah, tanrılar, diye soludu Cassian. Ve kelimeler, dayandıkları inilti o kadar lezzetliydi ki, Nesta ucunu ağzına emdi ve dilini alt tarafı boyunca sıyırdı.

Başını koltuğa yaslayarak tısladı.

Uzun bir hareketle şaftını yaladı. Onun tadına bakarken kalçalarını birbirine sürttü, ağzında tüm o sıcak, gururlu çeliği hissetti. Diğer tarafı yaladı, onu kapladı, kolaylaştırdı ağzını tekrar onun etrafına dolarken ve onu dudaklarının arasına kaydırırken kendisi için.

Onu neredeyse hemen doldurdu ve aşağı baktığında, elini eklemesi gereken hâlâ yeterince açıkta olduğunu keşfetti. "Nesta," diye yalvardı ve kadın ona bir pas daha attı, onu tekrar yutmadan önce neredeyse sonuna kadar dışarı çıkardı, boğazını gevşetti, ağzına sığabilecek kadar çok şey için çaresizce.

Cassian'ın eli saçlarına daldı, kavradı ve Cassian'ın kendini geride tuttuğunu fark etti. Ona çarpmak, canını yakmak, canını sıkmak istemiyordu.

Ve bu olmaz. Hiç de bile.

Onu geri almak istedi, kafasını tutup ağzını istediği kadar sert bir şekilde becermesini istedi.

Böylece Nesta onu tekrar ağzına aldığında, eli ahenk içinde çalışarak dişlerini çekti. Acıtacak kadar hafif - sadece biraz.

Cassian cesaretini topladı ve onu açgözlülükle yutarak, bunu istediğini söyleyecek kadar eliyle sıkarak, kendini bırakmasını istedi. Dudaklarını onun ucuna çekti, dilini onun etrafında yuvarladı ve kirpiklerinin altından ona baktı.

Gözleri onun üzerindeydi, iri ve şehvetle parlıyordu.

Cassian onun bakışlarıyla buluştuğunda, ona baktığını gördü...

Kendini serbest bıraktı.

Dayanamadı. Nesta'nın sikini ağzında ve elinde onun önünde diz çöküp zevkten kükrememek işkenceydi, özel bir işkenceydi. Ama sonra kirpiklerinin arasından ona baktı ve onun siki dudaklarının arasındayken onu görünce bir şey koptu.

Yemek odasında olmaları, pencere ve kapılardan oluşan bir duvarın mekanın yarısını kaplamış olması ve oradan geçen herkesin görebileceği umurunda değildi.

Cassian diğer elini saçlarına kaydırdı, parmakları örgülü tacı içine doladı ve ağzına doğru kaldırdı.

Onu derinden aldı ve o kadar yüksek sesle inledi ki, onun horoz boyunca ve doğruca taşaklarına yansıdı. Daha da sıkılaştılar ve omurgasında toplanan kavurucu bir düğüm onu tekrar ağzına soktu. Tamamen onun merhametindeydi.

Nesta yumuşak bir teşvikle bir kez daha inledi ve Cassian'ın başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Saçlarını, saç derisini kavrayarak, onu yerinde tutarak kalçalarını itti. Her vuruşunda, ağzı ve eli uyum içinde çalışıyor, ta ki onun kaygan sıcaklığı, bazen onu sıyıran, onunla dalga geçen dişleri, yumruğunun sıkılığı - dayanılmazdı, tek umursadığı tek şey onlardı.

Cassian onun ağzını becerdi ve inlemesi onun geri kalanını da becereceğine karar vermesine neden oldu. Üzerindeki pantolonu çıkar ve o kadar sert sür ki, adını tavana haykırıyor olacak.

Çekilmek istedi ama Nesta hareket etmeyi reddetti. Homurdandı, parmakları onu sakinleştirmek için başını kenetledi. "İçinde olmak istiyorum," demeyi başardı, sesi çakıl gibiydi.

Ama Nesta kirpiklerinin altından tekrar ona baktı ve boyunun onun ağzında kaybolmasını izledi. Ucu onun boğazının arkasına çarptı.

Tanrılar. Dişlerini sıktı. "Senin içinde bitirmek istiyorum."

Nesta sadece bir kahkaha attı ve onu o kadar derine çekti ki durduramadı. Diğer elini pantolonunun içine kaydırıp taşaklarını kavrayıp yumuşak bir şekilde sıkarken serbest kalmasını engelleyemedi.

Cassian masadaki bardakları sallayan bir kükremeyle geldi ve kendini kadının boğazından aşağı dökerken kadının içine doğru yükseldi.

Onu yıprattı, onu yıprattı ve o titremeyi bıraktığında, yumuşak ve zarif bir şekilde ağzını onun üzerinden kaydırdı.

Nesta yutkunurken bakışlarını tuttu. Ağzına döktüğü her şeyi yuttu. Sonra dudakları yukarı kıvrıldı, muzaffer bir kraliçe.

Cassian nefes nefese kaldı, horozunun hala dışarıda, kaygan ve sızdırıyor olmasına aldırmadı, sadece onun sadece birkaç santim uzakta olduğunu ve ona yaptığı bu özel iyiliği iade edecekti.

Nesta ayağa kalktı, gözleri onun horozuna kaydı. Bakışlarındaki sıcaklık onu yakmakla tehdit etti ve uyarılmışlığının kokusu onu sardı ve pençelerini derine gömdü.

"Pantolonunu çıkar," diye hırladı.

Nesta'nın gülümsemesi sadece büyüdü, saf kedi eğlencesi.

Onu bu masada sikecekti. Şu anda. Başka hiçbir şey umurunda değildi, bulundukları ortak alan ya da Eris, Briallyn, Koschei ya da Korkunç Hazine. Onun içinde olması, etrafındaki o sıcak gerginliği hissetmesi ve onun onu talep ettiği gibi onu talep etmesi gerekiyordu.

Nesta'nın parmakları pantolonunun düğmelerine ve bağcıklarına gitti ve üst düğmeyi serbest bırakmalarını izlerken titredi—

Adımlar koridoru aşındırdı. Bir uyarı. Nasıl susacağını bilen birinden.

Cassian kaskatı kesildi, sonra ağrıyan sikini pantolonunun içine soktu. Nesta sesi duydu ve birkaç metre uzaklaşıp üstteki düğmeyi tekrar kapattı. Azriel içeri girdiğinde Cassian kendini düzeltmeyi yeni bitirmişti.

"İyi akşamlar," dedi ağabeyi, masaya doğru uzun adımlarla ilerlerken, yüksek bir sakinlikle.

"Az." Cassian, sesindeki ısırığı tutamadı. Ağabeyinin fazlasıyla bilinçli bakışıyla karşılaştı ve zamanında hissettiği her türlü sıkıntıyı sessizce iletti. Azriel, Ev'in kendisine getirdiği yiyecekleri inceleyerek sadece omuz silkti.

Sanki neyi böldüğünü tam olarak biliyormuş ve refakatçilik görevlerini *çok* ciddiye alıyormuş gibi.

Nesta onları izliyordu, ama Cassian ona döner dönmez harekete geçti, masayı itip kapıya nişan aldı. "İyi geceler." Gitmeden önce cevap vermesini beklemiyordu.

Cassian, Az'a bir bakış attı. "Bunun için teşekkürler."

Az, yemeğine gülümserken bile, Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, dedi.

"Pislik."

Az güldü. "Elini birden gösterme, Cass."

"Bu ne anlama geliyor?"

Az başını kapıya doğru salladı. "Bir şeyi sonraya sakla."

"Meşgul biri."

Az bir ısırık aldı. "Yemek odasının ortasında sikini emmesine izin verdin. Şu anda akşam yemeğimi yemek için kullandığım bir masada. Bunun bana bir görüş hakkı verdiğini söyleyebilirim."

Cassian güldü, önceki hüznü dağıldı. Onun tarafından. Hepsi onun tarafından. "Yeterince adil."

BÖLÜM

27

Nesta'nın ertesi sabah yüzünde Cassian'ın nasıl görüneceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama Gwyn, kullanmak için fazlasıyla hevesli olduğu bir tampon sağladı. Antrenman çukuruna çıkan merdivenlerde rahibeyle karşılaştı ve Gwyn ona parlak bir gülümseme sundu. "Sabah."

Günaydın, dedi Nesta, ona ayak uydurarak. "Trove'da bir şey var mı?"

Gwyn başını salladı. Saçlarını sıkı bir örgü halinde toplamaya alışmış olmasına rağmen, hâlâ cüppesini giyiyordu. "Dün gece Merrill'e bile sordum. O ihtişamı kırdı ama eski metinlerdeki birkaç sözün ötesinde, sizin bildiğinizden fazlasını bulamadı. Ne zaman ve nerede kayboldukları ya da onları kimin kaybettiği hakkında bir ipucu yok. En az on bin yıl öncesine ait bilgiler olduğu için onlara en son kimin sahip olduğunu bile ortaya çıkaramıyoruz."

Fae'lerin kaç yaşında olduğunu hatırlamak her zaman bir şoktu. Amren, Dread Trove nesnelerini dünyada hala özgürken hatırlamış olmak için kaç yaşında olmalı. Ama görünüşe göre Amren bile onları en son kimin kullandığını hatırlamıyordu.

Nesta, kadının düşüncesini ve beraberindeki soğuk acı dilimini uzaklaştırdı.

"İmkansız bir görev olabilir," dedi Gwyn, ağzı bir yana kıvrılarak. "Onu bulmanın başka bir yolu yok mu?"

Oradaydı. Kemikler ve taşlar içeriyordu. Nesta'nın cesedi kilitli. "Hayır," diye yalan söyledi. "Başka yol yok."

"Windhaven'a mı gidiyorsun?" Gwyn derslerinin sonunda onlara veda ederken Nesta kendini Cassian'a sorarken buldu. Gwyn o sabah dövüş duruşlarına başlamıştı ve Nesta'nın onunla gerçekten yalnız konuşmak için bir dakikası olmadığı için hepsinin yeterince odaklanması gerekmişti. Ortaya çıktığında biraz uzun bir bakış atmıştı ve hepsi bu kadardı.

Yemek odasında yaptıklarından pişman değildi. Azriel'in neyi böldüğünü bildiği apaçık ortada olsa bile.

Ama burada Cassian'la baş başa durmak... Onun tadı, diline damgasını vurmuş gibi ağzında kaldı.

Dün gece yatağında uyanık yatmıştı, yaptığı her vuruşu, yaptığı her sesi düşünüyordu, ağzına soktuğunda parmaklarının baskısını hala kafasında hissediyordu. Hafızası tek başına bir elini bacaklarının arasına kaydırmasına neden olmuştu ve bedeni uyuyacak kadar sakinleşmeden önce iki kez rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Cassian ceketini bıraktığı yerden aldı, siyah deriye ve pullara omuz silkti. "Lejyonları tekrar incelemem gerekiyor. Olası bir çatışmaya hazırlandıklarından ve askerlerin iyi durumda olduğundan emin olun."

"Ah." Gözleri buluştu ve sanki önceki geceden her güzel anı hatırlıyormuş gibi onun karardığına yemin edebilirdi. Ama örümcek ağlarını temizleyerek başını salladı.

Gwyn iyi gidiyor, dedi Cassian, rahibenin kaybolduğu kemerli geçidi işaret ederek. "O güzel bir kız."

Nesta, Gwyn'in yirmi sekiz yaşında olduğunu öğrenmişti - aslında onun için sadece bir kızdı.

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti Nesta.

Cassian gözlerini kırpıştırdı. "Hiç kimse hakkında böyle söylediğini duyduğumu sanmıyorum." Gözlerini devirdi ama o ekledi, "Diğer rahibelerin gelmemesi çok kötü."

Nesta her gün kayıt sayfasını kontrol ediyordu ama başka kimse adını eklememişti. Gwyn, Nesta'ya birkaç rahibeyi kişisel olarak davet ettiğini ama çok korkmuş ve kararsız olduklarını söyledi.

Nesta, "Onları cesaretlendirmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum" dedi.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et." Ceketini bağlamayı bitirdi.

Aşağıdaki şehirden gelen kokuları da getiren hızlı bir sonbahar esintisi yanından geçti: ekmek, tarçın ve portakal; etleri ve tuzu kızartın. Nesta nefes aldı, her birini tanımladı ve hepsinin nasıl bir şekilde birleşip tekil bir sonbahar duygusu yaratabileceklerini merak etti.

Nesta aklına gelen bir fikirle başını eğdi. "Windhaven'a uğrayacaksan, bana bir iyilik yapar mısın?"

Cassian, Emerie'nin dükkânında durdu ve taşıdığı çuvalın içindekileri ortaya koyarken tehditkar olmayan bir gülümsemeyle elinden gelenin en iyisini yaptı.

Emerie, onun el değmemiş tezgahına koyduğu şeye baktı. "Bunu sana Nesta mı verdi?"

Teknik olarak, Nesta ona bilgi vermişti, Saray ona vermişti. Ama bu eşyaları buraya getirmek için Meclis'ten istemişti. "Hediye olduğunu söyledi."

Emerie pirinç bir teneke aldı, kapağını açtı ve nefes aldı. Çay yapraklarının dumanlı, kadifemsi kokusu yayıldı. "Ah, bu iyi bir şey." İnce öğütülmüş tozla dolu bir cam şişeyi kaldırdı. Kapağı çevirdiğinde, dükkânı cevizli, baharatlı bir koku doldurdu. "Kimyon." Onun iç çekişi bir gibiydi sevgilinin. Bir ve bir başkasına, toplam altı cam kaba taşındı. "Zerdeçal, tarçın, yenibahar, karanfil ve..." Etikete baktı. "Karabiber."

Cassian son kabı, en az iki kilo ağırlığında büyük bir mermer kutuyu masanın üzerine koydu. Emerie kapağı çekip bir kahkaha patlattı. "Tuz." Pul pul kristalleri parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bir sürü tuz."

Yüzünde nadir bir gülümseme belirirken gözleri parladı. Daha genç görünmesini sağladı, babasıyla geçen tüm o yılların ağırlığını ve yara izlerini sildi. "Lütfen ona teşekkür ettiğimi söyle."

Nesta'nın kafasına kazıdığı konuşmayı hatırlayarak boğazını temizledi. "Nesta, yarın sabah antrenmana gelerek ona teşekkür edebileceğinizi söylüyor."

Emerie'nin gülümsemesi dalgalandı. “Geçen gün ona söyledim: Katılmak için hiçbir yolum yok.”

"Bunu söyleyeceğini düşündü. Gelmek istersen haber yolla, birimiz seni getirsin.” Rhys olmalıydı ama ağabeyinin itiraz edeceğinden şüpheliydi. “Tam zamanlı kalamazsan, sorun değil. Dükkanınız açılmadan önce bir saatliğine gelin.”

Emerie'nin parmakları baharatlardan ve çaydan uzaklaştı. "Doğru zaman değil."

Cassian zorlamaması gerektiğini biliyordu. "Fikrini değiştirirsen bize haber ver." Tezgahtan dönüp kapıyı hedef aldı.

Nesta'nın bu hediyeyi kısmen Emerie'yi katılmaya özendirmek için verdiğini biliyordu, ama aynı zamanda onun kalbinin nezaketinden de. Bu eşyaları neden gönderdiğini sormuş, o da "Emerie'nin baharatlara ve iyi çaya

ihtiyacı var" demişti. Daha önce onun Gwyn'den hoşlandığını kabul ettiğini duymak onu sersemletmişti.

Gwyn'in etrafındaki Nesta, mahkemede olduğundan tamamen farklı bir yaratıktı. Birbirleriyle dalga geçmiyor ya da gülmüyorlardı ama aralarında Nesta Elain'le birlikteyken bile asla tanık olmadığı bir rahatlık vardı. Her zaman Elain'in koruyucusu, Feyre'nin kız kardeşi ya da Kazan Yapımı olmuştu.

Gwyn ile... Nesta'nın kızı sevip sevmediğini merak etti çünkü onunlayken o sadece Nesta'ydı. Belki Emerie'de de böyle hissediyordu.

Velaris'e geceler boyu sadece dikkatini dağıtmak ve uyuşturmak için değil, taşıdığı her şeyin ağırlığını bilmeyen insanlarla birlikte olmak için mi gitmişti?

Cassian yumuşak bir nefes vererek kapıya ulaştı. Antrenmanları sırasında yemek odasında ona ne yaptığını düşünmeyi reddetmişti, özellikle de orada Gwyn varken, ama Nesta'nın çayı ve baharatları bir poşete koyarken verdiği belli belirsiz gülümsemeyi görünce onu bastırdı. onu duvara itme ve öpme dürtüsü.

İşlerin onlarla nerede durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bir iyilik için bir iyiliğe geri dönerlerse. Onu yatağına mı alacağı, yoksa dizlerinin üzerine çöküp düştüğü karamsarlıktan mı kurtaracağı konusunda ona hiçbir ipucu vermemişti.

Olsaydı, bu onun iyiliğini bir dereceye kadar önemsediğini ima ediyordu, değil mi? Ve yazık. Kahretsin, eğer ona acıdığı için onu emseydi...

Hayır. Bu olmamıştı. Gözlerindeki arzuyu görmüş, ilk dokunuşlarda ağzının yumuşaklığını boynunda hissetmişti. Nasıl olduğunu bildiği tek şekilde verilen rahatlık olmuştu.

Cassian kapıyı açıp arkasına baktı ve Emerie'yi hâlâ tezgahta, elini baharat ve çay dizisinde buldu. Gözleri ciddiydi, dudakları gergin bir çizgiydi. Onun varlığının farkında görünmüyordu, o yüzden bunu ayrılmak için bir işaret

olarak aldı ve gökyüzüne sıçradı.

Nesta, Dehşet Hazinesi'ni düşünerek eğitim çemberinin basamaklarını tırmandı. Diğerlerinin kendisinden daha iyi şansa sahip olmadığını varsayıyordu ve eğer işler gerçekten Azriel'in iddia ettiği kadar acilse, o zaman belki de kütüphane araştırması en iyi yol değildi.

Ama diğer seçeneği tartmak, ilk ve tek çığlık attığında neler olduğunu hatırlamak için midesi kasılmıştı. gibi elleri titredi son basamakları tırmandı. Parmaklarını yumruk yapıp burnundan düzenli bir nefes verdi.

Cassian zaten ringin ortasında duruyordu. O ortaya çıkarken gülümsedi.

Her zamanki gülümsemesinden daha geniş bir sırıtmaydı, heyecanlı ve memnundu.

Yüzüğün parlaklığına adım atarken Nesta'nın gözleri kısıldı. Gwyn, Cassian'ın birkaç adım ötesinde bekliyordu, bir gülümseme kendi yüzünü aydınlattı.

Ve önlerinde, su istasyonunda bir bardak içerken Emerie duruyordu.

BÖLÜM

28

Gwyn ne kadar zarif olursa olsun, Emerie de aynı derecede beceriksiz ve dengesiz olduğunu kanıtladı.

"Kanatlarınla ilgili olmalı," dedi Cassian o kadar nazik bir şekilde ki, Nesta bir ayağı üzerinde dengede durup diğer ayağını da arkasına doğru süpürerek neredeyse Emerie'nin yanında toprağa düşüyordu. "Kanatlarınızı tam olarak kullanmadığınız takdirde, vücudunuz dengesiz dengesini bu şekilde telafi eder." Kadının aldığı yer yiyici sıvıya doğru başını salladı.

Gwyn kendi dengesini durdurdu. "Neden?"

"Kanatlar genellikle bir karşı ağırlık görevi görür." Emerie'nin kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Bize gerek kalmadan sürekli uyum sağlayan ve sabit kalan hassas kaslarla dolular." Emerie elini görmezden geldi ve ayağa kalktı. Cassian dikkatli bir şekilde açıkladı, "Birinin kanatları kırpıldığında kilit kasların çoğu etkilenebilir."

Gwyn kaşlarını çatarak gerilen Nesta'ya baktı. Gwyn ve Emerie birkaç dakika içinde kolay bir dostluk içine düştüler. Bunun nedeni Gwyn'in Emerie'yi açılış alıştırmalarından geçerken dükkânı hakkında sorular sorması olabilir.

Emerie, derisinin bacaklarındaki kiri, Nesta'nın giydiğinden daha gevşek, sanki dar normdan rahatsızmış gibi, tozunu aldı.

Cassian'ın gözleri yumuşadı. “Şifacılardan hangisi seni kırptı?”

Emerie'nin çenesi kalktı, yüzüne renk kaçtı. Yine de, Nesta'nın ancak hayranlık duyabileceği bir doğrudanlıkla onunla göz göze geldi. "Babam kendisi yaptı."

Cassian alçak ve edepsizce küfretti.

Emerie soğuk bir sesle, "Onunla savaştım, bu yüzden işi daha da özensiz hale geldi," dedi.

Gwyn ve Nesta, Emerie sağ kanadını sallanıp titremeden önce neredeyse sonuna kadar uzatırken sessiz kaldılar. Emerie'nin yüzü de öyle. “Bunu burada geçmişe uzatamam.” Sol kanadı uzattı - uzunluğunun ancak yarısı kadar. "Bu tarafta bulabildiğim tek şey bu."

Cassian hasta gibi görünüyordu. "O savaşta ölmeyi hak etti. Ondan çok önce ölmeyi hak etti Emerie." Sifonları cevap olarak baktı ve Nesta'nın kanında vahşi ve kötü bir şey, yüzündeki saf öfkeyle, hırlayan sözleriyle ısındı.

Emerie kanatlarını geri katladı. "Kanatlarıma yaptıklarından çok daha fazlası için ölmeyi hak etti."

"Velaris'e her gün geleceksen, Madja'yı buraya getirebilirim. O mahkemenin özel şifacısı.” Nesta, Emerie'yi Rhys'in getirdiğini öğrenmişti. Ve onu bir saat içinde geri getirecekti.

Emerie daha da sertleşti. "Teklifi takdir ediyorum ama gereksiz."

Cassian ağzını açtı ama Nesta araya girdi, "Yeter gevezelik. Bugün Emerie'yi sadece bir saatliğine alırsak, o zaman bize yumruk atmayı öğret, Cassian. Neye yetişmesi gerektiğini görmesine izin verin.”

Emerie ona minnettar bir bakış attı ve Nesta da karşılığında hafif bir gülümseme sundu.

Cassian başını salladı ve gözlerindeki parıltıdan, neden sözünü kestiğini gayet iyi bildiğini anladı.

Gwyn, Emerie'ye "Illyria'da kütüphaneleriniz var mı?" diye sordu. Bir can simidi daha atıldı.

"Numara. Hiç birinde bulunmadım.” Emerie'nin duruşundaki sertlik kelimesi kelimesine kayboldu.

Gwyn parlayan saçlarını ensesinde topladı. "Okumayı severmisin?"

Emerie'nin ağzı yukarı kıvrıldı. “Yalnız yaşıyorum, dağlarda. Bahçemde çalışmak ve posta servisi aracılığıyla sipariş ettiğim kitapları okumak dışında boş zamanlarımla hiçbir ilgim yok. Ve kışın, bahçıvanlık dikkatimi dağıtmıyor bile. Yani evet. Okumayı severim. Okumadan yaşayamam.”

Nesta homurdanarak onayladı.

“Ne tür kitaplar?” diye sordu Gwyn.

Romantikler, dedi Emerie, güneş ışığında kırmızı ve kahverengilerle dolu kalın siyah örgüyle kendi saçını düzelterek. Nesta başladı. Emerie'nin gözleri parladı. "Sen de? Hangileri?"

Nesta ilk beşini salladı ve Emerie sırıttı, o kadar geniş bir şekilde sırıttı ki, sanki başka birini görmüş gibiydi. "Sellyn Drake'in romanlarını okudun mu?"

Nesta başını salladı. Emerie o kadar dramatik bir şekilde nefesini tuttu ki, Cassian ringe daha fazla girmeden önce onu pislik takıntılı kadınlardan korumakla ilgili bir şeyler mırıldandı. " *Kitaplarını* okumalısın. gerekir . _ İlkini yarın getireceğim. Bütün gece oturup okuyacaksın, yemin ederim."

"İğrenç mi?" diye sordu Gwyn, Cassian'ın mırıldanan sözlerini yakalayarak. Sesinde Nesta'nın doğrulmasını sağlayacak kadar tereddüt vardı.

Nesta, Emerie'ye baktı ve kadının Gwyn'i, tarihini ya da rahibelerin kütüphanede neden yaşadığını bilmediğini fark etti. Ama Emerie, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Macera, bazen gizemler. Ama çoğunlukla birlikte çalıştığım rahibe Merrill'in o gün yazdıklarını okumam gerekiyor. Romantizm kadar heyecan verici değil, uzak bir ihtimal değil."

Emerie kayıtsızca, "Size Drake'in kitaplarından birini de getirebilirim, onun daha yumuşak kitaplarından biri," dedi. Romantizmin harikalarına bir giriş." Emerie, Nesta'ya göz kırptı.

Nesta, Gwyn'in reddetmesini bekledi ama rahibe gülümsedi. "Bunu

isterim."

Rhys tam da yapacağını söylediği anda ringde belirdi. Bir saat - ne daha fazla, ne daha az.

Emerie'yi kırmızı kir ve ter kapladı, ama Yüce Lord'un önünde eğilirken bakışları parlıyordu.

Ancak Gwyn sakinleşti, genişledikçe daha da doğaüstü görünen o büyük deniz mavisi gözler. Kokusuna hiçbir korku sinmedi, daha çok sürpriz gibi bir şey - huşu.

Rhys ona hafifçe gülümsedi, Nesta'nın bahse girerim ki insanları onun ah-çok muhteşem varlığında rahatlatmak için hazırlanmıştı. Bir erkeğin rahat gülümsemesi, insanlara ya dehşet içinde kaçar ya da ibadette diz çökerdi. "Merhaba Gwyn," dedi sıcak bir şekilde. "Seni tekrar görmek güzel."

Gwyn kızardı, sersemliğinden sıyrıldı ve eğilerek selam verdi. "Lordum."

Nesta gözlerini devirdi ve Rhys'in onu izlediğini gördü. Bu sıradan gülümseme, onun bakışlarıyla karşılaştığında keskinleşti. "Nesta."

"Rhysand."

Diğer iki kadın aralarına bakıyorlardı, bakışlarının zıplaması neredeyse komikti. Cassian, kısa adımlarla Nesta'nın yanına gitti ve Rhys'e yaklaşmadan önce kolunu onun omzuna attı.

Nesta kolunun ağır, terli ağırlığının altından çıkmak istedi ama Cassian fazla dostça elini onun omzuna kenetledi, sırıtışı hiç değişmedi. Rhys'in bakışları aralarında kaydı, gözlerinde çok az sıcaklık vardı. Ama bol ihtiyat.

Küçük prens arkadaşıyla onu sevmedi.

Nesta, Cassian'a doğru eğildi. Fazla değil ama Rhysand gibi eğitimli bir savaşçının not alması için yeterli.

Zihninin içinde karanlık, ipeksi bir el gezindi. Bir istek.

Bunu görmezden gelerek tartıştı ama kendini gece gündüz etrafında tuttuğu çelik, sivri uçlu bariyerin içinden küçük bir kapı açarken buldu. Kapı aslında bir gözetleme deliğiydi ve zihinsel yüzünün eşdeğeri olduğunu varsaydığı şeyin kapıdan ötesindeki karanlık, ışıltılı düzleme bakmasına izin verdi. *Ne?*

Gwyn'e nezaket ve saygıyla davranmalısın.

Aklının kalesinin ötesinde duran şey pençelerden, pullardan ve dişlerden oluşan bir yaratıktı. Kıvranan gölgelerin ve ara sıra geçen yıldızın karanlıkta parıldamasının altında görüş alanı kapalıydı, ama arada sırada bir kanat ya da pençe bir bakış parlıyordu.

Kendi işine bak . Nesta o küçük gözetleme deliğini sertçe kapattı.

Gözlerini kırptı, Emerie'nin Cassian'a yarın sabahki dersi ve bir saat erken çıkarak bugün neyi kaçıracağını sorduğunu yavaşça kaydetti.

Rhysand'ın gözleri parladı.

Cassian'ın kolu Nesta'nın etrafında kaldı ve başparmağı boş, güven verici bir okşamayla omzunun üzerinden geçti. Onun Yüce Lord'u ile yaptığı sessiz konuşmayı bilse de hissetse de belli etmedi.

"Hazır?" Rhys Emerie'ye sordu, o nazik, sevimli gülümseme yeniden belirdi. Emerie kızarmış olabilir. Rhysand'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Nesta sık sık Feyre'nin buna nasıl dayanabileceğini merak ediyordu - bütün insanlar onun eşine şehvet duyuyorlardı. Nesta, Cassian'ın kolunu bir kez daha itti ve bu sefer Cassian ona izin verdi. Ağır pelerinini topladığı yere kadar Emerie'yi takip etti. "Yani yarın gelecek misin?" diye sordu Nesta. Omzunun üzerinden bir bakış, Gwyn'in ya iki erkeğe mahremiyet sağlamak için ya da onlarla bırakılmanın verdiği rahatsızlıktan dolayı su istasyonuna yürüdüğünü gösterdi.

Nesta bu terkedilmenin suçluluk duygusuna kapıldı ve bunun bir daha olmasına izin vermemek için zihnine bir not aldı. Gwyn geçtiğimiz günlerde Cassian'la arası iyiydi: Cassian ona dokunmamıştı ve o da ona dokunmamıştı, ama şimdi olduğu gibi ondan çekinmemişti. Nesta bunun neden olduğunu,

Gwyn'de hangi yaraların o kadar derine kazındığını, bu ülkedeki en güvenilir iki erkeğin onu rahat bırakamadığını düşünmek istemiyordu.

Rhysand kibirli, kendini beğenmiş bir piç olabilirdi ama onurluydu. Masumları korumak için cehennem gibi savaştı. Ondan hoşlanmamasının, defalarca kanıtladığı şeyle hiçbir ilgisi yoktu: O adil, adil bir hükümdardı, halkını kendi önüne koymuştu. Hayır, az önce onun kişiliğini -o kurnaz kendini beğenmişliğini- sinir bozucu buldu.

Emerie, "Yarın geri geleceğim" diye yanıtladı.

Nesta başını eğdi. "Çay ve baharatların bu kadar inandırıcı olduğunu bilmiyordum."

Emre hafifçe gülümsedi. "Bu sadece bir hediye değil, aynı zamanda ne anlama geldiklerini hatırlatan bir şeydi."

"Bu da ne?"

Emerie gökyüzüne baktı, bir sonbahar esintisi dalgalanırken gözlerini kapadı. "Windhaven'ın ötesinde bir dünya olduğunu. Bunu göremeyecek kadar korkak olduğumu."

"Sen korkak değilsin."

"Geçen gün olduğumu söylemiştin."

Nesta yüzünü buruşturdu. "Öfkeyle konuştum."

"Doğru söyledin. O gece onu düşünerek uyanık kaldım. Sonra baharatları ve çayı Cassian'a teslim ettirdin ve dışarıda bir dünya olduğunu *anladım* . Geniş, canlı bir dünya. Belki bu dersler beni biraz daha az korkutur."

Nesta belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Bana yeterince iyi bir sebep

gibi geliyor."

Cassian, Nesta ve Emerie konuşurken Rhys'in yüzünü dikkatle izledi ve Gwyn onlara katılmak için sürüklendi. Değiştirilecek kitap vaatleri ortalığı doldurdu.

Rhys ona, *Bu ilginç bir gelişme, dedi.*

Cassian yüzünü hoş göstermek için uğraşmadı. *Sen Nesta'yı zihinsel olarak uyarmadan yapabilirdim.*

Rhys'in kaşları çatıldı. *Bunu yaptığımı nereden bildin?*

Piç kurusu inkar etmeye çalışmadı bile.

Nasıl gerildiğini fark ettim. Ve seni iyi tanıyorum kardeşim. Gwyn'i gördün ve Nesta hakkında en kötüsünü düşündün. Ona ve Emerie'ye nezaketle davrandı.

Seni kızdıran bu mu?

Onun hakkında tek bir iyi şeye bile inanamıyormuşsun gibi görünmene kızgınım. Onun hakkında tek bir iyi şeye inanmayı reddediyorsun . *Onu böyle kandırmak gerekli miydi?*

Rhys'in gözlerinde pişmanlık parıldadı.

Cassian devam etti, Kolaylaştırmıyorsun . *Bu bağları kurmasına izin verin ve bundan uzak dursun.*

Rhys gözlerini kırpıştırdı. *Üzgünüm. Yapacağım.*

Cassian bir nefes verdi. Rhys ekledi, *Gerçekten onu dizginlemek için kolunuzu omzuna koymanız gerektiğini hissettiniz mi?*

İkinizi birbirinizin üç metre yakınında istemiyorum. Hamile bir eşin var, Rhys. Feyre için tehdit oluşturan herkesi öldüreceksin. Şu anda hepimiz için bir tehlikesin.

Feyre'nin sevdiği birine asla zarar vermem. Bunu biliyorsun.

Cassian'ın ağabeyinin omzuna vurup alttaki sert kası sıktığı sözlerde yeterince gerginlik vardı. *Belki yarın Emerie'yi evin diğer tarafına bırakırız. Nesta'ya işini çözmesi için biraz zaman ver.*

tamam .

Üç kadın onlara yaklaştı. Rhys kanatlarını açtı ve Emerie'ye, "Yapalım mı?" dedi.

Emerie, Rhys'in uzattığı eli tuttu. "Evet." Cassian'a, sonra Nesta'ya baktı ve, "Teşekkür ederim," dedi.

Kahretsin, Emerie'nin gözlerindeki o minnettarlık ve umut kalbinden vurmadıysa.

Rhys, kanatlarının onun vücuduna yaptığı samimi baskıya dikkat ederek onu yanına topladı ve gökyüzüne fırladı.

Rhys, galip gelmeden hemen önce, Hanenin korumalarının üzerinde yükselirken Windhaven'a, dedi Cassian'a, İkinizin *bu evde ne bok yediğinizi bilmiyorum ama seks kokuyor.*

Cassian homurdandı. *Kibar bir erkek asla söylemez.*

Rhys'in kahkahası zihninde uğulduyordu. Kibar *kelimesinin anlamını bildiğini sanmıyorum .*

Bunun için tanrılara teşekkür edin.

Kardeşi yine güldü. *Az'a refakatçi oynamanın faydasız olacağını söyledim.*

BÖLÜM

29

Nesta'nın bacakları üç bin adımda pes etti.

Nefes nefese, sırtından, midesinden aşağı akan ter, ellerini titreyen uyluklarına dayadı ve gözlerini kapadı.

Rüya aynıydı. Babasının yüzü sevgi ve korkuyla doldu, sonra ölürken hiçbir şey kalmadı. Boynundaki çatlak. Hybern'in kurnaz, zalim gülümsemesi.

Cassian ve Azriel akşam yemeğine gitmemişlerdi ve ona hiçbir açıklama yapılmamıştı. Muhtemelen ya nehir evindeydiler ya da şehir dışındaydılar ve kendisinin arkadaş olmayı dilediğini görünce şaşırmıştı. Yemek odasının sessizliğinin ona baskı yaptığını görünce şaşırdı.

Tabii ki dışarı davet edilmeyecekti. Bir yıldan fazla bir süredir mümkün olduğunca nahoş olmaya özen göstermişti. Dahası, onu her şeye dahil etmek gibi bir zorunlulukları da yoktu.

Hiç kimsenin onu dahil etmek gibi bir zorunluluğu yoktu. Ya da görünüşe göre arzu.

Soluk soluğu kırmızı taşta yankılandı. O uyanmıştı soğuk terler içinde bir kabus gördü ve nereye gittiğini anlamadan önce yolun yarısını burada geçirmişti. Dibe vursa bile nereye gidecekti? Özellikle geceliğiyle.

Kapalı gözlerinin ardında babasını hâlâ görebiliyordu. Savaşı çevreleyen o aylar boyunca katlandığı tüm korku, acı ve korku kıvılcımlarını hissetti.

Bir şekilde Korkunç Hazineyi bulması gerekiyordu.

Ona verdikleri her görevde başarısız olmuştu. Duvarın parçalanmasını durdurmayı başaramamış, İlirya lejyonunu Kazan'ın yakıcı darbesinden kurtarmayı başaramamış-

Nesta bu düşünce trenini durdurdu.

Yanındaki basamakta bir şey gümbürdüyordu ve bir bardak su bulmak için gözlerini kırpıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedi derin bir içerek, serinliğinin onu daha da sakinleştirmesine izin vererek. Loşluğa doğru sordu, "Sellyn Drake'in kitaplarını okudunuz mu?"

Ev cevap vermedi, ki bunun bir hayır olduğunu varsaydı. "Yarın bir arkadaşım bana onun romanlarından birini getiriyor. Bitirdiğimde sizinle paylaşacağım."

Hiçbir şey değil. Sonra serin bir esinti merdivenden aşağı inerek terli alnını yatıştırdı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar esintiye doğru eğilerek.

Basamağında yanında başka bir şey şıngırdadı ve iki yassı oval taş ve üç parça eski kahverengi kemik buldu - küçük bir hayvanın ayak bileği kemikleri. Ağzı kurumuştu. Kemikler ve taşlar - korkutmak için. "Yapamam," diye hırladı.

O esinti kemikleri birbirine çarpıyor, tıkırtıları merdiven boşluğuna atılmış bir soru gibi. *Niye ya?*

"Geçen sefer kötü şeyler oldu. Kazan bana *baktı* . Ve Elain'i aldı." Vücudunun kilitlenmesini engelleyemedi. "Dayanamam, riske at. Bunun için bile değil."

Kemikler ve taşlar, o serinletici esinti ile birlikte kayboldu.

Nesta hafifçe inleyerek çıkışa başladı. Her adımda, havada hayal kırıklığı

tattığına yemin edebilirdi.

Amren, nehir evinin devasa yemek masasında Cassian'ın karşısına otururken şarabını bardağında döndürerek, Nesta'nın Trove'u aramaya başlaması gerekiyor, dedi. Aylık saray yemeği her zamanki gibi bu masanın etrafında saatlerce konuşmaya dönmüştü ve daha sonra, saat sabah bire doğru ilerlerken, hiçbiri kıpırdama belirtisi göstermedi.

Sadece Feyre yatmıştı. Hamile olmak onu dayanılmaz derecede uykulu yaptı, diye homurdanmıştı. O kadar yorgundu ki gün boyunca kestirmeye ihtiyacı vardı ve çoğu gece dokuzda uyuyordu.

Cassian, Amren'in gri bakışlarıyla karşılaştı. "Nesta arıyor. Onu zorlama."

Rhys, masanın başında uzandığı yerden, "Rahibeler onun için araştırma yaptı. Ben buna bakmak diyemem."

Amren'in yanında oturan Varian, kolunu onun koltuğunun arkasına atmış, "Helion'dan kütüphanelerindeki Hazineyi araştırmasını hâlâ istemedin mi?" diye sordu. Varian, Rhys'in aramalarını bilmesine izin verdiği, Gece Sarayı'nın

ve Eris'in dışındaki tek kişiydi. Ama bu bir riskle gelmişti: Varian, Yaz Sarayı'nın Yüksek Lordu Tarquin'e hizmet etti. Rhys'e sormadan bu konuda Tarquin'e bir şey söylemeyeceğine söz vermiş olsa da, Tarquin Varian'a bunu sorarsa, bağlılıklarının tehlikeli bir dengede tutulduğunu görecekti.

Tarquin ve Rhys'in ilişkisi savaştan bu yana iyileşmişti, ancak Rhys'in erkeğe Trove bilgisine güvenmesi için yeterli değildi. Ve Yaz Sarayı'na son gelişinde küçücük bir binanın yıkılmasıyla sonuçlanabilecek küçük bir kavgaya karışmış olan Cassian da aynı fikirdeydi. Tarquin'le ilgili değil. Hayır, erkekten hoşlanıyordu. Ve Varian'ı çok severdi. Ama kötü insanlar vardı Yaz Sarayı -her sarayda- ve onların hükümdarları kadar kibar olduklarına güvenmiyordu.

Rhys şarabını yudumlarken, Helion son çare, dedi. "Nesta en azından bir çığlık atmaya kalkışmazsa, birkaç gün içinde buna gelebiliriz." Son sözler Cassian'a yönelikti. "Yine de ona yaklaşmadan önce Elain'in elini denemesini isterim."

Elain, yaşlı bir perinin bahçesine bakmak için şafağa yetişmesi gerektiğini iddia ederek Feyre ile çoktan ayrılmıştı. Cassian bunun neden doğru olmadığından şüphelendiğini tam olarak bilmiyordu. Bunu söylerken Elain'in yüzünde biraz gerginlik vardı. Normalde böyle bahaneler ürettiğinde Lucien etraftaydı ama erkek Jurian ve Vassa ile birlikte insan topraklarında kaldı.

Cassian, "Nesta bunu Elain'in kendini riske atmasını engellemek için yapacak. Ancak savaş sırasında olanlardan Nesta'nın derinden etkilendiğini anlamalısınız - Elain çığlık attıktan sonra Kazan tarafından alındı. Tereddüt ettiği için onu suçlayamazsın."

Amren, "Nesta'nın karar vermesini bekleyecek vaktimiz yok. Yarın Elain'e yaklaşalım derim. Her ikisinin de üzerinde çalışması daha iyi."

Azriel kaskatı kesildi, ondan düpedüz bir öfke belirtisi olarak sessizce, "Dehşet Hazinesi'nde Elain'in maruz kalmaması gereken doğuştan gelen bir karanlık var."

"Ama Nesta yapmalı?" Cassian hırladı.

Herkes ona baktı.

Yutkundu ve omuzlarını silken Az'a özür dilercesine bir bakış attı.

Amren şarabını boşalttı ve Cassian'a, "Nesta'nın bir haftası var. Trove'u kendi yöntemleriyle bulmak için bir hafta daha. Sonra başka yollar ararız." Azriel'e doğru başını salladı. "Eğer isterse, Trove'un karanlığına karşı kendini savunmaktan fazlasıyla muktedir olan Elain dahil. Onu küçümseme."

Cassian ve Azriel, sadece kendi şarabından bir yudum alan Rhys'e baktılar. Amren'in emri gerçekleşti. Bu mahkemede Rhys'in İkinci Üyesi olarak, Rhys'in onu reddetmesi dışında, onun sözü kanundu.

Cassian, Amren'e ters ters baktı. "Elain'i Nesta'yı korkutmaya yönlendirmek için bir tehdit olarak kullanmak doğru değil."

"Nesta'yı ikna etmenin daha zor yolları var, evlat."

Cassian sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tehditlerin onun sana itaat etmesini sağlayacağını düşünüyorsan aptalsın."

Herkes yine gergindi. Varian'ı bile.

Amren'in dudakları keskin bir sırıtışla yayıldı. "Yeni bir savaşın eşiğindeyiz. Sonuncusunda Kazan'ın elimizden kayıp gitmesine izin verdik ve bu neredeyse her şeye mal oldu." Amren'in yeni Fae formu bunun kanıtıydı - bu bedende kalması için ölümsüz, uhrevi benliğini teslim etmişti. Gözlerinde gri bir ateş parlamadı. Yüksek Fae'nin ölümlü olması gibi, o da ölümlüydü. Varian'ın parmakları saçlarının küt uçlarına dolandı, sanki burada olduğuna kendini inandırmak istercesine, onunla birlikte kalmıştı. "Avantajı kaybetmeden önce bu potansiyel felaketi savuşturmalıyız. Elain'i ona karşı kullanarak bile Nesta'yı korkutmaya yönlendirmemiz gerekirse, o zaman gerekeni yaparız."

Midesi sıkıştı. "Sevmiyorum."

"Beğenmek zorunda değilsin," dedi Amren. "Sadece çeneni kapatıp sana söyleneni yapmalısın."

"Amren," dedi Rhys, kelime azarlama ve uyarıyla doluydu.

Amren pişmanlıkla gözlerini kırpmadı ama Varian ona kaşlarını çattı. "Ne?" diye bağırdı.

Adriata Prensi ona bıkkın bir gülümseme gönderdi. "Bunu konuşmadık mı? İyi olmakla ilgili mi?

Amren gözlerini devirdi. Ama Cassian'ın bakışlarıyla yeniden karşılaştığında yüzü -biraz da olsa- yumuşadı. "Bir hafta. Nesta bir hafta alır."

Üç gün geçti. Emerie her derse geldi ve Gwyn çoğunlukla Nesta'nın ilerlemesini yakalamış olsa da, Emerie'nin daha fazla çalışmaya ihtiyacı olacaktı. Böylece Nesta ve Gwyn, Emerie'nin dengesi ve hareketliliği üzerinde bire bir çalışmadan önce Cassian'ın onlara gösterdiği egzersiz setlerinden geçerek birbirleriyle ortak oldular.

Emerie, Sellyn Drake kitapları konusunda haklıyken hiçbiri umursamadı. Nesta, iki gece üst üste uyumamış, yazarın dilediği kadar erotik olan ilk romanını okumuştu. Ve söz verdiği gibi, Emerie, ertesi sabah yüzü kızararak gelen Gwyn için Drake'in terbiyeci romanlarından birinin bir kopyasını

getirmişti ve Emerie'ye kitabın uysal kabul edilirse diğerlerinin içeriğini yalnızca hayal edebileceğini söylemişti.

O ilk günden sonra, Emerie, artık resmi olarak üç saate uzamış olan derslerinin tamamı boyunca kaldı ve sabah iş trafiğinin riske atacak kadar yavaş olduğuna karar verdi. Böylece antrenman yaptılar ve egzersizleri arasında kitaplar hakkında konuştular ve Nesta dördüncü sabah uyandı ve kendini ... onları tekrar görmek için heyecanlı buldu.

O öğleden sonra Gwyn onu bulduğunda kütüphanede bir cilt kitabını rafa kaldırıyordu. Gwyn'in her sabah verdiği ders sayesinde öğleden sonraları daha yoğun oluyordu, bu da Nesta'nın onu kütüphanede nadiren gördüğü anlamına geliyordu, Gwyn yığınları karıştırıp Merrill için şu ya da bu kitabı ararken dışında. Ara sıra, Nesta kütüphanenin uzak bir köşesinden güzel, yüksekten yükselen bir şarkı parçası duydu - Gwyn'in yakında olduğunun tek göstergesi.

Ama o öğleden sonra, ortaya çıkmadan saniyeler önce varlığını duyuran Gwyn'in nefes nefeseydi, gözleri o kadar genişti ki Nesta alarma geçerek rahibenin arkasındaki loşluğu taradı. "Ne?" Aşağıdaki karanlık onu kovalamış mıydı?

Gwyn, "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Merrill, kitabı değiştirdiğini öğrendi" diyecek kadar kendi kendine hakim oldu. Yukarıda bir seviyeyi işaret ederken nefes nefese kaldı. "Gitmelisin."

Nesta kaşlarını çattı. "Kimin umrunda? Beni başıboş bir çocuk gibi korkutmasına izin vermeyeceğim."

Gwyn kızardı. "Öfke içinde olduğunda, bu-"

"Bu ne, Gwyneth Berdara?" yığınlardan bir kadın sesi mırıldandı. "Öfkelendiğimde, bu *ne* ?"

Gwyn yüzünü buruşturdu, beyaz saçlı güzellik kasvetten ortaya çıkarken yavaşça döndü. Soluk cüppesi hayalet bir rüzgarla sanki arkasından uçuşuyor ve kapüşonunun üstündeki mavi taş ışıkla titriyordu. Gwyn başını eğdi, yüzü solgundu. "Bununla hiçbir şey kastetmedim, Merrill."

Nesta dişlerini pruvada gıcırdattı, yumuşak sözlerinde Gwyn'in yüzündeki korku.

Rahibeler üstlerindeki parmaklıkların yanında durdular.

Merrill dikkat çekici gözlerini Nesta'ya çevirdi. "Hırsızları ve yalancıları takdir etmiyorum."

Ben de öyle, dedi Nesta soğukkanlılıkla çenesini kaldırarak.

Merrill tısladı. "Kendi ofisimde beni aptal yerine koymaya çalıştın." Yüzünü buruşturan Gwyn'e bile bakmadı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ey? Yani aptal asistanımın *yanlışlıkla bana verdiği* kitabı görmeye gittiğimde -ah , evet, bunu başından beri biliyordum- ve onun yerine, üzerinde *senin* kokun olan uygun cildi bulduğumda, bunu yapan sen değildin. o?" Merrill, Gwyn ve Nesta'nın arasına baktı. "Başkalarından kendi aptallığınızı ve dikkatsizliğinizi telafi etmelerini istemek affedilemez."

Gwyn'in korkusu duyularını tırmaladı. Nesta, sesi alçalarak, "Gwyn öyle bir şey yapmadı. Ve kimin umurunda? Burada canın o kadar sıkılıyor ki kendini eğlendirmek için bu dramaları icat etmek zorundasın?" Merrill'in arkasındaki açık kaldırıma elini salladı. "İkimiz de meşgulüz. Defolup barış içinde çalışmamıza izin verin."

Yukarıda bir seviyede biri nefesini tuttu.

Merrill güldü, etrafındaki o hayalet rüzgar fısıldayarak. "Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun kızım?"

Bizi işimizden alıkoyduğunuzu biliyorum, dedi Nesta, insanları kızdırdığını bildiği o düz sakinlikle. "Buranın bir kütüphane olduğunu biliyorum ama kitapları kendi kişisel koleksiyonunmuş gibi biriktiriyorsun."

Merrill dişlerini gösterdi. "Seni tanımadığımı *mı sanıyorsun* ? Kazan'a itilen ve Yüksek Fae'den çıkan insan kız. Hybern Kralı'nı öldüren ve üzerine kan yağarken bir ganimet gibi başını kaldıran dişi."

Sürpriz Gwyn'in yüzünü grafik açıklamasında aydınlattı.

Nesta yutkunmasına bile izin vermedi.

Merrill, "Rüzgar bana burada bile fısıldıyor, çok fazla taşın altında," dedi. "Çatlakların arasından yolunu buluyor ve dünyanın olup bitenlerini kulağıma mırıldanıyor." Merrill homurdandı. "Sence şimdi istediğini yapmaya hakkın var mı?"

Nesta'nın gücü damarlarında gürledi. Üzerine bastı, itti ve boğdu. "Bence kendi konuşmanı duymayı çok seviyorsun."

"Ben Batı Rüzgarının Efendisi Rabath'ın soyundan geliyorum," diye köpürdü Merrill. "Gwyneth Berdara'nın aksine ben kovulacak bir uşak değilim."

Bu cadının canı cehenneme. Kısıtlama ve saklanma ile cehenneme.

Nesta, gücünün yeterince yüzeye çıkmasına izin verdi, kendi gözlerinin parladığını biliyordu. Onun vahşi, kutsal olmayan böğürmesini görmezden gelse bile, bırakın çatırdasın.

Gwyn bir adım geri çekildi. Nesta, "Böyle süslü bir unvanla, kesinlikle böyle küçük bir kin senin altında olmalı," derken Merrill bile gözlerini kırpıştırdı.

Nesta gülümsedi, vahşi ve zalim. Merrill, "İşine geri dön peri perisi" demeden önce sadece onunla Gwyn arasında bir bakış attı.

Topuklarını esen Merrill, karanlığın içine doğru ilerledi.

Nesta, gücünün ipini bıraktı, müziğini bastırdı ve demir bir elle kükredi.

Ama Merrill'in sert rüzgarı dinene kadar Gwyn bir yığına yaslanıp ellerini yüzünü ovuşturdu. yapan rahibeler tekrar harekete geçen izliyor, fısıltıları kütüphaneyi dolduruyor.

Nesta, hışırtılı sessizliğe, "Peri mi?" diye sordu.

Gwyn ellerini indirdi, Nesta'nın gözlerindeki parıltılı gücün eksikliğini fark etti ve rahatlayarak içini çekti. Ama sesi sıradandı. "Büyükannem, Sonbahar Sarayından bir Yüksek Fae erkeğini baştan çıkaran bir nehir perisiydi. Yani çeyrek periyim ama bu kadarı yeterli." Gwyn iri gözlerini - sığ deniz olabileceği kadar berrak mavi- ve kıvrak vücudunu işaret etti. "Kemiklerim sıradan High Fae'lerinkinden biraz daha esnek, ama bu kimin umurunda?"

Belki de bu yüzden Gwyn dengeleme ve hareket konusunda bu kadar iyiydi.

Gwyn devam etti, "Annem, halklarından biri tarafından istenmeyen biriydi. Bahar Sarayı'nın nehirlerinde yaşayamazdı, ancak Sonbahar'ın orman evinin hapsine dayanamayacak kadar evcilleşmemişti. Böylece çocukluğunda büyüdüğü Sangravah'taki tapınağa verildi. O reşitken Büyük Ayin'e katıldı ve ben, biz, yani kız kardeşim ve ben, bir erkek yabancıyla o kutsal birlikteliğin sonucuyduk. Kim olduğunu asla öğrenemedi, çünkü o gece sihir onu seçti ve kimse ikiz kızlar hakkında soru sormak için gelmedi. Biz de tapınakta büyüdük. Buraya gelene kadar... topraklarını hiç terk etmedim."

O zaman Gwyn'in gözleri böyle bir acıyla doldu. Öyle korkunç bir acı ki Nesta annesini ya da ikiz kardeşini sormaması gerektiğini biliyordu.

Gwyn, sanki hafızayı dağıtıyormuş gibi başını salladı. Parmaklarını açtı. "İkizim perilerin perdeli parmaklarına sahipti - bende yok."

vardı .

Gwyn tekrar içini çekti. "Merrill hayatını cehenneme çevirecek, biliyorsun."

Deneyebilir, dedi Nesta hafifçe. "Daha da kötüleştirmek zor olurdu."

"Eh, şimdi ortak bir düşmanımız var. Merrill asla unutmayacak Bugün nasılsın." Rahibelerin bulunduğu parmaklıklara doğru başını salladı. "Gerçi sanırım onlar da etmeyecekler. Her gün biri ona karşı çıkmıyor. Sadece Clotho onu gerçekten hizaya sokabilir, ancak Clotho onun kendi yoluna gitmesine izin verir, çünkü Merrill herkesin el yazmalarını dağıtabilecek o rüzgarlı öfke nöbetlerini atıyor."

"Merrill'i birkaç çiviyi devirecek birine ihtiyacın olduğunda bana haber ver."

Gwyn hafifçe gülümsedi. "Bir dahaki sefere, belki kendim yapmaya cesaret edebilirim."

Görünüşe göre rahibeler Nesta'nın yaptıklarını unutmamışlar.

Nesta, Gwyn ve Emerie, Cassian taş suratlı ve kartal gözlü, herhangi bir hatayı yakalamak için açılış bölümlerinden geçiyorlardı ki, çukurun ötesindeki kemerde ayak sesleri sürtündü.

Hepsi ortaya çıkan kapüşonlu üç figürde durakladılar, elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki parmak eklemleri bembeyazdı.

Ama rahibeler gün ışığına, açık havaya adım attılar. Sanki böyle şeylerin ne olduğunu hatırlıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Gwyn çevik bir şekilde ayağa kalktı, o kadar geniş sırıttı ki Nesta bir an için şaşırdı. Rahibe kütüphanede güzeldi, ama o neşeyle, üç rahibeye yönelik o güvenle, Merrill veya Mor'a rakip olacak bir güzelliğe dönüşmüştü.

Ya da belki de o güvenin ötesinde hiçbir şey değişmemişti, Gwyn'in omuzlarını geriye atma şekli, başı dik, gülümsemesi özgürce, "Roslin. Deirdre. Ananke. Senin geleceğini umuyordum."

Nesta o sabah kayıt formunu kontrol etmemişti. Gwyn dışında herhangi birinin eğitime geleceğine inanmayı bırakmıştı.

Ama Cassian, Rhys'inkinin neredeyse bir kopyası olan sıradan bir gülümseme sunarken, üçü bir araya toplandılar. İnsanları rahatlatmak ve gücünün, vücudunun tehdidini azaltmak için tasarlandı. "Bayanlar," dedi yüzüğü göstererek. "Hoş geldin."

Roslin ve Ananke hiçbir şey söylemediler ama ortadaki Deirdre kapüşonunu geri çekti.

Nesta, nefes nefese kalmasına neden olacak her içgüdüyü bastırdı. Yanındaki minderin üzerindeki Emerie de aynısını yapmaya çalışıyor gibiydi.

Deirdre'nin yüzünde uzun, hırçın bir yara izi vardı ve sol gözünü kıl payı kaçırmıştı. Kabarıktı, kahverengi tenine karşı bembeyazdı ve sıkıca kıvrılan siyah saçlarından narin, sevimli çenesine doğru akıyordu. Daha da yuvarlak görünmelerini sağlayan kalın kirpiklerle çerçevelenmiş yuvarlak koyu gözleri iriydi ama kararlıydı, "Umarım çok geç kalmamışızdır."

Hepsi Nesta'ya baktı. Ama burada lider o değildi.

Cassian'a bir bakış attı ve Cassian ona, *Ben sadece eğitmenim der gibi omuz silkti.*

Deirdre'nin boynundan başka bir yara izi aşağı indi ve cüppesinin altında kayboldu. Bir Yüksek Fae'de bu tür yaraların olması, böylesine şiddetli,

öylesine korkunç bir olayı akla getiriyordu ki, Nesta'nın midesi kasılmıştı. Ama rahibeye doğru adım attı. "Daha yeni başlıyorduk."

O taşları ve kemikleri bana ver lütfen, dedi Nesta, yedi avlunun bir haritası önünde, Cassian bir adım arkasında, özel kütüphanede otururken Ev'e sessizce.

Haritanın yanında onlarla dolu küçük bir çanak çömlek belirdi.

Nesta ağzındaki kuruluğa karşı yutkundu.

Cassian ıslık çaldı. "Gerçekten seni dinliyor."

Bir omzunun üzerinden baktı. Kütüphanede çalışmaktan döndükten sonra, tamamen ihtiyatlı davranarak onu buraya davet ettiğini söyledi kendi kendine. Kontrolü kaybettiyse, parmağının haritada nereye düştüğüne tanık olamamışsa, birinin burada olması gerekiyordu. O kişi de o oldu.

Bir zamanlar onun yanında durmuş, şimdi olduğu gibi eli sırtında durmuş ve onun sıcaklığına ve gücüne yaslanmasına izin vermişti.

Cassian, gözetleme aletleriyle dolu kâseyle haritanın arasına baktı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Nesta, parmaklarını kaseye kaydırıp avuç dolusu taş ve kemiği çıkarmadan önce tereddüt etmek için kendine zaman tanımadı. Birbirlerine tokuşturdular, içi boş ve eski.

“Bugün uygulamaya gelen rahibeleri düşünmeden edemedim. Roslin, altmış yıldır dışarı adım atmadığını söyledi. Ve Deirdre, o yaralarla..." Uzun bir nefes aldı. “Onlardan cesur olmalarını, çok çalışmalarını, korkularıyla yüzleşmelerini istiyorum. Yine de aynı şeyi yapmıyorum.”

"Kimse seni bununla suçlamadı."

"Kimsenin söylemesine ihtiyacım yok. Bunu biliyorum. Ve bu çığlıktan korkabilirim ama korkak bir ikiyüzlü olmaktan daha çok korkuyorum.”

Rahibeler kelimenin tam anlamıyla acemiydiler: Ananke o kadar korkunç bir dengeye sahipti ki ayak parmaklarını kire sokmaya çalışırken düştü. Roslin sadece bir parça daha iyiydi. İkisi de kapüşonlarını çıkarmamıştı, Deirdre'nin yaptığı gibi, ama Nesta, Roslin'in şarap kırmızısı saçlarını ve Ananke'nin altın sarısı saçlarını, krem gibi solgun tenleri yakalamıştı.

Cassian, "Bunu Rhys ve Amren etraftayken yapmak istemediğine emin misin?" dedi.

Nesta yumruğuyla kemikleri ve taşları sıktı. "Onlara ihtiyacım yok."

Sustu, konsantre olmasına izin verdi.

Bunu ilk ve tek yaptığında birkaç dakika sürmüştü. Zihninin boş kalmasına izin vermek, onu görünmeyen bir güce doğru çeken vücudunu delip geçen o çekişmeyi beklemek. Yeryüzünde kamçılanmış ve gözlerini açtığında, bir savaş çadırında duruyordu, Hybern Kralı önünde, Kazan ötesinde çömelmiş, karanlık bir kütle.

Nesta gözlerini kapadı, onu kaldırırken zihninin sakinleşmesini istedi. harita üzerinde sıkı yumruk. Nefesine, Cassian'ın nefesinin ritmine odaklandı.

Yutkunması kulaklarına yüksek geliyordu.

Her şeyde başarısız olmuştu. Ama bunu yapabilirdi.

Babasını yüzüstü bırakmıştı, ondan önceki yıllarda Feyre'yi yüzüstü bırakmıştı. Annesi başarısız oldu, diye düşündü. Ve Elain konusunda da başarısız olmuştu: ilk önce o gece Hybern tarafından alınmasına izin vererek yataklarından çalınmışlardı; sonra o Kazana girmesine izin vererek. Sonra Kazan onu Hybern'in kampının kalbine götürdüğünde.

Başarısız oldu, başarısız oldu ve başarısız oldu ve bunun sonu yoktu, sonu yoktu...

"Herhangi bir şey?"

"Konuşma."

Cassian homurdandı ama yana doğru yaklaştı, sıcaklığı şimdi sağlam bir şekilde onun yanındaydı.

Nesta zihninin boşalmasını istedi. Ama yapamadı. O kahrolası merdiven boşluğunda olmak gibiydi - etrafında ve çevresinde, aşağı ve aşağı daireler çizdi.

Korkunç Hazine. Korkunç Hazineyi bulması gerekiyordu.

Maske, Arp, Taç .

Ama diğer düşünceler bastırdı. Çok fazla.

Maske , diye düşünmek için kendini zorladı. *Korkunç Hazinenin Maskesi nerede?*

Avucu terden kayganlaştı, yumruğunun içindeki taşlar ve kemikler kıpırdandı. Maske, Kazan gibi farkındaysa... Onu görmesine izin veremezdi. En çok neyi sevdiğini bulun.

Onu görmesine, bulmasına, incitmesine izin veremezdim.

Maske , taşları ve kemikleri istedi. *Maskeyi Bul.*

Hiçbir şey cevaplanmadı. Çekme yok, güç fısıltısı yok. Burun deliklerinden nefes verdi. *Maske* , onları istedi.

Hiçbir şey yoktu.

Kalbi gümbürdüyordu ama tekrar denedi. Farklı bir rota. Ortak kökenlerini düşündüler - o ve Trove'un paylaştığı köken. Kazan.

Esneyen boşluk yanıtladı.

Nesta kaşlarını çatarak eşyaları daha sıkı tuttu. Kazanı resmediyorum: en koyu demirden yapılmış geniş kase, o kadar büyük ki birden fazla kişi onu küvet olarak kullanabilirdi. Fiziksel bir şekli vardı ama buz gibi su onu yuttuğunda dibi yoktu. Sadece kısa süre sonra tamamen karanlığa dönüşen dondurucu bir su uçurumu. Işıktan önce var olan şey; tüm yaşamın geldiği beşik.

Alnında boncuk boncuk ter vardı, sanki bedeni bu hatıraya isyan ediyordu, ama onun Hybern Kralı'nın savaş çadırında nasıl oturduğunu, sazların ve kilimlerin üzerine çömeldiğini, yarı uykulu ilkel bir canavarı hatırladı. girdiğinde.

Ve sonra bir gözünü açmıştı. Görebildiği değil, üzerinde sabitlenmiş hissedebildiği biri. Orada kimin durduğunu anladıkça genişlemişti: çok fazla, çok fazla alan dişi. Tüm derinliksiz gücünü, öfkesini, pençesiyle bir fareyi yakalayan bir kedi üzerine daraltmıştı.

Eli titredi.

"Nesta?"

Nefes alamıyordu.

"Nesta."

Dayanamadı, o eski korku ve öfkenin hatırası...

Gözlerini açtı. "Yapamam," diye hırladı. "Yapamam. Güç—artık sahip olduğumu sanmıyorum."

"Orada. Gözlerinde gördüm, kemiklerimde hissettim. Tekrar deneyin."

Çağıramazdı. Yüzleşemedim. "Yapamam." Taşları ve kemikleri tabaklarına attı.

Cassian'ın "Pekala," dediği gibi sesindeki hayal kırıklığına da katlanamadı.

Onunla akşam yemeği yemedi. Yatağına girip karanlığa bakmaktan ve

karanlığa serbest düşmekten başka bir şey yapmadı.

Onu arıyordu.

Evin koridorlarında dolaşarak, kara bir yılan gibi dolaşarak onu aradı, kokladı ve avladı.

Yatağından kıpırdayamıyordu. Alarmı çalmak, kaçmak için gözlerini açamadı.

Merdivenleri tırmanırken yaklaştığını hissetti. Koridorun aşağısında.

Vücudunu hareket ettiremiyordu. Gözlerini açamadı.

Karanlık, kapısıyla taş zemin arasındaki çatlaktan içeri süzüldü.

Hayır, onu bulmuş olamaz. Bu sefer onu yakalayacak, bu yatakta tutacak ve ondan aldığı her şeyi ondan koparacaktı.

Karanlık yatağına doğru kaydı ve onun üzerinde toplandığını görmek için gözlerini açmaya zorladı, şekli olmayan, şekli olmayan bir bulut, ama o kadar kötü bir varlıktı ki, daha sıçramadan adını biliyordu.

Kazan'ın karanlığı onu yatağa sabitlerken çığlık attı ve sonra vücudunu dolduran, onu içten dışa parçalayan korkunç ağırlığından başka bir şey olmadı...

Ve sonra hiçbir şey.

Cassian sarsılarak uyandı ve komodinin üzerindeki bıçağa uzandı.

Nedenini bilmiyordu. Kabus görmemiş, ses duymamıştı.

Yine de korku ve dehşet içini kapladı, kalp atışlarını hızlandırdı. Elindeki tek Sifon taze kan gibi parlıyordu, sanki saldıracak bir düşman arıyormuş gibi.

Hiçbir şey değil.

Ama hava buz gibi soğumuştu. O kadar soğuk ki nefesi bulutlandı ve sonra lambalar canlandı. Alevlendi ve titredi, yanıp söndü, sanki ona umutsuzca işaret ediyormuş gibi.

Sanki Meclis ona kaçması için yalvarıyormuş gibi.

Yataktan fırladı ve kapı, o daha içine giremeden açıldı. Elinde bıçakla koridora fırlarken, şortunun içinde olması ya da sadece bir Sifonu olması umurunda değildi. Az'ın kapısı bir kalp atışı sonra açıldı ve Cassian merdivenlerden inip aşağı inerken kardeşinin adımları arkasından kapandı.

Çığlık attığında Nesta'nın seviyesine ulaşmıştı.

Öfke çığlığı değil, saf korku.

Sanki elindeki bıçaktan başka bir şey değilmiş gibi, vücudu bu çığlıkla damıtıldı, ona yönelik herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak ve yok etmek, öldürmek ve öldürmek ve her son düşman ölünceye veya kanayana kadar durmamak için kullanılacak bir silahtı.

Kapısı açıktı ve içeriden ışık parlıyordu. Simli, soğuk ışık.

"Cassian," diye uyardı Az, ama Cassian kendini daha hızlı itti, hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koştu. Kadının kapısının kemerine çarptı, geri sıçradı ve odaya girdi ve gördüğü şeyle yetinmedi.

Nesta yatağında yatıyordu, vücudu kavisliydi. Gümüş ateşle yıkandı.

Çığlık atıyordu, elleri çarşafları yırtıyordu ve o ateş, battaniyeleri, odayı yok etmeden yanıyor ve yanıyordu. Sanki onu yiyip bitiriyormuş gibi yandı ve kıvrandı.

"Kutsal tanrılar," diye soludu Azriel.

Ateş soğuk yayılıyordu. Cassian, Yüce Fae arasında böyle bir gücü hiç duymamıştı. Ateş, evet - ama *sıcaklıkla ateş edin* . Bu buzlu, korkunç ikiz değil.

Nesta dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra ağladı.

Cassian onun için hamle yaptı ama Azriel onu ortasından yakaladı. Azriel'in kollarından kurtulup kurtulamayacağını tartışarak hırladı ama Az'ın üzerindeki etkisi çok zekiceydi.

Nesta tekrar çığlık attı ve içinde bir kelime belirdi. *hayır* .

Hayır, hayır, hayır diye yalvararak bağırmaya başladı .

Nesta bir kez daha kavis yaptı ve o ateş, sanki büyük bir nefes verilmiş ve nefes vermek üzereymiş gibi, dünyayı sarsarak içine çekti -

Odanın camları patladı.

Gölgeler, rüzgar ve yıldızlarla dolu gece patladı.

Ve Nesta, gümüş ateşi dışa doğru püskürterek patlarken, Rhys atıldı.

Sanki üzerine bir battaniye düşürmüş gibi, ateşini karanlığıyla boğdu. Nesta çığlık attı ve bu sefer bir acı sesiydi.

Gece yeterince açıktı, Cassian yatakta Rhys'i görebiliyordu, rüzgarın, ateşin ve yıldızların bastırdığı bir kükreme. Ama dudaklarından Cassian, onun adı olduğunu biliyordu. "Nesta!" diye bağırdı Rhys. Rüzgar bu sefer Cassian'ın duyabileceği kadar temizdi. *“ Neşe! Bu bir rüya! ”*

Nesta'nın ateşi yeniden yükseldi ve Rhys onun üzerine bir karanlık dalgası gönderdi. Bütün Ev sallandı.

Cassian, Rhys'e onu durdurması için böğürerek Azriel'e saldırdı, onu incitmeyi bırak...

Rhys'in karanlığı bastırdı ve Nesta'nın alevi, sanki iki güçleri savaşta çarpışan ve avantaj için savaşan kılıçlarmış gibi yukarı doğru savaştı.

Hakimiyet bu sefer Rhys'in sözlerinde gürledi. "Uyan. Bu bir rüya. *Uyan* ."

Nesta hala savaşıyordu ve Rhys dişlerini gıcırdatarak güç yeniden toplandı.

"Bırak beni," dedi Cassian, Azriel'e. "Az, bırak gideyim artık." Azriel, sürpriz bir şekilde yaptı.

Cassian, şansın kendisine karşı olduğunu biliyordu. Bir bıçağı ve bir Sifonu vardı. Nesta ve Rhys arasındaki büyüye kapılmak, bir aslanın inine silahsız girmeye benzer.

Ama gümüş ateşin ve en karanlık gecenin savaştığı yere yürüdü.

Ve sabit bir sakinlikle, "Nesta," dedi.

Gümüş ateş titredi.

"Nesta."

Kadının bilincinin, bu gücün kendisine doğru kaydığına yemin edebilirdi. Yeterince uzun.

Rhys'in ona çarpan güç dalgası, öncekinin kaba saldırısı değil, o alevi yıkan yumuşak bir dalgaydı. Bankaya yatırdım.

Rhys, Cassian'a erkek kardeşinin artık tam olarak orada olmadığını, daha çok yatakta kıpırdamadan giden kadının zihninde olduğunu söylercesine hareketsiz kaldı. Bir daemati olarak Rhys'in hediyelerini -Feyre'nin de hediyesi- nadiren iki kez düşünmüştü ama bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Cassian güçlükle nefes almaya cesaret etti. Rhys yatağın önünde dururken Azriel onun arkasında durdu.

Yavaş yavaş o alev azaldı. Duman gibi kayboldu.

Yavaşça Nesta'nın vücudu gevşedi.

Sonra nefesi düzeldi, vücudu gevşedi. Mutlulukla bilinçsiz.

Cassian yutkundu, kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, kardeşi yanına geldiğinde Azriel'in duyabildiğini biliyordu.

Sonra Rhys keskin bir şekilde nefes aldı, vücudu yeniden hareketle doluydu. Azriel, kendi gölgeleri omuzlarında toplanırken, "Ne oldu?" diye sordu.

Ama Rhys küçük oturma alanına yürüdü ve bir sandalyeye çöktü. Yüce Lord'un elleri titriyordu - o kadar çılgınca titriyordu ki Cassian ne yapacağını bilemedi. Azriel'in yüzüne kazınmış endişeden, kardeşi de öyle.

Cassian, "Feyre'yi çağıralım mı?" diye sordu.

"Numara." Söz bir hırlamaydı. Rhys'in gözleri mor yıldızlar gibi parladı. "Buraya yaklaşmaz."

"Öyle miydi..." Azriel yatağa ve üstündeki baygın kadına baktı. “Nesta'nın gerçek gücü bu muydu? O gümüş ateş?"

"Yalnızca yüzeyi," diye fısıldadı Rhys, yüzünde gezdirirken elleri hâlâ titriyordu. "Kahretsin."

Cassian, sanki Rhys'in söylemek üzere olduğu her şeyi fiziksel olarak kesebilecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Onun kabusuna girdim." Rhys başını kaldırıp Cassian'a baktı. "Bugün neden bana bir çığlık atmaya çalıştığını söylemedin?"

"İşe yaramadı." Ve Nesta'nın korkusu ve suçluluğu odaya o kadar ağır gelmişti ki göğsü ağrımıştı. Mahremiyet isteyeceğini bilerek daha sonra onu yalnız bırakmıştı.

Rhys titrek bir nefes verdi. "Çığlık bir gezi teliydi. Anılar için. İçeri girerken bunu yakaladım.” Boğazı kalkacakmış gibi çalıştı, ama bastırdı. "Kazan'ı hayal ediyordu. İçeri girdiği zamana ait.” Cassian, Rhys'i hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

"Gördüm," diye fısıldadı Rhys. "Hissettim. Kazan'ın içinde olan her şey. Dişleri, pençeleri ve öfkesiyle gücünü aldığını gördü. Ve gördüm… *hissettim* … ondan ne aldığını.”

Rhys yüzünü ovuşturdu ve yavaşça doğruldu. Cassian'ın bakışlarıyla yılmadan karşılaştı, gözleri pişmanlık ve ıstırap doluydu. "Travması..." Rhys'in boğazı düğümlendi.

Biliyorum, diye fısıldadı Cassian.

hissetmek farklıydı ."

"Onun gücü nedir?" Azrail sordu.

"Ölüm," diye fısıldadı Rhys, ayağa kalkıp pencereyi hedef alırken elleri yeniden titreyerek, sanki dikkatli, sabırlı bir el üzerinde çalışıyormuş gibi kendini parça parça tamir eden pencereye yöneldi. Yatakta uyuyan kadına baktı ve Gece Mahkemesinin Yüce Lordu'nun yüzünü korku kapladı. "Saf ölüm."

BÖLÜM

30

Rüya gerçekti, gerçek değildi ve bunun sonu, kaçışı yoktu.

Tanıdık bir erkek sesi adını söyleyene kadar.

Ve terör durmuştu, sanki dünyanın ekseni o sese doğru kaymıştı. Bir kapı haline gelen, ışık ve güçle dolu o ses.

Nesta ona doğru elini uzatmıştı.

Sonra zihninde başka bir erkek sesi belirdi ve bu ses de tanıdıktı ve güçlüydü. Ama bu, sesin kendisine olduğunu hiç duymadığı bir şekilde nazikti ve onu rüyanın kara kuyusundan kurtarmış, yıldızlarla bezenmiş bir eliyle onu sürüklenen bulutlar ve tepeler diyarına geri götürmüştü. parlak bir ayın altında.

O tepelerden birine kıvrılmış, ay ışığında güvenli ve korunaklı ve uyumuştu.

Nesta uykuya daldı, ağır ve rüyasız ve ay ışığı değil, güneş ışığı yüzünü öpene kadar gözlerini açmadı.

Odasındaydı, çarşaflar yamuk ve yere yarı dökülmüştü, ama...

Cassian yatağının yanında bir sandalyede uyuyordu.

Başı garip bir açıdaydı ve kanatları taşın üzerine sarkmıştı - üzerinde sadece iç şortu ve biri onu kucağına örtmüş gibi görünen bir battaniye vardı.

Soğuk bir farkındalık sıçramasıyla bunun bir kabus olduğunu fark etti. Kazan'ı hayal etmişti; içinde kaybolmuş, çığlıklar atıp çığlıklar atıyordu.

Ve duyduğu onun sesiydi. Sesi ve…

Rhysand'dan hiçbir iz yoktu. Sadece Cassian.

Uzun dakikalar boyunca ona baktı, yüzünün olağandışı solgunluğu, kaşları hala endişeyle çatılmıştı, sanki o uykusunda bile onun için endişeleniyormuş

gibi. Güneş, koyu renk saçlarını yaldızladı ve kanatlarının arasından parlayarak her ikisinin de kırmızı ve altın tonlarını ortaya çıkardı.

Hanımını koruyan bir şövalye gibi. Çocukluk kitaplarının sayfalarından fışkıran görüntüyü durduramadı. O dövmeleri ve kaslı göğsüyle bir savaşçı prens gibi.

Boğazı dayanılmaz bir şekilde sıkıştı, gözleri acıdı.

Ne kendisi için ne de bütün gece yatağının yanında nöbet tuttuğunu görmek için ağlamasına izin vermiyordu.

Ama sanki onun öfkeli göz kırpışı onu uyandırdı, sanki kirpiklerinin çırpınışını duyabiliyormuş gibi.

Ela gözleri onunkilere çevrildi, sanki onun nerede olduğunu her zaman tam olarak biliyormuş gibi. Ve o amansız iyilik konusunda o kadar endişeliydiler ki, gözyaşlarının düşmesini engellemek için deli gibi savaşmak zorunda kaldı.

Cassian nazikçe, "Hey," dedi.

Kendini sıktı. "Merhaba."

"İyi misin?"

"Evet." Hayır. İnandığı nedenden dolayı olmasa da.

"İyi." Önce kollarını sonra kanatlarını gererek inledi. Kaslar dalgalandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Numara."

"Bu iyi."

Ve bu buydu.

Ama Cassian ona yarım bir gülümseme gönderdi ve bu o kadar normaldi ki, o başka kimsenin olmadığı ve asla olamayacağı bir şekilde onun boğazı tekrar düğümlendi . "Kahvaltı ister misin?"

Nesta, onun yarım gülümsemesine kendi gülümsemesiyle cevap vermeyi başardı. "Önceliklerinizi beğendim, General."

"Sana ne oldu?" Karın egzersizlerini yaparken nefes nefese sordu Emerie. "Ölüm gibi beyaz görünüyorsun."

"Kötü rüyalar," dedi Nesta, Cassian'ın durduğu yere bakmamaya karar vererek, saygılı bir mesafeden Roslin'e düzgün bir çömelme yapmayı öğretti. Sakin bir kahvaltı yapmışlardı ama bu garip olmamıştı. Rahat olmuştu—kolaydı. Güzel.

Gwyn, Nesta'nın diğer tarafında, "Onları sık sık alıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Nesta, ortasındaki zayıflıktan homurdanarak bir mekik çekmeyi bitirdi.

Ben de, dedi Gwyn sessizce. "Bazı geceler, beni bayıltmak için şifacımızdan bir uyku iksiri istiyorum."

Emerie, Gwyn'e değerlendirici bir bakış attı. Emerie, Gwyn'in geçmişini veya diğer rahibelerin geçmişini asla sormadı, ama o kurnaz bir kadındı. Elbette Cassian'dan nasıl sağlıklı bir mesafe tuttuklarını görmüş, tereddütlerini ve korkularını koklamış ve birkaç şeyi bir araya getirmişti. Emerie, Nesta'ya "Ne hakkında rüya gördün?" diye sordu.

Nesta'nın vücudu kilitlendi, ancak anıların ona hakim olmasına izin vermeyi reddederek tekrar harekete geçti. “Kazan'ı hayal ettim. Bana ne yaptı."

Gwyn saçlarıyla oynayarak, "Ben de geçmişimi hayal ediyorum," dedi.

Ancak Gwyn'in, Nesta'nın kendi itirafı, onları ağırlaştırmadı. Nesta'nın kafası biraz rahatlamıştı. Ve bir şekilde, kendini daha fazla zorlayabileceğini buldu.

Belki de bu gerçekleri dile getirirken onlara kanatlar açmışlardı. Ve onları yukarıdaki açık gökyüzüne süzülerek gönderdi.

"Nasıl dayanıyorsun?"

Cassian nehir evinde Rhys'in masasının karşısına oturdu, bir ayak bileği dizine dayadı ve sordu, "Ben mi? Peki ya sen? Cehenneme benziyorsun."

"Dün zor bir gündü, ardından zor bir geceydi." Rhys başını masasına dayadığı yumruğuna dayadı.

Cassian başını eğdi. “Dün gece olan felaketten önce ne oldu?”

Tanrım, bu sabah gözlerini açmak için neredeyse ağlayacaktı ve Nesta'nın yüzü berrak ve acısız bir şekilde kendisine baktığını gördü. Gölgeler hâlâ oyalandı, evet, ama onun çığlıkları karşısında her şeyi göze alırdı. Bu büyüyü Rhys sadece *saf ölüm olarak açıklayabilirdi* .

Rhys cevap vermeyince Cassian, "Rhys" dedi.

Rhys, “Bebeğin kanatları var” diye fısıldarken ona bakmadı.

Cassian'ın içinde neşe kıvılcımları çaktı - kırık fısıltı ve bu sözlerin anlamı kanını dondursa bile. "Eminsin?"

"Dün sabah Madja ile randevumuz vardı."

"Ama o sadece bir çeyrek İliryalı." Bebeğin kanatlara sahip olması elbette mümkündü, ancak Rhys'in kanatlar olmadan doğduğu ve onları yalnızca sahip olduğu tuhaf, doğaüstü sihirle canlandırdığı düşünülürse, bu pek olası değildi.

"Öyle. Ama Feyre hamile kaldığında İliryalı bir formdaydı."

"Bu bir fark yaratabilir mi? Sadece kanatları yaptığını sanıyordum - başka bir şey değil."

"O şekil değiştiriyor. Tüm benliğini aldığı forma dönüştürür. Kendine kanatlar verdiğinde, esasen vücudunu en içsel seviyesinde değiştirir. Yani o gece tamamen İliryalıydı."

"Artık kanatları yok."

"Hayır, biz anlamadan geri çekildi."

"Öyleyse bebeği doğurması için bir İliryalıya dönüşmesine izin ver."

Rhys'in yüzü asıktı. "Madja, daha fazla şekil değiştirmeyi yasakladı. Feyre'nin vücudunu şu anda herhangi bir şekilde değiştirmenin bebeği riske atabileceğini söylüyor. Feyre'nin bebeğe zarar verme ihtimaline karşı doğumdan sonraya kadar saç rengini değiştirmesi bile yasak."

Cassian elini saçlarından geçirdi. "Anlıyorum. Ama Rhys - her şey yoluna girecek. O kadar da kötü değil."

Rhys hırladı. " Kötü *.* Allah'ın belası pek çok nedenden dolayı, bu çok *kötü* ."

Rhys, Amarantha'nın sarayından döndüğünden beri Cassian'ın onu gördüğü kadar kendinden geçmişti. Nefes al, dedi Cassian sakince.

Rhys'in gözleri parladı; içlerindeki yıldızlar göz kırptı. "Siktir git."

"Bir nefes al, Rhysand." Cassian arkasındaki pencereyi işaret etti, çimenler nehre doğru eğimliydi. "Gidip onunla savaşmak istiyorsun, benim yakacak enerjim var."

Çalışma odasının kapıları açıldı ve Azriel içeri girdi. Yüzüne kazınmış sert ifadeden zaten biliyordu.

Azriel, Cassian'ın yanındaki koltuğa oturdu. "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle, Rhys."

"Hiçbir şey değil. Eşim öğle yemeği için eve geldiğinde bunun kokusunu almasın diye dağılmama gerek yok." Rhys gözlerini kıstı ve odada bir güç gürledi. " Bu konuda Feyre'ye kimse bir şey söylemiyor *. Hiç kimse* ."

"Madja onu uyarmadı mı?" Azrail sordu.

"Güçlü değil. Sadece doğum sırasında yüksek bir riskten bahsetti." Rhys sert bir kahkaha attı. "Yüksek bir risk."

Cassian'ın midesi burkuldu.

Azriel, "Bunun kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama dikkate alınması gereken başka bir şey var Rhys," dedi.

Rhys başını tekrar kaldırdı.

Azriel'in yüzü taş gibiydi. "Feyre birkaç hafta daha görünmeyecek ama birileri yakında fark edecek. İnsanlar onun hamileliğini öğrenecek."

"Biliyorum."

"Eris öğrenecek."

"O bizim müttefikimiz. Bundan daha çok babasıyla ilgilenmeye ve kayıp askerlerini bulmaya odaklanacağından şüpheleniyorum."

Sonra Az boğaz için gitti. "Ve Tamlin öğrenecek."

Rhys'in hırlaması ışıkların dağılmasına neden oldu. "Ve?"

Cassian, Azriel'e bir uyarı bakışı attı ama Az korkmadan ve boyun eğmeden, "Herhangi bir serpinti için hazırlıklı olmalıyız," dedi.

"Sanki şu anda Tamlin'i sikeyim."

Rhys'in Az'ın ne demek istediğini anlayamaması, Cassian'a onun ne kadar perişan ve korkmuş olduğunu söyledi.

Cassian, Az'ın sakin tonunu taklit etmeye çalıştı. "Kötü tepki verebilir."

"Bu sınıra ayak basar ve ölür."

Bundan şüphem yok, dedi Cassian. "Ama Tamlin şimdiden pamuk ipliğine bağlı. Sen ve Lucien, geçen yıl zar zor geliştiğini açıkça belirttiniz. Feyre'nin hamileliğini öğrenmek onu tekrar çökertebilir. Olası yeni bir savaş ve Briallyn'in Koschei ile yaptığı saçmalıklara rağmen, güçlü bir müttefike ihtiyacımız var. Spring Court'un güçlerine ihtiyacımız var."

"Yani hamileliğini ondan mı saklayacağız?"

"Numara. Ama Lucien'i çağırmamız gerekiyor," dedi Azriel, sanki bundan hiç hoşlanmamış gibi, sadece bir gölgelik sıkı sıkıya. "Ona haberleri vermeli ve herhangi bir hasarı kontrol altına almak ve gözümüz ve kulağımız olmak için onu kalıcı olarak Bahar Mahkemesi'ne yerleştirmeliyiz."

Sessizlik. Sözlerin Rhys için batmasına izin verdiler.

"Tamlin'i şımartma fikri bende o pencereyi kırmak istememe neden oluyor," dedi Rhys, ama yeterince homurdanarak Cassian neredeyse rahatlayarak yere yığıldı. En azından şiddetin bu keskin kenarı körelmişti. Sadece bir kesir.

Azriel, "Lucien ile bağlantı kuracağım," dedi.

Rhys'in gözlerinde hâlâ korku vardı, bu yüzden Cassian masanın etrafından dolaştı ve Yüce Lordunu ayağa kaldırdı. Rhys izin verdi.

Cassian kolunu Rhys'in omzuna attı. "Gidip kana bulanalım."

BÖLÜM

31

Cassian içeri girdiğinde Nesta yemek masasına tam oturuyordu, midesi açlıktan gurulduyordu.

Topallayarak daha çok benziyordu.

Kara gözü, yarık dudağı ve morarmış çeneyi içine çekerken, neredeyse sessiz bir nefesinin ağzından kaçmasına engel olamadı.

"Ne oldu?" diye talep etti.

Cassian sandalyesine sıçrayarak zıpladı ve sonra da içine düştü. "Rys ile dövüştüm."

"Yumuşak bir et parçasına benziyorsun."

"Onu görmelisin." Kısık sesle güldü.

"Neden böyle kavga ettin?" Kabusuyla bir ilgisi olsaydı...

"Rhys'in onu sisteminden atması gerekiyordu." Cassian önünde beliren kızarmış tavuk ve pirinç çorbası kasesine bakarak içini çekti. "Kardeşimin dünyaya sunduğu o pürüzsüz dış görünüşe rağmen, arada sırada salıvermesi gerekiyor."

"Senin serbest bırakma fikrinle benimki çok farklı görünüyor."

Bir kaşık çorba yudumlarken homurdandı. "Eğlenmek için değildi. Sadece biraz gerginlik atmak için."

"Ne hakkında?" Sorgulamakla işi olmadığını biliyordu.

Ama Cassian kaşığı bıraktı, yüzü mezara döndü. "Bebeğin kanatları var."

Bunu işlemek için birkaç kez gözlerini kırpması gerekiyordu. “Zaten nasıl bilebilirler?”

“Madja'nın sihri, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için rahimdeki bir bebeğin genel şeklini almasına izin veriyor. Artık tüm

uzuvlarının düzgün olduğunu ve kanatları olduğunu anlayabilecek kadar büyük.”

Tamamen inanılmaz, sihirlerinin çalışma şekli. Rahim içini gerçekten görebilmek için.

Nesta, tasmasını çözerse kendi gücünün neler yapabileceğini merak etmekten zihnindeki küçük sesi durduramıyordu. Ve cevap veren paniği durduramadı. Sanki düşünmek onun özgürce dolaşmasına izin verecekmiş gibi.

Nesta kendi kendine, "Yani Rhysand bebeğin kanatlarının olmasını istemedi?" diye sordurdu.

Cassian yemeye devam etti. "Öyle değil. Bebeğe uçmayı, rüzgarı ve gökyüzünü bizim gibi sevmeyi öğretmek onun için, benim için, Az ve Feyre için de bir zevk olacak sanırım. Sorun doğumda.”

"Anlamıyorum."

"Kaç tane yarı İliryalıyla tanıştın?"

"Sadece Rhys, sanırım."

“Bunun nedeni, son derece nadir olmaları. Ama Rhys'in annesi İliryalı'ydı. Ve İliryalı kadınlar, topluluklarının dışında neredeyse hiç evlenmez ve üremezler. İliryalı erkekler çok daha sık yapıyor ya da en azından ortalıkta dolaşıyor ama yavruları nadiren görüyorsunuz.”

"Neden?"

"İliryalı dişilerin, kanatları olan çocukların geçmesi için özel olarak şekillendirilmiş bir leğen kemiği vardır. Yüksek Fae dişileri yapmaz. Ve bir çocuk olduğunda kanatlar, doğum sırasında sıkışabilirler.” Yüzü morlukların altında solmuştu. "Çoğu kadın ölür, bebekler de onlarla birlikte. Bir dişinin pelvisini doğum için genişletmek için kırmak dışında sihrin yardımcı olmasının hiçbir yolu yoktur. Bu da bebeği zaten öldürebilir.”

"Feyre ölecek mi?" Sözleri bir fısıltı gibiydi. Bir kalp atışı için, her türlü kin, öfke, acılık uçup gitti. Saf, net panik yerini aldı.

"Birkaç kişi hayatta kalır." Cassian yüzünü ovuşturdu, sonra morlukları bastıramadan durdu. “Ama doğum o kadar acımasız ki, çoğu ya ölüme yaklaşıyor ya da ölümle o kadar değiştiriliyor ki başka bir çocuk sahibi olamıyorlar.”

"Onları onaracak bir şifacı olsa bile mi?" Kalbi güm güm atıyordu, o kadar mide bulandırıcı bir hızla atıyordu ki, mutfak eşyalarını yerine koymak zorunda kaldı.

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ve geçmişte çocuğu anne rahminden kesmeye yönelik her türlü girişim..." Ürperdi. "Hiçbir anne hayatta kalamadı." Nesta'nın kanı aside dönüştü. Cassian omuzlarını silkti. "Yani o

yolu denemeyeceğiz bile. Madja, yolun her adımında orada olacak, elinden geleni yapacak. Feyre'nin kendi büyüsünün doğumu nasıl etkileyeceğini henüz bilmiyoruz."

"Feyre perişan mı?"

“Bunun tam kapsamını bilmiyor. Ama burada büyüyen hepimiz bir Yüksek Fae dişisinin kanatlı bir bebek doğurmasının ne demek olduğunu biliyoruz."

Nesta, içine sızan korkuyu yatıştırmak için kendi kendine karar verdi. "Ve Rhys'in korkusuyla savaşması gerekiyordu."

"Evet. Suçluluğu ve acısıyla birlikte.”

"Belki başka bir mahkemede Madja'dan daha fazlasını bilen bir şifacı vardır. Belki kanatlı bir insanla. Dawn Court'ta Peregryns var - Drakon'un adamları Seraphim. Miryam'ın kanatları yok ama yine de Drakon'un çocuklarını doğurdu."

"Rhys yarın adalarına gidiyor. Ve Mor, kıtadaki Fae mahkemelerinde gizli soruşturmalar yapıyor." Elini saçlarından geçirdi, Sifon ışığı yakaladı. “Eğer kurtarmanın bir yolu varsa Feyre ölüm cezasından kurtulur, Rhys onu bulur. Onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.”

Sessizlik çöktü ve göğsündeki ağırlık neredeyse dayanılmazdı. Rhys bunu yapardı, şüphesiz biliyordu. Yüce Lord, Feyre'yi kurtarmanın bir yolunu bulmak için dünyanın öbür ucuna gidecekti.

Sessizce, "Tekrar ağlamayı deneyeceğim," dedi.

Kaşlarını uyarırcasına indirirken Cassian'ın kara gözü ışıkta parlıyordu. "Dün geceden sonra..."

Çenesini kaldırdı. Eğer o bebek hayatta kalsaydı... Nesta bir kez daha savaşa sürüklenen bir dünyaya doğmasına izin vermezdi. Ama bunu söylemedi, kendini böyle açamadı. “Dünkü denemeden sonra gücümü yeniden kazanmam gerekiyor. Yarın akşam yaparız."

"Rhys ve Amren'i orada istiyorum. Ve Az."

"İyi."

Cassian sandalyesinde arkasına yaslandı. Ağır bakışları, yarık dudağı ve siyah gözüyle birleştiğinde neredeyse komikti. Bir süre sonra, "Beni neden aramadın?" dedi.

Nesta, sadece sesinin bir oktav düşmesinden ne demek istediğini anlamıştı.

Bu dikkat dağıtma oyununu oynayabilirdi. Onu çalmayı ne kadar iyi öğrendiğini bilmiyordu. Bu yüzden kendi sesinin de düşmesine izin verdi. " *Beni* neden aramadın ?"

"İpuçlarımı senden alıyorum. Benimle hiç ilgilenmiyor gibisin sonra..." Aralarındaki masaya, kadının bacaklarının arasına diz çöktüğü zemine başını salladı. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

Nesta sert bir kahkaha attı. "Hayır, beni incitmedin." Masanın üzerinden uzandı, gözleriyle buluşmadan önce bir parmağını kolunda gezdirdi. "Ağzımı becermene bayıldım, Cassian."

Gözleri karardı. Ayağa kalktı ve o masanın etrafında dönerken adam tamamen hareketsiz kaldı ve sandalyesinin yanında durdu. "Beni bu masada becermek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, elini pürüzsüz yüzeyde gezdirerek. Sanki tenindeki o dokunuşu hayal etmiş gibi ürperdi.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Bu masada, bu sandalyede, Evdeki her yüzeyde."

"Meclis'in bu tür pis davranışları takdir edeceğini sanmıyorum. Aynı zamanda bir romantizm okuyucusu olsa bile."

"Ben ne?" Nefesi düzensizleşmişti.

Yırtık ağzına bir öpücük kondurmak için eğildi. Bu sevgi dolu bir jest değildi. Tatlı bile değildi. Korkularını ve acılarını unutmak ve onunla dolaşmak bir meydan okuma ve kötü bir alay hareketiydi. Bir meyhane kavgasına karışmış gibi görünen bir erkekle yatmakla ilgilenmiyorum, dedi dudaklarına doğru.

"Işıkları kısabiliriz."

Nesta güldü. Arzu gözlerini buğulandırmıştı ve eğer aşağı bakarsa onun ne kadar etkilendiğinin kanıtlarını göreceğini biliyordu. Ama kendine bu cazibeyi vermeyecekti.

Onun ödülü olacaktı - ama ancak o korkutmayı başardıktan sonra.

Dudakları kıvrıldı. "İyileştiğinde ve tekrar güzel göründüğünde," dedi geri çekilirken, "o zaman bu evde beni istediğin yerde becermene izin vereceğim."

Cassian'ın elleri sanki onun üzerine sıçramaktan kendini alıkoyuyormuş gibi sandalyesinin kollarına daldı. Ama ağzı vahşi bir sırıtışla aralandı. "Anlaşmak."

Ertesi öğleden sonra o ve Cassian nehir evindeki çalışma odasına girdiklerinde ve Rhys, Feyre, Azriel ve Amren'i peri krallıklarının dev bir haritasının önünde beklerken bulduklarında, Nesta'nın fikrini değiştirmesini kimse sormadı. Yanında bir kase taş ve kemik duruyordu.

Hepsi ona baktı, tarttı ve yargıladı. Ama gözleri odanın karşısında duran, bir eli karnının hafif şişkinliğine dalgın dalgın duran Feyre'ye çevrildi.

Nesta, teklif ederken yüzünde herhangi bir şey görünmesine izin vermedi. abla küçük bir selamlama işareti. Feyre'in gözleri yumuşadığında kendinden nefret etti - Feyre tereddütle gülümseyerek başını sallarken oradaki ham duygudan nefret etti.

Feyre'nin gözlerindeki rahatlamaya ve mutluluğa dayanamadı. Sadece kız kardeşini kibarca kabul etmesi buna sebep olmuştu. Buna dayanamayan Nesta, Rhysand'ın Feyre'nin yanında durduğu yere baktı. Gözlerine bir bakış ve Nesta zihninin açılmasına izin verdi - sadece bir çatlak.

Feyre'ye tek kelime etmeyeceğim , diye yemin etti.

Bunu özel bir nezaket için değil, daha fazla kırılmadan önce Rhys'in gözlerindeki o temkinli bakışı silmek için yaptı. Cassian'ın ona bebeğin kanatlarından bahsettiğini ya duyduğuna ya da tahmin ettiğine şüphe yoktu.

Rhys, sesi temkinli bir şekilde, *Teşekkür etmekle yetindi* .

Nesta, Miryam ve Drakon'a yaptığı ziyaret hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini sormadı. Masaya ulaştı, Cassian yakındı. Ama onu soğuk bir tiksintiyle izleyen Amren'in karşısındayken onu unuttu.

Aylar önce Nesta'nın unutmak için çok uğraştığı sözler, her biri can yakarak hafızasının en karanlık kuyularından fırladı. *Acınası bir yaşam kaybı oldun* .

Nesta, Amren'in bakışlarını yere indirerek haritaya odaklandı. "Bu konuda hızlı olalım."

Azriel, Amren'in yanından, "İki gün önce denediğinde hiçbir şey hissetmedin mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey değil." Nesta'nın parmakları alet kasesinin üzerinde gezindi. "Aklım kendi etrafında döndü."

"Ne düşündün?" diye sordu Amren.

Kendinden ne kadar nefret ettiğini. Onun babası. Kazan'dan ne kadar korktuğunu.

Nesta, "Tarla. Ve en son çığlık attığımda ne oldu?"

Feyre, "Elain'e herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyeceğiz. Rhys bu sabah onu korudu ve gözümüz her zaman üzerinde."

Nesta, "Gözler kör olabilir," dedi.

"Emrimdekiler değil," dedi Azriel yumuşak bir tehditle. Feyre dışında onun tereddütünü gerçekten anlayabilen tek kişinin kendisi olduğunu bilen Nesta, onun bakışlarıyla karşılaştı. Feyre ile birlikte Elain'i kurtarmak için Hybern'in kampının kalbine gitmişti - riski biliyordu. "Aynı hatayı iki kez yapmayacağız"

Ona inandı. "Tamam." Taşları ve kemikleri topladı. Parmaklarına karşı buz gibiydiler.

Onları sımsıkı kavrayan Nesta, gözlerini kapadı ve kolunu masanın üzerine yayılmış haritanın üzerinden tuttu. Bakışlarının ağırlığı ona baskı yapmasına rağmen kimse konuşmuyordu.

Cassian'ın sıcaklığı yan tarafına sızdı, kanatları sırtının yanında hışırdadı.

O sıcaklığın, hışırtının ona demir atmasına izin verdi.

Onu kabusundan kurtarmaya gelmişti, o uyurken yanında kalmıştı. Onu korumuş ve onun için savaşmıştı. Artık ona zarar gelmesine izin vermeyecekti.

Zarar yok

Zarar yok

Zarar yok

Sonsuz bir düşünce sarmalı olan şey ortadan kayboldu. Zihninde kocaman bir delik açıldı.

Zarar yok

Zarar yok

Zarar yok

Nesta, kendini yavaşça bir havuza daldırıyormuş gibi o karanlığa gömüldü.

Cassian'ın kolu onunkine dokundu ve bunun kendisini de demirlemesine izin verdi. Bir can simidi çıktı. Serbest olanın elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Aklının son kısmının da siyah yüzeyin altına kaymasına izin verirken, dokunuşun onu topraklamasına izin verin.

Ve sonra hiçbir şey.

Yavaşça düşüyor. Bir havuzun dibine çırpınan küçük bir taş gibi sürüklenmek.

Maske , diye fısıldadı, zihnini sonsuzluğa yönlendirerek. *Korkunç Hazinenin Maskesi nerede?*

Yine de sıvı gecede sürüklendi.

Başlangıçta ve sonunda Karanlık vardı ve başka bir şey yoktu. Bu gerçeği ilk kez Kazan'la yaptığı savaş sırasında duymuş, anlamıştı. Ve şimdi, hem dolu hem de boş, sonsuza kadar soğuk aynı garip yere süzülürken tekrar anladı.

Maske nerede? boşluğa sordu.

Uzakta, penceredeki bir mum gibi, Cassian'ın elinin üzerinde sıkılaştığını hissetti. Dönüş yolu buydu. Eve bu şekilde giderse hiçbir şey onu tuzağa düşüremez, tutamaz.

Maske nerede?

Uzun dakikalar boyunca sadece köşedeki büyükbaba saatinin tik takları çalışma odasını doldurdu.

Nesta, Cassian'ın yanında duruyordu, parmakları artık elinde gevşemiş, diğer eli haritanın üzerine uzanmış, kemikler ve taşlar içeride şişmişti.

Cassian, Feyre ile bakışlarını değiştirdi. İçeri girdiğinde, alt karnındaki hafif şişliği görmek için ona zar zor bakabilmişti. Ama kendini sıradan, kibirli bir rahatlığın portresi olarak gülümsetmişti.

Şimdi yanından soğuk, hayali bir esinti geçti. Boynunun arkasındaki saçlar duruyordu.

Amren yumuşak bir tıslama bıraktı. "Nereye dolaşıyor?"

Nesta'nın eli haritanın üzerinde kaldı. Ama onun parmakları buz gibi soğumuştu.

Cassian ısınmak için elini sıktı.

Masanın karşısında Azriel'in nefesi bulutlandı. Rhys, Feyre'e bir adım daha yaklaşarak, beklenmedik tehditleri engellemek için kendini konumlandırdı.

Azriel, "Hybern'le savaş sırasında bu olmadı," diye mırıldandı.

Hiçbiri cevap veremeden Nesta'nın göz kapakları bir şey görüyormuş gibi değişti. Kaşları çatıldı, sadece birbirine doğru titredi. Parmakları taşları ve kemikleri sıktı, eklemleri bembeyaz oldu. Yine de hava soğudu.

Amren temkinli bir sesle, "Maskeyi görürsen kızım, o zaman şimdi bırakma zamanı," diye emretti.

Nesta'nın eli kapalı kaldı. Ama gözleri hala hızla göz kapaklarının arkasında geziniyor, arıyor, arıyordu.

"Nesta," diye emretti Feyre. "Elini aç." Feyre geçen sefer Nesta'nın aklına girmişti - Rhys'ten miras aldığı daemati gücü sayesinde onu dışarı çıkarmıştı. Feyre hafifçe küfretti. “Kalkanlarını asla indirmedi. Kalkanları…”

"Katı demirden bir kale," diye mırıldandı Rhys, gözleri Nesta'ya bakarak.

"İçeri giremem," diye nefes aldı Feyre. "Yapabilir misin?"

Amren, "Zihni hiçbir peri büyüsünün bozamayacağı bir şeyle korunuyor," dedi. Kazanın özü.

Ama Nesta hiçbir korku belirtisi ya da kokusu göstermedi.

Ona zaman ver, diye mırıldandı Cassian. Tanrılar, soğuktu. Nesta'nın göz kapakları tekrar titredi.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Feyre. "Nerede olursa olsun, ölümcül hissettiriyor."

Soğuk düşmeye devam etti. Nesta'nın eli elini sıktı, sertçe sıktı.

Bir uyarı.

"Çıkar onu Rhys," diye talep etti Cassian. "Çıkar onu şimdi."

"Yapamam," dedi usulca, gücü etrafında bir yıldız ve gece peleriniydi. “Ben— Geçen gece zihninin kapıları açıktı. Şimdi kapalılar."

"Onu görmesini istemiyor. Ya da biz," dedi Feyre, yüzü gergindi. "Onu kilitledi, ama aynı zamanda kendini de kilitledi."

Cassian'ın midesi burkuldu. "Nesta," dedi kulağına. "Nesta, elini aç ve geri gel."

Nefesi keskinleşti. Soğuk derinleşti.

" *Nesta* ," diye hırladı...

Ve soğuk durdu. Kaybolmadı, aksine… durdu. Nesta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

İçinde gümüş ateş yandı. Fae'nin onlara baktığı hiçbir şey yoktu.

Rhys, Feyre'yi arkasına itti. Onun tarafına doğru itti. Ama Nesta'nın eli Cassian'ın elini sıkmaya devam etti. Geri çekildi, Sifonlarının kızın derisine bir ısırık güç göndermesine izin verdi.

Başını o kadar yavaş çevirdi ki, sanki bir kuklanın hareketini izliyor gibiydi. Gözleri onunkiyle buluştu.

Ölüm onu izledi.

Ama Ölüm, hayatının her gününde yanında yürümüştü. Cassian başparmağını avucunun içinde gezdirdi ve "Merhaba, Nes" dedi.

Nesta gözlerini kırpıştırdı ve Sifonlarının onu tekrar gücüyle ısırmasına izin verdi. Ateş titredi.

Haritaya başını salladı. "Taşları ve kemikleri bırak." Korkusunun kokusunu almasına izin vermedi. İşte Kemik Oymacı'nın fısıldadığı, yücelttiği ve korktuğu varlıktı.

Gözleri alev alevdi. Kimse nefes almaya cesaret edemedi.

"Taşları ve kemikleri bırak, sonra sen ve ben oynayabiliriz," dedi Cassian, onun sıcaklığını ve ihtiyacını hissetmesine izin vererek, kendini akşam yemeğinde o alaycı öpücüğü ve istediği yerde onu becermesine izin vereceği sözünü hatırlamaya zorlayarak. ev; ona ne yaptığını, ne kadar acı çektiğini. Hepsinin gözlerinde parlamasına izin verdi, uyarılma kokusunun onu sarmasına izin verdi.

O eğilip başını eğip onu öperken herkes gerildi.

Nesta'nın dudakları buz parçalarıydı.

Ama onların soğukluğunun kendisini yakmasına izin verdi ve ağzını onunkine değdirdi. Bir parça düştüğünü hissedene kadar alt dudağını ısırdı. o dilini bu açıklığa kaydırdı ve ağzının içini buldu, genellikle çok yumuşak ve sıcaktı, kırağıyla kabuklanmış.

Nesta onu öpmedi, ama itip de uzaklaştırmadı. Böylece Cassian ısısını içine gönderdi, ağızlarını birbirine kaynaştırdı, Sifonları bir kez daha elini ısırırken serbest eli onun kalçasını destekledi.

Ağzı daha da açıldı ve dilini her santiminde, donmuş dişlerinin üzerinden, ağzının çatısının üzerinden kaydırdı. Isınma, yumuşatma, özgürleştirme.

Dili ağzındaki buzu kıran tek bir vuruşta onunkiyle buluşmak için kalktı.

Ağzını onunkinin üzerine eğdi, onu göğsüne bastırdı ve onu geçen gece tatmak istediği gibi derin, eksiksiz ve iddialı bir şekilde tattı. Dili tekrar onunkine değdi ve sonra vücudu ısındı ve Cassian dudaklarına karşı "Bırak, Nesta," diyecek kadar geri çekildi.

O soğuk ateşi üzerine salması için onu cesaretlendirerek ağzını tekrar onun ağzına soktu.

Yanlarında bir şey şıngırdadı ve şıngırdadı.

Ve Nesta'nın diğer eli artık taş ve kemiklerden arınmış olan omzunu kavradığında, boynunu bükerek ona daha iyi, daha derin bir erişim sağladığında, neredeyse rahatlamayla titredi.

Önce öpücüğü kesti, sanki vücuduna kayıyormuş gibi ve onu kimin öptüğünü, nerede olduklarını, kimin izlediğini hatırladı.

Cassian gözlerini açtığında onu o kadar yakın buldu ki nefeslerini paylaştılar. Normal, bulutsuz nefes. Gözleri, çok iyi tanıdığı mavi-griye dönmüştü. Sersemlemiş bir şaşkınlık ve biraz korku yüzünü aydınlattı. Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi.

"İlginç," diye gözlemledi Amren ve haritayı inceleyen kadını buldu.

Feyre ağzı açık kaldı ama Rhys'in eli kendi elinin elini sımsıkı kavradı. Rhys'in yüzünde ihtiyat parladı. Azriel'de de.

Onu oradan çıkarmak için ne yaptın? diye sordu.

Cassian gerçekten bilmiyordu. *Düşünebildiğim tek şey.*

Bütün odayı ısıttın.

demek istemedim

Nesta geri çekildi - sertçe değil ama Cassian'ın Amren'le birlikte haritada odaklandıkları yere bakmasına yetecek kadar niyetle.

"Oorid Bataklığı mı?" Feyre Ortadaki noktada kaşlarını çattı. "Maske bir bataklıkta mı?"

Amren, "Oorid bir zamanlar kutsal bir yerdi" dedi. “Savaşçılar gece karanlığında sularında dinlenmeye bırakıldı. Ama Oorid uzun zaman önce karanlık bir yere dönüştü -bana öyle bakma Rhysand, ne demek istediğimi biliyorsun. Öyle bir kötülükle dolu ki, oraya kimse cesaret edemez ve sadece perilerin en kötüleri ona çekilir. Oradaki suyun Dağın Altına aktığını ve bataklıkta yaşayan yaratıkların Ortada, hatta çevredeki mahkemelerin dağlarına bile seyahat etmek için uzun zamandır yeraltı su yollarını kullandıklarını söylüyorlar.

Feyre kaşlarını çattı. “Yine de daha spesifik olamaz mı?” Rhys'e, "Orta'nın ayrıntılı bir haritamız var mı?" diye sordu.

Rhys başını salladı. "Orta'yı belirsiz yer işaretlerinin ötesinde haritalamak yasaktır." Yaklaşık elli yıldır tutulduğu, ortasındaki kutsal dağı işaret etti. “Dağ, orman, bataklık… Her şey karadan ve havadan görülebilir. Ama onun sırları, yürüyerek keşfedilenler - bunlar yasak."

Feyre'nin kaşları hafiflemedi. "Kim tarafından?"

“Yüce Lordların eski bir konseyi. Orta, vahşi büyünün hala yaşadığı, büyüdüğü ve beslendiği bir yerdir. Ona kendi varlığı olarak saygı duyuyoruz ve gizemlerini açığa çıkararak gazabını kışkırtmak istemiyoruz.”

Feyre, taşların ve kemiklerin bataklığın üzerinde düzgün bir şekilde küçük bir yığın halinde düştüğü yere boş gözlerle bakan Nesta'ya baktı. Feyre, kısık bir sesle, "Orman Dokumacısı'nın yaşadığı yer Ortası," dedi. "Eğer bataklığa gidersen, silahlı olman gerekecek."

"İkimiz de silahlı olacağız," dedi Cassian. "Dişlere."

Nesta cevap vermeyince hepsi ona baktı. Hiçbiri bu gücü, ona bakan varlığı sormaya cesaret etti. Öpüşüyle erittiği kişi. Hala dilinde bu buzu tadabiliyor, onunkine benzer ama tamamen farklı kokunun kokusunu alabiliyordu.

Nesta, “Yarın gidiyoruz” dedi.

Feyre, "Hazırlanmak için zamana ihtiyacın var..." diye başladı.

"Yarın gidiyoruz," diye tekrarladı Nesta. Cassian söyleyemeyeceği her şeyi topladı. Yarın gitmek istedi, bu yüzden daha iyi düşünme şansı yoktu. Karşılaşacağı tehlike hakkında daha fazla şey öğrenmek için.

Parmakları, o kadar soğuktan sonra sıcaklığının tadını çıkararak küçük sırtına dokundu. "Kahvaltıdan sonra gideceğiz."

Chapter Thirty Two**BÖLÜM**

32

Ertesi sabah nehir evinin girişinde toplanırlarken, Rhys Cassian'a, "Seninle gelmeliyim," dedi.

" *Seninle* gelmeliyim," diye karşı çıktı Feyre, merdiven korkuluğuna yaslanarak, arkadaşına ve Cassian'a kaşlarını çatarak.

Nesta sessizce onları izledi; sırtına, uyluklarına, kalçalarına baskı yapan hayalet eller gibi taşıdığı silahların ağırlığı. Cassian, bu sabah silahlarını yemek masasına bırakırken *, hâlâ bir rakip olduğun kadar kendine zarar verme ihtimalin de var , demişti, ama Oorid'e silahsız girmekten iyidir.* Bir hançer seçmişti ve adam sırıtmıştı. *Sivri uç düşmanın içine girer.*

Ona somurtkan bir bakış atmıştı, ama çeşitli kılıfların kayışları ve tokaları konusunda ona yardım etmesine izin vermişti, elindeki göreve değil, teninin üzerinde fısıldayan güçlü ellerine odaklanmıştı.

"İkimiz de seninle gitmeliyiz," diye düzeltti Rhys. "Ama en azından Azriel orada olacak."

"Güveniniz için teşekkürler," dedi Cassian alaylı bir şekilde ve Feyre'in yanağını öptü. Rhys şu an için kalkanını indirmiş olmalı. "Siz ikiniz henüz ebeveyn bile değilsiniz ve anne tavlamanız dayanılmaz bir düzeye ulaştı."

" *Anne tavuğu* mu?" Feyre bir kahkaha patlattı.

Cassian o kadar rahat bir şekilde, "Bu bir kelime," dedi ki, Nesta, içine girdikleri tehlikeyi anlayıp anlamadığını merak etti.

Nesta bakışlarını onaylarcasına omuz silken Azriel'e kaydırdı. Evet, ölümcül, eski bir bataklığa girmek üzereydiler. Hayır, Cassian ikisi kadar rahatsız görünmüyordu.

Nesta kaşlarını çattı ve Az ona hafifçe gülümsedi. Müttefik olabilirler, der gibiydi bu gülümseme. Cassian'ın mutlak deliliğine karşı. Azriel'e hafif bir gülümsemeyle cevap verirken buldu kendini.

Rhys tavana doğru içini çekti. "Yapalım mı?"

Nesta, Feyre'nin yanından geçen merdivenlere baktı. Elain, Nesta varken yine odasında kalmayı tercih etmişti, ki bu gayet iyiydi. Kesinlikle, kesinlikle iyi. Elain kendi seçimlerini yapabilirdi. Ve Nesta'ya kapıyı iyice kapatmayı seçmişti. Feyre'yi ve dünyasını tamamen kucaklarken bile. Nesta'nın göğsü sıkıştı ama bunu düşünmeyi reddetti, kabul etti. Elain bir köpek gibiydi, efendisinin karnını doyurup rahat ettirdiğine sadıktı.

Nesta dikkatini merdivenlerden çekti ve baktığı için bile bir aptala küfretti.

"Bundan hoşlanmadım," diye fısıldadı Feyre, ona doğru bir adım atarak. "Yeterli eğitim almamışsın."

Cassian sırıttı. "Onu koruyan iki İliryalı savaşçı var. Ne yanlış gidebilir?"

"Buna cevap verme," dedi Rhys kuru bir sesle arkadaşına. Nesta'nın bakışlarıyla karşılaştı. Yıldızlar onun gözlerinde doğdu ve öldü. "Gitmek istemiyorsan..."

Bana ihtiyacın var, dedi Nesta çenesini kaldırarak. "Bataklık o kadar büyük ki, Maske'yi benim… hediyelerim olmadan bulamazsınız." Oorid'de Maskeyi nasıl *bulacağı* hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından bugün bölgeyi keşfetmeye başlayabilirlerdi. Ya da Cassian bu sabah öyle söylemişti.

Feyre itiraz etmeye hazır görünüyordu ama Azriel yara izini uzattı. eller Cassian ve Nesta'ya. Feyre tekrar öne çıktı. "Orta, daha önce deneyimlediğiniz hiçbir şeye benzemiyor Nesta. Gardını bir an bile düşürme."

Nesta, uzun süredir bu prensibe göre hareket ettiğini söyleme zahmetine girmeden başını salladı.

Azriel, etraflarını saran gölgeler mırıldanmadan önce onlara başka bir kelime alışverişinde bulunma şansı vermedi. Nesta, Azriel'e tutunmaktan kendini alamadı, doğuştan gelen bir düzeyde, bırakırsa iki yer arasındaki bu boşlukta yuvarlanacağını ve sonsuza dek kaybolacağını biliyordu.

Ama sonra ona gri, sulu bir ışık çarptı. Ve hava—hava ağırdı, yavaş akan su, küf ve tınlı toprakla doluydu. Etraflarında rüzgar hareket etmiyordu; bir esinti bile yok.

Cassian ıslık çaldı. "Şu cehennem deliğine bak." Azriel'in elini bırakan Nesta tam da bunu yaptı.

Oorid önlerinde uzanıyordu. Hiç bu kadar ölü bir yer görmemişti. Geri tepmesine neden olan, burada olmanın *yanlış, yanlış olduğunu fısıldayan bir yer.*

Azriel yüzünü buruşturdu. Oorid'in baskıcı havası, kokusu ve sessizliğinin tüm ağırlığı ona çarptığında , Gece Sarayı'nın gölge şarkıcısı *yüzünü buruşturdu .*

Üçü çorak araziyi inceledi.

Kazan'ın suyu bile buradaki su kadar siyah değildi, sanki mürekkepten yapılmış gibi. Birkaç metre ötedeki, suyun çimenlerle buluştuğu sığlıklarda, yüzeyin ona değdiği yerde tek bir bıçak görünmüyordu.

Yaş ve hava nedeniyle grileşmiş ölü ağaçlar, bazıları yosun perdeleriyle örtülmüş bin askerin kırık mızrakları gibi çıkıntı yapıyordu. Dallarına hiçbir yaprak yapışmadı. Dalların çoğu çatlamış, geride gövdelerden uzanan sivri uçlu mızraklar kalmıştı.

"Tek bir böcek yok," diye gözlemledi Azriel. "Tek kuş yok."

Nesta dinlemek için kendini zorladı. Sadece sessizlik cevap verdi. Bir esinti ıslığı bile boş. “Ölülerini buraya kim gömer?”

"Onları toprağa koymadılar," dedi Cassian tuhaf bir sesle. boğuk, sanki o kalın hava herhangi bir yankıyı yutmuş gibi. “Bunlar su mezarlarıydı.”

Nesta, "Burada bırakılmaktansa kül olup rüzgara atılmayı tercih ederim" dedi.

"Dikkat ettim," dedi Cassian.

Burası kötü bir yer, diye fısıldadı Azriel. Gölge şarkıcısının ela gözlerinde gerçek korku parladı.

Nesta'nın kollarındaki tüyler yükseldi. "Burada ne tür bir yaratık yaşıyor?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun?" dedi Cassian kaşlarını kaldırarak. O ve Azriel, Sifonları ellerinin arkasına vurarak çağrılan daha kalın zırhlarını giymişlerdi.

Nesta, "Daha önce sormaya korkmuştum," diye itiraf etti. "Cesaretimi kaybetmek istemedim."

Cassian ağzını açtı ama Azriel, "Suda avlanan ve etle beslenen şeyler," dedi.

"Uzun zamandır kimse kelpi görmedi," diye karşı çıktı Cassian.

"Bu, gittikleri anlamına gelmez."

"Kelpi nedir?" diye sordu Nesta, yüzlerine işlenen gerilim karşısında kalp atışları hızlandı.

Cassian, "Eski bir yaratık - perilerin ilk gerçek canavarlarından biri," dedi. "İnsanlar onları başka isimlerle çağırdılar: su atları, periler. Göllerde ve nehirlerde yaşayan ve farkında olmayan insanları kollarına çeken şekil değiştirenlerdi. Ve onları boğduktan sonra ziyafet çektiler. Sadece bağırsaklar kıyıya geri dönebilirdi.”

Nesta bataklığın siyah yüzeyine baktı. "Ve orada mı yaşıyorlar?"

Cassian kararlı bir şekilde, "Biz doğmadan yüzlerce yıl önce ortadan kayboldular," dedi. “Ateşlerin etrafında fısıldanan bir efsane ve çocukların su kenarında oynamamaları için bir uyarı. Ama nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Çoğu avlandı ama hayatta kalanlar..." Azriel'i başıyla selamlayarak, "Ortaya kaçmış olmaları mümkün. Tek yer ki onları koruyabilir.” Nesta yüzünü buruşturdu. Cassian, ona gözleriyle karşılaşmayan bir sırıtış attı. "Sadece güzel bir beyaz atın ya da güzel yüzlü genç bir adamın peşinden koşma, iyi olacaksın."

"Ve sudan uzak dur," diye ekledi Azriel ciddiyetle.

"Ya Maske sudaysa?" Geniş bataklığı işaret etti. Üzerinden uçacaklardı, karar verdiler ve burada ne olduğunu hissetmesine izin verdiler.

"O zaman Az ve ben, tıpkı bizim gibi sert savaşçılar ve kaybeden içeri girer gibi payet çekeceğiz."

Azriel gözlerini devirdi ama kıkırdadı. Kollarını açarken Cassian'ın gülümsemesi sonunda gözlerinde parladı. "Oorid'in güzelliği sizi bekliyor

leydim."

Cassian, beş yüzyıllık varlığı boyunca bazı korkunç yerlere gitmişti.

Oorid Bataklığı açık ara en kötüsüydü. Onun özü ölüm ve çürüme hakkında konuşuyordu.

Bunaltıcı hava, kanatlarının sesini bile boğuyordu, sanki Oorid kadim uykusunu bozan hiçbir sese dayanamayacakmış gibi.

Nesta uçarken ona sarıldı, Az yanında ve Cassian aşağıya yayılan ölü ormana, orayı obsidyen bir ayna gibi dolduran kara suya baktı. O kadar hareketsizdi ki yansımalarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Örgülü saçlarını savuran rüzgar Nesta, “Ne aradığımdan emin değilim” dedi.

"Sadece tüm duyularını açık tut ve bir kıvılcım olup olmadığına bak." Cassian batıya doğru geniş bir daire çizmeye başladı. Hava kanatlarını sanki onları yere indirecekmiş gibi bastırıyordu.

Ama o kara suya girmek son çare olurdu.

Genişliği çimen adaları süslüyordu, bazıları böğürtlenlerle o kadar kalabalıktı ki inecek güvenli bir yer bulamıyordu. Dikenlerin düğümleri, olabileceklerle alay konusuydu - sanki Oorid hiç gül üretmiş gibi. Tek bir çiçek açmadı.

"Dayanılmaz." Nesta titredi.

Cassian, "Yalnızca karnımız doyduğu sürece kalacağız," dedi Cassian, "ve bir şey bulamazsak yarın geri döner ve kaldığımız yerden devam ederiz."

İki kılıcı, dört bıçağı, bir İlirya yayı ve bir ok kılıfı artı yedi Sifonu vardı. Yine de çıplak uçma hissinden kurtulamıyordu.

"Burada kelpilerden başka ne yaşıyor?"

"Bazıları cadı diyor," diye mırıldandı. "İnsan türü değil," diye ekledi tek kaşını kaldırdığında. "Eskiden başka bir şey olan ve sonra sihir ve güce olan susuzlukları onları çeşitli Yüce Lordlar tarafından buraya sürgün edilen sefil yaratıklara dönüştürdü."

"Sesi o kadar da kötü gelmiyor."

"İçlerinde kalan büyünün soğuğu doldurmak için genç kanı içiyorlar."

Nesta yüzünü buruşturdu. Cassian bataklığı tararken devam etti, "Işıkçılar var: sizi cezbedecek, kaybolduğunuzda dost canlısı yüzler gibi görünen sevimli, ruhani varlıklar. Sadece kollarındayken gerçek yüzlerini göreceksin ve hiç adil değiller. Seni bataklıkta boğmadan önce gördüğün son şey bunun dehşeti. Ama yemek için değil, spor için öldürüyorlar."

"Ve tüm bu korkunç yaratıklar burada başıboş mu *kaldı* ?"

"Orta, Yüce Lord'un yetkisi altında değildir. Uzun zamandır istenmeyenler için çöplük oldu."

"Hapishane değil mi?"

"Onların suçları doğada olanlardır. Kelpie, tıpkı bir kurdun avını avlamak için tasarlandığı gibi, cezbetmek ve öldürmek için tasarlanmıştır. Orta, onları oldukları gibi cezalandırmadan bizden ayrı tutuyor."

"Ama kimse gelip dünyayı onlardan kurtarmayacak mı?"

"Orta, ilkel sihirle dolu. Kendi kuralları ve yasaları vardır. Kışkırtıcıları veya ışık cıvıltılarını kışkırtmadan avlayın, kendinizi burada kapana kısılmış halde bulabilirsiniz."

O titredi. "Maske bataklığa nasıl girmiş olabilir?"

"Bilmiyorum." Yere doğru başını salladı. "Bir şey hissediyor musun?"

"Numara. Hiçbir şey değil."

Bataklığın kuzey bölümünün üzerinde uçan bir sis bulutuna girmeden önce Cassian omzunun üzerinden Az'a baktı. O kadar kalındı ki, Cassian onları uzun bir ağaca kazığa oturtmak istemediği için daha yükseğe çıktı. Sis, buz gibi parmaklarını kanatlarına, yüzüne indirecek kadar soğuktu.

Nesta sarsıldı, sonra nefes aldı, "Cassian."

Sisleri temizledi, sola yattı. "Bir şey mi hissettin?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum." Yutkundu. "Burada bir şey var."

Azriel'e işaret vermek için tekrar omzunun üzerinden baktı.

Ama Az yoktu.

BÖLÜM

33

"Azrail!"

Cassian'ın çığlığı yankılanmadı bile.

Boynuna yapışan Nesta, sisi taradı. Cassian, kardeşini ararken kanatlarını çırparak geri çekildi. "Dur," diye tısladı, bir düşüşe geçmeden önce, momentumu kullanarak sise daldı.

Aşağıda, ileride mavi ışık parladı. Azriel'in Sifonları.

"Siktir," diye tükürdü Cassian ve daha alçaktan ateş etti.

Ağaçlar kılıç gibi keskin bir şekilde yukarı doğru fırladı ve o onların etrafında döndü, kanatları bu dikenleri bir inç kadar parçalıyordu. Nesta'nın kalbi gümbürdüyordu ama Cassian sisin perdesinin altına düştüğünde ve Azriel'in neyle karşı karşıya olduğunu gördüklerinde etraftaki ölüme karşı gözlerini kapamayacaktı.

Cassian o kadar hızlı döndü ki Nesta kendini toparlamak için zar zor zaman buldu ve sonra geldiği yöne, sisin içinden geri uçmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?" diye talep etti. "Orada iki düzine asker var!"

"Sonbahar Sarayı askerleri," diye netleştirdi Cassian, kanatları o kadar şiddetli pompalıyordu ki, rüzgar gözlerine çarpıyordu. "Ne halt ettiklerini bilmiyorum ya da Eris bizi asilce becerdiyse ama içlerinden biri Az'ın kanadına külden bir ok fırlattıysa."

"O zaman neden uçup *gidiyoruz* ?"

"Çünkü seninle bunun ortasına inmeyeceğim."

"Beni yere bırak!" bağırdı. "Beni bir yere bırak ve ona geri dön!" Doğru yeri bulmak için aşağıdaki bataklığı inceleyerek yapmadı. Elini onun kaslı göğsüne vurdu. “Cassian!”

"Her saniyenin bana neye mal olduğunu biliyorum Nesta," dedi sessizce.

"Beni kahrolası bir ağaca koy o zaman!" Kıl payı kaçındıkları birini işaret etti.

Yeterince güvenli olduğunu düşündüğü bir alan gördü: sağlam bir çimenlik alan, ortasından yükselen bir ağacın kalıntıları. Onu önerdiği gibi ağaca yerleştirdi ve onu en yüksek, en sağlam dala tünedi. İnledi ve ağırlıklarının altında sallandı. Ellerini dala sarıp çok yükseğe tırmanan bir çocuk gibi sarılmaya başlayana kadar bekleyerek, "Burada kal," diye emretti. "Yakında döneceğim. Aşağı inmeyin . Gördüğün ya da duyduğun ne olursa olsun."

"Gitmek." Bir kavgada tamamen işe yaramazdı, biliyordu. Sadece dikkatini dağıtacaktı.

Tehlikeye girecek olan kendisi değilmiş gibi, "Dikkatli ol," diye uyardı ve sonra gitti. Nesta ağaç dalına o kadar sıkı tutundu ki tüm vücudu titredi, bataklığın sessizliği etrafını kurşun bir battaniye gibi sardı.

Oorid, Cassian'ın hızlı kanat vuruşlarını saniyeler içinde yuttu, bu yüzden sisin içinde kaybolurken Cassian onu duyamadı bile.

Cassian, duyularının Az'ın hâlâ savaştığını söylediği yere nişan aldı. Görme yeteneği kesinlikle ona yardımcı olmadı - sis şimdi daha yoğun görünüyordu.

Sonbahar Mahkemesi buradaydı. Bu Eris'in kayıp askerleri miydi yoksa hepsini aptal yerine mi koymuştu? Beron bir şekilde planlarını öğrenmiş miydi?

Olabildiğince hızlı uçtu, kanadındaki o kül cıvatasına rağmen Az'ın onları uzak tutması için dua etti. Askerlerin zaten ölmemiş olmalarının tek nedeni kül cıvatasının Az'ın gücü üzerindeki kısıtlamasıydı - neden Azriel'in Sifonları çok daha az yetenekli askerlere karşı yanan bir duvar değil de titreyen bir duvardı.

Cassian, Sifonlarının her birinin uyanmasını isteyerek serin bir sükunete indi. Gücünü onlara besledi ve onlar da onu geri kırarak kan dökülmesinin başlaması için hazır olduklarını, kendisinin hazır olduğunu onayladılar.

Azriel'in mavi Sifonları, sisin içinde bir kobalt lekesi olarak ileriye doğru parladı ve Cassian, o mavi, altında bir çırpıntı haline gelene kadar gökyüzüne daha yükseğe fırladı.

Savaşçılar herhangi bir kanat atışı duymasınlar diye kanat çırpmayı tamamen bıraktı.

Sonra sessizce kanatlarını açtı ve serbest düşüşe geçti. Sis onu ısırdı, ağır hava yüzüne tokat attı, ama sessizce bir bıçak ve baldırına bir bıçak çekti.

Sis, çatışmanın beş metre yukarısına dağıldı.

Cassian üzerlerine gelmeden askerlerin başlarını kaldıracak zamanları yoktu.

Cassian'ın Sifonlarının kırmızısından güç fışkıran kan fışkırdı ve erkekler çığlık attı. Az, aynı anda altı askerle savaştı, sol kanadı gevşek ve kanlar içindeydi, kendi Sifonları alev alevdi. Kül cıvatası, Az'ın gücünü neredeyse işe yaramaz hale getirmişti. Ama Sifonlar, Cassian için bir işaret olarak parlıyordu.

Az'ın yaralı kanadının görüntüsü, kafasının kükremeye başlamasına neden oldu.

Cassian öldürdü, öldürdü ve durmadı.

Çok uzun.

Cassian ve Azriel çok uzun zaman önce gitmişti.

Nesta'nın uzuvları, bir ayı yavrusu gibi ağaca tutunma çabasıyla kilitlenmeye başlamıştı. Vücudu isyan edip bırakana kadar az dakikasının olduğunu biliyordu.

Ses yoktu, ışık parlaması yoktu. Sadece sessiz bataklık, sis ve ölü ağaç.

Aldığı her nefes düşüncelerini yankılıyordu. Her nefesi Oorid'in baskısı tarafından yutuluyor.

Cassian'ın Hybern askerleriyle yüzleştiğini görmüştü. Sonbahar Mahkemesi'nden iki düzine hiçbir şey olmamalı. Ama neden buradaydılar?

Bacakları o kadar çok titriyordu ki neredeyse dalı tutuşunu kaybediyordu. Dal boyunca tam da Cassian'ın bıraktığı gibi düzenlenmiş, bacakları etrafına dolanmış, ayak bilekleri birbirine geçmiş, parmakları kuru, gümüşi ahşabı deşmiş, son derece acıklı bir resim sunduğunu biliyordu.

Dikkatle kendini yukarı itti, kolları çok uzun süre sımsıkı kenetlenmenin uyuşmasıyla sızladı. Tutuşlarını serbest bırakıp havada asılı kalmasına izin verirken bacakları da rahatlamayla büküldü. Cassian'ın gittiği genel yönü taradı. Hiçbir şey değil.

Daha önce savaşta düşmüş, onun ciddi şekilde yaralandığını görmüştü. Hybern'de ilk kez, Cauldron'a girerken ona doğru sürünmeye çalıştığında. Hybern'in güçlerine karşı ikinci kez, içi boşaltıldığında ve Azriel bağırsaklarını çıplak elleriyle tuttuğunda. Ve Hybern Kralı'nın kendisine karşı üçüncü kez, kendisinden ricada bulunduğunda, kralı Feyre'den ve Kazan'dan uzaklaştırırken dikkati dağıtan dikkati dağıtarak onu yem olarak kullanmasını emretti.

Ölümle bu kadar çok fırçalamadan sonra, sıkışması an meselesiydi.

Ağzı kurumuştu. Azriel külden bir okla vurulmuştu. Ya askerler Cassian'ı da aynı şekilde yaralasaydı? Ya ikisinin de yardıma ihtiyacı varsa?

İki düzine askere karşı hiçbir şey yapamazdı - dürüst olmak gerekirse tek bir askere karşı - ama bir korkak gibi bir ağaçta oturmaya dayanamazdı. Yaşayıp yaşamadığını bilmeden. Ve onun büyüsü vardı. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama en azından o vardı. Belki yardımcı olur.

Kendi kendine Azriel için de endişelendiğini söyledi. kendi kendine söyledi Gölge şarkıcısının kaderini Cassian'ınki kadar önemsiyordu. Ama hayal etmeye dayanamadığı şey Cassian'ın ölü yüzüydü.

Nesta kendini yeniden dalın üzerine bırakırken, kollarını etrafına sararken, körü körüne bacağını indirdi ve hemen altındaki dalı aradı...

Orası. Ayağını buldu ama tüm ağırlığını taşımasına izin vermedi. Hâlâ dala tutunmuş, tırnakları ölü ahşabı yeterince sert bir şekilde saplayarak altlarından kıymıklar keserek kendini aşağıdakine indirdi. Nefes nefese tekrar diz çöktü ve bir kez daha ayağını indirerek başka bir dal buldu. Ama çok uzaktı. Homurdanarak bacağını geri kaldırdı ve ellerini dikkatlice dizlerinin iki yanına koyarak dengesine odaklandı, tıpkı Cassian'ın öğrettiği gibi, vücudunun her hareketini, ayaklarını, nefesini düşünerek.

Tırnaklarının altındaki hassas eti delen kıymıklara parmak uçları çığlık atarak, bacaklarını aşağıdaki dala çarpana kadar düşürdü. Altındaki dal daha yakındı ama daha inceydi - daha yalpalıyordu. Sallanmamak için kendini dümdüz üzerine yatırmak zorunda kaldı.

Nesta dal şube, çizmeleri yosunlu zemine batana ve ağaç tepesinde bir dev gibi görünene kadar alçaldı.

Bataklık her tarafa uzanıyordu, kilometrelerce siyah su, ölü ağaçlar ve çimenler.

Ona ulaşmak için suyun içinden geçmesi gerekecekti. Nesta nefesine odaklandı ya da denedi. Her nefes sığ, keskin kaldı.

Cassian yaralanıp ölebilir. Boşta oturmak bir seçenek değildi.

Bir buçuk metre ilerideki kıyı şeridini taradı, et parçalayan dikenlerle kaplı en yakın yosunlu adaya kadar herhangi bir sığ su izi var mı diye taradı, ama su o kadar siyahtı ki sığ mı yoksa bir derinliğe mi düştüğünü anlamak imkansızdı. dipsiz kuyu.

Nesta tekrar nefesine odaklandı. Yüzmeyi biliyordu. Annesi, çocukluğunda boğulan bir kuzeni sayesinde bundan emin olmuştu. Annesi, *periler tarafından öldürüldüğünü iddia etmişti. Onu nehre sürüklendiğini gördüm.*

Kelpie mi olmuştu? Yoksa annesinin kendi korkuları canavarca bir şeye mi dönüştü?

Nesta kendini kara suyun kenarına yaklaştırdı.

Koş , diye fısıldadı küçük bir ses. *Koş ve koş ve arkana bakma.*

Sesi kadındı, nazikti. Akıllı ve sakin.

Çalıştırmak.

Yapamadı. Eğer kaçacak olsaydı, ona doğru olurdu, uzağa değil.

Nesta, çimenlerin karanlıkta kaybolduğu su kenarına adım attı.

Yüzü durgunluktan ona baktı. Korkudan solgun ve geniş gözlü.

Koş . Bu ses sadece onun insani içgüdülerinden geriye kalan tek şey miydi, yoksa daha fazlası mı? Sanki ona söyleyecekmiş gibi yansımasına baktı.

Adanın dikenlerinde bir şey hışırdadı ve o tanıdık erkek yüzünü ve kanatlarını tararken kalbi gümbürdeyerek başını kaldırdı. Ama Cassian'dan hiçbir iz yoktu. Ve o çalının içinde ne varsa... Gidecek başka bir ada bulmalı.

Nesta onun yansımasına tekrar baktı.

Ve geriye bakan bir çift gece karanlığı gözü buldu.

BÖLÜM

34

Nesta o kadar hızlı tökezledi ki arka tarafına düştü, yosunlu zemin darbeyi azalttı. Yansımasının olduğu yerde, siyah suyun içinden bir yüz çıktı.

Kemikten ve insansıdan daha beyazdı. Erkek. Azar azar, santim santim, kafa siyah suyun üzerine yükseldi, obsidiyen saçları yaratığın çevresinde suda sürükleniyordu, o kadar ipeksiydi ki yüzey de olabilirdi.

Kara gözleri muazzamdı -görülecek beyaz yoktu- elmacık kemikleri o kadar keskindi ki havayı kesebilirdi. Burnu bir bıçak gibi dar ve uzundu ve ucundan bir ağzın üzerine su damlıyordu… bir ağız…

O ağız çok büyüktü. Duyusal dudaklar, ama çok geniş.

Sonra kolları sudan kaydı.

Sert, sarsıcı hareketlerle beyaz ve ince yosunların üzerine sıçradılar ve ön koluna kadar uzanan parmaklarda son buldular. Otları delen parmaklar, dört eklemi ve hançer keskinliğinde tırnakları ortaya çıkardı. O gerip onları çimlere gömerek satın almak için boğuşurken çatladılar ve fırladılar.

Nesta geriye doğru sürünürken nefesi kesildi, zihninde bir kükreme korkusu vardı.

Kendini sudan çıkardı, kemikli gövdesini ortaya çıkardı, siyah saçları bir ağ gibi arkasından sürükleniyordu.

Başını yavaşça kaldırdığında tekrar geri çekildi.

O fazla geniş ağız aralandı. Gülümserken, cam kırıkları gibi sivri uçlu iki sıra çürük diş ağzını doldurdu.

Mesanesi gevşedi, kucağı ıslanıp ısındı.

Kokusunu aldı, gördü ve ağzı daha da genişledi, onu sudan daha fazla çekerken parmakları seğirdi. Dar, çıplak kalçaları...

Karanlığın içinden uzun, beyaz bir bacağını kaydırırken kendini kollarına attı. Bir diğeri. Sonra ona gülümseyerek dört ayak üzerine diz çöktü.

Hareket edemiyordu. O beyaz yüze, bataklık kadar kara kara gözlere, seğiren, çok uzun parmaklara ve o ağza, o yılanbalığının dişlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

O zaman konuştu ve tanıdığı bir dil değildi. Sesi tiz, derin ve boğuk, korkunç bir açlık ve acımasız eğlenceyle doluydu.

Kafasının içindeki nazik kadın sesi yalvardı, *Koş, koş, koş.*

Başını eğdi, hareketle dalgalanan sırılsıklam siyah saçları bataklık otu gibi görünen şeylerle doluydu. Sanki o kadın sesini de duymuş gibiydi. Tekrar konuştu ve sanki kayanın üzerindeki kaya ızgarası gibiydi - sesi daha talepkardı.

Kelpie. Bu bir kelpie idi ve onu öldürürdü.

Koş , diye bağırdı ses. *Çalıştırmak!*

Nesta'nın bacakları uzaklaşmış, uyuşmuştu. Onları nasıl kullanacağını hatırlayamıyordu.

Kelpie'nin başı seğirdi, parmakları çimenlerde kıvrandı. Gülümsemesi yeniden büyüdü. O kadar genişti ki, ağzında kıvranan uzun, kara dili fark etti, sanki şimdiden onun etinin tadını alabiliyormuş gibi.

Nesta ona doğru hamle yaparken nasıl çığlık atacağını hatırlayamıyordu.

O uzun parmaklar bacaklarına dolanırken, pençeleri derisini delip onu kendine doğru çekerken hiçbir şey yapamadı.

Acı Nesta'yı sersemliğinden kopardı ve o savaştı, parmaklarını kaptı çimde. Sanki hiç kökleri yokmuş gibi kümeler halinde özgürce geldi. Sanki bataklık ona yardım etmek için hiçbir şey yapmayacakmış gibi.

Kelpie, soğuk suya geri dönerken onu da çekti.

Ve onu yüzeyin altına sürükledi.

İki asker dizlerinin üzerindeydi.

Hafif deri zırhları, göğüslerinde Eris'in iki havlayan tazı nişanını taşıyordu. Hiçbir şeyi doğrulamadı. Buraya Eris, Beron veya her ikisi tarafından emredilmiş olabilirler. Azriel veya Rhys onlardan cevaplar alana kadar Cassian teoriler üreterek zaman kaybetmeyecekti. Askerler herhangi bir açıklama yapmadı.

Yüzleri boştu. Ne içlerinde ne de kokularında korkudan eser yok.

Azriel nefes nefeseydi, kül okunu kopardığı yerden kanlar akıyordu. Kendine ait olmayan kanlar içinde kalan Cassian, hayatta kalan iki askeri, onların etraflarındaki düşmüş arkadaşlarını değerlendirdi. Parçalar halinde birçok.

"Onları bağla," dedi Cassian, Sifonlarının gücünü toplayacak kadar iyileşmiş olan Azriel'e. Ağabeyinden mavi ışık fışkırdı, iki erkeğin bileklerini, ayak bileklerini ve ağızlarını sardı ve sonra onları birbirine zincirledi.

Cassian, iki mahkûmu canlı tutmanın bilgiyi teyit etmesine, onları birbirine düşürmesine izin vereceğini bilecek kadar suikastçı ve mahkûmla uğraşmıştı.

Askerler kılıç ve alevle gaddarca savaşmışlar, ancak rakipleriyle veya birbirleriyle konuşmamışlardı. Bu ikisi, yoldaşları kadar odaklanmamış ve boş görünüyordu.

"Onlarda bir sorun var," diye mırıldandı Azriel, iki asker onlara şiddet dolu gözlerle bakarken. Şiddet, ancak artık onların insafına bırakılmış olduklarının farkına varma ya da farkındalık yok. Gece Mahkemesi ve yakında bu mahkemenin düşmanlarından nasıl cevaplar aldığını öğrenecekti.

Cassian burnunu çekti. "Haftalardır banyo yapmamış gibi kokuyorlar."

Az da yüzünü buruşturarak burnunu çekti. "Sence bunlar Eris'in kayıp askerleri mi? Kaybolmadan önce garip davrandıklarını söyledi. Bu garip davranışı kesinlikle dikkate alırdım."

"Bilmiyorum." Cassian yüzündeki kanı elinin tersiyle sildi. "Sanırım yakında öğreneceğiz." Kardeşini tepeden tırnağa inceledi. "İyi misin?"

"İyi." Ama Az'ın sesi, kanadının fena halde acıdığını gösterecek kadar gergindi. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Daha fazlası olabilir."

Cassian sertleşti. Nesta'yı bir ağaçta bırakmıştı. Yüksek bir ağaç, verilmiş, ama—

O geniş alana doğru kanat çırpmadan önce Az'ın takip edip edemeyeceğini görmek için beklemeden gökyüzüne doğru fırladı. Bir adadan daha iyi, diye karar vermişti. Bir adada kapana kısılmış olurdu. Ama onu bıraktığı çimen parçası sanki bir zamanlar çayırmış gibi görünüyordu ve ağaç o kadar uzundu ki bir devin ulaşması gerekiyordu. Ya da kanatlı başka bir şey.

Hava aralandı ve topuklarında sallanan ve sallanan ama uçan Azriel belirdi. Arkalarında karanlık yükseldi ve Az'ın tutsaklarını saklamak için gölgelerini kullandığını doğruladı.

Cassian, Nesta'yı kokuyla o ağaca kadar takip etti, sis ancak en üstteki dalları göründüğünde aydınlandı. Ama Nesta içinde değildi.

Ağacı, toprağı tararken olduğu yerde süzüldü. "Nesta!" Ne çimenlerdeydi, ne de yan ağaçta. Yere düştü, kokusunu her yerde takip etti, ama daha ileri gitmedi. Hemen suya gitti ve gözden kayboldu.

Azriel yerde dönerek indi. "Onu görmüyorum."

Su hala siyah cam gibi kaldı. Dalgalanma değil. Ada, suyun on beş fit ötesinde - o tarafa mı gitmişti?

Cassian doğru nefes alamıyordu, doğru düşünemiyordu...

"NESTA!"

Oorid, kükremesini kara suda yankılanmadan önce yuttu.

BÖLÜM

35

Işık yoktu, buz gibi sudan ve onu içinden çeken pençeli ellerden başka bir şey yoktu.

Daha önce buradaydı. Tıpkı Kazan'ın buzlu karanlığa fırlatılması gibiydi...

Bu şekilde ölecekti ve bu konuda yapacak bir şey yoktu, onu kurtaracak kimse yoktu. Son nefesini vermişti ve daha iyi bir nefes bile alamamıştı, dehşetine o kadar odaklanmıştı ki silahları olduğunu unutmuştu ve sihri vardı...

Silahlar. Karanlıkta kör olan Nesta, hançeri yanına aldı. Cauldron'a karşı savaşmıştı. Şimdi yapacaktı.

Kelpie'nin onu tuttuğu yerde kemikleri inledi, tutuşu ona nereye vuracağını bildiriyordu. Hızla ilerleyen suyun akışına karşı çalışan Nesta, kendi bacağını kesmemesi için dua ederek hançerini kesti.

Kemik bıçağa karşı yankılandı. Bacağındaki tutuş açıldı ve kol koparılırken hançerinin ucunu daha da ileri itti.

Dönen karanlıkta çırpındı. Yukarı ve aşağı bulanık ve çarpıktı ve boğuluyordu -

Cılız eller göğsüne çarptı, sırtı yumuşak ve çamurlu bir şeye çarparken biri boğazını sardı. Alt.

Hayır, böyle bitmeyecekti, o gün Cauldron'a karşı olduğu gibi çaresizdi...

Dudakları ve dişleri ağzıyla çarpıştı ve kelpie onu öperken çığlık attı. Kara dilini ağzına soktu, iğrenç bir et tadı vardı.

Bir anlığına suyun altında değil, insan topraklarındaki bir odun yığınının karşısındaydı, Tomas'ın sert ağzı onun ağzına yığıldı, elleri onu pençeledi...

Nesta başını çekip ağzını boşaltmaya çalıştı ama ciğerlerine hava doldu. Sanki kelpie onu içine üflemiş gibi. Sanki acısını uzatmak için biraz daha yaşamasını istiyormuş gibi.

Kelpie geri çekildi ve Nesta ağrıyan, acımasız ağzını kapatacak ve ona verdiği nefesi hapsedecek kadar sağduyuya sahipti. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu sorgulamamak için.

Kelpie'nin elleri vücudunu yırttı, sanki bu karanlıkta görmesi gerekmiyormuş gibi, sanki o büyük siyah gözler derin deniz yaratığı gibi herhangi bir ışık damlasını yakalayabilirmiş gibi, her silahı hatasız bir nişanla kopardı. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı, her vahşi dokunuşun haklı, öfkeli ve korkusundan zevk almasına neden oldu.

Onu silahsızlandırdığında, ciğerleri tekrar yanıyordu ve ağzını onunkine iterken o ince erkek vücudunun onu bir kez daha dibe ittiğini hissetti.

Ağzını tıkadı, ama onun için açıldı, ağzını nezaketle ilgisi olmayan, hayat veren başka bir nefesle doldurmasına izin verdi. Dili, onunkilere karşı bir solucan gibi kıvrıldı ve cılız, fazla iri elleri göğüslerinden, beline doğru indi ve tekrar ağzını açıp hıçkırıklarına karşı savaştığında, gülüşü dudaklarından fışkırdı.

Çekti, yaptığı gibi sıra sıra dişleri ağzını yırttı ve kadın Oyalanıp saçlarını okşadığında sallandı. Küçük ödülü - dokunuşun söylediği buydu. Sondan önce ona nasıl acı çektirecek ve yalvaracaktı. İnsan aleminin canavarlarından kurtulmuş, ancak duvarın üstünde aynı canavarları bulmuştu. Tomas'tan sadece buraya gelmek için kaçmıştı, o zamanki gibi öfkeliydi.

O yalvaran kadın sesi solmuştu. Sanki her ne ise, her kimse, artık hiçbir umut olmadığını biliyordu.

Kelpie yeniden yüzmeye başlarken Nesta kendi gücünü arıyordu, bir eliyle bileğini tutup onu arkasından çekiştiriyordu.

Bacakları, bataklıkta bir şekilde korunmuş olan metal nesnelere ve kemiklere çarptı.

Bazı kemikler hala etli hissediyordu.

Lütfen , diye yalvardı içindeki, uyuklayan, kadim ve korkunç olan o güce. *Lütfen.* Nesta onu kendi içindeki uçurumda arayarak ona yöneldi.

İleride parıldadığını görebiliyordu, altın sarısı ve parlıyordu. Parmakları bunun için gergindi.

Kelpie karanlıkta daha hızlı yüzdü, sudaki nesneler arasında sanki bir ağacın kökleriymiş gibi gezindi.

Altın şey yaklaştı ve yuvarlak bir diskti, gücü giderek yaklaşıyor ve yaklaşıyordu. Nesta sürüklenirken, o altın disk açılmış parmaklarına doğru

koştu. Kelpie bunu görmemiş gibiydi; Uzattığı eline doğru fırlarken yönünü değiştirmedi.

Önde parlayan onun gücü değildi.

Altın disk parmaklarıyla birleşti ve Nesta onu sımsıkı kavradığında bunun ne olduğunu anladı. Beğeni denilen gibi. Güç için güç.

Kelpie, farkında olmadan onu yanına çekti. Nesta'nın nefesi yine kısaldı. Ayakları ve bacakları hançer keskinliğinde nesnelere bölündü ve birkaçını yırtarak açıldı.

Güç onun elindeydi. Ölüm onu diğerinden tuttu.

Sadece saf bir netlikle ne yapması gerektiğini biliyordu. çaresizlik ve terör getirebilir. Neyi riske atması gerektiğini biliyordu. Parmakları elindeki şeyi sıktı.

Kelpie, vardiyasını hissetmiş gibi yavaşladı. Ama yeterince hızlı değil.

Maskeyi yüzüne çarpmasını engelleyemedi.

BÖLÜM

36

Ciğerleri acımayı bıraktı. Vücudu ağrımayı bıraktı.

Havaya ihtiyacı yoktu. Acı hissetmedi.

Maskenin göz deliklerinden belli belirsiz görebiliyordu. Kelpie sıska beyaz bir şeydi - saf nefret ve açlıktan oluşan bir yaratık.

Sanki şok ve korku içindeymiş gibi onu yere bıraktı. Sanki şimdi ne giydiğini görünce tereddüt etti.

Nesta'nın ihtiyacı olan tek şey buydu.

Onları etrafında hissedebiliyordu. Ölü.

Uzun süre çürümüş bedenlerini, bazılarının kemiklerini ve bazılarının korunmuş, eski zırhlarının altında yarı yenmiş bedenlerini hissedin. Silahları yakınlardaydı, çürüyen, hatta uzun süredir çürümüş etlerle beslenmekle daha çok ilgilenen bataklığın yaratıkları tarafından atılmış ve görmezden gelinmişti.

Binlerce ve binlerce beden.

Ama binlercesini aramayacaktı. Henüz değil.

Kanı soğuk bir şarkıydı, Maske onun kaygan bir yankısıydı, yapabileceği her şeyi fısıldıyordu. *Ev* , iç çekiyor gibiydi. *Ev.*

Nesta bunu reddetmedi. Sadece kucakladı, büyüsünün -kendisinden daha soğuk ve eskisi kadar- damarlarına akmasına izin verdi.

Kelpie kendi kendine hakim oldu ve fırlamadan önce ikiz dişlerini gösterdi.

Bileğine iskelet gibi bir el sarılmıştı.

Kelpie döndü, aşağıya baktı. Tıpkı diğer ayak bileğini saran, yaşla çatlamış bir eldivenle kaplı başka bir kemikli el gibi.

Parmaklarından et dökülen bir el siyah saç yelesini kavradı.

Kelpie tekrar ona doğru döndü, kara gözleri fal taşı gibi açıldı.

Suda sürüklenen, Maske'nin gücü içinden buz gibi bir şarkı geçen Nesta, ölüleri çağırdı. Kendi vücudunun yapamadığını yapmak.

Tomas'a, Kazan'a, Hybern Kralı'na karşı savaşmış olsa da, bunların hepsi onun *başına gelmişti* . Hayatta kalmıştı, ama çaresiz ve korkmuştu.

Bugün değil.

Bugün onun başına *gelecekti* .

Kelpie çırpındı, diğer on kişi uzun, kemikli kolların uçlarında uzanırken bir iskelet elinden kurtuldu. Bedenleri onlarla birlikte yükseldi. Yüzerek onların elinden kurtulmaya çalıştı ama arkasında yarı yarıya paslanmış zırhlı bir iskelet belirdi. Kollarını etrafına sardı. Kelpie'nin omzunun üzerinden sadece kemikten oluşan bir yüz görünüyordu, çeneleri açılıp sivri dişleri ortaya çıkarmak için açıldı - o zaman Yüksek Fae değil - onlar kendilerini kelpie'nin beyaz etine gömmeden önce parıldadı.

Çığlık attı ama sesi çıkmıyordu. Tıpkı ölülerin sessiz olması, bulanık dipten kabarması gibi, bazıları yürüyüş düzeninde ve ona doğru yaklaşıyordu.

Nesta, gücün içinden akmasına izin verdi, Maske'nin istediğini yapmasına izin verdi, bir zamanlar buraya gömülen ve kelpie ve onun gibilere sonsuz bir yemek olarak hizmet etme saygısızlığına maruz kalan onurlu ölüleri diriltti.

Kelpie, gözleri şimdi yalvarırcasına ölülere göğüs gerdi. Ama Nesta ona bir gram merhamet göstermeden baktı, hâlâ onun iğrençliğini onun ağzında tadıyordu.

Dişlerinin parladığını görebildiğini biliyordu. Kelpie'nin ölülere onu parçalara ayırmasını söylerken onun soğuk gülümsemesini görebildiğini

biliyordu.

“NESTA!”

Beline kadar siyah suda, o kadar mürekkepliydi ki altında kendi kalçasını göremiyordu, Cassian adını kükredi, Az tepeden süzülerek, tararken, tararken...

Kokusunu suyun kenarında yakalamıştı - kokusu ve idrarı, tanrılar onu cehenneme. Bir şey görmüştü, o kadar korkunç bir şey tarafından saldırıya uğradı ki, kendini ıslattı ve şimdi bu suyun altında gitmişti...

“NESTA!”

Bu karanlıkta nereden başlayacağını bilmiyordu. Çok daha fazla ses çıkarmaya devam ederse, başka şeyler aramaya başlayacaktı, ama onu bulması gerekiyordu, yoksa buruşup ölecekti, o...

“NESTA!”

Azriel yanına suya indi. Hiçbir şey görmüyorum, diye soludu, gözleri Cassian'ın kendisininki kadar çılgın olduğunu biliyordu. "Rys'e ihtiyacımız var..."

"Cevap vermiyor."

Sanki bataklık sesi yuttuğu gibi mesajlarını da yuttu.

Cassian göğsüne doğru yürüdü, elleri körü körüne herhangi bir ipucu, bir beden için boğuşuyordu...

Bu düşünceyle böğürdü ve Oorid bile sesi susturamadı.

Kendini öne attı ve yalnızca Azriel'in zırhının yakasındaki eli onu durdurdu. Az hırladı, " *Bak.* ”

Cassian, Azriel'in daha derindeki suyu gösterdiği yere baktı. Yüzey dalgalanıyordu. Altında altın ışık parlıyordu. Cassian ona doğru sıçradı ama Az onu tekrar durdurdu, Sifonları alev alev yanıyordu.

Sonra mızraklar yüzeyi kırdı.

Sudan yükselen bir orman gibi, mızrak üstüne mızrak ortaya çıktı. Sonra miğferler, su damladı, bazıları paslandı, bazıları yeni dövülmüş gibi parladı. Ve o miğferlerin altında: kafatasları.

"Anne bizi kurtarın," diye fısıldadı Azriel ve ölüler Oorid'in derinliklerinden yükselirken sesini kıstığı huşu değil, katışıksız bir korkuydu.

Onlardan bir satır; bir lejyon. Sadece bazı dik kemikler, asılı çeneler ve görmeyen gözler topluluğu. Açıkta kalan kaburgaların üzerinde sallanan yarı korunmuş, çürüyen et. İnce zırhlarına bakılırsa, onlar savaşçılar, krallar, prensler ve lordlardı.

Dikenli adanın yakınındaki sığlıklarda durarak sudan yükseldiler. Ve o altın ışık önlerindeki yüzeyi kırarken, ölü diz çöktü.

Nesta da sudan çıkarken Cassian'ın kafasından dökülen her kelime, sanki alttan bir direğe kaldırılmış gibi sudan çıktı. Altın bir maske yüzüne oturdu, ilkel ama tüm anlamlarını yitirecek kadar eski olan kıvrımlar ve desenlerle kabartılmıştı.

Giysilerinden sular akmış, saçları örgüsünden sıyrılmış ve elinde kenetlenmişti...

Bir kelpie'nin kafası siyah saçlarından sarkıyordu, yırtık yüzü bir çığlıkta donmuştu. Tıpkı Hybern Kralı'nın kafası elinden sarktığı gibi.

Maskenin gözlerinin arkasında yalnızca gümüş ateş yanıyordu.

"Kutsal tanrılar," diye soludu Azriel. Ölüler hareketsiz duruyordu, bir lejyon saldırmaya hazırlanıyordu. Onun iradesi onların iradesiydi; varlıklarının tek nedeni buyruğu. Hiçbir benlikleri kalmamıştı - yalnızca o, yalnızca Nesta, içlerinden akıyordu.

"Nesta," diye fısıldadı Cassian.

Nesta, kelpie'nin kafasını serbest bıraktı. Ayaklarının dibindeki siyah su hepsini yuttu.

Soğuk güç onlara doğru dalgalandı ve çarptığında, Cassian onu geçip etrafından geçmesine izin verdi, kendini ona teslim etti. Çünkü buna karşı durmak Maske'nin gazabını kışkırtmak olurdu. Ona karşı durmak, Ölümün kendisine karşı durmak olurdu.

Ölümün *kendisi* .

Azriel sarsıldı, bu ilkel gücü yıprattı.

Ama Az sevse de sevmese de ikisi de İliryalıydı. Ve böylece Ölüm'ün güzel yüzünden önce halkının her zaman yaptığı şeyi yaptılar. Eğildiler.

Göğsüne kadar suda, fazla eğilemezlerdi ama yüzleri neredeyse yüzeye değene kadar başlarını eğdiler. Cassian pozisyonu korurken gözlerini kaldırdı ve Maske'nin altın yansımasının su üzerinde dans etmesini izledi. Sonra bu altın değişti.

Nesta'nın Maskeyi soyduğunu görmek için zamanında başını kaldırdı.

Ölü çöktü. Sıçrayışlar ve dalgalanmalar halinde siyah yüzeyin altına düştü ve tamamen yok oldu. Tek bir mızrak kalmadı.

Nesta da düşmüş gibi battı. Cassian onun için atıldı, buzlu su yüzünü ısırdı. Tam aşağı inecekken onu tuttu.

Onu sudan sürünerek gelebilecek her şeye karşı kılıcını çıkarmış olan Az'a geri çekerken neredeyse kemiksizdi. Kıyıya, çimenlere ve ağaca ulaştıklarında, Cassian onun solgun yüzüne baktı, ağzını ve çenesini yırtıp kaşıdı -

Nesta gözlerini kırpıştırdı ve gözleri yine mavi-griydi ve sonra Maskeyi oyuncak bebeği olan bir çocuk gibi göğsüne bastırıyor ve titriyor, titriyor, titriyordu.

Cassian'ın tek yapabildiği kollarını ona dolamak ve titremesi durana ve bilinçsizlik ona unutuşun merhametini sunana kadar onu yakın tutmaktı.

BÖLÜM

37

Kabuslar Divanı'nda Keir ve onun seçkin Karanlık Getiren filosunun bile adım atmaya cesaret edemediği bir yer vardı.

Gece Mahkemesi'nin düşmanları bir kez oraya girdikten sonra dışarı çıkmadılar. Nasılsa hayatta değil.

Vücutlarından geriye kalanların çoğu da gitmedi. Bunlar dairesel odanın ortasındaki kapaktan geçtiler ve aşağıdaki kıvranan canavarların çukuruna girdiler. Pullarına, pençelerine ve acımasız açlığına. Canavarlar sık beslenmezdi; her on yılda bir bir ceset alabilirler ve öğünler arasında kış uykusuna yatarak onu sürdürebilirlerdi.

İki Sonbahar Sarayı erkeğinin siyah taş zeminin ızgarasından akan kanı onları uyandırdı.

Hırıltıları ve tıslamaları, şaklayan kuyrukları ve tırmalayan pençeleri, sandalyelere zincirlenmiş erkekleri konuşmaya teşvik etmiş olmalıydı.

Azriel tek kapının yanındaki duvara yaslandı, Doğrucu elinde kanlar içindeydi. Yanında bir adım olan Cassian ve Az'ın diğer tarafındaki Feyre, Rhys ve Amren iki erkeğe yaklaşırken izlediler.

"Kendinizi açıklamaya daha yatkın mısınız?" dedi Rhys, elleri ceplerine girerek.

Sadece Nesta'nın bu dağın yukarısındaki Rhys'in sarayında, Yüce Lord'un gücüyle korunan bir yatak odasında güven içinde uyuduğu bilgisi, Cassian'ın bu odada kalmasına izin verdi. Siyah kadife bir bezle örtülen Maske, sarayın başka bir odasındaki masanın üzerinde, aynı şekilde korunaklı ve yazılıydı. Nesta kendinden geçtikten sonra Azriel onları bataklıktan kurtarmış ve onları Rhys'in Hewn City'deki evine getirmişti. Cassian, Rhys bir an önce ortadan

kaybolduğunda, Sonbahar Sarayı askerleri için bataklığa gittiğini ve onları buraya getireceğini biliyordu.

Nesta o zamandan beri baygındı.

İki erkek, bireysel mahkemelerden gelen insanların ortak özellikleri paylaşma eğilimindeydiler: Sonbahar Sarayı, çeşitli kırmızı, kahverengi veya altın tonlarındaki saçlara doğru eğildi - bazen yeşil ve çoğunlukla soluk ten. Soldaki erkeğin daha kahverengi olan kumral saçları vardı; sağdakinin saçları bakır gibi parlıyordu. İkisi de yüzleri boş kaldı.

Amren erkeklerin etrafında dönerek, "Bir çeşit büyü altında olmalılar," diye gözlemledi. "Tek amaçları sebepsiz, bağlamsız zarar vermek gibi görünüyor."

"Neden Oorid Bataklığı'ndaki sarayımın üyelerine saldırdın?" Rhys, birçoğunun kanlı kurdelelere yırtılmadan hemen önce duyduğu aynı yumuşak sakinlikle sordu.

Rhys, saldıran askerlerin muhtemelen kaybolan Sonbahar Sarayı askerleri olduğu konusunda hemfikirdi, ancak kendilerinin nasıl Oorid Bataklığı'na düştükleri... Pekala, ortaya çıkarmaya niyetleri buydu. Rhys kafalarına girmeye çalışmış ama sis ve sisten başka bir şey bulamamıştı.

Erkekler sadece Cassian'a, Azriel'e baktılar ve şiddetle karşı karşıya kaldılar.

Feyre duvardan, "Aklını yitirmiş kuduz köpekler gibiler" diye gözlemledi.

Onlar da onlar gibi dövüştüler, dedi Cassian. "Zeka yok - sadece öldürme arzusu."

Rhys kahverengi saçlı olana elini uzattı. Azriel'in canını yakacağını ama öldürmeyeceğini bildiği yerlerden erkek kanaması. Az, bir erkeği kanamasına izin vermeden nerede keseceğini biliyordu. Bunun günlerce nasıl süreceğini biliyordu.

"Briallyn veya Koschei'nin büyüsü altındalarsa," diye sordu Feyre, "onlara bu şekilde zarar vermek doğru mu?"

Soru, aç hayvanların hırlamasıyla odanın içinde yankılandı.

Rhys bir an sonra, Hayır, dedi. öyle değil."

Amren, Feyre'ye, "Akıllarının etrafındaki sis ve Azriel'in bakanlıklarına temel acıların ötesinde bir anlayış göstermeden katlanmaları, en azından şüphelerimizi doğruluyor" dedi.

Feyre biraz soğukkanlılıkla, "Bunu haklı çıkarmak istiyorsan," dedi, "o zaman iyi."

Feyre dahil hepsi bir noktada işkence gördü.

Feyre, Rhys'e döndü. "Helion'u ziyaret etmesini istememiz gerekiyor. Bildiğin için değil," dedi, hâlâ her şeyin farkında olabilecek, hatta kafalarının

içinde sıkışıp kalmış bile olabilecek iki askere bakarak, "büyü üzerlerindeki büyüyü bozmak için."

Evet, dedi Rhys, gözleri suçluluk ve utanç gibi bir şeyle parlayarak. Onunla eşi arasında sessiz bir konuşma geçti ve Cassian, Rhys'in işkenceyi sorduğunu biliyordu - Azriel'in on dakika çalışmış olmasına rağmen Feyre'yi tanık yaptığı için özür diliyordu.

Ama Cassian, Feyre'nin içeri girmeden önce gördüklerinin farkında olduğunu biliyordu. Ve bu on dakikanın, Azriel'in acımasız bir verimlilikle yönetebildiği bir acı senfonisinin açılış hareketleri olduğunun gayet iyi farkındaydı.

Feyre'nin yüzü bir an sonra yumuşadı ve Rhys'e gözlerini parlatacak hafif bir gülümseme sundu. Rhys, "Burada nöbet tutuyorlar. Hemen Helion ile iletişime geçeceğim."

Cassian, "Ya Eris? Ona askerlerini bulduğumuzu ne zaman söyleyeceğiz? Ya da çoğuna ne yaptık?"

Feyre kollarını kavuşturarak, "Nefsi müdafaa yaptınız," dedi. "Bana kalırsa, askerleri kim kontrol ediyorsa, onların ölümlerinin sorumlusu sen değilsin."

Amren ekledi, "Her şeyi doğruladıktan sonra Eris'e söyleyeceğiz. Hâlâ bunun arkasında bir şekilde onun olma ihtimali var."

Feyre başıyla onayladı ama ağzı gerildi. "Bu iki erkeğin kesinlikle onlar için endişelenen aileleri var. Olabildiğince hızlı olmalıyız."

Cassian ayakta bırakmadığı tüm erkeklerin -hepsi de endişeli aileleri olan- düşüncelerini susturdu. Her ölümün bir ağırlığı vardı, dünyaya, zamana bir dalga gönderdi. Bunu unutmak çok kolaydı. Az'a baktı ama kardeşinin yüzü buz gibiydi. Az yaptıklarından pişman olduysa da, bununla ilgili hiçbir ipucu vermedi. Cassian kanatlarını kıstı. "Olabildiğince hızlı olacağız."

Erkekleri odada bıraktılar, kıvranan hayvanlara kan hâlâ süzülüyordu.

Yukarıya doğru yürüdüler, Yontma Şehir'in zindanlarından, sefil yerden çıktılar, ta ki üstündeki güzel sarayın aytaşı sütunları arasında durana kadar. Rhys Maskeli odayı hedef aldı. Kapıyı açtı ve sertçe gitti.

Nesta masada oturmuş, kumaş kaplı Maskeye bakıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Rhys, parmaklarının ucunda gece dönüyordu. Cassian, kardeşinin kapıdaki muhafazaları geçilmez hale getirdiğini biliyordu. Ya da öyle olmalıydılar.

Kapı açıktı, dedi Nesta uyuşuk bir sesle ve sanki birini arıyormuş gibi yüzlerini taradı. Cassian odaya girdi ve gözleri ona takıldı.

Ona buruk bir gülümseme sundu.

“Maske kapıyı senin için mi açtı?” Amren istedi.

Nesta, Cassian'a bakarken bile, "Kendimi buraya çağrılmış buldum," dedi.

Yaraları kontrol ederken fark etti. Zarar görmüş mü *diye* bakıyordu . Sanki ağzı vahşi olan oymuş gibi, pençelerle işaretlenmiş boynu, baldırları ve incikleri yırtılmıştı. Yaraları kanamayı durdurmuştu, şimdiden kabuk bağlamıştı ama—Kazan ona lanet olsun, üzerindeki tek bir çürük görmeye dayanamıyordu.

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordu Feyre, başını eğerek.

Cassian, toplayabildiği kadarıyla onlara her şeyi anlatmıştı. Nesta bir kelpie tarafından saldırıya uğramış, suyun altına sürüklenmiş ve bir şekilde Maske'yi bulmuştu. Kelpie'yi öldürmesi için Oorid'in ölülerini ona çağırdı. Ve muzaffer çıktı.

Amren masadan epeyce uzak durarak, "O Maskeyi ancak çaresiz bir aptal takar," dedi. Nesta ile arasına mesafe koymak ya da Maske'den kaçınmak için mi hiçbir fikri yoktu. "Bunu yüzünüzden ayırabildiğiniz için şanslısınız. Onu giyenlerin çoğu onu asla çıkaramadı. Onu kesmek için kafalarının kesilmesi gerekiyordu. Gücün bedeli bu: dünyayı fethetmek için bir ölüler ordusu kurabilirsiniz ama Maskeden asla kurtulamazsınız.”

"Bırakmasını diledim ve oldu," dedi Nesta, Amren'e soğuk bir küçümsemeyle bakarak.

"Beğenme çağrıları gibi," dedi Rhys. “Diğerleri kendilerini özgür bırakamadı çünkü Maske onların gücünü tanımıyordu. Maske onları sürdü, tam tersi değil. Sadece aynı karanlık kaynaktan yapılmış biri Maske takabilir ve onun tarafından yönetilemez.”

Azriel, "Kraliçe Briallyn kullanabilsin diye," dedi. "Belki de Sonbahar Sarayı askerlerinin Oorid'de bulunmalarının nedeni budur: Henüz buraya ayak basma riskini alamaz ama onun için girecek bir birlik buldu."

Kelimeler odada dalgalandı.

Nesta tekrar Maskeye baktı. "Yok edilmeli."

Amren, "Bu mümkün değil," dedi. “Belki de Kazan Gerçekten yok edilmiş olsaydı, Maske, Yüce Lordlar ve Feyre'nin güçlerini birleştirip bunu yapmalarına yetecek kadar zayıflamış olabilirdi."

"Kazan yok edilmiş olsaydı," dedi Feyre titreyerek, "o zaman hayat sona ermiş olurdu."

"Demek Maske kalıyor," dedi Amren alaycı bir şekilde. "Sadece halledilebilir. Yok edilmedi.”

Nesta, "O zaman onu denize atmalıyız," dedi.

"Yaşayan ölülerin tadı yok mu kızım?" diye sordu Amren.

Nesta, Cassian'ı en kötüsüne hazırlayan bir şekilde gözlerini Amren'e kaydırdı. "Gücünden hayır gelmez."

"Denize atarsak," dedi Azriel, "bir tür kötü yaratık onu bulabilir. Bizimle kilitli tutmak daha güvenli."

"Kapıları açıp büyüleri bozabilse bile mi?" diye sordu.

"Beğenme çağrıları gibi," dedi Feyre şaşkın sessizliğe. "Belki Nesta onu koruyup odayı kilitleyebilir. İçeri al."

Bu büyüleri nasıl yapacağımı bilmiyorum, dedi Nesta. "Amren'le antrenman yaparken en temelinde başarısız oldum, hatırladın mı?"

Feyre'nin başı bir yana eğildi. "Böyle mi düşünüyorsun Nesta? Başarısız olduğun için mi?"

Nesta doğruldu ve Cassian'ın göğsü, tuğla tuğla gözlerinde yükselen duvara dayadı. Gerçekte Nesta bu tek kelimeyle ağzından kaçırmıştı. "Önemli değil," dedi, çenesini kaldırırken eski benliği başını kaldırarak. "Bana büyüleri nasıl yapacağımı söyle, ben de deneyeyim." Son bölümü Amren'e, Rhys'e yönetti.

"Helion geldiğinde," dedi Rhys, sanki Nesta'nın açıkladığını anlamış gibi nazikçe, "Sana göstermesini sağlayacağım. Koruma büyülerini benim bile bilmediğim biliyor."

Sessizlik o kadar gerginleşti ki Cassian sırıttı. "Nesta'nın savaş sırasında Helion'un için için yanan ilerlemelerini savuşturduğu düşünülürse, ona yardım etmeye pek meyilli olmayabilir."

Yardım edecek, dedi Rhys, bakışlarında parıldayan yıldızlarla. "Keşke ona başka bir atış için."

Nesta gözlerini devirdi ve bu hareket o kadar normaldi ki, Cassian'ın gülümsemesi daha gerçekti, şimdi rahatlamıştı.

Kalbini herkesin görmesi için takıyorsun kardeşim , dedi Rhys, Cassian'ın yolunu çevirmeden.

Cassian sadece omuz silkti. Bakımı geçmişti.

Feyre, Nesta'ya, "Madja'yı yaralarına baktırmalıyız," dedi.

"Zaten iyileşiyorlar," dedi Nesta ve Cassian onun ne kadar berbat göründüğüne dair bir fikri olup olmadığını merak etti.

Gerçekten de Amren, "Yüzünü yemeye çalışan bir kedi gibi görünüyorsun" dedi. Kokladı. "Ve bataklık gibi kokuyorsun."

Cassian, Amren'e, Nesta'nın şaşkın bakışlarını kazanarak, "Bir bataklığın içinde sürüklenmek sana bunu yapar," dedi. Ona, "Kelpie seni nasıl tuzağa düşürdü?" diye sordu.

Nesta'nın kaşınan boğazı titredi. “İkiniz de geri gelmeyince... gerginleştim.” Odadaki sessizlik elle tutulur cinstendi. "Seni bulmaya gittim."

Cassian, sadece otuz dakika önce gittiğini söylemeye cesaret edemedi. Otuz dakika ve o böyle bir panik içinde miydi? "Seni bırakmazdık," dedi dikkatle.

"Ayrılmaktan korkmuyordum. İkinizin de ölmesinden korktum."

vurgulamaya devam *etmesi* göğsünü sıkıştırdı. Neyi söylemekten dikkatle kaçındığını biliyordu. Oorid'in onun için tehlikelere atıldığı için yeterince endişelenmişti.

Nesta bakışlarını kaçırdı. “Kelpie göründüğünde suya girmek üzereydim. Bankaya sürünerek benimle konuştu ve sonra beni içeri sürükledi.”

"Seninle konuştu mu?" diye sordu.

"Bildiğim bir dilde değil."

Rhys'in ağzı yana kıvrıldı. "Bana gösterebilir misin?"

Nesta sanki anıları yeniden yaşamak istemiyormuş gibi kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. İkisinin de bakışları boşaldı ve sonra Rhys geri çekildi.

"Şu şey..." Nesta'ya onun hayatta kaldığına dair bariz bir şokla baktı. Rhys, Amren'e döndü. "Bir dinle."

Rhys'in Amren'e gösterdiği gibi gözleri parladı ve hiçbiri konuşmadı.

Amren'in yüzü bile Rhys'in ona gösterdiği her şeye solmuştu ve sonra başını sallıyordu, siyah buklesi sallanıyordu. “Bu, on beş bin yıldır konuşulmayan dilimizin lehçesidir.”

Rhys, "Diğer tüm kelimeleri anlayabildim," dedi.

Feyre tek kaşını kaldırdı. "Kadim Fae'nin dilini mi konuşuyorsun?"

Rhys omuz silkti. “Eğitimim kapsamlıydı.” Boş, zarif bir el salladı. "Tam olarak bu durumlar için."

Azriel, "Kelpi ne dedi?" diye sordu.

Amren, Nesta'ya endişeli bir bakış fırlattı, sonra yanıtladı, "Dedi ki: *Sen benim kurbanım mısın, tatlı et? Ne kadar solgun ve gençsin. Söyle bana, sulara kurban vermeye yeniden mi başlıyorlar?* Ve cevap vermeyince, kelpie, "Seni *hiçbir tanrı kurtaramaz" dedi. Seni alacağım küçük güzel ve akşam yemeğim olmadan önce gelinim olacaksın. ”*

Nesta'nın eli yüzündeki işaretlere gitti, sonra geri çekildi.

Cassian'ın içinden korku geçti - sonra erimiş öfke.

"Eskiden insanlar kelpilere kurban verir miydi?" diye sordu Feyre, burnu tiksinti ve korkuyla kırışarak.

Evet, dedi Amren kaşlarını çatarak. "En eski Faeler ve insanlar, kelpilerin nehir ve göl tanrıları olduğuna inanırlardı, yine de her zaman kurbanların kelpilerin onları avlamasını önlemenin bir yolu olup olmadığını merak

etmişimdir. Onları besleyip mutlu et, ölümleri kontrol et ve çocukları kapmak için sudan çıkmayacaklar." Dişleri parladı. "Bunun hâlâ o eski lehçeyi konuşabilmesi için... Uzun zaman önce Oorid'e çekilmiş olmalı."

Ya da o lehçeyi konuşan ebeveynler tarafından büyütüldüler, diye karşı çıktı Azriel.

Hayır, dedi Amren. "Kelpiler üremez. tecavüz ederler ve eziyet, ama çoğalmazlar. Efsaneye göre, zalim bir tanrı tarafından yapılmışlar ve bu toprakların sularına bırakılmışlar. Öldürdüğün kelpie, kızım, belki de sonunculardan biriydi."

Nesta tekrar Maske'ye baktı.

Rhys, "Sana uçtu. Maske." Bunu kafasında görmüş olmalı.

"Gücüme ulaşmaya çalışıyordum," diye mırıldandı Nesta ve hepsi sustu - gücünden hiç bu kadar açıkça bahsetmemişti. "Bunun yerine yanıtladı."

"Beğenme çağrıları gibi," diye tekrarladı Feyre. "Senin gücün ve Maske'nin gücü birbirine o kadar benziyor ki, birine ulaşmak diğerine ulaşmak demekti."

Amren kuru bir sesle, "Demek güçlerinin kaldığını kabul ediyorsun," dedi.

Nesta onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu zaten biliyordun."

İşler kötüye gitmeden önce Cassian devreye girdi. "Tamam. Bırakın Leydi Ölüm biraz dinlensin."

Bu komik değil, diye tısladı Nesta.

Diğerleri gergin olsa bile Cassian göz kırptı. "Bence akılda kalıcı."

Nesta sırıttı ama bu insani bir ifadeydi ve bunu o gümüş ateşin üzerinden her gün alabilirdi. Su üzerinde yürüyen ve bir ölüler lejyonuna komuta eden varlığın üzerine.

Nesta'nın kabul edip etmeyeceğini merak etti.

Nesta, Hewn City'nin tepesindeki aytaşı sarayında kaldı. Feyre, Rüzgar Evi'nin loş, kırmızı salonlarından daha parlak açıklığın daha iyi olacağını öne sürmüştü. En azından bu gece için.

Nesta, karşı çıkamayacak, Ev'in onun arkadaşı olduğunu ve yaşlı bir dadı gibi şımartılıp telaşlanacağını açıklayamayacak kadar yorgundu.

Görkemli yatak odasını zar zor fark etti - dağın kenarından sarkan, karla kaplı tepeler güneş ışığında parıldıyor, parıldayan beyaz çarşaflar ve yastıklarla yığılmış bir yatak ve... Şey, gördü . ötedeki havaya açık olan batık yüzme havuzuna dikkat edin, su damlanın üzerine çıkıntı yapan dudağın üzerinden dökülüyor ve aşağıdaki sonsuz düşüşe damlıyor.

Buhar şeritleri yüzeyi boyunca kıvrılarak, davetkar ve lavanta kokuluydu ve çarşafları tekrar lekelemeden önce kıyafetlerini çıkarıp içeri girecek kadar aklı vardı. Daha erken uyuduğundan beri zaten değiştirmişlerdi - biliyordu çünkü kalktığında yatakta büyük, çamurlu bir iz bırakmıştı ve şimdi bozulmamıştı.

Nesta, su yaralarına batarken yüzünü buruşturarak banyoya girdi. Zirvelerin ötesinde, güneş beyaz altından sarıya dönerek dünyanın kucağına doğru battı. Mor gökyüzüne karşı hoş, şeftali renginde ışıkla dolu şişman, kabarık bulutlar sürüklendi. Parmakları saçlarına gitti ve ellerini karmakarışık, hala sırılsıklam olan dağınıklığın içinde sürüklerken, gökyüzünün şimdiye kadar gördüğü en güzel gün batımına dönüşmesini izledi. Saçlarından çatırdayarak dökülen bataklık otu ve çamur parçaları, havuzun kenarındaki suyla savrulup gitti.

İçini çeken Nesta, yüzü acıyarak altına girdi ve saç derisini ovaladı. Çıktı, saçları hâlâ gür ve kumluydu ve havuzun yanındaki duvarı taradı - orada. Vücudunu ve saçını yıkamak için olması gereken karışımlardan şişeler.

Burnu nane ve biberiye kokusuyla dolup ellerine bir oyuncak dolusu döktü ve saçlarını ovuşturdu. Baş döndürücü kokunun gerginliğini elinden geldiğince çekmesine izin verdi ve ağır buklelerini köpürttü. Suyun altındaki başka bir smaç, baloncukları durulamasına neden oldu. Dışarı çıktığında tatlı badem kokan sabun kalıbına uzandı.

Nesta her yerini iki kez yıkadı. Ve ancak bitirdiğinde tekrar manzaraya bakmasına izin verdi. Gün batımı zirvedeydi, gökyüzü pembe ve mavi, altın ve mor ile parlıyordu ve Oorid'in karanlığının kalan izlerini temizlemek için onu doldurmasını istedi.

Maske'nin gücü gibi bir şeyi hiç yaşamamıştı. Kelpie en azından gerçek hissetmişti - dehşeti, öfkesi ve çaresizliği insani, sıradan duygulardı. Maskeyi takar takmaz bu duygular yok olmuştu. Daha fazla olmuştu, nefes almak için havaya ihtiyaç duymayan, nefreti, sevgiyi, korkuyu ya da kederi anlamayan bir şey olmuştu.

Bu onu her şeyden çok korkutmuştu. Tam bir hissizlik. Bu kadar uzaklaştırılmak ne kadar iyi hissettirmişti.

Nesta yutkundu. Hiçbirine itiraf etmemişti. Onu odasında bulduklarında, o boşluğu düşünürken Maske'yi düşünüyordu. Hiç kimsenin Maskeyi ölüleri diriltmek için değil, sadece kendi zihinlerinin içinde olmayı bırakmak için takıp takmadığını merak ediyorum.

Farkındaydı, evet. Kelpie'yi, ölmesini istediği için öldürmüştü. Ama tüm ağırlık, yankılanan düşünceler, onu bıçak gibi kesen nefret ve suçluluk ortadan kaybolmuştu.

Ve o kadar baştan çıkarıcı, o kadar özgür ve sevimliydi ki, Maske'nin yok edilmesi gerektiğini biliyordu. Sadece kendini ondan kurtarmak için.

Ama yok edilemezdi. Ve onu kontrol altına alabilecek tek kişi oydu.

Boş ver, aynı nedenle, ona erişimi olan tek kişi o olacaktı. Onun dışında herkes onun cazibesinden ve gücünden güvende olacaktı. En çok yasaklanması gereken kişi.

Kapısı çalındı ve Nesta, "Evet?" demeden önce, havuzun karanlık yüzeyinin altına düştü ve uzun saçlarının göğüslerini kapatmasına izin verdi.

Cassian elinde yemek tepsisiyle içeri girdi ve onu yatakta göremeyince durdu. Gözleri batık havuza kaydı ve neredeyse tepsiyi beyaz halının üzerine düşüreceğine yemin edebilirdi. "Ben sen."

Sözlerini yitirmesi, onu düşüncelerinden ayırmaya, ağzının kenarlarını yukarı kaldırmaya yetti. "Ben mi?"

Islak bir köpek gibi başını salladı. "Yiyecek getirdim. Akşam yemeği isteyeceğini tahmin etmiştim."

"Yemek odası yok mu?"

"Var, ama gevşemen gerekebileceğini düşündüm."

Onu inceledi, herkesle tekrar konuşma, uygun giysiler giyme düşüncesinin canını sıktığını tahmin edecek kadar iyi tanıdığına şaşırdı - sefil. Onu odasında yemek yemeyi ve kendini toparlamayı tercih ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Cassian boğazını temizledi. "Şuraya koyacağım." Çenesini, suyun dağdan aşağı yuvarlandığı küvetin uzak kenarındaki masaya dayadı.

Nesta sert adımlarla masaya doğru yürürken ve tepsiyi bırakırken kendi etrafında döndü.

"Sağ." Yine boğazını temizledi. "Banyonun keyfini çıkar. Ve yemek."

Cassian'ı bu kadar telaşlı görmek, kalbindeki gölgeleri uzaklaştırdı. Maskenin düşünceleri uzak bir gürültüye dönüştü. "İçeri girmek ister misin?"

Derin bir nefes aldı ama yüzünü acıya benzer bir şey kapladı. "Yaralandın."

Nesta ayağa kalktı, üzerinden sular akıyor, saçları göğüslerine yapışıyor ve sivri meme uçlarını altlarında saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. "Sana yaralı gibi mi görünüyorum?"

Vücudunun her yerindeki, yüzündeki kabuklu kesiklere doğru başını salladı. "Evet?"

Burnunu çekti. "Şimdiye kadar hissettiğinden daha kötü görünüyor."

Cassian cevap vermedi, göğsü keskin bir ritimle inip kalkıyordu. Her düzensiz kaldırmada, sanki vücudu kendi vücuduna cevap veriyormuş gibi bacaklarının arasında zonklamaya başladı.

Evet , vücudu der gibiydi. *Bu - o. Maskeyi uzaklaştırmak için hayat; Oorid'in dehşetini uzaklaştırmak için hayat.* Ona dokunma, sıcaklığını ve gücünü hissetme ihtiyacı onu sarstı.

Eğer o banyoya girmezse, o zaman ona gitmek zorunda kalacaktı.

Nesta, batık küvetin basamaklarına doğru ağır ağır yürüdü ve Cassian kaskatı kesildi.

"Bugün öldün sandım" diye fısıldadı.

Nesta merdivenlere ulaştı. "Ben de öyle." Yukarıya doğru adım attı ve karnını ortaya çıkardı. "Ben de senin öldüğünü sanıyordum."

"Mutlu olmalısın."

Gülümsedi, ortaya çıkan her bir parçasıyla bakışlarının düşmesini izledi. Yukarı doğru bir adım daha, onun seksini ona gösterdi. "Beni mutlu etmedi." Odanın zeminine ulaştı.

Nesta'nın beş yüz yıllık irade olduğunu bildiği şeyle, Cassian ona doğru yürürken, vücudundan sular damlıyordu. "Bunu yapmak ister misin?" nefes aldı.

"Evet." Bir adım ötede durdu, ıslak saçları gövdesine döküldü ve onun yüzüne baktı. Gözleri ela yıldızları gibi yanıyordu. Nesta ona saf bir Fae gülümsemesi verdi. "Sadece seks."

Cassian gözlerini kırpıştırdığı için kelimeler bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. "Sağ. Sadece seks." Bunu onun kadar hafif söylememişti. Ve hala ona ulaşmadı.

Bu yüzden, "Seksten başka bir şey olamaz Cassian," dedi.

Çenesi gerildi ve karanlık bir sesle, "O zaman bana ne teklif edersen onu alacağım," demeden önce bir tür iç savaşla boğuşuyor gibiydi. Bedeni hâlâ onunkine değmeden eğildi ve kulağına doğru, "Ve seni nasıl istersen öyle götüreceğim," dedi.

Ayak parmakları taşların üzerinde kıvrılmış, saçları damlıyordu. "Ya *seni* götürmek istersem ?"

Kulağına karşı gülümsedi. "O zaman beni unutulmaya götürmen için sana yalvaracağım."

Eridi ve kanatlarının kıvrılma şeklinden, kalçaları arasındaki ıslaklığın kokusunu alabildiğini biliyordu.

Cassian ıslak saçlarını göğüslerinden nazikçe çekti. Parmağının ucunu meme ucunun etrafında gezdirirken nefesi keskin pantolonlarla geliyordu. Sonra tekrar yaptı.

Kelimeler onu kaçırdı. Hiçbirini hatırlayamıyordu, meme ucunu çevreleyen, tüm vücudu ihtiyaçla zonklayan tek parmağı dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Cassian meme ucunu hafifçe salladı, sert, keskin bir ısırık onu inledi.

Daha fazlası için, hepsi için çaresiz kalan Nesta, “Ne istiyorsan onu yap” dedi.

Akşam yemeğiyle oynayan bir yırtıcı gibi meme ucunu tekrar çevreledi. “Bu kulağa pek heyecan verici gelmiyor, *istediğini yap* .” Meme ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı, bu istek onun yüzüne bakmasına yetecek kadardı. O, erkek kibrinin, fethetmeye hazır bir savaşçının portresiydi ve kadın onu görünce neredeyse doruğa ulaştı. Gözleri karardı. "Bazen bana bakışın çok pis şeyler düşündürüyor, Nesta."

"Yap onları. Hepsini yap."

Acı çekmeden meme ucunu çimdikledi ve kadın dokunuşa doğru eğildi, kendini serbest bırakması için daha fazlası için sessiz bir yalvarıştı. "Sana, seninle yapmak istediğim onca şey için bir gecede vaktimiz yok. Dokunmak ve seni doldurmak istediğim her yer.”

Herhangi bir sürtünme için çaresizce uyluklarını birbirine sürttü. "O zaman elinden geleni yap."

Cassian karanlık bir şekilde güldü ama diğer eli de onun dokunulmamış göğsüne gitti ve daireler çizdi. Açık kahverengi parmaklarının onun solgun teninde oynamasını izledi, sanki vücudunun her santimini haritalamak istiyormuş ve bunu yapmak için dünyanın her yerinde zamanı varmış gibi ona dokunmasını izledi. Belinin altından sertliğini ancak anlayabiliyordu.

"Beni tekrar emmek mi istiyorsun?" kulağına doğru fısıldadı. "Yine boğazına girmemi mi istiyorsun?"

Nesta onaylayan bir inilti çıkardı.

“Günler sonra hala beni tattın mı?”

Cevap veremedi, gerçeği ortaya çıkaramadı.

Parmakları meme uçlarını kenetledi ve tamamen ıslanmasına yetecek kadar acı çekti. "Yaptın mı?"

"Evet. Günlerce seni tattım.” Kelimeler döküldü ve onlarla birlikte netlik ve açlık odağını keskinleştirdi. Onu o muhtaç sersemlikten kopardı. "Elimi bacaklarımın arasına aldığımdan beri her gece ağzımda senin sikini düşündüm."

Homurdandı ve bir elini onun sertliğine karşı kaydırarak sıktı. Başını kaldırdı ve dişlerini göstererek onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Ben de kafanı bacaklarımın arasında düşündüm," dedi kalbi gümbürdeyerek, "ve dilinin bana nasıl girdiğini." Onu tekrar sıktı.

Cassian inledi ve başparmaklarıyla onun fazla hassas meme uçlarını okşadı.

Nesta diğer elini onun göğsüne koydu, onu yatağa doğru destekledi ve o isteyerek gitti, hızı ve yeri onun belirlemesine izin verdi. "Evde istediğin yerde beni becerebileceğine söz vermiştim," dedi, sesi zar zor tanıyabileceği derin, yuvarlanan bir mırıltı ile. Uyluklarının arkası yatağa çarptı ve onu durdurdu, bir eli onları sabitlemek için beline indirdi. "Ama burası Saray değil." Kadın onun çizilmiş, gergin hatlarına gülümserken nefesi etraflarında hışırdadı. " *Yani* bence bu, istediğim yerde sevişeceğimiz anlamına geliyor."

Cassian sırıttı ve belindeki eli çıplak kıçını kavramak için aşağı kaydırdı. Bir yanağını sıktı. "Seni hala evde becerebildiğim sürece."

Onun vahşi gülümsemesiyle karşılaştı. "İyi."

Eli daha güneye, bacaklarının arasına kaydı ve onu arkadan hissetti. Parmakları orada biriken ıslaklığa sürtündü ve yemin ederek elini geri çekip aralarına aldı. Islaklığı iki parmağında parıldıyordu ve gözleri yırtıcı bir niyetle parıldadı, onları ağzına götürüp birer birer yaladı.

Bedeni ağrıyor, boşluğun etrafını sarıyor, onu dolduracak bir şey arıyordu. Onu doldursun diye. Parmaklarını, horozunun uzunluğu boyunca okşadı, hala pantolonunun içinde sıkışıp kaldı. Ve ikinci bir geçiş yaptığında, ağzını onunkinin üzerine eğdi.

Otlayan, alaycı bir öpücüktü.

Alt dudağını ısırdı. Ve sonra onu kendine çekiyor, vücutlarını birbirine eziyordu, şimdi iki eli de onu kendi boyuna bastırırken kıçını tutuyordu. Açık ağızları çarpıştı ve bir araya geldi ve parmakları ipeksi saçlarında boğuşarak, saç derisine sürtünerek, dilinin tadını aldı.

Cassian onları çevirip çevirdi ve sonra o önünde dururken o şilteye yaslandı.

Bacaklarını yatağa dayayıp dizlerinde katlarken ağzını yırttı. Onu şiltenin kenarına çekerken, cinsiyeti onun için teşhir edildi.

Diz çöktü, kanatları üzerinde yükseldi ve dilini sürükleyerek kadının ortasını temizledi.

Nesta onunla aynı anda inledi ve sanki dalga geçmenin ona daha çok işkence edeceğini biliyormuş gibi kıvranmasına izin verdi, ama o dilediği kadar onu dolduracak hiçbir şeye sahip olmamak. Tekrar başlamadan önce, uyluklarının tepesinde oyalanarak, sinir demetini ağzına çekerek, dişleriyle kıstırarak, lezzetli bir yalama daha yaptı.

Yine. Yine.

Onu yiyip bitiriyor, vücudunu dilinin üzerinde bir çikolata parçası gibi eritiyordu.

Dayanamadı ve daha fazla dokunma, daha fazla duygu için çaresizce kendi göğsünü sıktı. Bacaklarının arasından başını kaldırıp göğsünü yoğuran elini

işaret etti. İşaretleyip gülümsedi, dişleri onun kızaran parıltısında bembeyaz parlıyordu. "Önünde diz çöktüğümü görmek hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, kelimeler onun çekirdeğine gümbürdüyordu. Dilini onun içine daldırdı. "Kendin gibi tadıyorsun."

Nesta kendini onun diline daha da bastırarak kavis yaptı, ama Cassian sadece ona güldü ve istediğini reddetti. Kızı tabandan yukarıya yavaş, yavaş bir şekilde yaladı ve o sinir demetine ulaştığında iki parmağını onun içine kaydırdı.

Bir değil iki, çünkü zaten onu beklediğini, onu serbest, kaba ve vahşi istediğini biliyor gibiydi. Yataktan eğildi ve adam parmaklarını tekrar içeri soktu, nefesi düzensiz, "Nasıl istersin?"

Elini tekrar ona pompaladı ve cevabını buruşturdu. "Zor," diye soludu.

"Anneye teşekkür ederim," diye yemin etti ve kadın metal tıkırtılar ve deri fısıltıları duydu ve sonra dili onu tekrar okşadı, o sinir demetini geçerek, midesinden yukarı, göğüslerine kadar, onun üstesinden gelene kadar.

Cassian onu daha da yatağa taşıdı. Bacaklarının onun için açık kalması umurunda değildi, sadece şimdi çıplak olması ve tüm o dalgalanan kas ve altın rengi teninin üzerinde parıldaması umurundaydı.

Kendini onun uyluklarının beşiğine indirdi ve gözleri o kadar genişti ki etraflarındaki beyazları görebiliyordu. Ağzını açtı, ama o kelimeleri duymak istemiyordu, onun söylemek üzere olduğu her şeyi bilmek istemiyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve vahşice öptü, ağızlarını birbirine bastırırken dili dişlerinin üzerinde geziniyordu.

Penisinin geniş ucu girişte dürttü, oradaki kayganlık içinde kaydı ve kendini yönlendirmek için aşağı uzandı.

Cassian'ın vücuduna ilk darbesiyle içinde bir ateş patladı. Nefes nefese ağzına girdi, o rahatlarken alt dudağını ısırdı. Sadece bir santim.

Durdu. O kadar iriydi ki, esnemenin en tatlı acıyla sınırlanabileceği kadar büyüktü - o kadar büyüktü ki, onun hepsine sığıp sığamayacağını merak etti. Titredi, sanki şimdi aynı şeyi merak ediyormuş gibi, kendini zar zor onun içinde tuttu.

Tereddüdü, bakımı, içinde buz gibi bir parça eritti. Ve onu herhangi bir kısıtlamadan kurtardı.

Nesta onun kıçını kavradı, parmak uçlarının altındaki kasları esniyordu ve onu içine çekti.

Sadece bir inç daha. Sadece bir santim daha, çünkü Cassian kollarını yatağa dayadı, kalçaları onun tutuşunu bastırdı. "Sana zarar vereceğim."

"Umurumda değil." Dilini çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Yapıyorum," diye mırıldandı, kadın onu kendine çekmeye çalışırken vücudu gerildi. "Nesta."

Parmakları tekrar içeri girdi, kanı ve kemikleri onun daha fazlası için haykırıyordu, ama o hareket etmeyi reddetti.

"Nesta. Bana bak."

Vücudunun kükremesine karşı savaşarak itaat etti. Gözlerinde sıcaklık parladı ve bundan daha fazlası. "Bana bak," diye nefes aldı Cassian.

Tanrılar onu korudu, ama o yaptı. Bakışlarını ondan alamıyordu. Kendini onun kararmış gözlerinde, güzel yüzünün içine düşerken buldu.

Kalçaları büküldü ve bir santim daha kaydı - sonra neredeyse onun kenarına kadar geri çekildi.

Nefesleri senkronize oldu ve Nesta onun altında hareketsiz kaldı, kalçaları tekrar hareket ederken kızın içine tam bir sakinlik, mutlak bir dolgunluk yayılıyordu ve o bu sefer biraz daha ileri doğru itti.

Cassian her küçük hamlede, her geri çekilmede bakışlarını tuttu. Onu santim santim doldurarak gerdi ve Nesta bu ilk katılım için yavaş gitmekte haklı olduğunu biliyordu.

Geri çekilip ilerleyen Cassian onu doldurdu. Hiçbir şey söylemediler, sadece nefeslerini paylaştılar, birbirlerine bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tekrar dışarı doğru çekti, bu sefer kadının neredeyse tamamen içeri girdiğini bilmesine yetecek kadar uzun bir hareket yaptı. Sikini zar zor onun içindeyken durdu ve yüzünü inceledi. Fetheden bir savaşçı-tanrı. Ona Ölüm Leydisi adını vermişti ve o onun kılıcıydı.

Cassian onu öpmek için eğildi. Ve dili onun ağzına girerken, son bir hamleyle eve girdi.

Nesta kabzaya çarparken inledi ve onun tüm etkisi vurdu, gerdi ve yeterince hızlı nefes alamıyordu. Cassian tekrar geri çekildi ve ona çarparak vücutlarını daha da yatağa itti.

Bu sefer inledi ve bu ses onu mahvediyordu. Bacaklarını sırtına doladı, kanatlarına dikkat etti ve kalçalarını onunkiyle buluşmak için kaldırdı. Daha da derine battı ve kadın tırnaklarını omuzlarına geçirdi.

Tanrılar—hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar dolu, zevkle yanan bir duygu olmamıştı. Hiçbir şey böyle hissettirmemişti, hiçbir şey.

Cassian tempoyu ayarladı, pürüzsüz ve derin ve bir an için Nesta'nın onu vuruş vuruşuna uydurmak için yapabileceği tek şey buydu. Bir an için vücutlarının arasına, horozunun içine daldığı yere baktı, o kadar kalın ve uzundu ki ve onunla parıldadı ki etrafında sıkılaştı, salıverilmesi zaten inşa ediliyordu.

Kadının iç kaslarının onu daha da sıkıştırdığını hissetti ve "Siktir, Nesta" diye hırladı.

Ve onun çözüldüğünü görmekten yeterince hoşlanıyordu ki, tam yerine otururken onu tekrar kenetledi. Yatağa doğru eğildi, parmakları yatağa saplandı. "Siktir," diye tekrarladı.

Yine de yeterli değildi. Yeterince yakın değildi. Cassian'ın kükremesini, adını hatırlayamayacak kadar kaybolmasını istiyordu.

Nesta elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Sadece bir eliyle ve tamamen onun emriyle durdu. Burada bitmesini isteseydi biterdi.

Bu onu yeterince yumuşattı, "Seni daha derinden istiyorum" derken sesindeki titremeyi tam olarak tutamadı.

Cassian, kollarının arasından sürünerek çıkarken gözleri vahşi, nefes nefese kaldı. Karnına döndü ve onun için sırtını kaldırdı, kendini sundu.

Düşük bir ihtiyaç sesi çıkardı. Kalçalarını daha yükseğe kaldırdı, onu yemeğe, ziyafete davet etti.

Tutkusu bozuldu. Bir anda onun üzerindeydi, tek bir hamlede kendini kınına sokarken kalçalarını daha yükseğe kaldırdı. O anda Nesta çığlık attı, dağlarda yankılandığını bildiği bir zevk sesi, onun en derin noktasına çarptığını hissetti.

Cassian ona vurdu, bir eli kalçasından saçlarına gitti, başını arkaya doğru çekerek boğazını açtı. Kendini ona, ona teslim etti ve kontrol eksikliği baş döndürücüydü, o kadar zevkliydi ki buna zar zor dayanabiliyordu. Bu açıyla o kadar derine bastırdı ki, kız yine çığlık atıyor, hıçkırıyor olabilirdi.

Diğer eli bacaklarının arasında sürüklendi, horozu ona çarptı, bir elinde saçlarını dizginler gibi kavradı, diğerinde onun zevki. Kadın tamamen onun insafına kalmıştı ve bunu biliyordu - arzuyla hırlıyordu, eve o kadar sert çarpıyordu ki taşakları ona tokat atıyordu.

İpeksi dokunuş onu patlattı.

Doruğa çarptı, içinden çıktı, iç kasları onu sımsıkı kenetledi.

Cassian kükredi, ses odada yankılandı ve salıverilme onu bulunca tamamen çılgına döndü ve öyle bir güçle kadının içine döküldü ki tohumu kalçalarından aşağı aktı.

Sonra ağırlığı kadının sırtına düştü ve sadece onları desteklemek için uzattığı bir kol onları çökmekten alıkoydu.

Sarılarak, Nesta sadece nefes alabiliyor, nefes alabiliyor, nefes alabiliyordu.

Cassian onun içinde gömülü yatıyordu ve bu o kadar iyi, o kadar doğru hissediyordu ki, onu her zaman bu kadar derinden istiyordu, tohumu sonsuza dek bacaklarından aşağı dökülüyordu.

"Ah, tanrılar," diye fısıldadı, mürekkepli dövmenin üzerinden, kadının omurgasına doğru. "Bu ... idi …"

"Biliyorum," diye soludu. "Biliyorum."

İtiraf edeceği kadardı. Ne kadar itiraf etse de.

Çok iyi. Çok iyi hissettirmişti ve hiçbir şey ve hiç kimse onunla karşılaştırılamazdı.

Sesi titreyerek, "Seni mahvettim," dedi.

Yüzünü battaniyeye gömdü. "Beğendim."

Cassian hareketsiz kaldı, ama uzun, uzun bir çekişte kendini yavaşça ondan çekti. Tohumunu da beraberinde sürükledi ve tohumdan bir başka hışırtı kadının kalçalarından aşağı gıdıkladı, tam olarak çıkarken battaniyeye damladı. Hareket etmedi. Hareket edemedim. Hareket etmek istemedim.

Onun arkasında diz çöktüğünü hissetti, hala yukarıya doğru tuttuğu kıçına, sunduğu manzaraya bakıyordu.

"Bunu görmekten bu kadar zevk almamalıyım," diye homurdandı.

Göğüsleri sıkıştı. Ama nazlı bir şekilde, "Neyi görerek?" diye sordu.

"Sen. İçimde saklı. Senin o güzel seksin."

Kızardı ve vücudunu şilteye indirdi. "Hiç kimse ona güzel demedi."

"Bu. Gördüğüm en güzel şey."

Battaniyeye gülümsedi. "Yalancı."

"Şu anda yalanların ötesindeyim, Nesta."

Sesi o kadar sertti ki omzunun üzerinden baktı. Cassian hâlâ diz çökmüştü ve yüzü... Tamamen harap olmuştu, sanki onu parçalara ayırmış ve mahvolmuş halde bırakmıştı. "Bu ne?" diye sordu, ama o yataktan kalktı ve düşen kıyafetlerine uzandı.

Nesta büküldü, bacakları ve göbeği onun ve kendisinin özünde sırılsıklam oldu, ama pantolonunu giydi, gömleğini ve ceketini ve taşıdığını fark etmediği silahları topladı. Başını kaldırdığında ona buruk bir gülümseme gönderdi. "Sadece seks, değil mi?"

Bir şekilde bir tuzaktı. Ne şekilde olduğunu anlayamadı ama kelimeler tehlikeliydi. Yine de onları kastetmişti. Ya da en azından öyle istemişti. Bunun üzerine Nesta, "Doğru" dedi.

Gözleri parladı ve tekrar sırıtarak kapıya nişan aldı. "Gezdiğin için teşekkürler Nes." Göz kırptı ve gitti.

Kapıya baktı, çıkışını merak etti, o kadar hızlıydı ki tohumu hala içinden sızıyordu.

Ceza mıydı? Zevk almamış mıydı? Bacaklarının arasında onun zevk aldığının kanıtı vardı, ama erkekler zevklerini bulabilir ve yine de bunu iyi görmezler.

Bütün o erkeklere ne yaptığını göstermeye mi çalışıyordu? Onları yatağa yatırıp sonra kovdu mu?

Sadece seks demişti ama en azından bunun biraz… sarılmayla gelebileceğini düşünmüştü. Gururu ona gitmesini emretmeden önce, onun vücudunun onunkine karşı verdiği hissin tadını çıkarmak için birkaç dakika.

Nesta yatakta diz çöktü ve kapıya baktı, sessizlik onun tek cevabıydı.

BÖLÜM

38

"Onu yatağına götürdün, değil mi?"

Emerie'nin fısıldadığı soru, Nesta'nın başını ona doğru kamçılamasına neden oldu, kıvrımını yukarı doğru tutarken mide kasları titredi. Solunda bir ayna görüntüsü olan Emerie, Nesta'nın yüzündeki şoka sırıttı. Emerie'nin diğer tarafındaki Gwyn'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Nesta, yüz hatlarını nötr hale getirdi ve yere kıvrılmadı, sırtını bir kez daha taşa yaslayıncaya kadar karın kaslarını sıkı tuttuğundan emin oldu. "Bunu neden dedin ki?"

"Çünkü sen ve Cassian sabahtan beri ateşli bakışlar atıyorsunuz."

Nesta, Emerie'ye kaşlarını çattı. "Sahip değiliz."

Yüzüğün karşısına, Cassian'ın şimdi en yeni rahibe grubunu - bu sefer iki, Ilana ve Lorelei - ayak pozisyonu ve denge yoluyla yürüttüğü yere bakmamak için bir çabaydı. Aslında Nesta , iki saat önce ders başladığından beri onu iki kez kendine bakarken yakalamıştı, ama o uzun süre göz teması kurmamaya dikkat etmişti.

Gwyn, Cassian'ın Fae'nin sözlerini duymayacağı kadar alçak bir sesle, "Varsın," diye fısıldadı. Nesta gözlerini devirdi.

"Pekâlâ, bundan bahsetmeyeceksen," dedi Emerie aynı sakinlikle, "o zaman en azından bize dün ne olduğunu anlat - neden ders yoktu ve öğleden sonra neredeydin."

Nesta, "Benden bunu gizli tutmam istendi," dedi. Yaraları çoktan iyileşmiş ve yok olmuştu, bu da bunu kolaylaştırıyordu.

"Bunun Trove ile bir ilgisi var," dedi Gwyn, o deniz mavisi gözleri çok fazla fark ederek.

Nesta cevap vermedi ve bu yeterli bir cevaptı. Emerie temelleri biliyordu - Gwyn'e söylendiği kadarıyla- ve kaşlarını çattı. Ama sesini fısıltı kadar yumuşak tuttu. "Yani gerçekten onunla yatmadın mı?"

Nesta, gövdesini dizlerine kadar kaldırarak bir kıvrım daha yaptı. "Bunu söylemedim."

Emerie *hmmm dedi* .

Nesta'nın yanakları kızardı. Emerie ve Gwyn birbirlerine baktılar. Ve "İyi miydi?" diyen Gwyn'di.

Nesta bir kıvrılma daha yaptı ve Cassian halkanın karşısından havladı, "Emerie! Gwyn! O bukleleri ağzını oynattığın kadar yapabiliyorsan, şimdiye kadar işin biterdi."

Emerie ve Gwyn şeytani bir şekilde sırıttı. "Üzgünüm!" diye bağırdılar ve harekete geçtiler.

Cassian'ın bakışları onunkilerle buluştuğunda Nesta kıpırdamadan büyüdü. Aralarındaki boşluk gerginleşti, egzersiz yapan rahibelerin sesleri hiçliğe dönüştü, yukarıda gök masmavi bir bulanıklık, rüzgar yanaklarını uzaktan okşadı...

"Sen de Archeron," diye emretti, Emerie ve Gwyn'in şimdi egzersiz yaptığı yeri göstererek, görünüşe göre gülmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. "On beş tane daha yap." Nesta hepsine kaşlarını çattı ve tekrar buklelerine başladı. *Bu* yüzden onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Cassian'ın dikkati başka bir yere kaydı ama her kıvrım yukarıya doğru çıktığında Nesta, onun yoluna bakma dürtüsünü dizginlediğini buldu. Üç kez sayımı kaybetti. Piç.

Bukleler arasında Gwyn, "Biliyorsun Nesta, konsantre olmakta güçlük çekiyorsan..." dedi.

Ah, lütfen, diye mırıldandı Nesta.

Gwyn nefes nefese bir kahkaha attı. "İçtenlikle söyledim. Dün gece yeni bir Valkyrie tekniği öğrendim. Buna Zihin Durdurma denir."

Nesta, vücudu buklelerin çabasıyla çığlık atarak sormayı başardı, "Ne var?"

"Zihinlerini ve duygularını sabitlemek için kullandılar. Bazıları bunu günde üç veya dört kez yaptı. Ama temelde oturma ve zihninizin sessiz kalmasına izin verme eylemidir. Konsantrasyonunuza yardımcı olabilir."

Emerie kıkırdadı ama Nesta durakladı, Gwyn'in imalarını görmezden geldi. "Böyle bir şey mümkün mü? Zihni eğitmek için mi?"

Gwyn de egzersizini durdurdu. Alaycı gülümsemesi düşünceli bir hal aldı. "İyi evet. Sürekli pratik gerektirir, ancak bu kitapta Merrill için nasıl yaptıkları hakkında özetlediğim bir bölüm var. Derin nefes almayı ve kişinin vücudunun farkına varmayı, ardından bırakmayı öğrenmeyi içeriyordu. Korkuları

karşısında sakin kalmak, zorlu bir savaştan sonra kendilerini sakinleştirmek ve sahip oldukları şeytanlarla savaşmak için kullandılar.”

"İliryalı savaşçılar böyle bir şey yapmazlar," diye mırıldandı Emerie. “Başları öfke ve savaşla dolu. Son savaştan bu yana sadece daha da kötüleşti. Şimdi saflarını yeniden inşa ediyorlar.”

Gwyn, "Valkyrieler, bir rakibin karşısında dikkati dağıtan yüksek duygular buldular," dedi. "Zihinlerini herhangi bir bıçak kadar keskin silahlar olacak şekilde eğittiler. Soğukkanlılıklarını koruyabilmek, savaşın ortasında o sakin yere nasıl ulaşılacağını bilmek onları sarsılmaz rakipler yaptı.”

Nesta'nın kalbi her kelimeyle çarpıyordu. Zihnini susturarak... "Bölümün kopyalarını çıkarması için bir katip bulabilir misin?"

Gwyn sırıttı. "Zaten yaptım."

Cassian havladı, "Siz üçünüz dedikodu yapmak mı yoksa antrenman yapmak mı istiyorsunuz?"

Nesta ona sert bir bakış attı. "Ona bundan bahsetme," diye uyardı onları. "Bu bizim sırrımız." Ve Cassian , soğukkanlı biri haline geldiğinde şaşırmaz *mıydı ?*

Cassian sendeleyerek yürürken Emerie ve Gwyn başlarıyla onayladılar. Nesta'nın vücudundaki her kas, her kan ve kemik parçası alarma geçti. Bu sabah Meclis'e fazla tarafsız bir Rhys tarafından kazanılarak dönmüştü. Cassian ortalıkta görünmüyordu.

Bataklıkta giydikleri hâlâ sırılsıklam olduğundan, kahvaltı yapmak ve yedek derilerini değiştirmek için otuz dakikası vardı. Giydiği çift daha büyüktü - bol değil, sadece biraz daha büyüktü. Çok daha rahat olanlara geçene kadar her zamanki setinin ne kadar dar olduğunu fark etmemişti. Hareketlerinin yaşlı çift tarafından kısıtlandığını fark edene kadar bu ay bacaklarına ve kollarına ne kadar kas yüklediğini fark etmemişti.

Cassian önlerinde ellerini beline koyarak durakladı. “Bugün senin antrenmanından daha ilginç bir şey var mı?”

O biliyordu. O piç, onunla tartıştıklarını biliyordu. Gözlerindeki kıvılcım, yarı sırıtma anlattı ona.

Emerie'nin dudakları gülümsememeye çalışarak titredi. "Hiç de bile."

Gwyn'in dikkati Nesta ve Cassian arasında sekti.

Cassian rahibeye, "Evet?" dedi.

Gwyn masum olamayacak kadar hızlı başını salladı ve çilli yüzünde parlayan terlerle karın kıvrımlarına yeniden başladı. Emerie ona katıldı, ikisi o kadar gayretle çalışıyorlardı ki bu gülünçtü. Nesta, Cassian'a baktı. "Ne?"

Gözleri şeytani bir eğlenceyle dans ediyordu. "Setini bitirdin mi?"

"Evet."

"Ya şınav?"

"Evet."

Adam bir adım daha yaklaştı ve dün gece nasıl yaklaştığını, arkadan ona vururken o ellerin kalçalarını nasıl kavradığını düşünmeden edemedi. Yüzünde bir şey belirmiş olmalı, çünkü alçak bir sesle, "Kesinlikle üretkensin Nes," dedi.

Yutkundu ve yanındaki iki dişinin her kelimeyi yuttuğunu biliyordu. Ama çenesini kaldırdı. "Ne zaman işe yarar bir şey yapacağız? Okçuluğa veya kılıçlara ne zaman başlayacağız?"

"Bir kılıç kullanmaya hazır olduğunu mu sanıyorsun?"

Emerie bir fısıltı sesi çıkardı ama çalışmaya devam etti.

Nesta gülümsemeyi, kızarmayı reddetti ve Cassian'ın bakışlarını kırmadan, "Bunu bana sadece sen söyleyebilirsin," dedi.

Burun delikleri genişledi. "Kalkmak."

Cassian o yatak odasından çıktığından beri iki düzine kez kendi kendine seksin bir hata olduğunu söylemişti. Ama Nesta'nın ona meydan okumasını izlerken, iması cızırdayan bir alev gibi, bunun nedenini ömrü boyunca hatırlayamadı.

Onun sadece seks istemesiyle ilgili bir şey, seksin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi seks olmasıyla ve onu nasıl parçalara ayırdığıyla ilgili bir şey.

Nesta gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Çukurun ortasına doğru başını salladı. "Beni duydun. Bir kılıcı eline almaya hazır olduğunu sanıyorsun, sonra bunu kanıtla."

Arkadaşları dün gece ne yaptıklarının açıkça farkındaydı. Emerie kahkahasını bile gizleyemedi ve Gwyn onlara gizlice bakmaya devam etti.

İki kadına havladı, "Egzersizlerinizi şimdi bitirin ya da iki katı yapın."

Kahkahalarını durdurdular.

Nesta hala ona bakıyordu, ter ve efor onun güzel yüzünü renklendiriyordu. Bir ter damlası şakağından aşağı kaydı ve onu yalamak için eğilmemek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Kılıç öğrenecek miyiz?" diye sordu.

Yüzüğün karşısındaki rafı hedefledi ve onu takip etti. "Tahta pratik kılıçlarla başlayacağız. Çürüyen cesedimin üzerine, acemilerin eline gerçek çeliği mi koyuyorum?"

O kıkırdadı ve o sertleşti. Bir omzunun üzerinden attı, "Kıkırdamadan bıçaklar hakkında konuşamayacak kadar çocuksuysan, o zaman kılıç oyununa hazır değilsin."

Kaşlarını çattı. Ama Cassian, "Bunlar ölüm silahları" dedi. Sadece onunla konuşmasına rağmen, tüm kadınların onu duyabilmesi için sesini yükseltmesine izin verdi. “Sağlıklı bir dozda saygıyla tedavi edilmeleri gerekiyor. İlk yedi yıl gerçek bir kılıca bile dokunmadım.”

"Yedi *yıl* mı?" Gwyn arkalarından talepte bulundu.

Rafa ulaştı ve sırtından aşağı doğru, İliryalı bıçağın neredeyse bir kopyası olan uzun bir bıçak çıkardı. "Sence çocuklar gerçek bir kılıcın etrafında sallanmalı mı?"

"Hayır," diye kekeledi Gwyn. "Sadece demek istedim - yedi yıl boyunca tahta kılıçlarla çalışmamızı mı planlıyorsun?"

"Üçünüz kıkırdamaya devam ederseniz, evet."

Nesta, Gwyn ve Emerie'ye "Sana zorbalık etmesine izin verme" dedi.

Cassian homurdandı. "Benimle kafa kafaya olmak üzere olan bir kadın için tehlikeli sözler."

Gözlerini devirdi ama antrenman kılıcını kabzasına kadar uzattığında tereddüt etti. "Ağır," dedi tüm ağırlığını alırken.

"Gerçek kılıç daha ağırdır."

Nesta, kılıcının kabzasının baktığı omzuna baktı. "Yok canım?"

"Evet." Ellerine başını salladı. “Kabzadan çift elle kavrama. Şaftın çok yakınında boğulmayın.”

Emerie öksürmeye başladı ve Nesta'nın ağzı seğirdi ama tuttu - onunla savaştı. Cassian bile boğazını temizlemeden önce kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Ama Nesta dediğini yaptı.

"Sana gösterdiğim ayaklar," dedi, her bakışın üzerlerinde olduğunun farkındaydı. Nesta'nın yüzünün mezara dönüş şeklinden Cassian onun farkında da. Bu rahibelerin izlediği bu anın bir şekilde çok önemli olduğunu.

✢

Hayati.

Nesta, Cassian'ın bakışlarıyla karşılaştı. Ve ne kadar iyi hissettirdiğiyle ilgili her seks düşüncesi, önünde bıçağı kaldırırken kafasından uçup gitti.

Sonunda bir kilide kayan bir anahtar gibiydi.

Tahta bir kılıçtı ama değildi. Bu, pratiğin bir parçasıydı ve yine de değildi.

Cassian onu sekiz farklı kesim ve bloktan geçirdi. Her birinin bireysel bir hareket olduğunu ve yumruklar gibi birleştirilebileceğini açıklamıştı. En zoru,

kılıcın kabzasıyla yönlendirmeyi ve sadece kollarını değil, tüm vücudunu kullanmayı hatırlamaktı.

"Birini engelle," diye emretti ve kılıcı vücuduna dik bir şekilde kaldırdı ve görünmez bir düşmana karşı yukarı kaldırdı. "Üç dilim." Bıçağı döndürdü, kendine aptal kabzasıyla yönlendirmesini hatırlattı ve bir açıyla aşağı doğru savurdu. "Birini it." Başka bir pivot daha ve ileri atılarak bıçağı hayali bir düşmanın göğüs zırhına sapladı.

Herkes izlemek için durmuştu.

"Üçüncü blok," diye emretti Cassian. Nesta tek elle tutuşa geçti, sol eli göğsüne geldi ve ona tutmasını söyledi. Bu onun kalkan eli olurdu, demişti ve onu yakın tutmayı öğrenmek hayatta kalması için anahtar olurdu. "İki dilim." Kılıcı düz bir çizgide yukarı doğru çekerek düşmanı kasıktan sternuma kadar ayırdı. "İkinci blok." Tek ayağı üzerinde döndü, kılıcı düşmanın göğsünden çekerek görünmez bir darbeyi daha engelledi.

Hareketlerinin hiçbiri onun zarafetine veya gücüne benzemiyordu. Gösterişliydiler ve her birini hatırlaması bir saniyesini aldı. ama kendi kendine bunun otuz dakikadan fazla eğitim alacağını söyledi. Cassian bunu ona yeterince sık hatırlatmıştı.

"İyi." Kollarını çaprazladı. "Birini engelle, üçünü dilimle, ikiyi vur."

Öyle yaptı. Hareketler daha hızlı, daha emin akıyordu. Nefesi her vuruşta vücuduyla senkronize oluyordu.

" *İyi* , Nesta. Yine."

Çamurlu savaş alanını görebiliyor ve hem dost hem de düşmanın çığlıklarını duyabiliyordu. Her hareket, hayatta kalma, zafer için bir savaştı.

"Yine."

Hybern Kralı'nı, Kazan'ı ve Kuzgunları görebiliyordu - kelpie'yi, Tomas'ı ve Archeron'ların yoksulluğuna ve çaresizliğine alayla bakan tüm o insanları, yüzlerinde gülümsemeyle uzaklaşan arkadaşları görebiliyordu.

Kolunda, kanındaki o bina şarkısına ikincil olarak uzak bir ağrı vardı.

Bu iyi hissettirdi. Çok, çok iyi hissettirdi.

Cassian farklı kombinasyonlar çıkardı ve itaat etti, onların içinden akmasına izin verdi.

Nefret ettiği her düşman, onlara karşı güçsüz kaldığı her an yüzeye çıktı. Ve kılıcın her hareketiyle, her nefeste bir düşünce oluştu. Her nefes alışta, her vuruşta ve blokta yankılanıyordu.

Bir daha asla .

Bir daha asla zayıf olmayacaktı.

Bir daha asla birinin insafına kalmayacaktı.

Bir daha asla başarısız olmayacaktı.

Bir daha asla, bir daha asla, bir daha asla.

Cassian'ın sesi durdu ve sonra dünya durdu ve var olan tek şey o'ydu, vahşi gülümsemesi, sanki onun kanında hangi şarkının kükrediğini biliyormuş gibi, kılıcın içindeki bu azgın ateşi yönlendirmek için bir araç olduğunu bir tek o anlamış gibi. .

Diğer dişiler tamamen sessizdi. Tereddütleri ve şokları havada parıldadı.

Nesta, bakışlarını yavaşça Cassian'dan ayırdı ve yüzüğü geçmekte olan Emerie ve Gwyn'e baktı. Onlar gelene kadar Cassian tahta kılıçları hazırlamıştı.

Gözlerinde korku parlamadı. Sanki onlar da Cassian'ın yaptığını görmüş gibi. Sanki onlar da Nesta'nın kafasının içinde bu sözleri duymuşlardı.

Bir daha asla.

BÖLÜM

39

İçindeki ateş durmadı.

Nesta, o ateş, o sıçrayan enerji sayesinde o öğleden sonra kütüphanedeki işini zar zor atlatabildi. Saat altıyı çaldığında Clotho'ya veda etti ve doğruca dış merdiven boşluğuna gitti.

Aşağı ve aşağı, etrafta ve çevresinde ve çevresinde.

Adım adım adım adım.

Durmadı. Duramadım.

Sanki içinde tutulduğunun farkında olmadığı bir kafesten kurtulmuş gibi.

Aşağıya doğru her adımda, kelimeleri duydu. *Bir daha asla.*

Kelpie'den tamamen şans eseri kurtulmuştu. Ama çok korkmuştu. Kazan'ın derinliklerine götürüldüğü zamanki kadar korkmuş, Tomas'la olduğu kadar korkmuştu. En azından Tomas'la savaşmıştı. Kelpie ile, Maske onu bağışlayana kadar neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

Çok korkmaya başlamıştı. Çok uysal ve titrek. Kabul edilemezdi. Kendini geri çekmesine, sinmesine ve içe doğru kıvrılmasına izin vermesi kabul edilemezdi.

Aşağı ve aşağı, etrafta ve çevresinde ve çevresinde.

Adım adım adım adım.

Bir daha asla. Bir daha asla.

Nesta altı bininci basamağa ulaştı ve tırmanmaya başladı.

Ertesi gün sonbahar yağmurlarının ilki geldi ve Cassian rahibelerin antrenmana gelmemelerini yarı yarıya bekliyordu, ama o antrenman çemberine girdiğinde zaten soğuk ve ıslak bekliyorlardı. Hiçbiri kuru kalmak için sihir kullanmaya zahmet etmedi.

Sanki kumu, ekstra çabayı istiyorlarmış gibi.

Grubun ortasında Nesta duruyordu, gözleri çoktan odaklanmıştı.

Cassian'ın kanı ısındı, onun yüzündeki vahşiliği, daha fazlasını öğrenme hevesini görünce arzusunu bastıramadı, daha çok itti.

Dün gece onu aramamış, baştan çıkarma riskine girmektense nehir evinde uyumaya karar vermemişti. Seks o kadar iyiydi - ve eğer bir engele benzer bir şey koymazsa, bunun onu tamamen tüketeceğini biliyordu. *Onu* tamamen tüketecekti.

Nesta, Emerie ve Gwyn bir aradaydı ve bugün üç yeni rahibe vardı.

"Hanımlar," dedi, bir savaş alanında komuta edilecek birlikler gibi bekleyen on bir sırılsıklam dişiyi inceleyerek selam vererek. Roslin kukuletasını çıkarmış, koyu kızıl saçları ve narin yüz hatlarının üzerindeki soluk teni ortaya çıkarmıştı. Gözleri karamel rengindeydi ve sonunda yüzünü ortaya çıkarmaktan korkuyorsa da belli etmiyordu. Cassian, kadronun geri kalanını inceledi ve bu yeniydi. Gwyn İlirya derileri içindeydi. Nesta'nın eskileri, kokularından.

Cassian onları gözleri açık ve hevesli bir şekilde izledi. "Sanırım başka bir öğretmene ihtiyacımız var."

Ertesi sabah, dişiler yeni gelen birinin yanında tereddüt etseler de, Azriel o kadar uzak ve sessiz kaldı ki, onun yanında çabucak rahatladılar. Az, Briallyn'e göz kulak olmak için dışarı çıkmadan önce dersleri sıkıştırmayı seve seve kabul etmişti.

Cassian, Nesta, Emerie ve Gwyn'i eğitmeye devam etti. Yağmur dinmedi ve hepsi sırılsıklam oldu, ama efor soğuğun ısırmasını uzak tuttu.

"Yani bu gerçekten bir erkeği tek hamlede yere serebilir mi?" Gwyn, Cassian'a Nesta'nın önünde dururken sordu. Ellerini esnetmek için kılıçlara ara vermişler, ama boş boş oturmak ve hareketsizlikten vücutlarının kaskatı kesilmesi yerine, onlara bir tutamdan kurtulmak için birkaç teknik göstermişti.

Gwyn'in bugün dikkati dağılmıştı - bir gözü yüzüğün diğer tarafındaydı. Cassian, Gwyn'e varışta küçük bir gülümsemeyle selam veren kardeşini izlediğini varsayabilirdi. Gwyn onu geri vermemişti. Cassian bir aptal için

kendine küfretti. Azriel'in burada rahat edip etmeyeceğini ona sormalıydı. Belki de tüm rahibelere başka bir erkeği, özellikle de Azriel'in o gün Sangravah'ta bulduğu Gwyn'i dahil etmelerini istemeliydi.

Ders boyunca hiçbir şey söylememişti. Sadece arada bir görev bilinciyle suçlamalarına odaklanmış olan Az'a baktı. Cassian yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

Önündeki kadınlara odaklandı. "Doğru noktaya vurursanız, bu hareket herkesi bayıltır." Cassian, Nesta'nın elini tutup boynuna koydu. Parmakları onunkilere karşı çok küçüktü ve dondurucu soğuktu. Parmaklarını konumlandırmadan önce başparmağını elinin arkasında gezdirmiş olabilir. “Bu baskı noktasına gitmek istiyorsun. Yeterince sert vur, onları bir taş gibi düşüreceksin.”

Nesta parmaklarını sıktı ve elini tuttu. Ama onu yakaladığını biliyormuş gibi sırıttı. Soğuyan parmaklarını sıktı. "Bunu düşündüğünü biliyorum."

"Böyle bir şeyi asla yapmam," dedi hafifçe, gözleri dans ederek.

Cassian göz kırptı ve Nesta elini onun boynundan çekti. "Tamam," dedi.

"Kılıçlara dönelim. Kim bana sekiz noktayı tekrar göstermek ister?”

Kıyafetlerini değiştirmelerine rağmen, Nesta ve Gwyn dersleri bittikten bir saat sonra iliklerine kadar soğuk kaldılar. Kütüphanenin nadiren ziyaret edilen bir bölümünde sıcak, rahat bir köşede yer alan Nesta, Gwyn'in kopyaladığı bölümü okurken nane çayını yudumladı ve sıcaklığının vücuduna yayılmasına izin verdi. Arkadaşları gitmeden önce Emerie'ye bir tane vermişti, İliryalı'dan bu gece çalışacağına ve yarın notları karşılaştıracaklarına dair söz almıştı.

"Yani gerçekten bu kadar kolay mı?" diye sordu Nesta, kağıtları yıpranmış kanepe yastığına bırakırken.

Kanepenin diğer ucunda oturan Gwyn, cüppeleri hışırdatarak ayaklarını ateşe doğru uzattı. “Kesinlikle kolay *görünüyor* , ama okuduğum her şeye göre öyle değil.”

"Bu, sadece rahat ve sessiz bir yerde oturmanızı, gözlerinizi kapatmanızı, bol bol nefes almanızı ve zihninizi serbest bırakmanızı söylüyor."

"Size söylüyorum: Temelleri öğrenmek Valkyrie'lerin aylarını aldı ve bu alıştırmalarda ustalaşmak bu egzersizleri günde *birkaç kez yapmayı gerektiriyordu.* Ama deneyelim. Bu bölümün sonunda, bunu ilk kez yapıyorsak,

uykumuz gelebileceğini - hatta bu sırada uyuyakalabileceğimizi - ancak uyku dürtüsüyle savaşmayı öğrenmenin yolun daha ilerisinde olduğunu söylüyor.

"Bugünkü antrenmandan sonra biraz kestirebilirim," diye mırıldandı Nesta ve Gwyn kıkırdayarak onayladı. Nesta, çayını kanepenin önündeki alçak masaya koydu. "Tamam. Hadi deneyelim."

"Adımları ezberledim, bu yüzden bize yol göstereceğim," dedi Gwyn.

Nesta homurdandı. "Tabii ki sen yaptın."

Gwyn şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Bunu öğrenmek benim işim, biliyorsun."

"Bu bilgiyi zaten ezberlemiş olurdun."

"Yeterince adil." Gwyn güldü, kendi çayını bitirdi ve sonra dik oturdu. "Rahat bir oturma pozisyonu alın - uyanık, ama rahat."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Gwyn gösterdi, omurgası sırt yastıklarına değene kadar kayarak, ayakları yerde düz, elleri hafifçe dizlerinin üzerinde durarak gösterdi. Nesta pozisyonu kopyaladı. Gwyn onu inceledi, sonra başını salladı. "Şimdi üç derin nefes alın, burnunuzdan altıya kadar sayarak alın, ağzınızdan altıya kadar sayarak verin. Üçüncü nefesi bitirdikten sonra gözlerinizi kapatın ve nefes almaya devam edin."

Nesta itaat etti. Bu kadar uzun süre nefes alıp vermek, beklediğinden daha fazla konsantrasyon ve çaba gerektiriyordu. Nefesi kulaklarına fazla gürültülü geliyordu; her nefes Gwyn'inkiyle uyumsuz görünüyordu. İki mi yoksa üç mü nefes aldı? Yoksa dört mü?

"Bunu fazla düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı Gwyn. "Gözlerini kapat ve nefes almaya devam et. Beş nefes al."

Nesta yaptı. Dikkatini görsel olarak dağıtacak hiçbir şey olmadığı için nefesini takip etmenin daha kolay olacağını düşündü.

değildi. Her nasılsa, aklı sadece uzaklaşmak istedi. Kendi kendine sayıma odaklanmasını, her nefesin zamanlamasını ve kaç tane aldığının bir çetelesini tutmasını söyledi ama yine de kendini koltuk minderlerini, serinletici çayını, hala nemli olan saçını düşünürken buldu ...

Kaç nefes olmuştu? Sanırım aklımı kaybediyorum, diye mırıldandı Nesta.

Gwyn onu susturdu. "Şimdi nefesinizi sabit tutun ve etrafınızdaki seslere odaklanın. Onları tanıyın, sonra solup gitmelerine izin verin."

Nesta yaptı. Sol tarafında, ayakları karıştıran ve fısıldayan cüppeleri seçebiliyordu. Yığınların arasında kim yürüyordu? Hangi kitaptı onlar?

Odak. Sesler gitsin. Birisi yakınlarda yürüyordu. İşaretledi ve bir nefes vererek düşünceyi uçup gitti. Sağında, Gwyn'in nefesi sabit kaldı.

Gwyn muhtemelen bu konuda iyiydi. Gwyn her şeyde iyiydi, aslında. Yine de onu rahatsız etmedi. Sebebi ne olursa olsun Nesta, dinleyen herkese arkadaşı hakkında gevezelik etmek istedi.

Onun arkadaşı. Gwyn böyleydi. Olmuştu-

Odak. Bırak. Nesta, Gwyn'in nefes alışını fark etti, bu düşünceyi serbest bıraktı ve bir sonraki sese geçti. Sonra bir sonraki.

"Şimdi vücudunu incele," dedi Gwyn yumuşak bir sesle. “Baştan başlayarak, yavaşça ayak parmaklarınıza kadar inerek nasıl hissettiğinizi değerlendirin. Ağrıyan noktalar varsa—”

"O kılıç dersinden sonra her şey ağrıyor," diye tısladı Nesta.

Gwyn bir kahkaha daha attı. "İçtenlikle söyledim. Ağrıyan noktalar varsa, iyi hissettiren noktalar varsa not edin…” Kağıtlar hışırdadı. “Ah, ve talimatlar ayrıca işiniz bittiğinde nasıl hissettiğinizi değerlendirmeniz gerektiğini *söylüyor .* Üzerinde durmayın, sadece kabul edin.”

Nesta özellikle son parçanın sesini beğenmedi ama itaat etti. Boynundaki sertlikten sol ayağındaki ağrıya kadar vücudunun her yeri ağrıyordu. Kendisinden ne kadar çok parçanın var olduğunu fark etmemişti, hepsi sürekli olarak acılarını ya da durumlarını dile getiriyordu. Kafasında ne kadar gürültü çıkardı. Ama o bunların her birini kabul etti. Bırakın uzaklaşsınlar.

Ancak duygularını değerlendirirken… Nasıl hissediyordu? Şu anda, henüz yorgun… Gwyn ile burada olmaktan memnun. gülüyor. Bunu yapmak. Daha derine inerse…

“Şimdi odaklanmış nefes üzerinde çalışacağız. Burundan içeri, ağızdan dışarı. On tane yap, sonra baştan başla. Bir düşünce ortaya çıkarsa, kabul edin ve sonra onu yoluna gönderin. Kendine söyle, *ben sörfün çarptığı kayayım* . Düşünceleriniz sörf. Bırakın üzerinize çöksünler."

Yeterince kolay.

değildi. Nesta ilk birkaç seferde on nefes saydı, hiçbir düşünce onu rahatsız etmedi. Ama bir sonraki sete başladığında…

Elain, Nesta'yı burada bir arkadaşıyla görse ne düşünürdü? Düşünce birdenbire ortaya çıktı. Sanki zihnini açar gibi, ona doğru koştu. Elain memnun olacak mıydı yoksa Gwyn'i Nesta'nın gerçek benliği konusunda uyarma ihtiyacı mı duyacaktı?

Beşinci nefesteydi. Hayır, altı. Bekle, belki sadece üç olmuştu.

"Sayıyı kaybedersen baştan başla," dedi Gwyn, Nesta'nın düzenli nefes alışını duymuş gibi.

Nesta bunu Elain'e değil, nefeslere odaklanarak yaptı. *Kız kardeşim hakkındaki bu düşünceyi kabul ediyorum ve gitmesine izin veriyorum* .

Kız kardeşi tekrar göründüğünde yedinci nefesindeydi. *Yine de bir şekilde tek düşündüğün travmamın* sana *yaptığı* şey *.*

Elain haklı mıydı? Feyre de bundan suçlu olduğunu kabul etmişti ama— Feyre, Elain'i Nesta kadar tanımamıştı. Ya da daha önce böyle değildi. Elain, Feyre'yi seçmeden önce.

Amren, Feyre'yi seçmeden önce.

Önceki-

Bu düşünceleri kabul ediyorum ve gitmelerine izin veriyorum .

Nesta sekizinci kez nefes aldı. *Nefesime odaklanıyorum. Bu düşünceler var ve onların beni geçmesine izin veriyorum.*

Nesta bir nefes daha aldı. Zihnini sadece nefesini düşünmeye zorladı.

"Bir sonraki onluk setini bitirdiğinde," dedi Gwyn, yakın ve uzak bir sesle, "nefeslerini saymayı bırak ve bırak zihninin istediğini yapmasına izin ver. Bunu birkaç kalp atışı için yapacağız, sonra duracağız. Amaç, bunun daha uzun dönemlerine kadar çalışmak."

Nesta, kalan on nefesin her birini saydı. O duraklama anını yaklaşan bir dalga gibi hissetmek. Onuncu nefesi bitirdi.

İstediğin gibi yap, akıl . Git o karanlık, korkunç yerlere sürüklen.

Yine de olmadı. Aklı oyalandı. Dolaşmadı. Sadece… orada oturdu. memnun. Dayanma. Ayaklarının dibine kıvrılmış bir kedi gibi.

Durduruldu.

Gwyn, "Batmaya başla" diye fısıldamadan önce sadece birkaç dakika geçti. vücuduna geri dön. Çevremizdeki sesleri işaretleyin. Parmaklarınızda, ayak parmaklarınızda hissi işaretleyin."

Garip - vücudunu aniden bulmak çok garip… sakinleşti. Mesafe. Sanki bir şekilde gerçekten geri adım atabilmiş gibi. Bırak dinlensin. Ve aklı…

"Gözlerini aç," diye nefes aldı Gwyn.

Nesta yaptı. Ve hayatında ilk kez, tamamen kendi derisine yerleştiğini hissetti.

BÖLÜM

40

Yağmur iki gün boyunca yağmaya devam etti, onunla birlikte sıcaklıklar da düştü. Yapraklar Velaris'in etrafına dağılmıştı ve Sidra şimdi gümüş bir yılandı, bazen sürüklenen sisler tarafından gizleniyordu. Dişiler başarısız olmadan her lanet gün ortaya çıktı.

Ama Velaris'in batı eteklerindeki küçük demirci dükkânının kapısını çalarken yanında yalnızca Nesta duruyordu.

Gri taşlı, sazdan çatılı dükkân, patronluk yaptığı beş yüzyıl boyunca değişmemişti - İlirya'ya ait olmayan tüm silahlarını oradan satın almıştı. Onu İliryalı bir demirciye götürürdü ama çoğunlukla geri kalmış, dükkânlarının yakınında kadın istemeyen batıl inançlı erkeklerdi. Onlara kapıyı açan kırmızı tenli Yüksek Fae erkeği, huysuz olsa da yetenekli ve nazikti.

Erkek, isli ellerini lekeli deri önlüğüne silerek, "General," dedi. Kapıyı daha geniş açtı, soğuk yağmurda onları karşılamak için lezzetli bir ısı fışkırdı. Demircinin kara gözleri Nesta'nın üzerinde gezindi, sırılsıklam olmuş saçlarını ve derilerini, kötü havaya rağmen yüz hatlarının sakin yoğunluğunu fark etti.

Yüzünde, vücudunun her çizgisinde aynı bakış vardı. bu sabah antrenman yaparken Ve Cassian öğle yemeği saatinde burada kendisine katılma davetini verdiğinde. Bütün kadınları davet etmişti ama Emerie Windhaven'a dönmek zorundaydı ve rahibeler dağdan ayrılmak istemiyordu. Bu yüzden, doğu tarafında görünen şehir ve batıda denize doğru uzanan geniş, düz ovalar ile küçük köye onunla birlikte yalnızca Nesta gelmişti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cassian, Nesta'yı sırtının küçük kısmına götürerek öne doğru dürttü ve erkeğe sırıttı. "Leydi Nesta'nın bir bıçağın nasıl yapıldığını öğrenmesini istiyorum. Gerçek bir tane almadan önce."

Demirci onu tekrar inceledi. “Korkarım bir çırağa ihtiyacım yok.”

"Sadece hızlı bir gösteri," dedi Cassian, demircinin geniş omzunun üzerinden arkasındaki atölyeye bakan Nesta'ya bakarken gülümsemesini yerinde tutarak. Demirci derin bir şekilde kaşlarını çattı, bu yüzden Cassian ekledi, "Sürece ne kadar çok iş ve becerinin girdiğini öğrenmesini istiyorum. Ona bıçağın sadece bir öldürme aracı olmadığını, aynı zamanda bir sanat eseri olduğunu göstermek için.” Dalkavukluk her zaman yolu düzeltmeye yardımcı olmuştur. Rhys ona bunu öğretmişti.

Nesta'nın bakışları demircinin yüzüne kaydı ve bir an birbirlerine baktılar. Sonra Nesta, “Bana ne gösterebilirsen, boş zamanın ne olursa olsun çok makbule geçer” dedi.

Cassian, onun kibar sözlerine şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Saygının ipucu.

Demirci onlara el sallarken, bu işe yaramış gibi görünüyordu.

Siyah saçlı erkek, cevherin kalitesinden kanıtlamaya kadar bir bıçağın dövülmesinin çeşitli aşamalarını anlatırken Nesta dinledi. Cassian, kendisi pek az şey söylediği için onun yanında durarak kendi sorularını sordu. Konuştuğu birkaç seferden biri, demirhane odasının kükreyen yangınlarından atölyenin daha sessiz, daha serin karanlığına taşınmayı istemek olmuştu. Ancak demirci daha süslü bıçaklar için tasarım sürecini gözden geçirmeyi bitirirken Nesta, "Bunu deneyebilir miyim?" diye sordu. saat Demircinin tereddüt etmesi üzerine Nesta öne çıktı, gözleri demirhanenin böğürmeleriyle dolu, arkalarındaki kapı aralığındaydı. "Bıçakları çekiçlemek, yani. Eğer yedek varsa." Cassian'a baktı. "Tazminat alacaksın tabii."

Cassian başını salladı. "Hasar görürlerse bıçakların parasını biz öderiz."

Demirci, içindeki cevheri deniyormuş gibi Nesta'ya tekrar baktı ve sonra başını salladı. "Elimde deneyebileceğin birkaç tane var."

Onları tekrar sıcağa, aleve ve ışığa yönlendirdi ve Cassian, Nesta'nın mükemmel, kontrollü bir ritimle nefes alıp verdiğine yemin edebilirdi. Bununla birlikte, bakışlarını yalnızca demircide tuttu, yarı yapılmış bir kılıcı alıp örsün üzerine koyarken. Güzel ama sıradan. Demirci, sıradan, günlük bir kılıç, dedi. Hızlı ve kusursuz bir gösteriden sonra çekici ona verdi. Demirci, "Ayaklarını öyle sıkı tut," dedi ve Nesta, çekici bir omzunun üzerinden kaldırıp aşağı savurana kadar onun talimatlarını izledi.

Bir gümbürtü sesi duyuldu ve kılıç şıngırdadı. Beceriksiz bir ramak kala. Nesta dişlerini gıcırdattı. "Göründüğü kadar kolay değil."

Demirci kılıcı işaret etti. "Tekrar deneyin. Buna alışmak biraz zaman alıyor.” Cassian, erkeğin bu kadar… nazik konuştuğunu hiç duymamıştı.

Normalde konuşmaları hızlı ve özdü, formalitelerden ya da kişisel bilgilerden uzaktı.

Nesta kılıcı tekrar vurdu. Bu sefer daha iyi bir vuruş ama yine de üzücü bir darbe. Kömürler arkalarındaki demir ocağında fırladı ve Nesta irkildi. Cassian nedenini soramadan dişlerini tekrar gıcırdattı ve kılıcı üçüncü kez vurdu. Dördüncü. Beşinci.

Demirci bir hançer çıkardığında, hançeri çoktan kavramıştı. Hatta hafifçe gülümsüyordu. "Hançerler farklı bir teknik gerektirir," diye açıkladı demirci tekrar göstererek. Sıradan bir bıçak için çok fazla çalışma, beceri ve özveri. Cassian başını salladı. Silahlarına giren işçiliği ve emeği takdir etmeyi en son ne zaman bırakmıştı?

Hançeri döverken Nesta'nın alnında boncuk boncuk ter, darbeler ve vücut şimdi daha emin. Gurur göğsünden geçti. Hybern'le savaş sırasında dövülen o kadın işte buradaydı. Ama farklı—daha odaklı. Daha güçlü.

Demirci büyük bir kılıç çıkardığında Cassian sadece yarım dinliyordu.

Ama Nesta tek bir yumuşak hareketle üzerine düştüğünde dikkatini çekti, çekiç net ve doğru bir şekilde vurdu.

Grev üstüne grev ve Cassian, antrenmana getirdiği aynı yoğunlukla kendini serbest bırakırken dünyanın durduğuna yemin edebilirdi.

Demirci ona gülümsedi. Cassian, erkeğin bunu yaptığını ilk kez görmüştü.

Nesta'nın kolu yukarıya doğru kıvrıldı, çekiç onun sıkılı parmakları arasındaydı. Bu bir danstı, her hareketi bıçağın üzerindeki çekicin çınlayan yankısına göre ayarlandı. Kılıcı, kendisinden başka kimsenin duyamayacağı bir müzikle dövdü.

Cassian onun devam etmesine izin verdi, sazdan çatıyı uzaktan bir karşı vuruşla hışırdatan rüzgar ve sıcaktan ve gölgelerden ne çıkacağını merak

etmeye başladı.

Kılıç oynamayı öğrenmek kolay bir iş değildi - tekrarlama, kas hafızası ve sabır gerektiriyordu - ama Nesta, Emerie ve Gwyn oyundu.

Hayır, Cassian, ertesi gün devam eden buz gibi yağmurda kılıçlarını bırakmalarını izlerken fark etti. Oyundan daha fazlasıydılar: Yeni keşfedilen, sabit bir odaklanma ile eğitim aldılar. Kılıcını rafa kaldıran ve bir keten bezi alan Nesta'dan başkası değil. Ellerini sarmaya başladı, bunu yaparken boynunu yuvarladı.

Dün öğleden sonraki nalbant dersinden sonra hiç konuşmamışlardı, ancak Rüzgâr Evi'ne döndüğünde ona sessizce teşekkür etmişti. Yüzünde yine o yoğunluk vardı, gözleri uzaktı - sanki görünmez bir hedefe odaklanmış gibi. Yani dün gece onu aramamıştı, hatta gerçi her parçası bunu yapmak için çığlık atmıştı. Ama ona zaman verecekti. Hazır olduğunda başlamasına izin verin. Onu tekrar isteseydi.

Cassian bu düşünceyi durdurdu. Buzlu yağmurun arzusunu, korkusunu soğutmasına izin verdi.

Sessizce Nesta, kalın battaniyelere sarılmış düşmüş bir ağaç gövdesi olan yumruk bloğuna yaklaştı. Sanki bir rakiple karşılaşıyormuş gibi yaklaştı.

Önünde durduğunda omzunun üzerinden Cassian'a baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Onayladı. "Son on beş dakikayı dövüşmek için kullanmak istiyorsan, devam et."

İhtiyacı olan tek şey buydu ve Nesta dövüş pozisyonunu alıp

yumruklamaya başladığında daha fazlasını söyleyemeyecek kadar memnundu.

Parmak boğumlarının dolgulu ahşaba ilk darbesi acıdı. Ama vurması gereken yere vurdu ve baş parmağı kalmayı öğrendiği yerde kaldı ve kolunu geri çektiğinde acı bir şarkıya dönüştü. *Tahtadan* tatmin edici bir ses çıkararak bir yumruk daha attı .

iyi hissettirdi . Çıkarmak için, bu şekilde kanalize etmek.

Nefesi bıçak gibi keskindi ama önce sol kancayı, ardından sağ yumruğunu iki darbeyle fırlattı.

Yağmuru hissetmiyordu, soğuğu hissetmiyordu.

Her yumruk korkusunu, öfkesini, nefretini vücudundan çıkarıp o ormana taşıyordu.

Üç gün boyunca kanında ateş vardı. Üç gün boyunca kılıçlar, merdivenler ve dövüşün hayalini kurmuştu. Onu durduramadı. Yatağa o kadar yorgun düşmüştü ki, bilincini kaybetmeden önce okuma fırsatı bile bulamamıştı. Cassian'la kesinlikle seks yapılmamıştı. Yemek masasının üzerinde için için yanan bir bakış bile yok.

Azriel'in varlığı yardımcı oldu. Şimdi en yeni acemileri eğitti, sessiz ve nazik ama tereddütsüz ve daha iyisini bilmese, rahibelerden en az ikisinin - Roslin ve Ilana- onun yanından her geçtiğinde iç çektiğine yemin edebilirdi.

Küçük, korkunç bir yanı, Cassian için iç çekmedikleri için memnundu. Bu düşünceyi de içinden attı. O acınası, bencil düşünce.

Tıpkı hepsinin acınası, bencil ve nefret dolu olması gibi.

Bir-iki, iki-bir-bir; yumrukladı ve yumrukladı, kendini tahtaya attı.

Cassian'ın yanında tanıdık bir erkek sesi, "Kazan yanında," dedi ve eğitim alanına giden kemerli yolda Lucien'i bulmak için döndü. Rahibelerin geri kalanı ve Azriel on dakika önce ayrılmışlardı. Nesta fark etmemişti bile. "Feyre antrenman yaptığını söyledi ama ben onun antrenman yaptığını... pekala, *antrenman yaptığını fark etmemiştim* ."

Cassian merhaba anlamında başını salladı ve gözlerini Nesta'nın son yirmi beş dakikadır yaptığı gibi tekrar tekrar dolgulu ahşabı yumrukladığı yerde tuttu. Cassian'ın çok iyi bildiği bir yere gitmişti - düşünce ve bedenin bir olduğu, dünyanın solup yok olduğu bir yere. Kendi derinliklerinden bir şeyler çıkarmak. “Tırnaklarını törpülediğini mi düşündün?”

Lucien'in mekanik gözü tıkladı. Nesta, tahta kirişe muhteşem bir sol kanca atarken yüzü gerildi. Çarpmanın etkisiyle titredi. "Uyanılmaması gereken şeyler var mı acaba?" diye mırıldandı.

Cassian ona bir bakış attı. "Kendi işine bak, ateş etme."

Lucien az önce Nesta'nın saldırısını izledi, altın rengi teni biraz solgundu.

"Neden buradasın?" diye sordu Cassian, keskinliğe engel olamayarak. "Elain nerede?"

“Eşimi görmek için her zaman bu şehirde değilim.” Son iki kelime rahatsızlıkla döküldü. "Ve buraya geldim çünkü Feyre Yapayım. Onunla ve Rhys'le görüşmeden önce birkaç saat öldürmem gerekiyor. Nesta'yı iş başında görmekten hoşlanabileceğimi düşündü."

Cassian dişlerinin arasından, Karnaval cazibesi değil, dedi.

"Eğlence için değil." Lucien'in kızıl saçları yağmurlu günün loşluğunda parıldıyordu. "Bence Feyre, onu bir süredir görmemiş birinden bir ilerleme değerlendirmesi istedi."

"Ve?" Cassian biraz dışarı çıktı.

Lucien ona somurtkan bir bakış attı. "Ben senin düşmanın değilim, biliyorsun. Agresif kaba davranışı bırakabilirsin. ”

Cassian ona gözleriyle karşılaşmayan bir sırıtış verdi. "Onun bir oyun olduğunu kim söylüyor?"

Lucien uzun bir iç çekti. "Pekala o zaman."

Nesta bir dizi yumruk daha attı ve Cassian onu nakavt darbesine götüreceğini biliyordu. İki sol darbe ve bir sağ kanca ahşaba o kadar sert çarptı ki parçalandı.

Sonra durdu, yumruğunu tahtaya bastırdı.

Soluk soluğu soğuk yağmurda ağzından fırladı.

Yavaşça doğruldu, yumruğunu indirdi, dönerken dişlerinin arasından buhar çıktı. Gözlerinde bir gümüş ateş parıltısı yakaladı, sonra yok oldu. Lucien hareketsiz kalmıştı.

Nesta iki erkeğe doğru yürüdü. Kemere yaklaşırken Lucien'in bakışlarıyla karşılaştı ve Ev'e devam etmeden önce hiçbir şey söylemedi. Sanki kelimeler onun ötesindeydi.

Ancak ayak sesleri kaybolunca Lucien, "Anne hepinizi bağışla," dedi.

Cassian çoktan tahta kirişe doğru yürüyordu.

Küçük bir çarpma diski merkezinde, dolgunun içinden ahşabın kendisine kadar uzanıyordu. Parladı. Cassian titreyen parmaklarını ona kaldırdı.

Yanık izine kadar, hala kor gibi parlıyor.

Tüm ahşap blok içeriden yanıyordu. Avucuna dokundu. Ağaç buz gibi soğuktu.

Blok bir kül yığınına dönüştü.

Cassian afallamış bir sessizlik içinde baktı, dumanı tüten odun yağmurda tıslıyordu.

Lucien yanına geldi. Sadece tekrar ciddi bir sesle, "Anne hepinizi bağışla" dedi.

BÖLÜM

41

Gün Mahkemesinin Yüksek Lordu Helion, ertesi öğleden sonra uçan bir at üzerinde Hewn Şehri'ne geldi.

Rhys, Cassian'a, altın ateşten yeleleri olan dört kar beyazı atın yönettiği altın bir arabayla karanlık şehre girmek istediğini söylemişti, ama Rhys arabayı ve atları yasaklamıştı ve Helion'a galip gelebileceğini ya da hiç gelme.

Bu yüzden pegasus. Helion'un uzlaşma fikri.

Cassian, Helion'un ender bulunan pegasusları hakkındaki söylentileri duymuştu. Efsane, değerli aygırının çok yükseğe uçtuğunu, güneşin onu siyaha çevirdiğini iddia ediyordu, ama şimdi canavarı görüyordu... Pekala, Cassian'ın kanatları olmasaydı kıskanabilirdi.

Kanatlı atlar nadirdi - o kadar nadirdi ki Helion'un yedi çift uçan atının geriye kalan tek kişi olduğu söylenirdi. Lore, bir zamanlar kayıtlı tarihten önce çok daha fazlasının olduğunu ve çoğunun, sanki gökyüzü tarafından yutulmuş gibi ortadan kaybolduğunu iddia etti. Nüfusları son bin yılda hiç kimsenin açıklayamadığı nedenlerle daha da azalmıştı.

Bu, üç kişiyi katleden Amarantha'nın yardımı olmamıştı. Kitaplıklarının çoğunu yakmanın yanı sıra bir düzine Helion pegasusu. Geride kalan yedi pegasus çifti, Amarantha'nın dostları Helion'un sarayının en yüksek kulesindeki kalemlerine ulaşmadan önce serbest bırakılmaları sayesinde hayatta kaldılar.

Helion'un en sevilen çifti - bu siyah aygır, Meallan ve eşi - üç yüz yıldır yavru vermemişti ve o son tay, hiçbir şifacının iyileştiremeyeceği bir hastalığa yenik düşmeden önce sütten kesilmeyi başaramamıştı.

Efsaneye göre, pegasuslar Hapishanenin oturduğu adadan gelmişti - bir zamanlar yosun ve sise yol açan güzel çayırlarda beslenmişlerdi. Belki de bu

düşüşün bir parçasıydı: anavatanları yok olmuştu ve onları ayakta tutan şey artık yoktu.

Cassian, Meallan'ın dağa açılan yüksek kapıların önünde avlunun siyah taşlarına inişini, aygırın yelesinin simsiyah kanatlarıyla rüzgarda uçuşmasını hayranlıkla izledi. Peri krallıklarında Cassian'dan her türlü harikayı çağırabilecek çok az şey kalmıştı, ama o muhteşem aygır, gururlu, kibirli ve sadece yarı evcil, göğsünden nefesini kesti.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Rhys, yüzünde de benzer bir hayranlık parlıyordu.

Feyre sevinçle gülümsedi ve Cassian bu bakıştan onun bu canavarı ve muhtemelen onun büyüleyici efendisini de resmedeceğini biliyordu. Aygır yere pençe atıp homurdanırken Azriel de huşu içinde gözlerini kırpıştırdı ve Helion atından inmeden önce pegasusun kalın, kaslı boynunu okşadı.

"Hoş bulduk," dedi Rhys, uzun adımlarla ilerleyerek.

Helion, Rhys'in elini tutarak, "İstediğim geçit töreni değil," dedi, "ama Meallan nasıl giriş yapılacağını biliyor." Bir ıslık çaldı ve pegasus, büyüklüğüne rağmen zarif bir şekilde döndü, o güçlü kanatları çırptı ve efendisini başka bir yerde beklemek için gökyüzüne geri sıçradı.

Helion, aygırın bulutlara doğru süzülmesini kocaman gözlerle izleyen Feyre'ye sırıttı. "İstersen seni gezdiririm" dedi.

Feyre gülümsedi. "Normalde bu teklifi kabul ederdim ama korkarım bunu riske alamam."

Helion'un kaşları kalktı. Bir an için Rhys ve Feyre sessizce görüştüler ve sonra Rhys başını salladı.

Rhys'in sesi bir saniye sonra Cassian'ın kafasını doldurdu. *Onu söylüyoruz* .

Cassian yüzünü nötr tuttu. *Neden riske atalım?*

Rhys ciddiyetle, *Çünkü onun kitaplıklarına ihtiyacımız var, dedi.* Feyre'i kurtarmanın bir yolunu bulmak için, Rhys söylemedi. Yüce Lord devam etti, *Ve sen ve Azriel haklı olduğunuz için: Feyre'nin ortaya çıkması an meselesi. Kalkan talebimi kabul etti, ama hamileliğini gizlemek için onu büyülemeyi önerirsem taşaklarıma sahip olacak.* Rhys yüzünü buruşturdu. *İşte başlıyoruz.*

Cassian başını salladı. *Arkandayım kardeşim* .

Rhys ona minnettar bir bakış attı ve sonra kalkanını eşine kaldırmış olmalı çünkü Feyre'in kokusu -o harika, güzel koku- havayı doldurdu. Helion'un gözleri genişledi ve elinin şimdi küçük şişliğe dayandığı tam ortasına gitti. Bir kahkaha attı. "Demek bu yüzden aşılmaz kalkanlar hakkında bilgi edinmen gerekiyordu, Rhysand." Helion, Feyre'in yanağını öpmek için eğildi. "İkinizi de tebrik ederim."

Feyre gülümsedi ama Rhys'in gülümsemesi daha az açıktı. Helion bunu fark ettiyse, hiçbir şey söylemedi. Günün Yüce Lordu, Cassian ve Azriel'i düşündü, sonra kaşlarını çattı. "Güzel Mor'um nerede?"

Az sertçe, "Uzaklaş," dedi.

"Yazık. Bakması ikinizden de çok daha güzel."

Cassia gözlerini devirdi.

Helion sırıttı, dökümlü beyaz cüppesinden görünmez bir tiftik kopardı ve sonra Rhys'e döndü. Koyu kahverengi teni, çıplak baldırlarının ve bacaklarının güçlü kaslarının üzerinde parıldıyordu, baldırlarını çevreleyen altın sandaletler etraflarındaki karlı arazide işe yaramazdı. Yüce Lord'un hiçbir silahı yoktu - üzerindeki tek metal, kaslı bir pazıyı saran, yılan şeklinde yapılmış altın kol bandı ve omuz hizasındaki siyah saçlarının tepesindeki çivili altın taçtı. Olurdu Helion'u asla Yüce Lord'dan başka bir şeyle karıştırmayın, yine de Cassian onun rahat, saygısız havasını her zaman daha çok sevmişti. Erkek, Rhys'e doğru çekildi, "Eee? Benden büyüyü araştırmamı mı istedin? Yoksa beni bu dağın altındaki çarpık zevk sarayına götürmek için bir bahane miydi?"

Rhys içini çekti. "Lütfen seni buraya getirdiğime pişman etme, Helion."

Helion'un altın gözleri parladı. "Yapmazsam eğlence nerede olurdu?"

Feyre kolunu onunkiyle birleştirdi. "Seni özledim dostum."

Helion elini okşadı. "Birine söylersen mezara kadar inkar ederim ama ben de seni özledim, Lanet Kıran."

Helion bir saat sonra, etraflarındaki karla kaplı sıradağları gizleyen hafif bir esintiyle esen aytaşı sütunları ve tül perdeleri inceleyerek, "Bu sarayı alttakinden daha *çok* seviyorum ," dedi. Cassian, sarayın kalkanlarının ötesinde, esintinin uluyan, insanın etini kemiklerinden ayırabilen keskin bir rüzgara dönüştüğünü biliyordu.

Helion iç çekerek sonsuz manzaralardan birinin önünde kendini alçak bir sandalyeye attı. "Tamam. Hewn City'den çıktığımıza göre değerlendirmemi ister misin?"

Feyre onun yanındaki koltuğa kaydı ama Cassian, Rhys ve Az ayakta kaldılar, gölge şarkıcısı yarı gizlenmiş bir şekilde bir direğe yaslandı. Feyre, "Askerler büyülendi mi?" diye sordu.

Helion, o odada zincirlenmiş, hayatta tutulan ve Rhys'in büyüsüyle beslenen iki Sonbahar Sarayı askeriyle konuşmuş ve kısaca ellerine

dokunmuştu. Ellerine dokunduğunda Helion'un yüzü gerildi ve sonra yeterince gördüğünü mırıldandı.

O ana kadar Hewn City'deki hiçbir şey onu rahatsız etmemişti. Ne yüksek siyah sütunlar ve onların oymaları, ne onu işgal eden kötü insanlar, ne de yerin zifiri karanlığı. Helion'a Dağın Altındaki zamanını hatırlattıysa da, söylemedi. Amarantha oradaki sarayını, görünüşe göre bundan sonra şekillendirmişti - Rhys'in söylediğine göre üzgün bir kopyası.

Büyülü doğru kelime değil, dedi . “Bedenleri ve eylemleri gerçekten kendilerine ait değil, ama üzerlerinde hiçbir büyü yok. İplikler gibi büyüler hissedebiliyorum. Büyüleyebilenler, bir bireyin etrafındaki bağlar gibi hissederler. Bunların hiçbirini hissetmedim."

"Peki onları rahatsız eden nedir?" diye sordu.

Bilmiyorum, dedi Helion olağandışı bir ciddiyetle. “Bir iplikten ziyade, daha çok bir sis gibiydi. Tam tarif ettiğin gibi bir sis, Rhysand. Tutunacak hiçbir şey yoktu, kırılacak somut hiçbir şey yoktu, ama yine de *oradaydı* .”

Rhys, "Büyü gibi değil de daha çok... bir etki gibi mi hissettiriyor?" diye sordu.

Bok. *Kahretsin* .

Helion çenesini ovuşturdu. "Nasıl olduğunu açıklayamam ama sanki zihinlerindeki bu sis onları sallıyor." İfadelerini not etti. "Bu ne?"

Feyre'nin ağzı gerildi. "Taç—Dread Trove'un bir parçası."

Ve sonra her şey ortaya çıktı, Kraliçe Briallyn ve Hazine avı, Koschei'nin katılımı, Nesta'nın geri aldığı Maske. Yalnızca Eris'in Beron'un ihanetinin derinliklerine ilişkin sırları söylenmeden kaldı. Feyre sözünü bitirdiğinde Helion yavaşça başını salladı. "En azından böyle felaketlerden kaçınmaya çalışmaktan bir ara veririz diye düşündüm."

Azriel, "O halde sadece Arp kaçıyor," dedi. Sütuna yaslanmış, gölgeler içinde kaldı. "Taç Briallyn'deyse, bir süredir ona sahip olabilir - ve diğer kraliçeler bu yüzden kendi bölgelerine kaçtılar. Belki üzerlerinde kullanacağını düşündüler ve kaçtılar. Belki de savaş sırasında, hepimiz Hybern'le savaşmakla meşgulken onu burada buldu ve güçlerini geri çekmek, zamanını beklemek için kullandı. Koschei'nin dikkatini çeken şey bu olabilir - ondan istediği şey bu."

"Bunu satın alabilirim," dedi Feyre, "ama neden Oorid'deki insanlarımıza saldırmak için Eris'in askerleri üzerinde kullanalım? Sebebi ne?”

Rhys, "Belki de planlarını bildiğimizi *bildiğini* bize bildirmek içindi ," dedi.

"Ama bataklıkta olacağımızı nereden biliyordu?" diye sordu Cassian. "Bu askerlerin kazanma gücü yoktu - oraya varmadan önce haftalarca yaya seyahat etmeleri gerekirdi."

Feyre, "Bir aydan uzun süredir kayıplar," dedi.

Helion, "Briallyn'in de Yaratılmış olduğunu unutmayın. Cauldron'ı arayamayabilir, ancak Dread Trove için Nesta Archeron'un yapabileceği kadar koşabilir. Maske'nin Oorid'de olduğunu öğrenebilirdi ama karanlığına girmeye cesaret edemedi. Maskeyi bulduğunuzda sizden almak için askerleri yerleştirmiş olabilir."

Cassian, "Ya da onları öldürmemiz için bizi kandırarak Sonbahar Sarayı'na düşman edin," dedi.

"Ama Briallyn aptal olmalı," dedi Feyre, "o askerlerin herhangi birimizi alt etmeye yeteceğini düşünüyorsa."

Helion, Feyre'ye başını salladı. "Maske şimdi burada mı dedin? Onu görebilir miyim?"

"Aslında bu konuda yardımına ihtiyacımız var," dedi Feyre. "Rhys, Maske'nin yattığı odayı korudu ve kilitledi, ama büyük ihtimalle Yaratılmış olduğu için kız kardeşimin içeri girmesine izin vermek için kilitleri açtı. Ve eğer o içeri girebiliyorsa, Briallyn'in de girmesi mümkün." Feyre dövmeli ellerini ceplerine soktu. "Nesta'ya onu nasıl koruyacağını gösterebilir misin? Belki biraz daha fazla olan bir şey… oomph?"

"Oomph?" Rhys tek kaşını kaldırarak sordu.

"Oomph," dedi Feyre, ona bir bakış fırlatarak. "Hepimiz senin gibi gümüş dilli olamayız."

Rhys göz kırptı. "İyi ki bundan faydalanıyorsun, Feyre sevgilim."

Cassian, imaları ve her ikisinden gelen titrek uyarıları görmezden gelmeyi seçti. Ancak Helion sırıttı.

Azrail boğazını temizledi. "Nesta bekliyor."

"O burada?" Helion adeta altın bir ışıkla parlıyordu.

"Evet," dedi Feyre basitçe, sandalyeden kalkarken. Cassian, sarayın kuzey ucundaki odaları hedef alan Rhys'in yanından geçerken Yüce Leydi'nin ona attığı boğucu bakışı kaçırmadı. Rhys'in karşılık olarak ona verdiği, şehvetli vaatlerle dolu derin kahkahasını da kaçırmadı.

Sıradan yakınlığın, bariz sevginin ve aşkın göğsündeki sızıya engel olamıyordu. *Sadece seksten* çok uzak .

Helion, sarayın güzelliği hakkında yorum yaparak onu takip etti. Cassian onu engelledi, Nesta'nın yatağından ayrıldığında itiraz etme zahmetine bile girmediğini düşünmekle meşguldü. Ve o zamandan beri ona daha fazla yaklaşmamıştı.

Kendini geride tutmuştu, özellikle de antrenman sırasında kendini yere atıyor, kalbinde, zihninde neye ihtiyacı varsa onu yapıyor gibi göründüğü için. Ama o bunu hatırlamayı bırakamamıştı - cinsiyeti ve onun görüntüsü, yatakta

yatarken sırtı hâlâ kalkıktı, güzel seksi şişmiş ve parlıyordu, onun tohumuyla ıslanmıştı.

"Ne *düşünüyorsun* ?" Kapalı bir ahşap kapıya yaklaştıklarında Helion kendini çekti.

Cassian doğruldu. Düşüncelerinin ondan böyle bir kokuyu çekip aldığını fark etmemişti. Sırıttı. "Senin annen."

Helion kıkırdadı. "Senden ne kadar hoşlandığımı hep unutuyorum."

“Size hatırlatmaktan mutlu oldum.” Cassian göz kırptı.

Feyre kapıya ulaştı, çaldı ve işte oradaydı - Nesta.

Maskenin durduğu masaya oturdu, önünde bir kitap açıktı. Cassian, cildi kapatma hızından Emerie ve Gwyn'in aralarında takas ettiği aşk romanlarından birini okuduğunu anladı.

Helion odaya girerken ve Nesta ayağa kalkarken Cassian kendini gergin buldu. Bugün lacivert bir elbise giymişti - onu bir aydan beri ilk defa böyle bir elbise içinde görmüştü. Artık onu askıya almıyordu. o paketledi yeteri kadar ağırlıktaydı ki korse tekrar yerine oturuyordu ve o gür göğüsler yuvarlak yakanın üzerinde zarif bir şekilde şişiyordu.

Helion, kibar bir zarafet örneği olarak başını eğdi. "Leydi Nesta."

Nesta reverans yaptı ama gözleri Feyre'ye takıldı. "Hanım?"

Feyre omuz silkti. "Kibar davranıyor."

Nesta, gözlerini Cassian'ın gözlerine kaydırdı. "Şimdi başlık ızgarasını neden bulduğunu anlıyorum."

Gülümsedi ve Helion gözlerini kırpıştırdı - sanki karşısında Yüce Lord'un durduğunu unutmuş gibi şok oldu.

Ama Nesta da ilk tanıştıklarında Helion'u geride bırakmıştı, hiç etkilenmemişti.

Cassian ona, "Hiçbir zaman kolaylaşmaz," dedi.

Nesta, o çivili altın tacı ve dökümlü beyaz cüppeyi içine alarak tekrar Helion'a döndü. "Az önce üzerinden uçan kanatlı atınız mıydı?"

Helion'un gülümsemesi kültürlü bir güzellikti. "O benim en iyi aygırım."

"O sevimli."

"Senin gibi."

Nesta başını eğdi, Cassian nefes nefese kaldı, cevabını bekliyordu. Feyre ve Rhys gülmemeye çalışıyor gibiydi ve Azriel soğuk can sıkıntısının portresiydi.

Nesta, Helion'u ayaklarının üzerinde kıpırdanacak kadar uzun süre inceledi. Bir Yüce Lord , onun bakışları altında *ayakları üzerinde kıpırdandı.* Sonunda, "İltifatın için minnettarım" dedi ve hepsi bu.

Helion'u incelerkenki o duraklama, bir saraylının duraklamasıydı. En iyi nasıl vurulacağının değerlendirilmesi.

Helion hafifçe kaşlarını çattı.

Rhys boğazını temizledi, gözlerinde neşe parlıyordu. "Pekala, işte orada." Masanın üzerindeki siyah kadife yığını işaret etti. "Nesta?"

Bezi çekip çıkardı. Kadim, dövülmüş altın parıldadı ve soğuk, tuhaf bir güç soğuk bir esinti gibi fısıldayarak odayı doldururken Helion tısladı.

Helion, Nesta'ya döndü, tüm şehvet kayboldu. “Gerçekten bunu giydin ve yaşadın mı?” Cevaplanması gereken bir soru değildi. "Bir daha örtün lütfen. Dayanamıyorum.”

Rhys kanatlarını sıkıştırdı. "Seni bu kadar mı etkiliyor?"

"Soğuk pençelerini duyularınıza indirmiyor mu?" diye sordu Helion.

"Bu kadar değil," dedi Feyre. "Gücünü hissedebiliyoruz, ancak hiçbirimizi bu kadar ciddi şekilde rahatsız etmedi."

Helion titredi ve Nesta bezi Maskenin üzerine attı. Sanki kumaş bir şekilde onların varlığını kör etmiş gibi. "Belki de benim bir atam bir zamanlar onu kullanmıştır ve bedelinin uyarısı kanıma basılmıştır." Helion derin bir nefes aldı. "Pekala, Leydi Nesta değil. Size zeki Rhysand'ın bile bilmediği bazı

koruma numaraları göstermeme izin verin."

Sonunda, Helion muhafazaları yarattı ve onları Nesta'nın kanına bağladı. Doğruyu Söyleyen'in lütfuyla bir iğne ucu işi bitirmişti ve Cassian o küçük kırmızı boncuğu görünce kendini gerildiğini bulmuştu. Onun kokusu.

Vücuduna hiçbir tehdit olmadığını, kanın istekli olduğunu, kadının iyi olduğunu söylemeye yönelik bir irade çabasıydı. Ancak bu, dişlerini yüksek sesle gıcırdatmasına engel olmadı ki, Feyre, Nesta ve Helion'un konuşmasının altında ona "Senin sorunun ne?" diye fısıldadı.

Cassian mırıldandı, "Hiçbir şey. Bu kadar meşgul biri olmayı bırak, Cursebreaker."

Feyre ona yandan bir bakış attı. "Kafesteki bir hayvan gibi davranıyorsun." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kıskanç mısın?"

Cassian sesini nötr tuttu. "Helion'dan mı?"

"Bu odada şu anda kız kardeşimin elini tutan ve ona gülümseyen başka birini görmüyorum."

Nesta taş suratlı kalsa da, piç gerçekten de bunu yapıyordu. "Neden kıskanayım ki?"

Feyre'nin kahkahası havadan bir hışırtıydı.

Cassian, Azriel'in kafası karışmış bir bakışla cevap vermesine engel olamadı. Nesta elini Helion'un elinden çekip "Bitti mi?" diye sorduğunda Cassian başını salladı.

"Bu odadan çıktıktan sonra kimse giremeyecek. Sen bile, muhafazalarımın kilidini açmazsan giremezsin."

Nesta hafifçe içini çekti. "İyi."

"Sana kilit açma büyüsünü göstereceğim," dedi Helion, ama ondan uzaklaştı.

"Hayır," dedi Nesta aniden. "Hayır, bilmek istemiyorum."

Sessizlik çöktü.

Nesta özellikle hiçbirine, "Briallyn Maske'nin peşindeyse, beni yakalarsa, onu nasıl serbest bırakacağıma dair hiçbir bilgim olsun istemiyorum," demedi. Bunu düşünmek onu hasta etse bile akıllıcaydı ama bunun bir yalan olduğuna yemin edebilirdi. Nesta'nın bilgiye - kendisi için - erişmek istemediğine yemin edebilirdi.

Sanki Maske tarafından cezbedilebilirmiş gibi.

Rhys, "Sorun değil. Helion bana gösterebilir ve bilgiye ihtiyacımız olursa sana göstereceğim." Rhys, büyünün kendisine nasıl gösterilmesini tercih ettiğini belirterek Helion'a elini uzattı. Parmakları birbirine dolandı, gözleri boşaldı ve sonra Rhys gözlerini kırptı. "Teşekkürler."

Azriel, "Askerlerinin yeniden ortaya çıktığını Eris'e bildirmeliyiz. Ve onlara ne yaptığımızı."

Cassian ailesini, arkadaşlarını inceledi. "Eris'e ne kadar söyleyeceğiz? Maskenin bizde olduğunu bilmesini sağlıyor muyuz?"

Soru orada asılı kaldı. Sonra Rhys, "Henüz değil," dedi. Cassian'a başını salladı. "Yarın Eris'i ziyaret et." Rhys, Nesta'ya işaret etti. "Sen onunla git."

Nesta kaskatı kesildi ve Cassian ağzını açmamaya çalıştı. "Neden?" diye sordu.

Rhys, "Çünkü oyun oynamaktan zevk alıyorsun," dedi. O şüphesiz Helion'un daha önce flört etme girişimleriyle ne kadar sorunsuz başa çıktığını fark etti. Rhys elindeki bir aleti nasıl kullanacağını biliyordu. "Ama bu senin seçimin," diye ekledi.

Cassian boğazını temizledi. "Bana iyi geliyor." Nesta, sürpriz bir şekilde itiraz etmedi.

Azriel, "Tacın Briallyn'de olduğunu doğrulamak istiyorum," dedi. "Yarın insan topraklarına seyahat edeceğim."

"Hayır," dedi Feyre ve Rhys aynı anda, aynı nefeste.

Azriel'in gözleri kapandı. "Ben izin istemedim."

Rhys sırıttı. "Önemli değil."

Az itiraz etmek için ağzını açtı ama Feyre, "Gitmiyorsun Azriel. Briallyn tacı alır ve seni yakalarsa, yakınlarda olduğundan şüphelense bile sana ne yapabileceğini kim bilebilir?"

Az, "Bana biraz kredi ver Feyre," dedi. "Yeterince iyi saklanabilirim."

"Risk almıyoruz," dedi Feyre, komut veren düz bir sesle. "Tüm casuslarınızı dışarı çekin."

"Cehennem gibi yapacağım."

Cassian kendini hazırladı ama Feyre geri adım atmadı. "Casuslarınızdan gelen bilgilere - *herhangi bir casusa* - Crown oyun içindeyken güvenilemez. Amren, pençelerini birinin zihnine sokmak için yakın temasa ihtiyacı olduğunu söyledi. Briallyn'den uzak duruyoruz."

Azriel kaşlarını çattı ve Rhys'e döndü. "Ve onunla aynı fikirde misin?"

Rhys soğuk bir sesle, "O sizin Yüce Hanımınız," dedi. "Söylediği şey kanundur."

Az ona baktı, Feyre'ye baktı. Hareketsiz bir birim olduklarına, öfkesinin ancak tekrar tekrar kırılacağı aşılmaz bir duvar olduklarına kararlıydı.

Gergin sessizlikte Helion, odanın ötesindeki aydınlık salonu işaret etti. "Kendimi Mask'ın iğrenç varlığından uzaklaştırmak ve belki de sarayının tadını çıkarmak istiyorum Rhysand. Böyle sessiz bir yere gitmeyeli uzun zaman oldu. İzin verirseniz bir iki saat burada kalacağım."

"Evde canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu Rhys, Yüce Lord'un yanına düşerek.

Cassian, odadan çıkarken Nesta'nın bakışlarını yakaladı ve onları takip etmeden önce kitabını aldı. Feyre, Azriel'le birlikte omzunda dövmeli eliyle mırıldanarak çıktı.

Cassian, Nesta'ya "Bugün ne okuyorsun?" diye sordu.

" *Osian'dan Büyük Kuşatmaların Kısa Tarihi* ."

Neredeyse bir adım tökezledi. "Romantik değil mi?"

" *Savaşın Dansı'ndan ayrıldıktan sonra* , öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ettim. Dün gece Meclis'ten bana okuyabileceğin bir şey vermesini istedim."

"Neden?"

Nesta kitabı kolunun altına sıkıştırdı. "Gerçek amaçlarını ve kullanımlarını bilmiyorsam, dövüş tekniklerini öğrenmenin ne anlamı var? Beni bir silah olarak eğitirdin ve ben de tam olarak bu olurdum: başka birinin silahı. Onu nasıl kullanacağımı bilmek istiyorum - kendim demek istiyorum. Ve diğerleri."

Basamakları çıkarken, gruplarının başında sohbet eden Helion ve Rhys'i takip ederek Cassian şaşkınlıkla sessizliğe gömüldü. "Ordu yönetmeyi mi planlıyorsun Nes?"

"Ordu değil." Yan gözle ona baktı. "Ama belki de dişilerden oluşan küçük bir birim."

Çok ciddiydi. "Rahipler mi?"

“Katılırlar mı bilmiyorum ama… Dışarıda başkaları da var, eminim kim olabilir. Artık ölümsüzüm ya da ona mümkün olduğunca yakınım. Geleceği planlamak için zamandan başka bir şeyim yok.”

Göğsü sıkıştı. Gelecek için planlama. Çok iyiye işaretti.

Cassian yemekten sonra House'da Nesta'nın yatak odasının kapısını çaldı. Belki de en iyisi bu olsa da, ona ve Azriel'e katılmamıştı.

Gece Mahkemesi'nin Yüce Lordu ve Yüce Hanımı, bu öğleden sonra gölge şarkıcısı ile karşı karşıya geldi ve zaferle çıktı.

Galibiyet doğru kelime olmayabilirdi ama tartışma Azriel'in isteksizce Briallyn'i şimdilik gözetlememeyi kabul etmesiyle ve akşam yemeği boyunca kara kara düşünmesiyle sona ermişti .

Nesta'nın sesi ormanda yankılandı. "Girmek."

Onu yatakta buldu, bir kitap dizlerine dayamıştı. Romantizme geri dönmüş gibi görünüyordu. "Artık savaş kitapları yok mu?" Yanında getirdiği üçünü - burada bulunma sebebini- kaldırdı. Onun bahanesi.

"Sadece gündüzleri." Oturup yorganı beline sardı. "Onlar ne?"

"İlginizi çekebileceğini düşündüğüm daha fazla metin." Onları masanın üzerine koydu.

Nesta çenesini hafifçe salladı, uzun örgüsü hareketle göğsünün üzerinde sallandı. Uzun kollu bir gecelik giyiyordu ve ocakta ateş olmamasına rağmen oda sıcaktı. Ev, onun yangınlardan hoşlanmadığını fark etmiş ve onu başka bir şekilde ısıtmış gibi.

Tekrar kapıya yönelmek için kendini masadan kalkmaya zorladı.

Kemere varmadan önce, "Senin için iyi olmadı mı?" dedi.

Cassian yavaşça döndü. "Ne?"

Çenesini kaldırırken yanaklarını kızardı. "Seks senin için iyi değil miydi?"

Yutkundu. "Bunu neden soruyorsun?"

Nesta'nın boğazı düğümlendi. O... Kahretsin, ondan gerçekten bu kadar emin miydi? "Çabuk gittin. Ve beni bir daha aramadı.”

Çabuk ayrıldım çünkü kendimden bazı parçaları sağlam tutmam gerekiyordu . “Eğitime odaklandın.”

Gözleri acımış gibi bir şeyle titriyordu. "Tamam. Peki, iyi geceler."

"Öyle demek istemedim. Kahretsin Nesta." Yatağa doğru yürüdü ve kadın tekrar doğruldu, onun üzerinde yükselirken ona baktı. Sen eğitime bu kadar yatırım yapmışken senden daha fazla seks talep etmek için nasıl bu kadar bencil olabildim?

"Her iki taraf da istiyorsa bu bir talep değil" dedi. "Ve senden endişelendim... benim kadar zevk almamışsın."

Kendimden *zevk* almadığım için seni aramadığımı mı sanıyorsun ?" Hiçbir şey söylemediğinde, ellerini iki yanına dayadı ve kulağına fısıldamak için eğildi, kokusunu içine çekti, "Kendimden *çok keyif aldım* . Günlerce bunu düşündüm." Titredi ve kulağının yumuşak kabuğuna karşı gülümsedi. Bunu sevdi - o buzlu dış parçayı görmek, onu nasıl etkilediğini görmek. "Geceleri kendine dokunup benim gibi mi düşünüyorsun?"

Nesta'nın çenesi en yalın işaretiyle içeri daldı ve alt dudağını ısırırken gözünün ucuyla dişlerinin bir parıltısını gördü. "O tatlı küçük parmaklar benimki kadar iyi hissettirdi mi?"

Nefesi kesildi ama cevap vermedi. Onu tatmin etmek istemediğini biliyordu. Kulak memesini ısırarak ondan bir nefes aldı. "Peki?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Tekrar görmem gerekecek."

"Hmm." Cassian ağzını indirerek kulağının altına bir öpücük kondurdu. Penisi sertleşti, zaten pantolonuna karşı ağrıyordu. "Biraz yan yana karşılaştırma yapalım mı?"

O sızlandı ve o yatağın üzerine sürünerek bacaklarını iki yana açtı. Kanı, horozunun nabzına kadar her santiminde dolaştı ve gözlerini arzuyla parıldamak için boynundan çekildi.

Dünya sessizleşti ve o battaniyeleri yavaşça beline kadar çekerken o baktı ve ona baktı. Geceliği uyluklarını yukarı kaldırmıştı ve o bir elini onlardan birinin üzerinde gezdirdi, başparmağı orada oluşan düzgün kasları okşadı. "Neden bana nasıl dokunduğunu göstermiyorsun? kendin, Nesta? Sonra sana nasıl dokunduğumu hatırlatacağım." Pis bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Bana neyin daha iyi hissettirdiğini söyleyebilirsin."

Göğsü inip kalkıyor, taşlı göğüsleri geceliğin içinden görünüyordu. Ağzı sulandı, vücudu ağzını üzerlerine koymamak için gereken kısıtlamayla titriyordu.

Vücudunun her satırını, arzusunu okuyor gibiydi. Gözleri erimiş ateşle parladı. "Ben... kendime dokunurken, senin bana dokunman yasak." Vahşi bir gülümseme. "Ve kendine dokunman yasak."

Derisi ısındı, kemiklerinin üzerinde çok gergindi. "Tamam."

Cassian, onun yastıklara yaslanmasını bekledi ama geceliğinin kenarını tutup kendine çekti ve yere fırlatmadan önce bir top haline getirdi.

Orada yarı uzanmış, tamamen çıplakken, her düşünce zihninden uçup gitti, o güzel göğüsler doruğa çıktı ve onu beklerken, ipeksi teni neredeyse parlıyordu. Ve bacaklarının arasına... Dizlerini hafifçe yukarı çekerek açtı. Kendini yasaklıyor.

Cassian alçak, acılı bir ses çıkardı. Pembe seksi parıldıyordu - baş döndürücü, baştan çıkarıcı kokusu sizi çağırıyordu. Onu tatmaya, onu dilinde, sikinde hissetmeye ihtiyacı vardı...

"Dokunmak yok," diye mırıldandı Nesta, çünkü eli onun horozuna doğru kayıyordu, onu açık ve çıplak görmekten, peri ışıkları onu yaldızlamaktan herhangi bir şekilde kurtulmak için çaresizdi.

Nefesi boğazında tıkandı ve sonra Nesta iki hassas parmağını vücudundan aşağı kaydırırken tamamen yok oldu. Yavaş yavaş daireler çizerek o sinir demetinin üzerinde durdular.

Nefesi düzensizleşti, ama başka bir daire çizerken ve sonra alçalırken onu gözlemlediğini izledi. Bileği kıvrılmadan önce ortasından aşağı doğru yavaş, dolambaçlı bir kayma oldu ve parmaklarını kendi içine daldırdı.

Cassian inledi, kalçaları onun diz çöktüğü yerde hafifçe büküldü ve Cassian ona azarlayıcı bir bakış attı. Durdu, iki parmağından başka bir şey düşünemezken, onları tekrar kendi içine kaydırdı ve inledi. Kadının ıslaklığıyla parlayarak ortaya çıktılar ve o onları üçüncü kez derin ve yavaş bir şekilde içine daldırırken, adam nefes nefese kalmış olabilir.

"Bu," diye nefes aldı, parmakları yavaş, sabit bir pompalamaya başlayarak, "her gece seni düşündüğümde yaptığım şey bu."

Ona bu kadar dokunsaydı, gelirdi. Ama "Daha sert yap" diye hırladı.

Sanki sözleri fiziksel bir dokunuşmuş gibi titredi ve itaat etti. Bu sefer ikisi de inledi ve kendini, "Lütfen," derken buldu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu - sadece ona dokunması gerekiyordu.

Nesta ona kedi eğlencesiyle gülümsedi. "Henüz değil."

Elini tekrar bacaklarının arasına aldı. "Beni tekrar tekrar aldığını hayal ediyorum. Kaba, daha önce yaptığımız gibi." Nefes alamıyordu, eline, zevkten puslu yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "İlk seferinde olduğundan daha az sabırlı olduğunu hayal ediyorum, sadece içime atıyorsun, tüm yol boyunca." Sözlerini parmaklarının hızlı bir hareketiyle tekrarladı.

"Seni incitmek istemiyorum," diyerek dışarı çıktı, Ana'ya ve Kazan'a akıl sağlığını koruması için dua etti.

"Bana zarar vermeyeceksin." Diğer eli o sinir yumağıyla alay etti. "Serbest kalmanı istiyorum."

Cassian alçak bir ihtiyaç sesi çıkardı.

Pis bir kahkaha attı. "Gelmemi izlemek ister misin? Yoksa tatmak ister misin?"

"Tatmak." Kızın bir yalaması için kızgın kömürler için yalvarırdı.

Bacaklarını daha geniş açtı. "O zaman bana ver, Cassian."

Dudaklarındaki isim onun yıkımıydı. Uyluklarını kavradı ve genişçe yaydı ve sonra ağzı onun üzerindeydi, onu uzun, lüks bir slaytta tabandan tepeye yalıyordu.

İlk seferden daha yüksek sesle inledi ve adam yüzünü ona gömdüğü sırada bacaklarını sadece tekrar yakalayıp omuzlarına geçirdi.

İçinde yumuşak, alaycı hiçbir şey yoktu. Dil, dudaklar ve dişlerle ziyafet çekti ve onun her tadı ağzında kükreme yaptı. kan, içinde güçlü bir dalga gibi yükseliyor. Nesta ona yaslandı, ayak parmakları kanatlarını o kadar gıdıkladı ki, bu dokunuşla gelmemek için bir an duraksamak zorunda kaldı. Ona kanat oyununu daha sonra öğretecekti. Çünkü onun kanatlarına dokunmasını istiyordu, onu becerirken nerede okşayacağını öğrenmesini böylece yıldızları görecek kadar sert gelmesini, onu becermiyorken bile hangi yerleri okşayacağını öğrenmesini istiyordu, böylece içeri girecekti. eli, ağzı.

Dilini onun çekirdeğine kaydırdı, derisinin altında, omurgasında zaten biriken yapıyı serbest bıraktı. Çok erken - çok erken gitmek istemiyordu.

Kendine bir nefes aldırdı. Kendini geri çekti, çekildi. Onu yastıkların üzerinde çıplak ve onun için açık halde görmek, neredeyse gelmesini sağlayacaktı.

Ama gömleğini çıkardı. Onun pantolonu.

Sadece çıplakken, onun bacaklarının arasına diz çöktüğünde, horozu öne fırladığında, "Parmaklarımı mı, dilimi mi yoksa sikimimi, Nesta'yı mı istiyorsun?" dedi. Son parçayı onun için yumrukladı, kendini yavaş, neredeyse acı veren bir sıkmayla pompaladı. Sanki onun içindeki büyüklüğünü hatırlıyormuş gibi gözleri büyüyerek izledi.

"Yan yana karşılaştırmaya ne dersiniz?" söylemeyi başardı, ama onun nefesini nasıl düzene soktuğunun tadına vararak kendini tekrar pompalarken gözlerinde kibir yoktu.

"Ne istersen. Benden ne istersen." Bunların aptalca sözler olduğunu biliyordu, çok fazla şey teklif ettiğini biliyordu.

Ama o sadece penisine baktı. "Bunu istiyorum. Şimdi."

Anne'ye bir teşekkür duası mırıldandı ve kendini kollarına vererek onun üzerine yattı. "Beni içine koy."

Nesta'nın eli onu sardığında, dişlerini gıcırdatarak kavis yaptı. Buna gülümsedi ve onun kendini pompaladığı kadar güçlü bir şekilde onu

pompaladı, acının sadece bu tarafında. Sonra onu sırılsıklam girişine yerleştirdi.

Bu sefer beklemedi. Şefkatle gitmedi, aksini istediğini söylediğinde değil.

Cassian, arabayı kabzaya kadar sürerek ona bindi.

Nesta, inilti ile çığlık arası bir yerde bir ses çıkardı ve kızın ipeksi, alevli ısısı onu sararken kendini bunu yankılarken buldu. O çok mükemmeldi, akıllara durgunluk verecek kadar sıkıydı. Sanki onun için yaratılmış, o da onun için yaratılmış gibi.

Cassian uzun bir kaydırakta çekildi ve kendini tamamen oturarak geriye doğru itti. Tırnakları omuzlarına battı, acısı ikincil, onu işaretledikçe acısı bir zevkti.

Tekrar geri çekildi, horozunun ıslaklığıyla parıldayarak ondan dışarı kaymasını izlemek için başını eğdi ve sonra ona yeniden girdi. O sıkı, yanan çekirdeğindeki her bir santim cennet ve işkenceydi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha derine inmeye ihtiyacı vardı, onları çözemeyecek kadar içinde sürünmeye ihtiyacı vardı.

Tırnakları derisini deldi ve kanının keskin kokusu havayı doldurdu. Sadece onu öpmek için eğildi. Anında onun için ayrıldı ve o, kendi dilini onun hamlelerine göre hareket ettirerek, dilinin tadına bakmasına izin verdi.

Nesta, dudaklarını onun diline doladı ve onun penisi varken onu emdi ve aklı başında tüm düşünceler uçup gitti. Onu kendine toplayan Cassian diz çöktü, o yukarı, yukarı ve ona doğru iterken bacakları onun beline kenetlendi. Başını geriye atarak boğazını açtı ve adam boğazın ortasına bir iz bırakacak kadar sertçe ısırdı.

Nesta horozunu hareket ettirdi ve onu daha derine sürdü. Dişlerini boynuna geçirdi.

Göğsünü kavramak için omzunu bıraktı ve onu sessizce komuta ederek kendisine doğru kaldırdığını görünce neredeyse doruğa ulaşacaktı.

Cassian onun meme ucunu yaladı ve o onun üzerine bastırdı, o narin iç kasları sımsıkı kenetlendi. " *Siktir* ," dedi göğsünün etrafında. Nefes nefese güldü ve tekrar yaptı.

Sonra göğsünde sadece dili ve dişleri vardı, horozunun sıkı sıcaklığına neredeyse vahşice çarpması, her vuruşta onunla buluştuğunda, sanki onu daha da derinleştirmeye çalışıyormuş gibi kalçalarının ritmi. Boynunu, omzunu ısırmak için ağzını göğsünden çekti, mühürledi. bedenlerini bir araya getirerek, daha da derine, daha da sert bir şekilde iterken onları tek bir varlıkta birleştirdi.

Sonra parmakları kanatlarını buldu. Dokunuşu dilimleyici değil, nazikti - o kadar nazik, tereddütlü, harika bir vuruştu ki kükredi.

Serbest bırak onu içine çekti ve o kadar güçlü bir itişle ona çarptı ki, çığlık atarak onunla doruğa ulaştı. Nabzı atarak ve sağarak onun etrafını kenetledi ve o, onun içinde olma, onun içine dökülme, elinden geldiğince fazlasını dökme ihtiyacına indirgendi, çılgına döndü.

Nesta, fışkırtmayı bırakana kadar, bir kolu hâlâ kanadına doğru uzanmış haldeyken, kadının zevki onu göğsünün üzerine örtene kadar onu sürdü.

Birbirlerine sarıldılar ve adının ne bok olduğunu ve nerede olduklarını hatırlamak için kendini tekrar bir araya getirmeye çalıştı.

Ama sadece o vardı. Sadece bu kadın kollarında.

Ve hatırlayabildiği tek isim onunkiydi.

Nesta hareket edemiyordu.

Yatağın ortasında diz çöktüğü Cassian'ın etrafına sarılı, elleri hala onu yerinde tutmak için kıçını kazıyordu, horozu onun içine derinden gömülüydü, hareket *etmek istemedi* .

Hiç kimseyle böyle olmamıştı, sevgilisinden bir bakış ona bir kalp atışını serbest bırakılmadan uzaklaştırmıştı; ondan bir bakış ve o kıyafetlerini çıkarıp onun önünde kendini memnun ediyordu.

Kendinde utanacak hali yoktu. Çok iyi, çok doğru hissettiğinde değil.

Titriyordu, horozu sonunda kendini harcamayı bitirirken kanatları seğiriyordu.

Kendi kendine bundan bu kadar zevk almaması gerektiğini söyledi - onun çözüldüğünü görmek, içindeki tohumunu hissetmek, ondan dışarı sızmak. Ve sonunda, onun horozunu kaydırırken yumuşak bir şekilde inleyerek tırmanışa sahip olduğu gerçeği.

Önünde diz çöktü, neredeyse diz dize. "Hala daha fazlasına ihtiyacım var."

Cassian'ın başı kaldırdı, gözleri parladı. "Biliyorum."

O bakışların, o güzel yüzün altında nefes alamıyordu. "Sana nasıl bu kadar çabuk ihtiyacım olabilir?" Bu utangaç bir saraylının sorusu değildi - tamamen çaresizlikten dile getirilmişti. Çünkü daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun içinde ona ihtiyacı vardı, ağırlığına, ağzına ve dişlerine ihtiyacı vardı. O yükselen, bastırılamaz susuzluğun hiçbir açıklaması yoktu.

Gözleri titredi. "Seninle tanıştığım andan beri sana ihtiyacım var. Ve şimdi sana sahip olacağıma göre durmak istemiyorum."

"Evet," diye nefes aldı, itiraf edebileceği kadar gerçeği. "Evet."

Uzun bir dakika boyunca, sonsuza kadar birbirlerine baktılar. Ve sonra, Cassian gözlerinin önünde şok ve zevkle sertleşti. "Bana ne yaptığını görüyor

musun?" O sordu. "Bütün gün sana her baktığımda ne olduğunu görüyor musun?"

Sırıttı. "Haftalar önce yatağına sürünen *ben olacağım* diye övündüğünü hayal meyal hatırlıyorum . Görünüşe göre taramayı sen yaptın."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Öyle görünüyor." Bakışlarını tutarken kalbi gümbürdüyordu. "Ellerinin ve dizlerinin üstüne çök," diye emretti, sesi o kadar alçaktı ki, onu zar zor anlamıştı. Ama kanı ısındı ve az önce onu ne kadar zorladığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ağrı bacaklarının arasında bir kez daha oluşmaya başladı.

Böylece Nesta dediğini yaptı, kendini gösterdi, her ikisinin de serbest bırakılmasıyla hala ıslak ve pırıl pırıldı.

Memnuniyetle homurdandı. "Güzel." Biraz inledi - çünkü övgünün altında saf şehvet kaynadı. "Ellerini yatağın başlığına koy." diye hırladı.

Nefesi tekrar kesilmeye başladı, ama zaten ihtiyaçla gümbürdeyerek itaat etti.

Cassian arkasından kalkıp kalçalarını kavradı. Bir diz vurdu her birine karşı, bacaklarını daha geniş yayarak. Nasırlı parmak uçları, oradaki dövmenin üzerine, omurgasının uzunluğuna sürtündü, mürekkep onları birbirine bağladı.

Kulağına eğilip "Sıkı tutun." diye fısıldadı.

BÖLÜM

42

Cassian şafaktan hemen sonra nehir evine çağrı aldı.

Nesta'nın odasında uyumamıştı - hayır, o ikinci seferden sonra, tüm vücudu doygun, halinden memnun jöleye döndüğünde, onu üzerinden atmış ve kendi süitine dönmüştü. Hiçbir şey söylememişti. Yine de anlayış oradaydı: sadece seks, ama tekrar bu kadar uzun süre beklemelerine gerek yoktu.

Yaptıklarını, onun ona yaptıklarını düşündüğü için uyuması zor olmuştu. İkinci sefer ilkinden daha sert olmuştu ve onun üzerine attığı her şeyi almış, onun zorlu hızı ve derinliği ile tanışmış ve vücudu zevkten çökene kadar o başlığı tutmuştu. Tanrılar, Nesta ile seks gibiydi...

Rhys'in ofisinde Amren ve Azriel'in yanında, masasının karşısında Yüce Lord'larına dönük otururken, karşılaştırmalar üzerinde fazla durmadı. Bu düşünceler dün gece ona hiçbir iyilik yapmamıştı. Ya da bu sabah, sert ve ağrılı bir şekilde uyandığında ve onun kokusunun her tarafını kapladığını fark ettiğinde.

Arkadaşlarının kokusunu biliyordu. Ne Rhys ne de Az yorum yapmamıştı ama Amren'in gözleri kısılmıştı. Yine de hiçbir şey söylemedi ve merak etti Rhys ona sessiz bir emir vermiş olsaydı. Cassian, Rhys'in neden böyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmiş olabileceği konusundaki merakını giderdi.

Pekala, Rhysand, dedi Amren, bir ayağını onun uyluğunun altına sokarak. “Varian hala yatağımda mışıl mışıl uyurken kahvaltıdan önce neden burada olduğumu söyle.”

Rhys, masasının üzerine kapatılmış olan kanvas muşambayı geri çekti. "Şafak vakti şehrin batı ucundaki bir demirci tarafından ziyaret edildiğim için buradayız."

Cassian orada ne olduğunu görünce hareketsiz kaldı: bir kılıç, bir hançer ve tamamı siyah deriyle kaplanmış daha uzun bir büyük kılıç. "Ne demircisi?"

Rhys kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Senin ve Nesta'nın birkaç gün önce ziyaret ettiğin."

Cassian'ın kaşları çatıldı. "Neden sana bu silahları getirdi? Hediye olarak?"

Azriel öne doğru eğildi, yaralı bir el en yakındaki kılıca uzandı.

"Bunu yapmazdım," diye uyardı Rhys ve Az durdu.

Rhys, Cassian'a, "Demirci onları tam bir panik içinde buraya attı. Bıçakların lanetli olduğunu söyledi."

Cassian'ın kanı dondu.

Amren, "Ne yönden lanetli?" diye sordu.

"Sadece lanetli dedi," diye yanıtladı Rhys, silahları göstererek. Onlarla hiçbir şey yapmak istemediğini ve artık bizim sorunumuz olduklarını söyledi.

Amren gözlerini Cassian'a kaydırdı. "Dükkanda ne oldu?"

"Hiçbir şey" dedi. "Bir süre metale çekiçle vurmasına izin verdi, böylece silah yapımında harcanan zor işi anlayabilecekti. Ama *küfür* yoktu ."

Rhys doğruldu. "Nesta bıçakları mı dövdü?"

Üçü de, dedi Cassian. "Önce kılıç, sonra hançer ve sonra büyük kılıç."

Rhys ve Amren birbirlerine baktılar.

Cassian, "Ne?" diye sordu.

Rhys, Amren'e "Mümkün mü?" diye sordu.

Amren bıçaklara baktı. "Oldu... Çok uzun zaman oldu, ama... evet."

Biri lütfen açıklasın, dedi Azriel, güvenli bir mesafeden üç bıçağa bakarak.

Rhys elini siyah saçlarının arasından geçirirken Cassian tamamen kıpırdamadan oturmak için kendini zorladı. "Bir zamanlar, Yüce Faeler daha temeldi, yıldızları okumaya ve sanat, mücevher ve silah şaheserlerini yapmaya daha çok düşkündü. Yetenekleri daha ham, doğaya daha bağlıydı ve nesnelere bu gücü aşılayabilirlerdi."

Cassian bunun nereye varacağını hemen anladı. "Nesta gücünü o kılıçlara mı koydu?"

Amren, "On bin yıldan fazla bir süredir kimse sihirli bir kılıç yaratamadı" dedi. "Yapılan son şey, büyük kılıç Gwydion, Trove'un sonuncusunun kaybolduğu sıralarda ortadan kayboldu."

"Bu kılıç Gwydion değil," dedi Cassian, kılıçla ilgili mitlerin gayet iyi farkındaydı. Hybern'de olduğu gibi Prythian'daki gerçek bir Fae Yüksek Kralına aitti. Toprakları ve insanlarını birleştirmişti ve bir süre bu kılıçla barış hüküm sürmüştü. Kendi kraliçesi ve en vahşi generali tarafından ihanete uğrayana ve kılıcı onlara kaptırıp topraklar bir kez daha karanlığa düşene

kadar. Bir daha asla başka bir Yüce Kral görmemek için - sadece bir zamanlar krala hesap vermiş olan toprakları yöneten Yüce Lordlar.

Amren üzgün bir sesle, "Gwydion gitti," dedi, "ya da bin yıldır memnuniyetle kayıp." Büyük kılıca doğru başını salladı. "Bu yeni bir şey."

Azriel, "Nesta yeni bir sihirli kılıç yarattı" dedi.

"Evet," dedi Amren. "Bunu yalnızca Büyük Güçler yapabilirdi - Gwydion'a güçleri, Yüksek Rahibe Oleanna, işçiliği sırasında onu Kazan'a batırdığında verildi."

Cassian'ın kanı dondu, teninde dalgalanan dalgalar. “Bıçak hala sıcakken Nesta'nın büyüsünden bir dokunuş…”

"Ve bıçak onunla aşılandı."

Cassian, "Nesta ne yaptığını bilmiyordu," dedi. "Biraz buhar atıyordu."

Amren, "Hangisi daha kötü olabilir," dedi. “Gücüyle bıçaklara hangi duyguları döktüğünü kim bilebilir? Onları bu tür duyguların araçları haline getirmiş olabilir ya da gücünü serbest bırakmanın katalizörü olabilir. Bilmenin bir yolu yok.”

"Öyleyse kılıcı kullanıyoruz," dedi Cassian, "ve çözeceğiz."

"Hayır," Amren sert bir şekilde karşı çıktı. “Bu bıçakları çizmeye cesaret edemem. Özellikle büyük kılıç değil. Orada güç kümelenmesini hissedebiliyorum. En uzun süre bunun üzerinde mi çalıştı?”

"Evet."

"O zaman Korkunç Hazine'nin bir nesnesi olarak ele alınmalı. Yeni bir *Trove* .”

"Ciddi olamazsın."

Amren'in kaşları çatıldı. "Dehşet Hazinesi, Kazan tarafından dövüldü. Nesta, Cauldron'un güçlerine sahiptir. Böylece yaptığı ve gücüyle doldurduğu her şey yeni bir Trove olur. Bu noktada, o kızartmış olsaydı, bir parça ekmek bile yemezdim.”

Hepsi masanın üstündeki üç bıçağa baktı.

Azriel, “İnsanlar bu güç için öldürür. Ya onu durdurmak için öldürün ya da onu yakalamak için bizi öldürün.”

Cassian, Azriel'in sözlerinin gerçeği karşısında öfkesini dizginleyerek, "Nesta yeni bir Hazine yarattı," dedi. "Her *şeyi* yaratabilir ." Rhys'e başını salladı. "Cephanelerimizi bize her savaşı kazandıracak silahlarla doldurabilirdi." Briallyn, Koschei ve Beron'un hiç şansı olmazdı.

Amren, "İşte bu yüzden Nesta bunu öğrenmemeli," dedi.

Cassian, "Ne?" diye sordu.

Amren'in gri gözleri sabit kaldı. "Bilmiyor olamaz."

Rhys, "Bu bir risk gibi görünüyor. Ya farkında olmadan daha fazlasını yaratırsa?”

"Ya ruh hallerinden birinde," diye meydan okudu Amren, "Nesta sadece bize inat olsun diye canının istediğini yaratırsa?"

Bunu *asla* yapmaz, dedi Cassian hararetle. Onu işaret etti. "Sen de biliyorsun lanet olası."

Amren, onun hırlamasından etkilenmeden, "Nesta bir Korkunç Hazine değil, bir Kabus Hazinesi yaratır," dedi.

Ona yalan söyleyemem, dedi Cassian, Rhys'e bakarak. "Yapamam."

"Yalan söylemene gerek yok," diye yanıtladı Amren. “Sadece bilgiyi gönüllü olarak vermeyin.”

Rhys'e seslendi, “Bu konuda iyi misin? Çünkü eminim ki hayır."

"Amren'in emri geçerli," dedi Rhys ve bir anlığına Cassian ondan nefret etti. Rhys'in yüzünde gördüğü güvensizlik ve ihtiyattan nefret ediyordu.

Amren dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırarak, "Onu becerirken dikkatli olurdum," diye ekledi. "Duyguları yüksek olduğunda seni neye dönüştürebileceğini kim bilebilir?"

Bu kadar yeter, dedi Azriel ve Cassian minnetle gözlerini kardeşine çevirdi. Az devam etti, “Bu konuda Cassian'ın yanındayım. Bilgiyi Nesta'dan saklamak doğru değil."

Rhys düşündü, sonra uzun ve sert bir şekilde Cassian'a baktı. Cassian bu bakışı yıprattı, sırtını dik tuttu ve yüzü ciddileşti. Rhys sonunda, "Feyre stüdyosundan döndüğünde ona soracağım. Belirleyici oy o olacak.”

Bu bir uzlaşmaydı ve Amren bile buna katılabilirdi. Cassian, huzursuz ama kararın Feyre'nin eline geçmesine izin vermeye istekli bir şekilde başını salladı.

Amren sandalyesine geri oturdu. "Bu kılıç tarih tarafından bilinecek." Büyük kılıca bakarken gözleri karardı, sözleri yankılandı. “İyi mi yoksa kötü mü olarak bilineceği görülmeye devam ediyor.”

Cassian, sanki kaderin kendisi onun sözlerini duymuş ve ürpermiş gibi, omurgasından aşağı inen titremeyi üzerinden attı. Ona bir sırıtış attı. Dramatik olmayı seviyorsun, değil mi?

Amren kaşlarını çattı, sonra ayağa kalktı. "Ben yatağa dönüyorum." işaret etti Rhysand. "Bu silahları kimsenin bulamayacağı bir yere koyun. Ve eğer birini kınından çıkarmaya cüret edersen anne seni kahretsin."

Rhys sıkılmış ve yorgun bir şekilde onu uğurladı. "Tabii ki."

Ciddiyim evlat, dedi Amren. " O bıçakları kınından çıkarma. ” Ayrılmadan önce üçünü de inceledi. "Herhangi biriniz."

Bir an için sadece tik tak eden dede saati ses çıkardı.

Rhys ona doğru baktı. Sonra gözlerini uzaklara dikerek, "Feyre'ye bebek ve doğum konusunda yardımcı olacak hiçbir şey bulamıyorum," dedi.

Cassian'ın göğsü sıkıştı. "Drakon ve Miryam mı?"

Rhys başını salladı. “Seraphim'in kanatları, İliryalıların kemikleri kadar esnek ve yuvarlaktır. Feyre'yi öldürecek olan bu. Miryam'ın çocukları, kanatları kolayca büküldükleri için onun doğum kanalından geçebildiler ve Drakon'unkiyle karışmış olan insan halkının neredeyse her biri benzer bir başarı elde etti.” Rhys'in boğazı düğümlendi. Sonraki sözleri Cassian'ın kalbini kırdı. “Yüzlerindeki acıma ve korkuyu görene kadar ne kadar umutlu olduğumu fark etmemiştim. Drakon dağılmamı önlemek için beni kucaklamak zorunda kalana kadar.”

Cassian birkaç adımda kardeşinin yanına gitti. Masanın kenarına yaslanarak Rhys'in omzunu kavradı. "Aramaya devam edeceğiz. Peki ya Thesan?”

Rhys siyah ceketinin en üstteki düğmelerini gevşeterek altındaki dövmeli göğsün bir ipucunu ortaya çıkardı. "Şafak Mahkemesi'nin hiçbir faydası yoktu. Peregryn'ler Seraphim'e benzerler - uzaktan da olsa akrabadırlar. Şifacılar, kanatları olan bir makat bebeği nasıl döndüreceklerini, onu anneden nasıl çıkaracaklarını biliyorlar, ama yine de: kanatları esnektir.”

Azriel, Rhys'in diğer tarafında belirdi, bir el de omzundaydı.

Saat, kesin bir kıyamete doğru her saniyenin acımasız bir hatırlatıcısı olarak ilerliyordu. Cassian, ihtiyaç duydukları şeyin o saatin her tik taklarında bir mucize olduğunu fark etti.

Azriel, "Peki Feyre hâlâ bilmiyor mu?" diye sordu.

"Numara. Doğumun zor olacağını biliyor, ama ben ona henüz hayatına mal olabileceğini söylemedim.” Rhys, sanki yüksek sesle söyleyemiyormuş gibi zihinlerine konuştu, *ona şimdi beni uykudan yalpalayan kabusların geçmişte değil, gelecekte olduğunu söylemedim.*

Cassian, Rhys'in omzunu sıktı. "Neden ona söylemiyorsun?"

Rhys'in boğazı çalıştı. "Çünkü ona bu korkuyu yaşatamıyorum. Karnına elini her koyduğunda gözlerindeki neşeden bir nebze olsun uzaklaşmak için.” Sesi titredi. "Beni diri diri yiyor, bu terör. Kendimle meşgulüm ama… onun hayatı için pazarlık edecek kimse yok, onu satın alacak servet yok, onu kurtarmak için yapabileceğim *hiçbir şey yok.”*

"Helyon mu?" Azriel gözleri acıyarak sordu.

"Dün gitmeden önce söyledim. Feyre eve döndüğünde onu kenara çekti ve onu kurtarmak için binlerce kütüphanesinden bir şeyler bulması için dizlerimin üzerinde ona yalvardı. Kurtulabilecek her baş kütüphaneci ve araştırmacının üzerine alınacağını söyledi. Tarihte bir yerde birileri bunu

incelemiş olmalı. Vücudu buna uygun olmayan bir anneye kanatlı bir bebek vermenin bir yolunu buldum."

Cassian, "O halde ümidimize bağlı kalacağız," dedi. Rhys titredi, başını öne eğdi, ipeksi siyah saçları gözlerini kapatıyordu.

Cassian bakışlarını yüzü her şeyi ifade eden Azriel'e kaldırdı: Umut Feyre'yi hayatta tutamazdı.

Cassian güçlükle yutkundu ve bakışlarını masanın üzerindeki üç bıçağa çevirdi.

Küçük bir köydeki bir demirciden beklenebileceği gibi, kabzaları sıradandı. Güzel silahlar yaptı, evet, ama sanatsal şaheserler değil. Büyük kılıcın kabzası basit bir çapraz koruyucuydu, kabzası ise yuvarlak bir metal parçasıydı.

Sihirli kılıçların sonuncusu olan Gwydion, gece kadar karanlık ve bir o kadar da güzeldi.

Cassian, Rhys ve Azriel ile çocukken, uzun bir sopanın Gwydion'un yerini aldığı yerde kaç oyun oynamıştı? Kaç tane Ejderhaları öldürürken ve küçük hanımları kurtarırken o efsanevi kılıcı aralarında paylaşarak maceralar mı hayal etmişlerdi?

Rhys'in küçük hanımının kendisinin bir yılanı öldürüp onun yerine onu kurtarmasını boşverin.

Ama Amren haklıysa... Cassian dünyada bırakın bir tane, üç sihirli bıçak tutan başka bir yer düşünemiyordu.

Bunlar çok iyi var olan sadece onlar olabilir.

Cassian parmaklarını masaya vurarak merakını derinden ısırdı. "Bir bakalım."

"Amren yapma dedi," diye uyardı Azriel.

"Amren burada değil," dedi Cassian sırıtarak. "Ve onlara *dokunmamıza* gerek yok ." Rhys'in omzuna vurdu. "Onları kınından çıkarmak için o süslü büyüyü kullan."

Rhys başını kaldırdı. "Bu kötü bir fikir."

Cassian göz kırptı. "Bu, Gece Mahkemesi armasına yazılmalı."

Rhys'in gözlerinde birkaç yıldız yanıp söndü. Azriel bir dua mırıldandı.

Ama Rhys iki sabit nefes aldı ve gücünü devasa kılıca doğru dağıttı ve kılıcı yıldız benekli ellerinde kaldırmasına izin verdi.

"Ağır," dedi Rhys, yoğunlaşmış bir şekilde kaşlarını çatarak. "Bir şekilde olmamalı. Sanki benim sihrime karşı savaşıyormuş gibi." Kılıcı, sanki bir stantta tutuluyormuş gibi masasının üzerinde, ona dik olarak yüzer halde tuttu.

Rhys başını eğip büyüsü kabzayı, kınını incelerken Cassian kendini hazırladı. Rhys derin derin düşündü, "Demirci lanetli görünen *şey* hakkında hiçbir şey söylemedi ve birkaç kez dokunmuş olmalı - gücü hissetmek ve en azından buraya getirmek için. Bu yüzden dikkatsiz bir eli öldürmek ölüm kılıcı olamaz."

Azriel homurdandı. "Yine de dikkatli olurdum."

Az'a kötü bir gülümsemeyle Rhys, gücünü siyah kınını çekmek için kullandı.

Kılıç, Rhysand tarafından ifşa edilmek istemiyormuş gibi kolay gitmedi.

Ama kın santim santim bıçaktan kaydı. Ve santim santim, taze çelik parlıyordu - gerçekten *parlıyordu* , tıpkı ay ışığının metalin içinde yattığı gibi.

En sonunda kın düşerken Az bile yüz hatlarını derin bir hayranlıktan başka bir şeye dönüştürmedi.

Cassian afallayarak geri tökezledi.

Yanardöner kıvılcımlar bıçak boyunca dans etti. Saf, çatırdayan büyü. Işık dans ediyor ve sanki görünmez bir çekiç ona vuruyormuş gibi fışkırıyordu.

Cassian'ın vücudundaki tüyler yükseldi.

Rhys nefes aldı, büyüsünü topladı, sonra havada süzüldü ve diğer kılıcı ve hançeri kınından çıkardı.

Ham güçle parlamadılar ama Cassian onları hissedebiliyordu. Hançer soğuğu yaydı, bıçağı o kadar parlaktı ki güneşte bir buz saçağı gibi görünüyordu. İkinci kılıç sıcak görünüyordu—kızgın ve istekliydi.

Ama diğer ikisi arasındaki büyük kılıç... Kıvılcımlar, bıçağın kendisini emmiş gibi soldu.

Hiçbiri dokunmaya cesaret edemedi. Cassian'ın içindeki derin ve ilkel bir şey onu yapmaması konusunda uyardı. O bıçak tarafından kazığa çakılmak ya da dilimlenmek sıradan bir yara olmayacaktı.

Kapıdan yumuşak bir kadın kahkahası yükseldi ve Cassian'ın Amren'in orada durduğunu bilmesi için dönmesine gerek yoktu. "Siz aptalların karşı koyamayacağını biliyordum."

Rhys, "Hiç böyle bir şey görmemiştim," diye mırıldandı. Onun büyüsü, üç bıçağı döndürmeye ayarladı ve her yönü gözlemlemelerine izin verdi. Az'ın yüzü hâlâ şaşkınlıktan sarkıyordu.

Amren, "Amarantha birini yok etti," dedi.

Cassian başladı. "Bunu hiç duymadım."

Amren, "Dedikodu, birini denize attığını iddia etti. Amarantha'nın eline ya da komutanlarından herhangi birinin eline gelmezdi ve Hybern Kralı'nın onu ele geçirmesine izin vermektense, onu elden çıkardı."

Azriel, "Hangi kılıç?" diye sordu.

"Narben." Amren'in kırmızı dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "En azından dedikodu öyle dedi. O zaman Dağın Altındaydın, Rhys. Bunu gizli tutacaktı. Sadece kaçan bir su perisinden bunun yapıldığını duydum."

Rhys, "Narben, Gwydion'dan bile daha yaşlıydı," dedi. "Hangi cehennemdeydi?"

"Bilmiyorum ama o buldu, eğilmeyince de yok etti. Bütün iyi şeyleri yaptığı gibi." Amren'in o korkunç zaman hakkında söyleyebileceği kadardı. "Belki de bizim lehimizeydi. Hybern Kralı Narben'i ele geçirseydi, korkarım savaşı kaybederdik."

Narben'in güçleri Gwydion'un kutsal, kurtarıcı ışığı değil, çok daha karanlıktı. Cadının onu denize attığına inanamıyorum, dedi Cassian.

"Yine bir söylentiydi, birinden işiten birinden işitildi. Narben'i gerçekten bulup bulmadığını kim bilebilir? Ona itaat etmese bile, onu atmakla aptallık ederdi."

Rhys, "Amarantha miyop olabilir," dedi. Cassian, adının ağabeyinin dilinden çıkmasından nefret ediyordu. Azriel'in yüzündeki öfke parlamasından gölge şarkıcısı da aynısını yaptı.

"Ama sen Rhysand değilsin." Amren hala dönmekte olan silahlara başını salladı. "Bu üç bıçakla kendini Yüce Kral yapabilirsin."

Kelimeler odada yankılandı. Cassian yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Rhys sıkıca, "Yüce Kral olmak istemiyorum. Sadece burada, eşim ve insanlarımla birlikte olmak istiyorum."

Amren, "Tek bir hükümdarın altında birleşen yedi mahkemenin tümü, yaklaşan herhangi bir çatışmada bize çok daha iyi hayatta kalma şansı verirdi. Ordularımızı göndermek için çekişme ve siyasete gerek yok. Beron gibi hoşnutsuzlar, düşmanlarımızla ittifak kurarak planlarımızı tehdit edemezler."

"Önce bir iç savaşla savaşmamız gerekecek. Diğer mahkemelerdeki arkadaşlarım tarafından hain olarak damgalanırdım - onları diz çöktürmek zorunda kalırdım."

Azriel öne çıktı, omuzlarından gölgeler akıyordu. "Kallias, Tarquin ve Helion diz çökmeye istekli olabilir. Diğerleri diz çökerse Thesan diz çöker."

Cassian başını salladı. Yüksek Kral olarak Rhys: Daha fazla güvenebileceği başka bir erkek düşünemezdi. Rhys'den daha adil bir hükümdar olacak başka erkek yok. Ve Feyre Yüksek Kraliçe olarak... Prythian böyle liderlere sahip olduğu için kutsanacaktı. Cassian, "Tamlin muhtemelen savaşır ve kaybeder" dedi. Yolunda duran tek kişi Beron olurdu."

Rhys'in dişleri parladı. "Beron zaten yolumda duruyor ve çok iyi iş çıkarıyor. Davranışını haklı çıkarmakla ilgilenmiyorum." Cassian'a somurtkan

bir bakış attı. "Seni ve Nesta'yı Eris'le buluşmak üzere Bahar Sarayına kazanmak için yakında ayrılmamız gerekmiyor mu?"

"Konuyu değiştirme," dedi Cassian.

Rhys'in gücü odada gürledi. "Yüce Kral olmak istemiyorum. Bunu tartışmaya gerek yok."

Amren içini çekerek, "Seninki korkunç ve güzel bir güç Rhysand," dedi. "Önünüzde her biri kendi başına kral yaratan üç sihirli kılıcınız var ve yine de bu gücü paylaşmayı tercih ediyorsunuz. Sınırlarınızda kalın. Neden?"

Rhys, "Neden fatih olmamı istiyorsun?" diye sordu.

Amren karşılık verdi, "Neden doğuştan hakkınız olan güçten utanıyorsunuz?"

Rhys, "Bu gücü kazanmak için hiçbir şey yapmadım" dedi. "Ben onunla doğdum. Halkımı savunmak için bir araçtır, başkalarına saldırmak için değil." Onları inceledi. "Bu konuşma nereden geliyor?"

Azriel sessizce, "Zayıflandık, yedi mahkemenin tümü," dedi. Savaştan bu yana birbirleriyle ve dünyanın geri kalanıyla daha da fazla anlaşmazlık içindeler. Montesere ve Vallahan üzerimize yürürlerse, Rask onlara katılırsa buna dayanamayız. Beron'la zaten bize karşı dönmüş ve müttefik değil Briallyn. Tamlin suçluluk ve kederinin üstesinden gelemez ve bir zamanlar olduğu gibi olamazsa olmaz."

Cassian kanatlarını sıkıştırarak ipliği aldı. "Ama tek bir kral ve kraliçenin altında birleşmiş, bu kadar güç ve nesnelerle donanmış bir ülke... Düşmanlarımız tereddüt eder."

Rhys hırladı, "Bir an için Feyre'nin Yüksek Kraliçe olmakla uzaktan yakından ilgileneceğini düşünürsen, hayal görüyorsun."

Amren, "Feyre bunu gerekli bir kötülük olarak görür. Çocuğunuzu savaşa girmekten korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Ve yapmayacağım?" diye sordu Rhys, ayakta. "Yüce Kral olmayacağım. Bunu ne bugün ne de bir yüzyılda dikkate almayacağım."

Amren, hâlâ üstlerinde yavaşça dönen büyük kılıca baktı. "O zaman bana bir zamanlar eski Fae'yi taçlandıran ve ona yardım eden nesnelerin binlerce yıl sonra neden geri döndüğünü açıkla. En son bir Yüce Kral Prythian'ı yönettiğinde, elinde *sihirli bir kılıç* vardı. Önündeki o büyük kılıca bak Rhysand ve bana bunun Kazan'ın kendisinden bir işaret olmadığını söyle."

Cassian'ın nefesi boğazına takıldı. "Bir tesadüftü, Amren. Nesta bilerek yapmadı."

Amren saçlarını sallayarak başını salladı. "Hiçbir şey tesadüf değildir. Kazan'ın gücü Nesta'dan geçer ve bilgisi olmadan onu bir kukla olarak kullanabilir. Bu silahların Yapılmasını istedi ve böylece Yapıldılar. Rhysand'ın

onlara sahip olmasını istedi ve böylece demirci onları sana getirdi. Sana, Rhysand, Nesta'ya değil. Ve Nesta'nın kendisinin ve sahip olduğu güçlerle Elain'in burada olduğunu unutmayın. Feyre burada. Üç kız kardeş de kader tarafından kutsanmış ve sizinkine denk güçlerle donatılmış. Feyre tek başına gücünü ikiye katlar. Nesta sizi durdurulamaz kılıyor. Özellikle de savaşa Maske takarak girecekse. Karşısında hiçbir düşman duramazdı. Beron'un askerlerini öldürür, sonra onları ölümden diriltir ve ona karşı döndürürdü."

Cassian'ın kanı dondu. Evet, Nesta durdurulamaz olurdu. Ama ruhuna ne pahasına?

Rhys, Amren'e soğuk bir bakış attı. "Bu saçma düşünceyi bir an daha kafaya takmayacağım."

Cassian onların görevden alındığını biliyordu. Kapıya doğru onu takip eden Az'a başıyla selam verdi. Ancak eşiğin hemen önünde durakladılar. Şimdi masasında tek başına oturan kardeşlerine, Yüce Lordlarına baktı. Pek çok seçeneğin ağırlığı geniş omuzlarını ağırlaştırıyor, kanatlarını sarkıtıyordu.

"Pekala o zaman, Rhysand." Amren de masadan döndü ve bıçaklar Rhys'in büyüsünü kapladı ve yüzeye çıktı. "Ama şunu bil ki Kazan'ın iyiliği bir başkasına sunulmadan çok önce sana uzatılacaktır."

BÖLÜM

43

Arkalarında açan mor leylak ağacının baş döndürücü, tatlı kokusunu içine çeken Nesta, yan yan Cassian'a baktı. Spring Court ormanının saf güzelliğine ve huzuruna hayranlıkla bakmak için arkasını döndüğünde, adamın kurnazca kendini kaşıdığına yemin edebilirdi.

Rhys onları burada yenmişti, sessiz ve taş suratlı, sonra ortadan kayboldu. Yine de Cassian bundan rahatsız olmamış gibi görünüyordu, bu yüzden Nesta sormamıştı. Özellikle de Eris'in her an ortaya çıkmasını bekledikleri için değil.

Nesta bir gül böğürtlenine bakıyormuş gibi yaptı, sonra başını Cassian'a geri çevirerek onu gerçekten kollarını kaşıdığını gördü. "Neyin var?"

"Bu yerden nefret ediyorum," diye mırıldandı kızararak. "Alerjiler."

Nesta bir kahkaha attı. "Benden saklamana gerek yok. İnsan aleminde, o kadar kaşınıyordum ki, tüm polenlerden kurtulmak için günde iki kez banyo yapmak zorunda kaldım." Kulübeye gitmeden önce. Ondan sonra Nesta, ısıtmanın ve bir köşedeki tek küvete bu kadar çok su taşımanın zorluğu sayesinde haftada bir banyo yapma şansına erişmişti. onların yatak odası. Bazen, o ve Elain aynı banyo suyunu paylaşmış, ikinci olana pipet çekmişlerdi.

Nesta'nın boğazı sıkıştı ve yukarıda sallanan kiraz çiçeklerini inceledi. Elain burayı çok sevecekti. Çok fazla çiçek, hepsi çiçek açmış, çok yeşil - yeni çimlerin hafif, canlı yeşili - çok fazla kuş ötüyor ve çok sıcak, tereyağlı güneş ışığı. Nesta her şeyin ortasında duran bir fırtına bulutu gibi hissetti. Ama Elain... Bahar Sarayı onun gibi biri için yapılmıştı.

Ne yazık ki kız kardeşi onu görmeyi reddetti. Nesta, Elain'e burayı ziyaret etmesini söylerdi.

Ve ne yazık ki bu toprakları yöneten lord bir bok parçasıydı.

Nesta, Cassian'a, Eris gecikti, dedi. On dakikadır bekliyorlardı. "Geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen çay içiyor, bizim burada onu beklediğimiz gerçeğinin tadını çıkarıyor." Cassian düşündü. "Eh, sadece geldiğimi biliyor. Ama beni bekletme düşüncesi hoşuna gidecek."

"O bir piç." Sonbaharın Yüce Lordu'nun oğluyla birkaç kez karşılaştığında Nesta, ukala, soğuk suratlı erkekten nefret etmişti. Tam da yaralı bir Morrigan'ı ormanda bırakacak türden bir insan.

"Benden mi bahsediyorsun yoksa yanındaki vahşiden mi?" dedi derin, pürüzsüz bir ses, tomurcuklanan bir kızılcık ağacının gölgesinden.

Ve oradaydı, sanki düşünceleri onu çağırmış gibi. Eris, Rhysand kadar kusursuz giyinmişti, uzun kızıl saçının bir teli bile yerinde değildi. Ama Eris'in köşeli yüz hatları yakışıklı olsa da gözlerinde hiç ışık parlamadı. Sevinç yok.

O gözler örgülü saçlarından derilerine, çizmelerine kadar uzanan Nesta'ya takıldı. "Merhaba, Nesta Archeron."

Nesta, erkeğin bakışlarıyla karşılaştı. Hiçbir şey söylemedi, bakışlarında soğuk bir aşağılamanın donmasına izin verdi.

Eris'in ağzı yukarı kıvrıldı. Ama o yüz ifadesi ortadan kayboldu. Cassian'a döndü. "Askerlerim hakkında bana söyleyeceğin bir şey olduğunu duydum."

Cassian kollarını kavuşturdu. "İyi haber ve kötü haber, Eris. İstediğini al."

"Kötü. Her zaman önce kötü." Eris'in gülümsemesi zehir doluydu.

"Askerlerinizin çoğu öldü."

Eris sadece gözlerini kırptı. "Peki ya iyi haber?"

"İkisi hayatta kaldı."

Nesta, Eris'in yüzündeki her dakika değişikliği inceledi: gözlerinde parıldayan öfke, büzülmüş dudaklarında hoşnutsuzluk, çenesindeki bir kasın çırpınışındaki sıkıntı. Sanki aklından sayısız soru geçiyordu. Eris'in sesi yine de düz kaldı. "Peki bunu kim yaptı?"

Cassian yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak, Azriel ve ben yaptık. Askerleriniz, Kraliçe Briallyn ve Koschei tarafından akılsız katiller olmaları için büyülendi. Oorid Bataklığı'nda bize saldırdılar ve onları öldürmekten başka çaremiz kalmadı."

"Ve yine de ikisi hayatta kaldı. Ne kadar uygun. Azriel'in özel sorgusunu aldıklarını varsayıyorum?" Eris'in sesinden küçümseme damlıyordu.

Cassian sertçe, "Yalnızca ikisini kontrol altına alabildik," dedi. "Briallyn'in etkisi altındayken neredeyse kudurmuşlardı."

"Kendimize yalan söylemeyelim. Vahşi kana susamışlığın kaybolduğu zaman, *sadece ikisini kontrol altına alma zahmetine girdin.* "

Nesta bu sözleri görünce kızardı ve Cassian derin bir nefes aldı. "Biz elimizden geleni yaptık. Onlardan iki düzine vardı."

Eris homurdandı. "Kesinlikle bundan daha fazlası vardı ve ikiden fazlasını kolayca kurtarabilirdin. Ama neden senin gibi birinin daha iyisini yapmasını beklediğimi bilmiyorum."

"Özür dilememi ister misin?" Cassian hırladı. Sesini karartan öfke, gözlerini aydınlatan acı karşısında Nesta'nın kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Pişmandı - o askerleri öldürmekten hoşlanmamıştı.

"Diğerlerini kurtarmaya çalıştın mı yoksa hemen bir katliama mı başladın?" Eris köpürdü.

Cassian tereddüt etti. Nesta, sözlerin darbe aldığını gördüğüne yemin edebilirdi. Hayır, Cassian tereddüt etmemişti. Nesta bilmediğini biliyordu. Sevdiği birini düşmandan kurtarmaktan asla çekinmezdi. Ona neye mal olursa olsun.

Nesta, Eris'e bir adım daha yaklaştı. "Askerleriniz, Azriel'in kanatlarından birine külden bir ok attı."

Eris'in dişleri parladı. "Peki bu katliama sen de katıldın mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Ama merak ediyorum: Briallyn askerleri o külden oklarla mı donattı, yoksa onlar senin özel cephaneliğinden mi geldi?"

Eris gözlerini kırpıştırdı, tek doğrulama gerekliydi. "Bu tür silahlar yasak, değil mi?" Yüz hatları hala gergin olan Cassian'a sordu. İçindeki yangın daha sıcak, daha yüksek yandı. Dikkatini Eris'e verdi. Cassian'la oynayabilseydi, o da iyiliğinin karşılığını verirdi. "O okları kimin için sakladın?" diye düşündü. "Yurtdışındaki düşmanlar mı?" Hafifçe gülümsedi. "Yoksa evde bir düşman mı?"

Eris bakışlarını tuttu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Nesta'nın gülümsemesi değişmedi. "Yüreğine saplanan kül bir ok Yüce Lord'u öldürür mü?"

Eris'in yüzü bembeyaz oldu. "Zamanımı boşa harcıyorsun."

Nesta omuz silkti. "Ve bizimkini boşa harcıyorsun. Tüm bildiğimiz kadarıyla, askerlerinize bizi öldürmeleri için emir verdiniz. Tazılarınızın kaybolduğu yerde kendilerini Briallyn'e bağlayan kokular bulduğunu iddia etti ve ardından Beron'un ittifakı hakkında yalan söyledi. Belki de Morrigan'ın babasına, güvenimizi kazanmak için büyük bir planın parçası olarak Velaris ziyaretini ertelemesini sağladınız. Hepsi oyununun bir parçası."

Cassian'ın bakışı yüzünde fiziksel bir dokunuştu ama dikkatini sert sırtlı Eris'te tuttu. "Savaş çığırtkanı oynamak istiyorsan hemen devam et Eris." Gülümsemesi genişledi. "İlginç bir rakibi severim."

"Ben senin düşmanın değilim," diye tükürdü Eris ve Nesta kazandığını biliyordu. Cassian'ın küçük sırtındaki parmaklarından da biliyordu.

Cassian, "Askerlerinden daha fazlasını kurtaramadığım için üzgünüm, Eris. Gerçekten yaptım. Kalan ikisi bugün size geri gönderilecek, Kraliyet'in esaretinde kalsalar da. Ama senin düşmanın da değilim. Briallyn ve Koschei düşmanlarımız, ikimiz de. O askerlerin ailelerinin bir şeye ihtiyacı olursa onlara yardım etmek için elimden geleni seve seve veririm."

Cassian'ın içten sözleriyle içinde gurur gibi bir şey belirdi. Bu yanlışı düzeltirse, sahip olduğu her şeyi bu ailelere verecekti.

Eris aralarına baktı. Sırtındaki eli fark etti. Cassian'ın açığa çıkardığı şey.

Eris, Nesta'ya bir sırıtışla, "Sen çok küçük bir muamelesin. Seninle her türlü oyunu oynamaktan mutluluk duyarım Nesta Archeron."

Cassian'ın parmakları sırtında sıkılaştı. Eris de bunu hissetmiş gibiydi. Cassian'ın Eris gibi insanların saldırması için savunmasız bıraktığı şeyler hakkında bir fikri var mıydı? Fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar dürüst ve cesurca yaşadı. Buna hayran olmamak elde değildi.

"Hayvandan bıktığında," dedi Eris, çenesini Cassian'a doğru çekerek, "gel beni bul. Sana geleceğin Yüce Lordunun nasıl oynadığını göstereceğim."

Cassian ağzını açarak hırladı ama durdu.

Eris de hareketsiz kaldı.

Nesta bir an sonra bunu hissetti. Yumuşak pençelerde onlara doğru sürünen varlık.

Kıvrık boynuzları olan altın kürklü bir canavar çalıların arkasından sıçrayıp orman açıklığına inerken, Cassian onu arkasına itti.

O canavarı asla unutmayacaktı. Kulübelerinin kapısını nasıl kırmış ve onu iliklerine kadar korkutmuştu. Feyre onunla yüzleşmek için bıçağı yakalarken, tek düşünebildiği Elain'i korumaktı. Onunla yüzleş.

Tamlin.

Yeşil gözler onları değerlendirdi. İşaretli Eris. Sonra Cassian. Sonra onu.

Tamlin alçak ve derinden hırladı ve Cassian'ın Sifonları alevlendi. Cassian sabit bir sakinlikle, "Az önce gidiyorduk," dedi. Nesta'nın. Onları havaya fırlatacaktı. Ama Tamlin'in pençelerinden kaçabilecek kadar hızlı olabilir miydi? Ya da güç?

Tamlin'in bakışları onun üzerinde kaldı. Öfkeli ve nefret dolu.

Bu erkekti, canavardı, kız kardeşinin bir zamanlar sevdiği. Kurtarmak için ölümlü hayatı dahil her şeyden vazgeçmişti. Daha sonra aşkını alıp büken, bu süreçte neredeyse Feyre'yi kıran. Rhys'e kadar. Ta ki Cassian ve diğerleri onu geri getirmeye yardım edene kadar. Kendini bir kez daha sevmeyi öğrenmesine yardımcı oldu.

Hybern'le olan son savaşta yardıma gelip gelmemesi Nesta'nın umurunda değildi. Tamlin, Feyre'i incitmişti. Affedilemez bir şekilde.

Bu onu daha önce hiç ilgilendirmemişti. Onu kızdırdı, evet, ama... Nesta parmaklarının kıvrıldığını fark etti. Hırlarken dudaklarını dişlerinden geriye doğru sıyrılırken buldu.

En küçük kız kardeşi, Nesta'nın kendisi onunla yüzleşemediği için bu erkek tarafından alınmıştı. Hatta Tamlin ona bakıp Feyre'nin yerine gidip gitmeyeceğini *sormuştu* . Ve hayır demişti, çünkü o nefret dolu, korkunç bir korkaktı.

Şimdi korkak olmayacaktı.

Nesta, gücünün bir korunun gözlerinde parlamasına izin verdi. “Bize dokunmayacaksın” dediği gibi Tamlin'in bunu görmesine izin verin.

"Topraklarıma izinsiz girenleri öldürmeye hakkım var." Kelimeler gırtlaktan geliyordu, anlaşılması neredeyse imkansızdı. Sanki Tamlin uzun zamandır konuşmamıştı.

"Bunlar hâlâ senin toprakların mı?" Nesta, Cassian'ın arkasından çıkarak sakince sordu. "Son duyduğumda artık onları yönetmeye zahmet etmiyorsun."

Eris tamamen hareketsiz kaldı. Onlarla buluşurken yakalanmış, diye fark etti. Tamlin birine söylerse...

Nesta, "Bu konuda çeneni kapalı tutmanı öneririm," dedi.

Tamlin tüyleri diken diken oldu, tüyler diken diken oldu. "Tam olarak kız kardeşinin söylediği kadar iğrençsin."

Nesta güldü. “Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.”

İçinde titreyen gümüş alevlerin olduğunu bilerek zümrüt bakışını tuttu. sahip olmak. "Senin yüzünden Kazan'a girdim," dedi usulca ve uzaktan gök gürültüsünün homurdandığına yemin edebilirdi. Cassian ve Eris yok olup gittiler. Yalnızca Tamlin vardı, yalnızca bu canavar ve ona ve ailesine yaptıkları.

"Elain senin yüzünden Kazan'a girdi," diye devam etti Nesta. Parmak uçları ısındı ve aşağı bakarsa orada parlayan gümüş közler bulacağını biliyordu. "Ne kadar özür dilediğin, ne kadar telafi etmeye çalıştığın ya da Hybern Kralı'nın böyle bir şey yapacağını bilmediğini ya da yapmaması için ona yalvardığını iddia etmen umurumda değil. Onunla iş birliği yaptın. Çünkü Feyre'in senin *malın olduğunu düşündün* ."

Nesta, Tamlin'i işaret etti. Yer sallandı.

Cassian arkasından küfretti.

Tamlin, uzattığı parmağından büzüldü, pençeleri toprağı kazdı. "O parmağını indir cadı."

Nesta gülümsedi. "Son gösterdiğim kişiye ne olduğunu hatırlamana sevindim." Kolunu indirdi. "Artık gidiyoruz."

Cassian'ın çoktan beklediği yere geri döndü, kolları açıktı. Onları beline sardı. Nesta, ona yüzeysel, onaylayan bir baş sallaması yapan Eris'e baktı ve sonra gözden kayboldu.

Nesta, gökyüzüne fırlamadan önce Tamlin'e, "Bizi gördüğünü herkese söyle Yüce Tanrım, ben de senin kafanı vücudundan ayıracağım" dedi.

Nesta, kütüphanenin dibindeki karanlık çukura baktı.

Uyuyamamış, bütün gün Tamlin'le karşılaşmasına geri dönmekten kendini zor tutmuştu. Cassian nehir evine uçmuş ve geri dönmemişti. Belki de Rhys, Tamlin'in Eris'le olan entrikaları konusunda sessiz kalmasını sağlamaya gitmişti. Belki Rhys hepsine bir iyilik yapar ve Tamlin'in zihnini jöleye çevirirdi.

Nesta, kollarını Beşinci Katın korkuluğuna dayadı ve başını sarkmasına izin verdi. Bu geç saatte kimse ayakta değildi ve yatakhanelerin nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Gwyn'i arayamadı. Uyanmak isteyeceğinden değil onun arkadaşı. Gwyn'in zaten onun sorunlarını duymak isteyeceğinden şüpheliydi.

Yanındaki korkulukta bir bardak ılık süt belirdi.

Nesta loş kitaplığa baktı. "Teşekkür ederim," dedi Meclis'e.

Bahar Mahkemesi durgun hissediyordu. Oyuk. Büyüyen ömrüne rağmen boş. Ama bu ev yaşıyordu. Onu karşıladı, büyümesini ve gelişmesini istedi. Dinlenebileceği ya da keşfedebileceği, istediği kişi ve her şey olabileceği bir yerdi.

Ev bu muydu? Hiç öğrenmemişti. Ama burası… Evet, *ev* bunun için iyi bir isim olabilir. Belki de Bahar Sarayı'ndan ayrılıp bu topraklara geldiğinde Feyre de böyle hissetmişti. Belki Feyre bu saraya hükümdarı kadar aşık olmuştu.

Aşağıdaki karanlıkta bir şey kıpırdandı. Nesta doğruldu, süt unutuldu.

Orası. Kara çukurun kalbinde, bir duman filizi gibi… bir şey hareket etti.

Vahşi bir vuruşla genişleyip büzülür gibiydi—

"Seni burada bulacağımı düşündüm. Eh, ya burada ya da şehre giden merdivenler."

Cassian'ın sesi arkasından geldi ve Nesta döndü.

Alarma geçti ama Nesta omzunun üzerinden karanlığa baktı. Hiçbir şey değil.

Gitmişti. Ya da hayal etmişti.

"Önemli değil," dedi parmaklığın üzerinden bakarken. "Sadece gölgeler."

Cassian korkuluklara yaslanarak bir nefes verdi. "Uyuyamıyor musun?"

"Tamlin'i düşünmeye devam ediyorum."

"Onunla iyi iş çıkardın. Eris'e karşı da iyi iş çıkardın. Bunu yakın zamanda unutacağını sanmıyorum."

"O bir yılan."

"Bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim."

Nesta bir kahkaha patlattı. "Seninle böyle konuşması hoşuma gitmedi."

"Birçok insan benimle böyle konuşuyor."

"Bu onu doğru yapmaz." Onunla böyle konuşmuştu. Cassian'a Eris'in söylediğinden çok daha kötü şeyler söylemişti. Boğazı sıkıştı.

Ama o, "Feyre'in Tamlin'i sevdiğine inanamıyorum," dedi.

"Tamlin onu asla hak etmedi." Cassian bir elini onun sırtına koydu.

"Numara." Nesta yine aşağıdaki karanlığa baktı. "O yapmadı."

BÖLÜM

44

"Birisi bana bunun neden iyi bir fikir olduğunu hatırlattı mı?" Gwyn, Nesta'nın yanında nefes nefese kaldı, temel kılıç işlerini yaparken yüzünde terler akıyordu.

"Bana da hatırlat," diye homurdandı Emerie. Konuşamayacak kadar gergin olan Nesta, sadece homurdandı.

Cassian kıkırdadı ve ses vücudunu tırmaladı. Dün gece kütüphanede elini tutmuş, onu odasına götürmüştü, gözleri hâlâ yumuşaktı. Ama Gwyn'in Valkyrieler hakkındaki bölümlerinin bir kopyasını Nesta'nın masasında gözetlediğinde bu durum ortadan kalkmıştı. Onlar hakkında okuyordu, sayfaları ne zaman aldığını ve sayfaları karıştırdığını açıklamıştı.

Tek cevabı, yatakta yatmadan önce onu derinden öpmek ve rahatça ziyafet çekebilmesi için yüzünün üzerine yerleştirmek olmuştu. Nesta, ona dokunması gerekene kadar bir dakika boyunca dayandı ve kendi vücudunu gerip ağzına alırken onu yemeye devam etmesine izin vererek kendi etrafında döndü.

Bunu asla yapmamıştı - ziyafet çekmiş ve ziyafet çekmişti - ve o onunkine gelmeden hemen önce onun diline gelmişti. Sadece beklediler Kısa bir süre, yatağında sessizce soluk soluğa, üzerine tırmanıp önce eliyle, sonra ağzıyla okşadı ve o hazır olduğunda, her harika, kalın santimini alarak üzerine çöktü. Onu çok lezzetli bir şekilde esnetip doldururken, kadın hızla doruğa ulaşmıştı. Kalçalarını kavrayarak ve ona çarparak, o mükemmel noktaya vurarak ve onu yeniden doruğa ulaştırarak, kendi zevkiyle onun zevkini kovalamıştı.

Bu sabah hafifçe, hoş bir şekilde ağrımıştı ve kahvaltı masasının karşısında, otururken bazı bölgelerin ne kadar hassas olduğunun farkındaymış gibi ona göz kırpmıştı.

Cassian'ın onlara, "Bugünün sekiz köşeli yıldızı entegre etmek için iyi bir gün olacağını düşünmüştüm, ama zaten şikayet ediyorsan, gelecek haftaya kadar bekleyebiliriz" dediği gibi, o kendini beğenmiş memnuniyetten eser yoktu.

"Şikayet etmiyoruz," dedi Gwyn, havayı emerek. "Bizi sadece pejmürde çalıştırıyorsun."

Az ile çalışan en yeni rahibeler şimdiden yorgun bacakları üzerinde sallanıyordu.

Cassian, Nesta'nın bakışlarını yakaladı. "Sahip olduğun bir Valkyrie birimi."

Gwyn, Nesta'ya döndü. "Sen ona söyledin?"

Hayır, dedi Nesta ve Cassian birlikte. Cassian ekledi, "Ben ve Az seni kızdırırken bile o sakin, sabit bakışı elde etmeni sağlayan nefes alma tekniklerini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Bunu sana kesinlikle öğretmedim. Mind-Stilling'i bir mil öteden tanıyabilirim."

Ona sadece kıkırdadılar. Sonra Gwyn, "Tekniği biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette istiyorum. Savaşta Valkyrielerin yanında savaştım."

Şaşkın sessizlik dalgalandı. Nesta, bu Fae'lerin kaç yaşında olduğunu, Cassian'ın ne kadar çok şey gördüğünü ve yaşadığını unutmuştu. Boğazını temizledi. "Valkyrieleri şahsen tanıyor muydun?"

Gwyn, saf heyecandan başka bir şey olmayan tiz bir ses çıkardı. Azriel, rahibelerin geri kalanıyla birlikte yüzüğün diğer tarafında, sese yarı yarıya dönük, kaşlarını kaldırıyor.

Cassian bir sırıtış attı. "Beş savaş için Valkyrielerin yanında savaştım. Ama bu Meinir Geçidi Savaşı'nda durdu." Gülümsemesi soldu. "Çoğu onu kurtarmak için öldüğünde. Valkyrie'ler en başından beri bunun bir intihar görevi olduğunu biliyorlardı."

Azriel suçlamalarına geri döndü ama Nesta, gölge şarkıcısının ağabeyinden gelen her kelimeyi, her hareketi izlediğini hissetti.

Gwyn bile gülümsemeyi bıraktı. "O zaman neden kavga ettiler? Oradaki herkes bunun bir katliam olacağını biliyordu. Ama bunun arkasındaki politika hakkında hiçbir zaman bir şey bulamadım."

"Bilmiyorum. Bir İlirya lejyonu için homurdandım; Liderlerin hiçbir tartışmasına özel değildim." Kendisine bakan Nesta'ya baktı. "Ama benim... o gün düşen arkadaşlarım vardı." *Arkadaşları konusunda* tereddüt etmesi , onun bundan daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Ve onurlu olmalarına, ölmüş olmalarına rağmen, göğsünde çirkin bir şey büküldü. "Valkyrieler en cesur erkekler bile savaşmazken savaştı. İliryalılar bunu unutmaya çalıştılar. Valkyrielere yardım etmeyi savunan üstlerim olan

erkeklere karşı savaştım. Beni anlamsızca dövdüler, bir erzak vagonuna zincirlediler ve orada bıraktılar. Kendime geldiğimde savaş bitmişti, Valkyrie'ler katledildi."

Bu, yatağına götürdüğü ve dün gece yine ona veda öpücüğü vermeden ayrılan erkekti. "Masamda bunlarla ilgili sayfaları gördüğünde neden bundan bahsetmedin?"

"Sormadın." İlirya kılıcını kınından çıkardı. “Yeterli tarih.” Toprağa dört çizgi çizdi, hepsi sekiz köşeli bir yıldız oluşturacak şekilde kesişti. “Bu, bir kılıçla vurmak için haritanız. Bu sekiz manevra. Altı tanesini öğrendin. Diğer ikisini bugün öğreneceksin ve kombinasyonlara başlayacağız.”

Gwyn, "Onlara bu kadar hayran kaldıysanız, neden Valkyrie tekniklerini kullanmıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü onları tanımıyorum."

Nesta gülümsedi. "Eğer yeniden doğmuş Valkyrieler olacaksak," dedi, "belki de İlirya ve Valkyrie tekniklerini birleştirmeliyiz."

Bunu şaka amaçlı söylemişti, ama kelimeler sanki büyük bir gerçeği, kaderin oturmasına neden olan bir şeyi söylemiş gibi boşlukta gürlüyordu. Azriel bu sefer tamamen onlara döndü, gözleri kısıldı. Sanki o gölgeler ona bir şeyler fısıldamıştı.

Nesta'nın omurgasına bir ürperti geldi.

Cassian onların yüzlerine baktı. Sanki orada daha önce görmediği bir şey görmüş gibiydi.

Sonunda kalın bir sesle, "Bugün İlirya tekniklerini öğreniyoruz," dedi. Gwyn'e başını salladı. "Yarın, Valkyrielerin stili hakkında elinde ne varsa bana getir."

Gwyn, "Bu çok büyük bir miktar," dedi. “Merrill bunun üzerine bir kitap yazıyor. Bilgilerin çoğu tek bir yerde bulunduğundan, size mevcut el yazmasının bir kopyasını verebilirim.”

Cassian, çenesini ovuşturduğu için, kendisini ele geçiren duygunun kontrolünü ele geçirmiş gibiydi. Nesta'nın kanı karşılık olarak zonkladı. "Yeni bir şey," dedi onlardan çok kendi kendine. "Eski bir şey yeni bir şeye dönüşüyor."

Tekrar sırıttı ve Nesta, onun ağzını kendi sırıtışıyla yanıtlamak için seğirdiğini buldu.

Özellikle Cassian'ın gözleri parlarken. "Tamam hanımlar. Valkyrieler

hakkında ilk ders: terli oldukları için mızmızlanmazlar.”

"Valkyrieler mi?" Feyre nehir evindeki yemek masasının karşısından çatalı yarı yarıya dudaklarına kaldırarak sordu. "Tamamen?"

O akşam yemekte şarabından bir yudum alan Cassian, Gerçekten, dedi. Nesta'nın yaptığı silahlarla ne yapacağını tartışmak için malikaneye inmişti - Feyre'in oyu ne olurdu öğrenmek için. Nesta'ya haber verilmesi gerektiğini söylemeden önce tereddüt etmemişti. Ama ona söylemeye gönüllü olduğunda Cassian devreye girmişti. Doğru an geldiğinde Nesta'ya söyleyecekti.

Oy vermeyen tek kişi Vallahan'da kalan Mor'du. yöneticilerini yeni anlaşmayı imzalamaya ikna etmeye devam etmek için, yokluğu masada kendisi için belirlenen bir onur yeri ile işaretlendi.

Elain, "Onları insan topraklarında hiç duymadık" dedi. Cassian'ın bundan bahsetmesini duymak Feyre kadar perçinlenmişti: önce Nesta'nın ve diğerlerinin ilgisi, ardından kadın dövüşçülerin kısa tarihi. “Korkunç yaratıklar olmalılar.”

Rhys, Feyre'nin yanından, "Dışarıdan, "Bazıları senin kadar güzeldi Elain," dedi. Ama savaş alanına adım attıkları anda Amren kadar kana susamış oldular.”

Amren selam vermek için kadehini kaldırdı. "O kadınları sevdim. Bir erkeğin onlara patronluk yapmasına asla izin verme - gerçi aptal kralları olmadan da yapabilirdim. O savaş sırasında uzaklaşan İliryalılar kadar onların ölümlerinden de o kadar sorumlu.”

Bununla tartışamam, dedi Cassian. Bu savaşı atlatması çok uzun zaman almıştı. Gollian Dağları'ndaki o geçide hiç geri dönmemişti, ama söylentiye göre kayaların çorak kaldığı, sanki dünya hiç tereddüt etmeden hayatlarını veren, ölüme gülen ve hayatı bu kadar kucaklayan dişilerin yasını tutuyormuş gibi. . Gece Sarayı sınırlarının ötesindeki ilk sevgilisi Valkyrielerin saflarındandı - fırtına gibi bir gülümsemeyle Tanwyn adında cesur yürekli bir kadın. O savaşa Valkyrielerin başında katılmıştı ve geçitten hiç çıkmamıştı. Cassian bir an sonra ekledi, "Nesta onlara çok yakışırdı."

Elain, "Her zaman duvarın yanlış tarafında doğduğunu düşündüm," diye itiraf etti. "Balo salonlarını savaş alanlarına çevirdi ve herhangi bir general gibi planlar yaptı. Siz ikiniz gibi," dedi Cassian'ı ve sonra biraz daha utangaç bir şekilde Azriel'i işaret ederek.

Azriel, Elain'in çabucak bakışlarını kaçırdığı küçük bir gülümseme sundu. Cassian şaşkınlığını gizledi. Lucien kesinlikle ona çok uzun süre bakan hiçbir erkeğe hırlamak için burada değildi.

Feyre sonunda yemekten doyurucu bir ısırık aldı. "Nesta, hayatı boyunca kafese kapatılmış bir kurttur."

Biliyorum, dedi Cassian. O, insanlar ve toplum denen o kafes sayesinde asla kurt *olmayı* öğrenememiş bir kurttu. Ve kötü muamele gören herhangi bir hayvan gibi, yaklaşan herkesi ısırdı. İyi ki ısırılmak hoşuna gitmişti. İyi ki her gece vücudunda bıraktığı morlukların ve sıyrıkların tadını çıkarmış ve ona gömülürken salıverilmesi ona kendi cevabıyla cevap verme isteği uyandırmıştı.

Elain öne eğildi. "Sadece bildiğini sanıyorsun - onu dans pistinde görmedin. İşte o zaman Nesta gerçekten kurdun özgürce dolaşmasına izin verir. Müzik varken."

"Yok canım?" Nesta bir keresinde, onu köhne bir meyhaneden çıkardığında, müzik için orada olduğunu söylemişti . Bir bahane olduğunu düşünerek onu görmezden gelmişti.

"Evet," dedi Elain. "Çok küçük yaşlardan itibaren dans eğitimi aldı. Onu ve müziği seviyor. Vals veya gavottan hoşlandığım şekilde değil, sanatçıların bir sanat eseri haline getirdikleri şekilde. Nesta, biriyle dans ettiğinde tüm balo salonunu durdurabilirdi."

Cassian şarabını koydu. "Birkaç hafta önce bana dans derslerinden bahsetti." Nesta'nın ilk baştaki zorluğuna rağmen ayak hareketlerinde ve dengesinde çabucak ustalaşmasının nedeninin bu dersler olduğunu varsaymıştı. Kas hafızası sağlam kalmış olmalı. Ama eğer ona dövüşmeyi öğrendiği kadar acımasızca dans öğretilseydi...

Elain, "Bu konuda fazla ayrıntıya girmezdi," dedi. "Daha önce gittiğimiz son baloda Nesta sadece on dört yaşındaydı - yani, biz fakir olmadan önce..." Elain başını salladı. "Başka bir genç varis balodaydı ve benden kesinlikle *nefret ediyordu* . Ondan birkaç yaş büyüktü ve onun nefretini kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştım ama sanırım…"

Güzelliğini kıskanıyordu, dedi Amren, kırmızı dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle.

Elain kızardı. "Belki."

Kesinlikle öyleydi. Elain o sırada on üç yaşında olmasına rağmen.

"Eh, Nesta bana nasıl davrandığını, sıradan zalimliklerini ve küçümseyici tavırlarını gördü. ve zamanını verdi. Kıtadan yakışıklı bir dük bir gelin bulmak için orada olan baloya kadar bekledi. Ailesinin parası bitmişti, bu yüzden buraya gelmeye tenezzül etmişti - zengin bir gelini kaparak malikanelerinin kasasını doldurmaya. Nesta, varisin gözünün ona dikildiğini biliyordu. Kız, haftalar boyunca her baloda tuvalette hepimize bununla övünmüştü.

"Nesta o gece için elbisesine ve mücevherlerine küçük bir servet harcadı. Babamız ondan her zaman hayır diyemeyecek kadar korkardı ve o gece... Şey, gerçekten de Tüccarlar Prensi'nin kızı rolüne benziyordu. Boynunda ve

kulaklarında altın iplikler, elmaslar ve incilerle ametist ipekten bir elbise..." Elain içini çekti. Böyle bir zenginlik. Cassian, sahip oldukları ve kaybettikleri zenginlikleri asla fark etmemişti.

Elain, "Nesta girdiğinde tüm top durdu" dedi. “On dört yaşında olmasına rağmen son derece soğukkanlı ve mesafeli bir giriş yaptı. Dük'ün yoluna zar zor baktı. Çünkü onu da öğrenmişti. Onu kovalayan herkesten sıkıldığını biliyordu. Ve o gece üzerindeki servetin, varisin giydiği her şeyi gölgede bıraktığını biliyordu."

Amren artık sırıtıyordu. “Nesta, inadına bir dük mü kazanmaya çalıştı? On *dört yaşında* mı?"

Elain gülümsemedi. "Balo salonunun karşısında birkaç iyi yerleştirilmiş bakışla ondan bir dans istemesi için onu cezbetti. Varisin kendisi için istediği, övündüğü aynı vals, onun evlilik teklifini güvence altına almak için ihtiyaç duyduğu tek şey olacaktı. Nesta o dansı ondan *aldı .* Ve sonra dükü de ondan aldı. Nesta o gece sizden biriymiş gibi dans etti.”

"Cassian'ın dansını gördüyseniz," diye mırıldandı Rhys, "bu pek bir şey ifade etmiyor."

Feyre ve Az kıkırdarken Cassian Yüce Lordunu tersledi.

Elain devam etti, sesi neredeyse saygıyla kısılmıştı, "Dük kibirliydi ve Nesta buna katıldı. Bütün oda durma noktasına geldi. Dansları o kadar güzeldi ki; o kadar güzeldi. Ve bittiğinde… O zamanlar onun bir sanatçı olduğunu biliyordum. Feyre de aynı şekilde. Ama Feyre'nin boyayla yaptığı şey, Nesta'nın müzik ve dansla yaptığı şeydi. Annemiz biz çocukken gördü ve onu bir silaha dönüştürdü. Hepsi Nesta'nın bir gün bir prensle evlenmesi için."

Cassia dondu. Bir prens - Nesta'nın istediği bu muydu? Midesi kasıldı.

"Dük ne oldu?" Azrail sordu.

Elain yüzünü buruşturdu. "Ertesi sabah evlenme teklif etti."

Rhys şarabında boğuldu. "On dört yaşındaydı."

"Sana söyledim: Nesta *çok* iyi bir dansçı. Ama babamın söylediği buydu - o çok gençti. Zarif bir çıkıştı, çünkü babam hatalarına rağmen Nesta'yı iyi tanıyordu. Sırf bana karşı yaptığı zalimlik yüzünden varisi cezalandırmak için o dükle bir evlilik teklifi yapması için alay ettiğini biliyordu. Nesta onunla ilgilenmiyordu - onun çok genç olduğunu biliyordu. Dük sadece... onu yeterince büyüyene kadar saklamakla daha çok ilgileniyor gibi görünse bile." Elain tiksintiyle ürperdi. "Ama bence Nesta'nın bir kısmı bir gün bir prensle evleneceğine inanıyordu. Böylece dük eve gelinsiz gitti ve o varis... Şey, bizim talihsizliklerimize sevinen insanlardan biriydi.”

"Unutmuştum," diye mırıldandı Feyre. "Bunun hakkında ve onun dansı hakkında."

Elain, "Nesta daha sonra bundan hiç bahsetmedi," dedi. "Sadece gözlemledim."

Cassian, Nesta'nın Elain'i bir köpek kadar sadık ve sevecen sanmasının yanıldığını anladı. Elain, Nesta'nın yaptığı her şeyi gördü ve nedenini anladı.

Amren anlamlı bir şekilde, "Yani annen Nesta'nın yaratıcı zevklerini sosyal bir tırmanıcının cephaneliğine mi çevirdi?" diye sordu.

Feyre araya girdi, “Annemiz hoş bir insan olarak adlandırılabilecek biri değildi. Nesta kendi seçimlerini yaptı ama temelleri annemiz attı.”

Elain ellerini kucağında kavuşturarak başını salladı. "Yani bu Valkyrie işini duyduğuma çok memnun oldum. Nesta'nın bir şeye yeniden ilgi duymasına sevindim. Ve bunların hepsini *ona* kanalize edebilir .” *bu* , Cassian, öfkesini, sevdiklerine karşı şiddetli ve sarsılmaz sadakatini, kurdunun içgüdülerini ve öldürme yeteneğini biliyordu, bunu kastetmişti.

Çok daha neşeli konulara geçtiler ama Cassian akşam boyunca bu konuyu düşündü. Savaş, bunun sadece bir parçasıydı. Eğitim onu ayakta tutacak, bu öfkeyi dindirecekti ama daha fazlası olmalıydı. Mutluluk olmalıydı.

Müzik olmalıydı.

BÖLÜM

45

"Bence Valkyrieler İliryalılardan bile daha sadisttiler," diye homurdandı Gwyn ve Nesta, birçok araştırma cildinden birinde resmedilen pozu verirken rahibenin bacaklarının titrediğini görebiliyordu. “Hiçbir miktarda Zihin Durdurma beni bu alıştırmalardan geçiremez. Kullandıkları o tabir neydi? *Ben sörfün çarptığı kayayım.* Yine de bir kaya asla bir hamle yapmak zorunda değildi. ”

"Bu çok çirkin," diye onayladı Emerie, dişlerini gıcırdatarak.

Cassian elinde uzun bir hançeri boş boş salladı. "Sizi onların taş gibi savaşçılar olduğu konusunda uyarmıştım."

Nesta sabit bir ritimle dişlerinin arasından soludu. "Bacaklarım kırılabilir."

"Üçünüzün hala... yirmi saniyeniz var." Cassian, Azriel'in Evden alıp su istasyonunun masasına bıraktığı saate baktı. Gölge şarkıcısı bugün uzaktaydı ama genellikle eğittiği rahibeler katı bir ders planıyla baş başa bırakılmıştı.

Nesta'nın bacakları titriyor ve yanıyordu ama gücünü ayak parmaklarına vererek nefesine, nefesine, nefesine odaklandı, Zihin Durdurma'nın ona yapmasını emrettiği gibi. O sakin yeri aradı, nerede acıya dair düşüncelerinin ve titreyen bedeninin ötesinde olabilirdi ve çok yakındı, çok yakındı, eğer konsantre olup daha derin nefes alabilseydi—

"Zaman," dedi Cassian ve üçü toprağa yığıldılar. Tekrar güldü. "Acınası."

"Dene," diye soludu Gwyn, yerde yüzükoyun yatarak. "Senin bile buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Dün gece bana gönderdiğin pasajlar sayesinde şafakta buradaydım ve egzersizleri kendim yapıyordum" dedi. Nesta kaşlarını kaldırdı. Akşam yemeğine gitmemişti ve onu aramamıştı, ama birkaç gece küçük bir uykudan sonra yeterince yorgundu, buna aldırış etmemişti. "Üçünüze işkence

edeceksem, en azından bunu destekleyebilirim diye düşündüm." Göz kırptı. "Tam da senin yanında acı çekmem için homurdandığın an için."

"Böyle görünmene şaşmamalı," diye mırıldandı Emerie, sırtüstü yatıp güz güz göğüne bakmak için dönerek. Günler ısınmaya yönelik her türlü girişimden vazgeçmişti, gerçi gerçek soğuk henüz bastırmamıştı. Güneş, soğuk esintiye karşı bir ısı çekirdeği, Nesta'nın da onun üzerine uzanırken tadını çıkardığı tereyağlı, kemikleri ısıtan bir sıcaklık sundu. geri.

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim." Sırıtışı Nesta'nın midesindeki bir şeyi sıkıştırdı.

Onu bakarken yakaladı ve bu sırıtış biraz daha bilmiş oldu. Ama sadece ona, "Bir kılıca isim verecek olsaydın, adını ne koyardın?" dedi.

Gwyn, kendisine sorulmamış olmasına rağmen, "Gümüş Majesteleri" diye yanıtladı.

Emerie homurdandı. "Yok canım?"

ne derdin ?" diye sordu.

Emerie düşündü. "Düşman Katili ya da başka bir şey. Korkutucu bir şey."

“Bu daha iyi değil!”

Nesta'nın ağzı, alay etmelerine karşı yukarı kıvrıldı. Gwyn ona baktı, deniz mavisi gözleri parlıyordu. "Hangisi daha kötü: Düşman Avcısı mı yoksa Gümüş Majesteleri mi?"

"Gümüş Majesteleri," dedi Nesta ve Emerie zaferle haykırdı. Gwyn yuhalayarak elini salladı.

"Sen buna ne derdin?" Cassian tekrar Nesta'ya sordu.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Eğlendir beni."

Bir kaşını kaldırdı. Ama sonra tüm samimiyetiyle söyledi. "Katil."

Kaşları düzleşti.

Nesta omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir kılıca isim vermek gerekli mi?”

"Sadece söyle: Bir kılıca isim vermen gerekse, adını ne koyardın?"

"Ona Kış Gündönümü hediyesi olarak mı alıyorsun?" diye sordu Emery.

"Numara."

Nesta gülümsemesini sakladı. Üçü, dişi aslanlar gibi, çok kaslı, çok çekici bir leşin etrafında birleşince, buna bayıldı.

"Öyleyse neden sorup duruyorsun?" dedi Gwyn.

Cassian kaşlarını çattı. "Merak."

Ama çenesi kasıldı. Bu değildi. Başka bir şey vardı. Neden onun bir kılıca isim vermesini istesin ki?

"İşin başına dön" dedi ellerini çırparak. "Bütün bu küstahlık için, Valkyrie hamle tutuşunda iki kez yapıyorsun."

Emerie ve Gwyn inledi, ancak Nesta liderliği takip etmeden önce Cassian'ı bir an daha inceledi.

İki saat sonra, terden sırılsıklam, bacakları yalpalayarak bitirdiklerinde hâlâ bunu düşünüyordu. Emerie ve Gwyn önceki konuşmalarını aldılar ve su istasyonunu hedef aldılar.

Nesta ikisinin gidişini izledi, sonra Cassian'a döndü. "Neden bir kılıca isim vermem konusunda beni rahatsız ediyorsun?"

Gözleri Gwyn ve Emerie'de kaldı. "Sadece adının ne olduğunu bilmek istedim."

"Bu bir cevap değil. Neden bilmek istiyorsun?"

Kollarını kavuşturdu, sonra çözdü. "Demirciye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet. *Bana* Kış Gündönümü için bir bıçak mı veriyor?"

"Sana üç tane verdi. Dokunduğun kişiler."

Bir kaşını kaldırdı.

Ayağını yere vurdu. "O bıçakları dövdüğünüzde, onları - iki kılıcı ve hançeri - gücünüzle doldurdunuz. Kazan'ın gücü. Onlar artık sihirli bıçaklar. Ve güzel, güzel sihirden bahsetmiyorum. Uzun, çok uzun zamandır görülmeyen büyük, kadim bir sihirden bahsediyorum. Sihirli silah kalmadı. Hiçbiri. Ya kayboldular, ya yok oldular ya da denize atıldılar. Ama daha yeni üç tane yaptın. Yeni bir Dread Trove yarattın. Dilerseniz daha da fazla nesne yaratabilirsiniz."

Her saçma kelimeyle kaşları daha da yükseldi. "Üç sihirli silah mı yaptım?"

"Ne tür bir sihirleri olduğunu henüz bilmiyoruz, ama evet."

Başını eğdi. Emerie ve Gwyn, sanki ondaki değişimi görebiliyor ya da hissedebiliyormuş gibi sohbetlerini su istasyonunda durdurdular. Ve ona bir darbe gibi vuran bu silahları yapmış olması değildi.

"'Biz' kimiz?"

"Ne?"

"Nasıl bir sihirleri olduğunu bilmiyoruz" dedin. "Biz" kim?"

"Rhys, Feyre ve diğerleri."

"Peki hepiniz bunu ne kadar zamandır biliyorsunuz?"

Hatasını anlayınca yüzünü buruşturdu. "Ben... Nesta..."

" *Ne kadar?* Sesi cam gibi keskinleşti. Rahibeler izliyordu ve umurunda değildi.

Görünüşe göre yaptı. "Bunları konuşmanın yeri burası değil."

"Eğitimin ortasında benden bir isim çıkarmaya çalışan sensin!" Yüzüğü işaret etti.

Kanı kulaklarında uğulduyordu ve Cassian'ın yüzü acı içindeydi. "Bu olması gerektiği gibi gitmiyor. Sana söyleyip söylememek konusunda tartıştık ama bir oylama yaptık ve lehinize gitti. Çünkü sana güveniyoruz. Ben sadece… henüz konuyu açma şansım olmamıştı."

"Bana *söylememe* ihtimalin var mıydı? Hepiniz oturup beni yargıladınız ve sonra *oy verdiniz* mi?" Göğsünün derinliklerinde bir şey, onunla ilgili her korkunç şeyin analiz edildiğini bilmek için çatırdadı.

"O... Kahretsin." Cassian ona uzandı ama o geri çekildi. Artık herkes bakıyordu. "Nesta, bu değil..."

"Kim. Oy verildi. Bana karşı."

"Rhys ve Amren."

Fiziksel bir darbe gibi indi. Rhys sürpriz olmadı. Ama onu her zaman diğerlerinden daha iyi anlamış olan Amren; Ondan korkmayan Amren; O kadar fena kavga ettiği Amren... İçindeki küçük bir parça, Amren'in ondan sonsuza kadar nefret etmeyeceğini ummuştu.

Kafası sessizleşti. Vücudu sessizleşti.

Cassian'ın gözleri büyüdü. "Nesta-"

"İyiyim," dedi soğuk bir sesle. "Umurumda değil."

Zihnindeki o çelik duvarları güçlendirdiğini görmesine izin verdi. Sakin, odaklanmış ve istikrarlı olmak için Gwyn ile uyguladığı Zihin Durdurma'nın her parçasını kullandı. Burnundan nefes alıyor, ağzından veriyor.

Omuzlarını yuvarlayarak, yüzleri Nesta'nın hak etmediğini bildiği bir şekilde endişeyle dolmuş Emerie ve Gwyn'e yaklaşarak, bir gün ortadan kaybolacağını bildiği bir şekilde, onlar da ne olduğunu anladıklarında bir gösteri yaptı. zavallıydı. Amren onlara kendisinin ne kadar acınası bir yaşam kaybı olduğunu söylediğinde ya da bunu başka birinden duyduklarında onunla arkadaş olmayı bıraktılar. Yüzüne de söyleseler mi yoksa öylece ortadan mı kaybolacaklarını merak etti.

"Nesta," dedi Cassian tekrar. Ama ona bakmadan yüzüğü terk etti.

Emerie anında onu takip ederek merdivenlerden aşağı indi. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Nesta, kendi sesi kulaklarına yabancıydı. "Mahkeme işi."

"İyi misin?" diye sordu Gwyn, Emerie'nin bir adım gerisinde.

Hayır. Kafasındaki kükremeyi, göğsündeki çatlamayı durduramadı. "Evet," diye yalan söyledi ve sahanlığa çarpıp koridorda gözden kaybolurken arkasına bakmadı.

Nesta, banyoyu yönettiği yatak odasına gitti. Cassian'ın geleceğini biliyordu. Bu yüzden, küvetin yanında durdu, musluktan su fışkırırken, o da kapısını çalarken. Gittiğini hissedene kadar bekledi, herkesin yaptığı gibi ondan vazgeçti ve sonra akışı kapattı.

Saray'a "Gitti mi?" diye sordu.

Cevap olarak kapı açıldı.

"Teşekkürler." Boş koridora doğru yürüdü. Belki de Ev onu gözden saklamıştı, çünkü o, odasının yakınındaki kısa merdivenlerden aşağı koşarken Cassian'ı hiç görmemiş ve kokusunu almamıştı. Koridorda. Kemerli yoldan şu uzun merdiven boşluğuna.

O zaman ve ancak o zaman öfkesini dışarı saldı. O zaman ve ancak o zaman o soğukluğu bıraktı ve kendini kalbinin öfkesine teslim etti.

Amren onu o kadar güvenilmez, o kadar korkunç bulmuştu ki, dünyayı değiştiren bu yeteneğe sahip olduğunu bilmek tehlikeli olurdu. Amren diğerleriyle bu konuda konuşmuş ve onlar da *oy kullanmışlardı* .

Aşağı ve aşağı ve aşağı.

Adım adım adım adım.

Etrafında ve çevresinde ve çevresinde.

Merdivenleri saymadı. Bacaklarının hareket ettiğini hissetmiyordu. Sadece kanının kükremesi, kafasındaki kükreme ve göğsünün ortasındaki çatlak vardı. Hiçbir Zihin Durdurma onu sakinleştiremez, boğamaz.

Yer daha da yaklaştı.

Öfkesini, o acıyı düşünemiyordu. Düşünemedim , sadece hareket ettim .

Merdiven boşluğu, yukarıdaki soğuk rüzgardan uzaklaşarak daha sıcak hale geldi.

Amren ondan tamamen vazgeçmişti. Onu buraya gönderme konusundaki tartışma farklıydı - Nesta, tartışmanın ona yardım etme arzusundan çıktığını biliyordu. Bunu artık kabul edebilirdi.

Bu tartışma ona olan nefretinden ve korkusundan çıkmıştı.

Kiremitli çatılar belirginleşti. Bacakları titriyordu. Onları hissetmiyordu.

Merdivenler aniden durduğunda ve kendini bir kapının önünde bulduğunda o eriyen öfkeden başka bir şey hissetmedi.

Parmakları tutamağa dokunamadan kapı açıldı. Güneş ışığı merdiven boşluğunu doldurarak ötesindeki parke taşlarını ortaya çıkardı.

Etrafında bir fırtına gibi dalgalanan Nesta, sonunda Velaris'e geri adım attı.

BÖLÜM

46

Etrafındaki şehri, yüzüne bakıp uzak duran ya da sadece işleriyle ilgilenen insanları fark etmedi. Batı kıyısını hedefleyen sarmal gövdesini kapsayan sayısız köprüden birini geçerken, sonbahar ağaçlarının canlı turuncularını, kırmızılarını ve sarılarını ya da Sidra'nın ışıltılı mavisini fark etmedi.

Nesta öfkesine teslim oldu. Daha sonra çatı katına çıkan merdivenleri hızla tırmandığını hatırlamayacaktı. Elini ahşap kapıya çarpmadan önceki yürüyüşü hatırlamıyordu. Avucunun altında paramparça oldu, muhafazaları cam gibi çatladı.

Amren ve Varian yataktaydılar, küçük kadın Adriata Prensi'ne binerken çıplaktı. İkisi de durdu, Amren kapıya doğru döndü, Varian doğruldu, Nesta odaya girip homurdanırken etraflarına bir su kalkanı geldi, " *Sen. Gücümün* neler yapabileceğinin bana *söylenmemesi* gerektiğini düşündün ."

Amren, Yüksek Fae'nin hızıyla hareket etti ve Varian'ın üzerinden sıçradı. O parıldayan su duvarı, sanki okyanus yüzeyinin altındaymış gibi görünmesini sağlıyordu. Amren, Varian'a bir bakış attı. "Bırak."

Yataktan kayarak ve uzun, kaslı bacaklarını pantolonunun içine sokarak itaat etti.

Nesta ona "Çık dışarı" diye hırladı.

Ama Yaz Sarayı prensi Amren'i izledi, yüzü endişeyle gergindi. Kalacak, onu savunmak için aşağı inecekti. Nesta burnunu çekti, dilini acılık kapladı. Bir zamanlar Amren onun için o kişiydi - bir kavgada onu savunacağını, onun adına konuşacağını bildiği kişi. Amren onu başıyla onayladı ve Varian odadan aceleyle çıkmadan önce Nesta'ya bir uyarı bakışı attı.

Muhtemelen diğerlerine anlatmak için, ama Nesta umursamadı.

Amren'in dediği gibi değil, "Sanırım o geveze piç sana gereğinden fazlasını söylemiş."

"Bana karşı oy verdin," dedi soğuk sesi göğsündeki çatlağı yalanlayarak.

Amren aynı soğukkanlılıkla, "Böyle korkunç bir gücün üstesinden gelebildiğinizi kanıtlamak için hiçbir şey yapmadınız," dedi. "O mavnada, her türlü ustalaşma girişiminden uzaklaştığında bana aynı şeyi söyledin. Sana daha fazlasını öğretmeyi teklif ettim ve sen çekip gittin."

"Kız kardeşimi seçtiğin için uzaklaştım." Tıpkı Elain'in yaptığı gibi. Amren *onun* arkadaşı, *müttefikiydi* ve yine de sonuçta bunun bir önemi yoktu. Feyre'yi seçmişti.

"Ben kimseyi seçmedim, seni şımarık kız," diye tersledi Amren. "Sana Feyre'in senden ricada bulunduğunu ve tekrar birlikte çalıştığımı söyledim ve sen bunu bir şekilde onun tarafını tutmam için mi çevirdin *?* " Nesta hiçbir şey söylemedi. "Onlara seni aylarca yalnız bırakmalarını söyledim. Onlarla senin hakkında konuşmayı reddettim. Ve sonra davranışımın sana yardımcı olmadığını, belki de kız kardeşinin haklı olduğunu anladığım an, *sana bir* şekilde ihanet ettim mi?"

Nesta sarsıldı. "Feyre hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, zavallı Nesta, onu çok seven küçük bir kız kardeşiyle, ondan yardım almak için her şeyi yapmaya hazır."

Nesta, Tamlin'in canavar biçimindeki anısını, onun onu nasıl uzuvlarından ayırmak istediğini engelledi. Ondan daha iyi değildi, son. "Feyre beni sevmiyor." Feyre'nin sevgisini hak etmiyordu. Tıpkı Tamlin'in yapmadığı gibi.

Amren bir kahkaha patlattı. "Feyre'e inanman sadece senin gücüne layık olmadığını kanıtlamakla kalmıyor. Bilerek kör olan birine güvenilemez. O silahlarla yürüyen bir kabus olursun."

"Artık farklı." Kelimeler boş boş çınladı. Farklı mıydı? Amren'le *mavnada* çarpıştığı ve Amren'in bir şey olamama konusundaki mutlak hayal kırıklığının sonunda su yüzüne çıktığı bu yazdan *farklı* mıydı ?

Amren de bunu biliyormuş gibi gülümsedi. "İstediğin kadar sıkı çalışabilirsin, Cassian'ı istediğin kadar becerebilirsin, ama düşünmeye başlamazsan, bu bozuk olanı düzeltmez."

"Bana vaaz verme. *Sen...* " Amren'i işaret etti ve dişinin ateş hattından çıktığına yemin edebilirdi. Tıpkı Tamlin'in yaptığı gibi. Sanki Amren, Nesta'nın en son bir düşmanı işaret ettiğini hatırlamış gibi, onun ellerinde kesik başıyla sona ermişti. Ondan neşesiz bir kahkaha koptu. "Seni bir ölüm vaadi ile işaretleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Geçen gün Tamlin'le neredeyse yapıyordunuz." Demek Cassian da onlara her şeyi anlatmıştı. "Ama o mavnada söylediğimi sana tekrar söyleyeceğim:

Sanırım hâlâ anlamadığın, saygı duymadığın veya kontrol etmediğin güçlere sahipsin."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini varsaymaya nasıl cüret edersin?"

Amren cevap vermeyince Nesta tısladı, "Sen benim *arkadaşımdın* ."

Amren'in dişleri parladı. "Öyle miydim? Bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum."

Göğsü ağrıyordu, sanki o görünmez yumruk onu bir kez daha yumruklamış gibi. Paramparça kapının ardında gümbürtüler yükseldi ve Cassian'ın kükreyerek içeri girmesi için hazırlandı...

Ama o Feyre'ydi.

Günlük kıyafetlerine boya sıçramıştı; beyaz bir leke, çilli elmacık kemiğini süsledi. Varian stüdyosuna ulaşmak için sokaklarda yarı çıplak koşmuş olmalı. Feyre nefes nefese, "Kes şunu."

Feyre yerdeki kıymıkları ve enkazları fark etse de önemsese de, yaklaşırken belli etmedi. Feyre, "Nesta, çıktığı gibi çıkmamalıydı" diye yalvardı.

"Bunu sana Cassian mı söyledi?" Burası yerine Feyre'ye mi gitmişti?

"Hayır, ama o kadarını tahmin edebiliyorum. Senden hiçbir şey saklamak istemedi."

"Benim sorunum Cassian ile değil." Nesta bakışlarını Amren'e dikti. "Arkamı kollaman için sana güvendim."

"O sadakati herkese karşı bir kalkan olarak kullanmaya karar verdiğin anda arkanı kollamayı bıraktım."

Nesta hırladı ama Feyre ellerini havaya kaldırarak aralarına girdi. "Bu konuşma şimdi bitiyor. Nesta, eve geri dön. Amren, sen..." Sanki Amren'e emir vermenin hikmetini düşünüyormuş gibi tereddüt etti. Feyre dikkatle bitirdi, "Sen burada kal."

Nesta kısık bir kahkaha attı. "Sen onun Yüce Leydisisin. Ona hitap etmene gerek yok. Artık herhangi birinizden daha az güce sahipken değil."

Feyre'nin gözleri parladı. “Amren benim arkadaşım ve yüzyıllardır bu mahkemenin bir üyesi. Kendisine *saygılarımı sunarım* .”

“Size sunduğu saygı mı?” Nesta tükürdü. “ *Eşinizin size sunduğu* saygı mı?”

Feyre hareketsiz kaldı.

Amren uyardı, "Sakın bir tek *kelime daha* etme Nesta Archeron."

Feyre, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ve Nesta umursamadı. Kükremeyi düşünemedim. "Onlardan herhangi biri sana, rahmindeki bebeğin seni öldüreceğini, *saygıdeğer Majesteleri söyledi mi?"*

Amren havladı, " *Kapa çeneni!"*

Ama onun emri yeterliydi. Yüzü solgun, Feyre tekrar fısıldadı, "Ne demek istiyorsun?"

Kanatlar, diye köpürdü Nesta. "Çocuğun İliryalı kanatları doğum sırasında Fae bedenine sıkışacak ve ikinizi de öldürecek."

Sessizlik odayı, dünyayı dalgalandırdı.

Feyre nefes aldı, "Madja az önce emeğin riskli olacağını söyledi. Ama Kemik Oymacısı… Bana gösterdiği oğlunun kanatları yoktu." Sesi kırıldı. "Bana sadece görmek istediklerimi mi gösterdi?"

Bilmiyorum, dedi Nesta. "Ama biliyorum ki, eşiniz herkese gerçeği size bildirmemelerini emretti." Amren'e döndü. "Hepiniz buna da mı oy verdiniz? Onun hakkında konuştunuz mu, onu yargıladınız ve onu gerçeğe layık görmediniz mi? Oy neydi *Amren* ? Feyre'nin cehalet içinde ölmesine izin vermek mi?" Amren cevap veremeden Nesta kız kardeşine döndü. "Değerli, mükemmel Rhysand'ın neden haftalardır huysuz bir piç olduğunu sorgulamadın mı? Çünkü öleceğini *biliyor* . Biliyor ama yine de sana söylemedi."

Feyre titremeye başladı. "Eğer ölürsem..." Bakışları dövmeli kollarından birine kaydı. Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlarken Amren'e, "Siz... hepiniz bunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Amren, Nesta'ya sert bir bakış fırlattı ama, "Seni telaşlandırmak istemedik," dedi. Korku, herhangi bir fiziksel tehdit kadar ölümcül olabilir."

"Rhys biliyor muydu?" Feyre'nin yanaklarından yaşlar döküldü ve oraya sıçrayan boya bulaştı. "Hayatlarımıza yönelik tehdit hakkında mı?" Kendine, karnını tutan dövmeli ele baktı.

Ve Nesta, hayatında bir kez bile annesi tarafından Feyre'nin içinde büyüyen çocuğu sevdiği kadar sevilmediğini biliyordu.

Gözyaşlarının düşmeye başladığını, korkunun Feyre'nin boya bulaşmış yüzünü buruşturduğunu görmek Nesta'da bir şeyleri kırdı -o öfkeyi, o kükremeyi kırdı.

Çok ileri gitmişti. O... Oh, tanrılar.

Amren, "Bence bunu Rhysand'la konuşman en iyisi kızım," dedi.

Nesta dayanamadı - karnını okşarken Feyre'nin yüzündeki acıya, korkuya ve sevgiye.

Amren, Nesta'ya homurdandı, "Umarım artık memnunsunuzdur."

Nesta cevap vermedi. Kendi kendine ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Sadece topuklarının üzerinde döndü ve apartmandan kaçtı.

Cassian nehir evine gitmişti. Bu, günün üçüncü hatasıydı.

İlki, bir kılıç adını sormakta ne kadar beceriksizce davranıp Nesta'nın şüphelenmesine yol açmıştı. Ona yalan söyleyememişti, bu yüzden ona her şeyi anlatmıştı.

İkinci hata, Nesta'nın odasına saklanmasına izin vermek ve onunla konuşmak için içeri dalmamaktı. Onu serinleteceğini düşünerek banyo yapmasına izin vermek. O da aynısını yapmıştı ve dışarı çıktığında, kapının açık olduğu dış merdivenlerle zemine kadar kadının kokusunu takip etmişti.

Kızın bunu mu başardığını yoksa içine mi çöktüğünü bilmiyordu, bu yüzden o da adımları atmıştı. Hepsi on bin, kokusu taze ve öfkeli.

Dibe vurmuştu. Kapı açık bırakılmıştı.

Kalabalık şehirde onun kokusunu takip etmekte zorlanacağını bilerek, onu havadan bulmayı umarak gökyüzüne doğru fırlamıştı. Amren'in nehir evinde çalıştığını varsayıyordu, o yüzden oraya gitmişti.

Sadece Amren orada değildi. Nesta da değildi.

Haber geldiğinde Rhys'in çalışma odasına ulaşmıştı. Bir ulaktan değil, Feyre'den - eşiyle akıl akıldan.

Rhys masasındaydı, onunla sessizce konuşurken yüzü gergindi. Cassian bu bakışı gördü, kiminle konuştuğunu anladı ve hareketsiz kaldı. İkisi de burada değildi, bu da muhtemelen Amren'in dairesinde oldukları anlamına geliyordu ve Feyre bir rapor veriyorsa...

Cassian, iki dakikalık bir uçuşla orada olabileceğini bilerek, yeterince hızlı olması için dua ederek kapılara koştu...

"Cassian."

Rhys'in sesi, yıldızların arasındaki karanlığa dair bir kabus gibiydi.

Cassian çok nadiren duyduğu ve bir kez bile kendisine yöneltmediği bu sesle donakaldı. "Ne oldu?"

Rhys'in yüzü tamamen sakindi. Ama ölüm -siyah, azgın ölüm- gözlerinde yatıyordu. Ne bir yıldız ne de bir menekşe parıltısı kaldı.

Rhys, cehennemi andıran o sesle, "Nesta, Feyre'i kendisi ve bebeği için tehlike konusunda bilgilendirmeyi uygun gördü," dedi.

Cassian'ın kalbi parçalanırken bile gümbürdemeye başladı.

Rhys gözlerini dikip baktı ve Cassian'ın kardeşi gibi hava atmak için yapabileceği tek şey buydu, Yüce Lord, "Nesta'yı bu şehirden çıkarın. Şu anda." Rhys'in gücü odada yükselen bir fırtına gibi gürledi. "Onu öldürmeden önce."

BÖLÜM

47

Cassian, Nesta'yı bir yan sokakta koşarken buldu, sanki Rhysand'ın sadece dökülen kanının durdurabileceği bir ava çıkmak üzere olduğundan şüpheleniyordu. Ama onun sadece yaptığından, kendinden kaçtığını biliyordu. Çok sevdiği meyhanelerden birine doğru koştu.

Cassian, ara sokakta süzülüp onu belinden ve dizlerinin altından yakalayıp göğe savurduğunda Nesta'ya onu görme şansı vermedi.

Onunla savaşmadı, tek kelime etmedi. Sadece kollarına yatın, yüzü soğuk göğsüne karşı.

Cassian Rüzgar Evi'nin üzerinde süzülerek Azriel'i elinde ağır bir paketle yerinde havada asılı halde bulmak için yükseldi. Bunun Rhys'in ayrı bir uyarısından mı yoksa Az'ın kendi gölgelerinin fısıldaşmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Cassian paketi yakaladı, bileğine doladı ve Nesta'yı tutarken ağırlığına karşı homurdandı. Cassian güz göğünde yanından geçerken Az bir şey söylemedi.

Ve arkasındaki şehre bakmaya cesaret edemedi.

Kafasında, vücudunda hiçbir ses yoktu. Cassian'ın onu tuttuğunu biliyordu, saatlerce uçtuklarını biliyordu ve umurunda değildi.

Affedilemez bir şey yapmıştı.

Rhysand tarafından kanlı bir sise dönüştürülmeyi hak etmişti. Keşke Cassian onu kurtarmaya gelmeseydi.

Güneş arkalarında batana kadar dağlara uçtular. Yere indiklerinde, çevreleri karanlıkla örtülmüştü. Cassian ayağa kalkarken, sanki her yeri acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve Azriel'in onlara verdiği paketi ayaklarının dibine bıraktı.

"Bu gece burada kamp kuracağız," dedi sakince, soğuk bir sesle.

Konuşmak istemedi. Hayatının geri kalanında başka bir kelime söylememeye karar verdi.

"Ateş yakacağım," diye devam etti ve yüzünde kibar bir şey yoktu.

Dayanamadı. Bu yüzden arkasını döndü ve adamın indiği küçük alanı inceledi - siyah bir kayanın çıkıntısının hemen altındaki düz bir kuru toprak parçası.

Sessizce, çıkıntının en derin kısmına yürüdü. Sessizce sert, tozlu toprağa uzandı, kolunu bir yastık gibi kullanarak kaya duvara doğru kıvrıldı.

Gözlerini kapadı ve ateş onu tüketirken ahşabın kırılmasını ve çatlamasını görmezden gelmeye, toprağa, dağa eriyip sonsuza kadar kaybolmaya karar

verdi.

Cassian.

Feyre'nin sesi Cassian'ın zihnini doldurdu ve onu yıldızların genişleyen manzara üzerinde belirdiğini izlediği yerden çekip çıkardı. Nesta'yı Illyria'yı Velaris'ten ayıran sıradağ olan Uyuyan Dağlara uçurmuştu. Daha küçük zirvelerdi, henüz kışın kavrayamadığı, bol nehirleri ve avlanacak av hayvanları vardı.

Cassian .

Zihin konuşabildiğini unutmuşum.

Gülmesi duyuldu. *Hakaret edip etmemeye karar veremiyorum. Belki de daemati hediyelerini daha sık kullanmalıyım. "İyi misin?* " demeden önce durakladı .

Bunu sana sormalıydım.

Rhysand aşırı tepki verdi. Tamamen ve tamamen aşırı tepki verdi.

Cassian, Feyre göremese de başını salladı. *Bunu öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm.*

Değilim. Hepinize kızgınım. Bana neden söylemediğini anlıyorum ama çok kızgınım.

Nesta'ya çok kızgınız.

Bana gerçeği söyleme cesaretini gösterdi.

Seni incitmek için sana gerçeği söyledi.

Belki. Ama bir şey söyleyen tek kişi oydu.

Cassian burnundan soludu. *O...* Düşündü. *Bence durumlarınız arasındaki paralellikleri gördü ve kendi yöntemiyle ikinizin de intikamını almaya karar verdi.*

Benim de hissim bu. Rhys aynı fikirde değil.

Keşke farklı bir yol bulsaydın.

Ben yapmadım. Ama bununla birlikte yüzleşeceğiz. Hepimiz.

Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?

Alternatif korku ve paniktir. Oğlumun bunları hissetmesine izin vermeyeceğim. Artık dayanamayacak duruma gelene kadar onun için, bizim için savaşacağım.

Cassian'ın boğazı düğümlendi. *Biz de senin için savaşacağız.*

Biliyorum. Feyre tekrar durakladı. *Rhys'in seni şehirden kovalamaya ya da Nesta'yı tehdit etmeye hakkı yoktu. Bunu anladı ve özür diledi. Eve dönmeni istiyorum. İkinizde. Hatta nereye gittin?*

Vahşi doğa. Cassian omzunun üzerinden Nesta'nın son birkaç saattir uyuduğu yere baktı, kaya duvara sıkı bir top gibi kıvrıldı. *Sanırım birkaç gün burada kalacağız. Yürüyüşe çıkacağız.*

Nesta hayatında hiç yürüyüşe çıkmadı. Bundan nefret edeceğini garanti ederim.

O zaman Rhys'e bunun onun cezası olduğunu söyle . Çünkü Rhys, tehditleri için özür dilemesine rağmen yine de öfkelenecekti. *Ona Nesta ve benim Yürüyüşe çıkacak ve bundan nefret edecek ama eve gelmeye hazır olduğuna karar verdiğimde eve geliyor.*

Feyre uzun bir süre sessiz kaldı. *Bunun gereksiz olduğunu söylemesi gerektiğini bildiğini söylüyor, ama size içten içe mutlu olduğunu söylemek gerekirse.*

İyi. Bunu duyduğuma içten içe sevindim.

Feyre güldü ve bu ses onun incinmiş olabileceğinin kanıtıydı, haberler karşısında ürkmüştü ama o gerçekten de buna uyum sağlıyordu. Korkmasına ve ağlamasına izin vermeyecekti. Ondan neden daha azını beklediğini bilmiyordu.

Feyre, *Lütfen ona iyi bak Cassian, dedi. Ve kendinizi.*

Cassian kayanın gölgelerinde neredeyse gizlenmiş uyuyan kadına baktı.

yapacağım .

BÖLÜM

48

"Kalkmak."

Nesta gerildi, şafağın kör edici parlaklığına karşı gözünü çatlayarak açtı. Cassian, bir elinde mantar ve tost gibi görünen bir tabakla onun üzerinde duruyordu. Yerin sertliğinden ve gecenin soğuğundan bütün vücudu ağrıyordu. Zar zor uyumuş, çoğunlukla orada uzanmış, kayaya bakarak, kendini ateşin seslerine aldırmamaya istekli, hiçliğe doğru kaybolmayı dilemişti.

Rahatlayarak oturur pozisyona geldi ve o tabağı ona doğru itti. "Yemek. Önümüzde uzun bir gün var."

Ağır ve ağrıyan gözlerini onun yüzüne kaldırdı.

İçinde sıcak bir şey yoktu. Zorluk veya ışık yok. Sadece sağlam, taş gibi soğuk savaşçı.

Cassian, "Şafaktan alacakaranlığa kadar yürüyüş yapacağız, gün boyunca sadece iki durak olacak. Öyleyse ye."

Önemli değildi. Yemek yemiş, uyumuş ya da yürüyüş yapmış. Herhangi biri.

Ama Nesta kendi hazırladığı yemeği yemeye kendini zorladı, inşa ettiği ateşi söndürürken konuşmadı, ateşin *çatırtısından başka bir şeye odaklandı* . kütükler. Cassian birkaç yemek malzemesini ve yemeğin geri kalanını çabucak kanvas çantaya koydu.

Önkolundaki kaslar ağırlıkla hareket ederek aldı ve ayaklarının arasına atmadan önce ona doğru yürüdü. "Sırtıma kanatlı o kadar büyük bir çanta sığdıramam. Yani onu taşıyacaksın."

Azriel bunu biliyor muydu? Cassian'ın gözündeki buz gibi, keyifli parıltıdan, evet diye düşündü.

Nesta yemeğini bitirdi ve tabağını yıkayacak bir şeyi yoktu, bu yüzden onu pakete tıktı.

Öğle yemeğinde Gerthys Nehri'ne vardığımızda bulaşıkları yıkayabilirsin, dedi. Buradan altı saatlik bir yürüyüş mesafesinde."

Umursamadı. Onu yere sersin, yürütsün ve hizmetçi rolü yapsın. Hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

Onu düzeltemezdim.

Nesta ayağa kalktı, eklemleri patladı ve vücudu kaskatı kesildi. Örgüsünü yeniden örmekle uğraşmadı.

"İhtiyaçlarınızı köşede görebilirsiniz." Uçurumun yüzündeki hafif eğriye doğru başını salladı. "Burada kimse yok."

Dediğini yaptı. Geri döndüğünde, sadece sürüye doğru başını salladı. "Onu al."

Nesta onun gibi homurdandı. Ağırlığının en az üçte biri olmalıydı. Omuzlarına koyarken sırtı neredeyse eğildi, ama onu giydi, ayarlamak için kıpırdandı. Omurgasına oturana kadar kayışlar ve tokalarla oynadı, ağırlığı göğsü ve kalçaları arasında dengelendi.

Görünüşe göre Cassian iyi bir iş çıkardığına karar verdi. "Hadi gidelim."

Nesta ona yol göstermesine izin verdi ve on dakika içinde, Cassian dağın yüzünü keserek tepeyi tırmanırken nefesi kesildi, bacakları yanmaya başladı. Onunla konuşmadı, o da onunla konuşmadı.

Gün, isteyebileceği kadar berraktı, etraflarındaki dağlar cıvıl cıvıl yeşildi, deniz mavisi nehirler o kadar berraktı ki, yukarıdan bile, yataklarını kaplayan beyaz taşları görebiliyordu.

Nesta kendini ona teslim etti, vücudunun ağrıması, nefesinin nefesi - cam gibi keskindi - kükreyen düşünceler.

Güneş gökyüzünde kavis çizerek alnından, boynundan teri sıkıyordu. Saçları onunla ıslandı. Yine de yürüdü, Cassian'ı zirveye kadar takip etti. Kayalık bir çıkıntıya ulaştı, arkasında olduğundan emin olmak için bir kez omzunun üzerinden baktı, sonra gözden kayboldu -muhtemelen aşağı inerek.

Çıkıntıya ulaştı ve ne kadar aşağıda olduğunu gördü.

Bir nehirde durmaktan bahsetmişti. Pekala, çok aşağıda ve ileride ağaçlarla yarı örtülü geniş bir nehir şeridi uzanıyordu. Ulaşması saatler alacak gibi görünmüyordu ama... Cassian dümdüz inmek yerine dağın üzerinden yürüyordu. Hiç kimse ölüme yuvarlanmadan doğrudan aşağı inemezdi.

Çok geçmeden tamamen farklı bir kas grubu inişe itiraz etmeye başladı. Yukarı çıkmaktan daha kötü olduğunu fark etti - şimdi sürü onu öne atmaya ve onu vadiye ve nehre düşürmeye kararlıymış gibi hissediyordu.

Cassian, onun yaptığı gibi çimenler ve küçük taşlar arasında adımlarını dikkatli bir şekilde seçme zahmetine girmedi. En azından kanatların güvencesine sahipti. Bu yüksekte, bulutlar aylak gözetleyiciler gibi geçip gittiler, hiçbiri alev alev yanan güneşe gölge düşürecek kadar merhametli değildi.

Nesta'nın bacakları titriyordu ama o hareket etmeye devam etti. Çantanın kayışlarını göğsüne dayadıkları yerde kavradı ve ağırlığını dengelemek için kollarını kullandı. Cassian'ı takip etti, dağdan aşağı, adım adım, saat saat.

Yürüdü, birbiri ardına yürüdü ve hiçbir şey söylemedi.

Öğle yemeği için nehirde mola verdiler. Sert peynir ve ekmek ise öğle yemeği sayılabilir.

Nesta sadece ağrıyan karnının dolmasını umursadı. Sadece önlerindeki nehrin berrak ve temiz olmasını umursadı ve o kavruldu. Yüzünü içine gömmek için diz çökerek çimenli kıyısına çöktü. Soğuğun şokuyla nefesi kesildi, sonra ayağa kalktı, avuç içleriyle suyu tekrar tekrar ağzına götürdü, yutkundu ve yutkundu.

Yan yatmak için nehirden geri çekildi, nefesi hâlâ ağırdı.

Cassian, kantinden bir yudum alırken, uzun, sallanan çimenlerde oturduğu yerden, "Otuz dakikanız var," dedi. "Nasıl istersen öyle kullan."

Hiçbir şey söylemedi. Başını sallamak bile çok fazla geliyordu.

Paketi açtı ve ona bir kantin fırlattı. “Bunu doldurun. Eğer bayılırsanız, dağdan düşebilir ve vücudunuzdaki tüm kemikleri kırabilirsiniz."

Ona bakmadı. Gözlerindeki kelimeyi görmesine izin vermedi. *iyi* .

Yine de gitti. Sonraki sözleri daha nazikti - ve o da onlara içerledi. "Dinlen."

Cassian, Nesta'nın sık sık kendinden nefret ettiğini biliyordu.

Ama onun kendisinden, artık var olmamayı isteyecek kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordu.

Düşme tehdidinden bahsettiğinde onun ifadesini görmüştü. Velaris'e geri dönmenin onu bu bakıştan kurtaramayacağını biliyordu. Onu da bu bakıştan kurtaramadı.

Kendini bu duygudan ancak Nesta kurtarabilirdi.

Söz verdiği otuz dakika dinlenmesine izin verdi ve belki de ona hâlâ biraz kızgındı, çünkü yeniden başlamadan önce sadece "Hadi gidelim" dedi.

O ağır, dolup taşan sessizliği izledi. Arkadan gelen bir yük atı kadar sessiz.

Bu dağları yüzyıllardır üzerlerinden uçmaktan yeterince iyi biliyordu: Burada çobanlar yaşıyordu, genellikle yüksek yeşil ve kahverengimsi siyah taşların yalnızlığını daha kalabalık bölgelere tercih eden sıradan periler.

Zirveler Illyria'dakiler kadar vahşi ve keskin değildi ama onlarda tam olarak açıklayamadığı bir varlık vardı. Mor bir keresinde ona uzun zaman önce bu toprakların şifa için kullanıldığını söylemişti. Bedenen ve ruhen yaralanan insanlar bu tepelere, şimdi ulaşmalarına iki buçuk gün kaldıkları göle, toparlamak için çıktılar.

Belki de bu yüzden gelmişti. Bazı içgüdüler iyileşmeyi hatırlamış, bu ülkenin uykulu kalbini hissetmiş ve Nesta'yı buraya getirmeye karar vermişti.

Kilometrelerce, sessizliği arkasında beliren bir hayalet gibi, Cassian bunun yeterli olup olmayacağını merak etti.

BÖLÜM

49

Cassian, "Gece için burada kamp yapıyoruz" dediğinde, uzaktan sadece bir tepe gibi görünen bir dağın yarısındaydılar.

Dağın yamacına bakan bir manzarada durmuştu, en yakın zirve o kadar yakındı ki, bir taşla vurabilirdi, ancak çok aşağıda kıvrılan başka bir nehir tarafından ayrılmıştı. Zemin soluk ve tozluydu ve hepsinden önemlisi düzdü.

Nesta sendeleyerek düz bir zemine çıkarken hiçbir şey söylemedi, bacakları sonunda gevşedi ve toprağa yayıldı.

Yanaklarını ısırdı ama umurunda değildi, nefes alıp verirken vücudu titredi. Şafağa kadar hareket etmeyecekti. Tuvaleti bile kullanmamak. Başka bir kasını hareket ettirmektense kendini ıslatmayı tercih ederdi.

Cassian küçük sitenin karşısından, "Bayılmadan önce paketi çıkar ki en azından kendime akşam yemeği hazırlayayım," dedi.

Sözleri soğuktu, mesafeliydi. Bütün gün onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Bunu hak etti - daha kötüsünü hak etti.

Bu düşünce, kayışları yattıkları yerden çözmesini sağladı. kalçaları ve göğsü boyunca. Sürü toprağa çarptı ve kadın onu bir ayağıyla ona doğru dürtmek için büküldü. Bacağı hareketle titriyordu. Ama küçük bir kayaya yaslanana kadar kendini toparladı.

Çantayı sadece bir homurtuyla kaptı, sanki bütün gün ağırlığı altında terlememiş ve titrememiş gibi. Sonra diz boyu otlar ve çalılar hışırdatarak yakındaki çalılığa doğru yürüdü.

Rüzgâr dorukların arasından eserek mırıldandı. Gölgeler yavaş yavaş dağların sarp yamaçlarında süzülüyor, geride kalan güneş üst sınırlarını altın

rengine çeviriyor, her santimde derinleşen soğuk, yükselen karanlığa boyun eğiyordu.

Nehir dağın yamacından aşağı kükrüyordu, gün boyunca onlar yürürken duyduğu sürekli bir uğultuydu, pek çok akıntısı görünüşte zar zor görülebiliyordu. Burada bile, ışığın solmasıyla birlikte, vadi tabanı boyunca dorukların arasında dolaşırken nehrin renkleri arduvazdan yeşime ve çama dönüştü.

Her şey çok sakindi, ama bir şekilde dikkatliydi. Sanki antik ve yarı uyanık bir şeyle çevriliydi. Sanki her zirvenin kendi ruh halleri ve tercihleri varmış gibi, bulutların onlara tutunup tutunmadığı, ağaçların kenarlarını mı yoksa onları çıplak mı bıraktığı gibi. Şekilleri o kadar tuhaf ve uzundu ki, sanki devler bir zamanlar nehirlerin yanına yatmış, üzerlerine buruşuk bir battaniye çekmiş ve sonsuza dek uykuya dalmış gibi görünüyorlardı.

Uyku düşüncesi onu içine çekmiş olmalıydı, çünkü bildiği bir sonraki şey, yıldızlar ve neredeyse dolunay dışında dünyanın karanlık olduğuydu, o kadar parlaktı ki ateşe ihtiyaç duyulmamıştı. Gerçi onun sıcaklığını kullanabilirdi. Cassian birkaç adım ötede, sırtı ona dönük, ay ışığı kanatlarını yaldızlıyordu.

Ona bir tabak yemek bırakmıştı - ekmek, sert peynir ve bir çeşit kuru et. Dokunmadı ama. Midesindeki gurultuyu görmezden geldi.

Sadece sert boynunu kırdı, etrafına bir battaniye sardı, ve yere yat. Kolunu

tekrar başının altına kaydırdı ve gözlerini soğuğa karşı kapadı.

Sonraki iki gün boyunca Cassian'ın başının arkasına baktı.

Sonraki iki gün boyunca konuşmadı.

Her çakıl ve taş ona çelme takmak, ayak bileğini burkmak ya da çizmelerinin içine girmek için bir arayış içindeydi.

Ertesi gün öğleden sonra yaklaşıyordu, bulutlar tepelerin hemen üzerinde hızlı bir rüzgarla sürüklenirken, başı çarpmaya başladı. Güneş ışığı çok parlak döndü; onun teri battı.

Günlerce yürümelerine rağmen, sadece birkaç tepeyi temizlemişlerdi. Cassian'ın uçarken üzerinden geçtiği dağlar yaya olarak uçsuz bucaksızdı. Doğru yolu nasıl seçtiğini sormadı. Nereye gittiklerini de sormadı. Sadece onu takip etti, gözleri sırtına sabitlendi.

Kafası bulanıklaştıkça bu görüntü bulanıklaştı, tüm vücudu biraz sallandı.

Yutkunmaya çalıştı ve boğazını o kadar kuru buldu ki dili ağzının çatısına yapışmıştı. Onu serbest bıraktı. Su—en son ne zaman bir yudum su içmişti?

Kantini çantasının tepesindeydi, ama durmak, onu çıkarmak... Çantayı düşürmek için kayışlarını çözmek istemiyordu. Durması gerektiğini ona işaret etmek gibi.

Dün gece bir öncekinin aynısıydı: kamplarına ulaşmıştı, yere yığılmıştı ve uykuya dalmadan önce paketi zar zor çıkarabilmişti. Daha sonra uyandığında yanında, hava koşullarına karşı ince bir bezle örtülmüş bir tabak soğuk yemek buldu. O uyurken yedi, sonra gözlerini tekrar kapattı.

Canının çektiği unutkanlığı ancak tam bir yorgunluk uyandırabilirdi. Gün boyunca ne zaman durduklarında o kadar yorgundu ki dizlerinin üzerine çöküp paketi çöpe attı. Ve hareketteki duraklama sırasında o kadar yorgundu ki kendinde yarattığı yıkımı, her zaman olduğu gibi derinlerde bir yıkımı düşünemiyordu. Hiçbir eğitim, Valkyrieler ve onların Zihin Durdurma hakkında hiçbir şey öğrenmenin faydası olmazdı. Hiçbir şey yardımcı olmaz.

Böylece suyu bekleyebilirdi. Çünkü durmak, arkasından sürüden daha ağır kurşun gölgeler gibi gelseler bile bu düşüncelerin içeri girmesine izin vermekti.

Ayak bileği gevşek bir taşta burkuldu ve acının kırbacına karşı dişlerini gıcırdattı ama devam etti. Cassian bir zamanlar bu kadar tökezlememişti. Bilebilirdi: Bütün gün onu izledi. Ama şimdi tökezledi. Nesta yalpaladı, ama...

Hayır. O oydu. Düşen o oldu.

Arkasında taşlar çatırdayıp çatırdadığında Cassian kurumuş nehir yatağının yarısındaydı.

Nesta'yı yüzüstü bulmak için döndü. Hareket etmiyor.

Yemin etti, taşlı yoldan hızla aşağı indi ve onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Keskin taşlar bacaklarını pantolonuna soktu ama umurunda değildi, kalbi gümbürdeyerek onu ters çevirirken.

Bayılmıştı. Rahatlaması onda en önemli şeydi, yerleşmek, ama...

Saatlerdir dönüp ona bakmamıştı. İnce beyaz dudaklarını kabukladı; teni kızarmış ve terlemişti. Kantini kemerinden tuttu, kapağını açtı ve başını kucağına çekti. "İç," diye emretti, onun için ağzını açarak, kanı kulaklarında uğulduyordu.

Nesta kımıldadı ama onun boğazından aşağı biraz su döktüğünde onunla savaşmadı. Gözlerini açması yeterliydi. Onlar camlıydı.

Cassian, "En son ne zaman su içtiniz?" diye sordu.

Gözleri keskinleşti. Üç gün sonra ona ilk kez gerçekten bakmıştı. Ama sadece kantini aldı ve derin bir şekilde içti, boşalttı.

Bitirdiğinde, inledi, kendini onun kucağından iterek, ama sadece kendi tarafına.

"Gün boyunca su içmeliydin" diye çıkıştı.

Etrafındaki kayalara baktı.

Bu bakışa dayanamıyordu - boşluğa, kayıtsızlığa, sanki artık burada vahşi yaşamda yaşayıp yaşamadığını umursamıyordu.

Midesi burkuldu. İçgüdü, onu sarması, rahatlatması ve yatıştırması için ona böğürdü, ama başka bir ses, eski ve bilge bir ses devam etmek için fısıldadı. Bir dağ daha, dedi o ses. Sadece bir dağ daha.

O sese güveniyordu. "Bu gece burada kamp kuracağız."

Nesta kalkmaya çalışmadı ve Cassian daha düz bir zemin aradı. Orada - nehir yatağının yirmi fit yukarısında ve solunda. Yeterince düz. "Hadi," diye ikna etti. "Birkaç adım daha ve uyuyabilirsin."

Hareket etmedi. Sanki yapamazmış gibi.

Kendi kendine, bayıldığı için olduğunu ve sağlam olmayabileceğini söyledi, ama ona geri döndü. Çömeldi ve onu kollarına, paketine ve her şeye aldı.

Hiçbir şey söylemedi. Kesinlikle hiçbir şey.

Ama geleceğini biliyordu - o fırtına. Nesta'nın tekrar konuşacağını

biliyordu ve konuştuğunda, bunu savuşturmaya hazır olsa iyi olur.

Nesta karanlığa uyandığında bekleyen başka bir tabak buldu. Dolunay yüzünü göstermişti, o kadar parlaktı ki dağlar, nehirler, vadi yeterince aydınlanmıştı ki, uzaktaki ağaçların yaprakları bile görülebiliyordu. Hiç böyle bir manzara görmemişti. Zamanın unuttuğu gizli, uyuyan bir ülke gibi görünüyordu.

O manzaradan, bu dağlardan önce bir hiçti. Botunun içinde hâlâ şıngırdayan taşlardan biri kadar önemsizdi. Hiçbir şey ve hiç kimse olmak kutsanmış bir rahatlamaydı.

Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama şafak söktü ve tekrar hareket ettiler. Kuzeye doğru giderken, dedi - ona, ender bir nezaket anında, ağaçların yosunlu kenarlarının her zaman bu yöne baktığını ve rotasında kalmasına yardımcı olduğunu göstererek.

Öğle yemeğinde ona bir göl olduğunu söyledi. Bu gece oraya varacaklar ve bir iki gün orada kalacaklardı.

Zar zor duydu. Adım adım, kilometrelerce yukarı ve aşağı. Dağlar onu izliyor, nehir ona şarkı söylüyormuş gibi onu o göle doğru yönlendiriyordu.

Vücudunu hiçbir şekilde toprağa gömmek onu iyi yapmazdı. Bunu biliyordu. Onun da yapıp yapmadığını merak etti. Onunla burada bir aptalın işi için mi dolaştığını sandığını merak ettim.

Ya da belki çocukken duyduğu eski hikayelerden biri gibiydi: O kötü bir kraliçenin avcısı, kalbini oymadan önce onu derin vahşi doğaya götürüyordu.

Dilediğini diledi. Birinin onun göğsündeki lanet şeyi kesmesini diledi. Birinin, yaptığı her korkunç şeyi, sahip olduğu her korkunç düşünceyi, başarısız olduğu her insanı fısıldayan sesi boğmasını diledi.

Yanlış doğmuştu. Pençeler ve dişlerle doğmuştu ve onları kullanmaktan asla vazgeçememişti, ihanete kükreyen, herkesin anlayabileceğinden daha şiddetli bir şekilde nefret edebilen ve sevebilen yanını asla bastıramamıştı. Elain belki bunu kavrayabilen tek kişiydi, ama şimdi kız kardeşi ondan nefret ediyordu.

Nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Herhangi biri nasıl doğru yapılır. Bu şekilde olmayı nasıl durdurabilirim.

Kızgın olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Belki annesi ölmeden önceydi, ama o zaman bile annesinin kendisi acı içindeydi, babasını küçümsüyordu ve annesinin horgörüsü kendisinin haline gelmişti.

Bu amansız, köpüren öfkeyi bastıramıyordu. Yaralanmadan önce kendini kamçılamaktan alıkoyamadı.

Kuduz bir köpekten farksızdı. Amren ve Feyre ile kuduz bir köpek olmuştu. Tamlin gibi bir canavar. Sonunda evin merdivenlerinden aşağı inmeyi umursamıyordu bile - öfkeyle sürüldüğünde sayılır mıydı?

Sayıyor muydu - sayılmaya değer miydi?

İçinde her şeyi mahveden bu soruydu.

Nesta, Cassian'ın önlerinde yükselmiş olduğu tepeyi ve önlerinde parıldayan turkuaz bir göl yayılmıştı. Sanki bir çift yeşil el içlerindeki suyu tutmak için tutulmuş gibi, iki tepenin arasına hafifçe çökmüş durumdaydı. Gri taşlar kıyısını kaplamıştı.

Nesta gölü, taşları, güneş ışığını ve yeşili görmedi.

Görüşü bulanıklaştı ve gözleri sanki dilimlenmiş gibi acıyordu - yaşların geçmesine izin vermek için yarılmıştı.

Dizlerinin üzerine düşmeden önce taşlara ulaştı, o kadar sertti ki taş kemiklerine saplandı. O sayılmaya değer miydi?

Cevabı biliyordu. Bunu her zaman bilmişti.

Cassian hızla ona döndü ama Nesta onu ne gördü ne de sözlerini duydu.

Yüzünü ellerine gömüp ağlarken değil.

BÖLÜM

50

İçinden buruk, nefes nefese sesler geldiğinde Nesta duramayacağını anladı.

O dağ gölünün kıyısında diz çöktü ve tamamen bıraktı.

Her korkunç düşüncenin ona çarpmasına, onu yıkamasına izin verdi. Nesta gerçeği açıklarken, kendi öfkesinin ve acısının onu ele geçirmesine izin verirken, Feyre'nin solgun, perişan yüzünü görmesine izin verin.

Bundan, suçluluk duygusundan asla daha fazla yaşayamazdı. Denemenin bir anlamı yoktu. Ellerinin karanlığında hıçkıra hıçkıra ağladı.

Ve sonra taşlar tıkırdadı ve yanında sıcak, sabit bir varlık belirdi. Ona dokunmadı ama "buradayım" derken sesi yakınlardaydı.

Bunun üzerine daha çok ağladı. Duramadı. Sanki bir baraj patlamış ve sadece içinden akan suyun akışına bırakılması yeterli olacaktı.

"Nesta." Parmakları omzunu sıyırdı.

Bu dokunuşa dayanamadı. İçindeki nezaket.

"Lütfen," dedi.

Beş gün sonra ilk sözü.

Sakinleşti. "Lütfen ne?"

Ondan yana eğildi. "Bana dokunma. Yapma - bana karşı *nazik* olma." Sözler hıçkıra hıçkıra, dalgalanan bir karmakarışıktı.

"Neden?"

Sebeplerin listesi kabardı, dışarı çıkmak, kendilerini ifade etmek için savaştı ve karar vermelerine izin verdi. "Ölmesine izin verdim," diye fısıldarken, onun içinden akmalarına izin verin.

Sessizce gitti.

Elleri yüzündeyken fısıldamaya devam etti. "Beni kurtarmaya geldi ve benim için savaştı ve kalbimde nefretle ölmesine izin verdim. Onun için nefret.

Durduramadığım için öldü.” Sesi kırıldı ve daha çok ağladı. "Ve ona çok kötü davrandım, sonuna kadar. Hayatım boyunca ona çok, çok korkunç davrandım - ve yine de beni bir şekilde seviyordu. Ben bunu hak etmedim ama o yaptı. Ve ölmesine izin verdim."

Dizlerinin üzerine eğilerek avuçlarının içine, "Bunu geri alamam. düzeltemiyorum. Onun öldüğünü düzeltemiyorum, Feyre'ye söylediklerimi düzeltemiyorum, yaptığım korkunç şeylerin hiçbirini düzeltemiyorum. *Beni* düzeltemiyorum ."

O kadar çok ağladı ki vücudunun kırılacağını düşündü. Vücudunun çatlamış bir yumurta gibi parçalanmasını, ruhundan geriye kalanların dağ rüzgarında sürüklenip gitmesini istiyordu.

Dayanamıyorum, diye fısıldadı.

Cassian sessizce, "Bu senin hatan değil," dedi.

Başını salladı, sanki onu ondan koruyacakmış gibi yüzü hâlâ ellerindeydi ama adam, "Babanın ölümü senin suçun değil," dedi. Oradaydım, Nesta. Ben de bir çıkış yolu aradım. Ve yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Gücümü kullanabilirdim, deneyebilirdim ... "

"Nesta." Adı bir iç çekişti - sanki acı çekiyormuş gibi. Sonra kolları onun etrafındaydı ve o kucağına çekiliyordu. Onunla savaşmadı, onu göğsüne bastırırken değil. Gücüne ve sıcaklığına.

"Bir yolunu bulabilirdim. Bir yolunu bulmalıydım."

Eli saçlarını okşamaya başladı.

Tüm vücudu kemiklerine kadar titriyordu. "Babamın ölümü, yangınlara dayanamamamın nedeni bu."

Eli durdu, sonra devam etti. "Neden?"

"Günlükler..." Ürperdi. " *Çatlıyorlar* . Kemik kırmak gibi bir şey."

"Babanın boynu gibi."

"Evet," diye nefes aldı. "Duyduğum şey bu. Bir ateşin yanındayken boynunun kırılma sesini nasıl duymayacağımı bilmiyorum . Bu… bu bir *işkence* .”

Başını okşamaya devam etti.

Bir kelime dalgası kendini ondan dışarı itti. "O zamandan önce bizi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Biz fakirken Elain ve Feyre'i kurtarın. Ama çok *sinirliydim* ve bizim için savaşmasını istedim, ama yapmadı ve onun ne kadar zavallı olduğunu kanıtlamak için hepimizin açlıktan ölmesine izin verirdim. Beni o kadar tüketti ki... Feyre'nin o ormana girmesine izin verdim ve kendi kendime umursamadığımı, yarı vahşi olduğunu ve bunun bir önemi olmadığını söyledim ve yine de..." İç burkan bir çığlık attı. “Gözlerimi kapatıyorum ve onu ilk kez ava çıktığı gün görüyorum. Elain'in Kazan'a

girdiğini görüyorum. Savaş sırasında onun tarafından alındığını görüyorum. Babamın öldüğünü görüyorum. Ve şimdi bebeğin onu öldüreceğini söylediğimde Feyre'nin yüzünü göreceğim." Titreyip salladı, gözyaşları yanaklarından sımsıcak bir şekilde yanıyordu.

Cassian onu göl kenarında tutarken saçlarını ve sırtını okşamaya devam etti.

"Ondan nefret ediyorum," dedi. "Her parçam... *bunları yapıyor* . Ve yine de durduramıyorum. O engeli indiremem, çünkü düşmesine izin vermek, her şeyin içeri girmesine izin vermek..." Olacak olan buydu. Bu çığlık atan, ağlayan pislik haline gelmişti. "Kafamda olmaya dayanamıyorum. Her şeyi tekrar tekrar duymaya ve görmeye dayanamıyorum. Tek duyduğum bu - boynunun kırılması. Bana son sözleri. Beni sevdiğini." Fısıldadı, "Ben bu sevgiyi hak etmedim. *Hiçbir* şeyi hak etmiyorum ."

Cassian'ın elleri onu sıkılaştırdı, yüzünü onun ceketine gömüp göğsüne doğru ağlarken kendi elleri düştü.

Bir an sonra, "Size annem hakkında daha fazla şey anlatabilirim ve onun ölümünün beni nasıl neredeyse mahvettiğini söyleyebilirim. Sana ne yaptığımı ayrıntılı olarak anlatabilirim daha sonra yaptım ve bunun bana maliyeti ne oldu. Üzerinde çalışmam için geçen on yılı anlatabilirim. Amarantha'nın Rhys'i esir tuttuğu kırk dokuz yıl boyunca kaç gün ve gece acı çektiğimi size söyleyebilirim, ona yardım etmek için orada olamadığım, onu kurtaramadığım için duyduğum suçluluk beni parçaladı. Ona hala nasıl baktığımı ve ona layık olmadığımı, bana ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bıraktığımı söyleyebilirim - bu gerçek bazen beni uykudan sürüklüyor. Sayamadığım kadar çok insanı öldürdüğümü söyleyebilirim ama çoğunun yüzlerini hatırlıyorum. Eris, Devlon ve diğerlerinin konuşmalarını nasıl duyduğumu size anlatabilirim ve derinlerde bir yerde hala değersiz bir piç kurusu olduğuma inanıyorum. Kaç Sifonum olduğu ya da kaç savaş kazandığım önemli değil, çünkü benim için en değerli olan iki kişiyi en önemli zamanda yüzüstü bıraktım."

Ona yanıldığını söyleyecek kelimeleri bulamıyordu. İyi ve cesur olduğunu ve...

"Ama sana hepsini anlatmayacağım," dedi, başının üstüne bir öpücük kondurarak.

Rüzgar durmuş gibiydi, gölün üzerindeki güneş ışığı parlıyordu.

"Sana bunu atlatacağını söyleyeceğim" dedi. Bütün bunlarla yüzleşeceksin ve üstesinden geleceksin. Bu gözyaşlarının *iyi olduğunu* , Nesta. Bu gözyaşları umursadığın anlamına geliyor. Size söyleyeceğim, bunların hiçbiri için çok geç değil. Ve sana ne zaman ve nasıl olduğunu söyleyemem ama daha iyi olacak. Hissettiğin şey, bu suçluluk, acı ve kendinden nefret etme - üstesinden

geleceksin. Ama sadece savaşmaya istekliysen. Sadece onunla yüzleşmeye, onu kucaklamaya ve onun içinden geçerek, onun diğer tarafında ortaya çıkmaya istekliysen. Ve belki hala o acıyı hissedeceksin, ama başka *bir* yanı daha var. Daha iyi bir taraf."

Sonra göğsünden geri çekildi. Bakışlarını gümüşle kaplı buldu. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu düşünmüyorum."

Gözleri onun için acıyla parlıyordu. "Sen. Sevdiğiniz insanlar için savaşmaya hazır olduğunuzda neler yapabileceğinizi gördüm. Neden aynı cesareti ve sadakati kendinize de uygulamıyorsunuz? Bunu hak etmediğini söyleme." Çenesini kavradı. "Herkes hak eder mutluluk. Oradaki yol kolay değil. Uzun ve zor ve çoğu zaman tamamen kör seyahat ediyor. Ama sen devam et." Dağlara, göle başını salladı. "Çünkü varış yerinin buna değeceğini biliyorsun."

Beş gün boyunca neredeyse sessizce yürüyen bu erkeğe baktı, bu anı bekledi, biliyordu.

"Daha önce yaptığım her şey..." diye mırıldandı.

"Onları geçmişte bırakın. İhtiyacın olduğunu hissettiğin kişiden özür dile ama bunları geride bırak."

"Affetmek o kadar kolay değil."

"Affetmek kendimize de verdiğimiz bir şeydir. Ve etrafımızdaki bu dağlar parçalanana kadar seninle konuşabilirim, ama eğer affedilmek istemiyorsan, bu şekilde hissetmekten vazgeçmek istemiyorsan… bu olmayacak." Kızın yanağını avuçladı, nasır aşırı ısınmış cildine sürtünüyordu. "İmkansız bir ideal olmanıza gerek yok. Tatlı ve sade olmanıza gerek yok. Herkese *Düşmanlarımı Öldüreceğim görünümünü* verebilirsiniz - bu arada en sevdiğim görünüm bu. O çok sevdiğim keskinliği, o cüretkarlığı ve korkusuzluğu koruyabilirsin. O şeyleri kaybetmeni, kendini kafese koymanı istemiyorum."

"Ama hala kendimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Düzeltilecek kırık bir şey yok," dedi şiddetle. " Kendine *yardım ediyorsun* . Sizi çok fazla inciten ve belki başkalarını da inciten parçalarınızı iyileştirmek."

Nesta bunu asla söylemeyeceğini biliyordu ama bakışlarından onu incitmiş olduğunu gördü. Bir cok zaman. Olduğunu biliyordu, ama yüzünde tekrar görmek için… Elini yanağına kaldırdı ve oraya koydu, dokunuşun yumuşaklığını umursayamayacak kadar bitkindi.

Cassian gözlerini kapatarak onun eline baktı. "Yolun her adımında yanında olacağım," diye fısıldadı avucuna. "Sadece beni kilitleme. Bir hafta sessizce yürümek istiyorsan, benim için sorun yok. Yeter ki işin sonunda benimle konuş."

Başparmağıyla elmacık kemiğini okşayarak ona hayret etti - sözleri ve güzelliği. Kendisinden önemli bir parça yerine oturdu. " *Dene* " diye fısıldayan bir parça .

Cassian gözlerini açtı ve o kadar güzellerdi ki neredeyse onun nefesini çalacaklardı. Nesta kaşları birbirine değene kadar öne eğildi. Ve kalbindeki her şeye, vücudundan geçenlere, kesin ve doğru olan her şeye rağmen, sadece "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Fırtına kopmuştu ve Cassian'ın beklediği gibi değildi. Dağları yıkabilecek bir öfke bekliyordu. Bu gölü dolduracak kadar gözyaşı yok.

Her hıçkırık kalbini kırmıştı.

Sözcükler ağzından çıkarken vücudunun her sarsılışı onu paramparça etmişti. Ta ki kendisini ona sarıp onu teselli etmekten kendini alamamış olana kadar.

Ateşte ahşabın çatırdadığını değil, kemiğin kırıldığını duymamıştı. Bilmesi gerekirdi.

Nesta kaç tane ateşten kaçmıştı, odunu değil de babasının kırılan boynunu duymuştu? Geçen yılki Kış Gündönümü partisinde solgun ve içine kapanıktı - her zamankinden çok daha kötüydü. Ve o odada yanlarında büyük, çatırdayan bir ateş yakmışlardı. Bütün gece sıcak ve yüksek sesle yanmaya devam etmişti.

Her karesi ona babasını hatırlatacaktı. Her biri acımasız olurdu. Dayanılmaz. Ve partinin sonunda aniden şehir evinden dışarı fırladığında... Onlardan uzaklaşmak için mi yoksa seslerden kurtulmak için mi? Muhtemelen ikisi de, ama... Keşke bir şey söylemiş olsaydı. En azından bilmiş olmayı diledi.

Ve lanet olsun, bu son birkaç günde kaç tane ateş yakmıştı? O ilk gece alevden olabildiğince uzağa kıvrılmıştı. Bir kol başının üstünde uyumuştu. Kulaklarını tıkayan anne, lanet olsun ona. Ve demircide, daha serin, daha sessiz bir yere taşınmak istediğinde oda - demirhanenin çıtırtısı *olmayan bir oda... Kızın atölyeye, alevlere geri dönmesini, o bıçaklara çekiçle vurmasını istemesi, düşündüğünden daha fazla cesaret gerektirmişti.*

Acı çekiyordu ve hayatının her yönünü ne kadar tükettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kendinden iğrendiğini ve öfkesini görmüştü - ama bunun ne kadar farkında olduğunu fark etmemişti. Onu ne kadar yemişti. Mide bulamıyordu. Bu kadar uzun süre acı çekeceğini bilmek.

Cassian, güneş batana kadar, ay yükselene kadar onu gölün kıyısında tuttu ve orada kaldılar, sanki dünya onun gözyaşlarıyla dolup taşmış gibi, sanki ikisi

de ne olacağını görmek için bekliyormuş gibi, birbirlerinin nefeslerini dinliyorlardı. sel sularının çekilmesiyle ortaya çıktı.

Göl ay ışığında gümüş bir ayna gibi parlıyordu, o kadar parlaktı ki alacakaranlık olabilirdi.

Karnı açlıktan guruldadı ama ay yükseldikçe onun başına bir öpücük kondurdu. "Kalkmak."

Ona karşı kıpırdandı, ama itaat etti. İnledi, uzun süre oturmaktan bacakları kaskatı kesildi ve onunla birlikte ayağa kalktı. Kolları kendini sardı. Sanki zihnindeki, yüreğindeki o çelik duvarın arkasına çekilecekmiş gibi.

Cassian, İlirya kılıcını sırtından çekti.

Onu kabzasına kadar uzatırken ay ışığıyla parladı. "Al onu."

Gözlerini kırpıştırdı, gözleri hala yaşlarla şişmişti. Ellerini etrafına sararken bıçak battı, sanki tahta alıştırma kılıçlarıyla bu kadar uzun süre sonra ağırlığını beklemiyormuş gibi.

Cassian geri çekildi. Sonra, "Bana sekiz köşeli yıldızı göster" dedi.

Bıçağı inceledi, sonra yuttu. Yüz hatları açıktı, korkuluydu ama o kadar güveniyordu ki neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Bıçağa doğru başını salladı. "Göster bana Nesta."

Yüzünde ne aradıysa onu buldu. Ayaklarını taşlara dayayarak duruşunu genişletti. Cassian ilk sırayı alırken nefesini tuttu.

Nesta kılıcı kaldırdı ve mükemmel bir kavis çizdi. Ona Bıçağı çevirip kabzasıyla ilerleyip kolunu görünmez bir darbeye karşı kaldırdığında ağırlık bacaklarına kaydı. Bir başka hareket ve kılıç aşağı doğru savruldu, rakibini ikiye bölecek vahşi bir darbe.

Her dilim mükemmeldi. Sanki o sekiz köşeli yıldız kalbinin üzerine damgalanmış gibi.

Kılıç kolunun bir uzantısıydı, saçı ya da nefesi kadar onun bir parçasıydı. Her hareket bir amaç ve hassasiyetle çiçek açtı. Ay ışığında, gümüş rengi gölün önünde gördüğü en güzel şeydi.

Nesta sekizinci manevrayı bitirdi ve kılıcı merkeze geri döndürdü.

Gözlerindeki ışık, tepedeki aydan daha parlak parlıyordu.

O kadar hafif ve net ki, sadece “Yine” diye fısıldayabildi.

Nesta, gölün ay ışığıyla yıkanmış kıyılarında duran Cassian'ın daha önce hiç görmediği yumuşak bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VALKİRİYE

BÖLÜM

51

İki gün sonra antrenman ringinde dururlarken, Emerie ağzının kenarından, "Yani bana, "ailenle kavga ettiğini, Cassian'la bir haftalığına ortadan kaybolduğunu ve geri döndüğünü söylemek istiyorsun," diye mırıldandı. *gerçek* bir kılıç kullanmak için , ama *hiçbir şey olmadığını* söylediğinde sana inanmam mı gerekiyor ?”

Gwyn sırıttı, dikkatini çukurun kenarından çıkıntı yapan bir ahşap kirişe beyaz ipek bir kurdele bağlamaya odakladı. Ne kurdele ne de kiriş bir hafta önce orada değildi ve Nesta'nın ahşabı taşa nasıl sabitlediklerini bile bilmiyordu ama işte oradaydı.

Serin sabah rüzgarı Nesta'nın saçlarını karıştırdı. "Sana tam olarak bunu söylüyorum."

"Bana en azından bir haftalık seks yaptığını söyle," diye mırıldandı Emerie.

Cassian yüzüğü geçerken kaskatı kesilirken Nesta bir kahkaha patlattı ama dönmedi. "Biraz olmuş olabilir." Gölün kıyısındaki o geceden sonra, o ve Cassian iki gün boyunca orada oyalandılar, ya kılıcıyla idman yaptılar ya da kıyıda, suda hayvanlar gibi sevişerek, bir kayanın üzerine eğilip onun adını o kadar yüksek sesle inlediler ki, tüm dünyada yankılandı. etraflarında zirveler. Onu defalarca ele geçirmişti ve o sanki ona tırmanıp ruhlarını kaynaştırabilirmiş gibi ona pençe attı ve her seferinde derisini yırttı.

Dün gece dönmüşlerdi ve onun odasına girmeye cesaret edemeyecek kadar yorgundu. Nehir evine çağrıldığını düşündü, çünkü akşam yemeğine gitmemişti ve onu aramamıştı.

Yine de Feyre'i görmeye hazır değildi. Cassian'a itiraf ettiği her şeye rağmen, bu adım... Yakında bununla yüzleşecekti.

"Bitti," dedi Gwyn, beyaz kurdele, kirişten sarktığı yerde rüzgarda dalgalanırken. Arkalarında Azriel ile çalışan birkaç rahibe kurdele işinin neyle ilgili olduğunu görmek için dönmüştü. Gölge şarkıcısı kollarını kavuşturdu, başını eğdi ama yüzüğün yarısında kaldı.

Ancak Cassian, Gwyn'in eserine yaklaştı ve beyaz ipeği iki parmağının arasında gezdirdi. Nesta kızarmasına engel olamadı.

Bunu gölün kıyısında yapmıştı: Onu parmaklarıyla becerdikten sonra, onları birbirine sürterken bakışlarını tutmuş, aynı kurdeleye dokunduğu gibi onun ıslaklığının teninde kaymasını test etmişti. Ela gözlerinin kararmasından, onun da aynı şeyi hatırladığını biliyordu.

Ama Cassian boğazını temizledi. "Açıkla," diye emretti Gwyn.

Gwyn omuzlarını dikleştirdi. "Bu, eğitiminizin tamamlanıp tamamlanmadığını ve savaşa hazır olup olmadığınızı ölçen Valkyrie testidir: kurdeleyi yarıya kesin."

Emerie homurdandı. "Ne?"

Ama Cassian yüzüğün diğer yarısını işaret ederek düşünceli bir ses çıkardı. "Az, biz yokken senin de çelik bıçaklarla ön çalışmaya başladığını söyledi." Sessizlik içinde izleyen Azriel'e bakan Gwyn ve Emerie'ye başını salladı. "Öyleyse bana ne öğrendiğini göster. Kurdeleyi ikiye kesin."

"Şeridi ikiye böldük," diye sordu Emerie, Gwyn'e temkinli bir şekilde, "ve eğitimimiz tamamlandı mı?"

Gwyn tekrar yaklaşan Azriel'e baktı. "Tam emin değilim" dedi.

Cassian kurdeleyi serbest bıraktı. "Bir savaşçının eğitimi asla tamamlanmaz, ancak bu kurdeleyi tek bir kesimle ikiye bölebilirseniz, o zaman çoğu düşmana karşı kendinizinkini tutabileceğinizi söyleyebilirim. Sadece bir süredir antrenman yapıyor olsanız bile." Sessizliklerinde aralarına baktı. "Birinci kim?"

Üçü bir kez daha bakışlarını değiştirdiler. Nesta kaşlarını çattı. İlk kim giderse, aşağılanmanın ağırlığını o çekecekti. Gwyn başını salladı. Asla ve asla.

Emerie'nin ağzı açıldı. "Neden ben?" diye talep etti.

"Ne?" diye sordu Cassian ve Nesta konuşmadıklarını fark etti.

"En büyüksün," dedi Gwyn, Emerie'yi kurdeleye doğru dürterek.

Emerie homurdandı, ancak Cassian'ın uzattığı kılıcı isteksizce alarak sarkan kurdeleye doğru ilerledi. Azriel, gözetimi altındaki rahibelere bakarken omzunun üzerinden mırıldandı. Anında tekrar hareket etmeye başladılar. Ama Azriel'in dikkati kurdelede kaldı.

"Bahis yapalım mı?" Gwyn, Nesta'ya sordu.

"Kapa çeneni," diye tısladı Emerie, eğlence gözlerini aydınlatsa da.

Nesta gülümsedi. "Devam et, Emerie."

Emerie, nefesinin altında küfrederek, kanatlarını sımsıkı kenetleyerek bıçağı mükemmele yakın bir biçimde kaldırdı ve kurdeleyi dilimledi.

Beyaz ipek çırpındı ve bıçağın etrafında eğildi. Ve kesinlikle ikiye bölmedi.

Hepimiz bunun olacağını bildiğimizi kabul edelim, dedi Emerie, kılıcı tekrar keserken dişleri göründü. Kurdele zararsızca dans etti.

Cassian omzunu sıvazladı. "Yarın antrenmanda görüşürüz gibi görünüyor."

"Pislik," diye mırıldandı Nesta.

Cassian güldü ve kılıcı Emerie'den aldı ve -aynı nefeste- alçak ve dengeli bir şekilde savurarak döndü.

Kurdelenin alt yarısı yere düştü. Mükemmel bir dilim.

Sırıttı. "En azından kurdeleyi kesebilirim."

Nesta o ayrılık atışını unutmadı. O günkü antrenmanı bitirdikleri gibi ve kesinlikle Cassian'ı merdivenlerden aşağı, doğrudan yatak odasına sürüklediğinde, damarlarında böğürme ihtiyacı olmayacaktı.

Görünüşe göre Cassian da son birkaç dakikadır neredeyse hiç konuşmadığı için aynı hissediyordu, gözleri parlıyordu. Onu yakalamadan önce duvara dayalı masasına kadar gelebildiler - tam da onu tahta yüzeye itip pantolonunu çıkardığı gibi.

Masanın üzerine eğildi, alt kısmı tamamen ortaya çıktı, Nesta ağrıyan meme uçlarını ahşap yüzeye bastırdı ve acımasız ezilmenin tadını çıkardı. Ceketi, gömleği, çizmeleri - hepsi yerinde kaldı. Aslında, pantolonu sadece ayak bileklerine kadar iniyordu ve hareketini daha da kısıtlıyordu. Onu tamamen onun merhametine bırakarak.

Ve horozu sonunda onun içine battığında, ikisi inledi. Arkasında durdu, bir eli masanın üzerindeydi, diğer eli neredeyse ucuna kadar çekerken kalçasını sıktı, sonra yavaşça geri itti. Nesta kıvrandı.

"Seni günlerce becerebilirim," dedi onun terli boynuna karşı. Bir kağıt yığınına doğru inledi. "Seninle sırılsıklam oldum," diye hırladı ve kalçasındaki eli, uyluklarının tepesini kızdırmak için kaydırdı.

İlk alay hareketinde "Cassian" diye nefes aldı.

Sabit, derin bir hızla ona vurdu. Onun horozunun sıvı kayması, aksi halde sessiz olan yatak odasından müstehcen geliyordu. Taşakları ona sürtünerek her güçlü vuruşta onu gıdıkladı. "Daha güçlü." Onun iliklerine kazınmasını istiyordu. “ *Daha zor.* ”

" *Siktir* ," diye bir nefeste patladı ve kendini hazırladığı yerden geri çekildi. "Masaya tutunun," diye emretti ve Nesta, elleri onun kalçalarına değdiği anda

kenarları tutmak için gerindi. Uylukları kendi vücuduna bastırdı, onu daha da genişletti - gidebildiği kadar geniş - ve ellerini sıkmadan ve kendini serbest bırakmadan önce hiçbir uyarı vermedi.

Enfes, cezalandırıcı darbeler o kadar derinden çarptı ki, en içteki duvarına çarptı ve gözleri, saf mutluluğuyla tekrar kafasına döndü. Vahşi oldu, acımasız oldu. Zevkten hıçkıra hıçkıra ağlıyor olabilirdi, onun büyüklüğü, o kadar büyüktü ki, buna asla alışamayacaktı. Her amansız itiş onu masaya vurdu, tahtalar ve kağıtlar göğüslerini kızdırdı ve buna da neredeyse ağlayacaktı.

Cassian'ın parmakları kalçalarına öyle bir battı ki Nesta moraracağını biliyordu, morarmasına bayılıyordu. Duruşunu değiştirdi ve horozu daha da derine indi, o noktaya sürtündü ve ondan gelen sesler insan ya da Fae değil, çok daha ilkel bir şeydi.

"Siktir, evet," diye hırladı onun terkedilmesine. "İşte bu, Nesta." Her kelimeyi vahşi bir hamleyle vurguladı. "Sana iyi geliyor muyum?"

Onayını mırıldandı, sonra demeyi başardı, "Beni sert sürmenden hoşlanıyorum. Ne zaman hareket etsem ve vücudum ağrıyor…" Kelimeler için savaşmak zorunda kaldı. Kontrol için. "Seni düşünüyorum. Senin horozun."

"İyi. Düşündüğün tek şeyin horozum olmasını istiyorum." Boynundaki sütunu yalarken adımları yavaşladı. Fısıldadığında sözlerindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyordu, "Çünkü senin güzel amcığın düşündüğüm tek şey."

Sözler, onun iğrenç dili, ayak parmakları kıvrıldı. Ama bunu onun kazanmasına izin vermeyecekti, bu bir şekilde diğerini kimin önce getirebileceğine dair bir rekabet haline geldiğinde değil, bu yüzden fısıldadı, "Senin tohumuna o kadar kapılmayı seviyorum ki, yıllar sonra benden sızar. . Kalçalarımdan aşağı kaydığını hissetmeyi ve bende izini bıraktığını bilmeyi seviyorum."

"Siktir," diye üfledi, gümbürtüsü şimdi vahşiydi, bu yüzden kontrolsüzce sadece masadaki tutuşu ayaklarını yerde tutuyordu. " *Kahretsin!"*

Cassian bir kükremeyle geldi ve onun horozunun içine fışkıran ilk darbesiyle doruğa ulaştı, bir elini ağzına kapatacak kadar yüksek sesle çığlık attı. Parmaklarını ısırdı ve o kendini tekrar tekrar saçarak onun içinde hareket etmeye devam etti. Tohumu tekrar kalçalarından aşağı akana kadar, parmaklarını bir akıntıdan geçirip onu cinsiyetinin zirvesindeki o noktaya getirene kadar. Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok, diye fısıldadı kulağına, ıslaklığını oraya sürerken, boş daireler çizerek onun hassas etine sürtündü.

Nesta, parmakları ona doğru hareket ederken cevap vermedi ve tekrar geldi.

Nesta, Feyre'yi görmek için şehre inmedi. Ya da Amren.

Ama o merdivenlere gitmeye devam etti. Bir daha dibe ulaşamamıştı. Bir yanı, isterse bunu başarabileceğini biliyordu - tıpkı ağzını açıp Cassian'dan onu nehir evine götürmesini isteyeceği gibi. Ama yapmadı.

Bu yüzden bir hafta daha merdivenleri denemeye devam etti, geri dönmeden önce her zaman yarı yolda iniyordu, koridora döndüğünde bacakları tamamen jöleydi.

Kollarının da jöle olduğu göz önüne alındığında uygundu. Evet, kılıcı tüm vücuduyla kullanıyordu ama en çok kolları acıyordu. Ve şimdi kalkanlara başlamalarının da faydası olmadı.

Kimse Gwyn'in kurdelesini ikiye bölmeyi başaramamıştı.

Her dersin başında ve sonunda denediler ve hepsi başarısız oldu. Nesta, Roslin'in kızıl saçlarını arkaya bağlamış, tuvalet masasının aksesuar çekmecesinde katlanmış, hatta Emerie'nin ona ödünç verdiği en son romantizme yer tutmak için bağlanmış bir kurdele görüntüsüne içerlemişti. Hepsi ona güldü. Onunla alay ettim.

Böylece Nesta adımları koştu, çalıştı ve başarısız oldu. Cassian'ı her gece ve bazen gündüz yatağına götürürdü, gerçi asla birbirlerinin odalarında uyudular. Bir kez değil. Sikiştiler, birbirlerine saldırdılar ve sonra ayrıldılar.

Kalmasını istediği bazı geceler olsa da. Üzerinden yuvarlanmak, sıcaklığına sokulmak ve nefesinin sesiyle uykuya dalmak istiyordu. Ama o sorma cesaretini toplamadan önce hep gitti.

Nesta, kütüphanede -Valkyrie'nin pusu stratejileri üzerine *bir paragrafı olan- bir askeri tarih kitabını karıştırıyordu.* "Bana onların kurdeleyi kesmenin sırrını bulduğunu söyle."

Sen ve o kurdele, diye mırıldandı Nesta, cildi kapatarak. Bunların arasında, başarma konusunda en amansız olanı Gwyn olmuştu.

Gwyn kollarını kavuşturdu, solgun cüppeleri hışırdıyordu. Kıkırdadı ve omzunu ovuşturdu. “Kalkanların çok ağır olduğunu biliyor muydunuz? Kesinlikle yapmadım. Valkyrielerin onları kılıçları kadar ölümcül silahlar olarak kullanmayı öğrenmelerine şaşmamalı.” İçini çekti. "Savaşta oldukça iyi görünüyorlardı: Kalkanlarından aldıkları darbelerle düşman kafataslarını kırmak, onları şişirmeden önce rakibini sırtlarına vurmak için fırlatmak..." Tekrar omzunu ovuşturdu. "Kol kasları çelik kadar sert olmalı."

Nesta homurdandı. "Aslında." Başını eğdi. "Artık burada olduğuna göre senden bir iyilik isteyeceğim."

Gwyn tek kaşını kaldırdı. “Trove hakkında mı?”

"Numara." Nesta, Arp'ı aramak için -yakında- acele etmesi gerektiğini biliyordu. Dağlarda iyi bir hafta geçirmişti ve eğer Kraliçe Briallyn tacı çoktan almışsa... Zaman onlardan yana değildi. Ama o, "Bir süre önce akşam ayinleriniz olduğundan bahsetmiştiniz, müzik eşliğinde, değil mi?" dedi.

Gwyn gülümsedi. "Oh evet. Bize katılmak ister misin? Söz veriyorum, bunların hepsi dini şeyler değil. Yani, öyle ama güzel. Hizmet verdiğimiz mağara da çok güzel. Dağın altından akan yeraltı nehri tarafından oyulmuştur, bu nedenle duvarlar cam gibi pürüzsüzdür. Ve Onun akustik olarak mükemmel - alanın şekli ve boyutu, içindeki her sesi güçlendirir ve netleştirir."

Kulağa harika geliyor, diye itiraf etti Nesta.

"Bu." Gwyn tekrar gülümsedi, gözleri gururla parladı. "Duyacağınız şarkılardan bazıları o kadar eski ki, yazılı sözcüklerden önce gelir. Bazıları o kadar eski ki Sangravah'ta bile yoktu. Clotho onları Yedinci Seviyenin altındaki kitaplarda buldu. Hana - ud çalan kişi o olacak - müziğin nasıl okunacağını anladı."

"Orada olacağım." Nesta ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Sanırım böyle bir şeye ihtiyacım var." Gwyn'in sorgulayıcı bakışı üzerine Nesta, "Ben..." dedi ve bunu söylemenin en yumuşak yolunu aradı. "BEN …"

Gwyn ellerini cübbenin ceplerine soktu, yüzü açıktı - bekliyordu.

Nesta sonunda, sözlerini kendi kendine telaffuz etmesine izin vererek, "Savaştan sonra kötü bir durumdaydım. Hâlâ öyleyim sanırım, ama savaştan sonra bir yıldan fazla bir süre..." Gwyn'in gözlerinin içine bakamadı. "Pişman olduğum çok şey yaptım. Zarar verdiğim için pişman olduğum insanları incittim. Ve kendime zarar verdim. Gece gündüz içtim ve ben..." Bu kelimeyi *Gwyn'e* söylemek istemedi - sikildim - bu yüzden dedi ki, “Yabancıları yatağıma götürdüm. Kendimi cezalandırmak, kendimi boğmak için.” Omuz silkti. “Uzun bir hikaye ve anlatmaya değecek bir hikaye değil ama her şeye rağmen müzik nedeniyle sık sık tavernaları ve eğlence salonlarını seçtim. Müziği her zaman sevmişimdir.” Kendini lanet olası yargıya hazırladı. Ama Gwyn'in yüzünü yalnızca hüzün kapladı.

"Muhtemelen tahmin etmişsinizdir ki, benim evdeki ikametim, eğitimim, kütüphanedeki çalışmam, kız kardeşimin bana yardım etme girişimidir." Hala özür dilemediği, yüzleşmeye cesaret edemediği kız kardeşi. "Ve ben... Feyre'nin benim için bunu yapmasından memnun olabilirim. İçki, erkekler - hiçbirini özlemiyorum. Ama müzik… özlediğim.” Nesta, sunduğu kırılganlığı

ortadan kaldırabilirmiş gibi elini salladı. Ama devam etti, “Şehirde pek hoş karşılanmadığım için, hizmetlerinden birine gelebileceğimi söylediğinde ciddi olduğunu umuyordum. Sırf biraz müzik duyabileyim diye."

Gwyn'in gözleri, ılık bir denizdeki güneş ışığı gibi parladı. Cevabını bekleyen Nesta'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ama Gwyn, "Hikâyeniz anlatılmaya değer, biliyorsunuz" dedi.

Nesta itiraz etmeye başladı ama Gwyn ısrar etti, "Öyle. Ama evet—müzik istiyorsanız servise gelin. Size sahip olmaktan mutluluk duyacağız. *Sana* sahip olmaktan mutluluk duyacağım."

Gwyn ne kadar korkunç olduğunu öğrenene kadar.

"Hayır," dedi Gwyn, görünüşe göre onun yüzündeki düşünceyi okuyarak. Nesta'nın elini tuttu. "Sen... Anlıyorum." Nesta, Gwyn'in kendi kalbinin gümbürdemeye başladığını duydu. "Anlıyorum," diye tekrarladı Gwyn, "en çok ciddi olan insanları... başarısızlığa uğratmak. İnsanların öğrenmesinden korkarak yaşamak. Sen ve Emerie'nin benim tarihimi öğrenmesinden korkuyorum. Biliyorum ki, bir kez baktığında bana bir daha asla eskisi gibi bakmayacaksın." Gwyn, Nesta'nın elini sıktı.

Hikayesi daha sonra gelecekti. Nesta, Gwyn hazır olduğunda, açığa vurabileceği hiçbir şeyin onu çekip gidemeyeceğini onun yüzünde görmesine izin verdi.

Gwyn, "Bu akşam servise gel," dedi. "Müzik dinlemek." Elini tekrar sıktı. "Bana katılmaktan her zaman memnuniyet duyacaksın, Nesta."

Nesta bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gwyn'in elini geri sıktı.

BÖLÜM

52

Devasa, kırmızı taşlı mağarayı dolduran ahşap sıralar, gün batımı ayininin başlamasını beklerken meşale ışığında mavi mücevherleri parıldayan soluk başlıklı figürlerle doluydu. Nesta arkadaki bir sıraya yerleşerek yanından geçen kapüşonlu kadınlardan birkaç meraklı bakış kazandı ama kimse onunla konuşmadı.

Alanın uzak ucunda bir kürsü uzanıyordu, ancak üzerine hiçbir sunak oturmamıştı. Yerden doğal bir taş sütun yükseldi, tepesi bir podyum gibi bir şeye düzleştirildi. Başka hiçbir şey. Heykel veya idol yok, yaldızlı mobilya yok.

Gümüş saçlı bir figür koridorda sinsi sinsi ilerliyordu, topuklarında soğuk bir rüzgar vardı ve diğerleri ona geniş bir yatak verdi. Nesta, Merrill'in alacakaranlık rengi gözleri üzerine dikilip, tanıma ve nefretle kısılırken kaskatı kesildi. Ama dişi, Clotho'nun göründüğü kürsüdeki yerini alarak hareket etmeye devam etti. Hala Gwyn yok.

Rahibelerin sonuncusu boş olan yeri buldu ve yedi kadından oluşan bir grup Merrill ve Clotho'nun yanındaki kürsüye çıkınca sessizlik çöktü. Bazıları kapüşonluydu; diğerlerinin başı açıktı. Ve o başı açık rahibelerden biri—

Gwyn. Nesta'nınkileri bulduklarında, sanki *Sürpriz der gibi gözleri yaramazlık ve zevkle parladı* .

Nesta gülümsemeden edemedi.

Yakınlarda bir yerde yedi kez çalan bir zil, Nesta'nın ayaklarının arasından taşların arasından yankılandı. Her ses bir çağrıydı, odaklanma çağrısıydı. Yedinci sırada herkes ayağa kalktı. Tüm oda nefes alıyormuş gibi görünürken Nesta soluk elbiseler ve mavi taşlardan oluşan denize baktı.

Yedinci çan çalmayı bitirdiğinde müzik patladı.

Herhangi bir enstrümandan değil, her yerden. Sanki tek bir sesmişler gibi, rahibeler parıldayan bir ses dalgasıyla şarkı söylemeye başladılar.

Nesta, mağaranın ön tarafından gelen ve diğerlerinden daha yükseğe çıkan sesler eşliğinde güzel melodiye ağzı açık kaldı. Gwyn, çenesi yukarıda, ondan hafif bir parıltı yayılıyormuş gibi şarkı söyledi.

Müzik saf, eskiydi, sırayla fısıldayarak ve cesurdu, bir an bir sis filizi gibi, sonra yaldızlı bir ışık huzmesi gibi. Bitirdi ve Merrill, Anne ve Kazan, toprak, güneş ve su hakkında konuştu. Bereketlerden, hayallerden ve umuttan bahsetti. Merhamet ve sevgi ve büyüme.

Nesta yarı duymuş, sesin, mükemmel, güzel sesin yeniden başlamasını bekliyordu. Gwyn gurur ve memnuniyetle parlıyor gibiydi.

Merrill duayı bitirdi ve grup başka bir şarkıya başladı.

Bir örgü gibiydi, şarkı—birlikte bir desen oluşturan tek tek iplikler, birbirine dolanan yedi sesten oluşan bir örgü. Yarı yolda, en soldaki şarkıcının elinde bir davul belirdi. En sağdaki birinin elinde bir arp tıngırdatmaya başladı. Merkezden bir ud sesi geldi.

Hiç böyle bir müzik duymamıştı. Bir büyü gibi, bir rüyanın şekli. Tüm oda şarkı söyledi, her ses taşta yankılandı.

Ama Gwyn'in sesi hepsinin üzerinde yükseldi, net ve güçlü ama yine de bazı notalarda boğuk. Bir mezzosoprano. Nesta'nın hafızasının derinliklerinde uçuşan kelime, gözleri sulanmış bir müzik öğretmeni tarafından seslendirildi. Nesta'nın şarkı söylemede veya oynamada umutsuz olduğunu, ancak alışılmadık derecede iyi bir kulağa sahip olduğunu hemen ilan etti.

Şarkı sona erdi ve Merrill'den daha fazla dua ve kelime döküldü, Clotho yanında sessiz kaldı. Sonra başka bir şarkı başladı - bu daha neşeli, diğerinden daha hızlı. Sanki şarkılar bir ilerlemeydi. Bu coşkulu bir ilahiydi, kelimeler dağın yamacında dans eden sular gibi birbirinin üzerine yuvarlanıyor ve Nesta'nın ayağı ritmine göre zamanında yere vuruyordu. Nesta, Gwyn'in cüppesinin eteğinin altında rahibenin ayağının da aynı şeyi yaptığına yemin edebilirdi. Sözler ve karşı melodiler, duvarlar müzikle uğuldayana kadar, taş onu geri söylüyormuş gibi görünene kadar dört bir yana dans etti.

Bitirdiler ve başka bir şarkı başlattılar - yuvarlanan bir davul sesi, ardından tek bir ses. Sonra arp katıldı, onunla ikinci bir ses. Sonra ud, üçüncü ile birlikte. Üçü birbirlerine, başka bir ses ve melodi örgüsüyle şarkı söylediler. İkinci ayete ulaştılar ve diğer dördü de onlarla birlikte odaya katıldı.

Üçüncü şarkıya solo ile başlarken Gwyn'in sesi mağarada bir kuş gibi süzüldü ve Nesta gözlerini kapadı, müziğe eğildi, arkadaşının sesini şımartmak için bir duyusunu kapattı. Gwyn'in şarkısında diğerlerinin

yapmadığı bir şekilde bir şey işaret etti. Gwyn'in sadece ona seslenmesi gibi, sesi gün ışığı, neşe ve sarsılmaz kararlılıkla doluydu. Nesta, Gwyn'inki gibi bir ses hiç duymamıştı - sanki Gwyn'den kurtulmak için o kadar çok ses kavgası vardı ki hepsini tam olarak zapt edemiyormuş gibi eğitimli ve vahşiydi. Sanki sesin dünyada gevşek olması *gerekiyormuş gibi.*

Diğerleri ikinci mısra için Gwyn'e katıldılar ve arpın armonileri, sözsüz notalardan oluşan kemerler halinde şarkılarının üzerine çıktı.

Gözleri kapalıyken sadece müzik önemliydi - şarkı, sesler, arp. Sanki dipsiz bir ses havuzuna düşmüş gibi etrafını sardı. Gwyn'in sesi tekrar yükseldi, o kadar yüksek bir nota sahipti ki, saf bir ışık ışını gibiydi, delici ve çağırıcıydı. Arp hala tıngırdatırken, iki ses daha tekrarlanan yüksek nota etrafında titreşerek katılmak için yuvarlandı. Fısıldayan ve akan sesler, Nesta'yı aşağı, aşağı, hiçbir dış dünyanın, zamanın, kemiklerindeki müzikten, ayaklarının altındaki, yan tarafındaki, tepesindeki taşlardan başka hiçbir şeyin olmadığı saf, eski bir yere sürükler.

Rahibeler çok eski dillerde şarkı sözleri söylerken, müzik Nesta'nın gözlerinin arkasında şekillendi, artık kimse onları seslendirmiyordu. Şarkının bahsettiği şeyi gördü: yosunlu toprak ve altın güneş, berrak nehirler ve eski bir ormanın derin gölgeleri. Arp tıngırdattı ve dağlar yuvarlandı, sanki bu iplerin vuruşuyla bir perde aralanmış gibi ve o ona doğru uçuyordu - devasa, sisle örtülü bir dağa doğru; yosun ve taşlar dışında çorak toprak ve gri bir , etrafında fırtınalı deniz. Dağın kendisi en tepesinde iki zirve tutuyordu ve yanlarından fırlayan taşlar şarkının kendisi kadar eski, garip, eski sembollerle oyulmuştur.

Nesta'nın bedeni eriyip gitti, kemikleri ve mağaranın taşları dağa akarken, yükselen, oyulmuş kapılar gördüğünde ve içlerinden o kadar eksiksiz bir karanlığa geçerken, eski bir anıydı; canlılarla, korkunç şeylerle dolu karanlık.

Karanlığa giden bir yol vardı ve onu takip etti, sonsuza kadar mühürlenmiş, kulpsuz kapıların yanından geçti. Bu kapıların arkasında korkuların pusuya yattığını hissetti, biri diğerlerinden daha büyük bir korku - bir sis ve nefret varlığı - ama şarkı onu görünmez ve işaretsiz hepsinin yanından geçirdi.

Burası tamamen ölümcüldü. Acının, öfkenin ve ölümün yeri. Ruhu, salonlarında dolaşmak için titredi. Ve onu diğerlerinden daha korkunç olandan koruyarak kapıdan geçmiş olsa da... onu izlediğini biliyordu. Geriye bakmayı, kabul etmeyi reddetti.

Böylece Nesta, bir kayanın önünde durana kadar arp ve nabzı atan ve yol gösteren sesler eşliğinde aşağı ve aşağı sürüklendi. Bunun yalnızca bir yanılsama olduğunu anlamak için elini üzerine koydu ve dağın altındaki başka

bir uzun salondan geçerek dağdan geçti ve sonra bir mağarada durdu, rahibelerin şarkı söylediğinin neredeyse ikiziydi. şarkıyla ve rüyayla bağlantılı olsalardı.

Ancak kırmızı taştan ziyade siyah kayaya oyulmuş. Semboller pürüzsüz zemine, kıvrımlı duvarlara kazınmıştı, öyle yüksek bir tavana doğru yükseliyordu ki, kasvetli bir şekilde soldu. Büyüler ve muhafazalar odanın içinde nabız gibi atıyordu, ama orada, mekanın ortasında, sanki oraya sadece yürüyüp gitmiş ve onu unutmuş biri tarafından bırakılmış gibi yere serilmişti...

Orada, odanın ortasında küçük, altın bir arp oturuyordu.

Cold, Nesta'nın içinden sızdı ve nerede durduğunu anlayacak kadar düşüncelerini netleştirdi. Rahibelerin müziğinin onu transa soktuğunu, kendi kemiklerinin ve etrafını saran dağın taşının onun çığlık araçları olduğunu ve bu yere sürüklendiğini…

Arp, metalin ve tellerin içinde kendi güneşine sahipmiş gibi karanlıkta parıldıyordu. *Oyna beni* , fısıltı gibiydi. *Tekrar şarkı söylememe izin ver. Sesinle benim sesime katıl.*

Eli tellere doğru uzandı. *Evet.*

Arp içini çekti, Nesta'nın eli yaklaşırken ağzından alçak bir mırıltı çıktı. *Kapıları ve yolları açacağız; uzayda ve çağlarda birlikte hareket edeceğiz. Müziğimiz bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtaracak.*

evet . Arp çalacaktı ve yıldızlar sönene kadar müzikten başka bir şey olmayacaktı.

Oyna. Ne zamandır çalmayı çok istiyordum , dedi ve sesin içinde bir gülümseme duyduğuna yemin edebilirdi. *Şarkım burada neyin kilidini açabilir?* Nesta'nın kemiklerinde soğuk, esprisiz bir kahkaha yükseldi. Yine şarkı söyledi, *Çal, çal—*

Şarkı durdu ve görüntü paramparça oldu.

Oda hızla içeri girerken Nesta'nın dizleri çöktü ve sıranın üzerine yığıldı ve kalabalığın arasından Gwyn'in endişeli bir bakışını kazandı. Kalbi gümbürdüyordu, ağzı kum gibi kuruydu ve kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı. Hepsini bir araya getirirken ayinin sonunu dinlemek, farkında

olmadan çığlık atarken keşfettiğini fark etti.

"Bundan emin misin?"

Cassian kalçasını Rhys'in masasına dayadı. "Nesta, Arp'ın Hapishanenin altında olduğunu söyledi."

Rhys kaşlarını çatarak, "Hiç Hapishaneye gitmedi," dedi.

Cassian, bir saat önce nefes nefese yemek odasına dalıp ona çılgın hikayesini anlattığında Nesta'nın sarhoş olabileceğini gerçekten düşünmüştü. Arp'ın Hapishanede olduğuna inandığı gerçeği dışında, söylediklerini zar zor takip edebilmişti.

Daha da kötüsü, Hapishanede Arp'ı uyandırmış olması . Kontrolsüz nasıl bir hasara yol açabilir? Bu düşünce Cassian'ı özüne kadar soğuttu.

Bu yüzden buraya uçmuş ve Rhys'i çalışma odasında bulmuş. Yine eski şifacıların ciltlerine göz atarak, eşini kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Rhys koltuğuna yaslandı. Düşünülen.

Az, Mor'dan Vallahan durumu hakkında bir rapor almak için doğu kıyısındaki bir buluşma noktasına gitmişti ve Feyre, Amren'le akşam yemeğine çıkmıştı, yani bu gece sadece ikisiydiler. Cassian, Nesta'nın gelip Rhys'e söylemesini önermişti ama o reddetmişti. Sarsılmıştı - kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Onu daha sonra kontrol edecekti. Kafasının içine çok fazla çekilmediğinden emin olun.

Rhys parmaklarını bisepslerine vurdu. Uzun bir süre masasına baktı. "Beron'un ihanetini duyduğumuzda, Helion'a Feyre'nin etrafında sahip olduğum gibi bir kalkanı Hapishanenin kendisine nasıl uygulayacağımı göstermesini istedim."

"Bunun olacağını tahmin ettin mi?"

"Numara." Rhys'in çenesinde bir kas gıdıkladı. "Feyre ve ben, Beron'un mahkumları bir çatışmada kullanmaları için serbest bırakmaya çalışacağından endişeliydik - tıpkı savaşta Kemik Oymacı'yı kullandığımız gibi. Bu geceyi bana ver, kalkanı çözüp yarın senin için açayım."

"Bir kalkanı çözmek bu kadar uzun mu sürüyor?"

Rhys elini saçlarından geçirdi. Endişeler alnına derin çizgiler kazıdı. “Büyü ve büyü çalışmasının bir kombinasyonu, yani evet. Ve bu günlerde yeterince dikkatim dağıldığı için doğru yapıldığından emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım olabileceğini kabul ediyorum."

Cassian'ın midesi, Rhys'in yüzündeki kasvetli ifadeyle dibe vurdu. Ama sadece "Tamam" dedi.

Masanın üzerinde Rhys'in tuttuğu yerden çağrılan bir bıçak belirdi. Nesta'nın yaptığı büyük kılıç.

"Yanınıza alın," dedi Yüce Lordu sessizce. "Nesta kullanırsa ne olacağını görmek istiyorum."

Cassian, "Hapishaneyi ziyaret etmek, deneylerinizden birinin zamanı değil," diye karşı çıktı.

Rhys'in gözlerindeki yıldızlar yanıp söndü. "O zaman umalım ki onu çizmesine gerek yok."

BÖLÜM

53

"Rhysand bu kılıcı bana gerçekten kendi isteğiyle mi verdi?" Ertesi sabah Hapishane olarak bilinen yüksek dağın yosunlu, kayalarla kaplı tarafını gezerken Nesta Cassian'a sordu. Trans halindeyken tam olarak hayal ettiği gibiydi ve şahsen daha da korkunçtu. Arazi terk edilmiş gibiydi. Sanki burada bir zamanlar harika bir şey varmış ve sonra kaybolmuş gibi. Sanki toprak hala geri dönmesini bekliyormuş gibi.

"Rhys, Hapishaneye gireceksek iyi silahlanmamız gerektiğini söyledi," dedi Cassian, siyah saçları soğuk, ıslak rüzgarla ovanın ötesinde savrulan gri denizden sağa savrularak. "Ve burası senin yaptığın kılıcı denememiz için düşünebileceği en iyi yer."

"Yani işler kötü giderse en azından beni öldürür, başkasını değil mi?" Nesta, sesindeki keskinliği engelleyemedi. Rhys onları burada kazanmış, hiçbir büyü ağır muhafazalarını delemeyeceği için onları dağın eteğine bırakmıştı. Nesta onun gözlerinin içine bakamamıştı.

"Öldürülmeyeceksin. Ya o bıçakla ya da oradaki herhangi bir şeyle." Çok yukarıda yükselen kapıları incelerken çenesi gerildi. Mevcut mahkûmların çoğunu içeri koymuştu ve Nesta, Feyre'nin Hapishaneyi ziyaretiyle ilgili yürek burkan hikâyelerini birkaç kez duymuştu. Ablasını biraz korkuttu - Feyre'nin bunu ürkütücü bulması Nesta'nın midesindeki burulma hissine yardımcı olmadı.

"Kuralları hatırlıyor musun?" diye sordu Cassian, her türden yaratıkla girift bir şekilde oyulmuş kemikten kapılara yaklaştıklarında.

"Evet." Her zaman Cassian'ın elini tut, Amren'den bahsetme, Trove'den, *saraydan* ya da Feyre'nin hamileliğinden bahsetme, buraya koyduğu

yaratıklardan bahsetme, yürümekten başka bir şey yapma. yüksek alarmda kalın. Ve kaosu serbest bırakmadan önce o Arp'ı dışarı çıkarın.

Kemik kapılar gıcırdayarak açıldı. Cassian gerildi ama yukarı tırmanmaya

devam etti. "Bekleniyoruz gibi görünüyor."

Karanlığın içine, cehennemin kendisine doğru yürüdüler.

Nesta, Cassian'ın elini, ipini bu ışıksız yerde hayata döndürdü. Cassian'ın Sifonlarından biri kırmızı ışıkla parlayarak siyah duvarları, bazen geçtikleri kapıları kana buladı.

Cassian eğitimli bir savaşçının akıcılığıyla hareket etti, ama bakışlarının yürüdükleri, toprağa dalan patika çevresinde gezindiğini fark etti. Çığlık atarken gördüğü gizli salonun girişi çok, çok aşağıdaydı - üzerinde tek bir rune bulunan demir bir kapı ile taştaki küçük bir oyuk arasındaydı.

Kayanın içinden yumuşak sesler fısıldıyordu. Bir kapının arkasına kazınmış tırnaklara yemin edebilirdi. Cassian'a baktığında yüzü solmuştu. Onun bakışını fark etti ve sol göğsüne vurdu - oradaki kalın yara izinin hemen üstüne. O kapının arkasında kimin hapsedildiğinin belirtilmesi. Kimler tırnaklarını üzerinde gezdirdi.

Kanı dondu. Mavi Annis.

Kobalt derisi ve demir pençeler, demişti. Annis avını yemenin tadını çıkardı.

Nesta yutkunarak Cassian'ın elini sıktı ve aşağı inmeye devam ettiler.

Dakikalar ya da saatler geçti, bilmiyordu. Karanlıkta, ağır, fısıltılı havada, zamanın bir önemi kalmamıştı.

Mide bulantısı onu sardı. Amren binlerce yıldır bu yerdeydi, Hybern'in ordusunu harap eden alev ve ışıktan gerçek haliyle ondan korkan aptallar tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Nesta burada bir gün geçirmeyi hayal bile edemezdi. Bir yıl.

Amren'in nasıl delirmediğini bilmiyordu. Nasıl hayatta kalacak gücü bulmuştu.

Amren'e kötü davranmıştı. Küçük düşünce zihnine saplandı. Amren'in dediği gibi onu herkese karşı bir kalkan olarak kullanmıştı. Ve bu korkunç yerde, ülkedeki en kötü canavarların yanında binlerce yıl hayatta kalan Amren... Amren *onu* tiksindirici buldu.

Sefalet asit gibi yandı.

Sollarındaki kayaya bir şey çarptı ve Nesta irkildi. Cassian elini sıktı. "Boşver," diye mırıldandı.

Aşağı ve aşağı, cehennemden daha kötü bir yere. Sonra göz kapaklarının arkasında hafızasına kazınmış bir oyuk gördü. Ve evet, yanında yüzeyinde tek rün olan demir kapı vardı.

"Burada." Nesta çenesini kel taşa doğru salladı. "Taşın içinden."

Cassian cevap vermeyince ona döndü.

Odak noktası demir kapıya sabitlenmişti. Altın-kahverengi teni küle dönmüştü.

Dudakları arkasındaki varlığın adını söyledi.

Lanthys .

"Eminsin..." Cassian yutkundu. "Burası olduğuna emin misin?"

"Evet." Nesta, boşta kalan elini uzatıp taşa doğru ilerlerken onlara yeniden düşünmeleri için zaman tanımadı.

Parmakları kayanın içinden geçti. Sanki yokmuş gibi.

Cassian onu geri çekti, ama o ileri itti ve eli, sonra bileği, sonra da kolu kayboldu. Ve sonra geçtiler.

Hapishanede başka bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, dedi Cassian başka bir koridorda ilerlemeye devam ederken. Kapı yoktu, sadece düz taş. "Sadece hücreler olduğunu sanıyordum."

"Sana söylemiştim," diye yanıtladı. "Burada bir oda gördüm."

Cassian'ın elinin üzerindeki Sifonun ışığı bir kemerli geçit ve açıklık ortaya çıkardı - ve işte oradaydı. Zemine oyulmuş yükseltilmiş semboller, kızıl ışığa karşı gölgeler oluşturuyordu. Tüm yuvarlak oda onlarla doluydu. Ve ortasında - gümüş tellerle süslenmiş karmaşık kabartmalarla kaplı altın Arp.

Şarkı söylemedi, konuşmadı. Sıradan bir enstrüman da olabilirdi.

İşte tam da bu yüzden Nesta, oymalı zemine adım atmaya cesaret edemeden Cassian'ı kemerin altında durdurdu. "Dikkatli olmamız gerekiyor." Nesta geniş, boş odaya baktı. "Burada muhafazalar ve büyüler var."

Cassian boştaki eliyle çenesini ovuşturdu. "Benim sihrim büyülere doğru eğilmez. Sihirli kalkanları ve muhafazaları patlatabilirim ama bu Feyre ve Amren'in Yaz Sarayı'nda karşılaştığı gibi bir tuzaksa, hissedemiyorum."

Nesta hızlı bir vuruşla ayağını yere vurdu. “Rhysand'ın Maske'deki muhafazaları beni dışarıda tutamadı. Maske gelmemi istedi, bu yüzden geçmeme izin verdi. Belki Arp da aynısını yapacaktır. Beğenme çağrıları gibi, hepinizin söylemekten zevk aldığı gibi.”

"O odaya tek başına girmene izin vermeyeceğim. O şey *oynamak istiyorsa olmaz* .”

"Bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Elini sıktı, nasırları kendi eline sürtüyordu. "Sen yönet, ben takip edeceğim."

"Ya benim varlığım fark edilmezse ve seninki bir tuzak kurarsa? Bunu riske edemeyiz."

Boğazı düğümlendi. "Seni riske atamam."

Sözler kalbine saplandı. "Ben... Yapabilirsin. Yapman gerek." Daha fazla itiraz edemeden, "Beni bir savaşçı olmak için eğitiyorsun. Yine de beni tehlikeden uzak tutar mısın? Kafesteki bir hayvandan daha iyi ne olabilir ki?"

Sözcükler içinde bir şeylere çarpmış olmalı. "Tamam." Cassian onun için taşıdığı büyük kılıcı çözdü. Ortasının etrafına doladı, ağırlığı önemliydi. Dengesini ayarladı. "Senin yolunu deneyeceğiz. Ve yanlış bir şeyin ilk belirtisinde, ayrılıyoruz."

"İyi." Ağzındaki kuruluğu yuttu.

Gözleri parladı, tereddütünü fark etti. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Nesta kaşlarını çattı. "Bizden başka kimsenin Arp'ı ele geçirmesine izin vermiyorum."

Bununla salon ve oda arasındaki sınır çizgisine adım attı. Kendini hazırlayarak bir ayağını öne doğru itti.

Çamurdan geçmek gibiydi.

Ama koğuşlar geçmesine izin verdi. Nesta, Cassian'ın elini tutmak için kolunu arkasına uzatarak bir adım daha attı. Büyülerin baskısı baldırlarına, kalçalarına, vücuduna baskı yapıyor, ciğerlerini sıkıştırıyordu. "Bunlar daha önce hissettiğim hiçbir muhafazaya benzemiyor," diye fısıldadı, tetiklenmiş bir tuzağa dair herhangi bir ipucu beklerken kıpırdamadan durarak. "Kendilerini yaşlı hissediyorlar. İnanılmaz derecede eski."

"Muhtemelen buranın hapishane olarak kullanılmasından önceye dayanıyorlar."

"Önceden neydi?"

"Kimse bilmiyor. Her zaman buradaydı. Ama bu oda..." Kadının ötesindeki alanı inceledi. "Burada böyle yerlerin olduğunu bilmiyordum. Belki..." Kaşlarını çattı. "Bir yanım Hapishanenin Arp'ın varlığını gizlemek için inşa edilip edilmediğini veya mahkûmlarla dolu olup olmadığını merak ediyor. Burada o kadar çok korkunç güç var ki ve dağın kendisindeki muhafazalar… Acaba biri, etrafındaki bu kadar korkunç büyüyle asla fark edilmeyeceğini bile bile Harp'ı sakladı mı?"

Ağzı yine kurumuştu. "Ama onu buraya kim koydu?"

"Tahminin benimki kadar iyi. Yüce Lordlar hüküm sürmeden önce var olan biri. Rhys bir keresinde bana bu adanın sekizinci bir saray olabileceğini söylemişti."

"Yerdeki bu işaretleri tanımıyor musun?"

"Hiç de bile."

Uzun bir nefes verdi. "Herhangi bir tuzağın tetiklendiğini sanmıyorum."

Onayladı. "Çabuk ol."

Bakışları sabitlendi ve Nesta, elini onunkinden çekip odaya girerken

gözlerindeki saf endişeden döndü.

Korumalar, taş zeminden parıldayan Arp'a doğru atılan her adımda Nesta'nın derisinin üzerinde ağırlaşıyordu.

Kemerden bakan Cassian'a, "Yeni cilalanmış görünüyor," dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tıpkı Kazan'ın yaptığı gibi zamanın sınırlarının dışında var olur."

Nesta yerdeki oymaları inceledi. Hepsi bir noktaya doğru sarmal gibi görünüyordu. "Sanırım bunlar yıldızlar," diye nefes aldı. "Takımyıldızlar." Ve altın bir güneş gibi, Arp sistemin merkezinde yatıyordu.

Cassian kuru bir sesle, "Burası Gece Mahkemesi," *dedi* .

Ama bir şekilde Gece Sarayı büyüsünden farklı hissettiriyordu. Nesta, Arp'ın altın çerçevesini ve gümüş tellerini incelerken muhafazalar derisine bastırarak Arp'ın önünde durdu. Arp, sekiz köşeli bir yıldızın büyük bir görüntüsünün üzerine oturdu. Ana noktaları diğer dördünden daha uzun uzanıyordu ve Arp doğrudan yıldızın kalbinde yer alıyordu.

Boynunun arkasındaki saçlar duruyordu. Vücudundaki kanın tersine döndüğüne yemin edebilirdi.

Buraya getirildiğine dair ürpertici bir his vardı.

Kazan, Anne ya da Arp tarafından değil. Daha geniş bir şeyle. Yıldızların içine uzanan bir şey etraflarını oymuştu.

Arp'ı alırken serin, hafif elleri bileklerini yönlendirdi.

Parmakları buzlu metale dokundu. Arp, sanki son kullanıldığı andan itibaren hâlâ son notasını koruyormuş gibi teninde uğuldadı—

Fae çığlık attı, bir an önce orada olmayan taşa vurarak, çocuklarının iyiliği için yalvararak, serbest bırakılmak için yalvararak -

Nesta havada, yıldızlarda ve zamanda düşme, yuvarlanma hissine kapıldı—

Bu bir tuzaktı ve insanlarımız bunu göremeyecek kadar kördü...

Çağlar, yıldızlar ve karanlık onun etrafına daldı—

Fae taşa pençe attı ve bir zamanlar bir kapının olduğu yerde tırnaklarını kayaya yedi. Ama dönüş yolu artık sonsuza dek mühürlenmişti ve çocuklarını sağlam duvardan geçirmeye çalışırken yalvardılar, eğer çocukları kurtulabilirse—

Işık parladı, kör etti. Hava temizlendiğinde, beyaz taşlı bir sarayda durdu.

Beş tahtın bir kürsüye çıktığı büyük bir salon. Ortadaki altıncı tahtta sivri kulaklı bir kocakarı oturuyordu. Siyah gözlerindeki nefret gibi parıldayan altın, çivili bir taç başının üzerinde duruyordu.

Fae kocakarı kaskatı kesildi, hareketle birlikte değişen mavi kadife cüppeler. Kırışık yüzüne rağmen net olan gözleri keskinleşti. Nesta'nın hemen yanında.

"Arp sende," dedi kraliçe, kırışmış kağıt gibi bir sesle. Ve Nesta daha önce kimin donup kaldığını, ince, beyaz saçlarında hangi tacın yattığını biliyordu. Briallyn'in boğumlu parmakları tahtının kollarında kıvrıldı ve bakışları kısıldı. Kraliçe gülümsedi, yarı çürük dişlerden oluşan ağzını ortaya çıkardı.

Nesta bir adım geri çekildi ya da atmaya çalıştı. Hareket edemiyordu.

Briallyn'in korkunç gülümsemesi derinleşti ve sohbet edercesine, "Casuslarım bana arkadaşlarınızın kim olduğunu söyledi. Melez ve kırık İliryalı . Ne güzel kızlar. "

Nesta'nın kanı dondu ve hırlarken gözlerinin gücüyle parladığını biliyordu, " Onlara yaklaşırsan boğazını koparırım . Seni avlayıp bağırsaklarım *. "*

Briallyn tuttu. "Bu tür bağlar aptalca. Hala tuttuğun kadar aptalca tüm sorularıma cevap veren arp'a. Nerede olduğunu biliyorum, Nesta Archeron..."

Karanlık patladı.

Hareketsiz, katı karanlık, Nesta'ya bir duvar kadar sert çarpıyor.

Çığlıklar hala yankılanıyordu.

Hayır, hayır, adını haykıran bir erkekti.

Ve karanlığa çarpmamıştı. Taşla çarpışmıştı ve şimdi Arp elinde, yerde yatıyordu.

" *NESTA!* Kırmızı ışık parladı, kanlı bir gelgit gibi taşları, yüzünü, tavanı yıkadı. Ama Cassian'ın Sifonları muhafazaları geçemedi. Ona ulaşamadı.

Nesta, Arp'ı göğsüne bastırdı, yankılarının sonuncusu onun içinde yankılandı. Bırakmak zorunda kaldı. Briallyn Tacı takarken Arp'a dokunarak her nasılsa zihinleri, gözleri arasında bir yol açmıştı. Briallyn'i görebiliyordu ve Briallyn onu görebiliyordu, nerede olduğunu hissedebiliyordu. Bırakmak zorundaydı -

Görünmez, ezici bir ağırlık sanki onu yerde toza çevirmiş gibi içine çökerken parmak uçlarını seğirtmekten fazlasını yapamıyordu. *Bırakın* , diye

sessizce emretti, dişlerini gıcırdatarak, parmakları en yakındaki ipi fırçalayarak. *Beni serbest bırak, seni lanet şey* .

Güzel, mağrur bir ses cevap verdi, müzikle o kadar güzeldi ki duymak kalbini kırdı. *Tonunuzu takdir etmiyorum.*

Bunun üzerine Arp onu daha çok itti ve Nesta sessizce kükredi.

Tırnağı yine ipin üzerine sürttü. *Gitmeme izin ver!*

O zaman sana bir kapı açayım mı? Yakalananı serbest bırakmak mı?

Evet! Lanet olsun, evet!

Oynamayalı uzun zaman oldu abla. Doğru kombinasyonları hatırlamak için zamana ihtiyacım olacak…

Oyun oynama. Nesta, kullandığı kelimeyle donup kaldı. *kardeş* . Sanki o ve bu şey bir ve aynıydı.

Küçük ipler oyunlar içindir - hafif hareketler ve sıçramalar - ama ne kadar uzun olursa, sonuncular ... İçinde tıngırdatabileceğimiz derin harikalar ve dehşetler olmak. Son ozanımla ne kadar büyük ve korkunç bir sihir yaptım. Sana göstereyim mi?

Hayır. Sadece bu muhafazaları aç.

Dilediğiniz gibi . O zaman ilk ipi koparın.

Nesta, parmak ucu ilk ipin üzerinde kıvrılıp onu yakalayıp serbest bırakırken tereddüt etmedi. Zihnini müzikal bir kahkaha doldurdu ama ağırlığı kalktı. Kayboldu.

Nesta derin bir nefes aldı, yukarı itildi ve kendini istediği gibi hareket etmekte özgür buldu. Arp hareketsiz bir şekilde onun ellerinde yatıyordu. Hava daha hafif görünüyordu. Daha gevşek. Sanki başka bir kapıyı açmak, kapıyı Briallyn'e kapatmıştı.

“NESTA!” Cassian odanın karşı tarafından gürledi.

"İyiyim," diye seslendi, devam eden titremelerini üzerinden atarak. "Ama bence en son bunu çok kötü biri kullandı." Yukarıdaki karanlığa baktı. “Bence bunu düşmanlarını ve düşmanlarının çocuklarını taşın içine hapsetmek için kullandılar.” Az önce ona olan şey bu muydu? Arp onu kayaya itiyor, ruhunu onunla mı birleştiriyordu? Titredi.

Cassian, "Yaralı mısın? Ne oldu?"

diye mırıldandı, yavaşça ayağa kalktı. "Numara. Ben… Ona dokundum ve bir hatırası vardı. Kötü bir." Asla unutmayacağı biri. "Ve gitmemiz gerek. Bana Briallyn'i taç takmış olarak gösterdi. Beni burada *gördü* .” Nesta, merkez noktayı, kalbindeki yıldızı, sırtında fiziksel bir varlık gibi hissederek, koğuşla dolu mağaradan geri dönerken kelimeler ağzından döküldü. O iri, hafif eller onu geri çekmeye çalışıyor gibiydi, ama o onları görmezden gelerek Cassian'a Arp'tan duyduklarını ve Briallyn'le gördüğü vizyonda gördüklerini açıkladı.

Cassian'ın nefesi düzensizdi. Tünel koridoruna geri adım atana kadar tek kasını gevşetmedi. Ta ki eli tekrar onunkinin üzerinde olana kadar. Arp'a bakma veya Briallyn hakkında yorum yapma zahmetine bile girmedi. Sadece herhangi bir zarar belirtisi olup olmadığını araştırdı.

Ona yaptığı herhangi bir bakış kadar samimiydi. o zaman bile onun derinliklerine gömülüydü, içinde hareket ediyordu, bakışları hiç bu kadar açık olmamıştı.

Arp'ı yanına sıkıştırdı ve yanağına kaldırdığı eli durduramadı. "İyiyim."

Avucunun kalbine bir öpücük kondurdu. "Senden neden şüphelendiğimi bilmiyorum." Onun dokunuşundan çekti. "Hadi gidelim buradan." Sözleri karanlık vaatler içeriyordu ve Arp'ı bırakıp Rhysand'ın sorunu haline gelir gelmez ne yapacaklarını biliyordu.

Yanakları ısındı, içinden zevk gibi bir şey geçiyordu. Onu seçeceğini, vücudunun güvencesini bu kadar çok istediğini.

Parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi ve ellerini birbirine bastırabileceği kadar sıktı. Geri çekildi ve onu acının ve uzun zamandır unutulmuş anıların bulunduğu bölgeden uzağa, geçitten aşağı çekti. Kılıç uyluğuna çarptı ve sessizliği bozarak, "Adını Ataraxia koydum," dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı. "O kılıç mı? Bu ne demek oluyor?"

“Eski Dilden. Geçen gün kütüphanede bir kitapta buldum. Sesini beğendim.”

"Ataraxia," dedi silahın kendisini deniyormuş gibi. "Beğendim."

"Kabul etmene çok sevindim."

"Katil veya Silver Majesty'den daha iyi," diye geri attı. Sırıtışı sol elinde parlayan Sifondan daha parlaktı. Nabzı hızlandı. "Ataraxia," dedi tekrar ve Nesta yanıt olarak kemerinden sarkan bıçağın vızıldadığına yemin edebilirdi. Sanki onun sesini en az onun kadar seviyormuş gibi.

Tünelin sonuna yaklaştılar ama Nesta elinde bir römorkörle onu durdurdu. "Ne?" diye sordu mağarayı tarayarak. Ama parmak uçlarında yükseldi ve onu hafifçe öptü. O geri çekilirken neredeyse komik bir şokla gözlerini kırptı. "Bu ne içindi?"

Nesta yanakları ısınarak omuz silkti. Gwyn ve Emerie benim arkadaşlarım, dedi sessizce. Briallyn'in onları görmesinden duyduğu korkuyu gizledi. "Ama..." Yutkundu. "Sanırım sen de öyle olabilirsin Cassian."

Cassian'ın sessizliği elle tutulur cinstendi ve bu dileği, bu farkındalığı ortaya koyduğu için kendine lanet okudu. Kelimeleri, aptallığı silip atabilmeyi diledi...

"Ben her zaman senin arkadaşın oldum Nesta," dedi boğuk bir sesle. "Hep."

Gözlerinde olanı görmeye dayanamıyordu. "Biliyorum."

Cassian ağzını onun şakağına değdirdi ve sonunda tünelden çıkarak ağır kasvetli Hapishanenin ana yoluna girdiler.

Nesta, sonunda söylemeye cesaret ederek, "Ve ben her zaman..." diye fısıldadı.

Cassian onu o kadar hızlı fırlattı ki, kelimelerin geri kalanı boğazında düğümlendi.

"Çalıştırmak." Kalp atışı - saf terörü - havayı doldurdu. "Nesta, *koş* ."

Yüzünü çevirdiği şeye doğru döndü, İliryalı kılıcı Sifonunun ışığında yakut parıldadı. Sanki bir bıçak her şeyi yapabilirmiş gibi.

Lanthys'in hücresinin kapısı açıktı.

BÖLÜM

54

Cassian, Lanthys'in hücresinin açık kapısını gördü ve iki şeyi biliyordu.

İlk ve en bariz olanı, ölmek üzere olduğuydu.

İkincisi, Nesta'nın aynı kaderi paylaşmaması için dünyada her şeyi yapacağıydı.

İkincisi zihnini aydınlattı, soğuttu ve korkusunu başka bir silaha dönüştürdü. Ses etraflarındaki karanlıktan uzaklaştığında, o hazırdı.

"Seninle tekrar ne zaman buluşacağımızı merak ettim, Piçlerin Efendisi."

Cassian, bu sesin tınısını ve buzluluğunu, kanını nasıl kırağıyla dondurduğunu bir kez bile unutmamıştı. Ama Cassian, "Bunca yüzyıl burada ve sen benim için daha yaratıcı bir isim icat etmedin mi?" diye yanıtladı.

Lanthys'in gülüşü bir yılan gibi etraflarını sardı. Cassian, Nesta'nın elini tuttu, ancak kaçma emri hâlâ aralarında asılıydı. Koşmak için çok geçti. En azından onun için. Geriye kalan tek şey, ona kaçması için yeterli zaman kazandırmaktı.

"Kül aynayla kendini çok zeki sanıyorsun," diye köpürdü Lanthys, ses etraflarından yankılanarak. Cassian'ın solundaki ışık Sifon sadece kırmızıya boyanmış, puslu karanlığı gözler önüne serdi. " *Beni* yenebileceğini düşündüm ." Bir kahkaha daha. "Ben ölümsüzüm oğlum. Gerçek bir ölümsüz, asla ummadığınız gibi. Burada iki yüzyıl hiçbir şey değil. Kaçmanın bir yolunu bulmadan önce sadece zamanımı beklemem gerektiğini biliyordum."

"Bir yol mu buldun?" Cassian, Lanthys olan sise doğru çekildi. "Biri sana yardım etmiş gibi görünüyor." Dilini tıkladı.

Sadece beklemek zorundaydı - saldırı gelene kadar beklemek. O zaman Nesta koşabilirdi. Yanında kaskatıydı, tamamen donmuştu. Ayağıyla onu

dürterek, onu sersemliğinden kurtarmaya çalıştı. Onun koşmaya hazırlanmasına ihtiyacı vardı, bir geyik gibi olduğu yere kök salmamıştı.

Lanthys, "Kapı yalnızca benim irademle açıldı," diye mırıldandı.

"Yalancı. Biri senin için açmış."

Lanthys'in sisi kalınlaştı ve öfkeyle gürledi.

Nesta sesli bir şekilde yutkundu ve Cassian anladı. Arp'a onu bırakmasını emrettiğinde... Arp, Lanthys'i de serbest bırakmıştı. *Sadece bu koğuşları aç* , talimat vermişti. Yani onun üzerindeki muhafazalar ve yakındaki muhafazalar - Lanthys'in hücresindeki. oynamak istediğini söylemişti. Ve işte buradaydı: hayatlarıyla oynamak.

Ya Arp menzilini Lanthys'in kapısının ötesine uzatmışsa? Buradaki her hücre kapısı açık olsaydı…

Kahretsin.

Ama Cassian herkesten çok korktuğu canavara dedi ki, "Yani bir yağmur bulutu gibi etrafımda dönmeyi mi planlıyorsun? Aynada gördüğüm o yakışıklı beden de ne?"

"Arkadaşın bunu mu tercih ediyor?" Lanthys çok yakından, çok uzaklardan fısıldadı. Nesta sırıttı. Lanthys nefes aldı. *" Sen* nesin ?"

"Bir cadı," diye nefes aldı. "Oorid'in karanlık kalbinden."

"Uzun zamandır duymadığım bir isim var." Lanthys'in sesi Nesta'dan sadece birkaç metre ötedeydi. Cassian dişlerini gıcırdattı. Canavarın onun diğer tarafında toplanmasına ihtiyacı vardı - bu yüzden yukarı doğru giden yol açıktı. Lanthys'i ona doğru çekmek zorunda kaldı. "Ama kokmuyorsun Oorid'in ağırlığı, umutsuzluğu." Hâlâ arkalarında, çıkış yolunu kapatan bir nefes. "Senin kokun..." İçini çekti. "Böyle bir kokuyu Cassian'ın kokusuyla lekelemiş olman çok yazık. Sende onun özünden başka bir şey ayırt edemiyorum."

Cassian tek başına bunun Lanthys'i kendisinin ne olduğunu anlamaktan alıkoyduğunu fark etti. Bone Carver'ın olduğu gibi ilgi duymak. Ama başka bir tehlikeli gerçeği ortaya çıkardı: İlk önce nereye saldırmak.

"Arkanızdan gizlediğiniz şey nedir?" diye sordu Lanthys ve Nesta, Arp'ı arkasında saklayarak onu takip ediyormuş gibi döndü. Lanthys yine de kıkırdadı. "Ah. Şimdi görüyorum. Kimin gelip sahip çıkacağını uzun zamandır merak ediyordum. Müziğini duyabiliyordum, biliyorsun. Son notası, taştaki bir yankı gibi. Bunca zamandan sonra onu burada, Hapishanenin altında gizlenmiş halde bulmak beni şaşırttı."

Sis döndü ve Lanthys, "Ne kadar mükemmel bir müzik yapıyor. Ne harika dönüyor. Her şey o Arp'a bağlılık gösterir: mevsimler, krallıklar, zamanın ve

dünyaların düzeni. Bunlar onun için önemli değil. Ve son ipi..." Güldü. "Ölüm bile bu ipe boyun eğiyor."

Nesta tekrar yutkundu. Cassian elini daha sıkı tuttu ve kayıtsız bir şekilde, "Siz gerçek ölümsüzler hepiniz aynısınız: Kendi konuşmanızı duymayı seven kibirli rüzgar çuvalları," dedi.

"Ve siz periler, hepiniz kendinize karşı körsünüz." Lanthys tekrar döndü ve Cassian kılıcını hazırladı. "Yalnızca kokuya bakılırsa, ikinizin-"

Cassian, Nesta'nın elini bıraktı ve ileri atıldı, Lanthys bir lanet kelime daha söyleyemeden kılıcını sise sapladı.

Cassian'ın Sifonları alevlenirken Lanthys öfkeyle çığlık attı ve Cassian kükredi, “Koş *!* ” tekrar vurmadan önce. Lanthys geri çekildi ve Cassian nefesini kullanarak Sifonu sol elinden kurtarmak için kullandı, ardından aydınlanmasını isteyerek ona fırlattı. “ *Git!* " diye emretti taşı ona fırlatırken. Sifonunu yakalarken korku dolu yüzüne kırmızı sıçradı ama Cassian çoktan Lanthys'e dönmeye başlamıştı.

Çıtırdayan, solgun adımlar ona Nesta'nın itaat ettiğini söyledi.

İyi.

Lanthys karanlıkta toplandı, saldırmaya hazırlanan bir kobra.

Cassian, Nesta'nın ölmeden önce kapılardan çıkması için dua etti.

Nesta, nefret, zulüm ve açlığın iç içe geçtiği sesten kaçtı. Onu neşesinden, sıcaklığından, ilkel, temel korku dışında her şeyden çalan ses.

Kalçaları patikanın dikliğine itiraz etti ama Cassian'ın emrine uyarak, savaşçının kükremesi ve canavarın taşlarda yankılanmasıyla kapılara doğru koştu. Arkasında kırmızı bir ışık parladı. Hapishane hücrelerinin kapıları sallandı. Canavarlar, içlerinden birinin çıktığını anlamış gibi arkalarından çığlık attılar. Kendilerini istemek.

Bir elinde Arp'ı sıktı, diğerinde Cassian'ın Sifonu alev alev yanıyordu. Kapılara ulaşması gerekiyordu. O zaman dağdan aşağı yap. Sonra Rhysand'ı çağırın ve adını rüzgarda hissedecek bir büyüye sahip olması için dua edin. Sonra dağa geri, patikadan aşağı koşması gerekecekti ve...

Cassian yukarıdaki kapılara ulaştığında ölmüş olabilir. Şimdi ölüyor olabilir.

Kalbine soğuk bir cıvata saplandı.

Ondan kaçmıştı. Onu *bıraktım* .

Arp uğuldayarak elinde ısındı. Altın erimiş gibi parladı.

Kapıları ve yolları açacağız; uzayda ve çağlarda birlikte hareket edeceğiz, istemeden çığlık atarken söylenmişti . *Müziğimiz bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtaracak.*

Açık kapılar… Onunla bir kapı açmıştı – Lanthys'in hücresine. Üzerine basarak kendi gücüyle bir kapı açtı. Ama uzayda hareket etmek…

Küçük teller oyunlar içindir - hafif hareketler ve sıçramalar - ancak daha uzun, sonuncular… Böyle derin harikalar ve dehşetler yaratabiliyoruz .

Nesta ipleri saydı. Yirmi altı. Kendini Arp'ın gücünden kurtarmak için ilkine, en küçüğüne dokunmuştu, ama diğerleri ne yaptı?

Yirmi altı, yirmi altı, yirmi altı…

Gwyn'in sesi, Merrill'in boyutlar üzerine daha önceki araştırmalarını anlatırken çok uzaklardan süzülüyordu. *Yirmi altı* boyut olasılığı .

Uzayda ve çağlarda birlikte hareket edeceğiz… Küçük teller oyunlar içindir – hafif hareketler ve sıçramalar… Arp Yapabilir mi… Nesta'nın nefesi boğazına takılır. Arp onu bir yerden başka bir yere nakledebilir mi? Sadece bir kapı açmakla kalmayıp, içinden geçebileceği bir kapı mı yaratsın?

Bizi dünyevi kurallardan ve sınırlardan kurtarın…

Denemek zorundaydı. Cassian için.

Yukarıdaki kasvette hareket kıpırdandı, hızlı adımlar ona doğru yöneldi. Birisi Hapishaneye kapılardan girmişti. Nesta, Cassian'ın Sifonu'nu sese doğrulttu ve aşağı inen her canavara karşı hazırlandı.

Yıpranmış, kirli zırhlı Fae erkekleri ona doğru hücum etti. En az on Sonbahar Sarayı askeri.

Onları kimin gönderdiğini biliyordu, onları Koschei'nin gücüyle kazandı. Onları denizin ötesinden bile kim kontrol etti.

Nerede olduğunu biliyorum, Nesta Archeron.

Ve Rhys Hapishanenin etrafındaki kalkanları indirdiği için… hemen içeri girmişlerdi.

Nesta düşünmedi. İçindeki o gümüş ateşi yakaladı. Bırak ellerini çelensin.

"Beni Cassian'a götür," diye fısıldadı ve Arp'ın ilk gümüş ipini kopardı.

Dünya ve yaklaşmakta olan askerler ortadan kayboldu ve hareketsiz dururken bile fırlatılmışlık hissine sahipti ve dua etti ve dua etti -

Metal parladı ve kırmızı ışık parladı ve yerde kanlar içinde olan Cassian vardı, Sifonlar alev alev, önünde sisle savaşıyordu.

Ölümcül bir darbe vuracak hiçbir yer yoktu. Sis, Cassian'ın kılıcının her vuruşunda dağıldı ve Lanthys her birine çığlık attı ama Lanthys öldürülemedi. Sadece kontrol altına alındı, demişti Cassian.

Ve Arp kapıları açabilir ama insanları öldüremezdi. Cassian'a doğru koştu, onları oradan çıkarmak için parmağını Arp'ın ipinde hazırlıyordu.

Ama Cassian'ın gözleri parladı ve bağırdı, " *GEÇ-* "

Sis boğazını sardı ve onu fırlattı.

Kaya duvara çarptığında, kanatları çatırdayarak ve yere düştüğünde çığlığı tüneli parçaladı. Hareket etmedi.

Tüneli, taşa sürtünen bir bıçak gibi bir kahkaha doldurdu ve sonra Nesta da fırlatıldı, duvara öyle bir çarptı ki dişleri çatırdadı ve başı döndü, yere çarpmadan önce parmakları Arp'a uzanırken nefesi ağzından fışkırdı.

Ama Cassian'ın yanına inmişti ve boynunu kırmamış olması, buraya gelerek onu mahvetmemiş olması için dua ederek onu ters çevirmek için acele etti...

Cassian'ın göğsü inip kalktı ve vücudundaki güçlü, ilkel şey rahat bir nefes aldı. Lanthys tekrar gülerken kısa sürdü.

Yaratık, "İkinizle işim bitmeden, darbenin onu öldürmesini dileyeceksiniz," dedi. "Koşmaya devam etmeni dileyeceksin." Ama Nesta, Cassian ile Lanthys arasındaki tek şey olan Cassian'ın üzerine diz çökerken başka bir kelime duymayı reddetti.

Daha önce buradaydı.

Tam olarak bu pozisyonda olmuştu, başı onun kucağındaydı, Ölüm onlara gülüyordu.

Sonra onun üzerine kıvrılmış ve ölmeyi beklemişti. Sonra savaşmayı bırakmıştı.

Bu sefer başarısız olmayacaktı. Sis bastırdı ve bir elin kendisine uzandığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Onu harekete geçirmek için yeterliydi.

Ayağa kalktığı aynı hareketle kılıcını çeken Nesta, mükemmel bir kombinasyon yaptı.

Lanthys çığlık attı ve bu daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu - bu saf şok ve öfkenin kulakları sağır eden bir sesiydi.

Nesta, Ataraxia'yı kaldırdı, ağırlığını ayaklarının arasına aldı ve duruşunun düzgün olduğundan emin oldu. Sarsılmaz. Bıçak parlamaya başladı.

Sis büküldü, küçüldü ve sanki görünmez bir düşmanla savaşıyormuş gibi kıvrandı ve sonra katılaştı, renklerle çiçeklendi.

Karşısında çıplak, altın saçlı bir erkek duruyordu. Orta boyluydu, altın rengi teni kaslarla kaplıydı, keskin kemikli yüzü nefretle parlıyordu. İtici, korkunç bir yaratık değil, güzel bir yaratık.

Bu Narben değil ." diye tıslarken siyah gözleri bıçağa doğru kısıldı. Adı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Nesta atılarak Ataraxia'yı sekizinci pozisyona getirdi. Lanthys geri sıçradı.

Cassian, yeri önünde tutarken bilincini uyandırarak inledi.

"Hangi ölüm tanrısısın?" diye sordu Lanthys, bıçakla onun arasına bakarak. Gümüş ateş gözlerinde cızırdadı.

Nesta, Ataraxia'yı tekrar salladı ve Lanthys geri çekildi. Bıçaktan kork.

Öldürülemeyen şey kılıcından korkuyordu. O değil, Ataraxia. Yaptığı silah.

"Hücrene gir." Nesta bir adım ilerledi, Ataraxia önünü işaret etti. Lanthys yavaşça hücresine döndü.

" Bu bıçak ne? " Geri çekilirken altın sarısı saçları beline kadar sallanıyordu.

"Adı Ataraxia," diye tükürdü Nesta. "Ve bu gördüğün son şey olacak."

Lanthys bir karganın ötüşüne benzer bir kahkaha patlattı. Güzel formuna kıyasla iğrenç. "Ölüm kılıcına *Ataraxia adını mı verdin* ?" O uludu ve dağın ta kendisi sallandı.

"Adını beğensen de beğenmesen de seni öldürecek."

Ah, hiç sanmıyorum, diye köpürdü Lanthys. "Sen daha varoluşun bir parçası bile olmadan önce Vahşi *Av'da at sürdüm, Oorid'li cadı* . Köpekleri çağırdım ve dünya onların havlamalarına sindi. Av'ın başında dörtnala koştum ve Fae ve canavar önümüzde eğildi."

Nesta, antrenman sırasında boşta kalan anlarda İlirya kılıçlarıyla yaptığı bir hareketle, elinde Ataraxia'yı çevirdi. Cassian'ın bunu sık sık yaptığını görmüş ve fazladan enerjiyi dağıttığını görmüştü.

Bunun bu kadar etkili bir yıldırma tekniği olduğunu fark etmemişti. Lanthys geri çekildi.

Her an yoldan aşağı inen Sonbahar Sarayı askerlerinin de bıçağın önünde tereddüt etmeleri için dua etti. Yapmayacaklarını biliyorlardı. Briallyn ve Kraliyet onları kontrol ederken değil.

"Hangi ölüm tanrısısın?" Lanthys tekrar sordu. " *Sen kimsin o etin altında?* "

"Ben kimse değilim," diye çıkıştı.

"Gözünde kimin ateşi gümüş yakar?"

"Kimin ateşi olduğunu biliyorsun," diye durdu.

Ama bir şekilde doğru çıktı. Lanthys'in derisinin rengi soldu. "Mümkün değil." Heyecanlı bir Cassian'ın yanındaki Arp'a baktı ve gözleri yeniden büyüdü. "Seni burada duyduk. Sen denizin, rüzgarın ve toprağın fısıldadığı kişisin." Ürperdi. " *Nesta.* Dişlerini biraz fazla uzun göstererek sırıttı. "Kazan'ın kendisinden aldın."

Lanthys geri çekilmesini durdurdu. Ve geniş, zarif bir el uzattı. "Ne yapabileceğini bile *bilmiyorsun* . Gel. sana göstereceğim." O çok uzun dişleriyle yeniden gülümsedi, dudaklarını kıpırdatarak yüzünü güzellikten dehşete çevirdi. "Benimle gel, Kraliçelerin Kraliçesi, ve bir zamanlar kaybedileni geri

vereceğiz.” Sözler bir ninniydi, ballı bir vaatti. "Fae'nin altın lejyonları zincirlerini atıp bizi devirmeden önceki halimizi yeniden inşa edeceğiz. Vahşi Av'ı dirilteceğiz ve gece boyunca çılgınca at süreceğiz. Buzdan ve alevden saraylar, karanlık ve yıldız ışığından saraylar inşa edeceğiz. Sihir yeniden bağlanmadan akacak."

Nesta, Lanthys'in etraflarında havaya ördüğü portreyi görebiliyordu. Kendini siyah bir tahtta, bağlanmamış saçında eşleşen bir taç üzerinde gördü. Hewn City'nin sütunlarında gördükleri gibi pullu devasa oniks canavarları kürsünün dibinde yatıyordu. Ataraxia tahtına yaslandı ve diğer tarafında... Lanthys orada oturdu, eli onunkinin içinden geçti. Onların krallığı sonsuzdu; sarayları, etraflarında yaşayan ve gelişen saf sihirle inşa edildi. Arp, Maske de arkalarında bir sunakta oturuyordu ama altın Taç orada değildi.

Lanthys'in başının üzerinde duruyordu.

Ve onu dışarı çeken hırlayan iplikti - açgözlülüğünün çıplak parıltısı. Arp'ı görmüştü, onun Trove'un peşinde olduğunu biliyordu ve onunla ne yapacağını açıklamıştı. Taç kendisi için talep edecekti. Onun üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı, ama onların kuralı bir zorlama olacaktı. köleleştirme.

Dördüncü bir nesne sunağın üzerinde, gölgede yatıyordu. Ama zamanla aşınmış bir kemik parıltısından fazlasını seçemiyordu...

Görüntü değişti ve büyük siyah bir yatakta kıvrandılar, Lanthys onun içinde hareket ederken sırtının altın rengi derisi parlıyordu. Böyle bir zevk - hiç kimseyle böyle bir zevk yaşamamıştı. Onu ancak o böyle becerebilirdi, çok derine sürüyordu, vücudu onun için sıcak, esnek ve ıslaktı ve çok geçmeden tohumu onun rahminde kök salacak ve ona doğuracağı çocuk tüm evrenlere hükmedecekti—

Dışarıya doğru giden başka bir hırlanmış iplik. İllüzyondan geçmiş.

Dokunacağı, hayatla dolduracağı bedeni onun değildi. Ve ona *gösterdiğinden* daha zengin bir zevki biliyordu.

Nesta gözlerini kırpıştırdı ve yok oldu.

Lanthys hırladı. Şimdi sadece onun uzanabileceği kadar uzakta duruyordu. Ataraxia'nın menzili. " *Bu sorunu* ben halledebilirim ," diye hırladı Cassian'a. "Ve bu bağları çok yakında unutacaksın."

Ataraxia'yı daha yükseğe çıkardı. "Hücrene dön ve kapıyı kapat."

"Yine kaçacağım." Lanthys kıkırdadı. "Ve bulduğumda seni bulacağım Nesta Archeron ve sen benim kraliçem olacaksın."

"Numara. Yapacağımı sanmıyorum." Nesta, gücünün bıçağı aşağı doğru sallamasına izin verdi. Ataraxia, ay gibi parlayarak şarkı söyledi.

Lanthys'in rengi soldu. "Ne yapıyorsun?"

"İşi bitirmek."

Ve gözleri parlayan bıçağa o kadar odaklanmıştı ki, Cassian'a yan gözle bakmadı. Çizilen hançeri görmedim. Cassian'ın kusursuz bir hedefle fırlattığı.

Lanthys'in göğsünün kabzasına kadar gömüldü.

Lanthys çığlık attı, kavis çizdi ve Nesta sıçradı. İki-üç kombinasyonunu dilimledi, dümdüz keserek nefesinin, bacaklarının ve çekirdeğinin gücünün bıçağı taşımasına izin verdi.

Ataraxia, havada esen rüzgarın kalp şarkısını söyledi.

Lanthys'in başı ve cesedi farklı yönlere düşerek taşlara çarptı.

Vücudundan tuhaf siyah kan fışkırdı ve sonra Cassian oradaydı, elini tekrar onunkine dolarken inliyordu. "Arp," diye soludu, yüzü acının portresiydi. Kan tapınağından aşağı sızdı. "Al ve gidelim. Buradan çıkmak zorundayız."

"Ayağa kalkabilir misin?"

Ayakları üzerinde sallandı. Üç adım atmazdı.

"Evet," diye homurdandı. Onu buradan çıkarmak için deneyeceğini biliyordu. Tıpkı Lanthys'in öldüğünü bildiği gibi. Kılıç mıydı yoksa o mu güç? Kılıcı yaptığından beri, teknik *olarak* onun gücü sayıldığını sanıyordu, ama... Öldürülemeyen şey öldürülmüştü. Bir şekilde. Geri kalanı titrerken bile, küçük bir kısmı bundan memnundu.

Şimdi ayak sesleri ve gümbürtü onlara doğru koştu. "Sonbahar Sarayı askerleri," diye soludu, yukarı doğru karanlık yolu işaret ederek. "Onlardan daha fazla. Briallyn onları Arp'ı almaları için gönderdi."

"Daha-"

Dağ boyunca çığlıklar başladı. Taşlaşmış, yalvaran çığlıklar, yumruklar dövülüyor. Onları tutan kayanın veya kapıların üzerinde değil, hücrelerinin karşı duvarlarında. Sanki Hapishaneye onları ondan ve o kılıçtan kurtarması için yalvarıyorlardı.

Lanthys düşmüştü. Ve Hapishane sakinleri bunu hissetmişti.

Sonbahar Sarayı askerlerinin ayak sesleri bile bu sesle yavaşlıyor gibiydi.

Nesta karanlık bir şekilde gülümsedi ve Arp'ı aldı. "Buradan kaçmıyoruz. Ve Sonbahar Sarayı askerlerine dokunulmadan bırakıyoruz." Sadece Eris'in yanıldığını kanıtlamak için. Ama Cassian'ın yaraları... Evet, gitmeleri gerekiyordu. Hızlı bir şekilde. "Bana tutun," diye emretti ve fısıldadı, "Feyre'nin Velaris'teki Sidra Nehri kıyısındaki evinin ön bahçesi."

Cassian bir uyarı havladı ama bu sefer üç ipi kopardı. Sadece birini çekmek onu buraya taşımıştı, bu yüzden ikisinin onları belki bundan biraz daha uzağa götüreceğini düşündü ve Velaris... Şey, üç tel alacak gibi görünüyordu. Eğer tıngırdatılırsa yirmi altı telin tamamının onu nereye götüreceğini bilmek istemiyordu. Ya da birisi bir melodi yaptıysa.

Dünya yok oldu; yine hareketsiz dururken düşme hissine kapıldı ve sonra...

Güneş, çimen ve keskin bir sonbahar esintisi. Arkalarında devasa, sevimli bir mülk, önlerinde nehir ve Hapishane ya da Lanthys'ten eser yok. Rhysand evden dışarı fırlarken Nesta Cassian'ı bıraktı. cam kapılar. Arkadaşına ağzı açık bir şekilde baktı ve Nesta gün ışığında Cassian'ı gördüğünde... Saçlarından yanağına kan damladı. Dudağı yarıldı; kolu garip bir açıyla sarkıyordu -

Cassian çimlere çökmeden önce Nesta'nın tek gördüğü buydu.

BÖLÜM

55

"Küçük bir kesik. Yaygarayı kes."

"Kafatasın çatlamış ve kolun kırılmıştı. Birkaç günlüğüne cezalısın."

"Ciddi olamazsın."

"Ah, kesinlikle öyleyim."

Nesta, Yüce Lord'la aynı fikirde olmasaydı, Cassian ve Rhysand'ın karşıtlığına gülümseyebilirdi. Feyre, eşinin yanında durdu, endişesi yüz hatlarını sıkılaştırdı.

Ataraxia, Nesta'nın elinde hâlâ ağır geliyordu. Diğerinde Arp.

Ablasının gözleri ona kaydı. Nesta, Feyre'nin bakışlarını tutarak yutkundu. Kız kardeşinin yüzündeki sessiz kelimeleri okuyabilmesi için dua etti. *Amren'in dairesinde sana söylediklerim için özür dilerim. gerçekten üzgünüm.*

Feyre'nin gözleri yumuşadı. Ve sonra, Nesta'yı şoke eden Feyre, zihnine şöyle cevap verdi *: Endişelenme.*

Nesta şaşkınlığını üzerinden atarak kendini cesaretlendirdi. Ablasının olduğunu unutmuştu... Söz neydi? Daemati. Rhys'in yapabildiği gibi zihinle konuşabiliyor. Nesta, yüreğim gümbürdeyerek, *öfkeyle konuştum ve özür dilerim dedi.*

Feyre'nin duraklaması kayda değerdi. Sonra şafağın ilk ışıkları gibi sözler, *seni affediyorum dedi.*

Nesta sarkmamaya çalıştı. Bebeği sormak istedi ama Rhys ona döndü ve "Arp'ı masanın üzerine koy Nesta," dedi.

Nesta, yirmi altı gümüş telden hiçbirine dokunmamaya dikkat ederek yaptı.

"Hapishanenin içinde ve dışında kazanmanıza izin verdi," dedi Feyre, Arp'a bakarak. "Sanırım Yapıldığı ve sıradan sihrin kurallarının ötesinde var

olduğu için mi?" Omuz silken Rhys'e baktı. Feyre'nin ağzı büzüldü. “Düşmanlarımızdan herhangi biri bunu ele geçirseydi, hemen bize karşı kullanırdı. Bu evin, Rüzgar Evi'nin, önbelleklerimizin ve saklanma yerlerimizin etrafındaki hiçbir muhafaza güvenli olmazdı. Arp'ın da kendine ait bir iradesi var gibi göründüğünden bahsetmiyorum bile - sorun çıkarma arzusu. Uyandırıldığına göre onu Hapishaneye geri koyamayız.”

Rhys çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden onu Maske ile kilitledik, korundu ve tekrar harekete geçmesin diye hecelendi."

"Onları ayrı tutardım," diye tavsiyede bulundu Feyre. “Kitabın yarısı birbirine yakınken ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Ve neden bir düşmanın ikisini birden ele geçirmesini kolaylaştırsın?”

İyi nokta, dedi Cassian, sanki kelimeler kafatasını ağrıtıyormuş gibi yüzünü buruşturarak. Madja şakağının hemen üstündeki saç çizgisi kırığını iyileştirmişti ama birkaç gün acı çekecekti. Ve kırık kolu iyileşmişti ama yine de bakım gerektirecek kadar hassastı. Bütün bandajların görüntüsü Nesta'nın Lanthys'i tekrar öldürmeyi dilemesine yetmişti.

Rhys parmaklarını masaya vurarak Arp'ı inceledi. Sonra Nesta'ya sordu, "Briallyn'i görmenin ötesinde, Arp'a ilk dokunduğunuzda da bir şey gördüğünü mü söylediniz?"

Nesta geldiklerinde kısaca anlatmıştı. “Bence onu en son kim kullandıysa onunla korkunç bir şey yapmış. Belki de bir zamanlar Hapishane adasında yaşayan insanları bir şekilde duvarlara hapsetmiştir. Mümkün mü?"

Rhys'in gözlerinde şüphe parladı.

Nesta, "Vahşi Av nedir?" diye sordu. Ayrıca ona Lanthys ile karşılaşmalarından ve Sonbahar Sarayı askerlerinin varlığından bahsetmişti. Cassian, Rhys'i, en azından Briallyn'le anlaşabilecek duruma gelene kadar onlarla ilişkiye girmemeye ikna etmişti. Rhys, kalkanını Hapishanenin etrafında bir kez daha kaldırdığında, çoktan ortadan kaybolmuşlardı.

Rhys sandalyesinde arkasına yaslanarak bir nefes verdi. “Dürüst olmak gerekirse, bunun sadece bir efsane olduğunu düşündüm. Lanthys'in böyle bir şeyi hatırladığını... Eh, yalan söylemeye her zaman yer vardır, sanırım, ama eğer doğruyu söylüyorsa, bu onu on beş bin yaşından büyük yapar."

Feyre, "Öyleyse nedir?" diye sordu.

Rhys elini kaldırdı ve arkasındaki raftan bir efsaneler kitabı parmaklarına uçtu. Masanın üzerine koydu. Sayfayı açtı ve başlarının üzerinde taçları olan bir grup uzun boylu, tuhaf görünümlü varlığın görüntüsünü ortaya çıkardı.

"Fae bu dünyanın ilk efendileri değildi. Artık unutulmuş en eski efsanelerimize göre, bizler tanrılara yakın varlıklar ve canavarlar tarafından

yaratıldık. Dağlan. Binlerce yıl hüküm sürdüler, bizi ve insanları köleleştirdiler. Küçük ve zalimdiler ve ülkenin büyüsünü şarap gibi içtiler."

Rhys'in gözleri Ataraxia'ya, ardından Cassian'a kaydı. "Mitolojinin bazı türleri, onları devirmek için ayaklanan Fae kahramanlarından birinin, onu Kazan'ın içine daldırmış olan Yüksek Rahibe Oleanna tarafından büyük kılıç Gwydion'a verilen Fionn olduğunu iddia ediyor. Fionn ve Gwydion, Daglan'ı devirdi. Ardından bin yıllık bir barış geldi ve topraklar, mahkemelerin öncüsü olan engebeli bölgelere ayrıldı - ancak bu bin yılın sonunda, birbirlerinin boğazına, savaşın eşiğine geldiler." Yüzü gerildi. "Fionn onları birleştirdi ve Yüce Kral olarak kendilerini onların üstüne koydu. Bu ülkenin sahip olduğu ilk ve tek Yüce Kral."

Nesta, son sözlerin Cassian'a keskin bir bakışla söylendiğine yemin edebilirdi. Ama Cassian sadece Rhys'e göz kırptı.

"Yüce Kral'a ne oldu?" diye sordu Feyre.

Rhys elini kitabın bir sayfasında gezdirdi. "Fionn, kendi bölgesinin lideri olan kraliçesi ve generali olan en yakın arkadaşı tarafından ihanete uğradı. Onu öldürdüler, soyunun en güçlü ve değerli silahlarından bazılarını aldılar ve ardından gelen kaostan yedi Yüce Lord ayağa kalktı ve o zamandan beri mahkemeler yürürlükte."

Feyre, "Amren bunu hatırlıyor mu?" diye sordu.

Rhys başını salladı. "Sadece belli belirsiz şimdi. Anladığım kadarıyla, Fionn ve Gwydion'un yükselişinden önceki yıllarda geldi ve Efsaneler Çağı sırasında Hapishaneye gitti - bu toprakların son üyelerini avlamaya hevesli kahraman figürlerle dolu olduğu zaman. eski ustaların yarışı. Amren'in düşmanlarından biri olduğuna inanarak ondan korktular ve onu Hapishaneye attılar. Tekrar ortaya çıktığında, Fionn'un düşüşünü ve Gwydion'un kaybını kaçırmış ve Yüce Lordların hüküm sürdüğünü görmüştü."

Nesta, Lanthys'in söylediklerini düşündü. "Peki Narben nedir?"

"Lanthys bunu mu sordu?"

"Kılıcımın Narben olmadığını söyledi. Sesi şaşırmış gibiydi."

Rhys kılıcını inceledi. "Narben bir ölüm kılıcıdır. Kaybolmuş, muhtemelen yok edilmiş, ancak hikayeler Lanthys gibi canavarları bile öldürebileceğini söylüyor."

"Görünüşe göre Nesta'nın kılıcı da öyle," dedi Feyre, bıçağı da inceleyerek.

Rhys, "Onunla kafasını kesmek onu öldürdü," diye düşündü.

Nesta, "Bir dilim onu fiziksel bir biçime bağlamış gibiydi," diye düzeltti. "Cassian'ın hançeri ancak Lanthys sisinden vazgeçmek zorunda kaldıktan sonra gerçek oldu."

"İlginç," diye mırıldandı Rhys.

Cassian, "Hâlâ Vahşi Avı açıklamadın," dedi.

Rhys, kitabın birkaç sayfasını, ata ve her türden hayvana binmiş bir dizi binicinin bir örneğine çevirdi. "Daglan, Fae'leri ve kontrolleri altındaki insanları korkutmaktan zevk aldı. Vahşi Av, hepimizi hizada tutmanın bir yoluydu. En vahşilerinden bir grup toplarlardı, en acımasız savaşçılar ve onlara istedikleri gibi öldürmeleri için özgür dizginler bahşedin. Daglan'ın, bildiğimiz tazılara benzemeseler de onlara tazı diyorlardı, onlara işkence edip öldürmeden önce karaya koşarak koşan güçlü, canavarca canavarları vardı. Bu korkunç bir tarih ve çoğu ayrıntılı mitler olabilir."

Nesta sessizce, "Tazılar Hewn City'deki hayvanlara benziyordu," dedi.

Hepsi ona baktı.

"Lanthys bana bir vizyon gösterdi. ... o ve ben ne olabiliriz. Bir arada. Bir sarayda kral ve kraliçeyi Trove ile yönettik ve o köpekler ayaklarımızın dibine oturdu. Hewn City'nin sütunlarına oyulmuş pullu hayvanlara benziyorlardı."

Rhys'in bile buna verecek bir cevabı yoktu.

Cassian'ın çenesi gerildi. "Yani seni öldürmeye çalışırken bile seni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu?"

Nesta'nın midesi bulandı ama bu görüntünün ne kadar net olduğundan bahsetmekten kaçındı. "Görümde dördüncü bir nesne vardı, ama gölgedeydi - Trove'un dördüncü bir parçası var mıydı? Tek anlayabildiğim biraz eski kemikti."

Rhys elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Tarihin onayladığı kadarıyla, Trove'da sadece üç nesne var."

Feyre, "Ya bu, Trove hakkındaki tüm düşünceleri koruyan ve insanların dördüncü nesneyi bilmesini engelleyen bir büyüyle korunuyorsa?" diye sordu.

Rhys'in gözleri gölgelendi. "Öyleyse Anne bizi bağışla, çünkü Amren bile bir söylentiyi belli belirsiz hatırlıyor."

Kelimeler orada asılı kaldı. Nesta, "Yani. Şimdi Taç'ın peşinden gidiyorum."

Hayır, dedi Cassian, acıdan puslu gözleri keskinleşirken.

Feyre başıyla onayladı. "Briallyn diğer iki öğenin bizde olduğunu biliyor. O askerleri Arp'ı almak için gönderdi."

Cassian hırladı. "Eris'in bir pislik olduğunu düşünmüştüm ama Ona Oorid'deki iki düzine askerden bahsetti, birimde kaybolan daha fazlasının olduğunu söyledi." Çenesini ovuşturdu. "Dinlemeliydim. Onu incelemeliydim. Briallyn'in saldırmak için bekleyen bir düzinesi daha vardı." Kendinden tiksinti yüzünü doldurdu ve Nesta elini tutma dürtüsünü bastırdı.

Feyre karşı çıktı, "Eris iyi bir günde herkesin böyle gelişigüzel bir yorumu gözden kaçırmasına yetecek kadar saçmalık kusuyor Cass. En azından artık Eris'e askerlerinin geri kalanının nerede olduğunu söyleyebiliriz." Nesta, onun

sözlerini duyunca Cassian'ın omuzlarını çökerten rahatlama için ablasına sarılabilirdi. Tüm kibrine rağmen arkadaşlarının, ailesinin görüşleri çok önemliydi. Hiçbiri başarısız olduğu için onu azarlamayacaktı ama o bunun için kendini cezalandıracaktı.

Nesta sessizce anlayışla parmaklarını Cassian'ınkilere değdirdi. Onunki onunkine doğru kıvrıldı ve sanki, *Gördün mü? Aynıyız sonuçta* .

Feyre devam etti, “Briallyn Maske ve Arp'ı bugün çok hızlı davranacak kadar çok istiyorsa, bize gelmeye devam edecektir. Ve onu bekliyor olacağız." Gözlerine şiddetli bir ışık girdi.

Rhys kaşlarını çattı. "Yalnızca Taç ile bile, Briallyn çok fazla hasar verebilir. Tek bildiğimiz, Beron'un onun kontrolü altında olduğu gibi, Eris'in askerleri gibi onun da esareti altında. Ona bir son vermeli ve Tacı geri almalıyız. Savaş gerçekten patlamadan önce.”

"Bu çok riskli," diye karşı çıktı Feyre. "Hybern'de Kazan'ın peşine düştük ve işler kötü gitti."

"O zaman hatalarımızdan ders alırız," diye meydan okudu Rhys.

Bir tuzak kurmuş olacak, dedi Feyre. "Biz peşinden gitmeyiz."

Rhysand, "O zaman savaş zamanı ittifaklarını yeniden sağlamalıyız - ve hızlı bir şekilde. Ve elimizdekiler üzerinde biraz hasar kontrolü yapın, bu da gergin olabilir."

Cassian tek kaşını kaldırdı, gözlerinde endişe parlıyordu. "Bir fikrin varmış gibi konuşuyorsun."

Rhys, "Eris, Hewn City'deki Kış Gündönümü kutlamalarına geliyor," dedi. Hızla yaklaşıyordu, diye fark etti Nesta. "Tamlin'in ikinizi onunla görüştüğünü görünce sarsıldı ve Tamlin'in ifşa etme ihtimali çok düşükken ittifaktan vazgeçip çekilemeyeceğimizi merak etti. Ya da önce onu satmaya karar verin. Eris'e devam eden bağlılığımızı ve onun bizim için önemli olduğunu hatırlatmamız gerekiyor. Arkasında olduğumuzu."

Cassian tiksintiyle hırladı; Feyre bu ifadeyi tekrarladı.

"O halde ona bir hediye al," dedi Feyre elini sallayarak, "ve ona hepimizin sevgilerini yolladığımızı söyle."

Bundan daha fazlasını isteyecek, dedi Rhys, ağzı seğirerek ve gözleri Nesta'ya kaydı.

Cassian, Rhys konuşamadan doğruldu. "Onu kullanmayacaksın."

Feyre aralarına baktı ve bir saniye sonra, eşi aklına konuşmuş gibi, "Gerçekten mi, Rhys?" diye sordu.

Rhys arkasına yaslandı ve Nesta kaşlarını çattı, görünüşe göre aralarında bunun ne anlama geldiğinin farkında olmayan tek kişi oydu. Rhys ona, “İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama Elain dans pistinde

özel bir yeteneğin olduğundan bahsetmişti. Bir zamanlar sana tek bir valste bir düklük kazandıran yetenek."

O geceyi, mücevherlerin ve ipeklerin bulanıklığını ve dükün yakışıklı yüzünü unutmuştu. O zaman tek hissettiği vahşi, vahşi bir zaferdi.

"Lanet olası cesedimin üstünde," diye patladı Cassian.

Nesta, "Eris'le dans etmemi ister misin?" diye sordu. Kalbi tamamen korkuyla çarpmaya başladı.

Onu baştan çıkarmanı istiyorum, dedi Rhys. "Yatağa değil, bu ittifakı bozmak gibi bir planımız olmadığını anladığında ne elde edebileceğini anlamasını sağlamak için. Faydaları risklerden daha güçlü bir şekilde tartmak için."

Nesta, Cassian'ın keskin bakışlarını sessizce görmezden gelerek kollarını kavuşturdu. bu fikri tamamen reddetmesini talep ediyor. "Gerçekten Eris'le dans etmemin onun sadakatini pekiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence Eris bizim müttefikimiz ve ne olursa olsun baloda bu sarayın bir hanımıyla dans etmeyi bekleyecek. Feyre'nin bir metre yakınında olmasına izin vermeyeceğim, Mor onu öldürebilir ve Amren'in onu kazanmaktansa korkutması daha olası, yani sen ve Elain tek seçeneksiniz."

Feyre, "Elain onun yanına gitmez," dedi. "Ve ona yaklaşmama *izin* vermiyorsun?"

Rhys ona büyüleyici bir gülümseme gönderdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Feyre gözlerini devirdi. "Dayanılmaz hale geliyorsun." Nesta'ya döndü. "Eris değil… O iyi değil. Beron gibi değil, ama o…"

Morrigan'a ne yaptığını biliyorum, dedi Nesta. Daha doğrusu, yapmadığı şey: Ailesi ona gaddarca davranıp evlilik ittifaklarını bozmanın cezası olarak onu Sonbahar Sarayı sınırına attığında ona yardım et. Eris onu bulmuştu ve sonra sadece uzaklaştı. "Geçen gün onunla uğraştım. Onunla ne yapacağımı biliyorum."

"Mor," diye devam etti Rhys, "sana dansları öğretebilir. Hepsini öğrenmesi gerekiyordu ve hâlâ Kabuslar Divanı'na başkanlık ettiği için, size öğretecek en iyi kişi o."

Nesta hiçbir şeyi kabul etmedi, diye tersledi Cassian. "O hıyarla bir dans bile çok fazla..."

"Yapacağım," diye araya girdi Nesta, sırf bu kadar… bölgesel olmasına rağmen. Hala elindeki kılıca baktı. "Az önce ölümsüz bir varlığı öldürdüm. Eris bir şey değil. Ve bu ona neden bizimle müttefik olmak istediğini hatırlatacaksa, sonuna kadar direnirse bana ulaşabileceğini düşünmesini sağla, o zaman tamam."

O zaten bizim müttefikimiz, diye karşı çıktı Cassian. "Bir dans gerçekten onun devam eden işbirliğini güvence altına alacak mı?"

"Eris'e ona saygı duyduğumuzu ve ona güvendiğimizi göstermeliyiz," diye itiraf etti Feyre yenilmiş bir iç çekişle. "Yapmasak bile. Ve ailemizden biriyle dans etmesine izin vermek bunun kanıtı - en azından Sonbahar'dan biri için Mahkeme. Nesta'nın elinden yemek yemeye başlarsa, harika. Onun tarafında olduğumuzu hatırlatırsa, ne güzel. Ancak bu bağların korunması gerekiyor."

"Hoşuma gitmedi," diye hırladı Cassian.

"Beğenmek zorunda değilsin," dedi Feyre, o Yüce Leydi'nin otoritesiyle dolup başını kaldırarak. "Yalnızca kenardan izlemeniz ve kafasını koparmak istiyormuş gibi görünmemeniz gerekiyor."

Nesta araya girdi, "Morrigan'a, müsait olduğunda onunla dans dersleri için buluşacağımı söyle."

Feyre ve Cassian, hâlâ birbirlerine kızarak sessizce ona döndüler.

Nesta masaya yaklaştı ve Ataraxia'yı oraya yatırdı. "İşte," dedi Rhys'e. "Geri alabilirsin."

Rhys hiçbir şey söylemedi ama Feyre'nin kaşları kalktı. "Neden saklamıyorsun?"

Cassian'ın meraklı bakışları onu bir marka gibi yaktı ama Nesta sadece,

"Daha fazla ölümle ilgilenmiyorum," dedi.

Nesta altıya kadar sayarak burnundan nefes aldı, birkaç saniye nefesini tuttu, sonra ağzından altı vuruş daha verdi. O gece yatak odasının sessizliğinde, koltuğa yerleşti, nefesine odaklandı, başka bir şeye değil.

Gelen tüm düşünceleri kabul etti ve geçmesine izin verdi. Bazıları geri dönmeye devam etse bile.

Arp'ı nereye sakladıkları umurunda değildi. Maske için olduğu gibi onu korumak için onun kanına ihtiyaçları olsaydı, ona haber verirlerdi. Ama sonra gelecek düşüncesi-

Nefes almak. say .

Nesta tekrar nefes aldı, dikkatini genişleyen kaburgalarına, vücudundaki nefes hissine odakladı. Haftalar sonra bile, bazı günlerin Zihin Durdurma egzersizleri diğerlerinden daha zordu. Ama sabah on dakika ve gece on dakika devam etti.

Nesta nefes vererek saymaya başladı. Gitmeye devam etti.

Yapabileceğini sandığı tek şey buydu: sadece devam et. Bir gün, her seferinde bir nefes.

Bu düşünceyi de bıraktı. Nefes aldı ve nefes aldı ve ardından sayımı tamamen durdurdu. Bırak aklı dolaşsın.

Ama aklı her yöne ateş etmiyordu. Sakin kaldı. Dayanma.

İçerik olduğu yerde.

Savaş, kulübeyi el değmeden bırakmıştı. Ama Nesta'nın son gördüğünden beri geçen sert kışlar o kadar da nazik olmamıştı.

Azriel, antrenmandan sonra onu ve Cassian'ı burada kazanmıştı, ama oyalanmamıştı. Görünüşe göre Gwyn, hançer kullanımını gözden geçirmesini istedi, bu yüzden onlara bir saat içinde geri dönme sözü verdi.

Nesta'nın bir saatin çok mu fazla yoksa az mı olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Cassian'dan neden onunla buraya gelmesini istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, gerçekten. Ama ziyaret etmesi gerektiğini kafasına sokmuştu. Burayı görmek için.

Öğlen sonbahar güneşi, bakıma muhtaç durumu daha da sertleştirdi: küflenmiş veya yer yer kelleşmiş sazdan çatı, aşırı büyümüş yabani otlar kıştan önce çoktan kahverengiye dönüşerek taş duvarlardaki küçük pencerelere kadar yükseldi. Nesta'nın boğazı düğümlendi ama kendini girişe doğru yürümeye zorladı.

Cassian arkasında sessiz kaldı, ayak sesleri o kadar sessizdi ki, çok uzun otların arasından esen esen rüzgar olabilirdi. Nesta'nın Eris'i büyülemeyi kabul etmesinden iki gün sonra, başı ve kolu bu sabah tamamen iyileşmişti. Hatta Cassian, her zamankinden daha yavaş bir tempoda olsa da, daha önce onun yanında egzersiz yapmıştı. Sanki Rhys ve Madja'nın kolaya kaçma uyarısını gerçekten dinliyormuş gibi. Egzersizleri yüzünü ekşitmeden yapmış olması, onun içsel bir parçasının rahatlayarak iç çekmesine ve ondan bugün ona katılmasını istemeye cesaret etmesine neden olmuştu. Hâlâ yaralı olsaydı, onu asla davet etmezdi.

Burada tehdit oluşturacak çok fazla düşman olduğundan değil. Kulübenin ötesindeki yapraklarla kaplı yolda hiçbir insan dolaşmadı; sadece birkaç kuş, neredeyse çorak ağaçlardan gönülsüz bir melodiyi öttü.

Sessiz, sıkıcı ve boş. Üzerinde sonbahar varken bile bu topraklar böyle hissediyordu. Sanki güneş bile burada doğru düzgün parlamaya tenezzül edemeyecekmiş gibi.

Soğuk ahşap kapıya elini koyarken Nesta'nın kalbi gümbürdedi. Pençe izleri hâlâ onu oyuyordu.

"Tamlin'in eseri, anladığım kadarıyla?" Cassian arkasından sordu.

Nesta omuz silkti, kelimeleri bulamamıştı. O ve Elain, Tamlin kırdıktan sonra kapıyı yeniden asmışlardı. Babaları, bacağı onarılamayacak kadar harap olmuş ve ağırlığını taşıyamaz hale gelmiş, onları izlemiş ve faydasız tavsiyelerde bulunmuştu.

Parmakları yumruk gibi kıvrıldı ve kapıyı açtı. Paslı menteşeleri gıcırdayarak itiraz etti ve burnunu tozlu, yarı çürük bir koku kapladı.

Yanakları ısındı. Cassian'ın burada olması, bunu görmesi...

"Sadece bir vahşi, hatırladın mı?" Yanına adım attı. "Ben çok daha kötülerini yaşadım. En azından duvarların ve çatın vardı."

Nesta bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti ve kulübeye adımını atarken omuzları gevşedi. Sadece güneş ışınlarının kırdığı soğuk loşlukta, tavana bakarak kaşlarını çattı. "Bu evin bir *çatısı* vardı." Hasar, her tür yaratığa ve havaya izin vermişti - ilki yuvalara ve çeşitli dağınık pisliklere bakılırsa kendilerini rahat ettirmişti.

Nesta'nın ağzı kurudu. Bu korkunç, korkunç, karanlık yer.

Titremesini durduramadı.

Cassian elini onun omzuna koydu. "Beni gezdir."

Yapamadı. Kelimeleri bulamadım.

Uzun bir çalışma masasını işaret etti. Bir bacak çökmüştü ve her şey eğik duruyordu. "Burada yedin mi?"

Başını salladı. Burada yemişlerdi, bazı yemekleri sessizce, bazılarını onunla birlikte ve Elain sessizliği boş gevezelikleriyle doldurmaya çalışıyor, bazıları o ve Feyre birbirini boğazlıyor. Onunla bu evde yedikleri son yemekler gibi.

Nesta'nın bakışları duvarlardan dökülen boyaya kaydı. Karmaşık küçük tasarımlar. Cassian onun bakışlarını takip etti. "Bunu Feyre mi çizdi?"

Nesta yutkundu ve çıkmayı başardı, "Bulduğu her fırsatta resim yaptı. Tasarruf etmeyi başardığı tüm paralar boyalara gitti."

"Dağlardaki kulübeye ne yaptığını hiç gördün mü?"

"Numara." Orada hiç bulunmamıştı.

"Feyre her şeyi boyadı. Aynen böyle. Bir keresinde bana burada bir şifonyer olduğunu söylemişti..."

Nesta yatak odasını hedef aldı. "Bu?" Cassian onu takip etti ve tanrılar, çok sıkışık, karanlık ve kokuyordu. Yatak hala lekeli çarşaflarla kaplıydı. Üçü yıllardır burada uyuyorlardı.

Cassian hayretle elini boyalı şifonyerin üzerinde gezdirdi. "Rhys'in eşi olduğunu öğrenmeden önce gerçekten yıldızları kendisi için boyadı. Onun var olduğunu bilmeden önce." Parmakları ikinci çekmecedeki çiçek sarmaşıklarında gezindi. "Elain'in çekmecesi." Bir alev parçasının üzerinde kıvrılarak alçaldılar. "Ve seninki."

Nesta, göğsü acıyacak kadar sıkışarak, homurdanarak onayladı. Köşede bir çift yıpranmış, yarı çürümüş ayakkabı duruyordu. Onun ayakkabıları. Bir tanesi ayak parmağının dikişinde patlıyordu. Bu ayakkabıları herkesin içinde giymişti. Çamur ve taşların içeri girdiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Kalbi gümbürdedi ve odadan çıkıp ana boşluğa geri döndü.

İstemiyordu ama karanlık şömineye baktı. Mantoya doğru.

Babasının tahta heykelcikleri, üzerinde kalın bir şekilde tozla kaplanmış ve örümcek ağları. Bazıları, muhtemelen şu anda burada yaşayan yaratıklar tarafından devrilmişti.

O tanıdık kükreme kulaklarını doldurdu ve Nesta şömineye yaklaşırken tozlu döşeme tahtalarında çok gürültülü bir şekilde gümbürdüyordu.

Ortada, yumruğundan daha büyük olmayan, büyüyen bir ayı oyması vardı. Nesta'nın parmakları titriyordu, onu alıp tozu üfledi.

Biraz yeteneği vardı, dedi Cassian sessizce.

Yetmez, dedi Nesta, ayıyı tekrar taş şöminenin üzerine koyarak. Kusmak üzereydi.

Hayır. Bunda ustalaşabilir. Kendine hakim ol. Ve önünde duranla yüzleş.

Burnundan nefes aldı. Ağzından nefes verdi. Nefesleri saydı.

Cassian tüm bunlar boyunca onun yanında durdu. Konuşmamak, dokunmamak. Tam orada, ona ihtiyacı olursa. Onun yatağını paylaştığı için değil, onu burada istediği için buraya gelmesini istediği *arkadaşı* . Onun kararlılığı, nezaketi ve anlayışı.

Şömineden başka bir heykelcik daha aldı: koyu renkli bir ağaçtan oyulmuş bir gül. Onu avucunda tuttu, sağlam ağırlığı şaşırtıcıydı ve bir parmağını taçyapraklarından birinin üzerinde gezdirdi. “Bunu Elain için yaptı. Kış olduğu ve çiçekleri özlediği için.”

"Sana hiç yaptı mı?"

"Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu." Titrek bir nefes aldı, tuttu, bıraktı. Zihnini sakinleştirmesine izin ver. “Sanırım ona birazcık cesaret vermiş olsaydım yapardı, ama… Ben hiç yapmadım. Fazla sinirliydim."

"Hayatını alt üst etmiştin. Öfkelenmene izin verildi."

"İlk tanıştığımızda bana böyle söylememiştin." Tek kaşını kaldırarak onu bulmak için döndü. "Ben hiçbir şey yapmadan küçük kardeşimin ormana gitmesine izin verdiğim için pislik olduğumu söylemiştin."

"Öyle demedim."

"Mesaj aynıydı." Omuzlarını dikleştirip şöminenin arkasındaki gölgelerde küçük, kırık karyolaya döndü. "Ve sen haklıydın." Karyolaya doğru yürürken cevap vermedi. "Babam yıllarca burada yattı, yatak odasını bize verdi. Oradaki yatak… Ben o yatakta doğdum. Annem o yatakta öldü. O yataktan nefret ediyorum." Elini karyola çerçevesinin çatlayan ahşabında gezdirdi. Parmak uçlarına kıymıklar saplandı. "Ama bu karyoladan daha çok nefret ediyorum. Her gece onu ateşin önüne sürükler ve orada kıvrılır, battaniyelerin altına kıvrılırdı. Her zaman onun çok… çok *zayıf* göründüğünü düşündüm . Korkan bir hayvan gibi. Beni öfkelendirdi."

"Şimdi seni kızdırıyor mu?" Sıradan ama dikkatli bir soru.

"Bu..." Boğazı çalıştı. "Biz yatağı hazırlarken burada uyumasının uygun bir ceza olduğunu düşündüm. Yatağa sahip olmamızı, sıcak kalmamızı ve elimizden geldiğince rahat olmamızı *istediği* hiç aklıma gelmedi . Eski evimizden sadece birkaç eşya alabildik ve o yatağı onlardan biri olarak seçmişti. Rahatımız için. Böylece bebek karyolasında ya da yerde uyumak zorunda kalmadık." Göğsünü ovuşturdu. "Borçlular bacağını paramparça ettiğinde yatakta uyumasına bile izin vermezdim. Kederimde, öfkemde ve … ve üzüntümde o kadar kayboldum ki, yaptığım şeyin bir kısmını hissetmesini istedim." Midesi bulandı.

Omzunu sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunu bilmesi gerekiyordu," dedi boğuk bir sesle. " Ne kadar berbat olduğumu biliyor *olmalıydı* , ama yine de... hiç bağırmadı. Bu da beni öfkelendirdi. Sonra bir gemiye benim adımı verdi. Savaşa yelken açtı. Ben sadece… nedenini anlamıyorum."

"Sen onun kızıydın."

"Ve bu bir açıklama mı?" Yüzünü taradı, oradaki hüzün kazınmıştı. Hüzün - onun için. Göğsündeki ağrı ve gözlerindeki batma için.

"Aşk karmaşıktır."

Bunun üzerine bakışlarını yere indirdi. Onun bakışlarını kaçırdığı için korkaktı. Ama çenesini kaldırdı. "Onun için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmedim. Kendi servetini kazanan bu adamdan ayrılmak, Tüccarlar Prensi olarak tanınmak ve sonra her şeyini kaybetmek. Annemi kaybetmenin onu filosunu kaybetmekle aynı şekilde kırdığını düşünmüyorum. Bu girişimin ona daha da fazla servet kazandıracağından o kadar emindi ki, müstehcen bir servet. İnsanlar ona deli olduğunu söylediler ama o dinlemeyi reddetti. Haklı oldukları kanıtlanınca... Bence bu aşağılanma onu maddi kayıp kadar kırdı."

Parmaklarında ve avuçlarında oluşmaya başlayan nasırları inceledi. "Borçlular buraya geldiklerinde neşeli görünüyorlardı - sanki tüm bu zaman

boyunca ona içerlemişler ve onu bacağından çıkarmaktan çok mutlu olmuşlar gibi. Tüm zamanı bana ve Elain'e yapacaklarından daha çok korkarak geçirdim. Feyre… Onları durdurmaya çalıştı. Biz yatak odasında saklanırken burada onunla kaldı." Kendini tekrar Cassian'ın bakışlarıyla buluşturdu. “Ormana gitmesine izin vererek Feyre'i hayal kırıklığına uğratmadım. Başka zamanlar da çoktu."

"Bunu ona hiç söyledin mi?"

Nesta homurdandı. "Numara. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Onu inceledi ve inceleme altında kıvranma dürtüsüne direndi. "Nasıl olduğunu öğreneceksin. Hazır olduğunda."

"Ne kadar akıllısın."

Cassian bir yay çizdi.

Bu eve, etrafındaki tarihe rağmen Nesta gülümsedi. Oyulmuş gülü cebine koydu. "Yeterince gördüm."

Bir kaşını kaldırdı. "Yok canım?"

Cebindeki tahta gülü sıktı. "Sanırım burayı görmem gerekiyordu. Son bir kez. Çıktığımızı bilmek için. Burada toz ve kötü hatıralardan başka bir şey kalmadığını."

Kapıya doğru yürürken bir kolunu kadının beline doladı ve Feyre'nin kulübeye sıkıştırdığı tüm küçük resimleri tekrar gözden geçirdi. “Az bir süre daha dönmeyecek. Hadi uçmaya gidelim."

"Peki ya insanlar?" Korkudan çığlık atarak kaçarlardı.

Cassian ona şeytani bir şekilde gülümsedi ve yarı kırık kapıyı onun için açtı. Onu güneş ışığına ve temiz havaya götürüyor. "Günlerine biraz baharat katacak."

BÖLÜM

56

Bir ay geçti ve kış, bir pencere camının üzerindeki kırağı gibi Velaris'in üzerine süzüldü.

Sabah eğitimi soğuk bir olay haline geldi, kılıç ve bıçaklarla çalışırken nefesleri buzlu havayı bulandırdı, metal o kadar soğuktu ki avuçlarını ısırdı. Kalkanları bile bazen buzla kaplanırdı. Gwyn onlara Valkyries'in her türlü havada savaşmayı öğrendiğini söyledi. Özellikle soğuk. Ara sıra kar yağdığında Nesta ve diğerleri de antrenman yaptı.

Nesta başka bir deri boyutuna geçmek zorunda kaldı ve her sabah saçını örmek için aynaya baktığında, geriye bakan yüz sıskalığını, gözlerinin altındaki gölgeleri kaybetmişti. Cassian onu evin her yüzeyinde sikerken bile, bazen sabahın erken saatlerine kadar yorgunluk, gözlerinin altındaki morluklar kaybolmuştu.

Kendi kendine, daha sonra onu tutmak için asla yatağında kalmamasının önemli olmadığını söyledi. Ondan ne zaman bıkacağını merak etti - ondan. Elbette sıkılıp yoluna devam edecekti. Her gece açlıktan ölüyormuş gibi ona ziyafet çekse bile. Güçlü elleriyle kalçalarını kavradı ve kıvranana kadar onu yaladı ve emdi. Bazen yüzünü iki yana sallıyor, elleriyle yatak başlığını sımsıkı tutuyor ve üzerine gelene kadar dilini dolaştırıyordu. Bazen dili onun üzerinde, etrafındaydı ve ağzına dökülen her damlayı yuttu. Bazen göğsüne, karnına, sırtına döküldü ve cildine ilk sıçramasıyla geldi.

Ondan yorulmayı hayal bile edemiyordu. Ona defalarca sahip olmak sadece ihtiyacının artmasına neden oldu.

Haftada iki kez Ev çalışma odasında Morrigan ile dans pratiği yapıyordu, Nesta vals üstüne vals öğrenirken ikisi de birkaç kelimeden fazlasını zar zor

değiş tokuş ediyordu, bazıları Hewn City'ye, diğerleri Sonbahar Sarayı'na, diğerleri de valslere. Genel olarak Fae.

Rhys onlara Veritas küresini vermişti, böylece Morrigan danslarla ve onlara eşlik eden müzikle ilgili anılarını Nesta'yla paylaşabilirdi.

Nesta basamakları, kimi zaman ışıkla, kimi zaman da kenarlarında karanlık ve hüzünle dolu baloları ve partileri izlemişti. Morrigan, bir dansçının tekniği hakkında yorumların ötesinde bir açıklama yapmamıştı.

Müzik, yine de… Harikaydı. O kadar hayat ve hareketle doluydu ki, kendini her zaman, tekrar tekrar duymak için bir veya iki saat daha dersim olmasını isterken buldu.

Kimse onları izlemeye gelmedi, Cassian bile. Morrigan ilerlemeleri hakkında rapor verdiyse, asla söylemedi.

Şimdi, Kış Gündönümüne üç gün kala, kar pencere duvarını geçerken Morrigan dersini tamamlıyordu. Aniden Nesta'ya sordu, "Her neyse, baloda ne giyiyorsun?"

Nefesini düzene sokmak için çalışma masasına yaslanan ve Veritas küresinin parıldayan serapından kemanın seslerini dinleyen Nesta omuz silkti. "Elbiselerimden biri."

"Oh hayır." Morrigan'ın alnında boncuk boncuk terler vardı ve örgülü altın saçları nemle hafifçe kıvrılmıştı. "Eris..." Aradı kelimeler için. “O tamamen görünüşle ilgili. Doğru olanı giymek zorundasın.”

Nesta, Morrigan'ın genellikle ne giydiğini düşündü ve kaşlarını çattı. "Bu kadar açık bir şey giyemem." Hem Morrigan hem de Feyre, Hewn City kıyafetlerine gelince *daha azını seçti.* Nesta'nın yatak odası partnerlerinden önce çıplaklıkla hiçbir sorunu yoktu, ama toplum içinde… İnsan ondan tamamen koparılmamıştı.

"Etrafa bakacağım." Morrigan pencere pervazını itti. "Neye sahip olduğumuza bir bak."

"Teşekkürler, Morrigan."

Bu, yaptıkları ilk normal konuşmaydı. Nesta ilk kez bu sözleri Morrigan'a söylemişti. Adını hiç söyledi.

Morrigan da bunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. "Sadece Mor, biliyorsun. Bu mahkemede bana Morrigan diyen tek kişi Amren, çünkü o huysuz yaşlı bir piç."

Nesta'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Pekala o zaman." Denemeye çalışarak ekledi, "Mor."

Saat bir çaldı ve Nesta küreyi ve yükselen müziğini masanın üzerinde bıraktığı yerde bırakarak kapıdan dışarı çıkmaya başladı. "Kütüphaneye

gitmem gerek." Zaten geç kalacaktı ama müzik o kadar büyüleyiciydi ki durmak istememişti.

"Aslında ben de öyle," dedi Morrigan—Mor— ve koridorda adımlarını attılar. "Vallahan'da Rhys ve Feyre için yaptığım iş biraz araştırma gerektiriyor ve Clotho benim için araştırıyor."

"Ah."

Merdivenlerden inerlerken, sonra başka bir salona girerlerken, sakin bir sessizlik çöktü.

Nesta, "Eris'le dans ediyor olmam seni rahatsız ediyor mu?" diye sormadan önce kütüphanenin yüksek kapıları belirdi.

Mor düşündü. "Numara. Çünkü bitmeden onu süründüreceğini biliyorum."

Bu bir iltifat değildi. Pek sayılmaz.

Clotho'yu her zamanki masasında buldular. Ayağa kalktı ve Nesta'yı suskun bırakan bir kucaklamayla Mor'u selamladı.

"Eski dostum," dedi Mor, yüzü sıcaklıkla aydınlandı. Bu mahkemede Nesta dışında herkese gösterdiği yüz. Ve Hewn City'dekiler.

Utanç, Nesta'nın midesini bulandırdı. Ama Clotho'nun büyülü kalemi ve kağıdının yazdığı gibi hiçbir şey söylemedi, *İyi görünüyorsun Mor.*

"Eee." Mor bir omzunu kaldırdı. "Nesta dans dersleriyle peşimden koşturuyor ama ben iyiyim."

İstediğin kitapları buldum . Clotho çarpık elini masasının üzerindeki kitap yığınının üzerine koydu.

Nesta bunu ayrılmak için bir işaret olarak aldı ve malzeme hakkında bir tartışmaya girerken kadınlara başını salladı. Gwyn bir seviye aşağıda bekliyor, onları izliyordu - Emerie arkasında yığınlarda.

"Burada ne yapıyorsun?" Nesta, Emerie'ye sordu. Nesta aceleyle dans dersine gittiğinde, o hâlâ antrenman ringindeydi. Ama bu saatler önce olmuştu.

İkinizin nerede çalıştığını görmek istedim, dedi Emerie, gözleri bir seviye yukarıda Clotho ve Mor'a bakarak. İçini çekerek Mor'a doğru başını salladı. "Onun ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum. "Bugünlerde Windhaven'a hiç gelmiyor." Nesta, Emerie'nin kahverengi yanaklarını pembeye çaldığına yemin edebilirdi.

Gerçekten de, kütüphanenin derin kasvetinde Mor bir güneş ışını gibi parladı. Dipteki karanlık bile kayarak uzaklaşıyor gibiydi.

Gwyn, "Emerrie'ye Merrill'in ofisinin harikalarını bir toplantıdayken gösteriyordum," dedi. "İşe gitmem gerekiyor, ama rafa kalkarken onu yanında getirebileceğini düşündüm." Gwyn ona alaycı bir bakış attı. "Ve dans."

Nesta gözlerini devirdi. Bir veya iki kez yığınlarda vals pratiği yaparken yakalanmış olabilir. Veya on kez.

Nesta, kadının bakışlarını Mor'un hareketli el hareketlerinden uzaklaştırarak Emerie'ye başını salladı. "Haydi."

Ama Gwyn, "Aslında siz ikiniz gitmeden önce size bir şey vermek istedim. Muhtemelen Kış Gündönümü bitene kadar birbirimizi son görüşümüz olduğu için."

Nesta ve Emerie şaşkın bakışları değiştirdiler. İkincisi, "Bize hediyeler mi aldın?" Diye sordu.

Gwyn sadece, "Seninle arabanda buluşuruz," dedi. Bununla, karanlığa doğru koştu.

Emerie ve Nesta, Nesta'nın arabasını bıraktığı Beşinci Seviyeyi hedef aldı. Rafa kaldırılması gereken kitaplarla dolduruldu. Ne yaptığını açıkladı ama Emerie yarı dinliyor gibiydi. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Ne?" diye sordu Nesta.

Emerie'nin kaşları çatıldı. "Ben... Antrenman sırasında yeterince su içmemiş olmalıyım." Gwyn'in önceki gece bulduğu iki yeni Valkyrie tekniğini denemişlerdi ve her ikisi de özellikle acımasızdı, onlara Valkyrie arkadaşını gökyüzüne fırlatmak için kalkanları sıçrama tahtası olarak kullanmalarını ve karın kıvrımlarını ağırlıklarını taşıyan karın kıvrımlarını yapmalarını emretmişti. o kalkanlar.

Emerie iki gün önce bir kenar kırmış olsa da kimse kurdeleyi kesmeyi başaramamıştı.

"Sorun nedir?" Nesta'ya basıldı.

Emerie'nin gözleri karardı. "Bu... Yemin ederim, babamın burada bağırdığını duyabiliyorum." Bir tutam saçı kulağının arkasına taramak için kaldırırken elleri titriyordu. "Bana bağırdığını duyabiliyorum, mobilyaların kırılma sesini duyabiliyorum..."

Nesta'nın kanı dondu. Sağ taraftaki yokuşa doğru başını salladı. Orada karanlık gizlenmiyordu, ama yeterince alçaklardı... "Burası eski ve tuhaf," dedi Emerie'nin itirafını işlerken bile. Kanat kırpma dışında babasından hiç bahsetmemişti. Ama Nesta yeterince toplamıştı: Adam, Tomas Mandray'in babası gibi bir canavardı.

"Karanlığın o kadar yüksek sesle fısıldamadığı bir seviye yukarı çıkalım. Eminim Gwyn bizi yeterince kolayca bulacaktır." Kolunu Emerie'ninkine bağladı, vücudunu sıkıca bastırdı ve sıcaklığının bir kısmının arkadaşına sızmasına izin verdi.

Emerie solgun kalsa da başını salladı.

Nesta, Emerie'nin babasının her adımda böğürdüğünü duyup duymadığını merak etti.

Gwyn onları buldu, rahibe her biri kabaca büyük, ince bir kitap boyutunda olan iki dikdörtgen paketi dağıtırken nefes nefese ve kızardı. "Her biriniz için bir tane."

Nesta kahverengi kağıdı açtı ve yazılarla dolu bir yığın sayfa gördü. İlk sayfanın en üstünde, sadece *Yirmi Bir Bölüm yazıyordu* . Altındaki ilk birkaç satırı okudu, sonra neredeyse sayfaları düşürüyordu. "Bu - bu *bizimle ilgili* ."

Gwyn ışınlandı. “Merrill'i bizi sondan bir önceki bölüme eklemeye ikna ettim. Hatta kendi açıklamalarıyla birlikte yazmama bile izin verdi. Ama bu Valkyrielerin yeniden doğuşuyla ilgili. Ne yaptığımız hakkında.”

Nesta'nın hiçbir sözü yoktu. Sayfaları karıştırırken Emerie'nin elleri bir kez daha titriyordu. " Bizim hakkında *bu* kadar çok şey mi söyledin?" dedi Emerie, bir kahkaha patlatarak.

Gwyn ellerini ovuşturdu. “Daha fazlası ile birlikte.”

Nesta beşinci sayfada rastgele bir satır okudu. Güneşin kaşlarına sıcak vurduğu ya da dondurucu yağmurun kemiklerini buza çevirdiği fark etmeksizin Nesta , *Emerie ve Gwyneth her sabah antrenmana hazır bir şekilde geldiler…*

Boğazının arkası ağrıyordu; gözleri battı. "Bir kitabın içindeyiz."

Gwyn'in parmakları onunkilere kaydı ve sımsıkı sıktı. Nesta başını kaldırıp Emerie'nin serbest elini tuttuğunu gördü. Gwyn tekrar gülümsedi, gözleri

parladı. "Hikayelerimiz anlatılmaya değer."

Nesta, o akşam Cassian'dan bir not bulduğunda, Gwyn'in armağanının cömertliği karşısında hâlâ sersemlemiş durumdaydı ve ona küçük bir münakaşayı halletmek için İlirya karakollarından birinde gecelemesi gerektiğini söylüyordu. savaş grupları arasında. Kan Ayini'ne yalnızca aylar kalmışken, tansiyonun her zaman yüksek olduğunu söylemişti ama bu yıl özellikle kötü görünüyordu. Birkaç günde bir ortaya çıkan yeni kan davaları, eski kinler yeniden su yüzüne çıkıyor... Nesta, notun içeriğine rağmen kendi kendine gülümsemiş, Cassian'ın kanunu koyarken hiç de fena olmayan yüzünü hayal etmişti.

Ama neşesi kısa sürede sönmüştü ve akşam yemeğinden sonra iki kez Zihin Durdurmayı denemiş olsa da kendini bir türlü toparlayamadı. Gwyn'in

hediyesini, karanlıkta ne olduğunu hissederken Emerie'nin korkmuş yüzünü düşünmeye devam etti.

Hiçbir şeye bakmadan masasında oturan Nesta, alnını avucunun içine aldı.

Yanında bir avuç kurabiyeyle birlikte bir fincan sıcak çikolata belirdi. Nesta güldü. "Teşekkürler."

Kakaonun zenginliği karşısında neredeyse içini çekerek içkisinden bir yudum aldı. "Ateş denemek istiyorum," dedi sessizce. "Küçük bir tane."

Anında, Ev şöminede küçük bir alev aldı. Bir kütük fırladı ve Nesta doğruldu, mide burkuldu.

Bir yangındı. Babasının boynu değil. Bakışları şöminenin üzerine yerleştirdiği, gölgelerin içinde kıvrak vücutlu bir kadın heykelciğinin yanında yarı gizlenmiş oymalı ahşap güle kaydı, yukarı kalkmış kolları aralarına bir dolunayı kenetledi. Bir tür ilkel tanrıça - belki de Anne'nin kendisi bile. Nesta, gülü neden oraya koyma gereği duyduğunu düşünmemişti. Neden onu çekmeceye atmamıştı.

Bir kütük daha çatladı ve Nesta irkildi. Ama orada oturmaya devam etti. O oyulmuş güle bakıyor.

Hayatının geri kalanını Emerie gibi, geçmişin gölgesinin peşini bırakmasını bekleyerek mi yaşayacaktı? Bu öğleden sonra Emerie gibi korkmuş ve acı içinde mi göründü?

Kendine bundan daha fazlasını borçluydu. Emerie de daha fazlasını hak ediyordu. Korku ve korku olmadan bir hayat yaşamak için bir şans.

Yani Nesta deneyebilir. Şu anda. Bu ateşle yüzleşecekti.

Bir kütük daha kırıldı. Nesta dişlerini gıcırdattı. *Nefes almak. Altı için nefes alın, tutun, altı için nefes verin* .

O sadece bunu yaptı.

Bu bir yangın. Sana babanı hatırlatıyor, korkunç bir şey oluyor. Ama bu o değil ve kendinizi rahatsız hissederken bunun üstesinden gelebilirsiniz.

Nesta nefesine odaklandı. Yüzünden başlayıp ayak parmaklarına kadar inen çok gergin kaslarını gevşetti.

Bu sırada kendi kendine defalarca " *Bu bir yangın" dedi. Seni rahatsız ediyor. Bu yüzden yaptığınız gibi tepki veriyorsunuz. Bu sayede nefes alabilirsin. Bunun üzerinden çalışın.*

Vücudu gevşemedi ama orada oturabildi. Közleşinceye kadar ateşe dayanın ve sonra tamamen sönün.

Küller için için yanarken kendini neden gözyaşlarının eşiğinde bulduğunu bilmiyordu. Göğsünü dolduran gururun neden onu gülmek, bağırmak ve odanın içinde dans etmek istemesine neden olduğunu bilmiyordu. Ateşin yanında oturmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama... oturmuştu. Kaldı.

Başarısız olmamıştı. Bununla yüzleşmiş ve hayatta kalmıştı.

Dünyayı kurtarmamış veya ordulara liderlik etmemiş olabilir, ancak bu küçük, ilk adımı atmıştı.

Nesta gözlerini sildi ve sessiz odasının etrafına baktığında, şimdi açık olan kapısına giden yaprak dökmeyen dallardan oluşan bir iz buldu.

Tek kaşını kaldırarak ayağa kalktı. "Bütün bunlar ne hakkında?" Evin bıraktığı izi takip ederek sordu.

Koridorda, merdivenler boyunca, kütüphanenin kendisine kadar. "Nereye gidiyoruz?" Nesta sıcak havayı sordu. Ne yazık ki, rahibelerin arasındaki gece kuşları bile dalların izinden aceleyle koştuğunu gören kimseyi bırakmadan uykuya dalmıştı. seviyeleri civarında yedinci seviyeye ulaşana kadar daha derine, daha derine dolandılar.

Yol karanlık duvarın kenarında durduğunda Nesta kısa sürede yaklaştı.

Ötesinde bir ışık titreşti. Birkaç ışık.

Gel der gibi . *korkma* .

Böylece Nesta karanlığa adım atarken derin bir nefes aldı.

Küçük çay ışıkları tanıdık bir karanlığa girdi. O ve Feyre bir zamanlar buraya inmeyi göze almışlardı - burada dehşetle karşılaşmışlardı. O günden geriye hiçbir kanıt kalmadı. Sadece ateşin aydınlattığı loşluk, onu kütüphanenin en alt katlarına götüren mumlar.

Çukurun kendisine.

Nesta onları takip etti, küçük bir fenerin parladığı ve etrafındaki kalıcı gölgelerle örtülü kitap sıralarını hafifçe aydınlattığı çukurun dibine doğru döndü.

Kalbi hızla çarparak Nesta bir eliyle feneri kaldırdı ve yukarıdan, yukarıdan kütüphaneden gelen ışığın dokunmadığı karanlığa baktı. Dünyanın, varoluşun kalbi. Kendinin.

Evin kalbi.

"Bu..." Parmakları feneri sıkılaştırdı. "Bu karanlık *senin* kalbin."

Ev, cevap verircesine ayaklarının dibine yaprak dökmeyen bir dal bıraktı.

“Bir Kış Gündönümü hediyesi. Benim için."

Cevap olarak sıcak bir elin boynunu okşadığına yemin edebilirdi. "Ama senin karanlığın..." Wonder sesini yumuşattı. "Bana göstermeye çalışıyordun. Diğerlerini göster. Sen kimsin, derinlerde. Seni ne rahatsız ediyor. Onlara tüm o karanlık, kırık parçaları göstermeye çalışıyordun çünkü rahibeler, Emerie ve ben… Biz de seninle aynıyız.”

Evinin ona hediye ettiği şey karşısında boğazı tıkandı. Bu bilgi.

Feneri daha yükseğe kaldırdı ve alevini söndürdü.

Karanlığın içeri girmesine izin verin. Onu kucaklayın.

"Korkmuyorum," diye fısıldadı içine. "Sen benim arkadaşım ve evimsin. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Nesta yine o hayalet dokunuşun boynunu, yanağını, alnını okşadığına yemin edebilirdi.

"Mutlu Gündönümü," dedi güzel, parçalanmış karanlığa.

BÖLÜM

57

Cassian normalde pek çok nedenden ötürü Kış Gündönümü'nü dört gözle bekliyordu; ailesiyle üç günlük içki içmesiyle başlayıp, kardeşleriyle yaptığı yıllık kartopu savaşının çılgın eğlencesiyle sona eriyordu. Bunu huş ağacında bir buhar ve daha fazla içme, genellikle üçü de çeşitli aptal pozisyonlarda bayılana kadar. Bir yıl, sarı bir peruk takmış ve kasıklarının etrafında peştemal gibi yaprak dökmeyen bir çelenkle uyanmıştı. Korkunç bir şekilde kaşındı ve kaşıdı - gerçi onun şiddetli akşamdan kalma haliyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Kış Gündönümü'nü, en çok değer verdiği insanlarla kesintisiz bir zaman olduğu için sevdiğini sanıyordu.

Bu yıl, tıpkı geçen yıl olduğu gibi, onu çalkalayıcı asitten başka bir şeyle doldurdu.

Kabuslar Avlusu her zamanki gibi dekore edilmiş, yılın en uzun gecesini çevreleyen üç tam gün süren kutlama için süslenmişti. Her gece farklı bir balo düzenlenir ve ilkinde Nesta Eris ile dans ederdi.

Bu akşam. Birkaç dakika içinde.

Buna hazırlanmak için bir ayı vardı. Nesta'da bir ay yatakta ya da en azından içinde onu becermek. Cauldron, ondan ayrıldıktan sonra onun kalmasını istemediğini biliyordu.

Siyah kürsünün dibinde durmuş, yüzü ölüm vaat eden ışıltılı kalabalığa bakıyordu. Az benzer bir ifade takınarak kürsünün diğer tarafında duruyordu.

Buradaki insanların her biri cehennemde yanabilir.

Keir ile başlayarak, toplanan kalabalığın başında. Eris'le son buluyor, yanında gururlu ve uzun boylu duruyor - Night Court siyahı giyiyordu - onun yanında.

Mor, onlar gelene kadar Feyre ve Rhysand'ın tahtlarının yanında durdu ve onları temsil etti.

Taht odasının tamamı siyah mumlar, yaprak dökmeyen çelenkler, çelenkler ve kutsal yemişlerle süslenmişti. Devasa alanın her iki yanında bulunan ikiz ziyafet masaları yemekle dolup taşıyordu ama Feyre ve Rhys izin verene kadar yemek herkese yasaktı.

Son zamanlarda Hewn Şehri halkına karşı Night Triumphant tavrını biraz yumuşatmıştı, ama fazla değil. Cassian, Rhys'in hokkabazlık hareketini kıskanmadı. Karagetirenlere tekrar ihtiyaç duysalar bile Keir'i izole edemezlerdi. Bu nedenle daha hoş bir ton. Ama çizgiyi aşarsa alacağı kıçı tekmelemeyi unutmasına izin veremezlerdi. Bu nedenle sadece *biraz* daha hoş ton.

Kraliyet hakkında hiçbir şey duymamışlardı, Briallyn'den hiçbir şey. Trove için gelmemişti. Cassian bittiğine inanacak kadar aptal değildi. Hiçbiri değildi.

Taht odasının yüksek kapıları sonunda esneyerek açıldı.

Karanlık güç, yaklaşmaları konusunda uyararak dağın içinden gürledi. Dağ onunla şarkı söyledi. Yüce Lord ve Yüce Leydi göründüğünde herkes döndü, taç giydi ve siyahlara büründü.

Rhys her zamanki yakışıklılığına benziyordu ama Feyre...

Oda nefesini tuttu.

Bu gece başka bir amaca da hizmet etti: Feyre'nin hamileliğini dünyaya anlatmak.

Burada ilk kez giydiği gibi, parlak siyah panellerden bir elbise giymişti ve bu, şişmiş göbeğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Hayır, mum ışığında parıldayan hamile rahmini gösteriyordu.

Rhys'in yüzü kendini beğenmiş, erkek gururunun bir portresiydi. Cassian, Feyre'ye yanlış bir bakış fırlatan herkesi milyonlarca kanlı kurdeleye ayıracağını biliyordu. Gerçekten de, kürsüye doğru yürürken Rhys'in üzerinde soğuk bir şiddet dalgalandı, Feyre'nin bebek gibi zengin kokusu havayı doldurdu. Buradaki herkesin kokusunu almasına izin vererek, onun hamile olduğunu teyit etti.

Feyre, göbeği hayatla şişmiş, taçlı ve ışıltılı bir yaşlı tanrıçası da olabilirdi. Sakin yüzü çok güzeldi ve dolgun kırmızı dudakları, tahtlarını hedef alan Rhys'e gülümseyerek aralandı. Keir öfke ve şok arasında bölünmüş görünüyordu; Eris'in yüzü dikkatle tarafsızdı.

Odanın arkasındaki hareket, Cassian'ın bakışlarını düşmanlarından çekti ve sonra...

Her iki kız kardeş de siyah giyerdi. Her ikisi de, kraliyet ailesinin bir parçası olduklarının sessiz bir göstergesi olan Rhys ve Feyre'nin arkasından

yürüdü. Kendilerine ait güçlü güçleri vardı. Eris'in Nesta'nın ne kadar değerli olduğunu görmesini isteyerek bunu böyle planlamışlardı. Cassian, Elain ve Nesta'nın onların girişini beklerken sessizliklerini bozup bozmadıklarını merak etti. Aylardır birbirleriyle konuşmamışlardı.

Siyahlı Elain gülünçtü. Evet, güzeldi ama uzun kollu, mütevazı elbisesinin rengi, yüzünün parlaklığını azaltıyordu. Tam tersi yerine onu giydi. Ve Hewn Şehri'nin zulmünün onu rahatsız ettiğini biliyordu. Ama gelmekten çekinmemişti. Feyre onun evde kalmasına izin vermeyi teklif ettiğinde, Elain omuzlarını dikleştirmiş ve bu mahkemenin bir parçası olduğunu ve ne gerekiyorsa yapacağını ilan etmişti. Böylece Elain bu gece altın sarısı saçlarını salmış ve iki inci tarakla arkaya sabitlemişti. Elain'i sıradan bulduğunu bildiği iki yılda bir kez bile, bu sarayın bir parçası olduğunu ne kadar iddia etse de siyah giydiğini asla görmemişti... Bu onun hayatını emdi.

Night Court'taki Nesta, onu dizlerinin üstüne çökertmekle tehdit etti.

Saçını her zamanki tarzında örmüştü, ama onun tepesinde, parlak siyah taştan yapılmış narin bir taç vardı, koyu renkli bir taçta yukarı doğru çıkıntı yapan ince sivri uçlar. Her çivinin tepesinde minik bir safir vardı, sanki çiviler o kadar keskindi ki gökyüzünü delip kobalt kanı çekmişlerdi.

Ve elbise…

Dar kadife korsajı gümüş iplikle işliyordu, kayışlar o kadar dardı ki, onun ay beyazı tenine karşı hiçbir şey olmayabilirdi. Boyun çizgisi neredeyse göbeğine kadar iniyordu, gümüş ipliğin taçtakilerle eşleşen küçük bir safiri tutmak için toplandığı yer. Dolgun etekler karanlık zemine sürtünerek dalgalanan sessizlikte hışırdıyordu.

Nesta'nın çenesi yukarıda kaldı ve uzun, güzel boynunu vurguladı. Sürmeli gözleri odaya girip her nefesini izlerken kırmızıya boyanmış dudakları kedi gibi bir sırıtışla kıvrıldı.

Nesta dikkatle parlıyor gibiydi. Sahiplendim. emretti.

Feyre ve Rhys tahtlarını aldılar ve Nesta ve Elain, onunla Azriel arasında, kürsünün dibine geldiler. Cassian, Nesta'ya tek kelime etmeye cesaret edemedi, hatta sergilenen cesede bile bakmadı - vücudunu pek çok kez tattığı bir mucizeydi, dudaklarının hiçbir izinin boynuna değmemesi bir mucizeydi.

Eris'e de bakmaya cesaret edemedi. Bir bakış ve tüm oyunlarını ele verirdi. Kokusu bile - Cassian az da olsa bir memnuniyet duymaksızın biliyordu - *onun* izini gizlemek için dikkatle büyülenmişti.

Feyre toplanan kalabalığa, "Kış Gündönümü'nün bereketi üzerinize olsun" dedi.

Keir öne eğilerek eğildi. "Tebriklerimi iletmeme izin ver." Cassian, piçin tek kelime etmek istemediğini biliyordu.

Eris, onur konuğu olarak onun yanına geldi. "Ve babam ve tüm Sonbahar Sarayı adına benimkini de uzatmama izin ver." o Feyre'ye güzel, kültürlü bir gülümseme gönderdi. "Bu habere çok sevinecek."

Rhys'in ağzı zalim bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinde yıldızlar yanıp söndü. "Eminim sevecektir."

Bu gece rol yapmak yoktu: Feyre ve bebekleri buradayken Rhys gerçekten Kabuslar Mahkemesi'nin Yüksek Lorduydu. Onları tehdit eden herkesi öldürürdü. Ve tadını çıkar.

Rhys özellikle kimseye "Müzik" demedi.

Perdeli bir asma katta gizlenmiş bir orkestra çalmaya başladı.

Feyre sesini yükselterek, "Git-ye," dedi. İnsanlar masaları hedef alırken kalabalık dalgalandı.

Önlerinde sadece Eris ve Keir kalmıştı. Kırmızı elbisesi salonun kasvetli karanlığında bir alev gibi onlara sırıtsa da Mor'a bakmaktan çekinmedi.

Siyah zırhı içindeki Cassian kendini daha çok bu dağın altındaki yükselen sütunlara oyulmuş canavarlar gibi hissetti. Saçını taramış ve serbest bırakmıştı ve bu geceki tımarının kapsamı bu kadardı. Zamanının çoğunu Eris'in derisini küçük şeritler halinde nasıl soymak istediğini, Rhys ve Feyre'nin bunu Nesta'ya sorarak sınırı nasıl aştığını düşünerek geçirmişti. İkisini de seviyordu ama Eris'in bağlılığını sağlamanın başka bir yolunu bulabilirlerdi. Cassian daha iyi bir alternatif bulamamıştı.

En azından Briallyn ve Koschei henüz daha fazla harekete geçmemişlerdi. Yine de bir sonraki hamlelerini yakında yapacaklarından şüphesi yoktu.

Feyre kalabalığa, sesi gece yarısı gök gürültüsü gibi, "Dans et" diye emretti.

İnsanlar eşleşti ve sorunsuz bir şekilde müziğe kapıldı. Keir bu sefer onlarla gitti.

Elinde uzun kara bir kutu beliren Rhys, "Sen eğlenceye katılmadan önce Eris," dedi, "Sana Gündönümü hediyeni sunmak istiyorum."

Cassian yüzünü boş tuttu. Rhys piç kurusuna bir *hediye mi* almıştı ?

Rhys kutuyu gece öpücüğü veren bir rüzgarla Eris'e doğru süzdü. Yeterince rüzgar kalsın, Eris'in arkasına dolansın, Cassian onu görüşten alıkoyduğunu anlasın. Özellikle Keir'in bakış açısından.

Eris kaşlarını kaldırarak oymalı kapağı açtı. Sertleşti, sesi alçaldı. "Bu nedir?"

"Bir hediye," dedi Rhys ve Cassian kutuda tanıdık bir kabzayı gördü.

Nesta'nın yaptığı hançer. Cassian, ne düşündüklerini öğrenmek için Rhys ve Feyre'nin üzerine dönmekten kaçındı.

Eris derin bir nefes aldı. Feyre, "Gücünü hissedebilirsin," dedi.

İçinde alev var, dedi Eris, hançere dokunmadan. Sanki kendi büyüsü onu uyarmıştı. Kapağı kapattı, yüzü biraz solgundu. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Sen bizim müttefikimizsin," dedi Feyre, bir elini karnına koyarak. "Sihirin olağan kurallarının dışında var olan düşmanlarla karşılaşıyorsunuz. Size bu kuralların dışında da çalışan bir silah vermek adil görünüyordu."

"O zaman bu gerçekten yapılmış."

Cassian kendini gerçeğe, Nesta hakkında ortaya çıkacak lanet olası tehlikeli gerçeğe hazırladı. Ama Rhys, "Kişisel koleksiyonumdan. Bir aile yadigarı."

"Yapılmış bir eşyaya sahipsin ve bunca yıl onu saklı mı tuttun? Savaş sırasında?"

Feyre, Eris'i sessizce, "Cömertliğimizi hafife alma," diye uyardı.

Eris sustu ama başını salladı. Kutuyu Rhys'e uzattı. "O halde dans ederken sana bırakacağım." Cassian'ın samimiyetine yemin edebileceği bir şeyle ekledi: "Teşekkür ederim."

Rhys kutuyu alıp tahtının yanına koyarken Feyre başını salladı. "İyi kullan." Eris'e hafifçe gülümsedi. "Normalde senden dans etmeni isterdim ama durumum beni yeterince rahatsız etti ve ne yapacağım konusunda endişeleniyorum. çok fazla döndürmek mideme zarar verirdi." Gerçek buydu. Feyre, en yakın tuvaleti bulmak için üç gece önce akşam yemeğinden kaçmıştı. Şimdi iki kız kardeşi arasında bir bakış gösterisi yaptı. Elain, ilgili göründüğüne dair makul bir izlenim verdi. Nesta sıkılmış görünüyordu. Sanki az önce yaptığı hançeri vermemişlerdi.

Belki de Nesta'nın gözleri dans eden, parıldayan kalabalığa doğru kaydığı içindi. Müzik yükseldiğinde kendini tutamıyormuş gibi. Yarı dinliyor gibiydi. Belki müzik onun için hançerden, büyü ve güçten daha önemliydi.

Feyre, Nesta'nın bakışlarının yönünü fark etti. "Benim yerimi ablam alacak."

Nesta, Cassian'ın çenesini gıcırdatmasına neden olan bir ihtiyat ve niyet karışımıyla en büyük Archeron kız kardeşine bakmak için değerlendiren bakışlarını Elain'den çeken Eris'e zar zor baktı. Ya da Nesta Eris'e doğru yürümeye başlarken yüzünü boş tutmak için zamanında ustalaşmamış olsaydı, öğütme olurdu.

Eris bir kolunu uzattı ve Nesta aldı, yüzü nötr, çenesi yukarıda, her adımı kayıyordu. Dans pistinin kenarında durdular, yüz yüze gelmek için birbirlerinden ayrıldılar.

Diğerleri, dans bitip, yüksek ve tatlı bir arp tıngırdatan bir sonrakinin başlangıç ezgileri başladığında kenardan izledi. Eris elini uzattı, ağzında yarım bir gülümseme vardı.

Sanki arp telleri Nesta'nın koluna dolanmış gibi, onu kaldırdı ve arpın son ve hızlı vuruşu duyulurken elini onun elinin üzerine koydu.

Perküsyon ve kornalar çalındı; alçak telli çalgılar ani bir müzik vuruşu başlattı. Harekete geri sayım sırasında dansa çağrı. Eris geniş elini Nesta'nın beline kaydırıp onu kendine çekerken Cassian kendine nefes almasını hatırlattı. Çenesini kaldırdı, derin karınlı bir davul gümbürderken onun yüzüne baktı.

Ve kemanlar bir ileri bir geri çağıran geniş kapsamlı şarkılarına başladığında, Nesta nefesi müziğe göre ayarlanmış gibi hareket etti. Eris onunla gitti ve dansın nüanslarını ve tam notalarını bildiği açıktı ama Nesta...

Diğer eliyle eteklerini topladı ve Eris onu valsin açılış hareketlerine yönlendirirken, vücudu o kadar çok farklı yerde gevşedi ve gerildi ki Cassian nereye bakacağını bilemedi: eğilmiş, şekillendirilmiş ve ses tarafından yönlendirilmişti. .

Eris'in gözleri bile ona açıldı - saf beceri ve zarafet, vücudunun her hareketi her bir notaya ve müziğin dalgalanmasına tam olarak ayarlandı, parmak uçlarından dönerken boynunun uzantısına kadar, sırtının kemeri tutulmuş bir notaya dönüştü. . Cassian, Feyre ve Rhys'e bir göz atma cüretini gösterdi ve normalde sakin olan yüzlerinin bile biraz gevşek olduğunu gördü.

Nesta ve Eris, dans pistinde ilk turlarını tamamladıklarında, Cassian,

Elain'in kız kardeşinin yeteneklerini daha çok küçümsediği hissine kapıldı.

Müzik Nesta'yı yaktı.

Dünyada hiç bu kadar mükemmel, yarı vahşi bir ses var mıydı? Mor'un Veritas'la ilgili anıları bununla kıyaslandığında hiçbir şeydi, onun canlı performans gösterdiğini, içinden dans ettiğini duydum. Aktı ve etrafında yüzdü, kanını doldurdu ve eğer yapabilseydi, melodide eriyecekti, yuvarlanan davullar, yükselen kemanlar, karşı vuruşlu çatışan ziller, kornolar ve sazlar olacaktı. onların yüksek ark şarkısı.

İçinde ses için yeterli alan yoktu, ona hissettirdiği her şey için – zihninde, kalbinde, vücudunda yeterli alan yoktu; ve onu onurlandırmak, tapınmak için yapabileceği tek şey dans etmekti.

Eris, kredisine göre, devam etti.

Her adımda onun gözlerini tuttu, esnek vücudunu hissetmesine izin verdi, bir nota kümesine doğru kavisliyken ne kadar esnek olduğunu. Eli onu sıkılaştırdı, parmakları omurgasının oluğuna battı ve kız kırmızıya boyanmış dudaklarında küçük bir gülümsemenin yükselmesine izin verdi.

Ağzına hiç böyle bir renk sürmemişti. Günah kişileştirilmiş gibi görünüyordu. Ama Mor bunu, üst göz kapaklarının üzerine sıvı sürme ile birlikte yapmıştı. Ve Nesta sonunda aynaya baktığında arkasına baktığını görmemişti.

Bir Gece Kraliçesi görmüştü. Tanrı Lanthys'in onu yapmak istediği kadar acımasız, soğuk ve güzel. Ölümün Eşi.

Ölümün kendisi.

Eris onu döndürmek için belini serbest bıraktı ve dönüşünü notaların dalgalanmasına göre ayarlamak için hiçbir çaba sarf etmedi, müzik melodiye geri dönerken bakışları tam olarak onunkilere kilitlendi. Gözleri alev alev yandı ve onu tekrar döndürdü - dansta önceden belirlenmiş bir hareket değildi, ama o devam etti, onun bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için başını çevirerek, etekleri dönüyordu.

Dudakları onaylayarak kıvrıldı, testi geçti.

Nesta ona gülümseyerek gözlerinin parlamasına izin verdi. *Onu sürün* , demişti Mor. Ve yapardı.

Ama önce dans edecekti.

Cassian valsi biliyordu. Yüzyıllar boyunca izlemiş ve dans etmişti. Son yarım dakikasının hızlı bir nota çılgınlığı ve yükselen, büyük ses olduğunu biliyordu. Çoğu dansçının vals yapmaya devam edeceğini biliyordu, ama cesur olanlar, yetenekli olanlar on iki dönüşü yapacaktı, kadın bir kolu başının üstünde körü körüne dönüyor, dans pistinde ilerlerken partneri tarafından tekrar tekrar dönüyordu. . Dönmek, en iyi ihtimalle aptal görünme riskini almak, en kötü ihtimalle mermer yemekti.

Nesta bunun için gitti.

Ve Eris de onunla gitti, gözleri vahşi bir zevkle parlıyordu.

Müzik, çarpıcı finaline, davulların çarpmasına, kemanların uğuldamasına ve tüm oda gözlerinin Nesta'ya dikilmesine devam etti.

Nesta'nın üzerine, ölümü yenen bu bir zamanlar insan olan dişi, şimdi ayı da yutmuş gibi parlıyordu.

Bir vuruşla bir sonraki vuruş arasında Eris, Nesta'nın kolunu başının üstüne kaldırdı ve onu öyle bir kuvvetle kamçıladı ki, topukları yerden kalktı. Onu tekrar döndürdüğünde dönüşü zar zor bitirmişti, başı o kadar hassas bir şekilde dönüyordu ki Cassian'ın nefesi kesildi.

Ve ayakları…

Artık boş olan dans pistinde bir gece fırtınası gibi birbiri ardına döne döne hareket eden Nesta'nın terlikli ayakları o kadar hızlı dans ediyordu ki neredeyse bulanıktı. Eris'in onun kolunu çevirdiğini biliyordu ama ayakları onu tutuyor, itiyordu. Bu dansı yöneten oydu. Yedinci dönüşte o kadar hızlı döndü ki tamamen ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Dokuzuncu dönüşte Eris parmaklarını serbest bıraktı. Ve Nesta, eli hala başının üstünde gergin, üç kez daha döndü. Tacının üzerindeki safirlerin her biri, içten gelen bir ateşle aydınlanmış gibi parıldıyordu. Birisi yakınlarda nefesini tuttu. Feyre olabilirdi.

Ve Nesta tek başına -mükemmel bir ayağın parmak uçlarında- dönerken gülümsedi. Bir saray mensubunun kurnaz gülümsemesi değil, nazlı bir gülümseme değil, müziğin, dansın ve ona tüm kalbiyle boyun eğmesinin getirdiği saf, vahşi bir neşe.

Birinin doğduğunu görmek gibiydi. Birinin canlandığını görmek gibi.

Nesta son dönüşü, temel hareket ve uzay yasalarına saçma bir meydan okumayı bitirdiğinde, Eris'in elini tekrar tuttu, onu üç kez daha döndürdü, kızıl saçları sanki kontrolsüz, karanlık neşenin yankısı gibi ateş gibi parlıyordu. ona.

Nesta'nın annesi onun için bir prens istemişti. Cassian şimdi kızına değer vermediğini düşünüyordu. Bu seviyede beceriye sahip biri için sadece bir kral veya bir imparator yapardı.

Eris'i hayatının bir santiminde baştan çıkarıyordu. Hewn Şehri'nin mırıltısı, bunu fark edenin sadece Cassian olmadığını doğruladı.

Nesta'nın gülümsemesini, etrafındaki ışıltıyı içerken Eris'in gözleri anlamsız bir arzuyla parladı. Nesta'nın biraz hırsla neye dönüşebileceğini biliyordu. Doğru rehberlik.

Korkunç Hazine'nin ona cevap verdiğini, yeni hançerini onun yaptığını öğrenirse...

Onu buraya getirmek bir hataydı. Onu dünyanın, Eris'in önünde sallamak için.

Keder ve öfke kozasından çıkan bu yeni Nesta, tüm mahkemeleri dizlerinin üstüne çökertebilir. Krallıklar.

Müzik yükseldi, yükseldi ve yükseldi, daha hızlı ve daha hızlı ve daha hızlı ve son birkaç notası duyulduğunda, Eris onu tekrar serbest bıraktı. Eris

önünde diz çöküp elini kaldırırken Nesta bir kez daha tek başına döndü, üç tane daha hassas, mükemmel dönüş.

Son not patladı ve tutuldu ve Nesta olağanüstü bir kolaylıkla durdu, Eris'in elini sırtının kavis yaptığı aynı hareketle tuttu ve diğer kolunu, zafer

portresini yukarı kaldırdı.

Bir sonraki dans başladı ve Nesta, Eris onu dansa yönlendirdiğinde tereddüt etmedi. Müziği kanında bir şarkı olan ilkinden daha hafif, daha kolay bir danstı.

Partneri bir canavar olabilirdi ama o nasıl dans edileceğini biliyordu. Vücudunun bu ekstra solo dönüşleri yapmak için nasıl çığlık attığını ve bir değil iki kez serbest kalmasına izin verdiğini biliyordu ve o zaman bile bu yeterli olmamıştı. Ağır elbiseyi giymemiş olsaydı, orkestraya şarkıyı tekrar çalması için yalvarabilirdi, böylece ne zaman çiftleri ve üçlüleri ne zaman içgüdüsel ve kulakla atacağını bilerek, spinden sonra spini kendi başına yapabilirdi.

Müzikten sarhoştu. Ama ikinci dans çılgın bir dönüş ya da aşırı duygu gerektirmiyordu. Sanki bu odaya gizlenmiş orkestranın şefi onun biraz nefes almasını istiyordu. Ya da en azından partneriyle konuş.

Eris'in kehribar rengi gözleri onunkileri inceledi. "Seni gizli tutması için Rhysand'a güven."

Sağ. Onu pohpohlayacak, yanlarında tutacaktı. "Seni geçen hafta gördüm."

Eris kıkırdadı. "Tamlin'i kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gönderdiğini görmek ne kadar heyecan verici olsa da, senin *bu* yanını görmedim. Savaştan bu yana geçen zaman seni değiştirdi."

Gülmedi, ama "Daha iyisi için, umarım" derken doğrudan bakışlarıyla karşılaştı.

"Kesinlikle daha ilginç olanı için. Görünüşe göre bu gece oyunu oynamaya geldin." Eris onu döndürdü ve kız ona döndüğünde kulağına mırıldandı, "Sana benim hakkımda söyledikleri yalanlara inanma."

Bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. "Ey?"

Eris, Mor'un onları Feyre ve Rhys'in yanından izlediği yere başını salladı, yüzü tarafsız ve mesafeliydi. "Gerçeği biliyor ama asla açıklamadı."

"Neden?"

"Çünkü ondan korkuyor."

"Davranışlarınla kendine iyilik kazanamazsın."

"Değil mi? Sürekli babam tarafından keşfedilip öldürülme tehdidi altındayken bu mahkemeyle ittifak kurmuyor muyum? Rhysand istediği zaman yardım teklif etmiyor muyum?" Onu tekrar döndürdü. "Olayların yutulması daha kolay bir versiyonuna inanıyorlar. Her zaman Rhysand'ın bundan daha akıllı olduğunu düşünmüşümdür, ama sevdikleri söz konusu olduğunda o kör olmaya meyillidir."

Nesta'nın ağzı bir yana kıvrıldı. "Ve sen? Kimi seviyorsun?"

Gülümsemesi keskinleşti. "Uygunluğumu mu soruyorsun?"

"Sadece bu günlerde iyi bir dans partneri bulmanın zor olduğunu söylüyorum."

Eris güldü, teninin üzerinde ipek gibi bir ses vardı. Titredi. "Gerçekten öyle. Özellikle hem dans edip hem de Hybern Kralı'nın kafasını omuzlarından koparabilen biri."

O kişiyi biraz görmesine izin verdi - vahşi öfkeyi ve gümüşü gör Tamlin'den önce tanık olduğu yangın. Sonra gözlerini kırptı ve gitti. Eris'in yüzü gerildi, korkudan değil.

Onu tekrar döndürdü, vals çoktan sona ermek üzereydi. Kulağına fısıldadı, "Kız kardeşin Elain'in güzel olduğunu söylüyorlar ama bu gece onu gölgede bırakıyorsun." Eli sırtının çıplak tenini okşadı ve kadın dokunuşa doğru hafifçe kavis yaptı.

Nesta boğazını düzeltti, yanaklarına hafif bir renk gelmesine izin verdi.

Vals bitti ve sorunsuz bir şekilde bir sonraki dansa geçtiler, bu sefer biraz daha zorluydu. Bunu Mor'la olan derslerinden hatırladı - çok güzel ve kapsamlıydı ve bir rüyada olmak gibiydi, son dakikası o kadar muhteşem hale gelene kadar her zaman nefesini kesti. Beklenti onu sardı, gözlerini parlattı.

"Gece Sarayında boşa gidiyorsun," diye mırıldandı Eris, etekleri ikisini sararak dönerken. "Kesinlikle boşa gitti."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

Bir kahkaha daha. Hareket gözünün kenarında gizlendi, ama bakışlarını Eris'inkinden ayırmadı, adımlarını durdurmadı - ta ki...

"Taşınmak."

Cassian'ın soğuk sesi müziğin büyüsüne kapılarak onu durdurdu. Önlerinde, dönüp duran insan denizinin ortasında duruyordu ve çoğu siyah giymesine rağmen zırhı ve bıçakları onu... farklı gösteriyordu. Gecenin gerçek bir parçası gibi.

Eris dümdüz burnunun üzerinden Cassian'a baktı. "Ben vahşilerden emir almam."

Nesta hırıltısını bastırdı ve soğukkanlılıkla Cassian'a, "Benimle dans etmek istediğini anlamalı mıyım?" dedi.

"Evet." Ela gözleri şiddetle yanıyordu. Bu dans pistinde gördüklerine gerçekten inanmış mıydı?

Eris, Cassian'a dişlerini gösterdi. "Git efendinin ayaklarının dibine otur, köpek."

Eris'in boğazını parçalamamak için tüm konsantrasyonunu, Zihin Durdurma'nın her anını aldı. Ama Nesta, öfkesini gücünü bastırdığı yere doğru itti. “Kimse bencilliği sevmez ortak, Eris.” Cassian'a pek bakmadı. Eris'in hakareti karşısında gözlerinde acı görürse ne yapacağına inanmıyordu. Feyre ve Rhysand, ittifakının devam etmesini sağlamak için Eris'e kılıçlarından birini vermişti. Bunu tehlikeye atmazdı. Bu yüzden mırıldanarak ekledi, "Paylaşma zamanı."

Eris ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sonra oynarız, Nesta Archeron." Tekrar kürsüye nişan alırken Cassian'ı görmezden geldi.

Etraflarında dolmuş dans pisti Cassian ile baş başa kalan Nesta, "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

Yüzü taş gibiydi. "Numara." Omzunun üzerinden bir bakış ona, kuşkusuz ona akıllarına bağıran gergin yüzlü Rhys ve Feyre'yi gösterdi. Ama o ve Cassian çok uzun süre oyalanırsa, Eris'in etrafına ördüğü büyü bozulabilir ve...

Cassian elini uzattı. Bir kez yuttu.

Gergindi . _ Düşman ordularıyla yüzleşen, sayamayacağı kadar çok kez ölümün eşiğine kadar savaşan, o kadar çok tehlikeyle savaşan bu erkek, yaşaması bir mucizeydi… gergindi.

Bu onun önemli bir parçasını yumuşattı ve Nesta nasırları birbirine sürtünerek elini onun elinin içine kaydırdı. Eli onun beline dolandı, o kadar büyüktü ki neredeyse yarısına kadar uzanıyordu. Eteklerini topladı ve bakışlarını onunkilere kaldırdı.

Nesta bir adım geri çekilip onu, onları dansa yönlendirdi ve Cassian da onunla birlikte gitti.

Eris gibi zarif değildi. Onun yaptığı gibi her vuruşta içgüdüsel olarak hareket etmedi. Ama onu müziğe, sese ve harekete kadar takip etmeye istekliydi ve gözleri onun yüzünü terk etmedi, etmeyecekti.

Adımları hızlandı ve Cassian ritmini buldu.

Onu döndürdü ve o kendini kamçıladı, kolları onu yakalamayı bekliyordu.

Belindeki eli sıkılaştı, fırlatırken tek uyarısı onları daha ileri, daha hızlı müziğe. Cassian ona gülümsedi ve dünya karardı.

Müzik artık var olan en güzel şey değildi. Öyleydi.

Nesta o zaman durduramadı.

Sonunda onun yanıt veren gülümsemesi, şafak kadar parlak, yüzünü kapladı.

Cassian, Nesta'yı yalnızca, onu nefes almak kadar kolay bir valse sürükleyen Azriel'e verecekti.

Kendine bir kadeh doldurmak için şarap masasına giden Cassian, Nesta'ya aval aval bakan birkaç saray mensubunun gözleriyle karşılaştı ve ona yaklaşırlarsa ne olacağını görmelerine izin verdi. Çabucak düştüler ve bir direğe yaslandı, Nesta'nın kardeşiyle dansını izlemekten memnundu.

Mor bir an sonra yanındaydı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Derslerimiz işe yaramış gibi görünüyor."

Cassian onun yanağını öptü. "Sana borçlandım." Geçtiğimiz haftalarda gizlice antrenman yapıyorlardı. Mor ondan yardım istediğinde kesinlikle başı dönüyordu.

Ama şimdi gözleri kararmıştı, yüzü solgundu.

"Nasılsın?" tarafsız bir şekilde sordu, etrafındaki insanları çok iyi tanıyordu. Mor'un eskiden ve şimdi onlar için ne olduğu.

Mor bir omzunu kaldırdı, sonra düşmesine izin verdi. "İyi." Nesta'ya başını salladı. "Yaptıklarını görmek hoşuma gitti." Kaburgalarına dirsek attı. "Gerçi sen söylemedin sanırım. Araya girmek *zorundaydın* , değil mi?”

Kollarını çaprazladı. "Rhys bununla başa çıkabilir."

"Rys öyle görünüyor," dedi Mor ve Cassian onun bakışlarını takip ederek, Eris'in tahtların yanında durup Rhys ve Feyre ile konuştuğu kürsüye baktı.

Cassian, Rhys'in onlara doğru yanıp sönmediğini fark etti. Rhys'in konuşmaya katılmasına izin verdiğini - Rhys'in zihninin içindeydi, konuşmayı Rhys'in gözlerinden görüp duyuyordu. Mor'un ani durgunluğundan onun da buraya getirildiğini anladı.

Eris, Rhys'e ellerini ceplerine sokarak, Pekala, diyordu. "Bana neye sahip olabileceğimi gösterdin, Rhysand. Karşılığında ne isteyeceğini soracak kadar meraklandım.”

Feyre, Rhys'in düşüncelerine daldı, *Ne?!*

Cassian da aynı şeyi tekrarlamak istedi, tüm vücudu gerildi. Ama Rhys tahtında uzandığı yerden kıpırdamadı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Eris'in gözleri şehvetle parladı. Açgözlü, hesaplı şehvet. Cassian hırıltısını yuttu. “Yani ne istersen, onun karşılığında sana vereceğim. Gelinim olarak." Çenesini Rhys'in ayağındaki hançerle kutuya dayadı. "Bundansa ona sahip olmayı tercih ederim."

Onunla üç dans etti! Feyre ciyakladı. Rhys'in dudakları gülümsememek için kaybedilmiş bir savaş veriyor gibiydi.

Cassian sadece Eris'in boğazına bakıp onu boğmak mı, yoksa derisini yarmak mı arasında karar vermekle yetindi. Yerde kanamasına izin ver.

"Bu benim kararım değil," dedi Rhys sakince Eris'e. "Ve zaten onun karşılığında bana istediğim her şeyi teklif etmen aptalca görünüyor."

Çenesi kasıldı. "Nedenlerim var."

Cassian, gözlerindeki gölgelerden, düşüncesiz teklifin altında başka bir şeyin yattığını biliyordu. Az'ın casuslarının bile Sonbahar Sarayı'nda anlamadığı bir şey. Tek gereken, Rhys'in gücünü zihnine sokmaktı ve bunu bileceklerdi, ama... bu onların savunduğu her şeye aykırıydı, en azından müttefikleri arasında. Rhys onların güvenini talep etti; karşılığında vermek zorunda kaldı. Cassian bunun için kardeşini suçlayamazdı.

Eris ekledi, "Elbette böyle yaparak Cassian'a Morrigan'la nişanımı mahvettiği için borcumu ödüyor olacağım."

Pislik. Cassian'ın elleri yumruk haline geldi ama Mor'un parmakları koluna kondu. Nazik ve güven verici.

Onu hücrenin altındaki canavarlara atıp onunla işimiz bitemez mi? Feyre, Rhys'e kızdı.

Rhys'in dudakları tekrar seğirdi. *Çok kana susamış* Cassian, Yüce Lord'un eşine mırıldandığını duydu. Ama Rhys, "İstediğim her şeyi, ister Sonbahar Sarayından ordular olsun, ister ilk oğlunuz olsun, eşiniz olarak Nesta Archeron karşılığında bana verir misiniz?" dedi.

Cassian boğazının derinliklerinde hırladı. Ağabeyi bunun çok ileri gitmesine izin veriyordu.

Eris dik dik baktı. "İlk doğan kadar değil ama evet, Rhysand. Briallyn'e ve babama karşı ordular istiyorsan, onlara sahip olacaksın." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Eşimin kız kardeşinin yardım almadan savaşa girmesine izin veremezdim, değil mi?"

Feyre, " *Onu parçalamama izin vermen karşılığında her gündönümü hediyeni geri verebilirsin ," dedi.* Cassian onlara katıldığını haykırmamak için ağzını sımsıkı kapadı.

Ama piç Rhys sessizce güldü. Yüzü taş gibi soğuktu, “Bunu düşüneceğim ve Nesta ile konuşacağım. Yine de hançeri sakla. İhtiyacın olabilir."

Cassian, hâlâ güzelce vals yapan Azriel ve Nesta'ya baktı.

Öfkesinin tek bir korunu bile ateşlemedi.

Ama Eris... Müttefik olsun ya da olmasın, herifin başına geleni almasını sağlayacaktı.

BÖLÜM

58

Nesta daha önce burada durmuştu. Aslında bir yıl önce.

Bu şehrin farklı bir yerinde farklı bir ev ama diğerleri içeride Kış Gündönümü'nü kutlarken o dışarıda durmuş ve pencereden bakan bir hayalet gibi hissetmişti.

Sidra evin arkasında buzla kaplandı, çimenler kış beyazına doğru eğimliydi. Ancak nehir evini yaprak dökmeyen çelenkler ve çelenkler süsledi - neşeli sıcaklığın simgesi.

Kaşlarını çatmayı kes, dedi Cassian. "Bu bir parti, cenaze değil."

Kadın ters ters baktı ama adam ön kapıyı bir müzik ve kahkaha cümbüşüne açtı.

Balodan sonra ya da o zamandan beri onunla yatmamıştı. Rüzgâr Evi'ne döndüklerinde meyilliydi ama o sadece yorgun olduğunu ve kendi odasına gittiğini söylemişti.

Çünkü o müzik ve dans biter bitmez ona ne kadar aptalca gülümsediğini, zihnindeki duvarların ne kadar alçaldığını fark etmişti. Eris, Azriel'den sonra onunla iki kez daha dans etmişti ve onun gözlerinde öyle bir niyet vardı ki, onun etrafında iyi büyü. Onun için teklifte bulunacaktı, az da olsa kendini beğenmişlikle öğrenmişti.

Nesta, bu teklifi nasıl kullanacağına karar vermeyi Rhysand ve Feyre'ye bıraktı.

Bunun yerine, eğitime odaklanmıştı. Kendini buna verdi. Seanslar tatil boyunca durdurulmuştu, ama yine de ertesi sabah antrenman yapmak için yüzüğe çıkmış, kükreyen düşüncelerini gidermek için tahta kirişe kuvvetlice vurmuştu.

Şimdi Cassian'ı nehir evine kadar takip etti, Cassian hemen aile odasına yöneldi, karla kaplı pelerinini çıkardı ve yolda büyük fuayedeki bir banka bıraktı. Nesta, brokarlı malzemenin üzerine damlayan karı kaşlarını çattı ve o odaya girmemek için ne yapacaksa yapmaya can atarak onu yerden aldı. Kendi pelerinini çözdü, koridorda bir vestiyer veya raf olup olmadığını taradı ve ilkini merdiven kemerinin altına sıkışmış olarak buldu. İki giysiyi de oraya astı ve kapıyı kapatırken derin bir nefes aldı.

"Geldin," dedi Elain arkasından ve Nesta kız kardeşinin yaklaştığını duymadan irkildi. Elain'i tepeden tırnağa taradı, Azriel'den mi yoksa arkadaş dediği iki yarı hayaletten mi gizli dersler aldığını merak etti. Balodaki uygun olmayan siyah elbise gitmiş, yerini ametist kadifeden bir elbise almıştı, saçları yarı yukarı kalkmış ve beline kadar kıvrılmıştı. Sağlıkla parladı. Dışında …

Kahverengi gözleri dikkatliydi. Genellikle bu bakış Lucien'e mahsustu. Nesta, Feyre ve Rhys'in onu davet ettiğini bildiğinden, erkek kesinlikle aile odasındaydı, ama bu bakışın ona yöneltilmesi *için* ...

Balonun alayı öncesinde birlikte geçirdikleri birkaç dakika içinde tartışmalarından bahsetmemişlerdi ve ardından olay bitene kadar Elain'den tamamen uzak durmuştu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Nasıl doğru yapılır.

Nesta boğazını temizledi. "Cassian gelmemin... iyi olabileceğini söyledi."

Elain'in gözleri parladı. "Geçen yıl olduğu gibi Feyre sana ödeme yaptı mı?"

"Numara." Utanç onun içini yıkadı.

Elain iç çekerek Nesta'nın omzunun üzerinden girişin karşısındaki açık kapıya baktı. İçerideki parti, sadece küçük iç çevreleri için. "Lütfen Feyre'yi üzme. Her şeyden önce onun doğum günü. Ve onun durumunda—”

"Ah, *siktir* git," diye tersledi Nesta ve sonra boğuldu.

Elain gözlerini kırpıştırdı. Nesta gözlerini kırpıştırdı, içini korku kapladı.

Ve sonra Elain kahkahayı patlattı.

Nefes nefese beline doğru eğilmesine neden olan uluyan, yarı hıçkıra hıçkıra kahkahalar. Nesta sadece baktı, sorular arasında kaldı ve kendini buzlu Sidra'ya atmak istedi. "Ben- ben çok üzgünüm-"

Elain bir elini kaldırıp diğeriyle gözlerini sildi. "Bana *hiç* böyle bir şey söylemedin!" Tekrar güldü. "Bence bu iyiye işaret, değil mi?"

Nesta anlamayarak başını yavaşça salladı. Elain kolunu Nesta'nın koluna bağladı ve onu Azriel'in kapıda durup onları izlediği aile odasına doğru götürdü. Sanki Elain'in keskin kahkahasını duymuş ve buna neyin sebep olduğunu merak etmişti.

Kapıya ve Azriel'e yaklaştıklarında Elain, "Tatlıyı kontrol ediyordum," diye açıkladı. Nesta, gölge şarkıcısının bakışlarıyla karşılaştı ve adam ona başını

salladı. Sonra bakışları Elain'e kaydı ve tamamen tarafsız olmasına rağmen içinden yüklü bir şey geçti. Onların arasında. Elain'in nefesi hafifçe kesildi ve yanından geçip Nesta'yı odaya götürmeden önce ona yüzeysel bir selam verdi.

Mor, şöminenin önündeki yeşil kadife kanepeye uzandı; Amren, Varian'ın kucağına, karşısındaki kanepeye oturdu, Feyre yanlarında, bir eli karnındaydı. Rhys bir koltuğa yayıldı ve Cassian ikinci bir koltuğa oturdu ve Lucien ona yaslandı ve onlarla bir spor etkinliğiyle ilgili gibi görünen bir şey hakkında tartıştı.

Nesta, Emerie ve Gwyn'i kendisine katılmaya ikna etmeye çalışmış ama ikisi de reddetmişti. Emerie korkunç ailesini ziyaret etmek zorunda olduğunu söylemişti ve Gwyn sadece kütüphaneden ayrılmaya hazır olmadığını söyledi. eğitim halkasından daha uzağa gidin. Nesta buradaydı, geçen yıl uğraştığı grupla yalnızdı.

Onun bir çocukken şehir evinin oturma odasının arka tarafında somurtkan bir şekilde oturmasını izledikleri zaman, hemen dışarı çıktılar.

Feyre ona gülümsedi, sağlık ve yaşamla parladı. Ama Nesta'nın bakışları Amren'e takıldı.

Dişi ona pek bakmadı.

Varian yaptı ve ona yeteri kadar ihtiyatlı bir bakış fırlattı: Hayır, Amren onunla konuşmadı.

Göğsü sıkıştı. Ama Cassian onu yanına çağırdı. Oturduğu yerden kalktı ve odada bir düzine kişi daha olmasına rağmen bunu ona teklif etti. "Otur" dedi. "Nane çayı ister misin?"

Hepsinin onu izlediğini biliyordu, bundan nefret ediyorlardı ve nedenini de anlıyordu. Ama Cassian'a başını salladı ve oturdu ve Feyre'ye, "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Feyre tekrar gülümsedi. "Teşekkürler."

Ve bu buydu. Nesta, odayı dolduran ve kendi etrafında dönen toplu rahatlama hissini görmezden gelerek, kendisini ihtiyatlı bir çene hareketiyle karşılayan Lucien'e bakarken buldu. Zavallı Elain, Lucien'den alabildiği kadar uzakta, Feyre ile Varian arasındaki koltuğa oturmuştu. Azriel kapıda kaldı. "Bahar Mahkemesi nasıl?" diye sordu Nesta. Ateş neşeyle sağında çatırdadı ve sesin içinden geçip yanından geçmesine izin verdi. Çatlağı ve ona ne yaptığını kabul etti ve serbest bıraktı. Konuştuğu erkeğe konsantre olmasına rağmen.

Lucien'in çenesi gerildi. “Nasıl beklerdin.”

Tamlin'in Feyre'nin hamileliği haberini duyduğunu teyit eden bir gerginlik odada dalgalandı. Lucien'in asık suratından onun iyi tepki vermediğini biliyordu. Nesta, "Ya Jurian ve Vassa?" dedi.

"Birbirlerinin boğazlarına, istedikleri gibi," dedi biraz sert bir şekilde. Bunun ne hakkında olduğunu merak etti ve hayatı boyunca okuyamadı. Lucien çayını yudumlarken, "Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ona bir gülümseme verdi - gerçek bir gülümseme. "İyi. Bir erkeğin bağırsaklarını nasıl çıkaracağımızı öğreniyoruz."

Lucien içkisini boğdu, neredeyse kafasına kusuyordu. Cassian elinde dumanı tüten bir fincan çayla belirdi ve Lucien'e gururla, "Beklediğiniz gibi, Nes bunda çok başarılı," demeden önce çayı ona uzattı.

Mor kadehini alay edercesine kaldırdı. "Eğitimin en sevdiğim kısmı."

Nesta kaşlarını çattı. "Yine de kurdeleyi henüz kesmedik."

Mor'un kaşları çatıldı. "Yani gerçekten Valkyrie tekniklerini öğreniyorsun."

Nesta başını salladı. Dans dersleriyle o kadar meşguldüler ki eğitimin detayları ortaya çıkmamıştı.

Mor sırıttı. "Vallahan'la olan bu iş bittiğinde sana katılmaya başlamamın sakıncası var mı? Birinci Savaş'tan önce Valkyrie'lerle hiç eğitim almadım ve ondan sonra hepsi gitti."

"Bence rahibeler seni görmek isterler," dedi Nesta ve umursamadığından emin olmak için Cassian'a baktı. El salladı.

Mor'un sırıtışı şeytani bir hal aldı. "İyi. Ayrıca Cassian'ın antrenmana giderken hediyesini taktığından emin olmak istiyorum."

Tanrılar beni korusun, diye inledi Cassian ve Nesta'nın midesi burkuldu. Onlara hiçbir şey almamıştı - *ona* hiçbir şey almamıştı. Onu buraya getirmeden önce de aynısını söylemişti ve o umursamamıştı, ama... umursamıştı.

Çayını kucakladı ve konuşma etrafında döndü. Ama bu korkuyu en azından şimdilik uzaklaştırmayı başardı. katılmayı başardı.

Azriel kapının yanında oyalandı, yeterince sessizdi ki Feyre ve Mor bazı tabloları hakkında konuşmaya başladıklarında Nesta ona doğru gitti.

"Neden oturmuyorsun?" Gölge şarkıcısının yanındaki kapıya yaslandı.

"Gölgelerim alevleri pek sevmiyor." Güzel bir yalan. Baraka Azriel'i ateşin önünde bol bol gördü. Ama yanına kimin oturduğuna baktı ve cevabı biliyordu.

"Sana bu kadar işkence ediyorsa neden geldin?"

"Çünkü Rhys beni burada istiyor. Gelmezsem ona zarar verirdim."

"Eh, bence tatiller aptalca."

"Yapmıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "İnsanları bir araya getiriyorlar. Ve onlara neşe getir. Durma, düşünme ve bir araya gelme zamanıdır ve bunlar asla kötü şeyler değildir." Gölgeler gözlerini kararttı, kadının omzuna dokunmasına engel

olamayacak kadar acıyla doluydu. Neden kapıda durduğunu, neden ateşe yaklaşmadığını anladığını görmesine izin verdi.

Söyleyecek sırrı, asla onunki değil.

Azriel'in yüzü nötr kaldı.

Bu yüzden Nesta ona hafifçe başını salladı ve en yakın kanepenin kıvrılmış koluna oturarak kavgaya geri döndü.

Mor hediyeleri açmak için homurdanmaya başlayana kadar bir saat geçti. Rhys parmaklarını şıklattı ve bir yığın belirdi.

Cassian, Mor'un ona aldığı her türlü korkunç hediye için kendini hazırladı ve Nesta'ya baktı. Hediyesini cebine koymuş, daha sonra özel olarak ona vermek için saklamıştı. Geçen yıl da aynısını yapmıştı ve lanet şey Sidra'nın dibine inmişti. Muhtemelen denize dökülmüştür.

Kitabı bulmak için aylarını harcamıştı, o kadar küçüktü ki bir bebeğin eline sığabilirdi, ama o kadar değerliydi ki, ona uygunsuz miktarda paraya mal olmuştu. Küçük Fae'lerin en küçüğünün yetenekli elleri tarafından hazırlanmış minyatür, ışıklı bir el yazması - var olan ilk basılı kitaplardan biri. Okumak için değildi - ama Nesta kadar kitaplara tapan birinin bu tarihin tadını çıkaracağını düşünmüştü. Her ne kadar Fae'ye içerlese bile. İçine attığına pişman oldu. nehir buzun altında kaybolduğu anda, ama... o gece aptallık etmişti.

Bu yıl, farklı olması için dua etti. Farklı hissettirdi.

Nesta bu gece geçen yıldan daha iyiydi. Tamamen başka bir kişi. Mor ve Feyre gibi özgürce gülmedi ya da Elain gibi tatlı bir şekilde gülümsemedi ama konuştu, nişanlandı ve bazen sırıttı. Her şeyi gördü, her şeyi duydu. Görmezden geldiği anlaşılan ateşi bile. Bunun üzerine göğsünü gurur doldurdu - ve rahatladı. Az'ın mesafeli tavrına yeterince önem verdiğini ve onunla sohbet etmek için yanına gittiğini fark ettiğinde, daha da artmıştı.

Sadece Amren onu görmezden geldi ve Nesta Amren'i görmezden geldi. Aralarındaki gerilim, canlı bir yıldırım kuşağıydı. Ama kimse bir şey söylemedi ve onlar da öteki yokmuş gibi davranmaktan memnun görünüyorlardı.

Bir bebek doğmadan önce Fae geleneğine aykırı olduğu için, birinin nimetlerini çok erken sayarak kötü şans getirme korkusuyla kimse bebeğe hediye teklif etmedi. Ama Feyre'nin doğum günü hediyeleri boldu -belki de göze batan bir şekilde.

Cassian'ın hediyeleri her zamanki gibi garip bir karışıklıktı: Rhys'den savaş üzerine eski bir el yazması, Azriel'den bir torba dana pastırması - Cassian güldüğünde Az, *kelimenin tam anlamıyla bundan daha çok*

hoşlanacağınız bir şey düşünemedim, demişti - ve korkunç bir çirkinlik. Mor'un tenini sarılık gibi gösteren yeşil bir kazak. Amren ona bir seyahat baharat seti vermişti - *böylece Illyria'dayken acı* çekmene gerek kalmazdı - ve Elain ona seyahat edebileceği, kırılmaz, çay saklamak için özel olarak tasarlanmış kapaklı bir seramik kupa verdi. saatlerce sıcak.

Feyre ona özel olarak açtığı bir tablo verdi ve o tabloyu koltuğun arkasına saklamadan önce gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı. Kan Ayini'nden sonra Ramiel'in tepesinde duran Azriel ve Rhys'in bir portresi. Kanlı, yaralı ve pis, yüzleri acımasız bir zaferle dolu, doruk noktasındaki tek parçaya dokunduklarında elleri birbirine bağlıydı. Görüntü için Rhys'in zihnine bakmış olmalı.

Cassian onun yanağını öpmüştü, o an için kalkanı aşağıdaydı ve teşekkürlerini mırıldandı - sanki bu her şeyi örtecekmiş gibi. Hayatının geri kalanında tabloyu besleyecekti.

O ve Lucien hediye alışverişinde bulunmadılar, ancak erkek Feyre için bir hediye ve inci küpeleri açtıktan sonra ona zorlukla teşekkür eden eşi için bir hediye getirmişti. Cassian'ın kalbi, hayal kırıklığını ve özlemini saklamaya çalışan Lucien'in yüzünün derinliklerine işleyen acıyla sıkıştı. Elain daha da küçüldü, o yeni keşfedilen cesaretten hiçbir iz görülmedi.

Cassian, Nesta'nın kendisini izlediğini hissedebiliyordu ama baktığında yüzü okunamıyordu. Şehirdeki en sevdiği kitapçıda ona bir yıllık kitap satın alma kredisi veren Feyre ve Elain dışında kimse hediyelerini almamıştı. Bir yılda okuyabileceğinden daha fazla olacağını düşündükleri yaklaşık üç yüz kitapla sınırlıydı. Beş yüz kitap değerinde bir bahis daha güvenli olurdu, biliyordu.

Ama sonra Azriel ona yaklaştı. Nesta, shadowsinger'ın kucağına koyduğu hediyeye gözlerini kırpıştırdı. Sana hiçbir şey almadım, diye mırıldandı Az'a, yanakları pembeleşerek.

Biliyorum, dedi gülümseyerek. "Umurumda değil."

Cassian elindeki ana odaklanmaya çalıştı - Mor'a aldığı, adının kazındığı gümüş tarak ve fırça seti - ama küçük kutuyu açarken bakışları Nesta'nın parmaklarına takıldı. İçeride ne olduğuna baktı, sonra kafası karışmış bir şekilde Azriel'e baktı. "Bu ne?"

Azriel içindeki küçük katlanmış gümüş asayı aldı ve açtı. Bir ucunda bir klips, diğerinde küçük bir cam küre vardı. “Bunu okuduğunuz herhangi bir kitaba iliştirebilirsiniz ve küçük felâket topu parlayacak. Böylece geceleri okurken gözlerinizi kısmanıza gerek kalmaz.”

Nesta, başparmağı kadar büyük olmayan cam küreye dokundu ve içinde ışık titreşerek kucağına parlak, kolay bir parıltı yayıldı. Tekrar tıkladı ve kapandı. Sonra ayağa fırladı ve kollarını Azriel'e doladı.

Oda bir anlığına sessizliğe büründü.

Ama Azriel kıkırdadı ve onu nazikçe sıktı. Cassian bunu, onları görmek için gülümsedi. Teşekkürler, dedi Nesta, cihaza hayret etmek için hızla uzaklaştı. "Bu dahice."

Azriel kızardı ve geri çekildi, gölgeler dönüyordu.

Nesta, Cassian'a baktı ve o ışık bir kez daha gözlerindeydi. Yeter ki, hediyesini neredeyse orada ve sonra verecekti.

Ama geçen yılki girişimin nasıl gittiğini düşünürsek, topun onun yatağından uzak durduğunu düşünürsek... kendini tuttu.

Kalbini tekrar kırarsa diye.

Sabah birde Nesta'nın gözleri yorgunluktan ağrıyordu. Diğerleri hala içiyordu, ama ona şarap teklif edilmediğinden -ya da bu konuda herhangi bir şey istemediğinden- onların şarkı söyleyip dans etmelerine katılmamıştı. Gerçi Feyre'in gülünç derecede büyük pembe doğum günü pastasının üçte birine kendisi yardım etmişti.

Cassian, onları Rüzgar Evi'ne geri uçuramayacak kadar sarhoş olacağı ve Mor ile Azriel'in onları kazanamayacak kadar sarhoş olacağı için bu gece burada kalacaklarını söylemişti. onları yolun son parçasında uçur. Rhys ve Feyre ayrılmaya hazır olduklarında muhtemelen birbirlerinden zevk alıyor olacaklardı.

Feyre'nin ona yönelttiği kapı zaten açıktı, beyazlar, kremler ve bronzlarla bezenmiş gösterişli yatak odasının içinde ışıklar parlıyordu. Mermer şömine rafının üzerindeki cam kavanozlarda mumlar titreşiyordu. Perdeler gece için çoktan inmişti, yoğun mavi kadife şeritleri - birkaç mavi bibloyla birlikte odadaki tek renk patlaması. Sakinleştiriciydi ve yasemin kokuyordu, eğer şansı olsaydı tam da kendisi için tasarlayacağı türden bir oda.

Ona şans *verilmişti* , anladı. Feyre sormuştu ve o reddetmişti. Görünüşe göre Feyre bunu kendisi yapmış, bir şekilde ne istediğini biliyordu.

Nesta, sessizdeki yansımasına bakarak küçük makyaj masasına oturdu.

Kapısı bir gıcırtıyla açıldı ve sonra Cassian oradaydı, kapısına yaslanmış aynada ona bakıyordu. "İyi geceler demek istemedin mi?"

Kalbi gümbürdemeye başladı. "Yorulmuştum."

"Birkaç gecedir yorgunsun." Kollarını çaprazladı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey değil." Makyaj masasının minderli taburesinde kıvrıldı. "Neden aşağıda değilsin?"

"Hiç hediyeni sormadın."

"Senden bir tane almayacağımı sanıyordum."

Kapı çerçevesini itip arkasından kapıyı kapattı. Orada durarak odadaki tüm havayı aldı. "Neden?"

Omuz silkti. "Az önce yaptım."

Ceketinden küçük bir kutu çıkardı ve yatağın üzerine ikisinin arasına koydu. "Sürpriz." Cassian yaklaşırken yutkundu, bu onun için bir anlam ifade ettiğinin tek işaretiydi.

Kutuyu alıp incelerken Nesta'nın elleri terledi. Yine de açmadı. "Geçen Gündönümü'nde nasıl davrandığım için özür dilerim. Çünkü ne kadar korkunçtum."

O zaman da ona bir hediye almıştı. Ve umurunda değildi, o kadar zavallıydı ki, bunun için onu incitmek istemişti. Bakım için.

"Biliyorum," dedi kalın bir sesle. "Seni uzun zaman önce affettim." "Aç" demesine rağmen hala ona bakamadı.

Siyah kadife kutunun içinde gümüş bir top bulunca elleri biraz titriyordu. Bir tavuk yumurtası büyüklüğündeydi, yuvarlanmaması için bir yüzeye yerleştirilebilmesi için düzleştirilmiş bir alan dışında yuvarlaktı. "Bu ne?"

"Üst tarafa dokunun. Sadece bir dokunuş."

Ona şaşkın bir bakış atarak yaptı.

Müzik odaya patladı.

Nesta geri sıçradı, gülerken bir eli göğsünde.

Ama - gümüş küreden *müzik* çalıyordu. Ve sadece herhangi bir müzik değil, geçen gece balodan gelen valsler, saf ve kalabalığın gevezeliklerinden uzak, sanki bir tiyatroda onları duymak için oturuyormuş gibi. "Bu Veritas küresi değil," demeyi başardı, vals topun içinden dökülürken, kanı o kadar berrak ve mükemmeldi ki yeniden şarkı söyledi.

"Hayır, bu bir Senfoni, Helion'un sarayından ender bulunan bir cihaz. Müziği kendi içinde hapsedebilir ve sizin için çalabilir. Başlangıçta müzik bestelemeye yardımcı olmak için icat edildi, ancak bir nedenden dolayı asla yakalanmadı."

"Geçen gece sesi tuzağa düşürdüğünde kalabalığın gürültüsünü nasıl çıkardın?" hayret etti.

Yanakları renkle boyandı. "Ertesi gün tekrar gittim. Hewn City'deki müzisyenlerden hepsini benim için tekrar çalmalarını ve onların favorilerinden bazılarını istedi." Topa başını salladı. "Sonra en sevdiğiniz

tavernalardan bazılarına gittim ve o müzisyenleri buldum ve onlara çaldırdım..."

Eğilmiş başının arkasından gitti. Durduramadığı gözyaşları. Müzik odaya akarken onlarla savaşmaya çalışmadı.

Bütün bunları onun için yapmıştı. Her zaman müziğe sahip olmasının bir yolunu bulmuştu.

"Nesta," diye nefes aldı.

İçinde bir gelgit dalgası gibi yükselen idrake karşı gözlerini kapadı. Kabul ettiğinde önüne çıkan her şeyi silip süpürecekti. Onu tamamen tüket. Bu düşünce onun gözyaşlarını düzeltmesi ve silmesi için yeterliydi. "Bunu kabul edemem."

"Senin için yapıldı." Yumuşak bir şekilde gülümsedi.

O gülümsemeye, nezaketine ve sevincine dayanamadı, "Kabul etmeyeceğim" diye düzeltti. Küreyi kutusuna geri koydu ve ona verdi. "Geri vermek."

Gözleri kapandı. "Bu bir hediye, lanet olası bir alyans değil."

Sertleşti. "Hayır, bunun için Eris'e bakacağım."

Hareketsiz gitti. "Tekrar söyle."

Yüzünü üşüttü, ona karşı sahip olduğu tek kalkan. "Rhys, Eris'in beni gelini olarak istediğini söylüyor. Benim elim karşılığında ne istersek yapacak."

Cassian'ın ellerindeki Sifonlar titreşti. "Evet demeyi düşünmüyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Bırakın en kötüsüne inansın.

diye hırladı. "Anlıyorum. Biraz fazla yaklaşıyorum ve sen beni yine uzaklaştırıyorsun. Güvenli olduğu yere geri dön. Benimle olmaktansa Eris gibi bir engerekle evlenmek daha iyi."

Seninle değilim ," diye çıkıştı. "Seni *beceriyorum* ."

"Piç doğumlu bir vahşiye uygun tek şey, değil mi?"

"Bunu söylemedim."

"Gerek yok. Daha önce binlerce kez söyledin."

"Öyleyse neden baloya karışma zahmetine girdin?"

"Çünkü çok kıskandım!" diye kükredi, kanatlarını açarak. "Bir *kraliçe gibi görünüyordun* ve benim gibi asil bir hiçlikle değil de Eris gibi bir prensle birlikte olman gerektiği çok açıktı! Çünkü onu görmeye dayanamadım, lanet olası kemiklerime kadar! Ama devam et, Nesta. Devam et ve lanet olası *onunla evlen* ve sana iyi şanslar!"

" *Eris* vahşidir," diye karşılık verdi. "O bir vahşi ve bir *bok parçası* . Ve onunla *evlenirdim* çünkü ben de *onun* gibiyim!"

Bu sözler odanın içinde yankılandı.

Acılı yüzü onu mahvetti. "Ben Eris'i hak ediyorum." Sesi çatladı.

Cassian nefes nefeseydi, gözleri hâlâ öfkeyle ve şimdi de şokla parlıyordu.

Nesta boğuk bir sesle, "İyisin Cassian. Ve sen *cesursun* , zekisin ve kibarsın. Seni bundan daha az hissettiren herkesi öldürebilirim - olduğundan daha az. Ve o grubun bir parçası olduğumu biliyorum ve bundan nefret ediyorum." Gözleri yandı, ama onunla savaştı. "Sen benim hiç olmadığım *her* şeysin ve asla yeterince iyi olmayacaksın. Arkadaşların bunu biliyor ve bunca zaman yanımda taşıdım - seni hak etmediğimi."

Yüzünden öfke kaydı.

Nesta, ne akan gözyaşlarını ne de dökülen sözleri durdurmadı. "Savaştan önce ya da sonra seni hak etmedim ve şimdi kesinlikle hak etmiyorum." Kısık, kırık bir kahkaha attı. "Seni neden ittiğimi sanıyorsun? Neden seninle konuşmayacağımı düşünüyorsun?" Bir elini ağrıyan göğsüne koydu. "Babam öldükten sonra, birçok yönden başarısız olduktan sonra - kendimi senden mahrum bıraktıktan sonra..." Hıçkırdı. "Bu benim cezamdı. Bunu anlamıyor musun?" Gözyaşlarından onu zar zor görebiliyordu. "Seninle tanıştığım andan itibaren, seni sebeplerden daha çok istedim. Seni evimde gördüğüm andan itibaren tek düşünebildiğim sendin. Ve beni çok *korkuttu* . Hiç kimse benim üzerimde böyle bir güç sahibi olmamıştı. Ve hâlâ sana sahip olmama izin verirsem... o elimden alınacak diye korkuyorum. Biri onu elinden alacak ve eğer ölürsen..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Önemli değil," diye fısıldadı. "Seni hak etmiyorum ve asla, asla da etmeyeceğim."

Mutlak sessizlik odayı doldurdu. Öyle bir sessizlik ki, gidip gitmediğini merak etti ve orada olup olmadığını görmek için ellerini indirdi.

Cassian onun önünde durdu. Gözyaşları güzel, kusursuz yüzünden aşağı süzülüyor.

Ondan vazgeçmedi, onu böyle görmesine izin verdi: en ham, en adi benliği. Zaten her zaman onu görmüştü.

Ağzını açıp konuşmaya çalıştı. Yutmak ve tekrar denemek zorunda kaldı.

Ancak Nesta tüm kelimeleri onun gözlerinde gördü. Bildiği kişiler kendi içinde yatıyordu.

Bu yüzden konuşmaya çalışmaktan vazgeçti ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir elini saçına attı, diğeri beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. Başını eğerken hiçbir şey söylemedi, ağzı yanaklarından birinde süzülen gözyaşlarını fırçaladı. Sonra diğeri.

Gözlerini kapadı, aşırı sıcak onun dudaklarının tadını çıkarmasına izin verdi. teni, nefesinin yanağını okşayışı. Her nazik öpücük, onun gözlerinde gördüğü kelimeleri tekrarladı.

Cassian geri çekildi ve o kadar uzun süre öyle kaldı ki, gözlerini tekrar açıp onun yüzünü kendisinden birkaç santim ötede bulabildi. "Eris'le evlenmeyeceksin," dedi kabaca.

"Hayır," diye nefes aldı.

Gözleri parladı. "Başka kimse olmayacak. İkimiz için de."

"Evet," diye fısıldadı.

"Hiç," diye söz verdi.

Nesta elini onun kaslı göğsüne koydu ve altındaki kalbin gümbür gümbür atışını avucunda yankılanmasına izin verdi. Kolundan aşağı, kendi göğsüne, kendi kalbine gitmesine izin ver. "Hiç," diye yemin etti.

Tek ihtiyacı buydu. İhtiyacı olan her şey.

Cassian'ın ağzı onunkiyle buluştu ve dünya yok oldu.

Öpücük cezalandırıcı ve yücelticiydi, kapsamlı ve çılgınca, bir iddia ve teslimiyetti. Bunun için hiçbir sözü yoktu. Kollarını onun etrafına doladı, alabildiği kadar yakına bastırdı ve inme için dil darbesini karşıladı.

Homurdandı ve onu yatağa doğru dürttü, ağzı yiyip bitiriyor, tadıyor ve henüz söyleyemediği her şeyi söylüyordu, ama bir gün, belki yakında, yapabilirdi. Onun için, bunu söyleyecek cesareti bulmak için savaşacaktı.

Bacaklarının arkası şilteye çarptı ve kıyafetlerine dikkat etmek için öpücüklerini kırdı.

Yırtılmayı ve yırtılmayı bekliyordu. Ama elbisesini nazikçe çıkardı, elbisesinin arkasındaki her bir düğmeyi açarken parmakları titriyordu. Gömleğini çıkarırken kendisi titriyordu.

Sonra çıplaktılar ve gözlerinde söylenmemiş kelimelerle tekrar birbirlerine bakıyorlardı ve onu yatağa yatırmasına izin verdi. Onun üstüne tırmanmasına izin ver.

Ardından gelenlerde kaba veya vahşi bir şey yoktu.

Başını bacaklarının arasına almak istemiyordu. onun bile istemedi parmaklar. Birini ortasından aşağı kaydırdığında, hazır olduğunu hissetmesine izin verdi ve sonra elini tuttu, diğeri onun horozunun etrafına sarılırken parmaklarını birbirine geçirdi ve ona doğru yönlendirdi.

Kadının girişinde dürttü ve sonra durdu. Gözleri onunkilerle buluştu.

Sonra Cassian eve kayarken onu derinden öptü.

Nefesi kesildi. Onun içinde olmasının verdiği dolulukta değil - ama göğsündeki o şeyde. Tekrar ona baktığında gümbürdeyen ve çılgınca döven şey, neredeyse ucuna kadar kaydı ve tekrar içeri girdi.

O ikinci vuruşta, göğsündeki şey - onun kalbi... O ikinci vuruşta, tamamen ona teslim oldu.

Üçüncüsünde onu tekrar öptü.

Dördüncüsünde, Nesta kollarını onun başına ve boynuna doladı ve onu öperken, öperken ve öperken orada tuttu.

Beşincisinde, o eski demirden iç kalenin duvarları yıkıldı. Cassian sanki bunu hissetmiş gibi geri çekildi ve gözleri kendi gözleriyle buluşurken parladı.

Ama onun içinde hareket etmeye devam etti, onunla iyice, telaşsızca sevişti. Böylece Nesta, o demir duvarların ötesindeki her şeyin ona doğru açılmasına izin verdi. Saf altın ışığın iplikleri ardı ardına aktı içine ve onunla kendi ışığıyla tanıştı. Bu ipliklerin birleştiği yerde hayat yıldız ateşi gibi parlıyordu ve daha güzel bir şey görmemişti, daha güzel bir şey hissetmemişti.

Ağlıyordu ve nedenini bilmiyordu - sadece bunun hiç bitmesini istemediğini, aralarındaki bu bağın, onun içinde o kadar derinlere indiğini hissettiğini ve onun teninin altına kazınmasını istediğini biliyordu. Gözyaşları yüzüne damladı ve onları temizlemek için uzandı. Başını eline yaslayarak avucunu okşadı.

"Söyle," diye fısıldadı Cassian onun tenine karşı.

Ne demek istediğini biliyordu. Her nasılsa, ne demek istediğini biliyordu.

Nesta, tekrar itene kadar bekledi, onu hiç olmadığı kadar derine sürdü ve fısıldadı, "Sen benimsin."

diye inledi, sertçe itti.

"Ben de seninim" diye fısıldadı. Ruhları arasındaki o altın iplikler, ilahi bir elin tıngırdattığı bir arp oluşturmuş gibi, kelimelerle parladı.

Çünkü ruhları arasındaki müzikti. Her zaman olmuştu. Ve sesi onun en sevdiği melodiydi.

"Nesta." Kendi adına yapılan savunmayı duydu. Yakındı ve onunla gitmesini istedi. Birlikte ecstasy'ye düşmek istedim. Bu birleşme için, bu an için, bir nedenden dolayı, onun için önemliydi.

Cassian başını onun göğsüne yasladı, dilini meme ucuna değdirirken dişleri meme ucunu çevreledi.

Onu doruğa çıkarmak için Nesta'nın ihtiyacı olan tek şey buydu. O inledi ve tekrar yaptı, dilini horozunun sert itişine göre zamanladı. Tekrar tekrar.

Altın iplikler parıldadı ve şarkı söyledi ve o buna dayanamadı, ruhlarının arasındaki müziğe, onun vücudunun kendisinde ve onda bıraktığı his ve...

İç duvarın her bir parçasını yok eden, dağları ve ormanları yerle bir eden, dünyayı ışık ve zevkle silen, hiç bitmeyen bir yağmurda göklerden düşen yıldızlar.

Cassian gelirken kükredi ve ses bir avın, bir senfoninin, dünyanın üzerinde şafak sökerken çalan tek bir berrak borunun çağrısıydı.

Sadece bu an vardı, aralarında paylaşılan bu şey ve sonsuza kadar sürdü. Zamanın bir önemi yoktu. Zaman her zaman onun etrafında, onların etrafında durmuştu.

Sanki daha önce her zaman kendini tutuyormuş gibi, sanki kendi iç duvarının yıkılmasına izin vermiş gibi, her zamankinden daha uzun süre kendini onun içine döktü ve döktü.

Sonsuza kadar, sonsuza kadar, sonsuza kadar.

Bu kelime her nefeslerinde, kalplerinin her atışında yankılanıyordu, o kadar uyumluydu ki, sanki bir bütün olarak atıyor gibiydiler.

Sonra sessizlik çöktü, zarif ve sakindi ve Cassian onun içinde gömülü kaldı, yüzünde şaşkınlık ve sevinçle ona baktı.

Nesta onu öpmek için uzandı.

Bir öpücük diğerine yol açtı ve açlık, onun içindeki gelgit gibi aralarında yükseldi. Ve sonra Cassian yeniden, daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladı ve zaman bir kez daha yok oldu.

Saatler, günler, haftalar, aylar ve binyıllar sonra, ikisi de nihayet tükendiğinde, ruhları tamamen ayrıldığında, Cassian onu içinden çekti ve yatağa yığıldı.

Nesta kelimeleri zar zor hatırlıyordu. Ama karanlığa "Benimle kal" diye fısıldadığında onları buldu.

İçini bir ürperti sardı ama o, onu kendi tarafına çekerken sadece gülümsedi.

Ve nihayet Cassian'ın kollarında sıcak, güvenli ve yuvaya dönen Nesta uyudu.

BÖLÜM

59

Nesta gözlerini açtı.

Sıcak ve memnun olduğunu biliyordu, ancak nedenini hatırlaması biraz zaman aldı. Hala Cassian'ın kollarında olduğunu anlamak için. O bundan zevk aldı. Şakağına değen her nefesin tadını çıkarıyor, parmaklarının alt sırtında baskısını hissediyordu. Her gün yaptığı Zihin-Stilling'i yaptığında hissettiklerine çarpıcı biçimde benzeyen bir sakinlik üzerine çöktü.

Cassian kısa bir süre sonra ona uykulu, doygun bir gülümsemeyle uyandı. Yumuşak bir şeye dönüştü ve uzun dakikalar boyunca öylece yatıp birbirlerine baktılar, Cassian tembelce elini onun sırtına sürttü. Okşama kısa süre sonra daha ateşli bir dokunuşa dönüştü ve şafak sökerken tekrar birbirlerine dolandılar, sevişmeleri tam ve telaşsızdı.

Parmağını kaslı karnında gezdirerek ter içinde ve nefes nefese onun yanına yeniden uzandığında Nesta, "Günaydın," diye mırıldandı.

Cassian'ın parmakları saçlarını tembelce düzeltti. "Sana da günaydın." Şömineye doğru baktı - ortasındaki küçük ahşap saat, sonra doğruldu. "Bok."

Nesta kaşlarını çattı. "Olman gereken bir yer var mı?" O zaten pantolonunun içine atladı, kıyafetlerinin geri kalanı için yeri taradı. Nesta sessizce yatağın diğer tarafını, gömleğinin elbisesinin üzerinde durduğu yeri işaret etti.

"Kartopu savaşı. Geç kalacağım."

Nesta, ifadesinin her kelimesini boşaltmak zorunda kaldı. Ama sadece "Ne?" diye sorabilirdi.

“Rhys ve Az ile yıllık gelenek. Dağ kulübesine çıkıyoruz -bir gün seni oraya götürmemi hatırlat bana- ve... Pekala, bu uzun bir hikaye, ama bunu yüzyıllardır hemen hemen her yıl yapıyoruz ve yıllardır kazanamadım. Bu yıl

kazanamazsam , sonunu *asla duyamayacağım."* Bütün bunlar kendini gömleğine, deri ceketine ve çizmelerine sokarken söylendi.

Nesta sadece güldü. "Siz üçünüz - tüm ülkedeki en korkulan savaşçılar - her yıl *kartopu* savaşı mı yapıyorsunuz?

Cassian kapıya ulaştı ve ona şeytani bir sırıtış attı. "Daha sonra kabine bağlı huş ağacında buhar aldığımızdan bahsetmiş miydim?"

Bu kötü sırıtıştan, onun *tamamen çıplak olduğunu anlamıştı* . Nesta doğruldu, saçları göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Gözleri aşağı kaydı, boynunda bir kas gümbürdüyordu. Bir anlığına onun tekrar onun için hamle yapmasını umdu. Gerçekten de burun delikleri genişledi, bakışlarının onun vücudunda özgürce dolaştığını görünce, onun içinde kaynayan ihtiyacın kokusunu aldı, her parçası gerildi.

Ama Cassian yutkundu, boğazını temizlerken sırıtışı ve kötülüğü soldu. "Dövüşten sonra birkaç gün boyunca İlirya'daki lejyonları kapsamlı bir şekilde incelemem gerekiyor. Ondan sonra döneceğim."

Bir veda öpücüğü bile vermeden ortadan kayboldu.

Cassian'dan haber alamadan üç gün geçti. Antrenmanda onun yerini, her zamankinden daha soğukkanlı ve ona bir gülümseme bile vermeyen taş suratlı Azriel almıştı. Ama ekstra motivasyon için her sabah Senfonisini yüzüğe getirdiğinde itiraz etmedi. egzersiz yaparken. Rahibeler hediyeye şaşırmışlardı, birkaçı müzik eşliğinde dans ediyordu ama Nesta sadece Cassian'ın buna ne kadar zaman ve emek harcadığını düşünebilmişti. Böyle bir hediyenin onun için ne anlama geldiğini nereden biliyordu.

Tüm vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu, dişlerini diken diken ediyordu. Onsuz üç gün, üç ay da olabilirdi. Onun için o kadar çaresizdi ki, eli şimdi banyoda, yatakta, hatta odasında öğle yemeği yerken bile bacaklarının arasında kayıyordu. Ama salıverme onu boş bıraktı, sanki bedeni ona ihtiyacı olduğunu, onu doldurmasını biliyormuş gibi. Azriel'e her gün ne zaman döneceğini sormuştu ve Azriel derslerini vermeden önce sadece " *Yakında " demişti.*

Belki çıldırmıştı. Belki de zihnini çevreleyen o demir duvar buydu - akıl sağlığını kontrol altında tutan şey buydu. Bir insanı bu kadar düşünmek, ona *bu* kadar ihtiyaç duymak elbette normal değildi .

Uyguladıkları Valkyrie sprintleri sayesinde soğuk sabaha rağmen nefes nefese ve ter içinde, dersleri bitirirken onu kovalayan endişeydi: tam sprintte on saniye, otuz saniye tırıs, on saniye sprint ... On beş dakika Düz. Bir kez onu

geçebilirlerdi, kalkanlarını eklerlerdi. Sonra kılıçlar. Bunların tümü, dayanıklılıklarını artırmak ve saldırı ve geri çekilme patlamaları arasında nefeslerini kontrol etmeye odaklanmak için tasarlandı. Tüm bunlar, Nesta'nın Emerie ve Gwyn'e "Bu gece benimle evde kalmak ister misin?" Kemerli geçidi işaret etti. "Okuma falan var mı?"

Gwyn düşünürken gözlerini kırpıştırdı. Bu derslere gelmek ya da o kurdeleyi kesmek için alıştırma halkasını kullanmak dışında kütüphaneden dışarı adım atmamıştı. Ama Clotho'ya soracağım, dedi.

Emerie, neden şirkete ihtiyacı olduğunun farkındaymış gibi Nesta'ya sırıttı. "Elbette."

O akşam Nesta ve Emerie özel kütüphanede Gwyn'i beklerken arkadaşça bir sessizlik içinde okudular. Emerie koltuğa yayılmıştı, bacakları bir kolunun üzerinden sarkıyordu, sırtı diğerine dönüktü. Olmadan Kucağındaki kitaptan başını kaldırarak, "Cassian sekste *gerçekten* iyi olmalı, o yokken sen bu kadar düğümlenmişsen," dedi.

Nesta boğazını temizledi, ağzının, güçlü vücudunun, onun üzerine uzanırken yüzünün iki yanına düşen ipeksi siyah saçlarının, ona vururken sallanmasının anılarını dağıttı. "O..." Boğazından alçak bir ses çıkardı.

"Anladım," dedi Emerie kıkırdayarak. "Yürüyüşü var."

"Yürüyüş?"

Emre gülümsedi. "Bilirsin, bir erkek sikini iyi kullanmayı bildiğinde ve temelde bunu herkese ilan eden o havalı hareketlerle ortalıkta dolandığında."

Nesta gözlerini devirdi. "Beş yüz yıl yaşadıktan sonra onu iyi kullanmayı bileceğini umuyorum." Burnunu çekti. "Gerçi bunun yanlış olduğunu kanıtlayan pek çok kişiyle tanıştım."

Emerie devam etmesi için tek kaşını kaldırdı ama kütüphane kapısında bir vuruş sesi duyuldu. Gwyn'in kafası içeri girdi ve girmeden önce odayı taradı. Muhtemelen gece için ihtiyacı olan küçük bir çanta taşıyordu. Nesta, Ev'den üçünün de paylaşacakları bir yatak odası hazırlamasını çoktan istemişti ve özel kütüphaneye girdiğinde bunun dönüştürülmüş olduğunu görmüştü: karşı duvardaki pencerenin yanında, bir çalışma masası ve sandalyeler üç karyola ile değiştirilmişti. her biri battaniye ve yastıklarla dolu.

Gwyn gülümsedi, ancak nabzı çılgınca boğazındaki sütuna çarpıyordu. "Üzgünüm geciktim. Merrill, onunla *on kez bir paragrafın üzerinden geçmemi sağladı* ." Gwyn içini çekti. "Lütfen bana tüm çikolataların bizim için olduğunu söyle."

Ev, koltukların arasındaki masayı çikolata yığınlarıyla doldurmuştu: yer mantarı, şekerlemeler ve barlar. Kurabiyeler ve küçük parmak kekleri ile birlikte. Ve bir tabak peynir ve meyve. Ve sürahiler su ve çeşitli meyve suları.

Gwyn masayı inceledi. "Bütün bu zahmete mi girdin?"

Ah, hayır, dedi Emerie, gözleri parlayarak. "Nesta bizden uzak duruyor."

Nesta alay etti ama Emerie, "Ev *sana istediğin her şeyi alacak* . Sadece yüksek sesle söyle." Gwyn'in kaşlarını kaldıran Emerie, "Bir dilim fıstıklı kek istiyorum lütfen," dedi.

Önüne bir tabak dolusu çıktı. Ahududu ile tepesinde bir kase krem şanti yanı sıra.

Gwyn gözlerini kırpıştırdı. "Sihirli bir evde yaşıyorsun."

"Okumayı sever," diye itiraf etti Nesta, bir dizi aşk romanını okşayarak. "Bunun üzerine kenetlendik."

Gwyn odaya fısıldadı, "En sevdiğin kitap nedir?"

Biri Emerie'nin pastasının yanındaki masaya vurdu ve Gwyn şaşkınlıkla ciyakladı. Ama sonra ellerini ovuşturdu. "Ah, bu çok hoş."

Emerie, "Bu gülümseme bela demektir," dedi.

Gwyn'in sırıtışı genişledi.

İki saat sonra Nesta, kendini özel kütüphanenin ortasındaki bir küvette tamamen giyinik halde buldu, her yer baloncuklarla doluydu. Su yok, sadece kabarcıklar. Emerie ve Gwyn iki yanında eşleşen küvetlerde kıkırdıyordu. Bu çok saçma, dedi Nesta, ağzı yukarı kıvrılırken bile.

Taleplerinin her biri gitgide daha saçma bir hal alıyordu ve Nesta, emirlerine cevap vermede bu kadar coşkulu olmasaydı, Evi istismar ediyormuş gibi hissedebilirdi. Yaratıcı güzellikler eklemek.

Her baloncuğun içinde çırpınan minik bir kuş tutması gibi.

Odanın uzak köşesinde hâlâ sessiz havai fişekler patlıyordu ve minyatür bir pegasus -Nesta'nın ricası, ancak arkadaşları onu göndermeye teşvik ettiğinde yapılmıştı- rafın yanındaki küçük bir çimen parçasıyla beslenip onları görmezden gelmekle yetindi. Bin mumla aydınlatılan odanın ortasında Cassian'dan daha uzun bir pasta duruyordu. Altı kurbağa daireler çizdi kırmızı-beyaz benekli bir mantarın etrafında, Nesta'nın Senfonisi tarafından sağlanan valsler.

Emerie bir elmas taç ve altı dizi inci takmıştı. Gwyn her güzel hanıma yakışan geniş kenarlı bir şapka taktı ve kafasına eğik bir açıyla tünedi. Diğer omzuna bir dantel şemsiye dayadı ve pencereleri, ötesindeki dünyayı incelerken onu tembelce döndürdü ve alçak bir sesle, "Bazen oraya bir daha gitmeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Her gün yapmayacağımdan korkuyorum."

Nesta'nın gülümsemesi soldu. “Ben de aynı şeyi hissediyorum” demeden önce sözlerini düşündü.

Çünkü bu varoluş, evde yaşamak, eğitim görmek, kütüphanede çalışmak… Gerçek hayat değildi. Tam olarak değil. Şehre tam olarak dönmesine izin verildiğinde, tekrar hayatla yüzleşecekti. Buna layık olup olmadığına bakın. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Gwyn kasvetli havayı dağıtarak küvetinden dışarı fırladı, baloncuklar fışkırttı ve çantasına yöneldi. “Şimdi, ikiniz bana gülmeye cüret etmeyin ama yapacak bir şey getirdim. Bizi meşgul edecek sihirli bir evimiz olacağını bilmiyordum.” Çeşitli renkli ipliklerden bir demet çıkardı. "Kız kardeşim ve ben bilezikler örerdik ve birbirimiz için dileklerle dolu bu küçük tılsımları üzerlerine koyardık." Bir çuval kaldırdı ve avucuna birkaç gümüş sikke attı. Serçe tırnağından daha büyük değillerdi ve bir gofret kadar inceydiler. Sesi yumuşadı. “Bilezik düştüğünde dileğin gerçekleşeceğine inanıyorduk.”

Emerie nazikçe, "Adı neydi?" diye sordu.

"Katrin." Gwyn'in sesinde çok fazla acı ve özlem vardı. "Biz ikiz kardeştik. Saçları oniks kadar koyuydu, teni ay kadar solgundu. Ve deniz kadar huysuzdu.” Sessizce güldü. "Onun ve benim hatalarıma rağmen birbirimizi çok sevdik. Büyürken birbirimize sahiptik. Gerçekten güvenebileceğim tek kişi oydu. Onu her gün özlüyorum.”

Nesta, Feyre'yi düşünmekten kendini alamadı.

Gwyn, "Keşke onunla bir an daha yaşayabilseydim. Sadece bir tane, ona onu sevdiğimi söylemek ve veda etmek." Gözlerini sildi, başını kaldırdı. Nesta'ya baktım. “Sonuçta gerçekten önemli olan buydu, biliyorsun. Küçük kavgalarımız veya farklılıklarımız değil. O an hepsini unuttum..." Gwyn başını salladı. "Önemli olan tek şey bu."

Nesta yavaşça başını salladı. Belki o zaman sadece o ve Feyre değildi. Belki de *bütün* kız kardeşlerin aralarında zorluklar, kavgalar, uçurumlar vardı. O mükemmel değildi ama… Feyre de değildi. İkisi de hata yapmıştı. Ve ikisinin de önünde uzun, çok uzun hayatlar vardı. Geçmişte olanlar geleceği dikte etmek zorunda değildi.

Bu yüzden Nesta, Gwyn'in anladığını görmesine izin vererek tekrar başını salladı. "Önemli olan tek şey bu," diye onayladı Nesta.

Gwyn gülümsedi ve sonra doğruldu ve boğazını temizledi. "Gündönümü'nden önce ipliği ve tılsımı bulmayı başardım, onları senin için küçük hediyeler olarak yapacağımı düşündüm, ama gelmeleri düşündüğümden daha uzun sürdü. Bu yüzden bilezikleri bu gece yapabiliriz diye düşündüm." Malzemeleri dikkatle en yakın masaya yerleştirdi.

Nesta ve Emerie iplik çeşitlerini incelemek için ayağa kalktılar: tüm renkler ve tonlar, hepsi özenle paketlenmiş. Bana nasıl yapılacağını göster, dedi Emerie yumuşak bir sesle. Nesta, Gwyn'in sözlerinin onda da yankılanıp yankılanmadığını merak etti - Emerie'nin içinde nasıl bir acı ve umut taşıyor olabilir.

Ama Gwyn sırıttı ve gösterisine Emerie'nin ruhuna uyduğunu düşündüğü üç rengi seçerek başladı. Yeşil, mor ve altın. Nesta kıs kıs gülmekten kaçındı ve Gwyn için renkleri seçti: mavi, beyaz ve deniz mavisi. Emerie ise Nesta'nın renklerini seçti: lacivert, kırmızı ve gümüş. Nesta ve Emerie görev bilinciyle Gwyn'in "kolay" adımlarını kopyalamaya çalıştı: ipliği ikiye katlamak, düğümlemek, ilmekli parçaları kesmek, ardından her bir uzunluğu renge göre ayırarak bileziğin üst kısmını ağır bir kitabın altına iğnelemek. Ve sonra ileri geri bir döngü ve çekme süreci başladı. Emerie'nin düğümleri kusursuzdu. Nesta'nın…

"Bileziğin göz kamaştıracak, Gwyn." Nesta, ilk on sırasını oluşturan sallantılı, dağınık dağınıklığa kaşlarını çattı.

"Devam et," dedi Gwyn, kendi bileziğiyle ligler boyu öndeydi ve satırlara güzel desenler eklemeye başlıyor. "Düğümler pratikle daha iyi görünecek. Yolun yarısına geldiğinde bana söyle, sonra çekiciliği ekleyelim."

Müzik dolu bir arkadaşlık içinde çalışıyorlardı, aralarında boş boş konuşmalar dönüyordu, Emerie ve Gwyn ara sıra Nesta'nın berbat işçiliğine gülüyorlardı. "Şimdi," dedi Gwyn yarı yoldayken, "birbirimiz için dileklerde bulunuyoruz." Minik paralardan birine uzandı. "Bunu elimde tutacağım, Emerie için bir şeyler düşüneceğim ve..."

"Bekle," dedi Nesta, tılsımlara dokunmadan önce Gwyn'in elini yakalayarak. "Bana izin ver."

Arkadaşları merakla ona baktı ve Nesta yutkundu. "Hepimiz için bir dilek tutayım," diye açıkladı üç tılsımı toplayarak. Küçük bir hediye—kardeş gibi olan arkadaşlar için.

Seçilmiş bir aile. Feyre'nin kendisi için bulduğu gibi.

Nesta, tılsımları avucunun içinde sıkarak gözlerini kapattı ve şöyle dedi: "Hazır olduğumuzda dünyaya açılma cesaretine sahip olmamızı, ancak her zaman birbirimize dönüş yolumuzu bulabilmemizi diliyorum. Ne olursa olsun."

Gwyn ve Emerie buna tezahürat yaptılar. Ve Nesta avuçlarını açarak gözlerini açtığında, madeni paraların hafifçe parladığına yemin edebilirdi.

BÖLÜM

60

Cassian beş gündür yoktu. Beş gün, İlirya lejyonlarının her birini incelemek ve sevgi dolu bir köpek yavrusu yerine normal, aklı başında bir erkek gibi davranmayı hatırlamak. Ama bir şekilde, o döndüğünde bir değişiklik meydana gelmişti.

Sadece Kış Gündönümü'nde onunla Nesta arasında meydana gelen dünyayı değiştiren değişim değil. Ama Nesta, Emerie ve Gwyn arasında bir geçiş.

Soğuk sabaha çıktı ve üçünü zaten antrenman ringinde buldu. Kirişin etrafında durdular, şerit buzlu rüzgarda zarifçe süzülüyordu. Gwyn elinde bir bıçak tutuyordu ve Emerie ile Nesta birkaç metre ötede duruyordu. Üçü de, üzerlerinden sarkan gümüş tılsımların olduğu örgülü, renkli bilezikler takıyordu.

Nesta, Gwyn'e, "Bunu aldın," diye mırıldanırken, Cassian kapıda oyalandı. Azriel, kanatlarını kaplayan gölgeler kadar sessiz bir şekilde yanına geldi.

Gwyn, savaş alanındaki bir düşman gibi şeride baktı. Rüzgarda dalgalandı, dans ederek uzaklaştı, hareketleri herhangi bir düşman gibi tahmin edilemezdi.

Emerie, "Bunu minyatür pegasus için yap," dedi. Cassian bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Gwyn'in dudakları yukarı kıvrıldı.

Nesta güldü.

Ses, onu ne kadar sarstığına, o gülüşe göre kafasına yıldırım çarpması da olabilirdi. Özgür, hafif ve ondan duyduğu hiçbir şeye o kadar benzemiyordu ki Azriel bile gözlerini kırpıştırdı. Gerçek bir gülüş. "Minyatür pegasus," dedi Nesta, "bir illüzyondu. Ve şimdi hayali çayırına geri döndü."

"En çok Gwyn'i severdi," diye alay etti Emerie. "Ona kur yapma çabalarına rağmen."

Gwyn ayağını kaydırıp bıçağın açısını çevirirken tekrar sessizliğe gömüldüler. Rüzgar, sanki onunla alay ediyormuş gibi kurdeleyi yeniden salladı.

Cassian, Az'a bir göz attı, ama dikkatini genç rahibeye verdi, yüzündeki hayranlık ve sessiz teşvik parladı.

Gwyn, "Sörfün çarptığı kaya benim," diye fısıldadı. Nesta, sanki bir dua ve bir çağrıymış gibi bu sözler üzerine doğruldu. Gwyn bıçağı kaldırdı. "Beni hiçbir şey kıramaz."

Cassian'ın boğazı sıkıştı ve halkanın karşısından bile Nesta'nın gözlerinin gurur ve acıyla parladığını görebiliyordu.

Emerie, " *Bizi hiçbir şey kıramaz" dedi* .

Sözler karşısında dünya durmuş gibiydi. Sanki bir yolu izliyormuş ve şimdi başka bir yöne ayrılmış gibi. Yüz yıl, bin yıl sonra bu an hâlâ zihnine kazınacaktı. Çocuklarına, torunlarına *hemen ve orada anlatacağını. İşte o zaman her şey değişti.*

Azriel sanki o da değişimi hissetmiş gibi tamamen hareketsiz kaldı. Sanki o da, Gwyn hareket ederken çok daha büyük kuvvetlerin bu eğitim halkasına baktığının farkındaydı.

Sidra kadar pürüzsüz, İlirya Dağları'ndan esen rüzgar kadar hızlı, tüm vücudu şarkı söyleme ahengi içinde çalışan Gwyn şeride doğru atıldı, döndü ve dönerken kolu açıldı, kış sabahını kesen mükemmel bir ters vuruş yaptı. kendisi.

Kurdelenin yarısı kırmızı taşa uçtu.

Kusursuz, hassas bir dilim. Kirişten sarkan kopmuş şerit sallanırken rüzgarda yıpranmış tek bir tel bile dalgalanmıyordu.

Nesta eğildi, kurdelenin düşen yarısını aldı ve ciddiyetle Gwyn'in alnına bağladı. Rahibelerin taşlarıyla başlarına taktıkları şeyin geçici bir versiyonu. Ama Cassian, Gwyn'in Çağırma Taşı'nı gösterdiğini hiç görmemişti.

Gwyn titreyen parmaklarını alnına götürerek Nesta'nın kendisini taçlandırdığı kurdeleye dokundu.

Nesta'nın sesi kalındı, "Valkyrie."

Ritüel haline geldi: o kurdeleyi kesmek, kopmuş yarısı ve meshedilmiş Valkyrie ile taçlandırmak.

Gwyn ilk kişiydi. İkinci emere. O sabah antrenmanın sonunda Nesta üçüncü oldu.

Cassian'la yüzleşmeyi biraz daha kolaylaştırdı. İçindeki ihtiyaç daha da kötüleşmiş olsa bile, derisinin alt tarafını pençeliyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Ona ulaşmak için.

Ne zaman onun bakışıyla karşılaşsa ya da ona birkaç adım yaklaşsa, kıyafetlerini çıkarıp kendini ona sunma isteği ona kükredi. Alnının etrafındaki beyaz kurdeleye, üçünün başardıklarına odaklandı.

Ders bitmişti ve Cassian'ı öylece gökyüzüne çıkıp gitmeseydi, onu yatak odasına sürükleyebilirdi. Ertesi sabaha kadar geri gelmedi.

Ondan kaçıyordu.

Ama ertesi sabah nedenini anladı - ya da en azından adamın ortadan kaybolması için bir nedeni vardı.

Eğitim halkası yeniden dönüştürülmüştü.

Etrafında bir yılan gibi kıvrılmış bir engel parkuru vardı. Nesta en son gelenlerden biriydi ve kadın kalabalığına katıldı. Cassian ve Azriel hepsine dönerken kapının yanında oyalanıp mırıldandı. Cassian, "Valkyrie'ler kendi başlarına korkusuz ve parlak savaşçılardı. Ancak gerçek güçleri, yüksek eğitimli bir birlik olmaktan geldi." Engel parkuruna işaret etti. "Yalnız, hiçbiriniz o kursu geçemeyeceksiniz. Birlikte bir yol bulabilirsiniz."

Emerie homurdandı.

Cassian ona bir gülümseme yerleştirdi. "Basit görünüyor, değil mi?"

Emerie gergin görünmek konusunda sağduyuya sahipti.

Azriel ellerini çırptı ve tüm dişiler doğruldu. "Üç kişilik gruplar halinde çalışacaksınız."

Gwyn, deniz mavisi gözleri parlayarak Az'a sordu, "Kursu bitirirsek ne elde ederiz?"

Az'ın gölgeleri etrafında dans ediyordu. "Cehennemde hiçbirinizin kursu bitirme şansı olmadığı için, ödül almaya zahmet etmedik."

Boos sesi geldi. Gwyn meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Yanlış

olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanıyoruz."

Azriel ve Cassian'ın yanıldığını kanıtlamak biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

Gwyn, Emerie ve Nesta, üç saat içinde en uzak mesafeye ulaştılar: yarı yolda bir binlik, tıklım tıklım.

şeyden kafasına aldığı darbenin kanıyla keçeleşmişti .

Üç arkadaş topallayarak su istasyonuna doğru yürürken, "Sadist canavarlar," diye tısladı Gwyn, omuzlarında ağır bir yenilgiye uğradı.

"Yarın tekrar deneyeceğiz," diye yemin etti Emerie, Nesta onu yakalayamadan kıçına vuran sallanan kütük sayesinde gözleri morarmıştı. "O kendini beğenmiş ifadeyi aptal mükemmel yüzlerinden silene kadar denemeye devam edeceğiz."

Gerçekten de Azriel ve Cassian duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve tüm bu süre boyunca onlara gülümsemişlerdi.

Gwyn, yanından geçerken Azriel'e solgun bir bakış attı. "Yarın görüşürüz, Gölge Şarkıcısı," diye omzunun üzerinden attı.

Az onun arkasından baktı, kaşları alayla kalkmıştı. Arkasını döndüğünde Nesta sırıttı. "Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. Az başını eğdi, Gwyn kemere ulaştığında ela gözleri kısıldı.

"Gwyn'in kurdeleyle nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" Nesta göz kırptı ve

şarkıcı gölgenin omzuna vurdu. "Yeni kurdele sensin, Az."

Engel parkuru imkansız kaldı.

Piç kuruları her gece değiştirirdi. Her yeni sabah farklı, daha zor bir meydan okumaydı. Ama genel bir kalıbı vardı: İster yerdeki bir merdivenle hızlı bir şekilde dizden göğse adımlar atarak, isterse asılı bir kiriş üzerinde dengede kalsın, genellikle bir dizi ayak hareketi ile başlardı. Ardından zihinsel testler geldi; birlikte düşünmelerini ve ardından üstesinden gelmek için birbirlerine güvenmelerini gerektiren bulmacalar. Ve tamamen tükendiklerinde, güç gösterileri geldi.

Üçü, sonraki iki haftada sadece bir kez üçüncü aşamaya gelebildi.

Roslin, Ananke ve Deirdre hemen arkasından Gwyn'i grubunu daha fazla zorlamaya itti. İlk olmak istedi. Azriel ve Cassian'ın suratındaki sırıtmaları silenlerin Nesta, Emerie ve onun olmasını istedi. Özellikle Azriel'in.

Boşver, ilk günden sonra, kursu tamamlamak için sadece bir saatleri vardı. Diğer iki saat bir grup olarak askeri eğitim üzerinde çalışarak geçirildi: düzende yürümek (göründüğünden daha zor ve aptalca), yan yana savaşmak (göründüğünden daha tehlikeli) ve nasıl hareket edeceğini, düşüneceğini, nefes almayı öğrenmek. birim.

Ama buna devam ettiler. Valkyrie falanklarında yürüdü. Cassian ve Azriel rakiplerini oynarken tek vücut olarak savaştı. İliryalıların Sifonlarının, onların

yüksek erkek biçimlerinin saldırısına karşı kalkanlarını yerinde tutmayı öğrendi. Valkyrie dayanıklılık eğitiminin her bir parçası işe yaradı: her şeytani çömelme veya hamle artık kalkanlarını çok az çabayla güçlendirmelerine izin verdi. Bir düşman saldırısına karşı sabit durmak için.

Karın kıvrımlarını aynı tempoda yaptıkları gibi, tek vücut gibi, kesin çizgilerle egzersiz yaptılar. Birlikte şınav çekti. Biri çökerse, hepsi yeniden başlamak zorunda kaldı.

Ama devam ettiler. Ter, nefes ve kan yoluyla kendilerini bir araya getirdiler.

Ve bazen, akşam ayinleri bittiğinde, üçü kütüphanede toplanır ve askeri strateji hakkında okurlardı. Valkyrie bilgisi hakkında. Kadimlerin teknikleri hakkında.

Daha çok rahibe kurdeleyi kesti—Roslin. Deirdre. Ananke. Ilana. Lorelei.

Azriel ve Cassian'ın onlara attığı her şeyi alıp hemen geri attılar.

Ve her gece Nesta, Evin merdivenlerini koşardı. Daha uzağa ve daha uzağa ve daha uzağa. Amren'le yaptığı kavgadan beri bir daha dibe ulaşamamıştı ama denemeye devam etti.

Artık anılar ve kelimeler onu aceleyle göndermiyordu. Şimdi saf, amansız bir amaç tarafından yönlendiriliyordu.

Nesta, Gwyn ve Emerie engel parkurunu getirildikten iki ay sonra yendi. Elbette o gün tüm rahibelerin Clotho tarafından özel bir tören için çağrıldığı bir gündü, bu yüzden kimse yoktu. Cassian ve Azriel'den başka tanık olmak için. Görünüşe göre sadece Gwyn törenden muaf tutulmuştu.

Ve Gwyn bitiş çizgisine ulaştığında, kanlar içinde, nefes nefese ve çılgınca sırıtarak deniz mavisi gözleri güneşli bir deniz gibi parladı, sadece hırpalanmış elini Azriel'e uzattı. "Peki?"

Azriel basitçe, "Ödülünü aldın," dedi. "Kan Ayini Niteleyicisini yeni geçtin. Tebrikler."

Gwyn'in ağzı açık kaldı. Nesta ve Emerie durdu. Ama Gwyn ona, " Onları *bu* yüzden mi davet ettin?" dedi .

Nesta rahibenin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bakışlarını yukarıya, çukurun ağzına kadar takip etti, burada taş suratlı Lord Devlon ve başka bir erkek kaşlarını çatarak içeri baktı.

Şüphesiz bugün diğer rahibelerin işgal edilmesinin nedeni buydu.

Cassian, Nesta'ya mırıldandı, "Bugünün o gün olabileceğine dair bir his vardı içimde."

Devlon patlamaya hazır görünüyordu, yüzü öfkeden morarmıştı ama Cassian'a baktı ve kısaca başını salladı.

"Rahibelere gelmemelerini mi söyledin?" Nesta, Cassian ve Azriel'e sordu.

"Bugün birkaç gözlemci bulabileceğimizi Clotho'ya bildirdik," diye yanıtladı Azriel, gözleri buz ve ölümle dolu, Devlon'a bakarken. Erkek, dostuna homurdanmadan ve doğuya, Illyria'ya doğru uçmadan önce, gölge şarkıcıdan başını çevirdi. Azriel onların ortadan kaybolmasını izleyerek devam etti, "Clotho bunu diğerlerine açıkladı - onlar da günlerini geçirmenin başka yollarını bulmayı seçtiler."

Nesta, Gwyn'e, "Ama ne yaptığımızı bilmiyormuşsun gibi görünüyordu" diye sordu.

“Cassian ve Azriel bugün erkekler tarafından izleneceğimiz konusunda beni uyardılar ama nedenini belirtmediler. Blood Rite Qualifier olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Yüzüne bulaşan kirin üzerinde gözleri parlak bir şekilde parlıyordu.

Yine de Emerie ağlamıştı. Cassian'a, "Kan Ayini'ne girmiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Sadece istersen," diye temin etti Cassian. Nesta, Kan Ayini'nin gerçek dehşetini buradaki tüm dişiler arasında yalnızca onun anlayabileceğini biliyordu. "Ama Devlon'ın ve her kim söylerse söylesin, sizin herhangi bir İliryalı birlik kadar yetenekli olduğunuzu anlamasını istedik. Bu onların tek yoluydu anla. Valkyrie olmak onlar için hiçbir şey ifade etmiyor ve kesinlikle onların onayına ihtiyacın yok ama..." Tekrar Emerie'ye baktı. "Bilmelerini istedim. Ne başardın. Valkyrie'lerin Kan Ayini'ne benzer bir şeyleri olmasa da, Illyria'daki herhangi bir savaşçı kadar eğitimlisin."

"Kurslar?" diye sordu Gwyn.

"Farklı yollar," dedi Azriel, "yüzyıllar boyunca çeşitli Elemelerden."

Cassian sırıttı. "Kan Ayini'ne katılmadığınız için artık İliryalı savaşçı olmaya olabildiğince yakınsınız."

Sessizlik çöktü. Sonra Nesta, morarmış ağzının köşesindeki kanı silerek, "Bir Valkyrie olmayı tercih ederim," dedi. Dişiler anlaştıklarını mırıldandı.

Cassian güldü. "Tanrılar bize yardım etsin."

BÖLÜM

61

Bir test kaldı.

Ona herhangi bir Cassian vermemişti ya da İliryalılar ya da Valkyrieler tarafından kararlaştırılanlar değil, kendisi için belirlediği bir tane.

Nesta, bugünün o son birkaç yüz adımda kendini zorlamak için en iyisi olduğunu düşündü.

Aşağı ve aşağı ve aşağı gitti.

Etrafında ve çevresinde ve çevresinde.

Valkyrie kurdelesini kesmişler ve Blood Rite Qualifier'ı geçmişlerdi. Ama eğitime devam edeceklerdi. Öğrenilecek o kadar çok şey kalmıştı ki, hepsiyle birlikte öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. Arkadaşlarıyla.

Cassian'la birlikte.

Yatak odalarını değiştirip sevişmelerine en yakın olan yerde uyuyorlardı. Ya da lanet olsun. Bir fark vardı, anlamıştı. Sevişme genellikle gece geç saatlerde ya da sabah ilk iş, tembel, titiz ve gülümsediği zaman oluyordu. Sikiş genellikle öğle yemeğinde ya da rastgele zamanlarda, bir duvara karşı ya da bir masanın üzerine eğilerek ya da kucağına oturarak, kendini tekrar tekrar ona saplayarak oldu. Bazen şöyle başladı sevişmek dediği hassas, yoğun şey oldu. Bazen sevişme çılgınca sevişmeye dönüşüyordu. Ne olacağını asla söyleyemezdi, bu da asla yeterince alamamasının bir parçasıydı.

Yüz adım geçti. İki yüz. Bin.

Kafası açıktı. Amaç, yön ve odakla yandı. Her sabah orada olmaktan, kendini dünyaya atmaktan ve ne yaptığını görmekten memnun olarak uyandı. Her gece, şarkıların çoğunu öğrendiği ve rahibelerle şarkı söylediği akşam ayinlerinde müzik açtı ve sesinin Gwyn'inkiyle birlikte çınlamasına izin verdi. Elinden geldiğince çaldığı Cassian'ın Senfonisi'nden müzikleri vardı.

Ve kalbinde müzik vardı. Cassian'ın sesinden, Gwyn ve Emerie'nin kahkahalarından, merdivenlerden inip inerken kendi nefesinden oluşan bir şarkı.

İki bin. Üç bin.

Nesta'nın ayakları havada uçuştu, adımları tereddütsüz, kasları yanarken bile.

Onunla savaştı. Vahşi bir sırıtışla dişlerini gıcırdattı.

Kendini yanmaya, yorgunluğa ve acıya verdi. Onu tüketmelerine izin vermedi, ama onu yıkamalarına izin verdi. Onun aracılığıyla. Onu bükmelerine veya caydırmalarına izin vermedi.

O, bu tür şeylerin çarptığı kayaydı. Her adımda, her nefeste Zihin-Durdurucu'ya teslim oldu. Valkyrie zihin eğitiminde bir sonraki aşamaydı: oturmuş sakinlikten aktif yatıştırıcıya geçmek. Zihni sabit tutabilmek için, kaosun ortasındayken odaklanın.

Dört bin. Beş bin. Altı bin. Mind-Stilling, nefes almak kadar kolay hale geldi.

Bir daha hiçbir şeye hakim olmayacaktı. O kendisinin efendisiydi.

Yedi bin. Sekiz bin. Dokuz bin.

Ve dönüştüğü bu kişi, gün geçtikçe ortaya çıkıyordu...

Hatta ondan hoşlanabilir.

Merdivenler gözden kayboldu. Ve ondan önce sadece bir kapı vardı.

Nesta sallandı, vücut hala etrafta dolanması gerektiğini düşünüyor gibiydi, ama o topuzu tuttu. Alacakaranlığın ve ötesindeki şehrin kapısını açtı.

Işıklar kısılmıştı ama neşeli sesler sokakları doldurdu. Şehre, meyhaneye gitmesini ve kendini aptalca içmesini kimse engelleyemezdi. Onu geri çekmeye kimse gelmeyecekti. Merdivenlerden inmeyi başarmıştı. Hayat onun önünde uzanıyordu.

Sadece, kendini yukarı bakarken buldu. Bir saat sonra Starfall partisinin yapılacağı Ev'e doğru. Orada olacak, onu gelmesi için cesaretlendiren erkek.

Güzel, canlı şehirle yüz yüze geldi. Hiçbiri yukarıda bekleyenler kadar canlı görünmüyordu. Tırmanış acımasız ve neredeyse sonsuz olacaktı ama zirvede... Cassian bekliyor olacaktı. Yıllardır onu beklediği gibi.

Nesta gülümsedi. Ve tırmanış başladı.

Cassian, saraya özgü şıklığıyla döndüğünde merdivenlerin kapısında duruyordu.

O kadar mükemmeldi ki, Nesta tırmanıştan sonra nefes nefese olmasaydı, nefes alamaz hale gelecekti.

Nesta'nın koridorda beş adım ötedeydi. Kolları boynuna dolanmış. Ağzı onun üzerinde.

Onu öptü ve o onun için açıldı, bu sessiz sözlerin aralarında geçmesine izin verdi, onu o kadar sıkı tuttu ki kalp atışları birbirine yankılandı.

Öpücükten ve kalbini dolduran her şeyden nefes nefese geri çekildiğinde, Cassian sadece gülümsedi. "Parti çoktan başladı," dedi alnını öperek ve uzaklaştı. "Ama hala zirveye yaklaşıyor." Gerçekten de, müzik ve kahkahalar yukarıdaki seviyelerden aşağıya doğru süzülüyordu.

Cassian elini uzattı ve Nesta tek kelime etmeden elini tuttu ve onu koridorda yönlendirmesine izin verdi. Yukarı doğru basamaklara baktığında ve bacakları büküldü, onu kollarına aldı ve taşıdı. Başını göğsüne yasladı, gözlerini kapattı, kalbinin hızlı çarpma sesini duydu. Bütün dünya bir şarkıydı ve bu kalp atışı onun temel melodisiydi.

Açık hava ve müzik etrafını sardı, bardakları şıngırdattı ve giysileri hışırdadı ve Cassian onu yere bırakırken gözlerini tekrar açtı.

Yıldızlar tepeden akıyordu. Binlerce ve binlerce yıldız. Geçen yılki Yıldız Düşüşü'nü zar zor hatırladı. Umursamayacak kadar sarhoş olmuştu.

Ama bu, çok yüksek…

Mücevherli bir kalabalığın arasında derilerini giymiş ter içinde kalması Nesta'nın umurunda değildi. Evin tepesindeki verandaya sendeleyip göğün çanağına yağan yıldızlara bakarken değil. Yakınlaştılar, o kadar yakınlaştılar ki bazıları taşlarda kıvılcımlar saçarak arkalarında parıldayan toz bıraktı.

Yakınlarda Cassian, Mor ve Azriel, Feyre ve Rhys ve Lucien, Elain, Varian ve Helion hakkında belirsiz bir duygusu vardı. Kallias ve Viviane'nin de çocuktan şişmiş ve neşe ve güçle parıldayan. Nesta gülümseyerek selam verdi ve gözlerini kırpıştırarak bıraktı ama onları bir an içinde unuttu çünkü yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar…

Dünyada böyle bir güzelliğin var olduğunu fark etmemişti. Canı acıyabilecek meraktan kendini çok dolu hissedebilir, sanki vücudu tüm bunları içeremezmiş gibi. O zaman neden ağladığını bilmiyordu ama gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Dünya güzeldi ve o içinde olduğu için çok minnettardı. Hayatta olmak, burada olmak, bunu görmek. Elini tırabzana uzattı, yanından hızla geçen bir yıldızı otlattı ve parmakları mavi ve yeşil tozlarla parlayarak uzaklaştı. Güldü, saf bir neşe sesiydi ve daha çok ağladı çünkü bu sevinç bir mucizeydi.

Amren yanında, "Bu senden duymayı hiç düşünmediğim bir ses, kızım," dedi.

Narin kadın, açık gri bir elbise içinde muhteşemdi, boğazında ve bileklerinde elmaslar vardı, her zamanki siyah bob'u yıldız ışığıyla gümüşlenmişti.

Nesta yanaklarına yıldız tozunu sürerek gözyaşlarını sildi. ve umursamamak. Uzun bir süre boğazı çalıştı, göğsünden yükselmeye çalışan her şeyi çözmeye çalıştı. Amren sadece gözlerini dikip bekledi.

Nesta tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Üzgünüm."

Amren şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve Nesta diğerlerinin izlediğini biliyordu ama umurunda değildi. Başını eğdi ve kelimelerin kalbinden akmasına izin verdi. “Bana nezaket, saygı ve zaman verdin ve ben onlara çöp gibi davrandım. Bana doğruyu söyledin ve ben bunu duymak istemedim. Kıskandım, korktum ve itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Ama arkadaşlığını kaybetmek dayanamayacağım bir kayıp."

Amren hiçbir şey söylemedi ve Nesta, kadının yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle gülümsediğini görmek için başını kaldırdı. Amren'in gözleri, bir zamanlar nasıl olduklarına dair bir ipucu olan gümüşle kaplandı. "Bir saat önce geldiğimizde Evi kurcalamaya gittim. Buraya ne yaptığını gördüm.”

Nesta'nın kaşları çatıldı. Hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Amren, Nesta'yı omzunun altından tutup yukarı kaldırdı. “Ev şarkı söylüyor. Taşta duyabiliyorum. Ve onunla konuştuğumda, cevap verdi. Evet, sonunda bana bir yığın aşk romanı verdi, ama… bu Evin canlanmasına sen sebep oldun kızım.”

"Ben bir şey yapmadım."

"Evi Sen Yaptın," dedi Amren, parıldayan karanlıkta kırmızı ve beyaz bir çizgi halinde yeniden gülümseyerek. “Buraya geldiğinde en çok ne diledin?”

Nesta birkaç yıldızın vızır vızır geçtiğini izleyerek düşündü. "Bir arkadaş. İçten içe bir arkadaş istiyordum.

"Demek bir tane yaptın. Gücün, yalnızlıktan ve çaresiz bir ihtiyaçtan doğan sessiz bir dilek ile Evi canlandırdı.”

"Ama benim gücüm sadece korkunç şeyler yaratır. Ev iyi," diye nefes aldı Nesta.

"Bu mu?"

Nesta düşündü. "Kütüphanenin çukurundaki karanlık - evin kalbidir."

Amren başını salladı. "Peki şimdi nerede?"

"Haftalardır ortalıkta görünmüyor. Ama hala orada. Bence bu sadece… yönetiliyor. Belki Meclis'in benim bundan haberdar olduğumu ve yargılamadığımı bilmesi, kontrol altında tutmayı kolaylaştırır."

Amren elini Nesta'nın kalbinin üzerine koydu. "Anahtar bu, değil mi? Karanlığın her zaman kalacağını bilmek, ama onunla nasıl yüzleşmeyi seçtiğin,

onunla başa çıkma… önemli olan kısım bu. Tüketmesine izin vermemek için. İyiye odaklanmak için, sizi merakla dolduran şeylere.” Uzaklaşan yıldızları işaret etti. "Bu karanlıkla mücadeleye değer, sırf böyle şeyleri görmek için."

Ama Nesta'nın bakışları yıldızlardan kaydı - kalabalığın içinde Mor'la dans eden tanıdık bir yüz buldu. Gülüyor, başı geriye atılmış. O kadar güzeldi ki buna diyecek lafı yoktu.

Amren hafifçe kıkırdadı. "Ve bunun için de buna değer."

Nesta dönüp arkadaşına baktı. Amren gülümsedi ve yüzü, yıldızların kavis çizerek geçtiği Cassian'ınki kadar güzel oldu. "Gece Sarayına tekrar hoş geldin Nesta Archeron."

BÖLÜM

62

Bahar Velaris'e doğdu. Nesta, güneşi kemiklerine, yüreğine hoş geldi, ısınmasına izin verdi.

Kışı Briallyn veya Beron'dan hiçbir hareket olmadan, hiçbir ordu salıvermeden atlatmışlardı. Ancak Cassian, pek çok ordunun kışın saldırmadığı ve Briallyn'in onları gizlice yığıyor olabileceği konusunda uyardı. Azriel'in Kraliyet tehdidi sayesinde birkaç mil yakınına girmesi yasaktı ve herhangi bir raporun birden fazla kaynak tarafından doğrulanması gerekiyordu. Kısacası: hiçbir şey bilmiyorlardı ve sadece bekleyebilirlerdi.

Bir gün gökyüzünde patlayan nadir bir kırmızı yıldız bu ruh haline pek yardımcı olmamıştı - Nesta, rahibelerin mırıldandığını duymuştu. Cassian, Rhys'in bile bundan rahatsız olduğunu ve sonrasında alışılmadık şekilde dalgın göründüğünü bildirdi. Ancak Nesta, Rhys'in ciddiliğine katkıda bulunan tek şeyin kehanet olmadığından şüpheleniyordu. Feyre'nin doğumuna sadece iki ay kalmıştı ve onu nasıl kurtaracakları konusunda hala hiçbir şey bilmiyorlardı.

Artan endişesini eğitimine kanalize etti. rahibeler. Azriel ve Cassian daha fazla eğitim simülasyonu tasarladılar ve bir birlik olarak hareket ettiler, bir birlik olarak düşündüler ve savaştılar.

Nesta bazen savaş görüp görmeyeceklerini merak ediyordu. Eğer bu rahibeler savaşmak için buradan ayrılmaya, geçmişlerinin yiyip bitiren şeytanlarını çağırabilecek şiddetle yüzleşmeye istekli olurlarsa. Simülasyonların ötesine geçerek gerçek savaşa mı geçmek istedi? Arkadaşlarının öldürüldüğünü veya öldürüldüğünü görmek ona ne yapardı?

Bu bir son sınavdı, diye düşündü. Hiç almayacakları bir tane.

Belki de Cassian'ın ona sadece birkaç gün uzakta olduğunu söylediği Kan Ayini tam da böyle başlamıştı: genç İliryalı savaşçıları kontrollü bir ortamda öldürmeyle tanıştırmanın bir yolu, savaşın tam acımasızlığına bir atlama taşı.

Ancak Nesta'nın acımasız savaşa ilk adımı bir mektup şeklinde geldi. Hemen orada olmasını isteyen sabırsız, talepkar bir mektup. Ve Cassian'ın.

Ortada yuvalanmış bir orman açıklığına geldiklerinde Eris, Nesta ve Cassian'ı bekliyordu. Ancak Nesta, Yüce Lord'un oğluna bakmaktan fazlasını yapma zahmetine girmedi - ağaçların üzerinde yükselen manzarayla değil. Kutsal dağ — Feyre, Rhys ve diğer tüm Yüce Lordların Amarantha tarafından tuzağa düşürüldüğü dağ. Ufukta bir dalga gibi yükseldi, kasvetli ve çorak ve bir şekilde varlıkla uğulduyordu.

"Hiç görmedin mi?" Eris, onun bakışlarını takip ederek selam vererek sordu.

"Numara." Sinir bozucu zirveden uzağa baktı. “Neden senin için kutsal?”

Eris omuz silkti ve Nesta, Cassian'ın onun her nefesini izlediğini biliyordu. "Üç kişi var, biliyorsun. Kardeş zirveleri. Bu, Hapishane denilen dağ ve İliryalı vahşilerin Ramiel dediği dağ. Tüm kel, çorak dağlar etraflarındakilerle çelişiyor.”

Tarih dersi için gelmedik, diye mırıldandı Cassian.

Nesta ona bir bakış attı. "Diye sordum. Bilmek istiyorum."

Cassian homurdandı ve devam etmek için çenesini Eris'e doğru salladı.

"Onların neden var olduklarını bilmiyoruz, ama üçünden ikisinde yeraltı saraylarının oyulmuş olması garip değil mi?"

"Hapishaneye saray diyemem," diye araya girdi Cassian. "Sadece mahkûmlara sorun."

Eris ona alaycı bir şekilde gülümsedi ama devam etti, "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, İliryalılar Ramiel'in altında ne gibi sırlar yattığını görecek kadar meraklı olmadılar. O da diğerleri gibi eski eller tarafından oyulmuşsa.”

Nesta, "Amarantha'nın Mahkemeyi Dağın Altında kendisinin yaptığını sanıyordum," dedi.

"Ah, onu dekore etti ve bize Kabuslar Sarayınızın zavallı bir taklidi gibi davranmamızı sağladı, ama tüneller ve koridorlar çok daha önce oyulmuştu. Kim tarafından, bilmiyoruz.”

Alabildiğim tüm tarih bu kadar, dedi Cassian, Eris'in solduran bakışlarını kazanarak. Nesta da peşinden gitti. Cassian devam etmeden önce ona sadece gülerek göz kırptı, "Mektubunuz babanızın harekete geçtiğini ima ediyor gibiydi. Onunla dışarı."

“Babam geçen hafta tekrar kıtaya gitti. Askerlerimin sergilediği donuk bakışlar olmadan normal bir şekilde geri döndü. Beni kendisine eşlik etmeye

ya da Briallyn'le konuştuklarını açıklamaya davet etmedi. Yine de serpinti yaklaştığını varsayabilirim ve sizi uyarmak istedim. Yazmayı riske atabileceğim bir şey değildi. Ama şimdilik... şimdilik, dünya nefesini tutuyor gibi görünüyor."

"Ne için?" diye sordu Nesta.

"Arp'ı bulman için."

Nesta gözlerini kırpıştırdı. Eris'e onu bulduklarını söylemediklerini çok geç, çok yavaş fark ettiler. Ve göz kırpması onu ele vermişti.

Eris, "Aldın mı?" diye sordu.

"Fark eder mi?" dedi Cassian kayıtsızca.

"Gece Mahkemesi, Trove'nin iki nesnesine sahiptir. evet derdim." Eris doğruldu. "Bütün bu gecikmeler bunun için mi oldu? teklif Trove'un sırlarını öğrenmek ve gücü kendi kazançlarınız için kullanmak için zamanınız var mı?"

Bu çok saçma, diye tersledi Nesta. "Ne kazanmamız gerekiyor?"

Eris'in gözlerinde kırmızı alev cızırdadı. "Hybern Kralı, Kazan'ı ele geçirerek ve topraklarımızı işgal ederek ne elde etti?"

Cassian kollarını kavuşturarak, "Bizim fetihle ilgilenmiyoruz Eris," dedi. "Bunu biliyorsun. Ve Trove'u kullanmayacağız."

Eris bir kahkaha patlattı. Nesta onlara inanmadığını görebiliyordu - mahkemesinin çarpık siyasetine ve entrikalarına o kadar alışmıştı ki, basit, kolay gerçek sunulduğunda bile göremiyordu. "Sarayınızın Trove'da iki eşyaya sahip olması konusunda kendimi pek rahat hissetmiyorum." Bakışları Nesta'ya kaydı. "Özellikle cephaneliğinizde bu kadar çok başka silah varken."

Nesta kaskatı kesildi ama Cassian ayaklarının üzerinde kıpırdamadı bile. "Rhys'in kendi planları var Eris. Size *hepsini anlatacağımızı düşünecek kadar aptal olamazsınız* ama sizi temin ederim ki Trove'u kullanmayı içermiyorlar."

Nesta, Cassian'dan gelen soğukkanlı, neşeli sese ağzı açık bakmamaya çalıştı. Bir saray mensubunun sesi. Sanki onu ve Rhysand'ı dinliyormuş ve bu can sıkıntısı ve gaddarlık kombinasyonunu mükemmel bir şekilde taklit etmiş gibi. Nesta, omurgasını çökerten heyecana engel olamıyordu. Bu sesi yatak odasında kullanmasını istedi. Kulağına böyle fısıldamasını isterken...

"Demek iddia ediyorsun," dedi Eris. "Sanırım şimdi Kraliyet'in peşinden gidiyorsun." Saçları benekli ışıkta köz gibi parlıyordu.

Cassian sırıttı. "Bilmen gerektiğinde sana söyleyeceğiz. Ve bu sefer unutmamaya çalışacağız."

Eris ceketindeki bir parça tiftiği aldı. Yanında Rhys ve Feyre'nin hediye ettiği hançer asılıydı, üzerindeki süslemelere kıyasla basit ve sadeydi. *Hançeri* . "Doğrudan Briallyn'in peşine düşmen gerçekten aptallık olur."

Cassian, "Kahramanlığı vahşilere bırak Eris," dedi. "O güzel elleri kesme riskini almak istemem."

Eris'in parmakları hafifçe pazısının üzerinde kıvrıldı. Nesta gülümsemesini dizginledi. Cassian'ın sözleri yerini bulmuştu.

"Peki, Trove'da üç nesnenin hepsine sahip olduğunda ne yapacaksın?" Eris'in kaşları çatıldı. “Onları yok edemezsiniz; ve onları gizlemenin işe yarayacağından şüpheliyim. Etrafımızda toplanan tehlikeyi düşününce, onları neden kullanmadığınızı anlamıyorum.”

Nesta, Cassian'ın liderliği almasına izin vermekle yetinerek sessiz kaldı.

Cassian hafif bir kahkaha attı ve Nesta'nın kanı yine onun ustalığında şarkı söyledi. Eris'le biraz daha oynardı. Gerçekten de Cassian soğukkanlılıkla sordu, "Peki bizi durdurmak için ne yapacaksın?"

Eris sadece, "Tacı almayı başaramazsan, Briallyn'in onu senin üzerinde kullanma riskini alırsın. Sizi birbirinize çevirebilir. Sana söylenmeyecek şeyler yaptır. Hatta diğer iki nesnenin nerede olduğunu ona gösterin. Ve ona her şeyi anlatmaktan başka çaren yok." Kendi iyiliği için ittifaklarını açıklamalarından endişe ediyordu. "Bizi ifşa etmekle tehdit ediyorsun. Kraliyet peşinde koşma . "

Göreceğiz, dedi Cassian, sarsılmaz sakinliğin portresini. Nesta, Eris'in yanındaki hançeri başıyla işaret ederken neredeyse kıkırdadı. "Kendimizi Kraliyete karşı korumak için kendi yollarımız var." Nesta şaşkınlığını gizledi. Yaptığı silahlar Trove'a karşı mı koruyordu? Kimse ona böyle bir şey söylememişti.

Eris sırıttı. "Bütün zaman boyunca plan bu muydu? Beni dize getirmek, babamın düşmanı yapmak, sonra Trove'u hepimize karşı kullanmak için mi?"

Kendini babanın düşmanı yaptın, dedi Cassian hafifçe gülümseyerek. "Öğrendiği zaman, tazılarınızın sizi paramparça etmesine izin mi verecek, yoksa bunu kendisi mi yapacak, merak ediyorum."

Eris hafifçe sarardı. "Öğrenirse *demek* istemiyor musun ?"

Cassian hiçbir şey söylemedi. Yüzünü nötr tuttu. Nesta kendini beğenmişliğini bastırdı ve aynısını yaptı.

Eris onları gözlemledi. Nesta, erkeği tanıdığından beri ilk kez, bakışlarındaki ateşi bir belirsizlik kapladı.

Sonra mektubundaki diğer konuya dönerek Nesta'ya dönerek "Ya sana teklifim?" diye sordu. Sözlerinde bir gram sevgi ya da özlem yoktu.

Nesta sonunda sırıtarak çenesini kaldırdı. "Sanırım Taç elimize geçer geçmez, Gece Sarayı'nın sana ihtiyacı kalmayacak. Ben de yapmayacağım."

Cassian'ın kahkahasını bastırdığına yemin edebilirdi ama bakışlarını öfkeden titreyen Eris'in üzerinde tuttu. "Oyunla oynanmaktan

hoşlanmıyorum, Nesta Archeron. Teklifim samimiydi. Night Court'ta kal ve mahvolma riskini al."

Cassian yumuşak bir şekilde araya girdi, "Bizi becermeye çalış Eris, sen de kendininkini riske at."

Eris'in üst dudağı kıvrıldı. "Ne istersen onu yap." Sanki herhangi bir duyguyu silkip atıyormuş gibi doğruldu, yüzü yine soğuk ve acımasızdı. "Kumar oynadığınız hayatlarınız, benim değil." Kıkırdayarak Cassian'a başını salladı. “Peki ya dünya savaşta başka bir vahşiyi kaybederse? Hele şükür."

Cassian yavaşça gülümsedi. "İyi dileklerin için teşekkürler, Eris."

Ve bununla Cassian, Nesta'yı kollarına aldı ve gökyüzüne ateş etti, ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde geçti, kutsal dağ arkalarında gizlendi.

Kuzeye doğru uçarlarken Nesta onun yüzüne baktı ve Cassian'ın sırıttığını gördü.

"İyi iş çıkardın," dedi elini boynundan aşağı indirerek.

"Senmişim gibi davrandım," diye itiraf etti. "Sanırım *Düşmanlarımı Öldüreceğim* bakışını aldım, değil mi?"

Nesta gülerek başını onun göğsüne yasladı. "Yaptın."

Saatlerce uçtular, yalnız kalmaktan memnun, kara üzerinde süzülüyorlardı. Uçup uçtular, Cassian yorulmak bilmeden ve yılmadan ve Nesta onun kollarının verdiği duygunun keyfini çıkardı. Sadece onunla birlikteyken. Ve soğuk tenine batsa da, Velaris'in ışıkları kararan ufukta belirdiğinde onları gördüğüne üzüldü.

Ama onları doğru şehre getirdi ve Sidra'yı kapsayan köprülerden birine indi. "Biraz yürürüz diye düşünmüştüm," dedi parmaklarını onunkilere geçirerek.

Boş gökyüzünde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, etraflarındaki insanlar baskı yapıyor gibiydi. Ama Nesta başını salladı, yanına adım attı, nasırlarının kendi nasırlarına, Sifonunu elinde tutan ipliğin sürtünmesine karşı tadını çıkardı. ondan sızan sıcaklık.

"Sence Eris ne yapacak?" Uçuş sırasında bundan bahsetmemişlerdi.

"Somurt, o zaman bana hakaret etmenin bir sonraki yolunu bul," dedi Cassian ve Nesta güldü. Ona yandan bir bakış attı. Beni sarayda oynarken görmek hoşuna gitti mi?

Nesta'nın ağzı yukarı kıvrıldı. "Sonsuza kadar böyle olmanı istemezdim, ama bu... cezbediciydi. Bana bazı fikirler verdi.”

Gözleri parladı ve tüm şehrin görüş alanı içinde olmalarına rağmen elini kızın yanağına koydu. Ağzına bir öpücük kondurdu. "Bana da bazı fikirler verdi Nes." Ona bastırdı ve onun anlamını tamamen anladı.

Güldü ve köprünün sonunu hedefleyerek uzaklaştı. "İnsanlar izliyor."

"Umurumda değil." Vurgulamak için kolunu omzuna atarak tekrar onun yanına geçti. "Seninle saklayacak hiçbir şeyim yok. Aynı yatağı paylaştığımızı bilmelerini istiyorum." Kalabalık şehirde yürürken şakağını öptü ve onu kendi yanına sıkıştırdı.

Ne kadar basit, hoş bir iddia ama yine de... "Seninle olmak bir savaşçı olarak imajımı zedeler mi?" diye sorarken buldu kendini.

"Numara. Rhys'le görülmesi Feyre'ninkini zayıflatır mı?"

Midesi sıkıştı. Kalp atışları kollarında, midesinde atıyordu. Onlar için durum farklı, dedi kendi kendine, köprünün ucuna vardıklarında ve nehrin kıyısındaki rıhtım boyunca yürümek için döndüklerinde.

Cassian dikkatle, "Neden?" diye sordu.

Nesta, gün batımının renk tonlarıyla ışıldayan ışıltılı nehre odaklanmaya devam etti. "Çünkü onlar arkadaş."

Onun mutlak sessizliğinde, ne söyleyeceğini biliyordu. Tekrar durdu, buna hazırlanıyor.

Cassian'ın yüzü bir boşluktu. Tamamen boş dediği gibi, "Ve biz değil miyiz?"

Nesta hiçbir şey söylemedi.

Bir kahkaha attı. "Çünkü onlar arkadaş ve sen bizim olmamızı istemiyorsun."

"Bu kelime benim için hiçbir şey ifade etmiyor Cassian," dedi, yanından geçen insanları kulak misafiri olmaktan uzak tutmaya çalışırken kalın bir sesle. "Hepiniz için bir anlamı var ama hayatımın çoğunda karı koca olabildiğince iyiydi. *Mate* sadece bir kelime."

"Bu çok saçma."

Tekrar nehir boyunca yürümeye başladığında, "Neden korkuyorsun?" Diye sordu.

"Korkmuyorum."

"Seni ne korkuttu? Sadece herkesin içinde benimle böyle görülmek mi?"

Evet. Onu öpmesi ve yakında bu dünyaya onların etrafında mırıldanarak dönmesi ve Evi terk etmesi gerektiğini fark etmesi ve o zaman ne yapacağını bilmiyordu. Onlar için ne anlama gelirdi. Eğer daha önce işgal ettiği o karanlık yere geri dönerse.

Onunla birlikte aşağı sürükleyin.

"Nesta. Benimle konuş."

Bakışlarıyla karşılaştı ama ağzını açmadı.

Cassian'ın gözleri parladı. "Söyle." O reddetti. " *Söyle Nesta.* "

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gündönümü'nden sonra neden yaklaşık bir hafta ortadan kaybolduğumu sor. Neden tatilden *hemen sonra bir teftiş yapmak zorunda kaldım.*"

Nesta ağzını kapalı tuttu.

"Çünkü ertesi sabah uyandım ve tek yapmak istediğim seni bir hafta boyunca düzmekti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ne Olmamasına rağmen olmuştu ve seni korkutmak istemedim. Gerçeğe hazır değildin - henüz değil."

Ağzı kurudu.

" *Söyle* ," diye hırladı Cassian. İnsanlar onlara geniş bir yatak verdi. Bazıları tamamen geldikleri yöne doğru döndüler.

"Numara."

Sesi sakinleşirken bile yüzü öfkeyle kapandı. "Söyle."

Yapamadı. Ona emretmeden önce değil, kesinlikle şimdi de değil. Böyle kazanmasına izin vermeyecekti.

"Tanıştığımız andan itibaren tahmin ettiğim şeyi söyle," diye nefes aldı. "Seni ilk öptüğümde ne biliyordum. Gündönümü gecesinde aramızda kırılmaz hale gelen şey."

O yapmaz.

"Ben senin *arkadaşınım* , kahretsin!" Cassian nehrin karşısındaki insanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırdı. "Sen *benim* arkadaşımsın! Neden hala onunla savaşıyorsun?"

Sonunda dile getirilen gerçeğin onu yıkamasına izin verdi.

"Bana Gündönümü'nde sonsuza kadar söz vermiştin," dedi sesi çatallanarak. "Neden bir kelime seni bundan vazgeçiriyor?"

"Çünkü o tek kelimeyle insanlığımın son kırıntısı da gidiyor!" Onları kimin gördüğü, kimin duyduğu umurunda değildi. "Bu aptal kelimeyle artık hiçbir şekilde insan değilim. Ben *sizden* biriyim !"

Göz kırptı. "Bizden biri olmak istediğini sanıyordum."

"Ne istediğimi bilmiyorum. Başka *seçeneğim* yoktu ."

"Eh, benim de sana zincirlenmek gibi bir seçeneğim yoktu."

Deklarasyon ona çarptı. *zincirlenmiş* .

Bir nefes çekti. "Bu inanılmaz derecede kötü bir kelime seçimiydi."

"Ama gerçek, değil mi?"

"Numara. Kızgındım - bu doğru değil."

"Neden? Arkadaşların beni olduğum gibi gördü. Ben neyim. çiftleşme Bond seni aptalca kör etti. Seni benden uzak tutmak için kaç kez uyardılar Cassian?" Soğuk bir kahkaha attı.

zincirlenmiş .

Bıçak gibi keskin, bir tanesini alıp göğsüne saplaması için yalvaran sözcükler seslendi. Bir kelimenin onu incittiği kadar onu incittin. Kanamasını sağla.

Ama bunu yaptıysa, onu kırdıysa... Yapamadı. Bunu yapmasına izin vermezdi.

"Öyle demek istemedim..." diye yalvardı.

"Kendime sesleniyorum," dedi.

Kaşlarını çatarak hareketsiz kaldı. Ve sonra gözleri büyüdü. "Ne olursan ol-"

"Gitmeni istiyorum. Gece için Rüzgar Evi'ne gidin. Ben gelip *seninle konuşana* kadar ya da bir hafta geçene kadar benimle konuşma. Hangisi önce gelirse. umurumda değil."

Onu incitmemek, yaralanmadan önce vurmak ve sakatlamak için eski dürtüyü hissetmekten vazgeçecek kadar kendi kendine hakim olana kadar.

Cassian ona doğru sendeledi ama yüzünü buruşturarak sırtını kavisledi. Sanki sırtındaki pazarlık dövmesi onu yakmıştı.

"Git buradan," diye emretti.

Boğazı çalıştı, gözleri şişti. Her nefesiyle pazarlığın gücüyle savaşıyor.

Ama sonra döndü, nehrin üzerindeki gökyüzüne sıçrarken kanat sesleri gümbürdüyordu.

Nesta, omurgası karıncalanırken rıhtımda kaldı ve dövmesinin kaybolduğunu biliyordu.

Nesta arka kapıda göründüğünde Emerie mutfak masasındaydı. Mor, onu burada sorgusuz sualsiz, tek bir onaylamayan bakış bile atmadan tanımıştı. Yine de Nesta bunu umursamanın ötesine geçmişti. Sadece dişinin ortaya çıkmasına minnettardı - muhtemelen Cassian tarafından gönderildi. Bu onun da umurunda değildi.

Nesta yere yığılıp ağlamadan önce Emerie'nin dükkânına iki adım attı.

Ne olduğunu zar zor fark etti. Emerie'nin onu bir sandalyeye oturtmasına nasıl yardım ettiğini, Cassian'la kendisinin ne söylediğini, ona ne yaptığını açıklayan kelimelerin nasıl ağzından döküldüğünü.

Bir saat sonra kapı çaldı ve Nesta orada kimin durduğunu görünce ağlamayı kesti.

Gwyn kollarını Nesta'ya doladı. "Bize ihtiyacın olabileceğini duydum." Nesta, rahibeyi görünce o kadar şaşırdı ki, sarılmaya karşılık verdi.

Bir adım geride olan Mor, ona endişeli bir şekilde başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Gwyn'e "Kütüphaneden ayrıldığına inanamıyorum" diyen Emerie oldu.

Gwyn, Nesta'nın başını okşadı. "Bazı şeyler korkudan daha önemlidir." Boğazını temizledi. "Ama lütfen bana fazla hatırlatma. O kadar gerginim ki gerçekten kusabilirim."

Nesta bile buna gülümsedi.

İki arkadaşı mutfak masasında oturup sıcak kakao içerek onun için telaşlandılar - Nesta'dan Emerie'ye Evin kilerinden çalınan gecikmiş bir Gündönümü hediyesi. Akşam yemeğini yediler, sonra tatlı yediler ve en son okuduklarını tartıştılar. Gece boyunca her şey hakkında konuştular ve hiçbir şey hakkında konuşmadılar.

Ancak Nesta'nın gözleri yorgunluktan yandığında, vücudu gevşek bir ağırlıkla yukarı çıktılar. Dükkanın üzerinde üç yatak odası vardı, hepsi bozulmamış ve sadeydi ve Nesta hiç düşünmeden Emerie'nin sunduğu geceliği giydi.

Onunla yarın konuşacaktı. Şimdi uyu, etrafındaki arkadaşlarıyla güvende ve yarın onunla konuş.

Her şeyi açıklayacaktı - neden vazgeçtiğini, bunun onu neden korkuttuğunu, bilinmeyene atılan bu sonraki adımı. Onun ötesindeki hayat. için özür dileyecekti Pazarlıklarını onu uzaklaştırmak için kullanıyorlar ve tekrar gülümseyene kadar özür dilemeyi bırakmıyorlar.

Belki de geleceğin bu kadar planlanmasına gerek yoktu - her seferinde bir gün alabilirdi. Yanında Cassian olduğu, arkadaşları da yanında olduğu sürece bunu yapabilirdi. Yüzleş. Tekrar o çukura düşmesine izin vermezlerdi. Cassian onun bir daha düşmesine asla izin vermeyecekti.

Ama eğer düşerse... onu yine tepede bekliyor olacaktı. El uzanmış. Bunu hak etmiyordu ama ona layık olmaya çalışacaktı.

Nesta, göğsünden bir ağırlık kalkmış bu düşünceyle uykuya daldı.

Yarın Cassian'a her şeyi anlatacaktı. Yarın, hayatı başlayacaktı.

Odasını bir erkek kokusu doldurdu. Cassian değildi. Ve Rhys ya da Azriel değildi.

İçi nefret doluydu ve Nesta sert bir kahkaha atarken yukarı doğru sendeledi. Koridorun sonunda, Gwyn çığlık attı - sonra sustu.

Karanlıkta hiçbir şey seçemiyordu ve içindeki gücü, yatağın yanındaki bıçağı aradı...

Yüzüne soğuk ve ıslak bir şey bastırdı.

Burun deliklerini yaktı, zihnini açtı.

Karanlık çöktü ve o gitti.

Chapter Sixty Three**BÖLÜM**

63

Nesta'nın pazarlığı, gece için Rüzgar Evi'ne gitmesini gerektirmişti.

Ve onunla ancak bir kez konuştuktan sonra ya da bir hafta geçtikten sonra konuşabileceğini.

Etrafta manevra yapmak için yeterince kolay kurallar. Ona pazarlıklarını biraz daha akıllıca söylemeyi öğretmek için aklına bir not aldı.

Cassian gerekli gece geçene kadar bekledi ve sonra şafakta Rhys'i buldu ve kardeşinden onu Windhaven'a çekmesini istedi. Mor, Nesta'yı bir gün önce oraya getirdiğini isteksizce ona bildirmişti. Nesta ile bu dövüşü öyle ya da böyle bitirecekti. Bu onu hiç korkutmamıştı. Çiftleşme bağı ya da Nesta'nın ona ait olduğu. Kazan onu döndürmeden önce bunu çok iyi tahmin etmişti.

Onu korkutan tek şey, onu reddetmesiydi. Bunun için ondan nefret et. Karşı koy. Ruhları arasındaki çiftleşme bağı çok fazla altın iplik gibi olduğunda, gözlerindeki gerçeği Gündönümü'nde görmüştü, ama yine de tereddüt etmişti. Ve dün öfkesi onu yenmişti ve … ikinci raunda ona sadece bir kelime söylemesini sağlayarak başlayacaktı, böylece gerisini konuşmakta özgür olacaktı.

Özür, hâlâ yapması gereken açıklama - hepsi.

Kapıyı çaldığında Emerie'nin arka kapısında hem Nesta'nın hem de Gwyn'in kokusunu aldı. Gwyn'in Nesta'yı rahatlatmak için kütüphanenin ötesindeki dünyaya cesaret vermesi onu kelimelerin ötesine taşıdı. Bunun sebebinin kendisi olması onu utandırsa da.

Ama yanında, Rhys'in yüzü birden solgunlaştı. "Burada değiller."

Cassian dükkâna girip Emerie'nin kapısının kilidini kırmadan önce beklemedi. Biri onları incittiyse, aldı-

Arkadaki rahat odada kimse yoktu. Ama - birdenbire bu odada *erkek* kokuları belirdi, sanki hemen içeri sızmışlar gibi.

İliryalıların böyle bir büyüsü yoktu.

İliryalıların kadim, vahşi bir güce sahip olduğu bir gece hariç.

"Numara." Merdivenleri tırmandı, basamaklar o erkek kokularıyla ve dişilerin korkusuyla dolmuştu. Önce Nesta'nın odasını buldu.

Savaşmıştı. Yatak odanın diğer ucuna itildi, komodin ters çevrildi ve kan - kokusundan kaynaklanan erkek kanı- yerde bir su birikintisine dönüştü. Ama uyuyan merhemin bir atı bayıltacak kadar keskin kokusu oyalandı.

Kafası sessizleşti. Emerie ve Gwyn'in odaları aynıydı. Bir mücadele belirtisi ama dişilerin kendilerine ait değil.

Korku o kadar geniş ve genişti ki zar zor nefes alıyordu. Bu bir mesajdı - kadınlara kendilerini savaşçı zannettikleri ve *ona* da onlara öğrettiği, İliryalıların arkaik hiyerarşilerine ve kurallarına karşı geldiği için bir mesajdı.

Rhys onun yanına geldi, yüzü aynı korkuyla bembeyazdı. "Devlon az önce her şeyi onayladı. Kan Ayini gece yarısı başladı."

Ve Gwyn, Emerie ve Nesta yataklarından alınmıştı. Buna katılmak için.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATARAKSİ

BÖLÜM

64

Birisi ağzına kum dökmüştü. Ve kafasına bir çekiç aldı.

Görünüşe göre hala üzerine basıyordu.

Nesta ağzına biraz nem sağlamak için dilini dişlerinden ayırdı ve birkaç kez yutkundu. Ağrıyan başı-

Kokular ona çarptı. Erkek, çeşitli ve pek çok—

Çıplak bacaklarının altında sert, soğuk bir zemin yatıyordu, çam iğneleri geceliğinin ince kumaşından geçiyordu. Soğuk, kan donduran rüzgar, tüm o erkek kokularını bir kar, çam ve kir dalgasının üzerine taşıdı.

Nesta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Görüşünü geniş bir erkek sırt dolduruyordu, çoğu bir çift kanat tarafından kapatılmıştı. Bağlı kanatlar.

Dün gecenin görüntüleri onu sıkıştırdı: Onu yakalayan erkekler, yüzüne karşı bir şey itip bayılana kadar nasıl savaştığı, Gwyn ve Emerie'nin çığlıklarını işittiği...

Nesta doğruldu.

Manzara beklediğinden daha kötüydü. Uzak, çok daha kötü.

Yavaşça, sessizce yerine döndü. Bilinçsiz İliryalı savaşçılar etrafına saçılmıştı. Arkasında, başında. Çıplak ayaklarında. Onu çevreleyen en az iki yüz kişi, yükselen çamların arasında uzanıyordu.

Kan Ritüeli.

Yaratılmış olduğu için diğerlerinden önce uyanmış olmalı. Farklı.

Nesta, eski, korkunç gücün dinlendiği yere doğru uzandı ve hiçbir şey bulamadı. Sanki kuyu boşaltılmış, deniz çekilmiş gibi.

Blood Rite'ın büyüleri sihri bağlıyordu. Güçleri işe yaramaz hale gelmişti.

Titremesinin tamamen soğuktan olmadığını biliyordu. Sahip olduğu zaman ne olursa olsun uzun sürmeyecekti. Diğerleri birazdan karışacaktı.

Ve onu aralarında bir gecelik içinde dururken bul. Silahsız.

Hareket etmek zorundaydı. Bu sonsuz beden yığını içinde Emerie ve Gwyn'i bulmalıydım. Başka bir yere atılmadıkları sürece.

Cassian, Rhysand ve Azriel'in hepsinin farklı yerlerde bırakıldığını hatırladı. Bu topraklarda dolaşan kana susamış savaşçılar ve canavarlar arasında birbirlerini öldürerek günler geçirmişlerdi. Ama bir şekilde birbirlerini bulmuşlar ve kutsal dağ Ramiel'e tırmanmışlar ve Ayini kazanmışlardı.

Bu genel alanı temizlerse şanslı olur.

Nefesi kesilen Nesta ayağa kalktı. Savaşçıların vücutlarının kalkanından uzakta, soğuk ona çarptı ve neredeyse nefesini kesiyordu. Titreme derinleşti.

Daha sıcak bir şeye ihtiyacı vardı. Gerekli ayakkabılar. Silah yapmak için gerekli.

Nesta, arkadaşlarını bulmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini söyleyecekmiş gibi sulu güneşe baktı. Ama ışık gözlerini yaktı, çarpmayı kötüleştirdi onun kafasında. Ağaçlar - ağaçların yosunlu tarafını bulabileceğini söylemişti Cassian. Kuzey böyle yalan söylerdi.

En yakın ağaç yaklaşık yirmi fit ve on ceset ötede yükseldi. Görebildiği kadarıyla üzerinde hiçbir yerde yosun büyümemiş.

Böylece daha yüksek bir yer bulup araziyi araştıracaktı. Ramiel'in nerede belirdiğini ve diğer çöplük alanlarını görüp göremediğini görün.

Ama onun giysilere, silahlara ve yiyeceğe ihtiyacı vardı ve Gwyn ile Emerie'yi ve ah, tanrılar...

Nesta titreyen nefesini neredeyse sessizliğe boğmak için elini ağzına bastırdı. Taşınmak. *Hareket* etmek zorundaydı .

Ama birisi zaten vardı.

Kanatlarının hışırtısı onu ele verdi. Nesta döndü.

Yüz metre ötede, uyuyan bedenler deniziyle ayrılmış, bir erkek canavarı duruyordu.

Onu tanımıyordu ama gözlerindeki parıltıyı tanıdı. Yırtıcı niyet ve acımasız eğlence. Bakışları geceliğine daldığında, göğüsleri soğuk soğuğa, çıplak bacaklarına dikildiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Korku tüm vücudunu asit gibi yaktı.

Diğerlerinin hiçbiri kıpırdamadı. En azından o vardı. Ama bu erkek…

Soluna baktı - sadece bir göz kırpması için. Nesta onun bakışlarını takip etti ve nefesi kesildi. Bir ağacın gövdesine gömülü, hafifçe parlayan bir bıçak vardı.

İmkansız. Blood Rite'ta silah bulundurmak kurallarına aykırıydı. Erkek onun orada olacağını biliyor muydu, yoksa o daha önce casusluk mu yapmıştı?

Önemli değildi. Önemli olan sadece bıçağın var olmasıydı. Ve görünen tek silah buydu.

Koşabilir. Bıçağa atlayıp ters yöne kaçmasına izin verin ve takip etmemesi için dua edin.

Ya da bıçak için gidebilir. Onu döv ve sonra… o o zaman ne yapacağını bilmiyordu. Ama yakında uyanacak olan uyuyan savaşçıların olduğu bir alanda duruyordu ve eğer onu silahsız, savunmasız bulurlarsa—

Nesta koştu.

Cassian nefes alamıyordu.

Uzun dakikalardır nefes alamıyor veya konuşamıyordum. Ailesi gelmişti ve hepsi onu Emerie'nin evinin harap yatak odasında sarmıştı. Azriel aceleyle konuşuyorlardı, ama Cassian onu duymadı, kafasındaki kükremeden başka bir şey duymadı, o da özellikle kimseye, "Onların peşinden gidiyorum" demedi.

Sessizlik çöktü ve döndüğünde hepsinin solgun ve irileşmiş gözlerle kendisine baktığını gördü.

Cassian Sifonları ellerinin arkasına vurdu ve kalan Sifonları omuzlarında, dizlerinde ve göğsünde belirdi. Rhys'e başını salladı. "Beni ona bağla. Az, Emerie ve Gwyn'i bul."

Rhys bir inç kıpırdamadı. "Yasaları biliyorsun, Cass."

"Kanunları siktir et."

"Hangi yasalar?" diye sordu Feyre.

"Söyle ona," diye emretti Rhys, gece kanatlarının etrafında dönerken. Cassian kaşlarını çattı. " *Söyle ona, Cassian.* ”

Pislik, doğuştan gelen bu hakimiyeti onun üzerinde kullanmıştı. Cassian sertçe konuştu, "Kan Ayini'nden bir savaşçı çeken herkes yakalanıp idam edilecek. Ayin'den onursuzca uzaklaştırılan savaşçıyla birlikte."

Feyre yüzünü ovuşturdu. "Yani Nesta, Emerie ve Gwyn Ayin'de kalmalı."

Rhys biraz daha yumuşak bir sesle, Ben bile bu kuralları çiğneyemem, dedi. Ne kadar istersem isteyeyim, diye ekledi Cassian'ın omzunu kavrayarak.

Cassian'ın midesi alt üst oldu. Nesta ve arkadaşları - *arkadaşları* - Ayin'deydiler. Ve müdahale etmek için hiçbir şey yapamazdı, onsuz değil hepsine lanet olsun. Elleri titredi. "Ne yani - bir hafta kıçımızın üstüne oturup bekleyeceğiz öyle mi?" Fikir iğrençti.

Feyre titreyen parmaklarını kavrayarak sımsıkı sıktı. "Sen... Cassian, buraya geldiğimizde hiç dinlemiyor muydun?"

Hayır. Neredeyse hiçbir şey duymamıştı.

Azriel sıkıca, "Casuslarım Eris'in Briallyn tarafından yakalandığı haberini aldı. O köpekleriyle avlanırken kalan askerlerini peşinden gönderdi. Onu yakaladılar ve bir şekilde hepsi onun sarayına geri döndüler. Sanırım Koschei'nin gücünü kullanıyor."

"Umurumda değil." Cassian kapıya yöneldi. Olsa bile... Kahretsin. Rhys'e o askerlerin peşinden gitmemesini söyleyen o değil miydi? Onları bırakmak için mi? O bir aptaldı. Silahlı bir düşmanı kör noktasında bırakmış ve unutmuştu. Ama Eris umursadığı her şeye rağmen çürüyebilirdi.

Az, "Onu dışarı çıkarmalıyız" dedi.

Cassian kısa sürdü. " *Biz mi?"*

Rhys Azriel'in yanına, Feyre de onun yanına çıktı. Korkunç bir duvar. "Gidemeyiz," dedi Feyre, Rhys'e başını sallayarak. Açıklamaya gerek yoktu: Bebek iki aydan kısa bir süre sonra Feyre hiçbir şeyi riske atmıyordu. Ama Rhys...

Cassian Yüce Lorduna meydan okudu, "Bir saat içinde girip çıkabilirsin."

"Gidemem." Rhys'in gözlerinde gece yarısı fırtınaları dönüyordu.

Evet, yapabilirsin, dedi Cassian, yoluna çıkan her şeyi silip süpürecek bir gelgit dalgası gibi yükselen öfkeyle. "Sen-"

"Yapamam."

Rhys'in yüzünü dolduran şey ıstıraptı—saf, seyreltilmemiş ıstırap. Ve korku. Feyre dövmeli parmaklarını Rhys'in parmaklarının arasından geçirdi.

Amren sert bir şekilde, "Neden?" diye sordu.

Rhys, Feyre'in parmaklarındaki dövmeye baktı. Boğazı düğümlendi. Feyre onun yerine cevap verdi. "Bir pazarlık yaptık. Savaştan sonra. ... sadece bu dünyayı birlikte terk etmek için."

Amren, akıl sağlığı için bir dua mırıldanarak şakaklarına masaj yapmaya başladı.

Azriel, "Birlikte ölmek için bir pazarlık mı yaptınız?" diye sordu.

"Aptallar," diye tısladı Amren. "Romantik, idealist *aptallar* ." Rhys kasvetli gözlerini ona çevirdi.

Cassian nefes alamadı. Az bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Rys ölürse," dedi Feyre kalın bir sesle, kendi gözlerinde parlak bir korkuyla, "ölürüm." Parmakları şişmiş karnını sıyırdı. Bebek de ölecekti.

"Ve *sen* ölürsen Feyre," dedi Azriel usulca, "o zaman Rhys ölür."

Sözler bir ölüm çanı gibi boş ve soğuk çınladı. Feyre doğumdan sağ çıkmasaydı...

Cassian'ın dizleri bükülmekle tehdit etti. Rhy'nin yüzü yalvarma ve acıyla gergindi. Rhys sessizce, "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

Amren şakaklarına tekrar masaj yaptı. "Bu pazarlığın aptallığını daha sonra tartışabiliriz." Feyre ona dik dik baktı ve Amren, Cassian'a "Sen ve Azriel Eris'i geri almalısınız" demeden hemen önce ona baktı.

"Niye sen olmayasın?"

Feyre burnunun kemerini sıktı. "Çünkü Amren..."

"Güçsüz," diye hırladı Amren. "Söyleyebilirsin kızım."

Feyre yüzünü buruşturdu. "Mor bu sabah Vallahan'a gitti ve daemati sihrimizin menzili dışında. Az yalnız giremez. Sana ihtiyacımız var, Cassian."

Cassian sustu. Sadece beklediler.

Nesta'nın Kan Ayini'ne katılması, kahrolası *Eris'i kurtarmak için yola çıkarken her türlü korku ve sefaleti riske atması* ... "Bırak ölsün."

Feyre, "Bu kadar çekici," dedi, "Briallyn'in ellerinde bizim için büyük bir tehlike oluşturuyor. Kraliyet'in etkisi altındaysa, bildiği her şeyi ifşa edecek." Cassian'a, " Bizim hakkımızda tam olarak ne biliyor?" *diye sordu.*

"Çok fazla." Cassian boğazını temizledi. Kendi çekişmeleriyle, Eris'i kışkırtma ihtiyacıyla çok fazla şey açığa vurmuştu. “Gece Mahkemesi gücü olarak Nesta ile ve Dehşet Hazinesi'nin üç nesnesi de emrimizdeyken ne yapacağımız konusunda endişeliydi. Gece Mahkemesi'nin geri dönebileceğini ve bir tür güç ele geçirme girişiminde bulunabileceğini düşündü."

Feyre umutla, "Belki ona verdiğimiz Made hançer ona Kraliyetten dokunulmazlık verir. Hançeri taşıyorsa, onu silahsızlandırmamışlarsa, bu onu başka bir Made nesnesine karşı koruyabilir.”

"Ama bunu bilmiyoruz," diye karşı çıktı Rhys. "Ve hâlâ Briallyn'in pençelerinde olacak. Hançeri kendisi hissedebilir ve hançer ona yanıt verebilir."

Az karanlık bir şekilde ekledi, "Ve onu konuşturmak için bir sürü başka yöntem var."

Amren, "Artık gitmelisin," diyerek araya girdi. Feyre ve Rhys'e döndü. "Velaris'e döneceğiz ve bu pazarlığınız hakkında güzel, uzun bir konuşma yapacağız."

Cassian, küçük pencereye, ötedeki vahşi doğaya bakarken Feyre ve Rhys'in ifadelerini okumaya zahmet etmedi. Sanki orada Nesta'yı görebilirmiş gibi.

Zırhını, karmaşık pulları ve vücuduna güven veren bir aşinalıkla kenetlenen plakaları çağırdı. “Nesta'yı iyi eğittim. Hepsini iyi eğitmiş," dedi boğazı düğümlenerek. Az, Sifonlarına dokunurken ve kendi zırhı ortaya çıkarken sessizliğe ekledi, "Kan Ayini'nden kurtulabilecek biri varsa, o da onlardır."

Birbirlerini bulabilselerdi.

Nesta bıçakla ağaca doğru hızla koştu, erkek ancak bir kalp atışı sonrasında harekete geçti.

Dağınık cesetlere takıldı ama Nesta dizlerini dik tuttu. Yerdeki merdivenle yaptıkları her ayak çalışmasının bir aynası, sanki bu bedenler kaçınılması gereken ip basamaklarıymış gibi. Kas hafızası devreye girdi; ağaca nişan alırken dallara zar zor baktı. Ama erkek yerini bulmuştu ve hızla kapandı.

Birisi silahı ya dün gece karanlığın altına ya da haftalar önce yerleştirmiş olmalıydı. Blood Rite yeterince vahşiydi gerçek silahlar olmadan - sadece yaptıkları silahlar - ama içine gerçek çelik atılmış…

Erkeğin üzerinde iyi bir altı inç ve yüz pound vardı. Fiziksel dövüşte her türlü avantaja sahip olacaktı. Ama o bıçağı alabilirse...

Nesta cesetlerden kurtuldu, elini uzatarak ağaç gövdesine son birkaç metre koşarken bacakları havada uçuştu. Bıçağın sapına dokundu...

Erkek, yetişkin bir İliryalı savaşçının tüm gücüyle ona saldırdı.

Aşağıya inerlerken çarpmanın etkisiyle ve ağacın diğer tarafındaki tepenin kenarından nefesi kesildi.

Yüz metre aşağıdaki dere yatağına doğru yuvarlandılar, tepenin kenarından aşağı inerken ters döndüler. Kayalar ve yapraklar çatırdadı ve ona sürtündü, kanatlar üstünde ve altında kırıldı, elleri boğuşarken saçları yüzünü kamçıladı -

Nesta dere yatağına öyle bir çarptı ki, omurgası inledi, erkek onun üzerine indi ve kalan her nefes kırıntısını ciğerlerinden dışarı gönderdi.

Kanatları seğirdi. Ama hareket etmedi.

Nesta gözlerini açtığında kendini onun görmeyen bakışlarına bakarken buldu. Elini, sıcak kana bulanmış boğazına gömdüğü hançeri sıkarken bulmak için.

Nesta homurdanarak onu devirdi. Hançer boğazından dışarı sarkmıştı, yaradan hala kan sızıyordu. Bıçak ensesine kadar saplanmıştı.

Nesta kuru taşların üzerine bir ağız dolusu kan tükürdü. Geceliği kan ve kirle kaplıydı, cildi ham ve acıyordu. Ama o yaşıyordu. Ve erkek değildi.

Nesta, altıya kadar sayarak burnundan yavaşça nefes almasına izin verdi. Nefesini tuttu, sonra yavaşça verdi. nefes aldı mı iki kat daha fazla egzersiz yapın. Vuran kafasından yırtık ayaklarına kadar vücudunun durumunu değerlendirdi. Tekrar nefes aldı.

Aklı durunca Nesta, bıçağı adamın boğazından çekti. Ardından, çizmeleri de dahil olmak üzere, parça parça kıyafetlerini çıkardı. Kendini soğukkanlılıkla giydirdi, kanlı geceliğini çıkardı ve cenaze kefenini taklit edercesine adamın yüzüne bıraktı, sonra bıçağı olabildiğince sıkı bağladığı kemere soktu. Giysiler üzerinden sarkıyordu ve çok büyük çizmeler bir yük olabilirdi ama gecelikten daha iyiydi.

Sonra arkadaşlarını bulmaya gitti.

BÖLÜM

65

Nesta, savaşçıların olmadığı toprakları bulmak için vadinin diğer tarafına tırmandı. Onun arkasında, küçük vadinin karşısında diğerleri hala uyuyordu. Aralarında Emerie veya Gwyn'den iz yok. Nerede olabileceklerine dair bir işaret de yok.

Cassian bir gece terli ve bitkin halde yatakta yatarken ona Ayin için biri kuzeyde, biri batıda ve biri güneyde olmak üzere üç çöplük alanı olduğunu söylemişti. Arkadaşları diğerlerinde olmak zorundaydı, ya birlikte ya da her birinde. Uyandıklarında çok korkmuş olacaklardı.

Gwyn-

Nesta, çamların arasından aceleyle geçerken, yüksek bir ağaç bulmadan önce uyuyan savaşçılarla arasına mesafe koyarken bunu düşünmeyi reddetti. Tırmandı, özsu hızla parmaklarını kapladı ve gölgeliği temizlediğinde...

Ramiel de bir okyanusu geçmiş olabilir. İki dağ ve bir orman denizi ile dümdüz önlerinde görünüyordu ve tanrılar onunla çorak yamaçları arasında başka ne olduğunu biliyordu. Feyre'ninkiyle aynı görünüyordu. tablo. Güneşe baktı, sonra altındaki gövdeye bakarak yosun aradı. Orada, sol ayağının hemen altında.

Ramiel doğudaydı. Yani batıya atılmıştı ve diğerleri...

Ya kuzeyi ya da güneyi seçmek zorundaydı. Yoksa dağa gidip onları yolda bulduğunu ummaması daha mı iyi olurdu?

Cassian'ın ona gelişigüzel vermiş olabileceği herhangi bir tavsiye için hafızasını taradı. Cassian… Belki de çoktan onu kurtarmaya gidiyordu.

Göğsündeki umut balonu patladı. Onu kurtaramadı. Böyle bir şeyi yasaklayan yasalar hakkında onu kendisi bilgilendirmişti. O da idam edilecekti, o da. Rhysand veya Feyre bile onu durduramadı.

Cassian onu kurtarmaya gelmiyordu. Onu, Emerie'yi veya Gwyn'i kurtarmaya kimse gelmiyordu.

Nesta, uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra parmaklarını esneterek parmaklarını yeniden hareket ettirdi. Elindeki birkaç küçük kesikten damlayan kana usulca yemin etti.

Şimdiye kadar iyileşmiş olmaları gerekirdi. Ama Ayini bağlayan büyü, görünüşe göre, bir perinin kanındaki herhangi bir iyileştirme büyüsünü de bastırdı. Kendi dahil.

Herhangi bir yara ölümcül olabilir. İnsan, ölümlü bir hızda iyileşirdi. Nesta kendine birkaç yavaş, düzenli nefes almasına izin verdi. Bunu yapabilirdi. *Bunu* yapardım.

Arkadaşlarını kurtaracaktı. Ve kendisi.

Çok uzaklardan bağırışları yankılandı. Diğerleri uyanmıştı. Nesta küfrederek aceleyle ağaçtan aşağı indi, kabuklu ellerine ağaç kabuğu ve çam iğneleri yapıştı. Bir yön seçmesi ve dibe vurduğunda koşmaya başlaması gerekiyordu.

Arkasındaki bağırışlar çığlıklarla vurgulandı.

Arkasına baktı ve kimsenin onu ele geçirmediğinden emin oldu. Ve bunu yaparken, sol bileğindeki dokuma bileziğin içinden bir ışık parlaması yakaladı. Ortadaki küçük gümüş tılsımdan, ışıkta parlıyor.

Hayır - *parlıyordu* .

Nesta, tılsımın üzerinde parmağını gezdirdi. Cildine karşı vızıldadı. İçini bir korku kapladı - sanki yumuşak bir ses *Acele* et diye fısıldıyormuş gibi ensesine bir iğne battı .

Nesta güneşe karşı onu daha iyi görebilmek için döndü ama çekiciliğin içindeki ışık kayboldu. Nesta kuzeye döndü. Büyü yeniden parladı.

Kaşları havaya kalkarak kolunu doğuya doğru eğdi: hiçbir şey. Güney: sadece hafif bir parıltı. Aciliyet duygusu yok, saf panik yok. Ama kuzey... Büyü parladı ve yine o korku içini doldurdu.

Nesta, evde bilezikleri yaptıkları o geceyi hatırlayarak derin bir nefes aldı. Onlar için dileğini hatırlamak: *hazır olduğumuzda dünyaya açılma cesareti, ancak her zaman birbirimize dönüş yolumuzu bulabilme cesareti. Ne olursa olsun.*

Büyüler yapmıştı. İşaretçilere. Ve arkadaşlarından hangisi güneyde yatıyorsa, kuzeydeki kadar tehlikede değildi.

Bu yoldaki arazi yokuş yukarıydı. Küçük bir nimet. Diğer savaşçılar muhtemelen Ramiel'e giden en hızlı ve en kolay yolu seçecek ve tırmanmayı içeren bir rotadan kaçınacaklardı.

Ama tılsımlar burada nasıl işe yarayabilir? Ayin, hem bir kullanıcıdan hem de herhangi bir nesneden sihri yasakladı. Ayin'i çevreleyen güç, Yapılmış eşyaları boğmadığı sürece. Fae büyülerinin dikkatli bir şekilde yazılması gerekiyordu - belki de bu büyüyü İliryalılar için kim ördüyse, Ayin'de bir Made öğesinin sona erme olasılığını hiç düşünmemişti.

Yine de kendi gücü uykudaydı. İçine doğru uzandı, uzandı ama onunla yalnızca boşluk karşılaştı.

Boğazı sıkıştı. Kendisi bir Yapılmış şeydi - ve yine de o da bir insandı. Büyü onu bir *kişi* olarak tanıdı, bir şey değil.

Bu ayrımın kendisine ne kadar gösterilmesi gerektiğini fark etmemişti. Çam ve uzak kar vaadini içinize çekti. *canlı* . Bu cehennemde bile yaşıyordu.

Ve arkadaşlarının da öyle olduğundan emin olacaktı.

Yavaşça nefes vererek, nefesine hakim olan Nesta, kolunu indirdi ve hareket etmeye başladı.

Fazla büyük çizmeleri yere çarptı, ayak parmakları içlerinde kıpırdandı.

Nesta doğrulup yanındaki bıçağı kontrol ettiğinde çoktan kuzeye

gidiyordu.

Nesta'nın aklına on dakika yokuş yukarı koştuktan sonra geldi, parıldayan tılsım onu hala itiyordu, o cehennemi çizmelerdeki ayakları bir o yana bir bu yana kayıyordu, suya ihtiyacı vardı. Ve yemek. Ve gün batımından önce sığınağa ihtiyacı olacak. Ve bir yangını riske atmaya ya da bulunmamak için muhtemelen soğuktan ölmeye karar vermek zorunda kalacaktı.

Erkeğin üzerinden çıkardığı giysiler, geceyi atlatmasına yardımcı olacak kadar kalın değildi. Ve gri gökyüzü herhangi bir belirtiyse, kar veya yağmur yakın olabilir.

Ama kuyruğunda savaşçı yoktu. En azından o vardı. Cassian ve Azriel kadar sinsi olmadıkça.

Bu düşünce, çılgınca adımlarını kontrol etmesine ve adımlarını susturmasına neden oldu. Loşlukta ışıltısını gizlemek için bileziği ve ışıltılı tılsımı koluna sokuyor. Özellikle dik bir tepeyi tırmanırken ve ötesindeki araziyi incelerken geçtiğine dair çok az kanıt bırakmaya çalışıyordu.

Daha fazla ağaç ve kaya ve—

Bir ok vızıldayarak geçerken Nesta yere düştü. Lanet bir *ok* -

Bıçak bir tesadüf değildi. Birisi Blood Rite'a silah bırakmıştı. Nesta ok için arkasındaki araziyi taradı. Orada—bir ağacın dibine sıkışmış.

Oraya ulaşana kadar tepeden aşağı kaydı, onu serbest bıraktı ve kemerine taktı. Sonra tepenin üzerinden bir kez daha bakarken alçakta kalarak tekrar tepeye tırmandı.

Ve jilet gibi keskin bir ok ucuyla karşı karşıya geldi.

"Kalk," diye hırladı savaşçı.

Cassian her ligde kraliçelerin bir zamanlar ortak olan kalesinin etrafında uçtuğunda, Cassian Eris'i ele geçirilecek kadar aptal olduğu için lanetledi. Şimdi burası Briallyn'in kalesiydi, diye düşündü. İlkbaharın ilk tomurcukları ve filizleri gözükse de, kar parçaları engebeli, açık araziyi hâlâ kaplıyordu. Nefes almayı zorlaştıracak kadar yüksekteydi, o kadar yüksekteydi ki, yerdeki herhangi bir insana çok büyük bir kuştan başka bir şey görünmüyordu. Ama Fae görme yeteneği sayesinde, araziyi neyin geçtiğini açıkça görebiliyordu.

Yine de Eris'ten hiçbir şey görmedi. Kızıl saç yok, ateş yalaması yok, askerlerinden hiçbir iz yok. Ters yöne dönen Azriel, kendisinin de bir şey görmediğini işaret etti.

Odaklanma çabasıydı. Aklı kuzeybatıya kaydığında uçmaya, akbabalar gibi daireler çizmeye devam etmek. İlirya Dağları'na ve Kan Ayini ve Nesta'ya.

İlk dalgalanmadan kurtulmuş muydu? Savaşçılar şimdiye uyanmış olurdu.

Lanet olası Eris. Nasıl olur da o askerlerin yaklaşmasına izin verecek kadar pervasız olabilirdi?

Cassian tekrar aşağıdaki araziyi taradı, ince havada nefesini sabit tutmak için mücadele etti. Eris'i çabucak bulacaktı. Vakti varsa kıçına tekmeyi bas.

Ve ondan sonra? Nesta'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamadı. Ama en azından Ayin'e daha yakın olabilirdi. En kötüsü olursa…

Düşünceyi kapattı. Nesta hayatta kalacaktı. Gwyn ve Emerie hayatta kalacaktı.

Başka bir alternatife izin vermezdi.

BÖLÜM

66

İliryalı savaşçı Nesta'nın öldürdüğü savaşçıdan daha küçüktü ama bu erkek eline bir yay ve ok almıştı.

"Silahlarınızı bana verin," diye emretti, gözleri onun üzerinde gezinirken, yüzünü kaplayan, çenesini ve boynunu kaplayan kana dikkat çekti.

Nesta kıpırdamadı. Çenesini pek indirmedi.

Erkek, sesi keskinleşerek, " Bana *kahrolası silahlarınızı verin," diye uyardı.*

"Nereden geldin?" diye sordu, sanki yüzüne doğrultulmuş bir ok yokmuş gibi. Ve sonra, cevap vermeye vakit bulamadan, "Orada başka bir kadın var mıydı?"

Erkek gözlerini kırpıştırdı ve Nesta'nın oku vermeden önce ihtiyaç duyduğu tek onay buydu. Yavaşça, yavaşça bıçağa uzandı. "Onu da mı öldürdün?" Sesi saf buza düşmüştü.

"Sakat kaltak mı? Onu diğerlerine bıraktım." Sırıttı. "Yine de av olsan daha iyi."

Emerie. Bu erkek onu daha önce görmüş olsaydı, çok uzakta olamazdı. Nesta bıçağı çekti.

Erkek oku işaret etti. "Bırak ve on adım geri git."

Emerie yaşıyordu. Ve yakınlarda. Ve tehlikede.

Ve bu orospu çocuğu, Nesta'nın onu kurtarmasını engelleyemezdi.

Nesta başını eğdi, omuzları, erkeğin bir teslimiyet gösterisi olduğuna inandığını umduğu bir şekilde çökmüştü. Nitekim gülümsedi.

Şansı yoktu.

Nesta bıçağı indirdi. Ve erkeğe doğru süzülmesine izin verirken parmaklarını açarak bileğini salladı.

Tam kasıklarına.

Çığlık attı ve eli yayda gevşerken kız saldırdı. Kadın ona ve silaha çarptı, ip yüzüne gözyaşı dökecek kadar sert vurdu, ama düştüler ve adam çığlık atıyordu...

Onunla arkadaşları arasında kimse durmazdı.

Zihni soğuk ve sakin bir yere kaydı. Yayı tuttu, fırlattı. Erkek yerde kıvranıp toplarını delen bıçağı çıkarmaya çalışırken, kadın üzerine atladı ve daha sert bir şekilde itti. Çığlığı, kuşların çamlardan uçuşmasına neden oldu.

Nesta bıçağı serbest bırakarak onu orada öylece bıraktı. İki oku tuttu ama sırtının altına sabitlenmiş olan ok kılıfını serbest bırakma zahmetine girmedi. İlirya yayını aldı, bıçağını kaptı ve adamın geldiği yöne doğru koştu.

Onun ulumaları onu kilometrelerce takip etti.

Nesta ona ulaşmadan çok önce bir nehir varlığını duyurdu. Kantin gibi görünen yerleri doldururlarken, onun yakın kıyısındaki savaşçılar da - birbirlerini hissettiklerini tahmin etti- tereddütlü bir şekilde birbirleriyle konuşuyorlardı. Sanki biri onları da bırakmıştı.

Emerie'den iz yok.

Bir ağacın arkasında rüzgara karşı durdu ve dinledi.

Emerie ya da başka bir kadın hakkında bir fısıltı değil. Sadece kurdukları ittifaklar, silahları ve kantinleri onlara bırakan Ramiel'e nasıl ulaşılacağı konusunda gergin kurallar…

Nehri geçmek için kolay bir yer aramak üzereydi. erkekler, duyduğunda, “O kaltak kaçmış yazık. Soğuk gecelerde iyi eğlenceler yapardı.”

Nesta'nın vücudundaki her şey hareketsiz kaldı. Emerie bu nehre ulaşmıştı. Canlı.

Bir diğeri, akan sudan içerek, “Muhtemelen dağın yarısında yıkanmıştır. Eğer akıntıdan ölmediyse, canavarlar onu şafaktan önce yakalar."

Emerie bu erkeklerden kurtulmak için nehre atlamış olmalı.

Nesta, parmaklarını omzunun üzerinden astığı yayda gezdirdi. Kemerindeki oklar ağırlık gibi asılıydı. Bunun için onları öldürmeli. Bu iki oku ikisine ateşle ve arkadaşını incittiği için onları *öldür*—

Ama eğer Emerie hayatta kalsaydı...

Ağaçtan aşağı itti. Bir sonrakine geçti. Ve sonraki. Nehri takip etti, adımları suyun taş üzerindeki fısıltısından biraz daha fazlaydı.

Çamların arasından, tepelerden aşağı. Rapids arttı, kayalar siyah mızraklar gibi yükseldi. İleride bir şelale kükredi. Emerie bunun üzerinden geçmiş olsaydı...

Rapids kenardan aşağı fırladı, yüz metre aşağıda. Bundan kurtulmak yok.

Nesta'nın boğazı kurudu.

Şelaleye dalmadan hemen önce kayalık kıyıdan fırlayan devrilmiş bir ağaca takılıp nehrin karşısında ne olduğunu görünce daha da kurudu.

Emerie.

Nesta suyun kenarına koştu, ama ayağını buzlu parmaklarından geri çekti. Emerie baygın görünüyordu ama Nesta onun adını haykırmaya cesaret edemedi. Gökyüzüne bir bakış, ikindi noktasındaki güneşi ortaya çıkardı, ama ne sıcaklık ne de kurtuluş sundu.

Emerie ne kadar süredir soğuk sudaydı?

"Düşün," diye mırıldandı Nesta. "Düşün düşün."

Sudaki her dakika Emerie'yi öldürme riskiyle karşı karşıyaydı. Herhangi bir yaralanmayı ayırt edemeyecek kadar uzakta yatıyordu ama dala karşı kımıldamıyordu. Sadece seğiren kanatları herhangi bir yaşam belirtisi gösteriyordu.

Nesta kıyafetlerini çıkardı. Bıçağını ve iki oku kıyıda bırakmak yerine geceliğini alıp bacağına bağlamış olmayı diledi ama başka seçeneği yoktu. Yine de İlirya yayını aldı, göğsüne bağladı, ip çıplak tenine battı.

Çıplak, şelaleler, akıntılar, kayalar ve Emerie arasındaki mesafeye baktı.

Kayadan kayaya, dedi kendi kendine. Soğuğa hazır.

Ve suya atladı.

Nesta buzlu şok karşısında nefesi kesildi ve tükürdü, eller o kadar çok titriyordu ki kaygan kayaları kavrayıp düşmekten korktu. Ama o devam etti. Emerie'yi hedefliyor. Gittikçe daha yakına, sonunda son kaya ile nehir kıyısı arasında çılgınca yüzene kadar - ve Emerie, arkasındaki yarı batık ağacın üzerine örtüldü.

Titreyen, dişleri takırdayan Nesta, Emerie'yi dallardan kurtarıp kıyıya doğru sürükledi, sonra onun üzerine çömeldi.

Emerie'nin yüzü hırpalanmıştı, kolu pazısındaki bir kesikten kanıyordu. Ama nefes aldı.

Nesta hıçkırıklarını dizginleyerek arkadaşını nazikçe sarstı. "Emer, uyan."

Dişi acıyla inlemedi. Nesta, Emerie'nin siyah saçlarını aradı ve parmakları kan içinde kaldı.

Onu nehrin karşısına geçirmesi gerekiyordu. Barınak bul. Ateş yak ve onları ısıt. Taşıdığı yay onları korumaya yetmedi. Yakın değil.

"Tamam Emre." Nesta'nın dişleri o kadar çok gıcırdıyordu ki yüzü ağrıyordu. "Bunun için üzgünüm."

Arkadaşının geceliğini kavradı ve ortasından yırtarak Emerie'nin ince, formda vücudunu hava şartlarına maruz bıraktı. Nesta geceliği çıkardı ve bükerek uzun bir ip haline getirdi, sonra yayı omzunu çözdü.

Nesta, Emerie'yi suya geri çekerken, "Bu bölümden hoşlanmayacaksın," dedi dişlerini gıcırdatarak. Ben de değilim, diye mırıldandı, buzlu su uyuşmuş ayaklarını ısırdı.

Kazan kadar soğuk. Soğuk...

Nesta, bir bulut gibi sürüklenmesini isteyerek düşüncenin geçmesine izin verdi. Odaklanmış.

Emerie'yi, titreyen parmaklarının izin verdiği kadar sıkı tutarak, bellerine kadar suya sokmayı başardı. Sonra arkadaşını sırtına aldı ve İliryalı yayını ikisine de bağladı, neredeyse kırılmaz ipin kendi göğsüne girmesine izin verdi, böylece tahta Emerie'nin omurgasına yaslanıp onları birbirine bağladı.

"Hiç yoktan iyidir." Emerie'nin gevşek kollarını omuzlarına doladı, sonra Emerie'nin geceliğini aldı ve bileklerine sararak onları yerine bağladı. "Bekle," diye uyardı, Emerie sırtında hareketsiz bir ağırlık olarak kalsa da.

Kayadan kayaya. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Kayadan kayaya ve sonra kıyıya geri dönün.

Kayadan kayaya. Adım adım.

Rüzgar Evi'nde on bin adım atmıştı. Bu aylarda bundan daha fazlasını yapmıştı. Bunu yapabilirdi.

Nesta suyun daha da derinlerine indi ve soğuğuna karşı çığlığını bastırdı.

Emerie sallanıp ona çarptı ve İliryalı yayın ipi Nesta'nın göğsüne deriyi kesecek kadar sert battı. Ama tuttu.

Adım adım adım adım.

Nesta, titreyerek, neredeyse hıçkırarak uzak kıyıya döndüğünde, kiriş kan çekmişti. Ama sağlam bir arazideydiler ve kıyafetleri ve silahları oradaydı ve şimdi sıcaklık ve sığınak bulmak için.

Nesta, Emerie'yi çam iğnelerinin üzerine yatırdı, arkasında bıraktığı kuru giysilerle arkadaşını örttü ve taşıyabileceği kadar odun topladı. Çıplak, titreyerek, Emerie'nin yanına yığarken kollarındaki çubukları zar zor tutabiliyordu. Titreyen parmakları, bir kıvılcımı tutuşturmaya, çırayı aleve çevirmeye yetecek kadar çubukları döndürmeye çabaladı. ama orada. Ateş. Düşen kütükler için bölgeyi bastı ve akarsulardaki sis yüzünden alev almak için fazla ıslanmamaları için dua etti.

Ateş durmadan çatırdadığında Nesta, Emerie'nin yanında giysi yığınının altından kaydı ve kollarını arkadaşına doladı, tenleri birbirine yakınlaştı. İkisi de donuyordu, ama ateş ılıktı ve erkeğin büyük giysilerinin altında sudan gelen soğuk azalmaya başladı.

Ama tamamen dünyaya maruz kaldılar. Biri gelirse, ölmüş olurdu.

Nesta, Emerie'yi tutarak vücudunun adım adım ısındığını hissetti. Nefes alışını izlemek. Gıcırdayan dişlerinin sakinleştiğini hissetmek.

Yakında gece olacaktı. Ve karanlıkta ne ortaya çıkacaktı…

Nesta, Cassian'ın bu ormanlarda sinsice dolaşan canavarlarla ilgili hikayelerini hatırladı. Yutkundu ve kollarını Emerie'ye daha sıkı sardı. Koluna baktı, tılsım hâlâ hafifçe parlıyordu, şimdi sadece güneyi gösteriyordu. Tek bir umut ışığı, yön. Gwyn'e ne olmuştu? Yine en kötü kabuslarına mı katlanıyordu? O muydu-

Nesta nefesine odaklandı. Zihnini sakinleştirdi.

Bu gece hayatta kalacaktı. Emerie'ye yardım et. O zaman Gwyn'i bul.

Bir nehir çevresinde, Cassian ile yaptığı yürüyüşte öğrenmişti, mağara sistemleri genellikle su tarafından oyulmuştu. Ama bir tane bulmak için Emerie'den ayrılmak zorunda kalacaktı…

Nesta kaybolan güneşe baktı, sonra giysi yığınının altından çıktı. Emerie'yi yaprak ve dallarla kapladı, ateşe bir kütük daha ekledi ve erkeğin ceketini alarak kendini sarma riskini aldı.

Nesta, su toplayan ayakları itiraz etse de botları giydi ve herhangi bir şey olup olmadığını dinleyerek kampın çevresinde dikkatli bir daire çizdi. Kimse. Her kaya ve yarık kaya taranıyor.

Hiçbir şey değil.

Gökyüzü karardı. Buralarda bir yerlerde mağaralar olmalıydı. Neredeydiler *?* _ Neresi-

"Giriş burada."

Nesta döndü, hançerini çıkardı ve üç metre ötede duran İliryalı bir erkek buldu. Yüzünün yanından aşağı inen kesik göz önüne alındığında nasıl da sıçramıştı, nasıl hayatta kalmıştı...

Kendi yaralarını, paltosunun altındaki çıplaklığını, çıplak bacaklarını ve çizmelerini fark etti. Bıçak.

Yine de hiçbir şehvet ya da nefret kahverengi gözlerini gölgelemiyordu.

Erkek, yapraklarla kaplı bir kaya parçası sandığını dikkatle işaret etti. "Bu bir mağara. İçine sığacak kadar büyük."

Nesta kendini tam boyuna çekti. Bırakın gözlerindeki soğuk şiddeti görsün.

Erkek, çocuksu çekici yüzü tarafsız bir şekilde, "Gece çöktüğünde yerde bir saat hayatta kalamazsınız," dedi. "Ve zaten bir ağaca tırmanmıyorsan, o zaman birisinin sana zarar verdiğini tahmin edeceğim."

Hiçbir şey açıklamadı.

Ellerini kaldırdı. Yüzünden sızan yara dışında silah yok, kan yok. "Batıdaki iniş alanından geldim." Nereden gelecekti. "Oltudaki cesedi gördüm - bunu Novius'a yaptın, değil mi? Çıplaktı. Erkek kılığına girmişsin. Ve boğazını delen bıçak bu olmalı. Buraya silahları kimin bıraktığını biliyor musun?"

Nesta sessizliğini korudu. Etraflarında gece derinleşti.

Adam cevap vermeyince omuz silkti. "Eğer yapabilirsem, diğerleriyle çatışmadan tamamen kaçınarak Ramiel'e daha az seyahat edilen bir yoldan ulaşmayı umarak kuzeye gitmeye karar verdim. Seninle bir kavgam yok. Ama şimdi o mağaraya giriyorum ve eğer aklın varsa yanında kim varsa onu da getir ve içeri gir."

"Ve silahlarımı alıp beni uykumda mı öldürdün?"

Adamın kahverengi gözleri titreşti. "Ben senin kim olduğunu biliyorum. Senin peşinden gidecek kadar aptal değilim."

"Bu Kan Ayini. Affedileceksin."

"Feyre Lanet Kıran, kız kardeşini öldürdüğüm için beni affetmez."

"Yani bunu onun iyiliğini kazanmak için mi yapıyorsun?"

"Önemli mi? Enalius'un üzerine yemin ederim ki, seni ya da yanında olan hiç kimseyi öldürmemeye. Al ya da git."

"Bizi öldürmemek veya herhangi bir şekilde bize zarar vermemek. Ya da bir tanıdığın da öyle yapsın."

Hafif bir gülümseme. "Fae'nin kurallarına çabucak adapte oldun. Ama evet. Buna da yemin ederim."

Nesta, erkeğin ifadesini tartarken boğazı düğümlendi. Arkasındaki gizli mağara girişine baktı.

"Onu taşımak için yardıma ihtiyacım var."

Mağarada yangın çıkma riskini göze almadılar ama adı Balthazar olan erkek, Emerie'yi örtmek için kalın yün pelerinini sundu. Nesta, Emerie'yi ölü adamın giysisine soktu, üzerinde sadece deri ceket vardı ve her içgüdüye aykırı olsa da, Balthazar'ın diğer tarafında oturmasına izin verdi, sıcaklığı onun üşümüş vücuduna sızdı.

"Şafak geldiğinde, git," dedi Nesta, gece çökerken küflü, yapraklarla dolu mağaranın karanlığına.

Balthazar, "Geceyi atlatırsak seve seve giderim," dedi. "Ormanın hayvanları, arkadaşınızın kanının kokusunu alabilir ve bizi bu mağaraya kadar takip edebilir."

Nesta bakışlarını genç savaşçıya kaydırdı. "Neden orada herkesi öldürmüyorsun?"

“Çünkü dağa çıkıp Oristian olmak istiyorum. Ama öldürmek istediğim biriyle karşılaşırsam tereddüt etmem.”

Sessizlik çöktü ve kaldı.

Dakikalar içinde dallar kırıldı.

Balthazar'ın vücudu gerildi, nefesi inanılmayacak kadar sessizleşti. Mağaranın zifiri karanlığında tek ses kıyafetlerinin hışırtısı ve altlarındaki yapraklardı.

Geceyi bir uluma yırttı ve Nesta irkilerek Emerie'yi yanına daha da yaklaştırdı.

Ama kırılan dallar ve ulumalar uzaklaştı ve Balthazar'ın vücudu gevşedi. "Bu sadece ilk," diye fısıldadı karanlığa. "Şafağa kadar sinsice dolaşacaklar." Dışarıda ne olduğunu bilmek istemiyordu. Uzaktan çığlıklar başladığı gibi değil. Balthazar, "Bazıları ağaçlara tırmanabilir," diye mırıldandı. "Aptal savaşçılar bunu unutur."

Nesta sessiz kaldı.

Savaşçı, "İlk nöbeti ben alacağım," dedi. "Dinlenmek."

"İyi." Ama gözlerini kapatmaya cesaret edemedi.

Nesta bütün gece uyanık kaldı. Balthazar onun nöbeti sırasında uyumadığını bilseydi, söylemezdi. Zamanı, avantajı uzak tutan, ama tamamen değil, Zihin Durdurma egzersizlerini yapmak için kullanmıştı.

İz süren canavarların pençelerinin ve pençelerinin altındaki çalıların çatırdaması ve İliryalıların çığlıkları saatlerce devam etti.

Balthazar onu diziyle dürttüğünde ve uyanıyormuş gibi yapınca, Balthazar sadece uyuyacağını mırıldandı ve ona yaslandı. Nesta, mağaranın soğuk havasına karşı onun sıcaklığını emmesine izin verdi. Derin nefeslerinin gerçek uyku mu yoksa onunki gibi sahte mi olduğu umurunda değildi.

Nesta, dayanılmaz derecede ağrılı ve ağırlaştığında bile gözlerini açık tuttu. İki arkadaşının sıcaklığı onu uyutmakla tehdit ettiğinde bile.

Uyumazdı. Gardını bir an olsun indirmedi.

Şafak sonunda dalların kafesinden sızdı ve çığlıklar ve ulumalar azaldı, sonra kayboldu. Loş ışıkta yapılan hızlı bir inceleme, arkadaşının bilincini kaybetmesine rağmen Emerie'nin başındaki yaranın kanamasının durduğunu ortaya çıkardı. Fakat-

Balthazar okuyormuş gibi, "Bugün bir sürü kıyafet bulacaksın," dedi. onun aklı. Gün ışığına çıktı ve etrafına bakındı, sonra nefesinin altından küfretti. “Bir sürü kıyafet.”

Bu sözler Nesta'yı hızla mağaradan çıkardı.

Kanatlı bedenler her yerde yatıyor, birçoğu yarı yenmiş.

Balthazar uzaklaşırken sert bir rüzgar siyah saçlarını dalgalandırdı. "İyi şanslar, Archeron."

Eris, kraliçelerin kalesini çevreleyen topraklarda hiçbir yerde bulunamadı. Ancak Azriel, saraydan yola çıkarken yoldan geçen bir insan tüccarla karşılaşmıştı ve kendisine yakın zamanda bir Fae erkeğinin gelip gelmediği sorulduğunda tereddüt etmemişti. Kızıl saçlı bir Fae erkeğinin önceki gece şatoya sürüklendiğini kolayca temin etti. Erkeğin yakında başka bir yere götürüleceğini meyhanede duymuştu.

“Kaleden ayrılana kadar burada bekleyeceğiz. O zaman onları bulut örtüsünden takip et," dedi Azriel, yüzü karanlık.

Cassian homurdandı ve elini saçlarından geçirdi. Nesta'yı, Feyre ve Rhys'i düşünerek zar zor uyumuştu.

Cassian ve Azriel, kardeşlerinin pazarlığını konuşmamışlardı; bu, Feyre'nin doğumdan sağ çıkmaması halinde Rhys'in sonu olacaktı. Onu kaybetmek dayanılmaz olurdu, ama Rhys'i de kaybetmek... Cassian midesi bulanmadan düşünemiyordu. Belki de Amren bu pazarlığı bozmanın bir yolunu arıyordu - eğer bir yol düşünebilecek biri varsa, bu o olurdu. Ya da Helion, diye düşündü.

Yine de Cassian ve Azriel, Rhys ve Feyre'nin daemati menzilinin ötesindeydi. Hiçbir şeyden haberleri olmayacaktı.

Ama Nesta ölmüş olsaydı bilirdi. Kalbinde, ruhunda, bunu hissedecekti. Hissedecektim.

Bir arkadaş her zaman yapardı.

O bağı reddetmiş olsa bile.

Nesta, aptal şansı ve öldürmekten çok siyasetle ilgilenen bir İliryalı sayesinde geceyi atlatmıştı.

Nesta, kan ya da vücut sıvılarıyla lekelenmemiş, bozulmamış giysileri soyarak parçalanmış cesetlerin arasında yolunu bulurken, yorgunluk her hareketi yavaşlattı. Ormandaki hayvanlar onları bulduğunda savaşçıların çoğu işemiş ya da sıçmıştı. Temiz bir pantolon bulmak zor bir işti.

Ancak Nesta, kendisi için daha küçük bir çift çizme ve Emerie için bir set de dahil olmak üzere yeterince toplandı ve başka bir hançer, iki kantin ve birinin yarı yenmiş tavşan yemeği gibi görünen bir şey aldı.

Giyinmiş, sulanmış ve elinde tavşanın yarım bacağıyla mağaraya döndüğünde Emerie uyanmıştı. Zayıf ama uyanık. Nesta ona eti ve suyu verirken hiçbir şey söylemedi, sonra da giyinmesine yardım etti.

Ancak Nesta onu mağaradan çıkardığında ve Emerie katliamı inceledikten sonra, "Gwyn?" diye tısladı.

Nesta, kolu Emerie'nin ortasına dolanmış, bileğinde bilezik olan boştaki elini kaldırdı. Kolunu yavaşça her yöne doğrulttu. "Güney," dedi tılsım parıldadığında. Gwyn'in genel konumu dünden beri değişmemişti.

Emerie derin bir nefes aldı. Kendi bileziğini güneye kaldırdı. Tılsım şimdi neredeyse çılgınca parlıyordu, acil bir hareket etme, harekete geçme, hızlı olma ihtiyacı duygusu yaydı.

Keskin bir odak için keskinleşmeden önce Emerie'nin gözlerinde merak parladı. "Acele edelim."

BÖLÜM

67

Emerie, Nesta'nın nehirde casusluk yaptığı erkekler tarafından saldırıya uğradığını ve kovalandığını doğruladı. Hayatta kalmak için son bir atış olarak atlamış, kafasını bir kayaya vurmuş ve mağaraya kadar hiçbir şey hatırlamamıştı.

Güneye doğru ilerlerken Nesta ona kendi karşılaşmalarının hızlı ve acımasız bir özetini verdi, çoğunlukla geçen İliryalıları dinlemek için sessiz kaldı. Birkaç yalnız savaşçı, hepsi doğuya doğru ilerlerken, kanlar içinde yanlarından geçerken onları görmezden geldi; birkaç paket birbiriyle savaştı; ve daha birçok ceset soğuk toprakta yatıyor.

Bakır saç parıltısı için taradılar. Ama Gwyn'den hiçbir iz görmediler ve duymadılar. Cazibelerinin onları bir bedene doğru götürüp götürmediğinden bahsetmediler.

Gün geçti ve gece çökerken ısınmak için bir araya toplanmış başka bir mağara buldular. Emerie ilk nöbeti almakta ısrar etti ve sonunda Nesta uyudu. Arkadaşı onu uyandırdığında Nesta, Emerie'nin onun gereğinden fazla uyumasına izin verdiği hissine kapıldı.

Sabah ortaya çıktılar ve yerde karla karışık kan buldular. Mağaranın ağzındaki hayvan izleri Nesta'nın midesini bulandıracak kadar büyüktü.

Çok geçmeden kar şiddetli bir şekilde yağmaya başladı. Öndeki ve arkadaki dünyayı ve onunla birlikte tüm düşmanları örtmeye yetecek kadar. Düşen savaşçıların fazladan ceketlerini üstlerine yığmış olsalar da güneye doğru her adımlarında titrediler ve sabah öğleye doğru ilerlerken Nesta ellerini donmaktan korumak için parmaklarını esnetti.

Eğer hayatta kalırsa, bir daha asla yaz sıcağından şikayet etmeyecekti; paltosunu, şapkasını, eldivenlerini ve Cassian'ın bütün o aylar önce dairesinde giydirdiği o aptal atkıyı bir daha asla hafife alma.

Ateş kokusu alıyorum, diye mırıldandı Emerie. En son saatler önce konuşmuşlardı, bunun yerine dişlerini ağrıtacak kadar derin olan soğuktan kurtulmaya odaklanmışlardı.

İki çamın arkasında durdular, araziyi, karla kaplı gökyüzünü incelediler. Nesta cazibesine başvurdu. "Bu taraftan," dedi başını sola eğerek. "Ateş de o yönde - rüzgar dumanı o tepeden aşağı taşıyor."

Emerie umutla, "Gwyn'in ateşi olabilir," diye önerdi.

Nesta hızla atan kalbini sakinleştirmek için başını salladı. Adım adım ilerlediler, ağaçtan ağaca fırladılar, etraflarındaki herhangi bir tehlikeyi, önlerinde herhangi bir Gwyn belirtisi olup olmadığını dinlediler. Kahkahalar onlara ulaştığında birkaç dakikadır hareket ediyorlardı. Erkek gülüşü.

Bileziği kahkahanın kaynağına doğru tutarken Emerie'nin yüzü soldu. Cazibesi parladı, güneşin zayıf kış ışığında bile parladı.

"Rüzgar yönünde ilerle," dedi Nesta sert bir şekilde. "Güney tarafından sırtı alacağız."

Kampın kenarına yakın bir dalda bir gecelik asılıydı.

Nesta'nın midesi kalktı, yetersiz kahvaltısı boğazını yaktı. Sırtın sonuncusunu kamp yapan savaşçılara doğru tırmanırlarken, arkadaşının tek korku ve acı belirtisi Emerie'den gelen yumuşak bir nefesti. üstüne. Öldürdükleri erkeklerle övünüyorlardı, geriye kalan yürüyüş Ramiel'e doğruydu. Nesta, aralarında bir dişi olduğuna dair herhangi bir ipucu duymaya çalıştı. Gwyn'in geceliği bir ağaçta asılıysa, o zaman Gwyn...

Ramiel'e ulaşmanın canı cehenneme. Haftanın geri kalanını burada, hepsini yavaş yavaş öldürerek geçirirdi.

Sırtın tepesi on metre yukarıda uzanıyordu.

Nesta, Valkyrielerin yaptığı gibi, nefesini sessiz ve sığ tutarak kontrol etti. Emerie'ye bir bakış, kara gözlerinde öfke alevlenirken dişinin de aynı şeyi yaptığını söyledi.

Yokuştan çıkmadan önce, Emerie'nin kanatları başının üzerinde çok yükseğe yayıldığından, Nesta'nın tepenin ötesinde ne olduğunu değerlendireceğine karar vermişlerdi. Emerie iki bıçak tutuyordu; Nesta'nın bir hançeri, İlirya yayı ve iki oku vardı. Nesta, erkeklerin de hangi silahlara

sahip olduğu hakkında bilgi toplamak için bakışını kullanmak zorunda kalacaktı.

Erkekler kahkaha atmaya başlayınca Nesta ayağa kalktı ve son bir bakış attılar. Sadece görüşünün bayırın kenarını temizlemesine yetecek kadar yüksek.

On erkek bir ateşin etrafında oturmuş yemek yiyordu. Kiminde balta, kiminde kılıç, kiminde bıçak vardı. Nesta, lider olarak en yüksek sesle gülen ve konuşan ortadaki erkeği seçti. Yüzü - yüzünü daha önce görmüştü. Bir yerde.

Gwyn'den iz yok. Nesta eğilip Emerie'ye doğru döndü.

Ama Emerie gitmişti. Yokuşun yarısında sürüklendi ve sırıtan iki erkek arasında tutuldu.

Yüksek, gri taşlı kaleye kimse girip çıkmıyordu. Azriel ve Cassian, yukarıdan daire çizerek, ayrılan bir grubun herhangi bir işaretini beklediler, ancak kapılar açılmadı. Etrafını saran surlarla çevrili kentten kimse ne geldi ne de çıktı. Kapılar kilitlenmiş gibi, insanları içeride tuttu. Çevresindeki tepelerde de köy yoktu.

Kale sanki topraktan yükselmiş ve oraya yerleşmiş, devasa bir canavar gibi toprağın üzerine çömelmiş gibiydi.

En son hava araştırması tamamlanırken, "Briallyn burada olduğumuzu bilmeli," dedi Cassian. "Bir hamle yapmamızı beklediğini mi sanıyorsun?"

"Bence daha iyi soru Eris hâlâ yaşıyor mu," diye mırıldandı Azriel, kulağına gölgeler fısıldayarak. “Onu okuyamıyorum.”

"Beklemek anlamsız. İçeri girmeliyiz. Gözden uzak dur ki orada olduğumuzu bile anlamasın ve tacı üzerimizde kullanmaya cezbedilsin.”

"Sana söyledim: yer, Rüzgar Evi kadar çok korumayla korunuyor. Briallyn Eris'i hareket ettiriyorsa onu yakalamamız daha iyi olur."

"Belki de tüccar yanılmıştır."

"Belki. Yarına kadar gözetime devam edeceğiz.” Azriel kollarını kavuşturdu. "Nesta'ya yardım etmek istediğini biliyorum. Belki Amren yasalarda bir boşluk bulabilir…”

Cassian güçlükle yutkundu. "Açıklık yok. Eğer müdahale edersem, ikimiz de ölürüz. Ve yapsam bile, onu kurtarmak için atlarsam Nesta beni öldürür. Bunun için beni asla affetmez."

Son günlerde bunu düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Nesta'nın kaderi kendi kaderiydi. Blood Rite'ın dehşetine rağmen kendi yolunu çizecek kadar güçlüydü. Ona bunu yapma becerilerini kendisi öğretmişti.

Ve yasalar izin verse bile, bunu ondan asla almayacaktı: kendini kurtarma şansı.

Nesta ve Emerie'nin üzerine atılan soğuk yüzlü lider, "Geceliğe aşık olacak kadar aptal olacağını düşünmemiştim, ama sanırım kendini savaşçı sanan bir kadınla gerçek şey arasındaki fark bu," dedi. onun çizmeli ayakları. Kıkırdadı, gözleri cam gibi donuktu ki Nesta, birisinin silahlarla birlikte bir kasa şarap kaçakçılığı yapıp yapmadığını merak etti. "Merhaba Emre."

Nesta erkeği o zaman tanıdı. Bellius, Emerie'nin nefret dolu kuzeni.

Emerie sadece, "Nerede o?" diye *tükürdü .*

Bellius omuz silkti. "Geceliği birkaç mil önce buldum. Belki başka bir savaşçı onu becerdi ve öldürdü." Gülüşünde kötülükten başka bir şey yoktu. "Buraya gelmemeliydin kuzen."

Emerie, "Buraya isteğim dışında getirildim, *kuzenim* . Ama şimdi senin ve babanın yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım.

Dişleri, ormanın gölgesindeki loş, karlı ışıkta parlıyordu. "Babanı rezil ettin. Ailemizi rezil etti."

Nesta, silahlarına erkeğin ayaklarının dibine baktı, hepsi Emerie'nin yakalanmasına teslim oldu.

"Bu silahlarla Ayini sabote eden sen miydin?" Nesta köpürdü.

Bellius, gözleri puslu kalsa da tekrar kıkırdadı. Siyah saçlarında kar taneleri toplandı. "Ben buna sabotaj demezdim. Ve o da yapmadı."

Nesta dondu. Eris'in askerlerinin yüzlerinde o cam gibi bakışı daha önce de görmüştü.

Ve o kelime - *o.* Briallyn, Bellius'u bir şekilde taçla tuzağa mı düşürmüştü? Onu aylar önce Emerie'nin dükkânında gördüğünde gözleri dolmuştu. Kıtaya yaptığı keşif gezisinden kısa süre önce döndüğünde. O zaman Briallyn onu yakalamış olmalı. Belki de tacı, İliryalıları, Ayin'in kutsal kurallarını çiğnemek, silahları buraya yerleştirmek için etkilemek için kullandı. Ama neden?

Kadın öfkeyle sarsılırken Bellius, Emerie'ye şöyle dedi: "Biliyorsun, buradan canlı ayrılmana izin verememem. Ailemiz bu utançtan asla kurtulamayacak."

"Siktir git," diye hırladı Emerie. "Aileni sikeyim."

Bellius hafifçe gülümseyerek Nesta'ya baktı. Ceketinin omuzlarındaki karı silkeledi. Savaşçılarına "Yüce Fae kaltağından ilk haberi ben alırım," dedi.

Nesta'nın midesi bulandı, asit onu yaktı. Sayıca az, silahsız ve sihir olmadan da olsa bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Emerie'nin yüzündeki saf panik ve öfke, arkadaşının da herhangi bir çözüm bulamadığını söyledi.

Bellius onlara doğru yürüdü.

Ve dostlarından birinin bağırsakları önündeki karlara dökülürken

yüzünün yanlarına kan sıçradı.

Sırtın üzerinden sürünen şey kabuslardan yapılmıştı. Kısmen kedi, kısmen yılan, tamamen siyah kürk ve keskin pençeler ve çengelli dişler. Kampın kenarında durdu. Karnını tek bir darbeyle kestiği savaşçının içi boşaltılmış cesedine bakmadı. Kan, etrafındaki karı geniş bir daire şeklinde lekeledi.

Savaşçılar, Bellius da yanlarında kendilerini hazırladılar. Bellius kılıcını çekti.

Yaratık sıçradı. Savaşçılar çığlık attı, silahlar kanlı, çığlık çığlığa savaşta parladı.

" *Koş* ," diye emretti Nesta, Emerie'ye ayağa fırlayarak. Silahlarını kaptı ve Emerie bir savaşçının elinden karın içine doğru uçarken bir kılıç kapmak için hamle yaptı.

Tepenin diğer tarafından bir kadın sesi duyuldu. " *İşte!* "

Bellius ve adamları, kendilerini yırtan şeye karşı meydan okurken Nesta, çıkan bakırımsı saç başındaki sesle neredeyse ağlayacaktı. Nesta ve Emerie tepenin kenarına ulaştılar ve kar püskürterek aşağı kaydılar. Gwyn kanlar içinde ve savaşçı kıyafetleri içinde diğer tarafında bekledi, yüzü kirli ve yırtıktı ama gözleri netti.

"Beni takip et," diye nefes aldı Gwyn ve yamaçtan yarı yarıya düşerek ağaçların arasından güneydoğuya doğru koşarken tartışmak için hiç çaba harcamadılar.

Savaşçıların çığlıkları, canavarın kükremeleri uzaklaşana kadar koştular. Tamamen yok olana kadar.

Karların arasından akan bir derenin yanında durdular, öyle bir nefes aldılar ki Nesta bir ağaca yaslanmak zorunda kaldı.

"Nasıl?" Emerie nefesini dışarı verdi.

"Diğerlerinden önce uyandım," dedi Gwyn nefeslerinin arasında, bir eli göğsünde.

Ben de öyle, dedi Nesta. "Yaratıldığım için olduğunu düşünmüştüm, ama belki de sen ve ben İliryalı olmadığımız içindir."

Gwyn başını salladı. "Koşmaya başladım ve neredeyse hemen bir silah önbelleği buldum." İlirya derisindeki kanı işaret etti. “Gecelikten başkasının kıyafetlerine geçtim. Yani bir bedenden." Bileğini kaldırdı. "Bu şeyin parladığını biliyor muydun? Bizim için dileğini hatırladım: Birbirimize dönüş yolumuzu her zaman bulabilmemiz. Ne olursa olsun. Beni sana götüreceğini düşündüm. Ayin'deki büyü yasağına bir şekilde bağışık olmalı."

Nesta'ya çarpık bir şekilde gülümsedi. "İlk iki gece ağaçların yanında canavarları izledim ve bu sabah o korkunç erkeği ve arkadaşlarını gördüm. Geceliğimi bulduklarını ve sergilediklerini gördüm ve senin için avlandıklarını biliyordum. Onlar seni bulamadan onları dışarı çıkaracağımı düşündüm."

"Canavarı onlara doğru yönlendirdin."

Gwyn, "Canavarların gün boyunca nerede uyuduklarını öğrendim," dedi. "Ve uyandıklarında *çok* sinirleniyorlar." Yüzündeki, ellerindeki kesikleri işaret etti. "Onu kampa doğru götürürken zar zor geçtim. Yine de zamanlamam sadece iyi şanstı.”

Emerie ürperdi. "Anne bize göz kulak oldu."

Nesta, bileziklerindeki tılsımın yumuşak, şarkı söyleyen bir uğultu çıkardığına yemin edebilirdi.

Ama Gwyn yüzünü buruşturdu. "Gerçekten kuzenin mi?"

Emerie soğukkanlılıkla, "Umarım bundan sonra geçmiş zaman kipinde bu üzücü gerçeğe değinebilirim," dedi.

Nesta ona vahşi bir gülümseme sundu. "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Bellius ya da arkadaşlarından biri hayatta kalırsa bizi şimdi daha da fazla öldürmek isteyecekler.”

Dört gün daha. Dört gün daha dayanmaları gerekiyordu.

Gwyn boğuk bir sesle vahşi doğaya doğru ilerlerken, kar merhametle aydınlandı, "Siz ikiniz beni aramaya geldiniz," dedi.

"Elbette yaptık," dedi Emerie, elini Gwyn'in, ardından Nesta'nın ellerine geçirip sıkıca sıkarak. "Kardeşler böyle yapar."

BÖLÜM

68

Nesta mağaraları ağaçlara tercih etti. Ancak gece çöktüğünde ve hiçbir mağara kendini göstermediğinde, Emerie ve Gwyn'in arkasına tırmanmaktan başka seçeneği kalmamıştı, ikincisi Emerie ve Gwyn'in yukarısındayken nasıl dinlenmeyi başardığını ortaya çıkardı: uzun bir ip. Bu, Kraliçe Briallyn'in İliryalılara muhtemelen tutsakları aralamak, onları ipe dizmek ya da boğmak için bıraktığı eşyalardan biri olmalıydı ve Gwyn bunu her gece kendini bir ağacın gövdesine bağlamak için kullanmıştı. Büyük bir dalda yan yana oturan üçünün kendilerini birbirine ve ağaca bağlayabildikleri kadar uzun bir süreydi.

“Seni yemek için yukarı tırmanan yaratıklardan nasıl kaçındın?” Emerie, kendisiyle Nesta arasında sıkışan Gwyn'e sordu. "İliryalıları elma gibi dallardan çekiyorlardı."

Belki de İliryalı gibi kokmadığım içindir, dedi Gwyn, kıyafetlerine kaşlarını çatarak. "Bunlara rağmen." Nesta'ya başını salladı. "Sen de yapmıyorsun. Şanslıysak, kokularımız Emerie'ninkileri maskeleyecek.”

"Belki," dedi Nesta, gece derinleşirken sesi kısılarak. Kar nihayet saatler önce durmuştu ve kırbaçlanan rüzgar bile hafiflemişti. Küçük bir mucize.

Gwyn, Emerie'ye bakmak için ileriye baktı. “Ayin hakkında ne biliyorsun?”

Emerie ısınmak için ellerini koltuk altlarının altına soktu. “İyi bir miktar. Babam ve erkek kardeşim -ve korkunç kuzenlerim- durmadan bunun hakkında konuşuyorlardı. Herhangi bir aile toplantısında, tüm erkekler kendi ayinlerinden çok şanlı hikayelerini anlattı ve anlattı. Kaç tane öldürdüler, kaçtıkları canavarlar. Yine de hiçbiri Ramiel'e ulaşamadı.” Emerie, Nesta'ya başını salladı. "Cassian'la ilgili bundan hep nefret ettiler. Ve Rhysand ve Azriel. Üçünün zirveye çıkıp her şeyi kazanmasından *nefret* ettiler .”

“Dağa tırmanmak bu kadar zor mu?” Gwyn sordu, sesi kısıktı.

Emerie homurdandı. "Ulaşması zor; tırmanmak daha zor. Sizi peynir rendesi gibi dilimleyen pürüzlü kayalarla kaplı.”

Nesta ürperdi.

"Ve Ayin kuralları sayesinde iyileşmemiz insan hızına düştüğü için," diye devam etti Emerie, "Enalius Geçidi'ne tek parça halinde ulaştığımız için şanslı olacağız."

"Bu da ne?" diye sordu Nesta.

Emerie'nin gözleri parladı. "Uzun zaman önce - o kadar uzun zaman önce ki bunun için kesin bir tarihleri bile yok - Fae'ler ile onlara baskı yapan eski varlıklar arasında büyük bir savaş yapıldı. En önemli savaşlarından biri burada, bu dağlardaydı. Kuvvetlerimiz hırpalanmış ve sayıca azdı ve nedense düşman Ramiel'in tepesindeki taşa ulaşmak için çaresizdi. Nedeni bize hiçbir zaman öğretilmedi; Bence unutulmuştur. Ancak Enalius adında genç bir İliryalı savaşçı günlerce düşman askerlerine karşı saf tuttu. Karışık kayalar arasında doğal bir taş kemer buldu ve bunu kendi darboğazı yaptı. Sonunda öldü, ama müttefiklerimizin bize ulaşmasına yetecek kadar düşmanı uzak tuttu. Bu Ayin tamamen onu onurlandırmak içindir. Tarihin büyük bir kısmı kayboldu, ancak cesaretinin hatırası kaldı.”

Nesta, Cassian'ın adının tarih boyunca süreceğini düşündü. Kendi olur mu? Küçük bir parçası bunu diledi.

Emerie, "Ramiel'in zirvesine giden birkaç farklı yol var," diye devam etti. "Ama en zoru, en kötü şöhreti, sizi Enalius Geçidi'nden geçirendir. Taş kemerin içinden. O yola Kırılma diyorlar.”

"Neden Cassian ve kardeşlerinin aldığına şaşırmadım?" Nesta homurdandı.

Emerie ve Gwyn kıkırdadı, ama uzakta bir canavar kükrediğinde anında sessizleştiler.

Nesta, "Nöbet tutmalıyız," diye mırıldandı.

Nesta ilk nöbeti, Emerie ikinci ve Gwyn üçüncü nöbeti aldı ve buna karar verildiğinde uzun bir süre sessizce oturdular. Gwyn'in şüphelenmeyen bir İliryalıdan çalmayı başardığı kızarmış sincaptan yetersiz bir yemek yemişlerdi, ama açlık karınlarında bir ses düğümü olarak kaldı.

Nesta, Gwyn'in sıcaklığına eğildi, onun kemiklerine sızmasına izin verdi. Ve dinleyen her tanrıya, midelerinin guruldamasının onları aşağıdaki

hayvanlara göstermemesi için dua etti.

Dördüncü gün, çamların gölgesinde bile karı kör edecek kadar parlak güneş getirdi. Gwyn ağaçlarının zirvesine tırmanmıştı, sonra Ramiel'in kuzeydoğuda günlerce uzandığını tahmin etti. Onları bırakmak, eğer başarırlarsa, çorak yüzüne tırmanmak için bir gün.

Gwyn, "Önde başka birinin olup olmadığını göremedim," dedi, "ama yakınlarda küçük bir tahta köprünün olduğu büyük bir vadi var. Onu ilk bulan biz olmalıyız - başka biri bulsaydı, daha fazla kullanılmasını önlemek için köprüyü yok ederdi. Diğerlerinden önce bizim ona ulaşmamız gerekiyor."

"Ne kadar ileri?" diye sordu Nesta, yanındaki bıçağı, omzuna doladığı ipi ve oradaki İliryalı yayı kontrol ederek. Emerie, Bellius'un kampından kaptığı kılıcı aldı ve Gwyn'in elinde bir kalkan ve kendine ait bir bıçak vardı.

Gwyn, "Çalıştırabilirsek birkaç saat," dedi.

"Koşmak dikkati riske atıyor," diye uyardı Emerie.

Nesta, "Yürümek köprüyü kaybetme riski taşıyor," diye karşı çıktı.

Üçü birbirine baktı. "Koş öyleyse," dedi Gwyn ve başlarını salladılar.

Ayaklarının altındaki karda bile adımlarını sessiz ve rahat tutmak için hafif bir adım attılar, ancak günlerce süren yorgunluktan, soğuktan kasılmış uzuvlar ve çoğunlukla boş karından sonra koşmak Nesta'nın başını ağrıttı.

Misafirimiz var, diye soludu Emerie ve üçü de durdu. Beş yüz yarda ötede altı erkek duruyordu.

"Sence köprüyü biliyorlar mı?" Gwyn nefes aldı.

Bunu söyler söylemez, erkekler bir koşuya çıktılar. Onlara doğru değil, vadiye doğru.

Küfür ederek Nesta, Gwyn ve Emerie arkalarında, ayaklarının altında kar uçuşurken hareket etmeye başladı. "Acele etmek!" bağırdı.

Önlerindeki ağaçların arasından dünya aydınlandı - sanki orman durmuş gibi. Oldu, anladı. Geçidin kenarında, şimdi erkeklerle aralarında eşit uzaklıkta. İlk kim yaptıysa arkalarındaki köprüyü kesecekti.

Ve eğer ikisi aynı anda köprüye ulaştıysa...

"Onları durdurmalıyız," diye soludu Nesta. "Köprüye varmadan çok önce." Yörüngesini aniden değiştirdi ve Emerie ve Gwyn onunla birlikte hareket etti. Köprüye nişan alan erkekler, düşmanlarının şimdi onlara doğru geldiğini anlamış gibiydiler. Yavaşladılar, silahlarına ulaştılar.

Nesta ayağını sağlam basan bir erkek olan hedefini buldu ve ona doğru dönerken hançerini savurdu. Yeterince hızlı koşuyordu ki dengesini kaybetti ve onun darbesinden kaçarken yere düştü. Tam olarak onu istediği yerde: Emerie'nin tam önünde. Arkadaşı kılıcını ilk erkeğin göğsüne saplarken Nesta bir sonraki erkeğe döndü.

Saldırıya uğrayan bir sonraki erkek Nesta, kısa bir kılıçla savurmaya hazırdı. Eğildi, dönerek uzaklaştı - Gwyn'in kalkanına darbe indirmesine izin verdi. Tam Gwyn eğilip bir hançerle inciklerini keserken.

Diğer dördü—

Nesta, hançer hançer başka bir erkeğe karşı dokuma ve yalpaladı. Her hareketi nefesiyle mükemmel bir uyum içinde şarkı söylüyordu; vücudunun her ekseni, uzuvları bir senfoninin parçasıydı.

Erkek, Nesta'ya doğru savruldu ve o, açıklığını bir anlığına gördü. Dirseğini burnuna çarpmadan önce darbesinin sonuna kadar gitmesine izin verdi. Kemik, içinde yankılanan bir çıtırtıyla kemikle buluştu.

Homurdanarak yere düştü ve Nesta'nın bıçağı boğazını gümüş ve kırmızı bir şekilde kesti. Kanının sıcak kayganlığını hissetmesine izin vermedi.

Başka bir erkek ona saldırdı ve Gwyn Nesta'nın adını haykırdı - rahibe ona bir kalkan fırlatmadan hemen önce dikkatini çekti.

Nesta, ağırlığının etkisini emerken bir dizi karda dönerken onu yakaladı. Güçlü bir nefes vererek nefesini dışarı vererek, erkek kafasına yönelik kılıcı indirirken kalkanı yukarı kaldırdı. Nesta darbeyi karşılayarak kalkanı yukarı itti ve erkeğin dengesini bozdu. Bıçağı botuna sapladı.

Çığlık atarak geriye düştü ve Nesta ayağa fırladı, kalkanı öyle bir savurdu ki kafasına çarparken ezildi. Yankılar elini ve ön kolunu ısırdı ama kalkanı tutmayı sürdürdü.

Nesta bir sonraki rakibe doğru döndü ama arkadaşları durmuştu. Etraflarındaki erkekler aşağıdaydı.

Karlı ormanı mutlak bir sessizlik kapladı. Çamlardaki kuşlar bile cıvıldamayı bırakmıştı.

Valkyries, dedi Emerie, gözleri parıldayarak.

Nesta yüzüne bulaştığını bildiği kanın arasından sırıttı. "Tabi lan."

Cassian, Azriel'le birlikte kaleyi gözetledikleri yerden, "Dört lanet gün," diye tısladı. "Dört kahrolası gündür kıçımızın üzerinde oturuyoruz."

Azriel Doğruyu Söyleyen'i keskinleştirdi. Siyah bıçak, yukarıdaki orman gölgesinden sızan loş güneş ışığını emdi. "Görünüşe göre casusluğun doğru anı ne kadar çok beklediğini unutmuşsun. İnsanlar, sizin için uygunken kötülüklerine girmezler."

Cassia gözlerini devirdi. "Casusluğu bıraktım çünkü beni ölesiye sıkıyordu. Bunca zaman buna nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

"Bana uyar." Azriel, ayaklarının etrafında gölgeler oluşmasına rağmen keskinleşmesini durdurmadı.

Cassian bir nefes verdi. "Sabırsız olduğumu biliyorum. Bunu *biliyorum* . Ama gerçekten o lanet olası şatoya gidip içeriye bakmamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?

"Sana söyledim: kaleleri çok sıkı korunuyor ve Helion'u bile çelme takabilecek büyülü tuzaklarla dolu. Bunun ötesinde, Briallyn'de Taç var. Benim gözetimimde neden öldüğünü Rhys ve Feyre'ye açıklamakla ilgilenmiyorum. Ve bunu Nesta'ya açıklamaya daha da az ilgi gösteriyor."

Cassian şatoya doğru baktı. "Hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu soru, son birkaç gündür her nefesinde aklını kurcalıyordu.

Azriel, işini durdurup Cassian'a bakarak, "Ölse bilirdin," dedi. Yaralı eliyle kardeşinin göğsüne vurdu. "Tam burada - bilirsin Cass."

Cassian, sesini kalınlaştırarak, "Başına gelebilecek bir sürü başka anlatılamaz şey var," dedi. "Emerie ve Gwyn'e."

Azriel'in etrafındaki gölgeler derinleşti, Sifonları kobalt ateşi gibi parlıyordu. "Sen—biz—onları iyi eğittik Cassian. Buna güven. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Cassian'ın boğazı sıkıştı ama bir hareket Azriel'in bakışlarını başka yöne çekti. Cassian ayağa fırladı. "Biri kaleyi terk ediyor." İkisi tek kelime etmeden gökyüzüne fırladılar ve birkaç dakika içinde bulut örtüsüne girdiler. Soğuk, ince havada, Cassian yalnızca bulutlardaki boşlukların sunduklarını görebiliyordu.

Ama yeterliydi.

Küçük bir kervan doğudaki şehir kapılarını terk etmiş, tepelerden geçen çıplak yoldan aşağı inmişti.

Cassian rüzgara karşı, "Bir hapishane vagonu görmüyorum," dedi.

Azriel'in bakışları aşağıdaki dünyada kaldı. "Onların ihtiyacı yok," dedi sakin bir kinle.

Cassian görmek için bulutlardaki bir sonraki boşluğa kadar beklemek zorunda kaldı.

Hayır, bir hapishane vagonuna ihtiyaçları yoktu. Çünkü partinin önünde beyaz bir ata binen, kambur, küçük bir figürle yan yana olan Eris'ti.

Aptal pislik, diye hırladı Cassian. "Onu Taçla tuzağa düşürdü."

"Hayır," dedi Az sessizce. "Soluna bak. Hançer hala yanında. Eğer onun esaretinde olsaydı, onu çoktan teslim ederdi."

"Yani başka bir Made nesnesine sahip olmak onu Taç'a karşı korur." Bu da... "Hain" anlamına geliyordu. Cassian tükürdü. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hadi onu yakalayalım, kıçını eve

sürükleyelim ve onu parçalara ayıralım." Nesta'dan bunun için mi uzaklaştırılmıştı? Eris'in oyunları için mi?

Azriel'in sesi uğuldayan rüzgarı yarıp geçti. "Onları takip ediyoruz. Eris'i şimdi yakalayın, ondan hiçbir şey alamayabiliriz. En azından çabuk değil. Onların izini sürüyoruz ve bu ihanetin ne kadar ileri gittiğini öğreniyoruz. Kiminle görüştüklerini görün. Kalenin güvenliğini terk etmeleri onlar için önemli olmalı."

Cassian'ın kalbi her kanat çırpışında eve geri uçmak için çığlık atsa bile,

mantığıyla tartışmak mümkün değildi.

Ok ve yaylarla donanmış yeni bir erkek grubu yaklaştığında Nesta, Emerie ve Gwyn köprüye varmamıştı bile.

"Başarabiliriz," diye soludu Emerie, sürülerinin başında, şimdi karla kaplı ağaçların arasından görünen köprüye doğru hızla koşarken. "Onları geride bırakabiliriz."

Oklar vızıldayarak geçti.

Köprüye önce Emerie çarptı, cılız mekanizma neredeyse üzerinden uçarken ağırlığıyla sekti. Oklar ağaçlara, zemine, köprü direklerine çarptı ve Nesta, çıtaların üzerinden koşarken tereddüt etmedi, aşağıdaki çorak nehir yatağına olan dalışa bakmaya cesaret edemedi, sadece Emerie'ye köprüyü temizlerken -

Arkalarında acı dolu bir çığlık patladı ve Nesta köprünün sonunda dönerek Gwyn'i hala diğer tarafta, uyluğuna bir ok saplamış halde buldu. Aşağı. Yaklaşan erkeklere çok yakın—

“ *KES!* "Gwyn kükredi.

Kalk, dedi Nesta. " *Kalk.* ”

Rahibe denedi. Ayağa kalktı ama köprüyü asla zamanında geçemezdi.

Böylece Nesta, İliryalı yayını omzundan aldı. Halat bobinini de aldı ve körü körüne Emerie'ye verdi. "Bir ucunu o ağaca, sonra da kendi etrafına bağla." Nesta okun diğer ucunu düğümlemeden önce kendisine itaat edilip edilmediğini görmek için beklemedi. Oku yaya yerleştirdi.

"Okçuluk öğrenmedik," diye nefes aldı Emerie.

Ama Nesta oku yerine soktu. nişan aldı. Hemen oka bağlı olan ipe, ağaca ve Emerie'nin diğer ucuna bakan Gwyn'e baktı ve anladı.

"Kız kardeşim öğretti." İpi geri çekerken Nesta'nın kolları titriyordu. "Uzun zaman önce."

Dişler gıcırdadı, homurdandı, Nesta her santimini zorladı. Arkadaşı köprüye doğru koşarken, topallayarak, yüzü acıdan bembeyazken ve arkasında karda bir kan izi bırakarak Gwyn'i hedef aldı.

Erkeklerden ilki ağaçların arasından geçerken Nesta okun süzülmesine izin verdi.

Doğru uçtu. Gwyn'in ayaklarının dibine karda indi.

Rahibe, o köprüye doğru koşarken oku kaptı ve ipi tekrar tekrar beline doladı.

Nesta yayı düşürdü. Gwyn köprünün uzak ucuna ulaşmıştı ve bağırıyordu: " *KES, KES, KES!* "

Erkekler ağaçları temizledi. Köprüye ve topallayan Gwyn'e doğru hızla koştular, onu hızla yakaladılar. Emerie kılıcı ona atmadan önce Nesta'nın elini uzatması yetti.

Gwyn, köprünün yarısında topallayarak ilerlemeyi bırakmadı. Erkekler sadece birkaç metre gerideydiler ve cılız yapının üzerine yığıldılar.

Nesta bıçağı köprünün halatlarına indirdi. Altındaki odun düşerken bile, Gwyn hala koşuyor, sonra açık havaya fırlıyor gibiydi, sadece ortasındaki ip onu ölümden korumak için dalmaya başladığında—

Ama Nesta ipe tutunmuş, köprü direğinin önüne düşmüş ve bacaklarını ipin etrafına sarmış, ellerinden santim santim sert lifler koptukça sıkıca tutmuştu. Arkasında, çam ağacına yaslanan Emerie, aynı sıkı sıkıya tutundu.

Gwyn dağ geçidine doğru düştü, İliryalı erkekler onunla birlikte zincirsizce yuvarlanırken çığlıklar atıyordu.

Nesta avuçları yanarak çığlık attı. Kırmızı ipi kapladı ama o yırtık ellerini daha sıkı kenetledi ve yırtılma, yırtılma hissi ile nefes aldı.

Gwyn dalmasını durdurana ve durma noktasına gelene kadar. Nesta ipin kopmasını beklerken tüm dünya derin bir nefes aldı.

Ama Gwyn, vurduğu sırada acıyla homurdanarak yalnızca kayaya doğru eğildi.

Düşen İliryalılar, neyse ki sadece yayları taşımışlardı ve diğer taraftaki erkekler küfredip tükürdü.

Ama Nesta ve Emerie, Gwyn'i yukarı çekerlerken, kanlı elleri halatı daha da kırmızı hale getirirken onlara aldırış etmediler. Her çekişte Nesta, Gwyn uçurumun kenarını temizleyene kadar acıya karşı nefes nefese kaldı, uyluğundan geçen ok yere değdiğinde yüzünü buruşturdu. Temiz bir atış olmuştu ama kan bacağını ıslatmıştı. Yüzü zaten bembeyazdı.

"Lanet *olası sürtükler* !" erkeklerden biri kükredi.

"Kapa çeneni!" Emerie vadide böğürdü ve Nesta'nın Gwyn'i karlı ağaçlara götürmesine yardım etti, nefesleri önlerinde nefes veriyordu. “Bizi arayacak yeni bir şey bulun!”

Oku Gwyn'in bacağından çıkarmayı ve ölü bir savaşçıdan aldıkları fazladan bir gömlekle bağlamayı başardılar, ama rahibe hala topallıyordu. Yüzü kül rengine dönmüştü ve hatta Nesta ile Emerie'nin arasına yaslanmıştı, adımlarını buz gibi tuttu.

Yine de şimdi önlerinde görünen Ramiel'e doğru devam ettiler.

Başka kimseyle karşılaşmadılar. Öğle saatlerinde yeniden kar yağmaya başladı ve Gwyn'in adımları sendeleyerek büyüdü. Nefesi fazla yorulmuştu. Çok geçmeden Nesta ve Emerie onu yarı yarıya aralarında taşıyorlardı.

Akşam çöktüğünde, Gwyn'i bir ağaca çıkarmak bile kalan tüm güçlerini aldı. Kanlı iple kendilerini gövdesine bağladılar ve Nesta ile Emerie, yırtık ellerinden tembel tembel küçük ip liflerini kopardılar. Artık yiyecekleri yoktu, sadece suları vardı.

Ertesi gün aynıydı: yavaş yürüyüş, kar fırtınası, diğer savaşçıların herhangi bir ipucunu arayan kulaklar, çok fazla mola, sadece karınlarını doldurmak için su ve gece çökerken yeni bir ağaç.

Ama bu ağaç, üzerlerinde siyah bir canavar gibi çorak bir yamaç yükselmeden önceki son ağaçtı.

Ramiel'in ayağına kadar gelmişlerdi.

Nesta şafaktan önce uyandı, Gwyn'in nefes alıp almadığını, bacağının enfeksiyon kapmadığını kontrol etti ve ilerideki siyah-gri yokuşa baktı.

Uzakta, çok uzakta, kutsal siyah taşla doruğa uzanıyordu. Dağın üzerinde üç yıldız parlıyordu: Sağda ve solda Arktos ve Oristes; Carynth onları taçlandırıyor. Işıkları sanki bir davet ve meydan okuma gibi parladı ve azaldı.

Nesta arkadaşlarına, "Cassian bana sadece on iki kişinin buraya kadar gelebildiğini söyledi," diye mırıldandı. "Biz zaten burada olmakla Oristian unvanını kazandık."

Emerie karıştırdı. "Bugün burada kalabilir, gece boyunca bekleyebilir ve şafakta işimizi bitirebiliriz. Tüm unvanların canı cehenneme.” Yapılacak en akıllıca şey buydu. Yapılacak güvenli şey.

Nesta, Ramiel'in üssündeki küçük bir yolu göstererek, "Bu yol," dedi, "bizi güneye de götürebilir. Kimse o yoldan gitmez çünkü seni dağdan uzaklaştırır."

"Yani bunca yolu gelip saklanacaktık?" dedi Gwyn, sesi boğuktu.

"Yaralısın," diye karşı çıktı Nesta. "Ve önümüzde bir *dağ var."*

"Deneyip başarısız olmaktansa," dedi Gwyn, "güvenli yolu mu seçeceksin?"

Yaşardık, dedi Emerie dikkatle. "Köyümdeki erkeklerin dudaklarından sırıtmaları silmekten başka bir şey istemezdim ama bu fiyata olmaz. Bize maliyeti yoksa olmaz, Gwyn. Yaşamak için sana ihtiyacımız var."

Gwyn, Ramiel'in sarp, acımasız eğimini inceledi. Kenarlarını pek kar süslemiyordu. Sanki rüzgar hepsini alıp götürmüştü. Ya da fırtınalar zirvesinden tamamen kaçınmıştı. "Yine de yaşıyor mu? Güvenli yoldan gitmek için mi?"

Emerie, "İki yıldır kütüphanede olan sensin," dedi.

Gwyn kıpırdamadı. "Sahibim. Ve bundan bıktım." Uyluğu boyunca uzanan kana bulanmış deriyi inceledi. "Güvenli yolu kullanmak istemiyorum." Dağa, yukarı doğru ince patikaya işaret etti. "Ben *o* yolu kullanmak istiyorum." Sesi kalınlaştı. "Kimsenin gitmeye cesaret edemediği bir yola çıkmak istiyorum ve onu ikinizle birlikte seyahat etmek istiyorum. Başımıza ne gelirse gelsin. İliryalılar olarak değil, unvanları için değil, *yeni bir şey olarak* . Onlara, herkese, yeni ve farklı bir şeyin, onların kuralları ve kısıtlamalarını yenebileceğini kanıtlamak için."

Ramiel'in yanlarından soğuk bir rüzgar esti. Fısıldayarak, mırıldanarak.

Emerie ciddi bir tavırla, "Bu tırmanışa Kırılma diyorlar," diye karşı çıktı.

Nesta, "Günlerdir yemek yemedik. Son suyumuza geldik. O dağa tırmanmak için..."

"Daha önce bir kez kırıldım," dedi Gwyn, sesi netti. "Ben atlattım. Ve bir daha yıkılmayacağım - bu dağ tarafından bile."

Gwyn keskin bir nefes verirken Nesta ve Emerie sessiz kaldılar. "İki yıl önce Hybern'den bir komutan bana tecavüz etti. Askerlerine beni bir masanın üzerine bastırdı. Bütün zaman boyunca güldü. "

Gwyn'in gözlerinde yaşlar parladı. "Hybern gecenin köründe saldırdı. Tapınağa girip katliama başladıklarında hepimiz uyuyorduk. İkizim Catrin ile aynı odayı paylaştım. Duvarlardan gelen ilk çığlıkla uyandık. O... Catrin her zaman güçlü olandı. Akıllı ve çekici olan. Annem öldükten sonra bana baktı. Bana baktı. Ve o gece, o tapınak duvarlarına doğru koşarken, Sangravah'ın çocuklarını korumamı emretti."

Gwyn'in sesi titredi. "Çocuk yurduna vardığımda katliam sadece birkaç salon ötedeydi. Çocukları topladım ve yeraltı mezarlığı tünellerinden birine koştuk. Mutfaktaki bir kapaktan onlara ulaşılıyordu ve askerlerin geldiğini

duyduğumda son çocuğu içeri almıştım. Ben… Kapıyı açık bırakırsam bizi bulacaklarını biliyordum, bu yüzden üzerine bir kilim attım ve üzerine mutfak masasını koydum. Askerler beni bulduğunda masayı taşımayı yeni bitirmiştim."

Nefes nefes alamıyordu. Gwyn yukarıda yükselen dağa baktı. Rüzgâr bile onun sözlerini duymak için sessizleşmiş gibiydi.

"Çığlıklar durmuştu ve yanlarında başka rahibeler de vardı. Catrin'de dahil. Ama komutanları içeri girdi ve geri kalanımızın nerede olduğunu sordu. Çocukları da istiyorlardı. Kızlar."

Nesta, Emerie'nin gümbürdeyen kalbini duyabiliyordu, onun çılgın atışını kendisininkinin yankısı.

Gwyn yutkundu. "Ona çocukların yardım almak için dağ yolunu kullandığını söyledim. Bana inanmadı. Bu yüzden Catrin'i yakaladı, çünkü kokularımız neredeyse aynıydı ve bana çocukların nerede olduğunu açıklamazsam onu öldüreceğini söyledi. Ve çocuklardan vazgeçmediğimde..." Ağzı titriyordu. "Diğer iki rahibeyle birlikte Catrin'in kafasını kesti. Sonra askerlerine bizim üzerimizde *çalışmaya gitmelerini söyledi* . Beni iddia etti. yüzüne tükürdüm." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ve sonra o... işe gitti."

Nesta'nın kalbi sızladı.

"Henüz Büyük Ayine katılmamıştım ve orada o kadar uzaktaydık ki bir erkekle hiç yatma şansım olmadı ve o da bunu benden aldı. Sonra askerlerinden üçünü çağırdı ve ben çocukların nereye gittiğini öğrenene kadar devam etmelerini söyledi."

Mide bulantısı Nesta'nın midesini bulandırdı. İsteseydi hareket edemezdi.

"Birincisi Azriel geldiğinde kemerini çözmüştü." Sessiz, bitmeyen gözyaşları Gwyn'in yüzünden aşağı süzüldü.

"Azriel hepsini birkaç dakika içinde katletti. O tereddüt etmedi. Ama zar zor hareket edebiliyordum ve kalkmaya çalıştığımda... Pelerinini bana verdi ve beni ona sardı. Morrigan birkaç dakika sonra geldi ve Rhysand göründü ve bazı askerlerin Kazan'ın parçasıyla kaçtığı anlaşıldı, bu yüzden Azriel onların peşinden gitti. Mor elinden geldiğince beni iyileştirdi, sonra beni kütüphaneye getirdi. Yapamadım… Diğerleriyle birlikte tapınakta olmaya dayanamadım. Catrin'in mezarını görmek ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek, hayatımın geri kalanında o mutfağı her gün görmek.

"Kütüphanede bulunduğum ilk beş ay zar zor konuştum. Ben şarkı söylemedim. Hepimize danışmanlık yapan rahibeye gittim ve bazen orada oturup ağladım ya da çığlık attım ya da hiçbir şey söylemedim. Sonra Clotho'nun isteği üzerine Merrill ile çalışmaya başladım ve iş beni odakladı.

Her sabah yataktan kalkmam için beni motive etti. Akşam servisi sırasında şarkı söylemeye başladım. Sonra sen geldin Nesta."

Gwyn'in gözleri onunkilere kaydı, gözyaşları, acı ve umutla doldu. Değerli, güzel umut. "Ve kötü bir şey olduğunu söyleyebilirim size de. Yine de onunla savaşıyordun. Sana hakim olmasına izin vermemek. Eğitime ilk kaydolan kişinin Catrin olacağını biliyordum, bu yüzden… Ben de yaptım. Ama bu aylarda antrenman yapmak bile kız kardeşimin ölmesine izin verdiğim gerçeğini ortadan kaldırmadı. Bana bir keresinde neden kapüşon ya da Çağırma Taşı takmadığımı sormuştun. O taş kutsallığın bir işaretidir. Benim gibi biri onu nasıl giyebilir?"

Gwyn sonunda, ona lanet etmelerini bekliyormuş gibi durdu.

Ama Emerie'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu. Emerie, Gwyn'in elini tutup "Yalnız değilsin Gwyn. Beni duyuyor musun? *Yalnız değilsin. "*

Nesta, arkadaşı devam ederken Emerie'nin diğer elini tuttu, "Farklı acılar çektik ama... Babam bir keresinde beni o kadar kötü dövdü ki sırtımı kırdı. Ben iyileşirken haftalarca beni yatakta tuttu, insanlara hasta olduğumu, ama olmadığımı söyledi. Bu... Kötülüklerinin en önemsizlerinden biriydi." Durakladı. "Önce annemi dövdü. Ve o... Sanırım beni ondan korudu, çünkü o gidene kadar bana asla elini sürmedi. Onu o kadar kötü bir şekilde dövene kadar ki iyileşemezdi. Dolunaylı bir gecede bana mezarını kazdırdı ve insanlara bir bebeği düşük yaptığını ve kan kaybından öldüğünü söyledi."

Öfkeyle bir gözyaşını sildi. "Herkes ona inandı. Ona her zaman inandılar - onlara karşı çok çekici, çok akıllıydı. İnsanlar ne zaman böyle iyi bir babaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyleseler, tüm kötü tarafları hayal edip etmediğimi merak ettim. Sadece yaralarım, kanatlarım bana gerçeği hatırlattı. Ve öldüğünde çok mutlu oldum ama onun yasını tutmamı bekliyorlardı. Hepsine onun nasıl bir canavar olduğunu söylemeliydim, ama yapmadım. O hayattayken kanat çırpmama göz yummuşlardı; Şimdi o onurlu ölüler arasında olduğuna göre neden gerçeğe inanmaya zahmet etsinler?"

Emerie'nin burnu kırıştı. "Hala yumruklarını üzerimde hissediyorum. Hala kafamı duvara çarpmasının, parmaklarımı bir kapıya çarpmasının ya da ben bayılana kadar üzerimde tırabzana vurmasının etkisini hissediyorum." Titriyordu ve Nesta elini daha sıkı sıktı. "Bana hiç para vermedi ya da Kendi paramı kazanmama izin verdi, asla uygun gördüğünden daha fazla yememe izin vermedi ve zihnime o kadar çok girdi ki aynaya baktığımda ya da bir hata yaptığımda *onu hala duyuyorum ."*

Yutkundu. "Antrenmana geldim çünkü yasaklayacağını biliyordum. Sesini kafamdan atmak için eğitime geldim. Ve eğer biri bana bir daha el koyarsa, bir erkeği nasıl durduracağını bilmek. Ama bunların hiçbiri annemi geri

getirmeyecek ya da babam öfkesini ondan çıkarırken benim saklandığım gerçeği. Hiçbir şey bunu asla doğru kılamaz. Ama bu dağ..." Emerie tepenin dibindeki küçük toprak yolu işaret etti. "Annem için tırmanacağım. Onun için Breaking ile yüzleşeceğim ve gidebildiğim kadar ileri gideceğim."

İkisi Nesta'ya baktı. Ama bakışları dağda kaldı. Onun zirvesi. O yol ona çıkıyor. Tüm yolların en zoru.

Sonunda Nesta, "Rüzgar Evi'ne gönderildim çünkü öyle bir zavallı oldum, her şeyi içip, her şeyi siktim. Ailem buna dayanamadı. Bir yıldan fazla bir süre onların nezaketini ve cömertliğini suistimal ettim ve bunu yaptım çünkü..." Titrek bir nefes verdi. "Babam savaş sırasında öldü. Gözlerimin önünde ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım." Ve sonra hepsi ortaya çıktı. Yaptığı, düşündüğü ve zevk aldığı her korkunç şeyi ikisine anlattı. Onlara Kazan'ı, onun dehşetini, acısını ve gücünü anlattı. Onlara onun en kötüsünü anlattım, böylece o dağa onunla tırmanmayı göze alırlarsa gözleri açık gireceklerdi. Böylece şimdi geri çekilmeyi seçebilirler.

Nesta sözünü bitirdiğinde, yüzlerindeki hayal kırıklığına, iğrenmeye hazırlandı.

Yine de Gwyn'in eli onunkinin üzerine kaydı. Emerie, Nesta'nın diğer elini de daha sıkı tuttu.

Nesta, "İkiniz de olanlardan sorumlu değilsiniz," diye fısıldadı. "İkiniz de *kimseyi başarısızlığa uğrattınız* ."

"Sen de öyle," dedi Emerie yumuşak bir sesle.

Nesta arkadaşlarına baktı. Ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlerinde acı ve keder gördüler, aynı zamanda derinlerdeki kırık yerleri birbirlerinin görmelerine izin vermenin açıklığını da gördüler. Onların yüz çevirmeyecekleri anlayışı.

Gwyn'in dediği gibi Nesta'nın gözleri kamaştı, "Yani Ramiel'e tırmanıyoruz. Breaking'i alıyoruz. Yeni bir şeyin eski kurallar kadar güçlü ve kırılmaz olabileceğini herkese kanıtlamak için kazandık. Tamamen Valkyrie ya da tamamen İliryalı değil, daha önce hiç kimsenin görmediği bir şey Kan Ayini'ni kazanabilir."

Hayır, dedi Nesta sonunda. " Yapılabileceğini *kendimize* kanıtlamak için kazanırız ." Dağda vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Bütün lanet şeyi kazandık."

BÖLÜM

69

Eris ve küçük kervan üç gün boyunca doğuya doğru yol aldılar, sadece yemek yemek ve uyumak için durdular. Hızları yavaştı ve Cassian ile Azriel bulutların arasından geçtikleri ilk bakışta Eris'in zincirlerinden kurtulmuş gibi görünüyordu. Briallyn'in küçük, kambur figürü her gün onun yanında at sürüyordu. Ama onun üzerinde Taç'tan hiçbir iz görmediler - güneşte altın parıltısı yoktu.

Kan Ayini ertesi gün sona erecekti. Cassian, Nesta hakkında hiçbir şey duymamıştı, hiçbir şey hissetmemişti. Ama zar zor uyumuştu. Tepelerin ötesinde, eski, düğümlü ve sarkan yosunlarla dolu alçak bir ormana girdiklerinde, önlerindeki partiye odaklanmasını zar zor başarmıştı.

Azriel rüzgara karşı, "Daha önce hiç burada bulunmadım," diye mırıldandı. "Eski bir yer gibi. Bana Orta'yı hatırlatıyor."

Cassian sessizliğini korudu. Avlarını ormanın derinliklerine, ortasındaki küçük bir göle doğru takip ederlerken konuşmadılar. Azriel ve Cassian ancak grup karanlık kıyılarında durduğunda yakınlara indiler. Sessiz takiplerine yürüyerek başlayın.

Grup, kulak misafiri olmaktan endişe etmemiş olmalıydı, çünkü Cassian sözlerini kıyıdaki kamp alanlarının çok ötesinden anlayabiliyordu. Yirmi tanesi toplanmıştı, bir karışımı insan soylularına ve askerlerine benziyordu. Eris'in beyaz aygırı bir dala bağlanmıştı. Ama erkek-

"Buraya, Cassian," diye mırıldandı Eris.

Cassian döndü ve Yüce Lord'un oğlunu kaburgalarında bir bıçak tutarken buldu.

Öğleye doğru Nesta zar zor nefes alabiliyordu. Gwyn sürüklüyordu, Emerie nefes nefeseydi ve sularını paylaştırmaya başlamışlardı. Ne kadar yükseğe tırmanırlarsa çıksınlar, dar yol boyunca ne kadar kaya açsalar da zirve yakınlaşmıyordu.

Başka kimseyi görmediler. Başka kimseyi duymadım.

Küçük bir merhamet.

Nesta'nın nefesi ciğerlerini yaktı. Bacakları sallandı. Sadece vücudunda acı ve ziyafet için toplanmış akbabalar gibi düşüncelerinin amansız dönüşü vardı.

aklını kapatmak istedi -

Breaking'in sadece fiziksel değil, aynı zamanda zihinsel olması mümkün müydü? Bu dağın bir şekilde korkusunun her zerresini taradığını ve zihnini içine çektiğini mi?

Suya öğle yemeği denilebilirse, öğle yemeği için durdular. Gwyn'in bacağı yine kanıyordu, yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Hiçbiri konuşmadı.

Ama Nesta onların perili gözlerini fark etti - onların kendi dehşetlerini duyduklarını biliyorlardı.

Cesaret edebildikleri kadar dinlendiler, sonra tekrar hareket ettiler.

Yukarı doğru devam edin. Tek yol buydu. Adım adım adım adım.

"Görünüşe göre yolun üçte ikisi yükseldik," dedi Emerie önden hiddetle.

Gece çökmüştü, ay Breaking'in yolunu aydınlatacak kadar parlaktı. Ramiel'in zirvesinin üzerindeki o üç yıldızı göstermek için. Çağırıyor. Beklemek.

Şafak vakti ulaşırlarsa, bu bir mucize olurdu.

Dinlenmem gerek, dedi Gwyn hafifçe. "Sadece - bir dakika daha." Yüzü griydi, saçları gevşekti. Bacağındaki deriler sırılsıklam olmuştu.

Emerie iki saat önce gevşek bir kayaya sıvı dökmüş ve ayak bileğini burkmuştu - şimdi o da topallıyordu.

Çok yavaş hareket ediyorlardı.

"Enalius Geçidi çok ileride değil," diye ısrar etti Emerie. "Eğer kemerli geçidi geçebilirsek, o zaman zirveye net bir atış olur."

Gwyn nefes aldı, "Yapabileceğimden emin değilim."

Gwyn'in yanında küçük bir kayanın üzerine oturan Nesta, "Bırak onu, Emerie," dedi. Şafak dört saat kapalı olmalıydı. Ve sonra bitecekti. O zamana kadar zirveye ulaşmış olmaları önemli mi? Kazansalardı? Buraya kadar gelmişlerdi. Onlar...

"Buraya nasıl geldiler?" diye sordu Gwyn, küfür ederek.

Nesta hareketsiz kaldı. Onun bakış açısından, aşağıyı görebiliyordu. Bir ay ışığı huzmesinin tanıdık görünen bir erkeği aydınlattığı yere ve arkalarındaki dağa tırmanan altı kişi daha. İyi bir dönüş yolu, ama yaklaşıyor.

Bellius, diye fısıldadı Emerie.

Gitmemiz gerek, dedi Nesta sendeleyerek ayağa kalktı. Gwyn yüzünü buruşturarak takip etti.

Nesta erkekleri boyutlandırdı. Emerie ve Gwyn savaşamayacak kadar yaralıydı, çok bitkindi ve...

Kollarını boynuma dola, dedi Nesta, Gwyn'e sırtını uzatarak.

"Ne?"

Nesta onun için yaptı. Rüzgâr Evi'nin on bin basamağını defalarca yukarı ve aşağı tırmanmıştı. Belki de bunun için. Bu an.

Nesta, Gwyn'in bacaklarını tutmak için eğilerek, "Bu lanet şeyi kazanıyoruz," dedi. Dişlerini gıcırdattı, Nesta Gwyn'i sırtına aldı.

Uyluklarındaki kaslar gerildi ama tuttu. Dizleri bükülmedi.

Bakışları ilerideki arazideydi. Arkasına bakmayacaktı.

Böylece Nesta, Emerie yanında topallayarak tırmanmaya başladı.

Şarkıları rüzgarla olan Nesta ve Emerie ritimlerini buldular. Tırmandılar, sıkıştırdılar, kayarak ve ağırlıklarını çektiler. Ve erkekler, sanki dağ sessizce fısıldıyormuş gibi geride kaldılar, *Git, git, git* .

Yalancı bir piç olduğunu biliyordum, dedi Cassian dişlerinin arasından. Azriel, bir adım ötede, hiçbir şey yapamıyordu. Eris, Nesta'nın hançeri olan bıçağı Cassian'ın kaburgalarına doğrulttuğunda değil. Bıçağın deriyle buluştuğu yerde alevin içinde yakıldığına yemin edebilirdi. "Ama bu senin için bile düşük."

"Dürüst olmak gerekirse, Rhysand'da hayal kırıklığına uğradım," dedi Eris, bıçağın ucunu Cassian'ın derisinin ısırmasını ve yakıcı alev dalgasını hissetmesine yetecek kadar kazıyarak. Kılıcın içinden Eris'in gücü ya da Nesta'nın yaptığı her neyse, umurunda değildi. Sadece cildini delmesini önlemenin bir yolunu bulması gerekiyordu. “Bugünlerde çok mülayim oldu. Aklımın içine bakmaya bile çalışmadı.”

"Bunu kazanamazsın," diye uyardı Azriel sessiz bir tehditle. "Sen yürüyen ölü bir erkeksin, Eris. Uzun zamandır var."

"Evet, evet, Morrigan'la olan tüm o eski meseleler. Ona bu kadar bağlı kalman ne kadar sıkıcı."

Cassian gözlerini kırpıştırdı. Morrigan .

Eris ondan asla böyle bahsetmemişti.

"Bırak onu Briallyn," diye hırladı Cassian. "Onun yerine gel bizimle oyna."

Yaratılmış hançer kaburgalarından uzaklaştı ve yakınlardan solgun, tiz bir

ses, "Zaten seninle oynuyorum, Piçlerin Efendisi," dedi.

Nesta'nın bacakları titriyordu. Kolları titredi. Gwyn, sırtında yarı ölü bir ağırlıktı. Kan kaybı onu o kadar güçsüz bırakmıştı ki zar zor dayanabiliyor gibiydi.

Breaking, yolun daha geniş ve daha kolay hale geldiği siyah taştan bir kemerden geçiyordu. Enalius'un Geçidi. Emerie ancak kanayan elini taşın üzerinde gezdirecek kadar durmuştu, kirli yüzü merak ve gururla doluydu. "Daha önce atalarımdan hiçbirinin olmadığı yerde duruyorum," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Nesta arkadaşının yanında durabilmeyi diledi. Onunla büyülenebilir. Ama durmak, bir nefes almak için bile... Nesta bir kez durduğunda bir daha hareket edemeyeceğini biliyordu.

Kemerin etrafındaki patikanın düzleştirilmesi yalnızca geçici bir rahatlama oldu. Çok geçmeden bir taş kümesine ulaştılar - zirveye giden doğrudan bir yol haline gelmeden önceki imkansız tırmanışların sonuncusu. Şafak iyi bir iki saat kapalı kaldı. Dolunayın ışığı batıya doğru batarken solmaya başlamıştı.

Erkekler grubu onları zirveden önce yakalardı.

Nesta'nın parmakları, Emerie'nin arkadaşının sivri kayalardan birinin üzerinde diz çöktüğü uzanmış eline uzanırken kasıldı. Eğer bu bölümü geçebilirlerse...

Dizleri büküldü ve Nesta yere yığıldı, yüzü bir kayaya çarptı, o kadar sert yıldızlar görüşünün karşısına geçti, ama tek yapabildiği Gwyn'e tutunmaktı, onlar yuvarlanıp kayalara ve çakıllara çarparken ve yuvarlanıp aşağı yuvarlanırken, Emerie'nin çığlıkları çınlıyordu. kulaklarında ve sonra-

Nesta sert biriyle çarpıştı.

Hayır - birisi değil, sıcaklık ve nefes hissettiğine yemin edebilirdi. Taş kemere çarpmıştı. Enalius Geçidi'ne kadar geri dönmüşlerdi, onları takip eden erkeklere tehlikeli bir şekilde yakınlardı.

"Gwyn-"

"Hayatta," diye inledi arkadaşı.

Emerie yolda dizlerinin üzerine kaydı. "Yaralandın mı?"

Gwyn kendini çözerken Nesta hareket edemedi. İkisi kir, enkaz ve kanla kaplıydı. "Yapamam..." diye soludu Nesta. "Artık seni taşıyamam."

Sessizlik çöktü.

"Yani dinleniyoruz," demeyi başardı Gwyn, "o zaman devam ederiz."

Nesta, "Asla zamanında yetişemeyeceğiz," dedi. "Ya da en azından erkekler yetişmeden önce."

Emery yutkundu. "Yine de deneriz." Gwyn başını salladı. "Önce bir dakika dinlenin. Belki şafak onlardan önce bize ulaşır."

"Numara." Nesta yola baktı. "Çok hızlı tırmanıyorlar."

Yine sessizlik.

"Sen ne diyorsun?" Emerie dikkatle sordu.

Nesta, yüzlerindeki umut ve cesarete hayran kaldı. "Onları uzak tutabilirim."

"Hayır," dedi Gwyn, sesi keskinleşerek.

Nesta, yüz hatlarını mutlak soğukluğa dönüştürdü. "İkiniz de yaralısınız. Savaşta hayatta kalamayacaksın. Ama tırmanışı yönetebilirsin. Emerie yardımcı olabilir..."

"Numara."

Nesta, kemerin ötesindeki boşluğu işaret ederek, "Tam şuradaki patikanın darboğazını kullanabilirim," dedi, "onları ikinizin tepeye ulaşmasına yetecek kadar uzun süre uzak tutmak için. Ya da şafak vakti. Hangisi önce olursa."

Gwyn dişlerini gösterdi. " *Seni burada bırakmayı reddediyorum.* "

Emerie'nin acılı yüzü Nesta'ya yeterince şey söyledi: anladı. Mantığını gördüm.

Nesta, Gwyn'e "Tek yol bu" dedi.

Gwyn çığlık attı, " *TEK YOL DEĞİL!* " Ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Seni onlara bırakmayacağım. Seni *öldürecekler* ."

Gitmen gerek, dedi Nesta, elleri titremeye başlamışken bile. "Şimdi."

"Hayır," diye ağladı Gwyn. "Hayır, yapmayacağım. Seninle yüzleşeceğim."

Nesta'nın göğsünün derinliklerinde bir şey çatırdadı. Çatlamış tamamen açılmış ve içinde yatan şey çiçek açmış, dolu, parlak ve saf.

Kollarını Gwyn'e doladı. Arkadaşının göğsünde hıçkırmasına izin ver. "Seninle yüzleşeceğim," diye fısıldadı Gwyn, tekrar tekrar. "Birlikte üstesinden geleceğimize söz ver."

Nesta o an gözyaşlarına engel olamadı. Soğuk rüzgar onları yanaklarında dondurdu. Söz veriyorum, diye soludu, Gwyn'in keçeleşmiş saçlarını okşayarak. "Söz veriyorum."

Gwyn hıçkıra hıçkıra ağladı ve Nesta onu sımsıkı sıkarak hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdi. Okşayan elinin Gwyn'in boynuna yaslanmasına izin vererek.

Doğru yerde, tam da Cassian'ın ona gösterdiği baskı noktasında bir çimdik ve iş bitmişti.

Gwyn yere düştü. Bilinçsiz.

Nesta, Emerie'ye bakarken Gwyn'i dikkatlice yere indirerek homurdandı. Arkadaşının yüzü ciddiydi ama şaşırmamıştı.

Nesta sadece, "Onu yolun sonuna kadar taşıyabilir misin?" dedi. Bu başlı başına bir başarı olurdu. “Ya da en azından şafağa kadar devam mı?”

"Yapacağım." Nesta, Emerie'nin bu gücü bulacağını biliyordu. Çelik gibi bir ruhu vardı. Emerie kılıcını Nesta'nın önüne koydu. Hançeri. Kalkan.

Kantinler sizde kalsın, dedi Nesta, kendi kantinini okşayarak. "Yeterince var." Başka bir yalan.

Emerie, "Bunun için seni asla affetmeyecek," dedi.

"Biliyorum." Erkekler daha da yükselmişti. Gwyn'i Emerie'nin sırtına indirmesine yardım etmeden önce Emerie'nin konuşmasını beklemedi, Emerie kanatlarının ağırlığına tıslayarak onları garip açılarla açtı. Nesta kanlı ipi etraflarına bağladı ve onları birbirine bağladı. Emerie yüzünü buruşturdu ama birkaç adım atmayı başardı.

Bizimle gelin, dedi Emerie, gözleri gümüş rengindeydi.

Nesta başını salladı. "Bunu bir borcun geri ödemesi olarak düşün."

Emerie'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ne için?"

"Arkadaşım olduğun için. Bunu hak etmemişken bile.”

Emerie'nin yüzü buruştu. "Borç yok Nesta."

Ama Nesta hafifçe gülümsedi. "Var. Bırak da ödeyeyim.”

Gözyaşlarını yutan Emerie, başını salladı. Gwyn'i daha yükseğe kaldırdı ve yüzünü buruşturdu, ancak kemerden topallayarak geçmeyi başardı. Kayalara ve Breaking'in son kısmına doğru, zirveye kadar.

Nesta veda etmedi. Sadece burnundan nefes aldı, nefesini tuttu, sonra nefes verdi. Nefesi dalgaların sürekli çarpması olana ve kalbi katı bir taş olana ve vücudunun her santimini kontrol edene kadar Zihin-Durdurma'yı tekrar tekrar tekrarladı.

Sörfün kırıldığı kayaydı. Bu erkekler de ona karşı kırılacaktı.

Başka seçenekleri yoktu. Eris Briallyn'in pençesindeyken, Cassian ve Azriel sadece kambur, pelerinli figürü göle kadar takip edebildiler. Cassian, Taç'ın onun üzerinde kullanılıp kullanılmadığını düşünmeye cesaret edemedi. Azriel'de kullanılsaydı.

Eris ve Briallyn'in seyahat ettiği grup dağılmıştı, göl boyunca hiçbir yer görünmüyordu. Hatta gerçek miydiler? Yoksa sadece bir illüzyon mu?

Az'a bir bakış, kardeşinin taş suratlı, gözlerindeki soğuk öfkeyi ortaya çıkardı.

Kambur, pelerinli figür gölün taşlarının önünde durdu. Eris onun yanında durdu.

"Çık öyleyse," dedi Cassian.

Briallyn pelerininin kapüşonunu geri çekti.

Orada hiçbir şey yoktu. Malzeme düştü ve taşların üzerinde toplandı. Eris'in yüzü boş kaldı. Boş.

"Sadece hareketli bir sihir çekirdeği," gölden kaygan bir ses yükseldi.

Kıyıdan otuz metre uzakta, yüzeyin üzerinde duran bir gölge yüzüyordu. Kıpırdadı ve eğildi, kenarları çırpındı, ama uzun bir erkeğin belirsiz şekline sahipti.

"Sen kimsin?" Azriel istedi.

Ama Cassian biliyordu. Koschei, diye fısıldadı.

Nesta uzun bir dakika Enalius Geçidi'nin altında durdu.

Kantinini çıkardı. Suyun sonunu iç. Kenara fırlattı.

Hançeri kemerine taktı. Kılıcı aldı. Ve kemerin önündeki toprakta bir çizgi çizdi.

Son duruşu. Son savunma hattı.

Nesta kalkanı topladı. Omzunun üzerinden Emerie'nin son kaya kümesini de temizlediği yere baktı ve şimdi zirveye giden uzun, düz yolu güçlükle tırmandı.

Nesta'nın yüzünden küçük, sessiz bir gülümseme geçti.

Sonra kalkanını kaldırdı. Kılıcını eğdi.

Ve düşmanıyla karşılaşmak için çizdiği çizginin ötesine geçti.

BÖLÜM

70

Bellius önce savaşçılarını darboğazdan gönderdi. Nesta'yı aşağı giymek için tasarlanmış akıllıca bir hareket.

Onlarla tanışmaktan başka çaresi yoktu.

Kafasında nefret dolu sesler yoktu. Sadece arkadaşlarının arkasında, dünyada çizdiği çizginin ötesinde yattığını biliyordu ve o çizgiyi bu erkeklere bırakmazdı.

Arkadaşlarını başarısızlığa uğratmayacaktı. Kalbinde korkuya yer yoktu.

Sadece sakin ol. Belirleme.

Ve aşk.

Savaşçılardan ilki kılıcını kaldırarak ona koşarken Nesta'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Darbenin tüm etkisini almak için kalkanını kaldırdığında hala gülümsüyordu.

Nesta kalkanını ilk erkeğe çarptı, ikincinin inciklerini kesti ve üçüncüyü bir savuşturmayla dördüncü erkeğe savurarak gönderdi ve ikisi de yere yığıldı. Her nefes için bir, her nefes ve nefes için bir hareket. Aklını tekrar sakinleştirdi, onu köklendirmesine izin verdi.

Bir an için, ne yapmış olabileceğini merak etti. Elinde ataraksi. Bu bedenle yapabilecekleri, bu beceriler kemiklerine işlendi. Sonunda kılıca layık olsaydı.

Eski Dilde, on beş bin yıldır kimsenin konuşmadığı bir dilde bir isim seçmişti. Lanthys'in duyduğuna güldüğü bir isim.

Nesta, İliryalılardan dördünü aynı anda, sonra beşini, ardından altısını yakaladı ve erkekler birbiri ardına aşağı inmeye başladı. Nesta, arkadaki arkadaşlarını koruyarak, yılmayan bir odak ve ölüm fırtınasında hattı tuttu.

Ataraxia, o sihirli kılıca isim vermişti.

İç huzur.

BÖLÜM

71

Gölün tepesinde duran varlık bir gölgeydi. Bir yansıma olmalı, diye düşündü Cassian. Duman ve aynalar.

"Briallyn nerede?" diye sordu Azriel, Sifonlar kobalt alevi gibi parlıyordu.

"Senin için hazırlanmak için çok ay harcadım," diye mırıldandı Koschei, "ve sen benimle konuşmak bile istemiyorsun, öyle mi?"

Cassian kollarını kavuşturdu. "Eris'i bırak, sonra konuşuruz." Koschei'nin Eris'in tekrar yanına kınına koyduğu Made hançeri bilmemesi için dua etti, Taç'ın güç aurası Briallyn'i bile onun varlığına karşı kör etmişti. Ama eğer ölüm lordu ele geçirirse... Kahretsin. Cassian, bıçağa doğru bir bakış atmasına bile izin vermedi.

"Oldukça kolay düştün," diye devam etti Koschei, "gerçi temas kurmak için zaman ayırdın. Öldürmek için acele edeceğini düşündüm, vahşi olduğun için." Formunun gölgeleri dışında ondan hiçbir şey göremiyorlardı. Azriel'in kendi gölgeleri bile kanatlarının arkasına saklanmıştı. Koschei güldü ve Azriel kaskatı kesildi. Sanki gölgeleri bir uyarı mırıldanmıştı.

Sifonları yeniden alevlendi. "Koş," diye soludu Az ve kardeşinin yüzündeki saf korku, Cassian'ın kanatlarını açarak fırlatmaya hazırlanmasına neden oldu...

Ama kanatları durdu. Bütün vücudu durdu.

Azriel Eris'i yakaladı ve onlarla birlikte Made hançeriyle birlikte gökyüzüne ateş etti. Koschei'den uzağa götürmeleri gerekiyordu. Yine de Cassian hareket edemiyordu.

Cassian'ın Sifonları taze kan gibi parladı, sonra püskürdü. Azriel yukarıdan adını haykırdı. Koschei kıyıya yaklaştı. "Onu şimdi alabilirsin Briallyn. Şafaktan önce çok zamanın var."

Ağaçların arkasından küçük, kambur bir figür çıktı. Bir kocakarı. Başının üzerinde, kemerli kulaklarının hemen üzerinde altın bir taç vardı. Gözlerinde nefret yandı.

Koschei, "Vassa'ma beklediğimi söyle," dedi. Gölgeleri dönüyordu.

Azriel yere doğru yükseldi, Sifonları onu çevreleyen mavi bir güç küresi yarattı ama Briallyn Cassian'a çoktan ulaşmıştı.

Kadim görünüşlü kraliçe, "Sana ihtiyacım var, Piçlerin Efendisi," diye köpürdü. Cassian hiçbir şey söyleyemedi. Hareket edemedim. Taç erimiş demir gibi parlıyordu. Briallyn, Koschei'ye "Bizi kazanın" diye emretti.

Ölüm lordu uzun parmaklı elini Briallyn ve Cassian'a doğrulttu. Parmaklarını bir kez salladı.

Ve dünya kayboldu, karanlığa ve rüzgara dönüştü.

Nesta'nın kalkanı değirmen taşına dönüşmüştü. Kana bulanmış kılıcı, kurşundan, kaygan bir ağırlıkla elinden sarkıyordu.

Vücudunun her santim yanıyordu. Gwyn ve Emerie yorgunluktan, yaralarından, toprakta çizdiği o çizginin arkasındaki kemerden geçtiğinin bilgisiyle, hala nefes alıyor, Breaking'in o son parçasını zirveye tırmanıyordu.

Böylece o sivri kayaları delip geçen İliryalı erkekleri öldürmüştü. Eğitimsiz, çaresiz bir kadın bulacaklarına inananlar ve kemerin önünde ölümün kendilerini beklediğini bulanlar.

Sadece bir tane kaldı.

Görmeyen, hırpalanmış yüzler karşısında içinin bir kısmı titredi. Cesetlerden akan kan.

Valkyrie , diye fısıldadı kendi kendine. *Sen bir Valkyrie'sin ve bir kez daha geçişi elinde tutuyorsun. Düşerseniz, sizi kurtaran arkadaşlarınızı, bunu yaptıklarını bilmeseler bile kurtarmak için olacaktır.*

Omzunun üzerinden bir bakış, Emerie'nin hala zirvenin sonunu tırmandığını, çok yavaş ama çok yakın olduğunu gösterdi. Şafak yaklaşıyordu ama… başarabilirlerdi. Bu şeyi kazan.

Nesta yeniden kemere döndü. Kimi bulacağını biliyordu.

Bellius bir kayaya yaslandı, kılıcı elinde, kalkanı diğerinden sarkıyordu. "Bir Yüksek Fae fahişesi için etkileyici bir iş."

Erkek, kendisi için ölmesine izin verdiği savaşçılara bir bakış atmadan kemerin kayasını itti. "Biliyorsun, İliryalıların ilki olan tanrımız, tam da senin olduğun yerde düşman ordularına karşı zemini korudu."

Üzerinde çizik yoktu. Tırmanışa rağmen yorgunluk belirtisi yok.

Bellius gülümsedi. "Toprağa da bir çizgi çizdi." Buna doğru başını salladı. “Güzel küçük dokunuş.”

Nesta, tarihlerinin bu küçük ayrıntısını bilmiyordu. Ama hiçbir şey açıklamadı. Kan, kir ve saf kararlılık haline geldi.

"Enalius için iyi bitmedi," diye devam etti Bellius. “Bu noktayı üç gün koruduktan sonra öldü. Üstteki kutsal taşa sarkan bağırsaklarıyla tırmandı ve orada öldü. Bu yüzden bu aptal şeyi yapıyoruz. Onu onurlandırmak için.”

Hala konuşmadı. Ama Bellius'un gözleri yukarıdaki zirveye kaydı. Hoşnutsuzluk onları daralttı. "Benim sakat amcığım kuzenim ve o melez bu kutsal yeri utandırıyor."

Zirveden gelen bir ışık dalgası Bellius'un yüzünü kapladı.

Nesta'nın dudakları kıvrıldı. Bellius'un hırıltısıyla genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü.

Gwyn ve Emerie kutsal taşa dokunmuş ve büyüsüyle savrulup gitmişler.

Görünüşe göre kazanmamışsın, dedi Nesta sonunda Bellius'a.

Nefret, Bellius'un cam gibi gözlerini kararttı. Cevap olarak, kar yağmaya başladı, büyük bulutlar dağın etrafında dolanmaya başladı. Guruldama. Kar bu sefer kayalara yapıştı.

"Kazanmayı hiç istemedim" Bellius'un ağzı yukarı kıvrıldı. "Sadece bunu istedim."

Ona fırlattı.

BÖLÜM

72

Emerie ve Gwyn kazanmıştı. Breaking'i atlatmışlardı. Yeterliydi.

Nesta'nın bu pisliği sadece birkaç dakika daha tutması gerekiyordu - şafağa kadar. O zaman bitecekti. Gücü geri gelecekti ve yapabilirdi... Nesta ne yapacağını bilmiyordu. Ama en azından o silaha sahip olacaktı.

Bellius diğerlerinden daha hızlı ve emin bir şekilde atıldı.

Nesta'nın kalkanını kaldıracak zamanı bile bulamamıştı. Çarpma onu iliklerine kadar salladı, ama o çoktan kendi etrafında dönüyordu, kalkanı onun yüzüne doğru sallanıyordu...

Menzil dışında döndü. Tanrılar, yorgundu. Yani, çok yorgun ve—

Durmadı. Saldırarak, savuşturarak ve iterek, onu çizgiye, kemere doğru geri sürerken, onu bir an bile rahat bırakmadı. Yüzünde yanan nefret.

Ne kadar kör, tahrik edici bir nefret. Sebepsiz. Sonu olmayan.

Kar yoğunlaştı, rüzgar uğuldadı ve gökyüzü gürledi. Bellius tekrar vurdu ve Nesta kalkanını kaldırarak darbeyi karşıladı.

Şimşek çaktı, ardından gök gürledi.

Bir fırtına dağın etrafını sarmış, ayı, yıldızları örtmüştü. Sadece gökyüzünde kıvılcımlar saçan şimşek, Bellius'un saldırısına ışık tutuyordu.

Savunmadaydı ve bundan kurtulmak istiyorsa bunu değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı...

Ama kar taşları, kiri kayganlaştırdı ve şimşek yeniden gökyüzünü döverek ikisini de kör ederken, diye düşündü daha hızlı. Daha hızlı davrandı.

Kalkanını kendi kalkanına çarpmak için göz kırpmasını kullandı ve onu elinden düşürdü.

Yakındaki bir taşa çarptı. Aptalın ona bakışı onun da kılıcı elinden düşürmesine neden oldu.

Acemiler gibi silahsız.

Gök gürledi ve Bellius güldü. “Hayal kırıklığı.” Durdu, onu inceledi. Ve bir kez daha saldırmadan önce gülümsedi.

Nesta saldırı üstüne saldırıdan kaçındı ama Bellius'un kollarına, bacaklarına ve yüzüne isabet ettiği kesin dilimlerden kaçınacak kadar hızlı değildi. Yavaşladı, gök gürültüsü kar şiddetlenirken ayakları kaygan dağın yamacında kayıyordu.

Bir darbe daha ve ayakları yerden ayrıldı. Omurgası boyun eğmez bir şeye çarptığında nefesi kesildi. Bir kaya.

Nefes nefese kalırken Nesta'nın vücudu hareket etmeyi reddetti. Burnundan sıcak kan damlıyordu.

Bellius yaklaştı, silahlarını bir kenara fırlattı. "Bunu çıplak ellerimle yapmak çok daha tatmin edici olacak."

Hareket et .

Söz Nesta'da yankılandı. Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

El sıkışırken, şimşek çakıp kar dönerken Nesta kayayı yukarı itti. Bacakları titriyor, oturması, durması ve şimdiden ölmesi için yalvarıyordu.

Bellius ilerledi, güçlü vücudu savaş pozisyonuna geçti. Bakışlarındaki vahşi nefret onu yaktı.

Arkadaşları başarmıştı... ama o ölmek istemiyordu.

Yaşamak, iyi yaşamak ve mutlu yaşamak istiyordu.

ile yapmak istedim -

Nesta ayaklarını ayırdı. Ağrıyan, hırpalanmış vücudunu sakinleştirdi.

Bellius homurdandı. "Beni göğüs göğüse dövüşte yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Ağzından, burnundan kan akıyordu. Ama Nesta yine de gülümsedi, keskinliği dilini kaplıyordu. "Ben yaparım."

Bellius, güçlü vücudunun tüm gücünü içine sokarak ilk yumruğunu attı. Nesta onu engelledi ve yumruğunu burnuna gömdü. Kemik çıtır çıtır. Bellius uluyarak bir adım geriledi.

Ve Nesta tısladı, "Çünkü arkadaşım bana iyi öğretti."

BÖLÜM

73

Dostum.

O ve Bellius birbirlerine saldırarak, yumruklayarak, tekmeleyerek, kaçarak Nesta'nın içinden kayan bir yıldızdı. Sanki kelimeyi dile getirmek ona bu son güç dalgalanmasını vermiş gibi...

Bellius yumruğunu Nesta'nın çenesine öyle bir vurdu ki birkaç adım geriledi.

Bir sonraki hamlesini savuşturarak kaburgalarına bir darbe indirdi. Ama onu kemere, hatta doğru sürmeye devam etti.

Onu giymek. Onu aşan.

Devam edecekti. Sonuna kadar onunla savaşacaktı.

Bellius'un yumruğu sol yanağına gitti. Acı onun içini parçaladı. Nesta'nın ayakları altından çıktı. Geri uçtu ve zaman yavaşladı.

Yeryüzünde hattın diğer tarafına indi ve dağın titrediğine yemin edebilirdi.

Nesta süründü. Onu ne kadar zavallı gösterdiği umrunda değildi. Kemerden geçerek Bellius'tan uzaklaştı ve çizdiği çizgiyi yok etti.

Kanlar içinde ve alaycı bir tavırla ilerledi. "Bunun tadını çıkaracağım."

Arkadaşları için ölmenin iyi olacağını iddia etmişti, iyi olduğunu çünkü başardılar, kazandılar, ama bu *kimse tarafından öldürülmek için* -

Nesta hırladı. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Bedeni ondan vazgeçmişti. Pek çok kişinin sahip olduğu gibi.

Bellius çizmesinden bir bıçak çıkardı. "Sanırım boğazını kesmeyi tercih ederim."

Yalnızdı.

Yalnız doğmuştu ve yalnız ölecekti ve bu korkunç erkek onu öldürecekti...

Gök gürültüsü çatladı ve tüm dağ çarpmasıyla sallandı. Bellius bıçağını kaldırarak ona doğru bir adım attı.

Kan püskürtülür.

İlk başta, boğazından şimşekler çaktığını sandı, boğazını o kadar geniş açtı ki, kan karlı havayı yağdırdı.

Ama sonra kanatları gördü. Diğer *kanat* takımı.

Ve Bellius yere yığılıp, can damarı üzerinde boğularak, Cassian'ın orada durduğunu, dişlerini gösterişli, elinde bıçakla ortaya çıktığında, dağı sallayan gök gürültüsünün öfkesi olup olmadığını merak etti.

Cassian, Bellius'un ölmekte olan vücudunun üzerinden geçti ve ona elini uzattı. Onu kollarına almak için değil, yükselmesine yardım etmek için. Her zaman yaptığı gibi.

Nesta onun elini tuttu ve ayağa kalktı, vücudu itiraz edercesine meledi.

Ama acısını, etraflarındaki ölümü unuttu, o onu göğsüne koyup sıkıca tutarken, kanlı saçlarına şefkatle fısıldadı, "Ve şimdi senin o güzel küçük

boğazını keseceğim."

Cassian'ın sözleri kendisine ait değildi. Nesta -arkadaşı olarak- geri çekilmeye çalıştığında ve kollarını onun etrafına kenetlediğinden, elleri kendisine ait *değildi* . Kemikleri onun ellerine değecek kadar sertti.

Çığlık atıyordu. Sessizce, sonsuzca. Onunla dövüşmesi, kaçması için ona bağırıyor. Durdurmak için kendine bağırıyor.

Ama yapamadı. Ne yaptıysa onu durduramadı.

Cassian, dedi Nesta güçlükle.

Öldür beni , diye sessizce yalvardı. *Bunu yapmadan önce beni öldür.*

" *Kassen.* Nesta göğsüne bastırdı. Ama kolları sıkı tutuyordu. Onu daha sıkı sıktı.

Nesta'nın arkasından yaşlı, solgun bir ses, "Sana itaat edemez, Nesta Archeron," dedi. "O artık benim."

Cassian gözlerini uyarırcasına genişletemedi bile. Kolları kraliçenin sessiz emriyle gevşedi ve Nesta'nın kucağında dönmesine izin verdi.

Onu ince, beyaz saçlarına taç takan Briallyn'e takdim ediyoruz.

BÖLÜM

74

Briallyn'in koyu renk gözlerinde memnuniyet parladı ve elini kaldırırken altın Taç'ın üç basit çivisi parladı.

Fırtına durdu. Şafaktan önce soluk gri gökyüzünü ortaya çıkarmak için temizlendi, yıldızların sonuncusu göz kırptı.

Doğa bile Taçtan etkilenebilirdi.

Cassian'ın kolları gevşerken Nesta'yı korku sardı. Dönerek birkaç adım uzaklaştı ama ne bulacağını biliyordu. Cassian bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Sanki taşa dönmüştü. Normalde çok parlak ve canlı olan gözleri cam gibi olmuştu. Boş.

Briallyn onu böyle vasiyet etmişti. Nesta'nın buraya gelmesini sağlamak için insanları satranç taşları gibi hareket ettirmişti. "Neden?" dedi Nesta.

Briallyn'in kalın kürk pelerini dağ rüzgarında dalgalandı. "Gücün çok güçlü - seni bu ilkel gösteriye atmak seni yıprattı."

" *Beni* buraya İliryalılara mı getirdin?"

"Niyetim sakat olanı almaktı." Emerie'den bahsedince Nesta'nın kanı kaynadı. "Bellius bana arkadaşlığınız hakkında bilgi verdi ve Arp ve Taç aracılığıyla birbirimize bağlı olduğumuzda onun senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm. Onu yakalarsam, getireceğimi biliyordum. Burada, yasaya ya da yasaya uymazsınız. Onu kurtarabileceğini düşünecek kadar pervasız ve kendini beğenmişsin. Ama benim için kolaylaştırdın: Doğruca Windhaven'daki evine gittin. Seni cezbetme zahmetinden beni kurtardın. O akılsız İliryalıların onu ve melezi eğlenceli bir bonus olarak almasına izin verdim."

Nesta, Cassian'a bakmaya cesaret edemedi. "Hepsi beni yıpratmak için mi?"

"Evet. Ve senin sihrin olmadan..."

Nesta araya girerek, “Günler önce yıprandım. Neden şimdiye kadar ertelediniz?”

Briallyn araya girince ters ters baktı. " *Onu* bekliyordum ." Öfkeyle dolup taşan Cassian'a başıyla işaret etti - gözlerindeki bulanıklığı bastıran tiksinme ve korku gibi bir şey. "Günler ve günler, onu tuzağa düşürmek için Tacı kullanmama yetecek kadar yaklaşmasını bekledim. Onu içeri çekmek için o küstah prens Eris'i kullanmak zorunda kaldım." Yumuşak bir gülüş. “Eris, avı sırasında etrafını sardıklarında askerlerine yardım etmeye çalıştı. O zavallılara *yardım et .* Herhangi bir bilge kişinin yapacağı gibi dörtnala kaçmak yerine atını onlara doğru sürdü. Onu en az telaşla yakaladılar. Koschei onu uzaklaştırırken, o şeytani köpekleri bile hiçbir şey yapamadı.”

Eris öldü mü? Yoksa şimdi onun kölesi mi? Cassian'ın yüzü hiçbir şey göstermiyordu.

Ama Briallyn ona gülümsedi. "Asla yaklaşmayacaksın diye endişeleniyordum. Durum böyle olsaydı, zavallı Eris *çok* üzücü bir sonla karşılaşacaktı. Ateşi Koschei'nin gölüne dayanamazdı, sanmıyorum."

Bellius'un cesedine doğru baktı. "O nefret dolu bir vahşi, tıpkı senin gibi, Cassian. Kibirli ve küstah. Benim topraklarımda *eğlence* aramak için keşif biriminden ayrıldı . Bu yüzden ona eğlence fikrimi gösterdim.” İnce dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Brilyn kıkırdadı. "Ona seni avlamasını söyledim, seni öldürmesini değil, ama görünüşe göre sözlerimde yeterince kesin değildim. Ve özellikle de onlara sağladığınız araçlarla birinin öldürülmesini izlemek oldukça tatmin edici. Rite'ın silahlarla çok daha eğlenceli olacağını biliyordum. Sanırım Bellius'a geri çekilmesini emredebilirdim ama manzaranın tadını çıkarmayı tercih ediyordum."

Nesta, “Bunu neden yapıyorsun? Neden barış istemiyorsun?"

"Barış?" Brilyn güldü. "Şimdi nasıl bir huzura sahip olabilirim?" Bir elini aşağı doğru salladı. "İstediğim şey intikam. İstediğim şey *güç* . Benim istediğim Trove. Bu yüzden senin de bildiğinden emin oldum. Bu tanrının bile unuttuğu bölgeden güç öğelerini toplamak için benim kasıtsız ortağım olduğundan emin oldum. Ve onları bana vermenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Bunu yapacağın bir kişi." Cassian'a bir gülümseme. "Senin arkadaşın."

"Burada Trove yok."

"Onu çağırabilirsin. Nesneler, üzerlerindeki muhafazalar ne olursa olsun size cevap verecektir. Ve onları bana teslim edeceksin.”

"O zaman ikimizi de mi öldüreceksin?"

"Ve sonra kendimi yeniden *gençleştireceğim* . İkinizi de el değmeden bırakacağım.”

Nesta yalanın kokusunu aldı.

Cassian homurdandı, " *Yapma.* "

Briallyn ona şaşkın bir bakış attı ve ağzını kapadı. Titredi ama hareketsiz kaldı. Yine de bakışlarındaki camlık dağılmıştı.

"Yani," dedi Briallyn, "eşinizin hayatı için Trove'u benimle takas edeceksiniz. Artık tamamen Fae'sin, Nesta Archeron. Eşinizin ölmesine izin vermeden önce dünyanın küle dönmesine ve mahvolmasına izin verirsiniz." Etraflarındaki bedenlere, kana karşı tiksintiyle kaşlarını çattı. "Trove'u çağırın ve bu dağınık işi bize bırakın."

Nesta titremesine engel olamadı. Briallyn'e Hazineyi vermek için, eğer onu çağırabilirse... "Hayır."

"O zaman seni ikna etmeye çalışmam gerekecek."

Briallyn, Cassian'a parmaklarını şıklattı ve Nesta'nın ona yaklaşmadan önce dönmesi için yarım saniyesi vardı.

Gözlerinde panik ve öfke parladı, ama Nesta hiçbir şey yapamıyordu, kesinlikle hiçbir şey, o ona çarparak onu yere devirdi. Sabitleme orada, boğazında bir kol, onun ağırlığı, bir zamanlar çok samimi ve sevecen, şimdi onu burada tutan şey canını yaktı...

Taçla savaşırken, yalvarışları yüzünü mutlak bir ıstırapla doldurdu. Savaştı ve kaybetti.

Briallyn, "Elbette kendi eşini öldürmek onu mahvedecek," dedi. "Öleceksin ve onu sefalet dolu bir yaşama mahkum ettiğini bilerek öleceksin."

Bellius'u öldürdüğü bıçağı kemerinden çekerken Cassian'ın boşta kalan kolu titriyordu. Ona doğru getirdi.

"Beni öldürürsün," diye soludu Nesta, "ve Trove'u alamıyorsun. Onu asla bulamayacaksın."

"Mahkemende senin kadar hayalperest başkaları da var. Doğru teşvikle, öyle ya da böyle benim için alacaklar. Elbette, Trove'daki muhafazaların kilidini açmak için kanına ihtiyacım olacak. Ben de gördüm, biliyorsun. Hapishanede Arp'ı aptalca tuttuğun zaman. Ama sanırım seni öldürmek, gereken kanı fazlasıyla sağlayacak." Briallyn, Cassian'a başını salladı. "Onu kaldır."

Nesta onu ayağa kaldırırken kavga etmedi. Bıçağı boğazına dayadı. Gözlerinde yalvarma parlıyordu. Yalvarmak, korku ve - ve aşk.

Hak etmediği aşk, hiçbir zaman hak etmemişti, ama işte oradaydı. Tıpkı tanıştıkları andan itibaren orada olduğu gibi.

Ona kıyasla dünyanın değeri neydi? Buna?

Briallyn, "Bu giderek yorucu olmaya başladı," dedi.

Nesta, eşinin yüzünde parlayan sevgiyi görmesine izin verdi.

Gökyüzü yumuşak, yumuşak ışıkla doldu.

"Öldür," diye emretti Briallyn, Cassian'a.

Nesta, Cassian'ı ilk gördüğünden beri sevmişti. Onu istemese de sevmişti, umutsuzluk, korku ve nefret tarafından yutulduğunda bile. Onu sevmiş ve onu hak ettiğine inanmadığı için kendini mahvetmişti, çünkü o her şeydi. bu iyi, cesur ve nazikti ve onu sevdi, onu sevdi, onu sevdi -

Cassian'ın kolu titriyordu ve Nesta kendini darbeye hazırlayarak ona bağışlayıcılığını, ona olan bitmeyen, kırılmaz sevgisini gösterdi...

Ama Cassian kükredi.

Sonra bıçak elinde bükülerek ona değil de kendi kalbine doğru eğildi.

Kendi özgür iradesiyle.

Crown'un tutuşuna karşı, nefes nefese bir Briallyn'e karşı bıçağı kendi kalbine saplamayı seçti. *Öldür* , demişti. Ama kim olduğunu belirtmemişti.

Ve güneş ufukta kırılırken, Cassian'ın bıçağı göğsüne saplandığında, Nesta Kazan'ın gücüyle patladı.

Nesta'nın kafasında çığlık atmaktan başka bir şey yoktu. İçindeki her şeyi bırakırken kalbinde sevgi, nefret ve öfkeden başka bir şey yoktu ve tüm dünya patladı.

Sihrinin havlaması, adı olmayan bir canavardı. Çığlar, parıldayan beyaz denizlerde kayalıklardan aşağı çağlıyordu. Ağaçlar, ondan parçalanan gücün ardından eğildi ve parçalandı. Uzak denizler kıyılarından çekildiler, sonra dalgalar halinde yeniden onlara doğru koştular. Velaris'te camlar sallanıp paramparça oldu, kitaplar Helion'un binlerce kütüphanesindeki raflardan yuvarlandı ve insan topraklarındaki harap bir kulübenin kalıntıları bir moloz yığınına dönüştü.

Ama Nesta'nın tek gördüğü Briallyn'di. Nesta üzerine atlayıp kırılgan vücudunu kayalık zemine fırlatırken gördüğü tek şey gevşek çeneli kocakarıydı. Briallyn'in yüzünü kavrarken tek bildiği çığlık atmaktı, Taç göz kamaştırıcı bir beyazlıkta parlıyor ve öfkesini dağlara, yıldızlara, aralarındaki karanlık yerlere kükrüyordu.

Boğumlu eller gençleşti. Çizgili bir yüz güzel ve sevimli oldu. Beyaz saçlar kuzgun siyahına kadar koyulaştı.

Ama Nesta böğürdü ve böğürdü, sihrinin tüm korları salmasına izin vererek. Altındaki kraliçeyi varlığından silmek.

Genç eller küle döndü. Güzel yüz hiçbir şeye dönüşmedi. Siyah saçlar toza dönüştü.

Kraliçeden geriye kalan tek şey yerdeki Taç olana kadar.

BÖLÜM

75

Cassian yüzüstü yerde yatıyordu.

Nesta dua ederek, hıçkırarak ona doğru koştu, büyüsü hala dünyada yankılanıyordu.

Bıçağı ve yarayı arayarak adamı çevirdi ama...

Bıçak onun altında yatıyordu. Kansız.

diye mırıldandı, gözlerini araladı. "Düşündüm ki," diye homurdandı, "sen bunu yaparken ben de sessiz kalmalıyım."

Nesta ona baktı. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Cassian, dilinde yatıştırıcı sesler, oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Onu Yaratmadın."

Nesta, Briallyn'in bulunduğu yerdeki siyah leke olan yeryüzündeki Taç'a baktı. “Gelmesini sağladı.”

Kıkırdayarak alnını onun alnına yasladı. Nesta, kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı. "Sen benim dostumsun Cassian," dedi dudaklarına karşı ve onu yumuşak bir şekilde öptü.

Ve sen benimsin, dedi sırayla onu öperek.

Sonra elleri saçlarına gitti. Ve öpücük…

Onu öperken etraflarındaki dünya ya da ayaklarının dibindeki Taç önemli değildi. Bir eşin öpücüğü. Ruhlarını parıldayan, parıldayan biri.

Geri çekildi, gözlerindeki neşeyi, gülümsemesini görmesine izin verdi. Onun huşu, kendi sevinci boğazını sıkıyordu.

"Cassian, ben..."

Ama iki figür yanlarına inerek dağın titremesine neden oldular ve Mor ile Azriel'i orada bulmak için döndüler, yüzleri ciddiydi.

"Eris?" Cassian istedi.

"Güvenli ve Made hançer tekrar elimizde," dedi Azriel, "Eris'in kızgın ve kafası karışmış olsa da. Hewn City'de. Fakat-"

"Bu Feyre," dedi Mor.

BÖLÜM

76

Nehir evi çok sessizdi. Mezar gibi.

Mor onları evin içinden geçirirken, "Birkaç saat önce kanamaya başladı," dedi.

"Ama doğum yapmasına aylar var," diye itiraz etti Nesta, topuklarını yakından takip ederek.

Girdikleri odayı kan kokusu doldurdu. Feyre'nin geniş kalçalarına çok fazla kan bulaşmıştı. Bebek yok—ve Feyre'nin yüzü… Ölüm kadar bembeyazdı. Gözleri kapalıydı, nefesi çok sığdı.

Rhys onun elini tutarak yanına çömeldi. Yüzünde panik, korku ve acı savaşıyordu.

Yatakta Feyre'nin bacaklarının arasına diz çöken Madja, dirseklerine kadar kan, onlara bakmadan, “Bebeği çevirdim ama inmiyor. Doğum kanalına sıkışmış."

Odanın köşesinden aldığı küçük bir nefes, Amren'in orada oturduğunu ortaya çıkardı, solgun yüzünün rengi solmuştu.

Madja, "Çok fazla kan kaybediyor ve bebeğin kalbinin sıkıntı içinde olduğunu hissedebiliyorum," dedi.

"Biz ne yaptık?" Cassian ve Azriel elleri omuzlarında Rhys'in arkasında dururken Mor sordu.

Madja, "Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Bebeği ondan kesmek onu öldürür."

"Kesmek mi?" diye sordu Nesta, Rhys'in keskin bakışlarını kazanarak.

Madja onun sesini duymazdan geldi. "Karnı boyunca bir kesi, dikkatlice yapılmış olsa bile, çok büyük bir risk. Hiçbir zaman başarılı olmadı. Feyre'nin iyileştirme yeteneklerine rağmen kan kaybı onu zayıflattı..."

"Yap şunu," demeyi başardı Feyre, kelimeler acıyla ağırlaştı.

"Feyre," diye itiraz etti Rhys.

"Bebek muhtemelen hayatta kalamayacak," dedi Madja, yumuşak ama anlamsız bir sesle. "Henüz çok küçük. İkinizi de riske atıyoruz."

"Hepiniz," diye nefes aldı Cassian, gözleri Rhys'de.

" *Yap şunu* ," dedi Feyre ve sesi Yüce Leydi'nin sesiydi. Korku yok. Sadece içindeki bebeğin hayatı için kararlılık. Feyre, Rhys'e baktı. "Zorundayız."

Yüce Lord yavaşça başını salladı, gözleri gümüşle kaplıydı.

Nesta'nın eline bir el girdi ve orada Elain'i titreyerek ve gözleri faltaşı gibi açılmış halde buldu. Nesta ablasının parmaklarını sıktı. Birlikte yatağın diğer tarafına yaklaştılar.

Elain, Fae'nin yabancı tanrılarına, Annelerine dua etmeye başladığında

Nesta da başını eğdi.

Feyre ölüyordu. Bebek ölüyordu.

Rhys de onlarla birlikte ölecekti.

Ama Cassian kardeşini titreten şeyin kendi ölüm korkusu olmadığını biliyordu. Cassian'ın eli Rhys'in omzunu sıkılaştırdı. Yüce Lordundan gece benekli güç sızdı, tıpkı Madja'nınki gibi Feyre'yi iyileştirmeye çalışıyordu ama kan, herhangi bir gücün bastırabileceğinden daha hızlı bir şekilde akmaya devam etti.

Nasıl bu hale gelmişti? İki eş arasındaki aşk üzerinden yapılan bir pazarlık, şimdi üç kişinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanacaktı.

Cassian'ın cesedi, Madja yataktan inip bir takım bıçaklar, aletler, battaniyeler ve havlularla geri döndüğünde uzak bir yere sürüklendi.

"Acıyı dindirmek için onun zihnine gir," dedi Madja, onaylayarak gözlerini kırpıştıran Rhys'e, sonra bunu daha önce düşünmediği için kendini azarlıyormuş gibi küfretti. Cassian yatağın karşı tarafına, Elain'in Feyre'nin diğer elini, Nesta'nın ise Elain'in elini tuttuğu yere baktı.

Rhys, arkadaşına, "Feyre sevgilim..." dedi.

"Hoşçakal yok," diye soludu Feyre. "Hoşçakal yok, Rhys."

Rhys ağrı için ne yaptıysa gözlerini kapattı. Ve Madja, bıçakları parlayarak Feyre'nin vardiyasını kaldırırken Cassian'ın zihni tamamen sessiz ve boştu.

Minik, kanatlı bebek ortaya çıktığında ses yoktu. Mor, elinde battaniyelerle orada dikilip hareketsiz çocuğu Madja'nın kanlı ellerinden aldığında.

Ama Rhys ağlıyordu ve kollarındaki sessiz bebeğe bakarken Mor'un yüzünden yaşlar akmaya başladı.

Sonra Madja küfretti ve Rhys...

Rhys çığlık atmaya başladı.

Rhys yatakta Feyre'ye doğru atılırken Cassian, olacakları biliyordu.

Ancak dünyadaki hiçbir güç onu durduramazdı.

Dünya yavaşladı. Soğuk gitti.

Mor'un kollarında sessiz, çok küçük bir bebek vardı.

Feyre vardı, yatakta dilimlenmiş ve kanlar içindeydi.

Rhysand, ruhu parçalanıyormuş gibi çığlık atıyordu ama Cassian ve Azriel oradaydılar, Madja Feyre'yi kurtarmaya çalışırken onu yataktan uzaklaştırdılar—

Ama Ölüm yakınlarda duruyordu. Nesta hissetti, gördü, daha kalın bir gölge ve Azriel'in herhangi birinden daha kalıcı. Elain ağladı, Feyre'nin elini sıktı, tutması için yalvardı ve Nesta ortasında durdu, Ölüm etrafında dönüyordu ve Feyre'nin nefesi incelirken, Madja ona bağırmaya başladığında yapılacak hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey yoktu. onunla savaşmak için -

Feyre.

Onlar için ormana gitmiş olan Feyre. Kim onları birçok kez kurtarmıştı.

Feyre. Kız kardeşi.

Ölüm, Feyre'nin ve üzerine atlayıp ikisini de yutmak için bekleyen bir canavar olan eşinin yanında pusuya yattı. Nesta elini Elain'in elinden kurtardı. Geri adım attı.

Gözlerini kapadı ve ruhunda Ramiel'in parçaladığı o yeri açtı.

Cassian, Azriel'inkiyle birlikte yedi Sifon'un hepsi de gümbürderken bile Rhys'i güçlükle dizginleyebildi.

Rhys'in ona gitmesine izin vermeliydi. İkisi de ölmek üzereyse, Rhys'in eşine gitmesine izin vermeliydi. Bu son saniyelerde, son nefeslerde onunla ol...

Altın ışık odanın diğer tarafında titreşti ve Amren nefesi kesildi. Cassian'ın kalbi korkuyla sıkıştı.

Nesta artık yatağın yanında durmuyordu. Şimdi birkaç adım ötede duruyordu.

Maskeyi taktı. Tacı başının üstüne yerleştirmişti. Ve Arp'ı kollarına aldı.

Daha önce hiç kimse üçünü de kullanıp yaşamamıştı. Kimse onların gücünü kontrol edemez, onları kontrol edemezdi...

Nesta'nın gözleri, Maske'nin arkasında gümüş bir alevle parladı. Ve Cassian, dışarı bakan varlığın ne Fae ne insan ne de bu dünyanın topraklarında dolaşan herhangi bir şey olmadığını biliyordu.

Yatağa doğru ilerlemeye başladı ve Rhys onun için harekete geçti.

Nesta elini kaldırdı ve Rhys hareketsiz kaldı. Cassian'ın Kraliyet'in kontrolü altına girmesi kadar sakindi.

Feyre'nin göğsü kalktı, beyaz dudaklarından bir ölüm çıngırağı fısıldıyor ve Cassian, Nesta'nın Ayin'den hâlâ kanlı ve pis olan parmaklarının Arp'ın son ipine doğru kaymasını izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Yirmi altıncı dize.

Ve kopardı.

BÖLÜM

77

Zamandı.

Arp'taki yirmi altıncı ip Zaman'ın kendisiydi ve Feyre son nefesini verirken Nesta onu durdurdu.

Lanthys de aynısını söylemişti. Ölüm bile son ipe boyun eğdi. O zamanın Arp için hiçbir önemi yoktu.

Nesta koparırken ip hiç ses çıkarmadı. Sadece dünyayı çaldı.

Ve Nesta'nın ablasının çevresinde, Rhysand'ın çevresinde, Mor'un kollarındaki bebeğin çevresinde hissettiği ölüm—Maske'ye bunu da durdurmasını buyurdu. Uzakta tut.

Başlangıçta
Ve sonunda
Karanlık vardı
Ve daha fazlası değil

Yumuşak, tanıdık bir ses kelimeleri fısıldadı. Uzun zaman önce ona fısıldadıkları gibi. Oorid'in karanlığında onu uyardığı gibi. Bunca zamandır onu bekleyen sevimli, kibar, bilge ve sıcak bir kadın sesi.

Oda, ona, Feyre'e ve tüm o kana doğru bükülmüş şok olmuş ve dehşete düşmüş yüzlerin donmuş bir hareket tablosuydu. Nesta oradan geçti. Rhys'in çığlık atan, gergin vücudu, yüzü umutsuzluğun, dehşetin ve acının portresi; geçmiş mezar suratlı Azriel; Cassian'ın yanından geçerek Rhys'i geri tutarken dişlerini gıcırdattı. Gri gözleri Nesta'nın olduğu yere sabitlenmiş olan Amren'in yanından geçmişti, yüzünde saf bir korku ve huşu gibi bir şey vardı.

Mor'u ve kollarındaki o çok küçük bohçayı geçti, yanında Elain, ağlaması içinde donup kaldı.

Nesta hepsini, Zaman'ın içinden geçirdi. Kız kardeşine.

Nasıl olabileceğini görüyor musun? diye fısıldadı o yumuşak kadın sesi, gözlerinin içinden dışarı bakarak. *Ne yapabilirsin?*

Hiçbir şey hissetmiyorum , dedi Nesta sessizce. Sadece Feyre'nin Ölüm'ün eşiğindeki görüntüsü, neden burada olduğunu, ne yapması gerektiğini unutmasını engelledi.

İstediğin bu değil miydi? Hiçbir şey hissetmemek mi?

İstediğimin bu olduğunu düşündüm. Nesta etrafındaki insanları inceledi. Kızkardeşleri. Ona zarar vermektense kalbine bir hançer saplamaya razı olan Cassian. *Ama artık değil* . Kadın sesi ona baskı yapmayınca Nesta devam etti, *her şeyi hissetmek istiyorum. Bütün kalbimle kucaklamak istiyorum.*

Seni inciten ve avlayan şeyler bile mi? Soruyu sadece merak bağladı.

Nesta, düşünmek için kendine bir nefes verdi, zihnini bir kez daha sakinleştirdi. *İyiyi takdir etmek için bu şeylere ihtiyacımız var. Bazı günler diğerlerinden daha zor olabilir ama… Hepsini deneyimlemek, hepsini yaşamak istiyorum. Onlarla.*

O bilge, yumuşak ses fısıldadı, " *Öyleyse yaşa, Nesta Archeron.*

Nesta, ablasının gevşek elini tutup yere diz çökerken başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Arp'ı yanına koyun, sessiz notası hala yankılanırken, Zamanı sıkıca kavradı.

Bunun ötesinde ne teklif edebileceğini bilmiyordu.

Feyre'nin soğuk elini okşayan Nesta, zamansız, donmuş odaya konuştu, "Beni başka kimse sevmeyecekken sen sevdin. Hiç durmadın. Bunu hak etmediğim zamanlarda bile, beni sevdin ve benim için savaştın ve..." Nesta, Feyre'nin yüzüne baktı, Ölüm bunu talep etmekten bir nefes uzaktaydı. Feyre'nin narin elini daha sıkı sıkarken yanaklarından süzülen yaşları durdurmadı. "Seni seviyorum Feyre."

Kelimeleri asla yüksek sesle söylememişti. Herkese.

Seni seviyorum, diye fısıldadı Nesta tekrar. "Seni seviyorum."

Arp'ın son teli gök gürültüsünün fısıltısı gibi dalgalandığında, Nesta Feyre'nin vücudunu kendi bedeniyle kapladı. Zaman yakında yeniden başlayacaktı. Fazla zamanı kalmamıştı.

İçine, ölümsüz canavarları titreten ve kötü kralları dizlerinin üstüne çökerten güce doğru uzandı, ama... onu nasıl kullanacağını bilmiyordu. Damarlarında ölüm akıyordu ama ona hakim olacak bilgiye sahip değildi.

Bir yanlış hareket, bir hata ve Feyre kaybedecekti.

Böylece Nesta ablasını sımsıkı tuttu, Zaman onların etrafında durdu ve fısıldadı, "Eğer onu nasıl kurtaracağımı bana gösterirsen, geri alabilirsin."

Dünya durakladı. Kendilerinin ötesindeki dünyalar durakladı.

Nesta, yüzünü Feyre'nin boynunun soğuk terine gömdü. İçinde o yeri açtı ve Anneye, Kazan'a dedi ki, "Senden aldığımı geri vereceğim. Bana onları nasıl kurtaracağımı göster, onu, Rhysand'ı ve bebeği." Rhysand—kardeşi. O buydu, değil mi? Onu boğmak istediğini bildiği halde ona nezaket gösteren ağabeyi. Ve o onu. Ve bebek… yeğeni. Kanının kanı. Onu kurtaracaktı, her şeyi alsa bile onları kurtaracaktı. "Göster bana," diye yalvardı.

Kimse cevaplamadı. Arp yankısını durdurdu.

Zaman devam ederken, gürültü ve hareket odaya kükrüyor, Nesta, Kazan'a fısıldadı, vaadi gürültünün üzerinde yükseliyordu, "Hepsini geri vereceğim."

Ve yumuşak, görünmez bir el cevap olarak yanağını okşadı.

Cassian gözlerini kırpıştırdı ve Nesta odanın bir tarafından yatağa gitti. Arp'ı koparmıştı ve şimdi yarı yarıya Feyre'nin üstüne uzanmış, fısıldayarak. Gözlerinde gümüş ateş yanmıyordu. Soğuk bir kor değil. Onun bakışından dışarı bakan varlıktan da eser yok.

Rhys onun tutuşuna doğru hamle yaptı ama Amren yanlarına geldi ve tısladı, *Dinle."*

Nesta, "Hepsini geri veriyorum," diye fısıldadı. Ağlarken omuzları iniyordu.

Rhys başını sallamaya başladı; gücü, hepsini yok edebilecek, Feyre'nin artık içinde olmadığı anlamına gelirse, onun ötesinde yaşamak için yalnızca birkaç saniyesi olsa bile dünyayı yok edebilecek gözle görülür, yükselen bir dalgaydı, ama Amren onun ensesini tuttu. boyun. Kırmızı tırnakları altın rengi derisine battı. " *Işığa bak."*

Nesta'nın vücudundan yanardöner bir ışık akmaya başladı. Feyre'ye.

Nesta ablasını tutmaya devam etti. "Geri veriyorum. geri veriyorum. geri veriyorum."

Rhys bile dövüşmeyi bıraktı. Kimse hareket etmedi.

Işık Feyre'nin kollarında parıldadı. Onun bacakları. Kül yüzünü kapladı. Odayı doldurmaya başladı.

Cassian'ın Sifonları, kendisininkinin çok ötesinde, onlarınkinin de ötesinde bir güç seziyormuş gibi guruldadı.

Kız kardeşlerin arasında ışık huzmeleri dolaştı. Ve narin ve sevgi dolu biri Mor'a doğru süzüldü. Kollarındaki bohçaya, içindeki sessiz bebeği güneş gibi parlıyor.

Ve Nesta fısıldamaya devam etti, "Geri veriyorum. Hepsini geri veriyorum."

Yanardönerlik onu doldurdu, Feyre'yi doldurdu, Mor'un kollarındaki bohçayı doldurarak arkadaşının yüzünü aydınlattı, böylece üzerindeki şok tam bir rahatlamayla işlendi.

"Geri veriyorum," dedi Nesta bir kez daha ve Mask ve Crown kafasından düştü. Işık patladı, kör edici ve ılıktı, sanki odadaki her parçayı topluyormuş gibi yanlarından geçen bir rüzgar.

Ve solup giderken, Nesta'nın sırtına, kıyıya çarpan bir dalga gibi, yarı parçalanmış gömleğinin içinden görünen koyu mürekkep sıçradı.

Bir pazarlık. Kazanın kendisi ile.

Yine de Cassian ışıldayan, nazik bir elin ışığın vücudundan tamamen ayrılmasını engellediğine yemin edebilirdi.

Cassian yatağa koşarken bu sefer Rhys ile kavga etmedi. Feyre'nin yattığı yere, renkle sifonu çekin. Bacaklarının arasına daha fazla kan dökülmüyor. Feyre gözlerini açtı.

Rhys'e göz kırptı ve sonra Nesta'ya döndü.

Ben de seni seviyorum, diye fısıldadı Feyre ablasına ve gülümsedi. Nesta kendini Feyre'nin üzerine atıp onu kucaklarken hıçkırıklarını durdurmadı.

Ama bu jest kısa sürdü, odanın diğer tarafından sağlıklı bir feryat yükselmeden önce göz açıp kapayıncaya kadar kısa sürdü ve...

Mor ağlayarak kekeledi ve yatağa getirdiği bebek elinde tuttuğu küçük, hareketsiz şey değil, tam zamanlı kanatlı bir çocuktu. Annesi için miyavlarken, kalın siyah saçlarından oluşan şapkası kafasına yapışmıştı.

O sırada Feyre de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, oğlunu Mor'dan aldı, Madja'nın birdenbire bacaklarının arasına eğildiğini fark etmeden orada ne olduğunu, iyileşmeyi inceledi. "Daha iyisini bilmeseydim, senin bir İliryalı anatomisi geliştirdiğini söylerdim," diye mırıldandı şifacı, ama kimse dinlemiyordu.

Rhys kolunu Feyre'in omzuna atıp birlikte çocuğa, oğullarına baktıklarında değil. Birlikte ağladılar ve güldüler ve Madja, “Bırak beslesin” dediğinde Feyre itaat etti, onu şimdi sütle şişmiş olan göğsüne getirirken gözlerinde şaşkınlık vardı.

Ama Rhys, yataktan kaymış ve şimdi Maske'nin yanında duran Nesta'ya dönmeden önce bir an için huşu içinde izledi. Arkasında, Taç ve Arp yere saçılmıştı. İkisi birbirini incelerken Cassian nefesini tuttu.

Sonra Rhys dizlerinin üzerine çöktü ve Nesta'nın ellerini avuçlarının içine aldı ve ağzını parmaklarına bastırdı. "Teşekkür ederim," diye ağladı, başını öne eğdi. Cassian, dizlerinin üzerine basılan kutsal dövmelerin üzerine diz çökmesinin Rhys'in kendi hayatı için minnet duymadığını biliyordu.

Nesta halıya düştü. Rhys'in yüzünü ellerinin arasına alıp içinde ne olduğunu inceledi. Sonra kollarını Gece Sarayının Yüce Lordu'na doladı ve onu sıkıca tuttu.

BÖLÜM

78

Gwyn ve Emerie nehre bakan salonlardan birinde bekliyorlardı, iyileşmişlerdi ama hala yırtık, kanlı kıyafetleri içindeydiler. Önlerindeki alçak masanın üzerine konan fincanları buhar kıvırdı.

Nesta kanepelerinin önünde dururken Emerie kalın bir sesle, "İki hayalet bize çay getirdi..." dedi.

Ama Gwyn onun sözünü kesti, Nesta'ya tıslarken yüzü alev alevdi, "Seni *asla* affetmemeliyim."

Nesta kanepeye atladı ve Gwyn'e sıkıca sarıldı. Kucaklamalarına katılan Emerie'ye kolunu uzattı. "Affetmeyi başka bir gün konuşuruz," dedi Nesta gözyaşları arasında aralarına yerleşerek. "Bütün lanet şeyi kazandın."

"Teşekkürler," dedi Emerie.

Nesta, Mor'un Trove'daki üç nesneyi de Nesta'nın onları aldığı yere geri aldığını bilmesine rağmen, "Benim de bir tacım var, merak etme," dedi. Helion'un büyülerinin etrafında çalışarak onları çağırmıştı. Hiçbir büyü onları ondan alıkoyamaz - Briallyn bu konuda doğruyu söylemişti.

"Seni kim iyileştirdi?" Nesta onları incelemek için geri çekildi. "Nasılsın burada bile?"

"Taş," diye açıkladı Emerie, harika bir şekilde yumuşak görünüyor. “Bizi Ayin'den çıkardığı anda üzerimizdeki her yarayı iyileştirdi. Her yerden buraya geldik.”

Gwyn sessizce, "Sanırım en çok nerede ihtiyacımız olduğunu biliyordu," dedi ve Nesta gülümsedi.

Ancak Emerie'ye, "Bellius'a olanlar için ailen seni cezalandıracak mı?" diye sorarken gülümsemesi soldu. Bunu yapmayı çok düşünürlerse, Nesta onlara küçük bir ziyarette bulunacaktı. Maske, Arp ve Taç ile.

Bu yüzden Trove ondan uzak tutulmalıydı.

Emerie omuz silkti. “Ayinlerde ölümler olur. Ramiel'in yokuşlarında tırmanırken, yoldaşlarından biri ona saldırdığında savaşta düştü. Bilmeleri gerekenler bu kadar." Gözleri parladı.

Nesta, o dağda olanlarla ilgili gerçeğin yalnızca onlarla ve Feyre'nin sarayının en iç çemberinde kalacağına dair bir his içindeydi. Cassian açıkça Rite'a kendi isteği dışında getirilmişti. Umarım hiç kimse bu gerçeğe meydan okumaz.

Gwyn boğuk bir sesle güldü. "Biliyorsun, İliryalılar kazanmamıza çok kızacaklar. Özellikle de Carynthian olarak anılmak gibi bir niyetim olmadığı için. Valkyrie olmaktan memnunum.”

"Ah, onlarca yıl isterik olacaklar," diye onayladı Emerie, sırıtarak.

Nesta sırıttı, kollarını tekrar arkadaşlarına doladı ve kanepenin derin minderlerine gömüldü. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ve ilk kez, yanında bu iki arkadaşla, eşi onu beklerken... bu doğruydu.

Nesta ortaya çıkan geleceği görmek için sabırsızlanıyordu. Hepsini.

Rhys ve Feyre'nin Nyx adını verdikleri bebek, herkesin hayal edebileceği kadar güzeldi. Koyu renk saçları, babasının ve annesinin yıldız ışığıyla parlayan mavi gözleri, teninin açık bronzluğunu dengeler.

Ve sonra, Cassian'ın kadife yumuşaklığına dokunana kadar bu kadar narin ve mükemmel olduğunu fark etmediği minik kanatlar vardı. Üstlerindeki pençeler, kanatları kullanma yeteneğiyle birlikte çok daha sonra büyüyecekti, ama... Kollarındaki demete baktı, kalbi patlamak üzereydi ve Feyre ile Rhys'in yatakta oturdukları yere, düzgünce dedi. temiz çarşaflarla yeniden yapılmış, "Bunun ne kadar belaya gireceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

Feyre güldü. "O güzel gözler suçlanacak, eminim."

Hâlâ çıngırak ve solgun görünen Rhys, sadece gülümsedi.

Kapı açıldı ve sonra Nesta oradaydı, hâlâ yırtık, kanlı, çalıntı kıyafetleriyle. Bebeği çoktan tutmuştu ve Cassian'ın Nyx'e gülümsediğini görmek için göğsü ağrıyarak şişmişti.

Ama şimdi Nesta'nın gözleri Cassian'a kaydı ve içlerindeki sessiz isteği gördü.

Bu en narin küçük yaratığın yaralı ellerine geçmesiyle yüzünü buruşturan Azriel'e sessizce Nyx'i verdi ve Nesta'yı kapıdan dışarı, koridora ve

merdivenlerden aşağı takip etti. Bahar güneşinde yeniden uyanan nehre bakan evin arka bahçesinde durana kadar konuşmadılar.

Hem Ayin sırasında hem de sonrasında yaptıkları... Hepsini kısaca doldurmuştu. Daha fazlasının olduğunu biliyordu. Ama belki de bazı şeyler onunla arkadaşları arasında hep bir sır olarak kalacaktı. Kız kardeşleri.

Cassian, "Büyünüz mü... Güç gerçekten gitti mi?" diye sordu.

Sert bahar rüzgarı altın sarısı saçlarını yüzüne savurdu. "Onları nasıl kurtaracağımın bilgisi karşılığında Kazan'a geri verdim." Yutkundu. "Ama biraz kaldı. Bence başka bir şey - başka biri - Kazan'ın hepsini almasını engelledi. Ben de kendimce bazı değişiklikler yaptım."

Anne. Nesta'nın yaptığı fedakarlığı görecek ve biraz geri verecek tek varlık. Belki de onlara Maske'den bakan oydu. "Neyi değiştirdin?"

Nesta elini karnına koydu. "Ben de kendimi biraz değiştirdim. Bu yüzden hiçbirimiz bir daha bunu yaşamak zorunda kalmayacağız."

Bir anlığına Cassian'ın söyleyecek sözü yoktu. "Sen… Bir *bebek için hazır* mısın?"

Nesta bir kahkaha patlattı. "Numara. Tanrılar hayır. Bir süre daha doğum kontrol çayımı içeceğim." Tekrar güldü. "Ama kendimi Kazan'ın Feyre için yaptıklarına uyacak şekilde ayarladım. Doğru zaman geldiğinde."

Yüzünü aydınlatan sessiz sevinçten kendini alamadı. Bu yüzden ona yumuşak bir gülümseme sundu. Evet, doğru zaman geldiğinde bu yolculuğa birlikte başlayacaklardı.

Ama Nesta'nın bugün yaptıkları, verdikleri...

"Gücünle dünyayı yönetebilirdin," dedi dikkatle.

"Dünyayı yönetmek istemiyorum." Gözleri, daha önce hiç görmediği bir şekilde korumasızdı. *Dostum* , onu aramıştı.

"Ne istiyorsun?" Cassian sesi kısık bir sesle sormayı başardı.

Gülümsedi ve kahretsin, gördüğü en güzel şey değilse. "Sen."

"Benimle tanıştığın andan beri bana sahipsin."

Bir tutam saçını kemerli kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biliyorum."

Ağzına bir öpücük kondurdu. Ama Nesta, "İğrenç derecede süslü bir çiftleşme töreni istiyorum" dedi.

Güldü, uzaklaştı. "Yok canım?"

"Neden?"

"Çünkü bunun sonunu Azriel ve Mor'dan asla duyamayacağım." Ya da İliryalılar.

Nesta düşündü. Sonra cebinden bir şey çıkardı. Küçük bisküvi, doğum odasındaki bir tepsiden kaydırıldı. "O zaman burada. Gıda. Benden sana

dostum. Resmi ritüel bu, değil mi? Yemeğin bir eşten diğerine paylaşılması mı?"

boğuldu. "Bunlar benim iki seçeneğim mi? Gösterişli bir çiftleşme töreni mi yoksa bayat bir bisküvi mi?"

Yüzü o kadar gerçek bir ışıkla doldu ki, neredeyse nefesini çalacaktı. "Evet."

Böylece Cassian tekrar güldü ve parmaklarını acınası bisküvinin etrafına doladı, kulağına fısıldamak için eğilerek, "Taç giyme töreni yapacağız, Nes."

"Zaten bir tacım var," dedi. "Ben sadece seni istiyorum."

Çenesi kasıldı. Evet, artık üç nesneye de sahip olduklarına göre, tüm Dread Trove ile ne yapacaklarını bulmaları gerekecekti. Helion'un diğer ikisine yaptığı büyülere rağmen Nesta onu nasıl çağırmıştı... Bunu başka bir gün düşünecekti. Harp ile Zaman'ı durdurmuş olmasının yanı sıra. Ve Anne ile bir tür bağlantısı ya da anlayışı varmış gibi görünüyordu. *Anne.*

Ama Nesta, sanki oradaki endişeleri görebiliyormuş gibi, çatık kaşını düzeltti. "Daha sonra," diye söz verdi. "Bütün bunlarla sonra ilgileniriz." Kalan kraliçeler, Koschei ve hala başgösteren bir savaş dahil.

"Sonra," diye onayladı ve kollarını onun boynuna doladı.

Ondan sonra başka söz yoktu. Sadece ikisi nehir kıyısında güneşin altında duruyor ve sıcaklığının kemiklerine sızmasına izin veriyorlardı.

Nesta çekildi, "Seni seviyorum" diye fısıldadı ve Cassian'ın onu tekrar öpmeden önce ihtiyacı olan tek şey buydu, bunun gücü Kazan'ın kendisinden daha güçlü ve kalıcıydı.

BÖLÜM

79

Eris'le tanışmak Cassian'ın yapmak istediği son şeydi ama birinin erkekle görüşmesi gerekiyordu. Nyx'in doğumundan iki gün sonra, Cassian tam da bunu yapmak için yola çıktı. Eris, Hewn Şehri'ndeki bir süitte görülmüştü ve Cassian'ın gelişi üzerine Keir'in yüzündeki fırtınalı ifadeden, Eris'in kahyaya çok az şey söylediğini hissetti.

Eris kükreyen ateşin yanında bir kitap okuyordu, sanki burada varlığı olağandışı bir şey değilmiş gibi bir ayak bileğini dizinden geçirmişti. Sanki intikamcı bir kraliçe ve bir ölüm lordu tarafından kaçırılmamış, büyülenmemiş ve manipüle edilmemiş gibi.

Cassian kapıyı kapatırken Eris kehribar rengi gözlerini kaldırdı. "Uzun kalamam."

"İyi."

Eris, Cassian'ın karşısındaki koltuğa düşüşünü izleyerek kitabı kapattı. "Sanırım Briallyn'e ne dediğimi bilmek istiyorsun."

"Rhys zaten zihnine baktı. Anlaşılan sen pek bir şey bilmiyormuşsun." Adama keskin bir sırıtış attı.

Eris gözlerini devirdi. "Peki ben neden buradayım?"

Cassian erkeği inceledi. Eris'in kıyafetleri tertemizdi ama çenesinde bir kas gıdıklandı. "Beron'a ne söylediğini bilmek istedik. Burada tek parça halinde oturduğuna göre, senin kurtarmana olan ilgimizi bilmediğini varsayıyorum."

"Oh, senin... bana yardım ettiğini biliyor."

Cassian doğruldu, kanatları kıpırdadı.

Eris devam etti, "Her zaman gerçekle yalanı karıştırın, General. O vahşi savaşçılar sana düşmanın işkencesine nasıl dayanılacağını öğretmediler mi?"

Cassian biliyordu. İşkence görmüş, sorguya çekilmiş ve bir kez olsun kırılmamıştı. "Beron sana işkence mi etti?"

Eris ayağa kalktı, kitabını kolunun altına sıkıştırdı. "Babamın bana ne yaptığı kimin umurunda? Shadowsinger'ın casuslarının Briallyn tarafından değerli bir varlığın kaçırıldığını ve sizin buraya gelip onun Yaz veya Kış Saraylarından biri ya da sizinle ilişki kurmaya tenezzül eden biri değil de ben olduğumu görmekten tiksindiğinizi bildiren hikayeme inandı. ”

Cassian her kelimeyi açtı. Beron, annesine onu geri verdiği için teşekkür etmek yerine, bilgi almak için kendi oğluna işkence etmişti. Ama Eris dayanmıştı. Fed Beron başka bir yalan.

Bir de Eris'in diğer mahkemeler hakkında konuşma şekli vardı. Sözlerinde, gergin ifadesinde ters giden bir şeyler vardı. Erkek kıskandı mı?

Cassian ağzını açtı, ona bu soruyu sormaya ve acı bir darbe indirmeye hazırdı.

Yine de tereddüt etti. Eris'in gözlerinin içine baktı.

Erkek, kağıt üzerinde her türlü lüks ve ayrıcalıkla yetiştirilmişti. Ama Beron'un ona ne korkular yaşattığını kim bilebilirdi? Cassian, Beron'un Lucien'in sevgilisini öldürdüğünü biliyordu. Sonbaharın Yüce Efendisi bunu yapmaya istekli olsaydı, ne yapmazdı?

"Yüzündeki o acıma ifadesini kaldır," diye hırladı Eris yumuşak bir sesle. "Babamın nasıl bir yaratık olduğunu biliyorum. Senin sempatine ihtiyacım yok.”

Cassian onu tekrar inceledi. "Neden o gün Mor'u ormanda bıraktın?" Hep kalacak olan soru buydu. "Sadece babanı etkilemek için miydi?"

Eris sert ve boş bir kahkaha attı. “Neden hepiniz için hala bu kadar önemli?”

"Çünkü o benim kardeşim ve onu seviyorum."

"İliryalıların kız kardeşlerini becerme alışkanlığı olduğunu bilmiyordum."

Cassian hırladı. "Hala önemli," diye çıkıştı, "çünkü bir şey katmıyor. Babanın nasıl bir canavar olduğunu biliyorsun ve onu gasp etmek istiyorsun; sadece Sonbahar Sarayı'nın değil, tüm peri diyarlarının çıkarları için de ona karşı hareket ediyorsun; Bizimle müttefik olmak için hayatını riske atıyorsun… ve yine de onu ormanda bıraktın. Bütün bunları motive eden suçluluk mu? Onu acı çekmeye ve ölüme terk ettiğiniz için mi?”

Eris'in bakışlarında altın bir alev parladı. "Bu kadar yakında başka bir sorgulamayla karşı karşıya kalacağımı bilmiyordum."

"Bana lanet olası bir cevap ver."

Eris kollarını kavuşturdu, sonra yüzünü buruşturdu. Sanki tertemiz kıyafetlerinin altında yatan yaralar ağrıyordu. "Kendimi açıklamak istediğim kişi sen değilsin."

"Mor'un dinlemek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Belki değil." Eris ayağa kalktı ve tekrar yüzünü buruşturdu. "Ama senin ve seninkilerin antik tarihten daha önemli şeyleri var. Babam, müttefiki öldüğü için öfkeli ama caydırılmamış. Koschei oyunda kalır ve Beron da onunla ittifak kuracak kadar aptal olabilir. Morrigan'ın Vallahan'da her ne yapıyorsa, babamın vereceği zararı karşılayacağını umuyorum."

Cassian yeterince duymuştu. Eve, Eve, Nesta'ya dönmek istiyordu. Yüce Lordunu, Leydisini ve oğullarını kurtaran vahşi, güzel eşi. Ona ve yaptığı her şeye hayran olmaktan asla vazgeçmeyecekti. Ne kadar ileri gidecekti.

Ve bir gün, zamanı geldiğinde… Sonraki adımları atacaklardı. Önlerinde ne yol varsa birlikte yürürlerdi.

Böylece Cassian, Velaris'te kendisini bekleyen hayat için kapıya doğru yürüdü.

Eris hâlâ onların müttefikiydi. Sırlarını saklamak için işkenceye razıydı. Ve Cassian'ın bir sonraki sözlerinin derinlere ineceğini bilmek için saray mensubu olmasına gerek yoktu, ama bu gerekli bir yara olurdu. Belki de işleri doğru yöne itmek yeterli olacaktır.

Biliyor musun Eris, dedi bir eliyle kapı tokmağını sararak. "Bence derinlerde bir yerde, korkunç bir durumda kapana kısılmış düzgün bir erkek olabilirsin." Omzunun üzerinden baktı ve Eris'in bakışlarının yeniden alev alev yandığını gördü. Ama göğsünde yalnızca acıma kıpırdandı, zenginlik içinde doğmuş ama gerçekten önemli olan her yönden yoksul olan bir erkeğe acıma. Cassian'ın kutsandığı her şekilde - şimdi taşan kutsamalar.

Cassian şöyle dedi: "Canavarlarla çevrili büyüdüm. Varlığımı onlarla savaşarak geçirdim. Ve seni görüyorum, Eris. Sen onlardan biri değilsin. Yakınında bile değil. Bence sen iyi bir erkek bile olabilirsin." Cassian, Eris'in kıvrılmış dudağından dönerek kapıyı açtı. "Sen korkak gibi davranamayacak kadar korkaksın."

BÖLÜM

80

Bahar, Velaris'in etrafında tamamen çiçek açtı ve Feyre ve Nyx sonunda her gün evden ayrılacak kadar iyileştiler, çocuğu görmek isteyen iyi dilekler sayesinde genellikle saatlerce süren yürüyüşlere çıktılar. Onlara her zaman, genellikle bebeğin ebeveynleri kadar koruyucu olan Rhys veya Mor olan biri eşlik ederdi. Cassian ve Azriel daha iyi değildi.

Ancak birkaç hafta sonra, Nesta, Feyre ve Elain'e şehir dışında bir yürüyüş için katıldığında, diğerlerinin hiçbiri orada değildi. Gökyüzüne bir bakış bile, Nesta'yı sevişerek sabaha kadar ayakta tutan ve rahibelerle devam eden sabah eğitimi dışında, her fırsatta *eşini aramaktan tamamen rahatsız olan Cassian'dan hiçbir iz görmedi.*

Kan Ayini'nde başarılı olmak, eğitimin durdurulduğu anlamına gelmiyordu. Hayır, o ve arkadaşları, Cassian ve Azriel'e yaşadıkları çilenin ayrıntılarının çoğunu anlattıktan sonra, iki komutan, üçünün de yaptığı ve düzeltilmesi gereken uzun bir hatalar listesi derlediler ve diğerleri onlardan öğrenmek istediler. , fazla. Böylece hepsi iyi ve gerçekten Valkyrie olana kadar eğitime devam edeceklerdi. Gwyn, Ayine rağmen kütüphanede yaşamaya geri dönmüştü.

Gwyn , nehir evinin arazisindeki küçük tapınakta gerçekleşecek olan Nesta ve Cassian'ın çiftleşme törenine üç gün içinde *gidebileceğini* söylemişti . Nesta'nın süslü bir tören istemesine rağmen, devasa bir kalabalık istemiyordu. Tapınak zaten her çeşit çiçeklerle süslenmişti, solmaya karşı büyülenmişti, ayrıca ipekler, danteller, mumlar ve çelenkler -hepsi onun hediyelerini almayı bırakamayan Rhys tarafından ödenmişti. Nesta, abartılı bir çiftleşme töreninin onları eşit hale getireceğini söyleyerek durmasını emretmek zorunda kalana kadar elbiseler, mücevherler, kırlentler ve her türlü saçmalık üzerine yağmıştı.

Bu yüzden Rhys törenin olabildiğince rezil olmasını sağlamıştı. Nesta'nın tapınağın o kadar zengin olacağından şüphesi yoktu ki gülünç olurdu.

Ama önemli olan tek şey, önce yemin ederlerken, sonra birbirlerine yemek sunarken, sonra da arkadaşları ve aileleri ellerini uzun bir siyah kurdeleyle birbirine bağlarken, yanında duracak olan erkekti. , çiftleşme tamamlanana kadar kalacak.

Tamamlanma haftalardır günde iki ya da üç kez devam etmesine rağmen.

Ama önemli değildi. Nesta bunun için sabırsızlanıyordu - tören, ... ötesinde onu bekleyen her şey. Bunların hiçbiri onu korkutmadı. Hiçbiri onu bu umutsuzluk çukuruyla bırakmadı. Yanında Cassian, arkasında arkadaşları, Rüzgar Evi ile değil...

Bu, Rhys'in törenden önceki son hediyesiydi: Onlarındı. Onunki.

Saray, Nesta'yı herkesten daha çok sevdiğine karar verdiğinden, Rhys, kütüphanenin rahibelere ait olduğu ve mahkemenin hala Evi resmi durumlar için kullandığı uyarısıyla, onu ona ve Cassian'a vermişti. Nesta için yeterince iyiydi - iyiden daha iyi.

Bir gece çiftleşmek için nehir evinde onlara katılmıştı. Onu bekleyen Feyre'den hediye. Büyük girişte duvarda asılı.

Enalius Geçidi'nde ipi tutan Nesta'nın portresi. Rhys'in Ayin'in bazı bölümlerini görmesine izin vermişti ama onun meraktan değil de, arkadaşına bunun için fikir vermek için sorduğunu bilmiyordu.

Nesta, Feyre'den biri ile Elain'den biri arasında asılı duran portresine bakmış ve dik dik bakmıştı ve Feyre onu sıkıca tutana kadar ağladığını fark etmemişti.

Bir ev. Rüzgar Evi, Velaris, bu mahkeme... onlar onun eviydi. Bu düşünce göğsünde Ayin'den sonraki günlerde bile sönmemiş bir ışık tanesini tutuşturdu.

Nesta o günkü görevle yüzleşirken bu çekirdek hala titriyordu. Çoktan gecikmiş olan görev.

Feyre, üçü yumuşak eğimi tırmanırken Nyx'i taşıyarak, süslü siyah arabayı çimenli tepenin eteğinde bıraktı. Şehir bahar güneşinde parlayarak önlerinde yayıldı ama Nesta'nın gözleri tepenin üstündeki yalnız taşta kaldı.

Feyre mezar taşının önünde diz çöküp Nyx'i taşa gösterirken, kalbi gümbürdedi ve bir adım geri attı. Torununuz, Peder, diye fısıldadı, kalın bir sesle. Sonra Feyre başını eğdi, Nesta'nın ya da Elain'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuşarak Nesta'nın yanında durdu.

Birkaç dakika sonra Feyre ayağa kalktı, bebeği tutarken ellerini meşgul tutarken gözyaşlarının akmasına izin verdi. Elain ileri gitti, babalarının

mezarına birkaç şey fısıldadı ve sonra iki kız kardeş de tereddütle gülümseyerek Nesta'ya baktı.

Feyre bu sabah Nesta'nın gelmek isteyip istemediğini sormuştu. Bebeği babasına göstermek için.

Ve Nesta'nın kalbinde bir cevaptan başka cevap yoktu.

Bu yüzden kız kardeşlerine ilerlemeleri için başıyla işaret etti ve Nesta mezar taşının yanında oyalanırken onlar da itaat ederek çimenli tepeden aşağı indiler.

Herhangi bir açıklama veya özür için kelimeler aradı ama hiçbiri gelmedi.

Güneş omzunda sıcak bir eldi, gücünün sonuncusunun da kaybolmasını önleyen el gibiydi, sanki ona özür dilemenin, af dilemenin artık buna gerek olmadığını söylüyordu.

Babası kalbindeki sevgiyle onun için ölmüştü ve o bunu o zaman hak etmemiş olsa da... Onu kazanmak için şimdi elinden gelen her şeyi yapacaktı. Sadece onun sevgisini değil, etrafındakilerin de sevgisini hak etmek. Cassian'ın.

Bazı günler gerçekten zor olabilir, ama o yapardı. Onun için savaş.

Babası onun için ölmüştü, kalbinde aşk vardı ve Nesta cebinden küçük, oymalı gülü çıkarıp mezar taşının üzerine koyarken sevgiyi yüreğinde tuttu. Dünyaya getirmeye çalıştığı güzelliğin ve iyiliğin kalıcı bir işareti.

Nesta parmaklarını dudaklarına götürdü, onlara bir öpücük kondurdu ve sonra elini mezar taşının üzerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedi gözlerindeki acıyı geri kırparak. "Teşekkürler."

Yukarıdan hızlı bir gölge geçti, ardından bir kanat fısıltısı geldi ve Nesta'nın her şeyin güvende olduğundan emin olmak için yukarıda kimin yelken açtığını bilmesine gerek yoktu. Onun güvende olduğunu.

Meşgul. Ama Cassian'a da yumuşak bir öpücük gönderdi.

Onun arkadaşı. Onun aşkı. Onun arkadaşı. Göğsünün içindeki ışık parlak bir güneşe dönüştü.

Feyre ve Elain'i tepenin aşağısında yarı yolda beklerken buldu, Nyx şimdi Elain'in kollarında huzur içinde uyukluyor. Kızkardeşleri ona katılmasını işaret ederek ışınlandılar.

Ve Nesta gülümseyerek karşılık verdi, onları karşılamak için tepeden aşağı aceleyle inerken adımları hafifledi.

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır

BOUND BY BLOOD.
TEMPTED BY DESIRE.
UNLEASHED BY DESTINY.

'Think *Game of Thrones* meets *Buffy the Vampire Slayer* with a drizzle of E.L. James' *Telegraph*

SARAH J. MAAS

'Devour with relish' *Daily Mail*

HOUSE of EARTH and BLOOD

A CRESCENT CITY NOVEL

BLOOMSBURY

THE FIRST NOVEL
IN THE EPIC SERIES